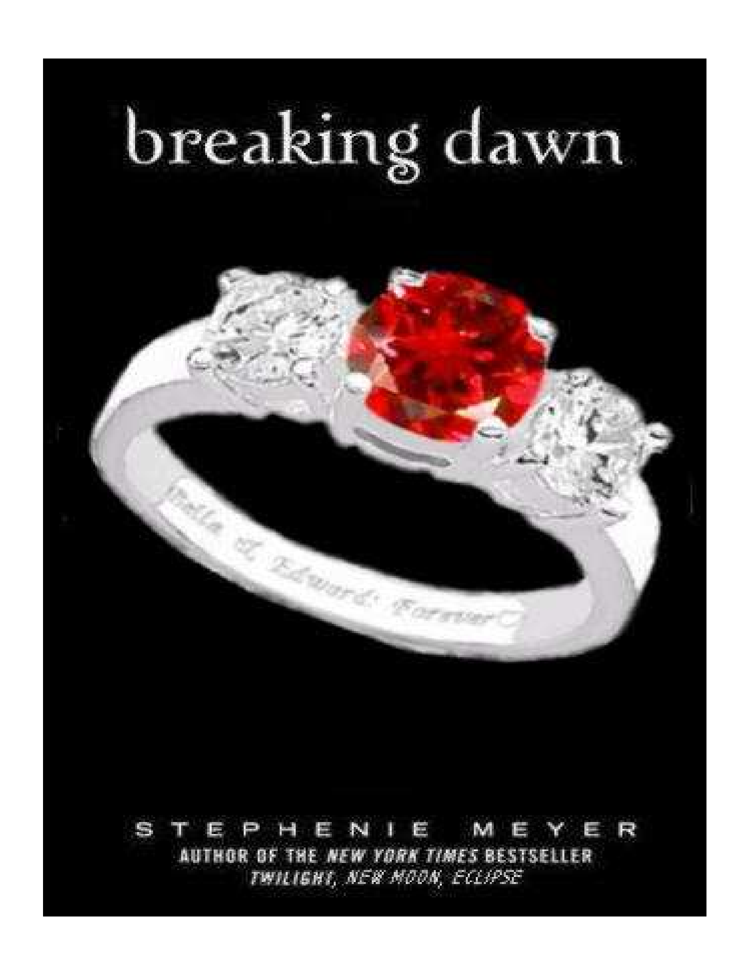

ROZBŘESK(BREAKING DAWN)

Předmluva

Měla jsem víc než přiměřenou várku zkušeností s blízkou smrtí. Nebylo to nic, na co by se kdy dalo opravdu zvyknout.
Přesto se zdálo zvláštně nevyhnutelné čelit znovu smrti. Jako bych byla opravdu poznamenaná neštěstím. Znovu a znovu jsem utíkala, ale pořád se to ke mě vracelo.
Ale, tentokrát to bylo o hodně jiné.
Můžeš utéct někomu, koho se bojíš, můžeš zkusit bojovat s tím, koho nenávidíš. Všechny mé reakce byly vyzbrojené proti tomuhle druhu vtahů - monstra, nepřátelé.
Když miluješ toho, kdo se tě snaží zabít, nemáš na výběr. Jak bys mohla utíkat, jak bys mohla bojovat, kdyby něco takového zraňovalo toho, koho miluješ? Kdyby jen tvůj život byl vším, čeho by ses musela vzdát pro toho, koho miluješ, jak by ses ho mohla nevzdát?
Kdyby to byl někdo, koho skutečně miluješ?

Kniha 1

1.Zasnoubená

Nikdo na tebe nezírá, namlouvala jsem si. Nikdo na tebe nezírá. Nikdo na tebe nezírá.
Ale, protože ani sobě jsem neuměla přesvědčivě lhát, musela jsem se ujistit.
Jak jsem čekala, až se třetí světlo semaforu rozsvítí zeleně, nakoukla jsem doprava - ve svém minivanu, ke mě Paní Weberová otočila celou vrchní polovinu těla. Její oči se zabořily do mých, a já ucukla, přemýšlela jsem, proč nepřestává zírat nebo se netváří zahanbeně.
Ještě pořád platilo za společenské pravidlo nezírat na ostatní, nebo ne? Copak ani to na mě už neplatilo?
A pak jsem si vzpomněla, že okna v tomhle autě byla tak tmavá, že nejspíš neměla nejmenší ponětí, že v autě sedím já, nebo že jí dokonce kdokoli přistihl, jak se dívá. Snažila jsem se utěšit tím, že ve skutečnosti vůbec nezírala na mě, jen na to auto.
Moje auto. Uff.
Podívala jsem se nalevo a povzdychla si. Dva chodci byli přimrazení k okraji chodníku, jak zírali míjeli příležitost přejít silnici. Za nimi Pan Marshall hloupě civěl přes skleněnou výlohu jeho obchodu se suvenýry. Přinejmenším neměl nos přilepený ke sklu. Ještě ne.
Světlo zasvítilo zelenou a já, v touze rychle utéct, dupla jsem bez přemýšlení na pedál - obvyklým způsobem, jakým bych nakopla svůj prastarý Chevy náklaďáček k pohybu.
Motor zavrčel jak divoký panter a auto vyrazilo vpřed tak rychle, že se mi tělo vmáčklo do černě koženého sedadla a můj žaludek se drtil o mojí páteř.
"Argh!" Zalapala jsem po dechu, jak jsem se natáhla pro brzdu. Zachovala jsem si chladnou hlavu a jen skromně poklepala na pedál. Auto I přesto prudce skočilo do absolutního zastavení.
Nevydržela bych, kdybych se teď podívala na reakci lidí. Pokud do teď měli jakékoli pochybnosti o tom, kdo řídí tohle auto, tak teď už ne. Špičkou palce u boty, jsem jemně popošlápla plynový pedál o méně než polovinu milimetru, a auto opět vystřelilo dopředu.
Podařilo se mi dosáhnout svého cíle, benzínové pumpy. Kdybych už nejezdila na plyn, vůbec bych do města nejela. Musela jsem se touhle dobou obejít bez spousty věcí, jako sušenek Pop-Tarts a tkaniček do bot, abych se vyhnula času strávenému na veřejnosti.
Rychle jako při závodě jsem otevřela poklop, sundala zátku, projela kartou a strčila licí koncovku do nádrže. Samozřejmě, nebylo nic, co jsem mohla dělat, aby číslíčka na měřící

obrazovce nabrala na rychlosti. Přepínala se loudavě, téměř jako by to dělala jen aby mě naštvala. Nebylo nijak jasno - klasický den ve Forks, ve státě Washington - ale přesto jsem měla pocit, jako by všechna světla reflektorů byla nasměrovaná na mě, přitahující pozornost k nádhernému prstenu na mé levé ruce. V okamžicích jako byl tento, když jsem cítila oči na svých zádech, bylo to, jako by prsten zářil neonovým nápisem: Koukej se na mě, koukej se na mě.
Bylo hloupé cítit se tak nesvá, věděla jsem to.
Kromě mojí mamky a taťky, záleželo vůbec na tom, co o mém zasnoubení lidi tvrdí? O mém novém autě? O mém záhadném přijetí na kolej Ivy League[1]? O zářivé černé kreditní kartě, která mi v mojí zadní kapse připadala křiklavě rudá?
"Jo, komu záleží na tom, co si myslí?" Mumlala jsem si pod nos.
"Umm, slečno?"
Obrátila jsem se, a pak jsem si přála, abych to neudělala.
Dva muži stáli vedle přepychového SUV se zbrusu novými kajaky přidělanými k vrchu. Ani jeden se nedíval na mě, oba zírali na to auto.
Osobně, mi to nedošlo. Ale pak jsem byla hrdá na to, že jsem dokázala vyniknou mezi značkami jako Toyota, Ford, Shevy. Tohle auto bylo leskle černé, uhlazené, a hezké, ale pro mě to bylo stále jenom auto.
"Pardon za vyrušení, ale mohla byste nám říct, co je to za auto?" Zeptal se ten vysoký.
"Umm, Mercedes, nebo ne?"
"Ano." Řekl muž zdvořile, zatímco jeho kratší přítel vyvalil oči na mojí odpověď. "Já vím. Jen by mě zajímalo, je to… vy řídíte Mercedes Guardian?" Muž pronesl to slovo s úctou. Měla jsem pocit, že tento muž by si dobře vycházel s Edwardem, mým… snoubencem. (Opravdu nebyl způsob, jak obejít tu pravdu, když svatba byla jen pár dní daleko) "Ty by neměli být přístupné ani v Evropě," pokračoval muž, "natož pak tady."
Jeho oči přejížděly kontury mého auta - Mě se nezdál rozdílný od jakéhokoli jiného Mercedes Sedana, ale co jsem mohla vědět? - obtížně jsem se v mysli prala se slovy jako snoubenec, svadba, manžel, atd.
Prostě jsem si je v hlavě nedokázala dát dohromady.
Na jedné straně jsem byla zahnána do kouta samotnou myšlenkou na bílé šaty a květiny. Ale víc než to, nemohla jsem si srovnat usedlé, úctyhodné, tupé pojetí manžela s mým pojetím Edwarda. Bylo to jak stavět archanděla na místo účetního. Nedokázala jsem si ho představit v žádné všední roli.
Jako vždy, kdykoli jsem začala přemýšlet o Edwardovi, přistihla jsem se v mdlém proudu fantasií. Cizinec si musel pročistit krk, aby upoutal mojí pozornost: stále čekal na odpověď o výrobci a modelu auta.
"Nevím." Řekla jsem upřímně.
"Bude vám vadit, když si ho vyfotím?"
Trvalo mi vteřinu to zpracovat.
"Opravdu? Vy si chcete vyfotit auto?"
"Jasně - tohle mi nikdo neuvěří, pokud nepřinesu důkaz."
"Um. Dobře, fajn."
Pohotově jsem vyndala vstřikovač a všourala se na přední sedadlo, abych se skryla, zatímco ten fanatik vytáhl z tašky ohromný, profesionálně vyhlížející foťák. On a jeho přítel se střídali v pózováním u kapoty, a pak se přesunuli, aby nafotili záď auta.
"Chybí mi můj náklaďáček." Šeptala jsem si pro sebe.

Velmi, velmi příhodné - příliš příhodné - že můj náklaďáček zahrkal svůj poslední hrk sotva týden po tom, co jsme se s Edwarem usnesli na našem nahnutém kompromisu, jehož malý detail byl, že mu bude dovoleno nahradit můj náklaďáček, jen když odejde. Edward přísahal, že už se to dá čekat každou chvilku, můj náklaďáček prý žil dlouhý, plný život a tak co nevidět umře přirozenou smrtí. Přesně jak říkal. A samozřejmě, neměla jsem, jak si ověřit tuhle pohádku nebo jak se ho pokusit pokusit vzkřísit z mrtvých na vlastní pěst. Můj oblíbený mechanik… -
Chladně jsem tu myšlenku zastavila a odmítala jí nechat dojít do konce. Místo toho jsem poslouchala mužské hlasy venku, ztlumené za zdmi auta.
"…ho celého plamenometem v tom on-line videu. Ani se mu neopálil lak."
"Jasně že ne, přes tohle děcko bys mohl převalit tank. Není zrovna pro zdejší. Vytvořené pro středo-západní diplomaty, dealery zbraní a drogové mafiány."
"Myslíš, že ta holka někdo je?" Zeptal se ten menší lehkým hlasem. Sklonila jsem hlavu.
"Huh." Řekl ten větší. "Možná. Nedovedu si představit, k čemu bys tady potřeboval raketou-neprůstřelný sklo a tři sta liber (136 kilogramů) ocelového brnění. Musí mířit někam do mnohem většího nebezpečí."
Ocelové brnění. Tři sta liber ocelového brnění. A raketou-neprůstřelná skla? Hezké. Co se stalo tomu starému dobrému "jen neprůstřelnému"?
No, přinejmenším to dávalo smysl - pokud jste měli zvrácený smysl pro humor.
Né že bych nečekala, že si z naší úmluvy vezme patřičný užitek, vyvážíí to na jeho stranu tak, aby mi mohl dát o tak moc víc, než si zasloužím. Souhlasila jsem, že smí nahradit můj náklaďáček, až bude potřebovat vyměnit, i když jsem nečekala, že ten moment přijde tak brzo, samozřejmě. Když jsem byla donucena přiznat, že můj náklaďáček se nestal ničím jiným než stále žijící poklonou pro klasické Chevy v mých kruzích, věděla jsem, že jeho představa nahrazení mě přivede do rozpaků. Přinutí mě všímat si pohledů a šeptaček. V tom jsem měla pravdu. Ale ani ve svém nejpředstavivějším předvídání by mě nenapadlo, že mi Edward koupí dvě auta.
Tohle je to "nejdřív" auto. Řekl mi, že bylo vypůjčené a že ho vrátí po svatbě. Nic z toho mi absolutně nedávalo smysl.
Do teď.
Haha. Protože jsem byla tak lidsky křehká, takovým strůjcem katastrof, a takovou obětí vlastní smůly, že mě zřejmě jen jak tank odolné auto dokázalo udržet v bezpečí. Vtipné. Byla jsem si jistá, že on i jeho bratři si tenhle vtípek za mými zády docela užili.
Nebo možná, jen možná, šeptal malý hlásek v mé hlavě, to není vtip, hloupá. Možná se o tebe opravdu tak moc bojí. Tohle by nebylo poprvé, kdy něco přehnal ve snaze mě ochránit.
Povzdychla jsem si.
To "potom" auto jsem ještě neviděla. Bylo schované pod potahem v nejtemnější části Cullenovic garáže. Věděla jsem, že většina lidí by už nakukovala, ale já to vážně nechtěla vědět.
Na tom autě pravděpodobně žádná ocel nebyla, protože po líbánkách bych ji už neměla potřebovat. Zdánlivá nezničitelnost byla jen jednou z mnoha výhod, na které jsem se těšila. Nejlepší věcí na tom být Cullenová nebyla drahá sportovní auta ani nevyčerpatelné kreditní karty.
"Hej," Zavolal ten dlouhý muž, lepil ruce na sklo v marné snaze nakouknout dovnitř. "Už to máme, opravdu moc děkujeme!"
"Prosím." Zavolala jsem zpátky a pak se napjala, jak jsem nastartovala motor a - jen co nejjemněji - sešlápla pedál. . .

Bylo jedno, po kolikáté jsem jela po známé ulici směrem domů, nedokázala jsem ty deštěm smáčené letáčky donutit zmizet do pozadí. Každý z nich, ať už přibitý k telefonnímu sloupu, nebo přilepený k pouličnímu světlu, byl jako čerstvá rána do tváře. Dobře zasloužená rána do tváře. Má mysl byla stahována tou myšlenkou. Přerušila jsem to okamžitě a včas. Nemohla jsem si to na téhle silnici dovolit. Né když kolem mě v pravidelných intervalech proplouvaly obrázky mého oblíbeného mechanika.
Mého nejlepšího přítele. Mého Jacoba.
Vývěsky s nápisem VIDĚLI JSTE TOHOTO CHLAPCE? nebyly nápadem Jacobova otce. Byl to můj otec, Charlie, kdo vytisknul tyhle letáky a rozvěsil je všude po městě. A nejenom po Forks, ale také po Port Angeles, Sequim a Hoquiam a Aberdeen a každém jiném městě na Olympijském poloostrově. Ujistil se, že každá policejní stanice ve státě Washington bude mít na zdech přilepený stejný plakát. Jeho vlastní stanice měla celou jednu tabuli vymezenou jen pro hledání Jacoba. Tabuli, která byla většinou prázdná, tolik k jeho vlastnímu zklamání a rozčilení.
Mého otce znepokojovalo víc než jen nedostatečná odezva. Nejvíc byl nespokojený s Billym, Jacobovým otcem a Charlieho nejlepším přítelem.
Že se Billy nechtěl víc zapojit do hledání svého šestnáctiletého "uprchlíka". Že Billy odmítal rozvěsit letáky po La Push, rezervaci na pobřeží, která byla Jacobovo domovem. Že rezignoval na Jacobovo zmizení, jakoby si myslel, že není nic, co může dělat. Že tvrdil: "Jacob je už velkej kluk. Přijde domů, jen jestli bude sám chtít.".
A byl naštvaný ze mě, že jsem se stavila na Billovo stranu.
Taky bych nevyvěšovala letáky. Protože jak Billy, tak já, jsme oba věděli, kde Jacob teď je, třebaže téměř nemluvil, a také jsme oba věděli, že nikdo neviděl toho chlapce.
Plakáty mi vnutily do krku obvyklý velký, tlustý knedlík, obvyklé bodavé slzy do očí a byla jsem ráda, že tuhle sobotu jel Edward na lov. Kdyby Edward viděl mojí reakci, jen by se kvůli tomu taky cítil hrozně.
Samozřejmě, skutečnost že byla sobota měla i své stinné stránky. Jak jsem pomalu a opatrně zajížděla do naší ulice, spatřila jsem Taťkův policejní vůz zaparkovaný u příjezdové cesty k našemu domu. Zase na dnešek vynechal rybaření. Stále trucoval kvůli té svatbě.
Takže nebudu moct použít telefon vevnitř. Ale potřebovala jsem si zavolat…
Zaparkovala jsem na obrubníku za sochou Chevy náklaďáčku a vytáhla z přihrádky na rukavice mobilní telefon, co mi Edward dal pro potřeby nouze. Vytočila jsem, a když vyzváněl pro jistotu jsem držela prst na tlačítku "ukončit".
"Halo?" Odpověděl Seth Clearwalker a já si úlevně oddychla. Bylo trochu o nervy bavit se s jeho starší sestrou Leah. Fráze "ukousni mi hlavu" nebyla v Leahině případě zcela jen řečnickou frází.
"Čau, Sethe, tady Bella."
"Čauky, Bello, jak je?"
Dusila jsem se, zoufalá po nějaké útěše. "Fajn."
"Voláš kvůli novinkám?"
"Jsi věštec."
"Ne ne, nejsem žádná Alice. - jsi jen lehko předvídatelná." zavtipkoval. Z celé Quileutské smečky dole v La Push jen Seth byl v pohodě i když jmenoval Cullenovi jménem, ba dokonce žertoval na účet mé téměř vševědoucí budoucí švagrové.
"To vím, že jsem." Na chvilku jsem zaváhala.
"Jak je na tom?"

Seth si povzdychl. "Stejně jako vždycky. Moc nemluví, přesto že my víme že nás slyší. Snaží se nemyslet jako člověk, víš. Spoléhat jen na instinkty."
"Víš, kde teď je?"
"Někde v severní Kanadě. Nemůžu říct, v jaké provincii. Nezajímá se moc o státní hranice."
"Nějaký náznak, že by možná mohl…"
"Nevrací se domů, Bello, promiň."
Polkla jsem. "To je v poho, Sethe, věděla jsem to, ještě než jsem se zeptala. Jen nemůžu přestat doufat."
"Jo. To my všichni."
"Dík že držíš při mě, Sethe. Vím, že ostatní ti kvůli tomu ztrpčují život."
"Nejsou to zrovinka tví největší fandové." Odpověděl vesele. "Trochu škoda, myslím. Jacob si vybral, ty sis vybrala. Jakeovi se nelíbí, jaký k tomu mají ostatní postoj. Protože taky není zrovna bez sebe nadšením že ho požád kontroluješ."
Zalapala jsem po dechu.
"Myslela jsem, že s vámi nemluví?"
"Nemůže před náma schovat všechno, i když se snaží jak může."
Takže Jacob Věděl, že si o něj dělám starosti. Nebyla jsem si jistá, jak jsem se na to cítila. No přinejmenším věděl, že jsem se nezavrtala do západu slunce a nezapomněla na něj. Možná si představoval, že bych toho byla schopná.
"Hádám, že se uvidíme na… svadbě." Řekla jsem, to slovo jsem procedila skrze zuby.
"Jo, já a mamka tam budem. Bylo od vás hustý, že jste nás pozvali."
Pousmála jsem se nadšení v jeho hlase. Přestože pozvání Clearwaterů byl Edwardův nápad, byla jsem ráda, že na to myslel. Mít tam Setha by mohlo být hezké… pouto - jakkoli tenké - k mému zmizelému nejlepšímu příteli. "Bez tebe by to nebylo ono."
"Pozdravuj za mě Edwarda, jo?"
"Jasně."
Zatřásla jsem hlavou. Přátelství, které se zrodilo mezi Sethem a Edwardem bylo něco, co stále znejišťovalo moji mysl. Byl to nicméně důkaz, že věci nemuseli být jen jedním způsobem. Že upíři a vlkodlaci spolu mohli vycházet zcela dobře, děkuji pěkně, pokud to tak oba chtěli. Né všem se líbila ta myšlenka.
"Ah," Řekl Seth, jeho hlas vyskočil o oktávu nahoru. "Leah je doma."
"Oh! Tak ahoj."
Telefon ztichl. Nechala jsem ho na sedačce a mentálně jsem se připravovala na vstoupení do domu, kde jsem věděla že bude čekat Charlie. Můj ubohý taťka měl teď tolik starostí.
Jacobův útěk byl jen jedna tříska sena na jeho přetížených zádech. Téměř stejně si dělal starosti o mě, jeho čerstvě právně dospělou dceru, co se chystala stát manželkou jen do pár dnů.
Kráčela jsem pomalu skrze déšť světla a vzpomínala na den, kdy jsme mu to řekli…
Jak zvuk Charlieho služebního auta ohlásil jeho příjezd, prsten na mé ruce vážil najednou o sto liber víc. Chtěla jsem si strčit levou ruku do kapsy, nebo možná si na ní sednout, ale Edwardovo chladný, pevný stisk ji držel vpředu a středu.
"Přestaň sebou šít, Bello. Prosím, přeci se nejdeš přiznat k vraždě."
"Tobě se to lehko řekne."
Naslouchala jsem zlověstnému zvuku Charlieho bot kráčejících po chodníku. Klíč zachrastil v už otevřených dveřích. Ten zvuk mi připomínal tu část filmů, kdy si oběť uvědomí, že zapomněla zamknout…

"Uklidni se, Bello." Zašeptal Edward, když naslouchal zrychlování pulzu mého srdce. Dveře se zarazily o zeď, a já sebou cukla, jak kdyby mě někdo praštil.
"Ahoj, Charlie." Zvolal Edward naprosto klidně.
"Ne!" Zasyčela jsem pod bradu.
"Co?" Zašeptal Edward nazpátek.
"Počkej, až odloží pistoli."
Edward se uchechtl a zajel si volnou rukou do jeho rozcuchaných, bronzových vlasů.
Charlie přišel zpoza rohu, stále ve své uniformě, stále ozbrojený a snažil se nedělat obličeje, když nás objevil sedět v láskyplném objetí. Poslední dobou ho to stálo opravdu hodně úsilí, aby se snažil mít Edwarda trochu víc rád. Samozřejmě, dnešní přiznání bude okamžitým koncem tohohle úsilí.
"Hej, děcka, Co se děje?"
"Chtěli bychom si s tebou promluvit." Řekl Edward. "Máme dobré zprávy."
Charlieho výraz přešel z předstíraného přátelství do černého podezření během vteřiny.
"Dobré zprávy?" Zabručel Charlie a díval se přímo na mě.
"Posaď se, tati."
Pozvednul jedno obočí, pět vteřin na mě zíral, pak přešel k opěradlu a posadil se na úplný okraj, jeho záda byla rovná jak pravítko.
"Hlavně se hned neznepokojuj, tati." Řekla jsem po momentě nebezpečného ticha. "Všechno je v pořádku."
Edward se zašklebil, a já věděla že je to v odpověď na slovo "v pořádku". on by pravděpodobně použil něco mnohem víc jako "úžasné" nebo "perfektní" nebo "skvělé".
"Jasně, Bello, jasně, pokud je vše tak perfektní, tak proč polykáš knedlík?"
"Nepolykám." Lhala jsem.
Odtáhla jsem se od jeho divokého mračení, přitiskla se k Edwardovi a instinktivně si otřela hřbet ruky o čelo, abych se zbavila evidence.
"Ty jsi těhotná!" Vybouchnul Charlie. "Jsi těhotná, že jo?"
Přestože otázka byla pravděpodobně namířená na mě, teď zíral na Edwarda a přísahala bych, že jsem viděla, jak mu ruka cukla směrem k zbrani.
"Ne! Samozřejmě že ne!" Chtěla jsem obejmout Edwarda kolem žeber, ale věděla jsem, že ten pohyb by mi přivodil akorát tak modřiny. Říkala jsem Edwardovi, že lidé si okamžitě vyvodí takový závěr! Jaký jiný možný důvod by přinutil holku, aby se vdávala v osmnácti? (Z jeho odpovědi jsem tenkrát protočila oči. Láska. No jasně.) Charlieho zuřivý pohled se o stín odlehčil. Na mé tváři bylo obvykle docela čistě vidět, kdy říkám pravdu a tentokrát mi věřil.
"Oh, promiň."
"Omluva se přijímá."
Byla dlouhá pauza. Po chvilce mi došlo, že všichni čekají na mě, až něco řeknu. Vzhlídla jsem panicky k Edwardovi. nebyl žádný způsob, jak bych se donutila pronést ta slova. Usmál se na mě a pak se narovnal v ramenou a obrátil se k mému otci.
"Charlie, uvědomuji si, že tohle dělám ve špatném pořadí. Podle tradice jsem se tě měl zeptat první. Není to míněno jako neúcta k tobě, ale vzhledem k tomu, že Bella už řekla ano a já bych nerad vyvracel její volbu v téhle věci, namísto žádání o její ruku, bych nyní rád požádal o tvé požehnání. Budeme se brát, Charlie. Miluji jí více než cokoli na tomto světě, víc než vlastní život a - nějakým zázrakem - miluje ona mě stejně. Dáš nám své tedy požehnání?"
Zněl tak jistě. Tak klidně. Na kraťoučký okamžik, když jsem naslouchala jeho samozřejmému hlasu, jsem zakusila řídký moment porozumění. Viděla jsem letmě, jak svět vypadal pro něj.

Na délku jednoho tluku lidského srdce dávala tahle novinka naprostý smysl.

A pak jsem zachytila výraz Charlieho tváře. Jeho oči byly nyní upřené na prsten.
Držela jsem dech, zatímco jeho tvář měnila barvu - z bledé na rudou, z rudé na modrou, z modré na fialovou. Začala jsem se zvedat - Nejsem si jistá, co jsem plánovala dělat. Možná použít Heimlichovo manévr, abych se ujistila, že neupadá do šoku. - ale Edward mi potřel ruku a zamumlal "Dej mu minutku" tak potichu, že jsem to mohla slyšet jen já.
Tentokrát bylo ticho mnohem delší. Ale pak, pozvolna, kousek po kousku se Charliemu navracela normální barva. Našpulil rty a stáhnul obočí. Poznala jsem jeho "hluboce zamyšlený" výraz. Dlouho nás dva studoval, a já cítila, jak se Edward po mé straně uvolnil.
"Hádám, že nejsem zas tak překvapený." Breptal Charlie. "Věděl jsem, že se budu muset brzo s něčím podobným vypořádat."
Vydechla jsem.
"Jsi si tím jistá?" Dožadoval se, díval se přímo na mě.
"Jsem si Edwardem na sto procent jistá." Odpověděla jsem mu okamžitě.
"Ale vdávat se? Nač takový spěch?" Jeho oči byly zase podezřívavé.
Ten spěch byl odpovědí na skutečnost, že já se devatenácti přibližovala každý den, zatímco Edward byl zmrazen ve své sedmnáctileté dokonalosti. Né že by mě ten fakt nutil k manželství, ale svatba byla zapotřebí kvůli choulostivému a spletitému kompromisu, na kterém jsme se s Edwardem usnesli, abychom se dostali do téhle části, na okraj transformace ze smrtelné na nesmrtelnou.
To nebylo nic, co by se Charliemu dalo vysvětlit.
"Na konci roku jdeme společně s Bellou na Dartmouth, Charlie." Připomněl mu Edward. "Chtěl jsem to udělat, no, správnou cestou. Byl jsem k tomu vychovaný." Pokrčil rameny.
Vlastně to teď ani nijak nezveličoval. Za první světové války byli všichni ohromně staromódně morální.
Charlieho ústa se zkroutila na stranu. Pátral po okraji pádného argumentu, kterého by se mohl chytit. Ale co mohl říct? Byl bych radši, kdybys byla kriminálnice? Byl to táta. Měl svázané ruce.
"Věděl jsem, že to přijde." mumlal si pro sebe, mračil se. A pak byla jeho tvář náhle perfektně hladká a čistá.
"Tati?" Zeptala jsem se úzkostlivě. Hodila jsem pohledem na Edwarda, ale ani jeho výraz jsem nedokázala přečíst, jak se díval na Charlieho.
"Ha!" Explodoval Charlie, a já ve své sedačce nadskočila.
"Ha ha ha!"
Zírala jsem nevěřícně, jak se Charlie smíchy předklonil, celé jeho tělo se kvůli tomu třáslo.
Podívala jsem se na Edwarda pro překlad, ale jeho rty byly pevně stisknuté k sobě, jako by se sám snažil zadržet smích.
"Dobře, fajn." Dusil se Charlie. "Vdává se…" A další várka smíchu jím třásla. "Ale.."
"Ale co?" Dožadovala jsem se.
"Ale mamce to řekneš sama! Já jí neřeknu ani slovo! To je jen na tobě!" Vybouchl v další zuřivý smích.
Pozastavila jsem se s rukou na dveřích a pousmála jsem se. Jasně, tenkrát mě jeho slova vyděsila. Konečný soud: Povědět to Reneé. Brzké manželství bylo na jejím černém listě výš než vaření štěňátek.
Kdo mohl předvídat její odpověď? Já ne. Rozhodně né Charlie. Možná Alice, ale mě nenapadlo se jí zeptat.

"No, Bello," Řekla Reneé potom, co jsem vydusila a vykoktala ta nemožná slova: Mami, beru si Edwarda. "Jsem trochu naštvaná, že jsi čekala tak dlouho, než jsi mi to řekla. Letenky jsou čím dál tím dražší. Ohhhh…" Rozčilovala se. "Myslíš, že bude mít Phil už po sezóně? Úplně to zkazí fotky, pokud nebude mít na sobě oblek -"
"Zadrž na chvilku mami." Zalapala jsem po dechu. "Jak to myslíš, že jsem čekala tak dlouho? Vždyť zrovna dneska jsem se za - za -…" nebyla jsem schopná vydat ze sebe to slovo zasnoubila "no, dala věci na pravou míru."
"Dneska? Vážně? To je překvapení, předpokládala jsem…"
"Co jsi předpokládala? Kdy jsi předpokládala?"
"No, když jsi mě přijela navštívit v dubnu, vypadalo to, že věci jsou celkem dobře uvedené na pravou míru, jestli víš, co tím myslím. Není moc těžké tě číst, zlato. Ale neřekla jsem nic, protože jsem věděla, že by z toho nebylo nic dobrého. Jsi přesně jak Charlie." Povzdechla si rezignovaně. "Jakmile si něco vezmeš na mysl, není s tebou žádná řeč. Ano, přesně jak Charlie. Taky pevně lpíš na svých rozhodnutích.
"Neděláš mojí chybu, Bello. Zníš vystrašeně naivně, a já myslím, že je to proto, že se bojíš mě," Zahihňala se. "toho, co si budu myslet. A já si myslím, že jsem řekla dost o manželství a hlouposti. - a to neberu zpátky, - ale ty si musíš uvědomit, že tyhle věci platí speciálně pro mě. Jsi někdo naprosto jiný než já. Děláš své vlastní chyby, a já si jsem jistá, že ve svém životě budeš mít vlastní dávku litování. Ale závazky nikdy nebyly tvůj problém, zlato. Máš větší šanci zvládnout tuhle práci než většina čtyřicetiletých co já znám." Reneé se znovu zasmála. "Mé malé dítě středního věku. Naštěstí se zdá, že jsi našla i jinou zastaralou duši."
"Ty se… nezlobíš? Tedy, nemyslíš si, že dělám nějakou ohromující chybu?"
"No, jasně že si myslím, že jsi mohla ještě několik let počkat. Tedy, vypadám snad podle tebe stará dost na to, být něčí tchýně? Na to neodpovídej. Ale tady nejde o ně, jde o tebe. Jsi šťastná?"
"Nevím. Zrovinka prodělávám zcela netělesnou zkušenost."
Reneé se uchechtla.
"Dělá tě on šťastnou, Bello?"
"Ano, ale -"
"Budeš někdy chtít kohokoli jiného?"
"Ne, ale -"
"Ale co?"
"Ale nebudeš mi vyčítat, že odjakživa takhle zní naprosto každý šíleně zblázněný puberťák?"
"Nikdy jsi nebyla puberťačka, zlato. Víš, co je pro tebe nejlepší."
Za několik posledních týdnů se Reneé nečekaně vetřela do svatebních plánů. Trávila denně hodiny na telefonu s Edwardovou matkou, Esme - žádné starosti s přiženěním. Reneé Esme zbožňovala, a já pochybovala, jestli by vůbec někdo mohl mojí líbezné téměř-tchýni odpovědět jinak.
To mě stavilo naprosto z cesty. Moje rodina a Edwardova rodina se starali o svatební obřad, bez toho, abych o tom já musela cokoli říct, vědět, nebo myslet.
Charlie byl samozřejmě naštvaný, ale ta nejlepší část toho byla, že nebyl naštvaný na mě. Reneé byla zrádce. Počítal s ní, že bude dělat drahoty. Co měl dělat teď, když se jeho konečný soud - přiznání matce - změnil v naprosté nic? Neměl nic, a věděl to. A tak pochodoval po bytě a mumlal si něco o tom, že na tomhle světě se už nedá nikomu věřit…
"Tati?" Zavolala jsem, jak jsem odstrčila vchodové dveře. "Jsem doma."
"Vydrž, Bell, zůstaň kde jsi."
"Huh?" Zeptala jsem se a automaticky jsem se zastavila.

"Dej mi vteřinku. Au, to bolí, Alice."
Alice?
"Promiň, Charlie." Odvětil Alicin zvonivý hlas. "V pořádku?"
"Krvácím."
"Jste v pořádku. - Neporušila jsem kůži, věřte mi."
"Třicet sekund, Bello." Řekla mi Alice. "Tvá trpělivost bude odměněna."
"Hmph" Dodal Charlie.
Klepala jsem botou, počítala každý tlukot srdce, než jsem vešla do obýváku.
"Oh," Vydechla jsem. "Nemyslíš, že vypadáš trochu -"
"Hloupě?" Přerušil charlie.
"Měla jsem na mysli spíš 'šarmantně'."
Charlie se začervenal. Alice ho chytla za tameno a otočila jím kolem dokola, aby předvedla světle hnědý smoking.
"A teď to sundej, Alice. vypadám jako idiot."
"Nikdo, koho jsem kdy oblékala já nevypadá jako idiot."
"Má pravdu, tati. Vypadáš úžasně. K jaké příležitosti?"
Alice protočila oči. "To je jen konečné ověření velikostí. Pro oba z vás."
Strhla jsem pohled z neobvykle elegantního Charlie a pohlédla na obávaný bílý látkový balíček, opatrně položený na pohovce. "Aaah."
"Přesuň se do svého šťastného místečka, Bello, nebude to trvat dlouho."
Vtáhla jsem do sebe hluboký nádech a zavřela oči. Držela jsem je zavřené a stoupala jsem svou cestou směrem po schodech do mého pokoje. Vyslékla jsem se do spodního prádla a nechala ruce natažené nahoru.
"Člověk by si pomyslel, že ti pod nehty vrážím bambusové třísky," Mumlala si Alice pro sebe jak mě následovala dovnitř.
Nevnímala jsem jí. Byla jsem ve svém šťastném místečku.
V mém šťastném místečku byl všechen tenhle svatební stres dávno za mnou a pryč. Konečně překonán a zapomenut.
Byli jsme sami, jen Edward a já. Místo bylo neurčité a neustále v proudu. - Morfovalo se z mlhou zahaleného lesa, po mraky pokrytého města ledové noci. - protože Edward stále udržoval místo pro naše líbánky v tajnosti, aby mě překvapil. Ale já jsem se nijak zvlášť nezajímala o tu část kde.
Byli jsme spolu, a já dokonale splnila svojí část úmluvy. Vzala jsem si ho. To byla ta největší. Ale také jsem přijala všechny ty bezmezné dary a byla přijata, jakkoli zbytečně, na Dartmouthskou kolej. Teď byl na řadě on.
Než mě měl proměnit v upírku - jeho velký kompromis - měl ještě jednu smluvní výhradu, kterou musel splnit.
Edward měl něco jako až fanatický zájem o všechny lidské věci, kterých bych se měla vzdát. Zkušenosti, o které mě nechtěl připravit. Ale já měla pouze jednu zkušenost, na které jsem trvala. Samozřejmě to byla ta jedna, na kterou by on byl nejradši kdybych naprosto zapomněla.
Ale přesto tu ta věc stále byla. Věděla jsem, jaká budu až bude po všem. Viděla jsem novorozence z první ruky, a slyšela jsem všechny ty historky mojí budoucí rodiny o těch brzkých, divokých dnech.
Po několik let bude nejpřesnější popis povahy mojí osobnosti jako "žíznivá". Bude chvilku trvat, než to budu schopná být zase já. A i kdybych se mohla dokonale ovládat, nikdy bych se nemohla cítit přesně tak, jak se cítím teď.

Lidsky… a vášnivě zamilovaně.
Chtěla jsem tuhle zkušenost naplnit ještě před tím, než vyměním tohle teplé, rozbitné, feromony bouřící tělo za něco krásného, silného… a neznámého. Chtěla jsem s Edwarnem opravdové líbánky. A, i přes všechno nebezpečí, kterého se obával že mě vystaví, slíbil že se pokusí.
Byla jsem si jen nejasně vědoma Alice a šoupání a klouzání saténu na mé kůži. Nestarala jsem se, na ten moment o to, co si o mě zrovna celé město povídá. Nestarala jsem se o podívanou, ve které budu muset až příliš brzo zazářit. Nedělala jsem si starosti o to, do jakého nastoupím vlaku, že budu vystupovat ve špatný moment, že jsem příliš mladá, o obecenstvo nebo dokonce o prázdné místo, kde by měl sedět můj nejlepší přítel.
Byla jsem s Edwardem ve svém šťastném místečku.

2.Dlouhá noc

"Už teď mi chybíš."
"Nemusím odjet. Mohl bych zůstat…"
"Hmm."
Nastal dlouhý okamžik ticha, jen tlukot mého srdce, přerývaný rytmus našich dechů a šepot našich rtů pohybujících se v dokonalé souladu.

Občas bylo tak snadné zapomenout, že líbám upíra. Ne protože vypadal normálně nebo lidsky - ani na vteřinu jsem nemohla zapomenout, že objímám spíše anděla než-li člověka - ale protože dělal jakoby nebylo nic zvláštního mít jeho rty naproti mým, naproti mé tváři, mému hrdlu. Tvrdil, že už dávno nebyl v pokušení vzít si moji krev, neboť představa mé ztráty ho vyléčila z jakékoli touhy po ní. Ale já jsem věděla, že vůně mé krve mu stále působí bolest - stále mu spaluje hrdlo, jakoby vdechoval plameny.
Otevřela jsem oči a našla ty jeho strnule hledící do mé tváře. Pořád mi nedávalo smysl, proč se na mě takhle díval. Jako bych byla spíš cena než nechutně šťastný vítěz.
Chvilku jsme na sebe upřeně hleděli; jeho zlaté oči byly tak hluboké, že jsem si představovala, že mu můžu nahlédnout až do duše. Zdálo se mi hloupé, že tahle skutečnost - existence jeho duše - vůbec byla v pochybnostech, dokonce i když byl upír. Měl tu nejkrásnější duši, mnohem krásnější než jeho oslnivý rozum, jedinečná tvář nebo dokonalé tělo.
Podíval se zpátky na mě, jakoby i on mohl vidět moji duši, a jakoby se mu líbilo, co spatřil.
Nemohl číst moje myšlenky, napříč tomu, že mysl všech ostatních mu byla otevřena. Nikdo nevěděl proč - nějaká divná závada v mém mozku mě činila imunní proti všem nadpřirozeným a děsivým věcem, které někteří nesmrtelní mohli dělat. (Pouze moje mysl byla imunní, moje tělo bylo stále přístupné upírům se schopnostmi pracujících na jiném principu než byly ty Edwardovy.) Ale byla jsem za tu poruchu, ať už byla jakákoli, vážně vděčná, neboť mi umožňovala uchovat si svoje myšlenky jen pro sebe.
Opět jsem si k sobě přitáhla jeho obličej.
"Rozhodně zůstávám," zamumlal o chvilku později.
"Ne, ne. Je to tvoje rozlučka se svobodou. Musíš jít."
Napříč tomu, co jsem řekla, jsem mu prsty pravé ruky vpletla do bronzových vlasů, a moje levá ruka ho těsně objala kolem pasu. Jeho chladné ruce mě pohladily po tváři.
"Rozlučky se svobodou jsou pořádány pro ty, kteří jsou nešťastní z vidiny opuštění jejich svobodných dní. Nemohl bych být víc dychtivý, abych ty své už měl za sebou. Takže to vlastně nemá žádný smysl."
"Pravda." Opět jsem se nadechla proti ledové kůži na jeho krku.
Tohle bylo pekelně blízko mému šťastnému místu. Charlie spal tvrdě ve svém pokoji, což bylo skoro stejné, jako kdybychom byli sami. Přitulili jsme se k sobě na mé malé posteli, propleteni tak moc jak jen to bylo možné, uvážíme-li, že jsem byla omotaná hřejivou látkou. Nenáviděla jsem nezbytnost přikrývky, ale když začnete drkotat zuby, veškerá romantika tak nějak zmizí. A Charlie by si určitě všimnul, kdybych zapnula topení v srpnu…
Ale jednu výhodu to přece jenom mělo. Když já jsem musela být zachumlaná, Edwardova košile musela ležela na zemi. Nikdy nepřestanu žasnout, jak perfektní jeho tělo je - bílé, chladné a tvrdé jako mramor. Položila jsem si hlavu na jeho kamennou hruď a prsty kopírovala křivky jeho plochého břicha. Projelo jím mírné mravenčení a jeho rty opět našly moje. Špičkou jazyka jsem obkreslila jeho hladké, bezkrvé rty. Zasténal. Jeho sladký dech - studený a lahodný - mě pohladil po tváři.
Odtáhl se - to byla jeho automatická odezva kdykoli rozhodl, že věci postupují příliš daleko. Jeho ochranitelské reflexy zapůsobily, kdykoli si přál pokračovat. Edward strávil většinu svého života odmítáním jakéhokoli druhu tělesného uspokojení. Věděla jsem, že pro něj bylo hrozné pokoušet se změnit svoje zvyky právě teď.
"Počkej," řekla jsem, objala ho kolem ramen a těsně se k němu přitiskla. Uvolnila jsem si z pod přikrývky jedu nohu a omotala mu ji kolem pasu. "Cvičení dělá mistry."

Zachechtal se. "Tak to bychom měli být docela blízko dokonalosti, nebo ne? Spala jsi vůbec alespoň jednou za poslední měsíc?"
"Ale tohle je generální zkouška," připomněla jsem mu, "a my máme jenom omezenou dobu na nácvik. Nemáme čas na hraní podle pravidel."
Myslela jsem, že se začne smát, ale neodpověděl a jeho tělo znehybnělo nenadálým stresem. Zlato v jeho očích ztvrdlo.
Zamyslela jsem se nad svými slovy a uvědomila si, co v nich mohl slyšet.
"Belo…," zašeptal.
"Nezačínej s tím zase," řekla jsem. "Dohoda je dohoda."
"Já nevím. Je tak těžký soustředit se, když si takhle se mnou. Já - já nedokážu racionálně uvažovat. Ztrácím nad sebou kontrolu. Mohl bych tě zranit."
"Budu v pořádku."
"Bello…"
"Pšt!" Přitiskla jsem svoje rty na jeho, abych zastavila jeho náhlou úzkost. Slyšela jsem to už předtím. Nedostane se z naší dohody. Ne potom co naléhal, abych si ho nejdřív vzala.
Políbil mě nazpátek, ale už nebyl tak nažhavený jako před chvílí. Obavy, pořád samé obavy. Jak odlišné by to mohlo být, kdyby se o mě pořád nestrachoval. Co by dělal se vším tím volným časem? Musel by si najít nějakou novou zálibu.
"Jak se mají tvoje nohy?" zeptal se.
Vědíc, že to nemyslí doslova, jsem odpověděla. "Skoro upečené."
"Skutečně? Žádné další myšlenky? Ještě není pozdě změnit názor."
"Zkoušíš mě zviklat?"
Zasmál se. "Jen se ujišťuji. Nechci, abys dělala cokoli, čím si nejsi stoprocentně jistá."
"Jsem si jistá tebou. Zbytek budu muset nějak přežít."
Zaváhal a já uvažovala, jestli se mi do nohou ještě někdy vrátí cit.
"Ano?" zeptal se tiše. "Nemyslím svatbu - ale to potom… co René, co Charlie?"
Povzdechla jsem si. "Bude se mi stýskat." Horší bylo, že já budu chybět jim, ale nechtěla jsem mu dát další záminky.
"Angela a Ben, Jessica a Mike."
"Bude se mi stýskat po všech mých kamarádech." Ďábelsky jsem se usmála. "A nejvíc po Mikeovi. Oh, Mike! Jak to bez něj přežiju?"
Zavrčel.
Rozesmála jsem se, ale následně byla opět vážná. "Edwarde, budeme muset projít spoustou věcí. Vím, že to bude těžký, ale tohle je to, co chci. Chci tebe a chci tě navždy. A lidský život pro mě prostě není dost dlouho."
"Navždy osmnáctiletá," zašeptal.
"Všechny ženy o tom sní," poškádlila jsem ho.
"Nikdy změna… nikdy posun vpřed."
"Co to znamená?"
Odpověděl pomalu. "Vzpomínáš si, jak jsme řekli Charliemu, že se budeme brát? A on si myslel, že jsi…těhotná?"
"A uvažoval, že tě zastřelí," hádala jsem se smíchem. "Přiznal to - chvilku to chtěl skutečně udělat."
Neodpověděl.
"Co je, Edwarde?"
"Jenom si přeji… Přeji si, aby měl pravdu."
"Proč proboha?" zalapala jsem po dechu.

"Aby tu byla alespoň šance, aby ji mohl mít. Abychom měli tenhle druh možnosti. Nenávidím, že ji musím vzít i tobě."
Chvilku mi trvalo, než jsem se vzpamatovala. "Vím, co dělám."
"Jak bys to mohla vědět, Bello? Podívej se na moji matku, na moji sestru. Není to tak snadná oběť, jak si představuješ."
"Esme a Rosalie si vystačí samy. A jestli to bude problém i později, můžeme udělat to, co Esme - dítě si adoptujeme."
Povzdychl si, a jeho hlas zněl zuřivě. "To není správné! Nechci, aby ses kvůli mně musela obětovat. Chci ti věci dávat, ne ti je brát. Nechci ti ukrást tvoji budoucnost. Kdybych byl člověk -"
Dala jsem mu ruku přes pusu. "Ty jsi moje budoucnost. Tak přestaň. Žádné protesty nebo zavolám tvým bratrům, aby přišli a vyzvedli tě. Možná že potřebuješ rozlučku ze svobodou."
"Omlouvám se. Jsem ubručený, že? To musí být nervy."
"Jsou tvoje nohy studené?"
"Ne v tomhle smyslu. Na svatbu s tebou jsem čekal století, slečno Swanová. Svatební obřad je jediná věc, které se nemohu dočkat -" zarazil se uprostřed myšlenky. "Pane bože!"
"Něco je špatně?"
Vycenil zuby. "Neměla jsi volat moje bratry. Emmet a Jasper mě podle všeho nenechají se z toho dneska večer vykroutit."
Na vteřinu jsem se k němu přitiskla a potom ho pustila. Neměla jsem šanci na vítězství v tahanici s Emmettem. "Bav se."
Ozvalo se skřípání na okně - někdo schválně škrábal ocelovými nehty přes sklo a vyráběl tak příšerný, zakryj-si-uši zvuk. Otřásla jsem se.
"Jestli nepošleš Edwarda ven," syčel hrozivě Emmett - stále neviditelný v noci, "přijdeme si pro něj dovnitř."
"Běž," smála jsem se. "Předtím než se mi vloupou do domu."
Edward protočil oči, ale ladně vstal a opět si oblékl košili. Sklonil se a políbil mě na čelo.
"Vyspi se. Zítra je tvůj velký den."
"Díky! Konečně mi to došlo."
"Potkáme se u oltáře."
"Já budu ta v bílém." Usmála jsem se, jak perfektně samolibě jsem zněla.
Zamlaskal. "Velice přesvědčivé," a potom se přikrčil až se jeho svaly napjaly. Zmizel - opustiv můj pokoj oknem příliš rychle, aby to moje oči stihly zaznamenat.
Venku zaznělo tiché zaduněné, následované Emmetovým zakletím.
"Raději byste ho neměli vracet příliš pozdě," zamumlala jsem s vědomím, že mě můžou slyšet.
A potom se v okně objevil Jasperův obličej, jeho medové vlasy vypadaly na slabém měsíčním světle jako protkané stříbrem.
"Neměj obavy, Bello. Vrátíme ho domů dřív než brzy."
Najednou jsem byla naprosto klidná a všechny moje obavy vypadaly nedůležité. Jasper byl svým způsobem přesně tak talentovaný jako Alice s jejími záhadně přesnými předpověďmi. Jasperovy zvláštní schopnosti spočívaly v ovládání emocí. Bylo naprosto nemožné odolávat pocitům, které chtěl, abyste cítili.
Posadila jsem se, stále zamuchlaná v přikrývce. "Jaspere? Co upíři dělají na rozlučce se svobodou? Neberete ho do striptýzového klubu, že ne?"
"Nic jí neříkej!" zabručel Emmett z pod okna. Následovalo další zadunění a Edwardův tichý smích.

"Uvolni se," řekl mi Jasper - ale já nemohla. "Culleni mají svoji vlastní verzi. Jen několik horských lvů a pár medvědů grizzly. Jen další celkem obyčejná noc."
Nebyla jsem si jistá, jestli i já budu někdy schopná mluvit tak hrdě o své "vegetariánské" upíří stravě.
"Díky, Jaspere."
Mihl se a zmizel mi z očí.
Venku bylo úplné ticho. Skrz stěnu ke mně doléhalo pouze Charlieho hlasité chrápání.
Ospalá jsem si lehla zpět na polštář. Zpoza těžkých víček jsem zírala na zdi svého malého pokoje, podivně bíle v měsíčním světle.
Poslední noc v mém pokoji. Poslední noc jako Isabella Swanová. Zítra v noci už ze mě bude Bella Cullenová. Přestože mi bylo celé to manželství trnem v oku, musela jsem přiznat, že jsem ráda poslouchal, jak to zní.
Na chvilku jsem nechala svoji mysl jen tak bezcílně bloudit, očekávajíc že ke mně přijde spánek. Ale po několika minutách jsem si připadala nějak víc čilá a tíživá úzkostí, která se vrátila zpět do mého břicha, překrucovala moje orgány do nepohodlných pozic. Moje postel se zdála tak měkké, tak teplá bez Edwarda. Jasper byl daleko a všechen ten klid odešel s ním.
Zítra to bude nekonečně dlouhý den.
Uvědomovala jsem si, že většina jsou měla strach jen z hlouposti - ale nedokázala jsem se přes ně přenést. Obavy byly prostě nevyhnutelnou součástí života. Nikdy jsem nezapadala do stáda. Avšak měla jsem několik specifických starostí, které byly úplně oprávněné.
První z nich byly svatební šaty. Alicino umělecké cítění samozřejmě přebylo praktičnost. Sejít schodiště v domě Cullenů na podpatcích a nespadnout se zdálo nemožné. Měla jsem to víc trénovat.
Potom tu byl seznam hostů.
Rodina Tanyi, rod Denaliů, by měla přijet někdy před obřadem.
Bylo by neuvážené nechat Tanyinu rodinu ve stejné místnosti jako moje hosty z reservace La Push. Danaliové nebyly zrovna fanoušci vlkodlaků. Ve skutečnosti kvůli tomu Tanyina sestra Irina vůbec nepřijede na svatbu. Stále cítila určitou touhu po krevní mstě, protože vlkodlaci zabili jejího přítele Laurenta (ale až po tom, co se pokusil zabít mě). Díky této nevraživosti opustily Denaliové Edwardovu rodinu, když je nejvíc potřebovali. Bylo to dočasné spojenectví s Quileutskými vlky, které nám zachránilo životy, když zaútočila spousta novorozených upírů…
Edward mi slíbil, že nebude nebezpečné mít Denalie blízko Quileutů. Tanya a celá její rodina - kromě Iriny - se cítili strašně provinilý za to selhání. Příměří s vlkodlaky byla jen malá cena za urovnání jejich dluhu, cena, kterou se rozhodli zaplatit.
To byl ten největší problém, ale byl tu ještě jeden menší: moje křehká sebeúcta.
Nikdy předtím jsem Tanyu neviděla, ale byla jsem si jistá, že setkání s ní nebude potěšující zkušenost pro moje ego. Kdysi dávno, pravděpodobně ještě předtím než jsem se narodila, měla pro Edwarda slabost - ne že bych za to ji nebo kohokoli jiného vinila. Ale pořád, při nejmenším bude krásná a při nejhorším dokonalá. Ačkoli Edward očividně - stále nechápu proč - upřednostňuje mě, nejsem schopná ji konkurovat.
Trochu jsem reptala dokud mě Edward, znající všechny moje slabosti, nepřinutil cítit se provinile.
"Jsme to nebližší rodině, co mají, Bello," připomněl mi. "Pořád se cítí jako sirotci, však víš, dokonce i po takové době."
Připustila jsem to, schovávající svoji nespokojenost.

Tanya teď měla velkou rodinu, skoro tak velkou jako byli Cullenovi. Bylo jich pět; k Tanye, Kate a Irině se připojili Carmen a Eleazar bezmála stejným způsobem, jako se ke Cullenům připojili Alice a Jasper. Všichni byly spojeni touho žít víc soucitně než normální upíři.
Přesto, alespoň myslím, byly Tanya a její sestry do jisté míry stále samy. Stále truchlící. Přestože to bylo už velice dávno, co přišly o matku.
V živých barvách si dokážu představit tu díru, jakou po sobě jejich ztráta musela zanechat, dokonce i po tisících letech; zkoušela jsem si představit Cullenovi bez jejich stvořitele, jejich středu, jejich průvodce - jejich otce, Carlisle, ale nešlo to.
Carlisle vypravoval Tanyin příběh během jednoho z mnoha večerů, kdy jsem se opozdila v Cullenovic domě, učiv se tak moc, jak jen jsem byla schopná, připravujíc se co nejvíce na budoucnost, kterou jsem si zvolila. Příběh Tanyiny matky byl uprostřed mnohých podobných výstrahou demonstrující jedno z pravidel, které jsem musela přijmout za své, když jsem chtěla vstoupit do světa nesmrtelných. Jenom jedno pravidlo - jediný zákon, který mohl být porušen v milionech různých situacích: Udržet tajemství.
Udržet tajemství zahrnovalo spoustu věcí - žít nenápadně jako Cullenovi, přesunout se jinam než lidé mohli zpozorovat, že nestárneme. Nebo zůstat čistí od lidských svodů - zvláště pak v době krmení - a neuchýlit se k životnímu stylu tuláků, jakým byli James a Victoria; a jakým Jasperovi přátelé Peter a Charlotte stále žili. To znamená kontrolovat nově narozeného upíra, kterého jsi stvořil, přesně jako Jasper, když žil s Mariou. Jako Victoria selhala s jejími novorozenými.
To v první řadě znamenalo několik tabu, neboť některá stvoření jsou neovladatelná.
"Nevím, jak se jmenovala Tanyina matka," přiznal Carlisle. Jeho zlaté oči, skoro stejného odstínu jako světlé vlasy, truchlily nad vzpomínkami na Tanyinu bolest. "Nikdy o ní nemluví, když se tomu mohou vyhnout, nerady na ni myslí."
Žena, jež stvořila Tanyu, Kate a Irinu - která je milovala - žila mnoho let předtím, než jsem se narodila, během doby kdy náš svět sužoval mor, mor nesmrtelných dětí.
"Nemohu pochopit, co si ta středověká individua myslela. Vytvořily upíry z dětí, kteří měli sotva víc než sedm."
Musela jsem spolknout žluč, která se mi dostávala až do krku při představě toho, co popisoval.
"Byli nádherní," vysvětlil Carlisle rychle, pozorujíc moji reakci. "Tak roztomilí, tak okouzlující, že si to ani neumíš představit. Musel jsi jim ale být neustále nablízku a milovat je; to bylo samozřejmé. Naneštěstí nemohli dospět. Byli zmraženi ve věku, kterého dosáhly, než byli kousnuti. Ty zbožňování hodné dvouleté dětičky s dolíčky ve tvářích dokázaly zničit půl vesnice během jednoho ze svých výbuchů hněvu. Když byli hladoví, nakrmily se a žádné varování je nemohlo zarazit. Lidé je viděli, vyprávěli si příběhy, a rozšiřovali strach tak jako se oheň šíří v suché trávě…"
"Tanyina matka stvořila podobné dítě. Jako s jinými stařičkými zvyky, nemohl jsem přijít na její důvod." Hluboce zamyšlený, klidně dýchající, pokrčoval. "Volturiovi se samozřejmě zapojili."
Zatřásla jsem se jako pokaždé, když jsem zaslechla to jméno, ale zástup upírů z Itálie - vládnoucí podle jejich vlastních pravidel - byl středem tohoto příběhu. Nemohl by nastat pořádek, kdyby nebylo žádného potrestání; nemohlo by být potrestání, kdyby nebyl nikdo, kdo by ho vykonával. Aro, Caius a Marcus řídili jejich soukromou armádu; potkala jsem se s nimi jen jednou, ale při našem krátkém setkání mi připadalo, že to Aro s jeho mocným darem člení v mysli - jediný dotek a zná jakoukoli myšlenku, co jsi kdy měl - byl skutečný vůdce.

"Volturiovi studovali nesmrtelné děti, doma ve Volterre stejně tak jako po světě. Caius nakonec rozhodl, že jsou příliš mladí, aby dokázali ochránit naše tajemství. A tak museli být zničeni."
"Říkal jsem ti, že byli rozkošní. Sabat bojoval do poslední - byli naprosto zdecimováni - aby je ochránili. Krveprolití nebylo tak hrozné jako při jižních válkách o tento kontinent, ale svým způsobem mnohem víc zničující. Dlouho ustanovené dohody, staré tradice, přátelé… Mnoho bylo ztraceno. Nakonec byli přeživší kompletně vyhlazeni. Nesmrtelné děti se staly zakázanými."
"Když jsem žil s Volturiovými, potkal jsem dvě z nich, proto chápu jejich přitažlivost. Aro ty maličké studovalo mnoho let dokud ho katastrofa, kterou zapříčinily, nedonutila s tím přestat. Znáš jeho zvídavé sklony; doufal, že by mohli být zkroceni. Ale nakonec bylo stanoveno závazné rozhodnutí: Nesmrtelné děti nesmějí existovat."
Myslela jsem že je to všechno a úplně zapomněla na matku sester Denali, když se k ní příběh zase vrátil.
"Nevím úplně přesně, co se s Tanyinou matkou stalo," řekl Carlisle. "Tanya, Kate a Irina byli hrozně nedbalé, dokud si pro ně Volturiovi nepřišli. Jejich matka a její protizákonné stvoření tou dobou byli už v jejich věznění. Byla to neinformovanost, co zachránilo Tanye a jejím sestrám život. Aro se jich dotknul a viděl jejich naprostou neznalost, takže nebyly potrestány s jejich matkou."
"Nikdo z nich předtím toho chlapce neviděl, ani nesnil o jeho existenci, dokud se nedívali, jak hoří v náručí jejich matky. Můžu se jenom domnívat, že jejich matka si zachovala svoje tajemství, aby je ochránila přesně od takového konce. Ale proč ho vůbec vytvořila? Kdo to byl? Co pro ni znamenal, že kvůli němu porušila to nejzákladnější pravidlo? Tanya se sestrami nikdy nedostaly odpověď na kteroukoli z těchto otázek. Ale nemohly pochybovat o matčině provinění a nemyslím si, že by jí někdy skutečně odpustily."
Dokonce i s Arovými ujištěním, že Tanya, Kate a Irina jsou nevinné, je chtěl Caius upálit. Vina společenstva, říkal. Měly štěstí, že byl toho dne Aro tak milosrdný. Tanye a jejím sestrám bylo prominuto, a odcházely se zdravým respektem pro zákony a nenapravitelně zlomeným srdcem…"
Nejsem si jistá, kde přesně se moje vzpomínky změnily ve sny. V jednu chvíli to vypadalo, že ve vzpomínkách poslouchám Carlisle, hledíc mu do tváře, a potom, o chvilku později jsem se dívala na šedivé, neúrodné pole a vdechovala silný pach spáleniny roztroušený ve vzduchu. A nebyla jsem sama.
Shluk postav zahalených v popelavých pláštích nacházející se ve středu pole by mě měl děsit - mohli to být jenom Volturiovi, a já byla, napříč jejich nařízení při našem posledním setkání, stále člověk. Ale věděla jsem, jako se mi to občas ve snech stávalo, že jsem pro ně neviditelná.
Kolem mě byl roztroušený kouř. Poznávala jsem tu sladkost ve vzduchu a nemohla přehlédnout ty beztvaré hromady poblíž mě. Nechtěla jsem vidět tváře upírů, kteří byly popraveni, částečně ze strachu, že bych mohla poznat některou ze tváří na doutnajících hranicích.
Volturiovi vojáci stáli v kruhu kolem něčeho nebo někoho, a slyšela jsem jejich chraplavé šeptavé hlasy zvýšené diskuzí. Přiblížila jsem se k nim, nucena snem podívat se, co je ta věc nebo osoba, kterou s takovým zájmem zkoumali. Opatrně jsem se vtěsnala mezi dvě syčící osoby zahalené plášti, a konečně spatřila předmět jejich debaty, nacházející se na malém pahorku nad nimi.

Byl nádherný, obdivuhodný, přesně jak ho Carlisle popisoval. Chlapec byl stále batole, možná dva roky starý. Světle hnědé kadeře mu rámovaly andělský obličej se zaoblenými tvářemi a plnými rty. Třásl se, jeho oči byly zavřené jakoby se příliš bál dívat se, jak se k němu smrt každou vteřinu přibližuje stále víc a víc.
Cítila jsem tak obrovské nutkání zachránit to půvabné, vyděšené dítě, že Volutiovi, navzdory jejich ničivé hrozbě, mě už víc nezajímali. Protlačila jsem se skrz ně, nestarajíc se, jestli zaznamenali moji přítomnost. Osvobodíc se od nich jsem běžela k tomu chlapci.
Byla jsem v půli cesty k němu, když se můj výhled na pahorek vyjasnil a já spatřila, na čem to vlastně sedí. Nebyla to hlína a kamení, ale hromada lidských těl, tuhých a bez života. Bylo příliš pozdě, abych si nevšimla jejích tváří. Všechny jsem je znala - Angela, Ben, Jessica, Mike… a přímo pod tím božským chlapečkem ležela těla mého otce a matky.
To dítě otevřelo svoje jasné, krvavě rudé oči.

3.Velký den

Bleskově jsem otevřela oči.
Zadýchaná a chvějící se jsem ležela ještě několik minut ve své teplé posteli, pokoušejíc se osvobodit od děsivého snu. Obloha za mým oknem přešla z černé na šedou a následně na bledě růžovou, zatímco jsem čekala, až se tlukot mého srdce opět ustálí.
Když jsem se konečně vrátila do reality mého mírně chaotického, důvěrně známého pokoje, byla jsem sama sebou znechucená. O čem to sakra sním noc před svojí svatbou! To mám z toho, že se nechám uchvátit děsivými historkami uprostřed noci.
Dychtivá setřást ze sebe tu noční můru, jsem se oblékla a zamířila dolů do kuchyně dlouho předtím, než bylo nutné. Nejdřív uklidím už tak dost čisté místnosti, a potom co Charlie vstane, mu udělám palačinky. Byla jsem příliš rozrušená, než abych se starala o svoji vlastní snídani - jen jsem netrpělivě seděla na svém místě, zatímco jedl.
"Paní Weberová tě vyzvedne ve tři hodiny," připomněla jsem mu.
"Nemám dneska na práci nic jiného, než přivést faráře, Bells. Je nepravděpodobné, že zapomenu na svoji jedinou povinnost." Charlie si vzal kvůli svatbě celý den volno, takže rozhodně nebyl zahlcený starostmi. Chvílemi kradmo koukal ke schodišti, kde se nacházela jeho rybářská výbava.
"To není jediné, co máš udělat. Taky musíš být oblečený a reprezentativní."
Zamračil se do své misky cereálií a zamumlal si pod vousy. "Opičárna."
Ozvalo se razantní zaklepání na dveře.
"Myslíš si, jak to nemáš těžký," ušklíbla jsem se, zatímco jsem vstala. "Ale Alice mě bude celý den zkrášlovat."
Charlie přikývl, připouštějíc že ho postihlo menší utrpení. Sehnula jsem hlavu a líbla ho do vlasů, když jsem kolem něj procházela - zrudl a zakuckal se - a pokračovala ke dveřím otevřít své nejlepší přítelkyni a brzy-sestře.
Aliciny krátké černé vlasy nebyly rozježené jako obvykle - měla je upravené do úhledných vln kolem jejího uličnického obličeje, přesně jak to nosila, když chtěla vypadat elegantně. Vytáhla mě z domu s mým "Ahoj, Charlie," volajíc jí přes rameno.
Sjela mě pohledem, sotva jsem nastoupila do jejího Porsche.
"Do háje, podívej se na svoje oči!" zasyčela vytýkavě. "Co jsi dělala? Zůstala vzhůru celou noc?"
"Skoro."

Probodla mě pohledem. "Mám jenom omezený čas, abych tě učinila omračující, Bello - možná by ses měla lépe starat o můj pracovní materiál."
"Nikdo neočekává, že budu omračující. Podle mě je mnohem větším problémem, že bych mohla usnout uprostřed obřadu a neříct svoje ano ve správnou chvíli. Potom by mi Edward utekl."
Rozesmála se. "Hodím po tobě svojí kyticí, jestli jenom přimhouříš oči."
"Díky."
"Při nejmenším máš spoustu času vyspat se zítra v letadle."
Nadzvedla jsem obočí. Zítra, zopakovala jsem si v duchu. I když vyrazíme dneska večer po recepci, zítra budeme ještě pořád v letadle… takže se nechystáme do Boise v Idahu. Edward mi v tomhle směru nic neprozradil. Nevadily mi záhady, ale bylo divné nevědět, kde budu zítra spát. Nebo spíš nespát, doufejme…
Alice si uvědomila, že prozradila něco, co neměla, a zamračila se.
"Máš všechno sbaleno a přichystáno," řekla, aby mě rozptýlila.
Fungovalo to. "Alice, přála bych si, abys mě nechala sbalit si svoje vlastní věci!"
"To by napovědělo příliš mnoho."
"A přišla bys příležitost jít nakupovat."
"Už za deset hodin budeš moje oficiální sestra… Je čas přenést se přes svůj odpor k novému oblečení."
Zlostně jsem hleděla ven skrz čelní sklo dokud jsme nebyly skoro u domu.
"Už se vrátil?" zeptala jsem se.
"Neboj, bude tu ještě než začne hrát hudba. Ale stejně ho nesmíš vidět, bez ohledu na to, kdy se vrátí. Dodržujeme tradice."
Odfrkla jsem si. "Tradice!"
"Dobře, s výjimkou nevěsty a ženicha."
"Moc dobře víš, že už stejně nahlížel."
"Ale ne - to je důvod, proč jsem jediná osoba, která tě může vidět v šatech. Byla jsem opravdu velice opatrná, abych na to nemyslela, když byl poblíž."
"No super," řekla jsem, jakmile jsme zahnuly na příjezdovou cestu, "koukám, že ses rozhodla pro maturitní výzdobu." Tři míle cesty opětovně lemované tisíci blikotajících světýlek. Tentokrát přidala ještě bílé saténové mašličky.
"Kdo šetří, tomu nechybí. Užij si to, protože výzdobu v domě ještě nesmíš vidět." Zajela do prostorné garáže severně od hlavní budovy; Emmettův velký Jeep byl stále pryč.
"A od kdy přesně není nevěstě dovoleno vidět výzdobu?" protestovala jsem.
"Od té doby, co mě pověřila přípravami. Chci, abys byla skutečně ohromená, až půjdeš dolů ze schodů."
Než mě nechala vstoupit do kuchyně, zakryla mi oči rukama. Okamžitě mě do nosu uhodila omamná vůně.
"Co je to?" zajímala jsem, jakmile mě vzala do domu.
"Je to příliš?" Alicin hlas nezvykle ustaraný.
"Voní to báječně!" ujistila jsem ji - bylo to téměř opojné, ale ne příliš ohromující, vyváženost mezi několika různými vůněmi byla delikátní a bezchybná. "Pomerančové květy… lilie … a ještě něco - mám pravdu?
"Správně, Bello. Zapomněla jsi jenom na frézie a růže."
Neodkryla mi oči dokud jsme nebyly v její až příliš velké koupelně. Zírala jsem na dlouhý pult zaskládaný vybavením hodným salónu krásy, a pocítila nedostatek spánku minulé noci.

"Je to vážně nezbytné? Vedle něho stejně budu vypadat obyčejně, bez ohledu na to, co se mnou uděláš."
Zatlačila mě do nízké růžové židličky. "Až s tebou skončím, nikdo si netroufne nazvat tě obyčejnou."
"Jenom proto, že se budou bát, abys jim nevysála krev," zamumlala jsem. Pohodlně jsem se opřela a zavřela oči, doufajíc, že to celé prospím. Spánek ke mně střídavě přicházel a zase odcházel, zatímco čistila, pudrovala a zdokonalovala každičkou část mého těla.
Bylo po obědě, když Rosalie prošla skrz koupelnové dveře v třpytivých stříbrných šatech s jemnou korunkou nasazenou na zlatých vlasech. Až se mi skoro chtělo brečet, jak nádherná byla. Jaký mělo smysl se snažit, když byla poblíž Rosalie?
"Jsou zpátky," řekla a okamžitě mě popadl záchvat dětinské touhy ho vidět. Edward byl doma.
"Drž ho odsud!"
"Dneska ti nebude překážet," uklidnila ji Rosalie. "Na to si svůj život příliš cení. Esme je ven poslala dokončit potřebné. Chceš nějak pomoci? Mohla bych jí učesat."
Spadla mi čelist. Pátrala jsem v hlavě, jestli už jsem od ní zažila podobné ochoty směřující na moji osobu.
Rosalie mě nikdy neměla zrovna v oblibě. Po té, co byla atmosféra mezi námi víc než napjatá, se cítila uražená mojí volbou. Třebas měla svoji neskutečnou krásu, lásku svojí rodiny a spřízněnou duši v Emmettovi, všechno by to vyměnila za možnost být člověkem. A já necitlivě zahodila všechno, co kdy v životě chtěla, na smetiště. To mě zrovna neučinilo její favoritkou.
"Jasně," řekla Alice nenuceně. "Můžeš začít s natáčením. Mám to promyšlený. Závoj přijde sem, dolů." Její ruce se mi začaly proplétat vlasy, zvedajíc je a přemisťujíc, ukazujíc tak dopodrobna, co mi vlastně na hlavě chtěla vytvořit. Když skončila s návodem, Rozáliiny ruce nahradily ty její a rychlými, sotva cítitelnými dotyky dávala mým vlasům ten správný tvar. Alice se vrátila zpátky k mému obličeji.
Poté co Rosalie obdržela slova chvály za úpravu mých vlasů, byla poslána pro moje šaty a následně najít Jaspera, který by měl jet vyzvednout moji mámu a jejího manžela Phila z hotelu. Z přízemí ke mně slabě doléhalo neustálé otvírání a zavírání dveří. Lidé se po nás začaly pomalu vyptávat.
Alice mě přinutila vstát, aby mi přes hlavu mohla snáze přetáhnout šaty a neponičit při tom účes ani líčení. Kolena se mi třásla tak hrozně, že mi jen ztěží dokázala zapnout perlový náhrdelník.
"Dýchej zhluboka, Bello," uklidňovala mě. "A snaž se uklidnit. Začíná se ti roztékat obličej."
Zatvářila jsem se nanejvýš sarkasticky. "To přežiju."
"Musím si teď skočit obléct se. Zvládneš to tady dvě minuty sama?"
"Uh… možná?"
Protočila oči a vyběhla ze dveří.
Soustředila jsem se na svůj dech, počítala každé vyprázdnění mých plic a zírala na podivný vzor, které osvětlení v koupelně vytvářelo na mé lesklé sukni. Bála jsem se podívat do zrcadla - příliš vyděšena z představy sebe sama ve svatebních šatech, která by u mě vyvolala nejvyšší stupeň panického záchvatu.
Alice se vrátila ještě než jsem napočítala dvoustý nádech, na sobě šaty splývající jí po štíhlém těle jako stříbrný vodopád.
"Alice - no páni."
"To nic není. Dneska se na mě stejně nebude nikdo dívat. Ne dokud ty budeš v místnosti."

"Ha ha."
"A co ty? Zvládáš to sama nebo sem mám přivést Jaspera?"
"Už jsou zpátky? Je tady moje máma?"
"Zrovna sem míří. Jde po schodech."
Od doby, co Renée před dvěma dny přiletěla, jsem s ní strávila každičkou minutu, kterou jsem mohla - každou minutu, kterou jsem ji mohla udržet od Esme a výzdoby. Užila si tady víc než dítě zamknuté přes noc v Disneylandu. Svým způsobem jsem se cítila stejně tak podrážděná jako Charlie. Všechny ty na ni tak nezvyklé, leč o to víc zbytečné, obavy …
"No teda, Bello!" zaječela nadšením, ještě než úplně vstoupila do místnosti. "Zlatíčko, vypadáš tak nádherně! Asi se rozbrečím! Alice, jsi úžasná! Ty a Esme byste se měly profesionálně věnovat plánování svateb. Kde si objevila tyhle šaty? Jsou božské! Tak půvabné, tak elegantní. Bello, vypadáš jakoby právě vystoupila z knih Jane Austenové." Hlas mé matky zněl trochu vzdáleně, celá místnost byla mírně rozmazaná. "Jak nápadité, postavit téma svatby na Bellině prstenu. Tak romantické! Vědět, že byl v Edwardově rodině od osmnáctého století!"
Vyměnily jsme si s Alicí spiklenecký pohled. Moje máma byla totálně mimo z šatů, které vypadaly víc než sto let staré. A svatba se netočila okolo prstenu, ale kolem Edwarda samotného.
Ve dveřích si někdo hlasitě odkašlal.
"Renée, podle Esme je čas se jít usadit," ozval se Charlie.
"No Charlie, je z tebe hotový švihák!" řekla mu Renée téměř šokovaně. To vysvětlovalo rozpaky v Charlieho odpovědi.
"Alice si mě vzala do parády."
"To už je vážně tolik?" řekla si Renée pro sebe, znějíc skoro stejně nervózně, jako já jsem se cítila. "Jak rychle to běží. Točí se mi z toho hlava."
Tak to jsme byly dvě.
"Obejmi mě, než půjdu dolů," naléhala Renée. "Ale opatrně, ať nic nezničíme."
Jemně mě objala kolem pasu a zamířila ke dveřím. Okamžitě se otočila zpátky ke mně.
"Svatá dobroto, skoro jsem zapomněla! Charlie, kde je ta krabička?"
Táta si chvilku prohledával kapsy, než vytáhl malou bílou krabičku, kterou podal Renée. Otevřela ji a podržela přede mnou.
"Něco modrého," řekla.
"A taky něco starého. Byly tvé babičky Swanové," dodal Charlie. "Dali jsme je klenotníkovi, aby nahradil chybějící safíry."
V krabičce byly dva stříbrné hřebínky do vlasů. Tmavě modré safíry na nich byly seskupené v složitých květinových tvarech.
Stáhlo se mi hrdlo. "Mami, tati… to jste neměli."
"Alice by nás nenechala udělat nic jiného," vysvětlila Renée. "Pokaždé, když jsme se o to pokusili, málem nám utrhla hlavu."
Z úst se mi vydralo mírně hysterické zahihňání.
Alice k nám přistoupila a zastrčila mi oba hřebínky do vlasů. "Tady je něco starého a něco modrého," přemítala a ustoupila o několik kroků dozadu, aby si mě mohla prohlédnout. "A tvoje šaty jsou nové… takže tady -"
Něco po mě hodila. Automaticky jsem to chytla. V dlaních mi přistál průsvitně bílý podvazek.
"To je moje a budu to chtít zpátky," oznámila mi.
Zrudla jsem.

"Super," řekla Alice se zadostiučiněním. "Trochu barvy - přesně to jsi potřebovala. Jsi oficiálně perfektní." S úsměvem gratulujícím si k svému úspěchu se otočila na moje rodiče. "Renée, vážně už musíš jít dolů."
"Rozkaz, madam." Renée mi poslala vzdušný polibek a spěšně opustila místnost.
"Charlie, mohl by si donést květiny, prosím?"
Když Charlie odešel, Alice mi sebrala podvazek z rukou, sehnula se a nadzvedla mi sukni. Vyjekla jsem a zapotácela se, když její studené ruce popadly můj kotník; dopravila podvazek na jeho místo.
Byla zpátky na nohou ještě než se Charlie vrátil s dvěma nadýchanými pugety. Vůně růží, pomerančových květů a frézií mě pohltila jako neviditelná mlha.
Rosalie - po Edwardovi druhý nejlepší hudebník v rodině - začala v přízemí hrát na piáno. Zprudka jsem oddechovala.
"Klid, Bells," řekl mi Charlie a nervózně se podíval na Alici. "Vypadá, že omdlí. Myslíš, že to zvládne?"
Její hlas zněl velice vzdálený. Přestala jsem cítit nohy.
"Bude muset."
Alice se vedle mě postavila na špičky, upřeně se mi podívala do očí a sevřela mi zápěstí.
"Soustřeď se, Bello. Edward už na tebe dole čeká."
Zhluboka jsem se nadechla, snažíc se uklidnit.
Hudba pomalu přecházela do další skladby. Charlie do mě šťouchl. "Bells, jsme na řadě."
"Bello?" vrátila mě zpátky do reality Alice, stále držící moje zápěstí.
"Ano," pískla jsem. "Edward. Dobře." Nechala jsem ji odvést z mě místností a zavěsila se Charliemu na nabídnuté rámě.
Hudba byla v hale mnohem hlasitější. Linula se nahoru schodištěm doprovázená příjemnou vůní milionu květin. Soustředila jsem se myšlenku Edwarda čekajícího dole a sunula se v před.
Hudba mi přišla povědomá, byl to mírně přikrášlený Wagnerův tradiční pochod.
"Teď já," zazvonila Alice. "Ty napočítej do pěti a následuj mě." Pomalým, půvabným krokem nápadně podobným tanci se vydala po schodišti. Měla jsem si uvědomit dřív, že mít Alici jako jedinou družičku, byla chyba. Po ní budu vypadat tak neohrabaná.
Najednou se skrz vznášející hudbu rozezněly fanfáry. To byla pozvánka pro mě.
"Nenech mě spadnout, tati," zašeptala jsem. Charlie si položil moji ruku kolem své paže a pevně ji stiskl.
Hlavně opatrně, říkala jsem si, jakmile jsme vykročili v pomalém rytmu pochodu na schody. Nezvedla jsem oči, dokud jsem opět bezpečně nestála na rovné zemi, ačkoli jsem slyšela mumlání a šepot hostů, jakmile mě spatřili. Krev se mi nahrnula do tváří; samozřejmě že jsem počítala s tím, že budu červenající se nevěsta.
Jakmile moje chodidla opustily zrádné schodiště, rozhlédla jsem se. Na vteřinu mě ohromilo nezdravě velké množství věnců bílých květů zavěšených na dlouhých tenkých stužkách všude po místnosti. Do očích mi vhrkly slzy z listnatého altánku, který jsem viděla skrz saténem ověšené řady židlí - červenajíc se ještě víc jakmile obrátil zástup nedočkavých svoji pozornost ke mně - a konečně spatřila ho, stojícího před obloukem zaplaveným ještě více květy, více stužkami.
S těží jsem si uvědomovala Carlislovu přítomnost vedle něho a Angelina otce za nimi. Neviděla jsem ani svoji matku, která musela sedět v první řadě, nebo moji novou rodinu, nebo vůbec některého z hostů - budou muset počkat.

Potom jsem konečně dokázala zaostřit na Edwardův obličej; splnilo, ba dokonce překonalo, to všechny moje očekávání. Jeho oči měly barvu roztaveného zlata; jeho dokonalý obličej odrážel všechny jeho pocity. Když narazil na můj ohromený pohled, potěšeně se usmál tím svým dech beroucím způsobem.
Jen tlak Charlieho ruky na mé, zmařil můj neuvážený plán rozběhnout se uličkou.
Hudba byla příliš pomalá, aby moje zrychlené kroky pasovaly do rytmu. Naštěstí pro mě nebyla ulička moc dlouhá. Jen jeden krok, následovaný dalším, a byla jsem tam. Edward mi nabídl ruku. Charlie vzal tu mou a gestem starým jako byl sám svět, ji položil do Edwardovi. Dotkla jsem se jeho chladné kůže a vstoupila do ráji.
Naše sliby byly jednoduché, stejná slova byla vyřčena už milionkrát, leč nikdy ne párem třeba jen vzdáleně podobný nám. Požádali jsme pane Webera, jestli by kvůli nám mohl udělat jednu maličkou změnu. Ochotně změnil tradiční "dokud nás smrt nerozdělí" za pro nás vhodnější "dokud budeme oba dva živi."
Ve chvíli, kdy farář dokončil jeho část, se zdálo, že můj svět, který byl tak dlouho vzhůru nohama, se konečně ustálí ve správné pozici. Najednou jsem viděla, jak hloupá jsem byla, když jsem se toho obávala. Dívala jsem se Edwardovi do zářivých, vítězoslavných očí a uvědomila si, že i já vyhrála. Protože nezáleželo na ničem jiném než že s ním můžu zůstat na vždy.
"Ano," vydala jsem ze sebe přiškrceně sotva srozumitelným šepotem, divoce mrkajíc ve snaze zahnat slzy a ani na vteřinu nezmeškat jeho tvář.
Když byl na řadě on, to slovo znělo tak jasně a hrdě.
"Ano," přislíbil.
Pan Weber nás vyhlásil mužem a ženou a následně se Edwardovi ruce natáhly k mému obličeji a nad hlavami se nám rozsypaly okvětní lístky. Snažila jsem se uvědomit si, skrze neprůstupnou clonu slz, která mě oslepovala, tu neuvěřitelnou skutečnost, že tento úžasný člověk byl můj. Jeho zlaté oči vypadaly, jakoby i ony chtěly začít ronit slzy, kdyby něco takového bylo možné. Když ke mně sklonil hlavu, postavila jsem se na špičky a objala ho kolem krku - stále držíc svoji kytici.
Políbil mě něžně, zbožňujícně; a já zapomněla na ten dav za námi, na místo, dobu i důvod… jediné, co jsem si v tu chvíli vybavovala, bylo, že mě miluje, že mě chce, že jsem jenom jeho.
Náš polibek začal a musel ho i ukončil; lpěla jsem na něm ignorujíc hihňání i odkašlávání přihlížejících. Nakonec jeho ruce odstrčily mou tvář, odtáhl se - příliš brzy - aby se na mě mohl podívat. Pobavě, téměř zlomyslně, se usmál. Ale pod jeho momentálním pobavením z mé veřejné ukázky naší lásky, vykukovala neskonalá radost, že mě konečně pojal za svou.
Dav vybuchl v potlesk a on obrátil naše těla čelem k našim přátelům a rodině. Nemohla jsem se donutit, přestat na něj zírat, abych se na ně podívala.
Ruce mé matky mě našly nejdřív, její obličej zmáčený slzami byl první věc, kterou jsem spatřila, když jsem od Edwarda konečně, vysoce neochotně, odtrhla oči. Následně jsem byla objata snad všemi účastníky svatby, přijímala jednu gratulaci za druhou, a stěží si uvědomovala, kdo všechno mi to vlastně přál, neboť středem mého vesmíru byla Edwardova ruka pevně svírající tu mou. Poznávala jsem pouze rozdíl mezi měkkým, teplým objetím mých lidských přátel a těmi opatrnými, chladivými od členů mé nové rodiny.
Jedno horké obětí bylo však jiné než všechny ostatní - Seth Clearwater čelil zástupu upírů, aby alespoň částečně nahradil mého ztraceného vlkodlačího přítele.

4.Gesto

Samotná svatba plynule přešla v hostinu - důkaz Aliciina bezchybného plánování. Nad blízkou řekou se právě začalo stmívat; obřad trval přesně tak dlouho, aby ho doprovázelo slunce zapadající za stromy. Když mě Edward vyvedl ven skleněnými dveřmi, světélka v korunách stromů slabě zářila a osvětlovala všudypřítomné bílé květiny. Bylo jich tu snad deset tisíc, rozsévajíc kolem příjemnou vůni, a zdobily taktéž taneční parket, krytým otevřeným altánem tyčícím se na trávě pod dvěma starodávnými cedry.

Tok události se zpomalil, uklidněn pozdně srpnovým večerem kolem nás. Malý dav lidí se rozprostřel pod jemně zářící světly a my přijímali objetí našich přátel. Nastal čas na zábavu, na smích.

"Blahopřeju, lidi," řekl nám Seth Clearwater, sklánějící hlavu pod jedním z květinových věnců. Jeho matka, Sue, stála těsně vedle něho, ostražitě si prohlížející hosty. Její tvář byla hubená a nelítostná, zdůrazněna krátkým, strohým účesem; přesně takovým, jaký měla její dcera Leah

- ale pochybovala jsem o tom, že se nechala ostříhat stejně, aby ukázala rodinnou sounáležitost. Billy Black, nacházející se po Sethově druhém boku, nebyl tak napjatý jako Sue. Pokaždé, když jsem se dívala na Jacobova otce, bylo to, jako bych viděla spíš dva lidi než jednoho. Byl tu starý pán v kolečkovém křesle s vrásčitou tváří a bělostným úsměvem, kterého viděli všichni ostatní. A pak tu byl přímý potomek dlouhé linie mocných, magií vládnoucích náčelníků. Ačkoli jejich magie - díky nepřítomnosti potřebného podnětu - přeskočila jeho generaci, byl stále součástí mocné legendy. Schopnosti ochránce prošly skrz něj přímo do jeho syna, který se ke svému dědictví obrátil zády. Který nechal Sama Uleyho vystupovat jako vůdce jejich tajuplné smečky…
Kupodivu se zdálo, že Billy snadno snáší zdejší společnost i celou tuhle událost - jeho černé oči jiskřily, jako by právě obdržel nějaké dobré zprávy. Byla jsem ohromená jeho vyrovnaností. Moje svatba musela v Billyho očích vypadat jako opravdu velice zlá věc, nejhorší věc, která se dceři jeho nejlepšího přítele mohla stát.
Uvědomovala jsem si, že pro něj nebylo lehké potlačit svoje pocity, vezmeme-li v potaz problém, který tento večer skýtal pro dávnou smlouvu mezi Culleny a Quileuity - smlouvu, která zakazovala Cullenům stvořit dalšího upíra. Vlci věděli, jaký přestupek se chystá, na rozdíl od Cullenových, kteří neměli ani tušení, jak jejich protivníci zareagují. Před spojenectvím by to znamenalo okamžitý útok. Válku. Ale teď, když se lépe poznali, prokázali by vůči nim vlci určitou shovívavost?
Jako odpověď na moji otázku roztáhl Seth, stojící naproti Edwardovi, ruce. Edward mu opětoval objetí.
Všimla jsem si, že se Sue nesouhlasně zatřásla.
"Je prima vidět, že ti všechno vychází, kámo," přiznal Seth. "Jsem vážně rád."
"Děkuji ti, Sethe. Hodně to pro mě znamená." Edward se od Setha odtáhl a podíval se na Sue a Billyho. "Vám také děkuji. Za to, že jste nechali Setha přijít. Je dneska Belle velkou oporou."
"Není zač," řekl Billy svým hlubokým, drsným hlasem, a já byla překvapená optimismem, který jsem v něm zaslechla. Třeba bylo v dohledu stálejší příměří.
Řada čekajících gratulantů se ještě prodloužila, takže nám Seth na rozloučenou zamával a zavezl Billiho ke stolům s jídlem. Sue ochranářsky držela každou rukou jednoho z nich.
Jako další k nám přišli Angela a Ben následování Mikem a Jessicou - kteří se k mému překvapení drželi za ruce. Nedostalo se ke mně, že by byli zase spolu. Přála jsem jim to.
Za mými lidskými přáteli byli moji noví druhové-v-zákonech, upíři z rodu Denali. Jakmile stáli před námi, zadržela jsem dech - Tanya, předpokládala jsem podle jahodových proužků v jejích blonďatých kadeřích - sevřela Edwarda v náručí. Tři další upíři se zlatýma očima vedle ní na mě zíraly s neskrývanou zvědavostí. Jedna z nich měla dlouhé, platinově blond vlasy, splývající ji po zádech jako hedvábí. Zbylá žena a muž, stojící vedle ní, byli oba černovlasí s na upíry nezvykle tmavou pokožkou.
A všichni čtyři byli tak nádherní, až se mi z toho udělalo špatně.
Tanya stále držela Edwarda.
"Ach, Edwarde," vzdychla. "Chyběl jsi mi."
Edward se usmál a obratně se vymanil z jejího objetí, položiv jí ruce na ramena a ustoupivší o krok zpět, aby se jí mohl podívat do očí. "Už je to tak dlouho, Tanyo. Sluší ti to."
"Tobě také."
"Dovol mi představit ti moji ženu." To bylo poprvé, co to Edward vyslovil a byla to formálně pravda; vypadalo to, jakoby měl vybuchnou zadostiučiněním, které mu učinilo říct to. Denaliovi se místo odpovědi slabě zasmály. "Tanyo, toto je moje Bella."

Tanya byla mnohem víc atraktivní, než jsem si představovala ve svých nejhorších nočních můrách. Prohlížela si mě pohledem, který byl víc přemýšlivý, než-li poraženecký, a potom se natáhla a vzala mě za ruce.
"Vítej do rodiny, Bello." Usmála se se slabým náznakem smutku. "Považujeme se téměř za členy Carlislovy rodiny, takže se omlouvám za, ehm, nedávný incident, kdy jsme se tak nezachovali. Měli jsme se s tebou setkat dříve. Dokážeš nám to odpustit?"
"Samozřejmě že ano," řekla jsem stále bez dechu. "Tak ráda tě poznávám."
"Cullenovi se nám teď vyrovnali v počtu. Možná budeme příště na řadě mi, co říkáš, Kate?" ušklíbla se na blondýnku.
"Sni dál," odsekla jí Kate s přimhouřenýma zlatýma očima. Vzala moji ruku z Tanyiny a pomalu protáhla své "Vítej, Bello."
Černovlasá žena položila svoji ruku na Katinu. "Jsem Carmen a toto je Eleazar. Je nám potěšením se s tebou konečně seznámit."
"M-mě taky," vykoktala jsem.
Tanya se ohlédla po lidech, kteří čekali za ní - Charlieho zástupce Mark a jeho žena. Jejich oči se při pohledu na Denalie rozšířily.
"Necháme vzájemné poznávání na později. Budeme na to mít věčnost!" Když Tanya se svou rodinou odcházela, hlasitě se smála.
Dodrželi jsme všechny klasické tradice. Byla jsem oslepená blesky, když jsme se chystali nakrojit okázalý dort - příliš velký, myslela jsem si, pro naši relativně malou skupinu přátel a rodiny. Střídali jsme se ve vzájemném krmení; Edward statečně polykal jeho příděly, neboť jsem ho bedlivě sledovala. Hodila jsem svoji kytici nezvykle schopně přímo do Angeliných šokovaných rukou. Emmett a Jasper řvaly smíchy reagujíc na můj ruměnec, když mi Edward velice opatrně zuby sundával vypůjčený podvazek - který jsem si ovšem nenápadně setřásla blíž ke kotníku. S rychlým mrknutím na mě ho hodil přímo do obličeje Mikea Newtona.
A když začala hrát hudba, Edward si mě svinul do náručí na obvyklý první tanec; udělala jsem to velice ochotně, napříč svým obavám z tančení - zvláště z tančení uprostřed kruhu přihlížejících - byla jsme příliš šťastná z jeho dotyků. Vedl mě a já se bez námahy točila pod zástěnou baldachýnu světel a oslňujících záblesků fotoaparátů.
"Užíváš si večírek, paní Cullenová?" zašeptal mi do ucha.
Rozesmála jsem se. "Bude chvilku trvat, než si na to zvyknu."
"My máme víc než chvilku," připomněl mi radostně a sklonil se, aby mě políbil. Foťáky se nezadržitelně rozcvakaly.
Hudba se změnila a Charlie poklepal Edwardovi na rameno.
Nebylo vůbec snadné s Charliem tančit. Nebyl o moc lepší tanečník než já, takže jsme se pouze bezpečně pohupovali ze strany na stranu v malém čtverci. Edward a Esme se točili kolem nás jako Fred Astaire a Ginger Rogers.
"Budu tě doma postrádat, Bello. Už teď jsem osamělý."
Promluvila jsem skrze stáhnuté hrdlo v zoufalé snaze zlehčit to. "Cítím se stejně tak hrozně, opustit vaření pro tebe kvůli své životní lásce - to je prakticky zločin. Měl bys mě zatknout."
Ušklíbl se. "Předpokládám, že svoje vaření přežiju. Ale ty mi musíš volat, kdykoli budeš moct."
"Slibuju."
Připadalo mi, že jsem tančila snad se všemi. Bylo příjemné vidět všechny svoje staré přátele, ale ve skutečnosti jsem ze všeho nejvíc chtěla být jen s Edwardem. Byla jsem šťastná, když si pro mě konečně přišel, sotva půl minuty po začátku nové písně.

"Pořád nemáš Mikea rád, co?" rýpla jsem si, když se se mnou Edward pohyboval směrem od něj.
"Ne když musím poslouchat jeho myšlenky. Má štěstí, že ho odsud nevykopu. Nebo hůř."
"Jasně, správně."
"Už si se viděla?"
"Co? Ne, nejspíš ne. Proč?"
"Tak to si nejspíš neuvědomuješ, jak naprosto srdce-lámajícně překrásná dnes večer jsi. Nejsem překvapený, že má Mike problémy s nepatřičnými myšlenkami o vdané ženě. Jsem zklamaný, že se Alice neujistila, aby jsi se opravdu podívala do zrcadla."
"Ty nejsi objektivní."
Povzdechl si, odmlčel se a otočil můj obličej k domu. Na skleněné stěně se odrážel večírek jako v zrcadle. Edward ukázal na dvojici přesně naproti nám.
"Tak zaujatý, ano?"
Pohlédla jsem na Edwardův odraz - perfektní duplikát jeho perfektní tvář - s tmavovlasou kráskou po jeho boku. Její kůže byla krémově růžová, její oči, překypující vzrušením, byly orámovány hustými řasami. Obepínaly ji lesklé bílé šaty, střižené tak zručně, že její tělo vypadalo elegantně a spanile - bylo to při nejmenším omračující.
Než jsem se stačila vzpamatovat, Edward se napjal a automaticky se otočil správným směrem, jako pokaždé když někdo vyslovil jeho jméno.
"Oh!" vydechl. Na okamžik stáhl obočí, ale potom ho stejně rychle uvolnil.
Najednou se usmíval tím svým oslnivým úsměvem.
"Co se děje?" zeptala jsem se.
"Svatební překvapení."
"Co?"
Neodpověděl; opět se dal do tance, otočiv mě čelem na opačnou stranu než jsem byla předtím, pryč od světel, do náruče hluboké nocí, která byla narušená osvětleným tanečním parketem.
Nezastavil se, dokud jsme se nedostali do stínu jednoho z obrovských cedrů. Potom se zadíval přímo do toho nejčernější z nic.
"Děkuji ti," řekl do temnoty. "Je to od tebe velice… laskavé."
"Laskavost je moje druhé jméno," chraplavě povědomí hlas odpověděl z černé noci. "Můžu se připojit?"
Ruce mi vyletěly k puse a kdyby mě Edward nedržel, zhroutila bych se na zem.
"Jacobe!" vypadlo ze mě, jakmile jsem byla schopna opět dýchat. "Jacobe!"
"Zdravím, Bells."
Klopýtala jsem rovnou za zvukem jeho hlasu. Edward mě držel za loket, dokud mě nechytila jiná silná ruka a nezatáhla mě do tmy. Teplo Jacobovy kůže na mě sálalo skrze tenké saténové šaty, jakmile si mě k sobě přitiskl. Nesnažil se tančit; jenom mě objímal, zatímco jsem mu skrývala hlavu na prsou. Sklonil se a zabořil mi obličej do vlasů.
"Rosalie by mi neodpustila, kdyby si s ní nezatančil," zamumlal Edward, a já věděla, že odešel, dávajíc mi svůj dar - tuto chvíli s Jakobem.
"Bože, Jacobe," rozbrečela jsem se; skoro jsem ty slova ze sebe nemohla dostat. "Děkuju ti."
"Nebreč, Bello. Zničíš si šaty. Jsem to jenom já."
"Jenom? Oh, Jaku! Teď už je všechno dokonalé."
Odfrkl si. "Jasně - večírek začíná. Svědek dorazil."
"Teď jsou tady všichni, které miluju."
Cítila jsem jeho rty líbající mě do vlasů. "Promiň miláčku, jdu pozdě."

"Jsem šťastná, že jsi vůbec přišel!"
"To byl záměr."
Podívala jsem se směrem k hostům, ale skrze tanečníky jsem nemohla prohlédnout k místu, kde jsem naposledy viděla Jacobova otce. Ani jsem nevěděla, jestli je ještě tady. "Ví Billy, že jsi přišel?" Jakmile jsem se zeptala, došlo mi, že to musí vědět - to jediné by vysvětlovalo zlepšení jeho nálady.
"Jsem si jistý, že mu to Sam řekl. Půjdu se za ním podívat až… až večírek skončí."
"Bude tak nadšený, že jsi doma."
Jacob se o kousek odtáhl a napřímil se. Nechal mi levou ruku kolem pasu a tou druhou uchopil tu moji. Přitiskl si naše ruce na hrudník; pod dlaní jsem mohla cítit, jak mu bije srdce a odtušila, že sem neumístil moji ruku náhodou.
"Nevím, jestli dostanu víc než jen jeden tanec," řekl a začal se mnou pomalu točit v kruhu, tak že určitě nevystihl tempo hudby doléhající k nám. "Takže bych se měl asi snažit."
Pohybovali jsme se v rytmu jeho srdce schovaného v jeho hrudi pod mojí rukou.
"Jsem rád, že jsem přišel," zašeptal po chvíli. "Nemyslel jsem si, že bych mohl být. Ale je skvělé tě vidět… ještě jednou. Ne tak moc smutné jak jsem se domníval, že bude."
"Nechci, abys byl kvůli mně smutný."
"Já vím. A nepřišel jsem, aby ses kvůli mně cítila vinná."
"Ne - jsem neskutečně šťastná, že jsi přišel. Je to ten nejlepší dárek, jaký jsi mi mohl dát."
Zasmál se. "To je dobře, protože jsem neměl čas koupit ti nějaký opravdový."
Moje oči si zvykly na tmu a tak jsem konečně mohla spatřit jeho tvář, mnohem výš než jsem ji čekala. Bylo možné, že ještě stále rostl? Jakoby měl spíš sedm stop než šest. Bylo uklidňující po tak dlouhé době znovu vidět ty důvěrně známé rysy - ty hluboké oči zastíněné širokým obočím, výrazné lícní kosti, plné rty odhalující zářivém zuby v jízlivém úsměvu, který odpovídal jeho rozpoložení. Jeho oči se míhaly ze strany na stranu; všimla jsem si, že byl dneska večer opravdu velice ostražitý. Dělal všechno, co mohl, aby mě učinil šťastnou a nepřeřekl se ani neukázal, jak moc za to platí.
Nikdy jsem neudělala nic tak dobrého, abych si zasloužila přítele jako byl Jakob.
"Kdy si se rozhodl vrátit zpět?"
"Vědomě nebo nevědomě?" zhluboka se nadechl předtím, než si sám odpověděl. "Ani nevím. Hádám, že jsem se toulal zpátky už nějakou dobu, a to bylo asi, proč jsem sem nakonec zamířil. Ale až dneska ráno jsem se opravdu rozběhl. Nebyl jsem si jistý, jestli to stihnu." Začal se smát. "Nevěřila bys, jak divné je mít zase chodidla - procházet se kolem na dvou nohách. A oblečení! A je to ještě víc zvláštní, protože se cítím divně. Nečekal jsem to. Vyšel jsem ze cviku ohledně všech lidských záležitostí."
Nepřestávali jsme tančit
"Byla by vážně škoda, nevidět tě takhle. Ta štreka sem opravdu stála za to. Vypadáš neuvěřitelně, Bello. Tak překrásně."
"Alice si se mnou dneska opravdu vyhrála. Ale ta tma tady taky pomáhá."
"Pro mě není taková tma."
"Správně." Vlkodlačí smysly. Bylo snadné zapomenout, co všechno uměl, vypadal tak lidsky. Obzvlášť právě teď.
"Ostříhal sis vlasy," poznamenala jsem.
"Jo. Je to tak snazší, však víš."
"Vypadá to dobře," zalhala jsem.
Odfrkl si. "Jasně. Ty rezavé kuchyňské nůžky mi v tom pomohly." Zeširoka se zazubil, ale po chvíli jeho tvář povadla. Jeho výraz zvážněl. "Jsi šťastná, Bello?"

"Ano."
"Fajn." Cítila jsem, že pokrčil rameny. "To je to hlavní."
"Jak se máš, Jakobe? Ale pravdu."
"Dobře, Bello, vážně. Už se o mě nemusíš bát. A můžeš přestat vyslýchat Setha."
"Nechodila jsem za ním jen kvůli tobě. Mám ho ráda."
"Je to dobrej kluk. Lepší společnost než někdo. Říkal jsem ti, že kdybych se mohl zbavit těch hlasů ve své hlavě, být vlkem by bylo absolutně perfektní."
Zasmála jsem se tomu, jak to znělo. "Jo, taky nemůžu ty moje přimět zavřít pusu."
"V tvém případě by to znamenalo, že jsi duševně chorá. Samozřejmě že už dávno vím, že jsi bláznivá," škádlil mě.
"Díky."
"Šílenství je pravděpodobně jednodušší než sdílet tolik myslí. Hlasy šílených lidí neposílají chůvy, aby je hlídali."
"Co?"
"Sam je tady. A několik dalších. Jen pro případ."
"Pro případ čeho?"
"Pro případ že se neudržím, nebo něco takovýho. Že bych se rozhodl zničit večírek." Rychle se usmál. "Ale nejsem tady, abych ti pokazil svatbu, Bello. Jsem tady, abych…" zarazil se.
"Abys ji učinil dokonalou."
"To je velká výzva."
"Tak to je dobře, že ty jsi taky tak velký."
Zanaříkal nad mým špatným vtipem a povzdechl si. "Jsem tady jako tvůj přítel. Jako tvůj nejlepší přítel, ještě naposledy."
"Sam by ti měl víc věřit."
"Možná jsem byl trochu domýšlivý. Nejspíš by tu byli i tak, dohlížet na Setha. Je tu hodně upírů. Seth to nebere tak vážně, jak by měl."
"Seth ví, že mu nehrozí žádné nebezpečí. Zná Cullenovi líp než Sam."
"To nepochybně," uklidnil mě dřív než se naše debata mohla otočit v hádku.
Bylo zvláštní mít ho jako diplomata.
"Ty hlasy ti nezávidím," politovala jsem ho. "Přála bych si, abych ti to mohla ulehčit." V mnoha ohledech.
"Není to tak zlý. Jsem dneska jenom trochu moc ufňukaný."
"Jsi… šťastný?"
"Dá se to tak říct. Ale dost o mě. Dneska jsi hvězdou ty." Spokojeně se usmál. "Vsadím se, že si to užíváš. Být středem pozornosti."
"Jasně. Nemůžu se toho nabažit."
Zasmál se a zahleděl se někam za mě.
S pootevřenou pusou si prohlížel třpytivý lesk večírku, graciézní otočky tanečníků, třepetající se okvětní lístky odpadávající od květinových věnců. S ním mi to všechno připadlo tak vzdálené. Skoro jako bych pozorovala víření uvnitř sněhové koule.
"Je to velkolepé," řekl. "Vědí, jak uspořádat party."
"Alice je nezastavitelný přírodní živel."
Povzdechl si. "Píseň skončila. Myslíš, že bych mohl dostat ještě jednu? Nebo žádám příliš mnoho?"
Objala jsem ho ještě pevněji. "Dostaneš jich, kolik jen budeš chtít."
Zasmál se. "To by mohlo být zajímavé. Ale myslím, že radši zůstanu jen u dvou. Nechci, aby začali pomlouvat."

Znovu jsme se otočili.
"Dřív bych ti teď řekl svoje sbohem," zamumlal.
Zkusila jsem polknout ten knedlík v krku, ale nebyla jsem toho schopná.
Jacob se na mě podíval a zamračil se. Pohladil mě prsty po tváři a otřel moje slzy.
"Nepředpokládá se, že ty budeš plakat, Bello."
"Všichni na svatbách brečí," vzlykla jsem.
"Tohle je to, co chceš, správně?"
"Správně."
"Tak se usmívej."
Zkusila jsem to. Moje grimasa ho rozesmála.
"Budu se snažit zapamatovat si tě přesně takhle. Předstírat že…"
"Že co? Že jsem nezemřela?"
Zaťal zuby. Bojoval sám ze sebou - s rozhodnutím učinit jeho přítomnost tady darem a ne souzením. Mohla jsem jenom hádat, co chtěl říct.
"Ne," odpověděl nakonec. "Ale takhle si tě uchovám ve své hlavě. Růžové tváře. Bijící srdce. Dvě levé nohy. Všechno z toho."
Záměrně jsem mu šlápla na nohu nejsilněji, jak jsem dokázala.
Usmál se. "To je moje holka.."
Otevřel pusu, aby řekl ještě něco, ale zase ji znovu zavřel. Opět bojující, drtící mezi zuby slova, které nechtěl říct.
Můj vztah s Jacobem býval tak jednoduchý. Přirozený jako dýchání. Ale od té doby, co se Edward vrátil zpět do mého života, tu bylo neustále napětí. Protože - z Jacobova pohledu - mým výběrem Edwarda jsem si zvolila osud, horší než byla smrt, nebo přinejmenším rovnocenný.
"Co je, Jaku? Prostě mi to řekni. Můžeš mi říct všechno."
"Já-já… Nemám nic, co bych ti řekl."
"Ale no tak. Vyklop to."
"Opravdu. Není nic… je-je to otázka. Chci, abys ty řekla něco mě.
"Zeptej se."
Opět se sebou chvilku bojoval a potom vydechl. "Neměl bych. Ale to je jedno. Jsem prostě chorobně zvědavý."
Protože jsem ho znala tak dobře, pochopila jsem ho.
"Nestane se to dneska večer, Jacobe," zašeptala jsem.
Jacob byl mou lidskostí posedlý snad ještě víc než Edward. Cenil si každého bouchnutí mého srdce, vědouc, že co nevidět ustane.
"Aha," řekl, snažíc se skrýt svoji úlevu. "Aha."
Začala hrát další píseň, ale tentokrát si toho nevšíml.
"Kdy?" zašeptal.
"Nevím to přesně. Týden nebo dva, řekla bych."
Jeho hlas byl víc uštěpačný. "Proč to otálení?"
"Nechci strávit líbánky svíjením se v bolestech."
"Raději bys je strávila jak? Hraním dámy?"
"Vážně vtipný."
"Žertuju, Bells. Ale upřímně, nevidím v tom smysl. Nemůžeš mít skutečné líbánky s upírem, tak proč se o to snažit? Nazvěme věci pravým jménem. Tohle není poprvé, co jsi to odložila. To je, myslím, dobré," řekl sotva slyšitelně. "Neciť se kvůli tomu trapně."

"Nic neodkládám," vybuchla jsem. "A ano, můžu mít skutečné líbánky! Můžu si dělat, cokoli budu chtít! Nepleť se do toho!"
Náhle přerušil náš pomalý tanec. Na chvíli jsem uvažovala, jestli už zpozoroval, že se hudba změnila, a v duchu si připravovala cestičku k usmíření naší malé hádky, předtím než se se mnou rozloučí. Neměli bychom se rozejít kvůli mé poznámce.
A potom se mu oči rozšířily podivným druhem zděšením.
"Co?" zalapal po dechu. "Co jsi to řekla?"
"O čem…? Jaku? Co se děje?"
"Co jsi tím myslela? Mít opravdové líbánky? Dokud si stále člověk? Děláš si srandu? To je pěkně blbej vtip, Bello!"
Pohlédla jsem na ně. "Řekla jsem, aby ses do toho nepletl, Jaku. Tohle se tě vůbec netýká. Neměla jsem… neměli jsme o tom vůbec mluvit. Je to soukromé -"
Jeho obrovské ruce mě popadly za ramena.
"Au, Jaku! Nech toho!"
Zatřásl se mnou.
"Bello! Zbláznila ses? Nemůžeš být tak pitomá! Řekni mi, že žertuješ!"
Znovu se mou zatřást. Jeho ruce, pevně sevřené, se rozkmitaly a posílaly mi tak vibrace až hluboko do morku kostí.
"Jaku - přestaň!"
Temnota byla najednou přeplněná.
"Dej z ní ty pracky pryč!" Edwardův hlas byl chladný jako led a ostrý jako břitva.
Za Jacobem se ze tmy ozvalo slabé vrčení, následované dalším, mnohem hlasitějším.
"Jaku, kámo, stáhni se," zaslechla jsem naléhání Setha Clearwater. "Přestáváš se ovládat."
Jacob se ani nepohnul, jen na mě zíral zděšeným zvětšenýma očima.
"Ublížíš ji," zašeptal Seth. "Pusť ji."
"Hned!" zavrčel Edward.
Jacob spustil ruce k bokům a proud krev pulzující mi skrz čekající žíly byl téměř bolestivý. Než jsem stihla zaregistrovat něco jiného, chladné ruce vystřídaly ty horké, a vzduch kolem mě jeho zahučel.
Zamrkala jsem. Stála jsem šest stop od místa, kde jsem se nacházela před chvílí, ukrytá Edwardovy za zády. Byly tu dva ohromní vlci čekající mezi ním a Jacobem, ale nevypadlo to, že by chtěli zaútočit. Spíše jakoby boji zkoušeli zabránit.
Seth - společenský, patnáctiletý Seth - měl svoje dlouhé ruce omotané kolem Jacobova otřásajícího se těla a táhl ho pryč. Jestli se Jacob změní Sethovi tak blízko…
"No tak, Jaku. Jdeme."
"Zabiju tě," řekl Jacob hlasem tak přeplněným hněvem, že spíš hřměl než mluvil. Jeho oči, zaměřené na Edwarda, plály zuřivostí. "Vlastnoručně tě zabiju! A udělám to hned teď!" Trhavě sebou škobal.
Černý vlk zprudka zavrčel.
"Sethe, uhni stranou," zasyčel Edward.
Seth do Jacoba, ochromeného hněvem, znovu strčil a podařilo se mu ho odtáhnout několik stop dozadu. "Nedělej to, Jaku. Pojď pryč. No tak."
Sam - větší z vlků - se připojil k Sethovi. Opřel Jacobovi hlavu do hrudníku a strkal ho pryč.
Všichni tři - Seth táhnoucí, Jake třesoucí se, Sam tlačící - rychle zmizeli do temnoty.
Zbylý vlk zíral za nimi. V tom chabém světle jsem si nebyla jistá, jakou barvu měl jeho kožich - že by čokoládově hnědou? Byl to tedy Quil?
"Omlouvám se," zašeptala jsem směrem k němu

"Už je to v pořádku, Bello," zamumlal Edward.
Vlk se na něho podíval. Jeho upřený pohled nebyl přátelský. Edward stroze přikývnul. Vlk se otočil, aby následoval ostatní, a zmizel přesně jako před chvílí oni.
"Dobře," řekl si Edward pro sebe a pak se obrátil ke mně. "Vrátíme se zpátky."
"Ale Jake -"
"Sam to má pod kontrolou. Je pryč."
"Edwarde, je mi to tak líto. Byla jsem hloupá -"
"Neudělala jsi nic špatného -"
"Tolik jsem toho nakecala! Proč bych… Neměla jsem ho nechat se ke mně tak přiblížit. Co jsem si myslela?"
"Netrap se tím." Dotkl se mé tváře. "Musíme se vrátit na večírek než si někdo všimne naší nepřítomnosti."
Zatřepala jsem hlavou ve snaze se přeorientovat. Než si někdo všimne? To si toho ještě někdo nevšiml?
Jakmile jsem o tom popřemýšlela, uvědomila jsem si, že potyčka, která se mi zdála tak katastrofická, byla ve skutečnosti velice rychlá a tichá, ukrytá ve stínech.
"Dej mi dvě vteřiny," poprosila jsem.
Byla jsem tak zmatená, zděšená a zarmoucená, ale na tom nezáleželo - nikdo nemohl vidět, jak se cítím. Teď jsem jen musela zvládnou zahrát opak.
"Co šaty?"
"Stále vypadáš nádherně."
Dvakrát jsem se zhluboka nadechla. "Fajn. Jdeme."
Položil mi ruku kolem pasu a zavedl mě zpět na světlo. Když jsem procházeli pod blikajícími světélky, nasměroval mě k tanečnímu parketu. Splynuly jsme s ostatními tanečníky, jakoby jsme nikdy neodešli.
Rozhlížela jsem se po okolních hostech, ale nikdo z nich nevypadal šokovaně nebo vystrašeně. Pouze v těch nejbledších tvářích byly známky stresu, ale víc než dovedně je maskovali. Jasper a Emmett stáli na samém kraji parketu, semknuti u sebe, a troufám si odhadovat, že během předchozí konfrontace byli někde poblíž.
"Jsi -"
"Je mi dobře," kývla jsem. "Nemůžu uvěřit, že jsem to udělala. Co to se mnou zase je?"
"Nic s tebou není."
Tolik mě potěšilo, že Jacob přišel. Obětoval se pro mě. A já to zničila, přeměnila jeho dar v katastrofu. Měla bych být v karanténě.
Moje pitomost už dneska nesměla pokazit nic jiného. Odložila jsem to proto stranou, strčila do zásuvky a zamknula na později. Budu mít spoustu času se za to zbičovat, ale nic co bych udělala teď, by nepomohlo.
"Je po všem," řekla jsem. "Už na to dneska večer nebudeme myslet."
Očekávala jsem Edwardův okamžitý souhlas, ale místo toho mlčel.
"Edwarde?"
Zavřel oči a dotkl se čelem toho mého. "Jacob má pravdu," zašeptal. "Co jsem si myslel?"
"Nemá." Snažila jsem se pro přihlížející přátele udržet příjemný výraz. "Jacob je příliš předpojatý, aby viděl věci tak, jak jsou."
Zamumlal si pro sebe něco, co znělo skoro jako "měl bych ho nechat mě zabít, že jsem o tom jenom uvažoval…"
"Přestaň," zarazila jsem ho divoce. Popadla jsem jeho tvář a čekala, dokud neotevřel oči. "Ty a já. To je jediné, na čem záleží. Jediné, na co máš teď dovoleno myslet. Rozumíš?"

"Ano," povzdechl si.
"Zapomeň, že Jacob přišel." To bych mohla zvládnout. To bych chtěla zvládnout. "Kvůli mně. Slib mi, že to necháš být."
Než odpověděl, zahleděl se mi upřeně do očí. "Slibuji."
"Děkuju. Já se nebojím, Edwarde."
"Já ano," zašeptal.
"Tak s tím přestaň." Zhluboka jsem se nadechla a usmála se. "Mimochodem, miluji tě."
Slabě mi můj úsměv opětoval. "Proto jsme tady."
"Upřednostňuješ nevěstu," řekl Emmett přicházející Edwardovi za zády. "Nech mě zatancovat si s mojí maličkou sestřičkou. Tohle by mohla být moje poslední šance, přimět ji červenat se."
Hlasitě se rozesmál, stejně nedotčený napjatou atmosférou jako obvykle býval.
Ukázalo se, že tu byla ještě spousta lidí, s který mi jsem netančila, a to mi dalo šanci opravdu se uklidnit. Když se ke mně znovu dostal Edward, zjistila jsem, že Jacobův šuplík byl pevně zavřený. Když kolem mě ovinul paže, byla jsem schopná vytáhnout moji dřívější radost, moje přesvědčení že všechno v mém životě bylo dneska přesně tak, jak mělo být. Usmála jsem se a položila mu hlavu na hruď. Jeho objetí zesílilo.
"Na tohle bych si dokázala zvyknout," přiznala jsem.
"Neříkej, že jsi se dostala skrze svůj odpor k tanci?"
"Tančení není tak špatné - s tebou. Ale myslela jsem víc z tohohle,"- a přitiskla jsem se k němu ještě víc - "že tě už nikdy nenechám odejít."
"Nikdy," slíbil a sklonil se, aby mě políbil.
Byl to skuteční polibek - intenzivní, pomalý ale o to víc vášnivý…
Skoro jsem zapomněla, kde jsem, když jsem zaslechla Alicino volání. "Bello! Už je čas!"
Pocítila jsem záchvěv podráždění z vyrušení mou novou sestrou.
Edward ji ignoroval; jeho rty se opět silně přitiskly na moje, mnohem naléhavěji než předtím. Moje srdce bilo jako o závod a moje dlaně opět hladily jeho mramorový krk.
"Chcete zmeškal letadlo?" dožadovala se pozornosti Alice stojící přímo vedle mě. "Jsem si jistá, že tábořit na letišti a čekat na další let, budou překrásné líbánky."
Edward nepatrně odtáhl obličej a přikázal, "Jdi pryč, Alice," aby znovu přitiskl svoje rty na moje.
"Bello, to chceš mít ty šaty na sobě i v letadle?" nepřestávala naléhat
Nevěnovala jsem tomu pozornost. V tu chvíli mě to prostě nezajímalo.
Alice tiše zavrčela. "Řeknu jí, kam ji bereš, Edwarde. Takže mi pomoz, nebo to udělám."
Zarazil se. Zvedl svůj obličej od mého a rozzlobeně pohlédl na svoji oblíbenou sestru. "Jsi příšerně malá na to, abys mi tak hrozně lezla na nervy."
"Nevybírala jsem dokonalé odjíždíme-pryč šaty, aby si je ani neoblékla," odsekla a popadla mě za ruku. "Pojď se mnou, Bello."
Vymanila jsem se z jejího sevření, postavila se na špičky a ještě jednou ho políbila. Netrpělivě mě zatahala za paži, odvádějíc mě pryč od něj. Několik přihlížejících hostů se pobaveně uchechtlo.Vzdala jsem to a nechala se zavést do prázdného domu.
Vypadala naštvaně.
"Promiň, Alice," omluvila jsem se.
"Nic ti nevyčítám, Bello." Povzdechla si. "Vypadala jsi, že si nemůžeš pomoct."
Zahihňala jsem se jejímu zmučenému výrazu a ona se zamračila.
"Děkuju ti, Alice. Byla to ta nejkrásnější svatba, jakou kdy kdo měl," řekla jsem jí vážně. "Všechno bylo perfektní. Ty jsi ta nejlepší, nejchytřejší a nejtalentovanější sestra na světě."

To ji dostalo; ze široka se usmála. "Jsem ráda, že se ti to líbilo."
Renée a Esme čekali nahoře. Pomohly mi z mých svatebních šatů rovnou do tmavě modrého odjíždíme-pryč kompletu. Byla jsem vděčná, když někdo vytáhl sponky z mých zvlněných vlasů a nechal je volně se mi rozprostřít po zádech. Po tvářích mé matky se celou tu domu nepřestaly kutálet slzy.
"Zavolám ti, až budu vědět, kam jedeme," slíbila jsem, když jsem ji objímala na rozloučenou. Věděla jsem, že tajemství, jímž byly moje líbánky zahaleny, ji pravděpodobně přivádělo k šílenství; moje matka nesnášela tajemství, pokud nebyla jeho součástí.
"Řeknu ti to, jakmile odsud bude dostatečně daleko," předčila mě Alice a zlomyslně se na mě usmála. Bylo vážně nespravedlivé, že budu poslední, kdo se to dozví.
"Musíte nás brzy navštívit. Je řada na vás, abyste přijeli na jih - podívat se zase jednou na slunce," řekla Renée.
"Dneska ani nepršelo," připomněla jsem jí, vyhýbajíc se jejímu požadavku.
"Zázrak."
"Všechno je připravené," oznámila Alice. "Tvoje kufry jsou v autě - Jasper je odnesl." Odtáhla mě zpátky ke schodišti, následována Renée, stále mě napůl objímající.
"Miluju tě, mami," zašeptala jsem, když jsme scházeli dolů. "Jsem šťastná, že máš Phila. Dávejte na sebe pozor."
"Taky tě miluju, Bello, miláčku."
"Sbohem, mami. Miluju tě," zopakovala jsem se staženým hrdlem.
Edward na nás čekal uprostřed schodiště. Chytla jsem se jeho natažené ruky a prohledávala dav, který na nás dole čekal.
"Táta?" zeptala jsem se, moje oči ho stále nenašly.
"Je tady," zamumlal Edward. Provedl mě skrz cestičku, kterou pro nás hosti svými vlastními těly vytvořili. Nalezli jsme Charlieho skrčeného u zdi za všemi ostatními, jakoby se snad schovával. Červené kruhy kolem jeho očí vysvětlovaly proč.
"Tati!"
Objala jsem ho kolem pasu, znovu mi vyhrkly slzy - dneska večer jsem se už tolik nabrečela. Poplácal mě po zádech.
"Ale no tak. Přece nechceš zmeškat letadlo."
Nebylo snadné mluvit s Charliem o lásce - v tomhle směru jsme si byli tak podobní, vždycky se vyhýbající trapným citovým výlevům. Ale teď nebyl čas na rozpaky.
"Miluju tě, tati," řekla jsem mu. "Nezapomeň na to."
"Já tebe taky, Bells. Vždycky jsem miloval a vždycky budu."
Líbla jsem ho na tvář ve stejnou chvíli, jako on políbil tu moji.
"Zavolej mi," řekl.
"Brzo," slíbila jsem s vědomím, že tohle bylo všechno, co jsem mu slíbit mohla. Pouze telefonát. Mému otci a matce už by nikdy nemuselo být dovoleno mě znovu vidět; budu příliš jiná a mnohem, mnohem víc nebezpečná.
"Tak už jděte," ponoukl mě nevrle. "Nechcete se přece opozdit."
Hosti nám utvořili další uličku. Jakmile jsme z ní unikli, Edward si mě přitáhl těsně k boku.
"Jsi připravená?" zeptal se mě.
"Jsem," odkývala jsem pravdivě.
Dav se rozjásal, když mě Edward na prahu dveří políbil. Potom jsme spěchali do auta doprovázeni deštěm rýžových zrníček. Většina z nich byla hozena prostě do prostoru, ale někdo, pravděpodobně Emmett, zamířil s neobvyklou přesností a zasáhl Edwarda plnou hrstí přímo do zad.

Auto bylo ozdobeno tolika květinami, že jimi bylo lemováno v několika řadách, a na tenkých stužkách byl přivázán tucet střevíců - navržených tak, že vypadaly zbrusu nové - volně visících za nárazníkem.
Edward mě ochraňoval před rýží, zatímco jsem nastupovala, a jakmile nastoupil i on, rozjeli jsme se pryč a já mávala z okýnka a volala "Miluju vás," směrem k mé rodině, která mi mávala nazpátek.
Poslední obrázek, který jsem si uchovala, byli moji rodiče. Phil něžně objímal Renée, která měla jednu ruku kolem jeho pasu a tu druhou natahovala k Charliemu, aby se ho chytla. Tak moc rozdílných druhů lásky bok boku v tento okamžik. Byl to pro mě výlev plný naděje.
Edward mi stiskl ruku.
"Miluji tě," řekl.
Položila jsem mu hlavu na rameno. "Proto jsme tady," citovala jsem ho.
Políbil mě do vlasů.
Jakmile jsme zahnuli na hlavní cestu a Edward opravdu šlápnul na plyn, i přes vrnění motoru jsem zaslechla zvuk přicházející z lesa za námi. Musel to slyšet mnohem lépe než já, ale neřekl ani slovo, neboť ten zvuk pomalu rozfoukával vítr. Také jsem mlčela.
Pronikavé, srdce lámající vytí postupně sláblo až nakonec zmizelo úplně.

5.Ostrov Esme

"Houston?" zeptala jsem se se zvednutým obočím, jakmile jsme dosáhly terminálu v Seattlu.
"Pouze zastávka během cesty," ujistil mě Edward se širokým úsměvem.
Připadalo mi, že sotva jsem nasedla do letadla a usnula, mě zase vzbudil. Byla jsem šíleně unavená, když mě táhl skrz letištní halu, a snažila se zapamatovat si, jak se po každém mrknutí znovu otevírají oči. Trvalo mi několik minut, pochytit v tom ten správný cvik, když se zastavil u mezinárodní přepážky zapsat nás na další let.
"Rio de Janeiro?" zeptala jsem se mírně znepokojeně.
"Další zastávka," řekl mi.
Let do Jižní Ameriky byl dlouhý, ale v širokém sedadle první třídy v Edwardově náručí víc než pohodlný. Usnula jsem a probudilo mě až neobvyklé hlášení, že kroužíme nad letištěm, doprovázené světlem zapadajícího slunce dopadajícího dovnitř skrze okýnka.
Nezůstali jsem na letišti, abychom nasedli na další let, jak jsem čekala. Namísto toho jsme si chytili taxík a vydali se napříč temnými, rušnými, přeplněnými ulicemi Ria. Neschopná rozumět Edwardovým portugalsky řečeným instrukcím řidiči jsem předpokládala, že prostě jen najdeme nějaký hotel, kde se ubytujeme před další částí naší cesty. Ostré světlo, vycházející z něčeho velice blízkého, mi způsobilo nepříjemné kroucení v břiše. Taxík pokračoval skrz hemžící se dav dokud nezřídl a my nevyjeli na západním okraji města, směřujícím přímo do oceánu.
Zastavili jsme v docích.
Edward mě vedl dolů přímo k řadě bílých jachet zakotvených v nocí zčernalé vodě. Loď, u které zastavil, byla menší než ostatní, zřejmě sestrojená pro rychlou dopravu na požadované místo. Přesto byla stále luxusní a víc elegantní než ty ostatní. Nastoupil snadno, navzdory těžkým taškám, které nesl. Položil je na palubu a otočil se, aby mi pomohl přes okraj.
Mlčky jsem sledovala, jak připravoval loď k odplutí, překvapená jak zkušeně a spokojeně vypadal, protože nikdy předtím se nezmínil, že by se o lodě zajímal. Znovu se mi potvrdilo, že jeho dovednosti zahrnují naprosto všechno.

Jakmile jsem zamířili východním směrem na otevřený oceán, přehrávala jsem si v hlavě základy zeměpisu. Pokud jsem si dobře pamatovala, východně od Brazílie toho moc nebylo... až dokud se nedostanete do Afriky.
Ale Edward spěchal vpřed, zatímco světla Ria bledla a nakonec zmizela za námi. Na tváři měl důvěrně známý pobavený úsměv, jaký mu dokázal vytvořit jakýkoli druh rychlosti. Člun si razil cestu skrz vlny, až na mě jako slaný déšť dopadaly kapky mořské vody.

Konečně jsem dala průchod své zvědavosti, kterou jsem tak dlouho potlačovala.
"Jedeme hodně daleko?" zajímala jsem se.
"Asi tak půl hodiny." Podíval se na moje ruce, pevně zaťaté do sedadla, a ušklíbl se.
No jasně, řekla jsem si pro sebe. Přece jenom byl upír. Třeba jsme jeli do Atlantidy.
O dvacet minut později zavolal moje jméno přes řev motoru.
"Bello, podívej se." Ukázal přímo před sebe.
Nejdřív jsem viděla jenom temnotu a bílou měsíční stezku zrcadlící se na vodě. Očima jsem prohledávala místo, kam ukazoval, dokud jsem ve vlnách nenašla beztvarý obrys ozářený měsíčními paprsky. Mžourala jsem do tmy a silueta dostávala více detailů. Předtím než ji opět skryly vlny, vyrostla do nepravidelného trojúhelníku s jednou stranou delší než byly ty ostatní. Jak jsme se přibližovali, mohla jsem vidět, jak se obrysy lehce houpaly ve slabému vánku.
Potom mé oči zaostřily, já si poskládala všechny dílky skládačky dohromady a najednou dávaly smysl: před námi vystupoval z vody malý ostrov s palmovými listy mávajícími nám na přivítanou a písečnou pláží bledě zářící v měsíčním osvětlení.
"Kdo to jsme?" zamumlala jsem úžasem, zatímco změnil kurz a zamířil severně přímo k ostrovu.
Navzdory hluku motoru mě slyšel a zeširoka se usmál ozářen měsíčním světlem.
"To je ostrov Esme."
Člun dramaticky zpomalil, přesně obkreslující krátké molo postavené z dřevěných prken zbělených svitem měsíce. Nebulo tu nic kromě vln šplouchajících na bok lodi a šelestu palem pohybujících se ve větru. Vzduch byl teplý, vlhký a provoněný - jako pára která zůstane po horké sprše.
"Ostrov Esme?" Mluvila jsem potichu, ale jakmile moje slova narušila klid noci, zdála se mi příliš hlasitá.
"Dar od Carlisle - Esme nabídla, že si ho můžeme půjčit."
Dar. Kdo dává ostrovy jako dar? Zamračila jsem se. Neuvědomila jsem si, že Edwardova mimořádná štědrost byl jen naučený zvyk.
Položil kufry na molo a otočil se zpět s tím jeho perfektním úsměvem na tváři a natáhl se pro mě. Místo aby mě chytl za ruku, vzal mě rovnou do náručí.
"Neměl bys počkat až na skutečný práh?" zeptala jsem se přiškrceně, jakmile bez námahy seskočil z člunu.
Zazubil se na mě. "Jsem nic, když nejsem důkladný."
V jedné ruce sevřel oba obrovské kufry, druhou mě stále držel ve vzduchu a nesl mě nahoru po bledé písečné cestičce skrz tmavé rostlinstvo.
Na chvilku byla pouze černočerná tma divoce rostoucího porostu hodného džungle, a následně jsem před sebou spatřila jasné světlo. Vycházelo z místa, kde jak jsem si po chvíli uvědomila, stál dům - dvě zářivá, široká, čtvercová okna formující vedle hlavního vchodu - který na mě opět zaútočil ještě důraznějším panickým strachem než předtím, horším než jsem si myslela, že dům může vyvolat.

Srdce mi zběsile bušilo do žeber, snažíc se utéct mi z hrudi, a dech mi uvíznul v krku. Ucítila jsem Edwardův pohled na mé tváři, ale odmítnula se na něj podívat. Zírala jsem přímo před sebe, ale neviděla nic.
Netypicky pro něj se nezeptal se, na co myslím. Hádala jsem, že to znamenalo, že byl stejně tak nervózní jako jsem byla najednou já.
Odložil kufry na verandu, aby mohl otevřít dveře - nebyly zamčené.
Edward na mě shlédl, čekajíc dokud jsem mu jeho pohled neopětovala, předtím než překročil práh.
Pronesl mě mlčky skrz dům, provázen rozžínajícími se světly. Můj první dojem z domu byl, že byl dost velký pro tak malinký ostrov, a zvláštně povědomý. Připomínalo mi to bledé barevné odstíny, které upřednostňovali Cullenovi; cítila jsem se jako doma. Nicméně jsem se nemohla soustředit na nic konkrétního. Zrychlený puls mi bušil za ušima a činil všechno trochu rozmazaným.
Potom Edward zastavil a rozsvítil poslední světlo.
Místnost byla velká a bílá a vzdálenější stěna byla skleněná - standardní vybavení mých upírů. Venku měsíc osvětloval bílý písek a jen několik jardů od domu zářili vlny. Ale tuto část jsem stěží vnímala. Víc jsem se soustředila na obrovskou bílou postel ve středu místnost, skrytou za nebesy z jemné síťoviny.
Edward mě postavil na nohy.
"Já… půjdu donést zavazadla."
Místnost byla příliš teplá, dusnější než tropická noc venku. Na krku mi naskočily krůpěje potu. Pomalu jsem kráčela dopředu, než jsem byla ostatečně blízko, abych se té síťoviny mohla dotknout. Z nějakého důvodu jsem cítila potřebu ujistit se, že to všechno bylo skutečné.
Neslyšela jsem, že se Edward vrátil. Najednou mě svým chladným prstem pohladil po krku, stírajíc kapky mého potu.
"Je tu trochu horko," řekl omluvně. "Myslel jsem… že by to tak bylo nejlepší."
"Důkladný," zamumlala jsem bez dechu a on se zasmál. Znělo to na něj neobyčejně nervózně.
"Snažil jsem se myslet na všechno, co by tohle mohlo udělat… jednodušším," přiznal.
Hlasitě jsem polkla, stále tváři obrácena od něj. Už někdy dřív svět zažil líbánky, jako byly ty naše?
Znala jsem odpověď. Ne. Nikdy.
"Doufal jsem," řekl Edward pomalu, "že… nejdřív… možná by sis se mnou chtěla jít zaplavat?" Zhluboka se nadechl a když znovu promluvil, jeho hlas zněj víc uvolněně. "Voda bude opravdu teplá. Tohle je druh pláže, který budeš schvalovat."
"To zní dobře." Zlomil se mi hlas.
"Jsem si jistý, že by jsi minutu nebo dvě chtěla být člověkem… Byla to dlouhá cesta."
Prkenně jsem přikývla. Necítila jsem se moc lidsky; možná by mi pár minut o samotě pomohlo.
Jeho rty se mi otřely o krk. Spokojeně zavrčel a jeho chladný dech pohladil moji přehřátou pokožku. "Ať ti to netrvá příliš dlouho, paní Cullenová."
Přejel mi rty dolů po krku až na rameno. "Budu na tebe čekat ve vodě."
Prošel kolem mě ke skleněným dveřím, které vedly rovnou na písečnou pláž. Cestou si vysvlékl košili, upustil ji na podlahu a vyklouzl dveřmi do měsícem osvětlené noci. Rozpálený, slaný vzduch se za ním nahrnul do místnosti.

Pohltily moji kůži plameny? Podívala jsem se dolů, abych to zkontrolovala. Ne, nic nehořelo. Přinejmenším ne viditelně.
Připomněla jsem si, že musím dýchat a klopýtala přímo k obrovskému kufru, který Edward nechal otevřený na nízkém bílém stolku. Musel být můj, protože moje důvěrně známá kosmetická taštička byla přímo nahoře a byla tam také spousta růžové, ale nepoznávala jsem ani jediný kousek oblečení. Jak jsem se prohrabávala skrz úhledně poskládané hromádky - hledajíc něco povědomého a pohodlného - najednou jsem držela v rukou nechutné množství průhledných krajek a saténu. Prádélko. Opravdu velice sexy prádélko.
Nevěděla jsem jak nebo kdy, ale jednoho dne za tohle Alice zaplatí.
Prozatím jsem to hodila za hlavu a šla do koupelny, kde jsem skrz dlouhá okna, směřující na stejnou pláž jako skleněné dveře, nakukovala ven. Nemohla jsem ho vidět; odhadovala jsem, že už byl ve vodě, neobtěžujíc se vyplavat a nadechnout se. Na obloze se nakláněl téměř kulatý měsíc a písek byl pod jeho paprsky zářivě bílý. Moje oči zachytily malý pohyb - pověšený přes jednu z kývajících se palem, které lemovaly pláž, se v jemném vánku třepotal zbytek jeho oblečení.
Kůže mi znovu vzplanula.
Několikrát jsem se zhluboka nadechla a podívala se do velkého zrcadla. Vypadala jsem přesně, jako bych celý den strávila spánkem v letadle. Našla jsem svůj kartáč a nelítostně jím škubala na temenu hlavy, dokud nebyly moje vlasy uhlazené. Pečlivě jsem si vyčistila zuby, dvakrát. Opláchla jsem si obličej a cákala si vodu i na krk, což mě příjemně ochladilo. Bylo to tak dobré, že jsem si opláchla také paže a nakonec jsem to vzdala a rozhodla se dát si sprchu. Věděla jsem, že bylo absurdní sprchovat se před plaváním, ale potřebovala jsem se uklidnit a horká voda byla jediná spolehlivá cesta, jak toho docílit.
Také se mi zdálo, že znovu si oholit nohy by nebylo na zmar.
Když jsem skončila, popadla jsem z věšáku velký bílý ručník a omotala ho kolem sebe.
Potom jsem čelila rozhodnutí, které jsem předtím nezvažovala. Očekávalo se ode mě, že se obleču? Samozřejmě že nemyslím plavky. Ale zdálo se mi hloupé znovu se obléct. Ani jsem nechtěla pomyslet na věci, které mi Alice zabalila.
Znovu jsem začala zrychleně dýchat a ruce se mi roztřásly - tolik k uklidňujícímu účinku sprchy. Začala se mi mírně točit hlava, podle všeho byl další panický záchvat na cestě. Sesunula jsem se dolů na studenou podlahu složenou z bílých dlaždic a položila si hlavu na kolena. Modlila jsem se, aby se nerozhodl přijít se na mě podívat, než se zvládnu dát zase dohromady. Nedokázala jsem si představit, co by si pomyslel, kdyby mě viděl takto sesypanou. Nebylo by pro něj těžké přesvědčit se, že jsem udělali chybu.
A nevyšilovala jsem, protože jsem si myslela, že děláme chybu. Nic takového. Vyšilovala jsem, protože jsem neměla ani tušení, co mám udělat a bála jsem se vyjít ven z tohoto pokoje a tvářit se zmateně. Zvláště pak v tom sexy prádélku. Věděla jsem, že jsem na to ještě nebyla připravená.
Cítila jsem se přesně jako bych měla vystoupit před divadlo zaplněné tisícem lidí a neznala ani slovo ze svého textu.
Jak to lidé dokážou - spolknout všechny své obavy a svěřit se někomu jinému tak bezpodmínečně se všemi svými chybami a strachy - s menším než tak absolutním odevzdáním, které dal Edward mě? Kdyby Edward nebyl venku, kdybych necítila každou buňkou svého těla, že mě miluje stejně tak moc, jako já jeho - bezpodmínečně a neodvolatelně, a abych byla upřímná i iracionálně - nikdy bych nebyla schopná zvednout se ze země.

Ale Edward byl venku, takže jsem si pro sebe zašeptala "Nebuď zbabělec" a vydrápala se na nohy. Pořádně jsem si kolem sebe upevnila ručník a rozhodně vypochodovala z koupelny. Minula jsem kufr plný oblečení i velkou postel bez povšimnutí a zamířila ven otevřenými skleněnými dveřmi na jemňoučký písek.
Všechno bylo jen černé a bílé, zbavené měsícem své barevnosti. Kráčela jsem pomalu napříč jemným pískem, zastavíc se u křivého stromu, kde zanechal svoje oblečení. Opřela jsem si ruce o hrubou kůru a zkontrolovala, jestli stále a dostatečně dýchám.
Pohlédla jsem do vln, černých v temnotě, a hledala ho.
Nebylo to těžké. Stál zády ke mně po pás ve vodě a zíral vzhůru na oválný měsíc. Bledé měsíční světlo přeměňovalo jeho kůži na dokonale bílou, přesně jako byl písek či sám měsíc, a jeho mokré vlasy dělalo stejně černé jako oceán okolo. Stál nehybně, jeho ruce odpočívali dlaněmi dolů na vodě; poklidné vlny se lámaly kolem něj jakoby byl kámen. Zírala jsem na hladké linie jeho zad, ramen, paží, krku, na jeho bezchybnou siluetu…
Po kůži mi už horečně nepřeskakovaly plameny - zklidnily se a společně z kouřem sebou odnesly všechny moje rozpaky, všechnu bázlivost. Bez váhání jsem ze sebe nechala sklouznout ručník, zanechala ho u stromu ve společnosti jeho oblečení a vykročila do bílého světla; dělalo mě stejně bledou jako sněhobílý písek.
Nemohla jsem slyšet zvuk svých kroků, když jsem kráčela k vodě, ale on určitě mohl. Neotočil se. Nechala jsem něžné vlnky převalit se mi přes špičky nohou a zjistila, že ohledně teploty vody měl pravdu - byla opravdu teplá, jako z koupele. Vkročila jsem do ní, našlapujíc opatrně po neviditelném dnu oceánu, ale pozornost nebyla nezbytná; písek pokračoval perfektně hladký, mírně se svažující směrem k Edwardovi. Klesala jsem skrz slabý proud, dokud jsem mu nestála po boku a potom jsem položila svoji ruku přes tu jeho chladnou, stále ležící na vodě.
"Nádhera," řekla jsem a také se podívala nahoru na měsíc.
"Máš pravdu," odpověděl nezaujatě. Pomalu se otočil čelem ke mně; vytvořil svým pohybem malé vlny, které se odráželi od mé kůže. Jeho oči vypadaly na jeho ledově zbarveném obličeji stříbrně. Otočil ruku nahoru tak, že mohl proplést naše prsty pod hladinou vody. Byla dost teplá, aby mi jeho chladná pokožka nezpůsobovala husí kůži.
"Ale nepoužil bych slovo nádhera," pokračoval. "Ne když tady na porovnání stojíš ty."
Napůl jsem se usmála, zvedla svoji volnou ruku - tentokrát se netřásla - a položila mu ji na srdce. Bílé na bílém; pro jednou jsme si byli rovni. Nepatrně se pod dotykem mé horké kůže zachvěl. Jeho dech se zrychlil.
"Slíbil jsem, že se pokusíme," zašeptal, najednou napjatý.
"Pokud… pokud udělám něco špatně, pokud ti ublížím, musíš mi to hned říct."
Vážně jsem přikývla, stále mu hledíc do očí. Udělala jsem další krok skrz vlny a opřela mu hlavu o hruď.
"Neboj se," zamumlala jsem. "Patříme k sobě."
Byla jsem neočekávaně přemožena pravdivostí svých vlastních slov. Tato chvíle byla tak dokonalá, tak správná, že neexistoval způsob, jak to zpochybnit.
Jeho ruce se kolem mě ovinuly, přidržujíc si mě u sebe. Léto a zima. Cítila jsem se, jakoby se každý nerv v mém těle probudil k životu.
"Navždy," souhlasil a pozvolna nás zatáhl do hlubší vody.

Slunce, pálící mě na holé kůži zad, mě ráno probudilo. Pozdě ráno, možná odpoledne. Nebyla jsem si jistá. Všechno kromě času bylo jasné; věděla jsem přesně, kde jsem byla - světlý pokoj s velkou bílou postelí, oslnivé sluneční světlo proudící dovnitř otevřenými dveřmi. Síťovaná nebesa by měla tu záři zmírnit.
Neotevřela jsem oči. Byla jsem příliš šťastná, než abych něco měnila, nezáleželo na tom, jak málo by to bylo. Jediné zvuky bylo vlny venku, naše dýchání, tlukot mého srdce…
Byla jsem spokojená, dokonce i s žhnoucím sluncem. Jeho chladná kůže byla dokonalá protilátka na vedro. Ležíc mu na chladivé hrudi, s jeho rukama obtočenýma kolem mě, to vypadalo velice jednoduše a přirozeně. Divila jsem se, jak jsem mohla být z minulé noci tak vylekaná. Můj strach teď vypadal pošetile.
Jeho prsty zlehka putovaly dolů po mé páteři a já věděla, že ví, že jsem vzhůru. Nechala jsem oči zavřené a utáhla paže kolem jeho krku, držíc se tak ještě blíž k němu.
Nemluvil; jeho prsty se pohybovaly nahoru a dolů po mých zádech, sotva se mě dotýkající, když studoval vzor mé kůže.
Byla bych šťastná moci tu zůstat ležet navždy, nikdy nepřerušit tuto chvíli, ale moje tělo bylo jiného názoru. Rozesmála jsem se svému nedočkavému žaludku. Vypadalo tak všedně být hladový po tom všem, co se minulou noc přihodilo. Jako snést se zpátky na zem z nějaké vyšší úrovně.
"Čemu se směješ?" zamumlal, stále mě hladící po zádech. Zvuk jeho hlasu, vážný a silný, s sebou přinesl záplavu vzpomínek na minulou noc a já cítila, jak mi rudnou tváře.
Jako odpověď na jeho otázku mi zakručelo v břichu. Znovu jsem se zasmála. "Nemůžu prostě utéct od bytí člověkem na moc dlouho."
Čekala jsem, ale on se se mnou nezasmál. Pomalu, ponořující se do mnoha vrstev blaženosti zatemňujících mi mysl, přišlo uvědomění si rozdílných ovzduší venku mé vlastní barvité sféry štěstí.
Otevřela jsem oči; první věc, kterou jsem spatřila, byla jeho bledá, téměř stříbrná, kůže na jeho krku v oblouku pod bradou. Jeho čelist byla napjatá. Zvedla jsem se na loktu, abych mu mohla pohlédnout do tváře.

Zíral na průsvitná nebesa nad námi a nepodíval se na mě, když jsem zkoumala jeho vážné rysy.
"Edwarde?" řekla jsem s divným malým knedlíkem v krku. "Co se děje? Něco je špatně?"
"Musíš se ptát?" Jeho hlas byl tvrdý, cynický.
Můj první instinkt, produkt nejistoty v mém životě, byl zjistit, co jsem udělala zle. Přebírala jsem se skrz všechno, co se stalo, ale nemohla jsem ve svých vzpomínkách nalézt žádnou trpkou chvilku. Všechno to bylo jednodušší, než bych očekávala; byli jsme jako dva sousední dílky puzzle, museli jsme do sebe zapadnout. To mi dávalo tajné zadostiučinění - byli jsme slučitelní psychicky stejně dobře jako ve všech ostatních směrech. Oheň a led, nějakým zázračným způsobem existující společně bez toho, aby se navzájem zničili. Další důkaz, že jsem k němu patřila.
Nemohla jsem přijít na žádný důvod, který by ho přimět tvářit se takhle - tak stroze a bezcitně. Co mi ušlo?
Jeho prsty mi klouzali po ustaraných vráskách na čele.
"Na co myslíš?" zašeptal.
"Jsi naštvaný. Nechápu to. Udělal jsem…?" Nedokázala jsem to dokončit.
Přimhouřil oči. "Jak moc jsem ti ublížil, Bello? Pravdu - nesnaž se to zlehčovat."

"Ublížil?" zopakovala jsem; můj hlas zněj vyšší než obvykle, protože jeho slova mě tak zaskočila.
Nadzvedl obočí a stáhl rty.
Učinila jsem rychlou kontrolu, automaticky napjala tělo, protahujíc a ohýbajíc svaly. Dostavila se ztuhlost a také hodně bolesti, to byla pravda, ale většinou tu byl jen starý pocit, že všechny moje kosti jsou stále v celku. Nebyly tu žádné nepříjemné pocity.
A potom jsem se trochu naštvala, protože svými pesimistickými předpoklady zatemnil to nejdokonalejší ráno ze všech.
"Jak si přišel k takovému závěru? Nikdy mi nebylo líp než teď."
Zavřel oči. "Přestaň s tím."
"Přestat s čím?"
"Přestaň předstírat, že nejsem monstrum, když jsem s tímhle souhlasil."
"Edwarde!" zasyčela jsem, teď už vážně naštvaná. Protáhnul moje zářivé vzpomínky skrze temnotu, zašpinil je. "Už nikdy to neříkej."
Neotevřel oči; bylo to, jakoby se na mě nechtěl podívat.
"Podívej se na sebe, Bello. A pak mi řekni, že nejsem monstrum."
Zraněná, šokovaná, jsem se bez myšlení řídila jeho pokyny a zalapala po dechu.
Co se mi to stalo? Načechraný bílí sníh, který mi lpěl na kůži, mi nedával žádný smysl. Zatřepala jsem hlavou a z vlasů se mi snesl bílý vodopád.

Stiskla jsem jeden z měkkých bílých kousků mezi prsty.
"Proč jsem celá pokrytá peřím?" zeptala jsem se zmateně.
Netrpělivě vydchl. "Roztrhal jsem polštář. Nebo dva. Ale o tom jsem nemluvil."
"Ty jsi… roztrhal polštář? Proč?"
"Podívej se, Bello!" téměř zavrčel. Chytl moji ruku - velice opatrně - a natáhl ji. "Podívej se na tohle."
Tentokrát jsem spatřila, co myslí.
Pod popraškem peří mi na paži začínala kvést obrovská červenající se modřina. Moje oči ji následovaly nahoru k mému ramenu a zase dolů po žebrech. Uvolnila jsem si ruku a z blízka studovala svoje barevné levé předloktí. Dotkla jsem se ho, a potom znovu. Nepatrně mi v něm pulzovalo.
"Oh," vydechla jsem.
Snažila jsem se na to vzpomenout - vzpomenout si na bolest - ale nedokázala jsem to. Nemohla jsem přivolat chvíli, kdy byl jeho stisk tak pevný, kdy ke mně byly jeho ruce tak tvrdé. Vybavovala jsem si pouze jeho chvění, když mě těsněji objal a potěšení, které jeho dotyk způsobil…
"Já… tak to mrzí, Bello," zašeptal zatímco jsem zírala na svoje modřiny. "Věděl jsem to. Neměl bych-" Spolknul zbytek věty. "Mrzí mě to víc, než můžu vyjádřit."
Schoval si obličej do dlaní a dokonale znehybněl.
Dlouhou jsem seděla naprosto ochromená, snažíc se souhlasit - teď když jsem pochopila - s jeho obviňováním. Bylo to tak rozdílné s pocity, které jsem cítila, že to bylo víc než obtížné.
Šokovanost postupně mizela a nic po sobě nezanechávala. Nicota. Moje mysl byla prázdná. Nemohla jsem přijít na to, co říct. Jak jsem mu to měla vysvětlit tím správným způsobem? Jak bych ho mohla učinit tak šťastným jako jsem byla já - alespoň před chvílí byla?
Dotkla jsem se jeho ruky, ale on nezareagoval. Ovinula jsem mu prsty kolem zápěstí a snažila se mu ji odpáčit od obličeje, ale nedokázala jsem tou sochou dost škubnout, ne po tom co všechno pro mě udělal.

"Edwarde."
Nepohnul se.
"Edwarde?"
Nic. Tak tedy povedu monolog.
"Mě to líto není, Edwarde. Já jsem… Ani ti to nedokážu popsat. Tak moc šťastná jsem. Tohle to nepředčí. Nebuď naštvaný. Nebuď. Já jsem vážně v p-"
"Neříkej v pořádku." Jeho hlas byl chladný jako led. "Pokud mě nepovažuješ za idiota, neříkej, že jsi v pořádku."
"Ale já jsem," zašeptala jsem.
"Bello," zasténal. "Nejsi."
"Ne. Ty nejsi, Edwarde."
Pohnul rukama; jeho zlaté oči se na mě ostražitě dívaly.
"Nenič to," požádala jsem ho. "Já. Jsem. Šťastná."
"Už jsem to zničil," zašeptal.
"Nech toho," vybuchla jsem.
Slyšela jsem, jak zaťal zuby.
Naštvaně jsem zavrčela. "Proč mi jenom nemůžeš číst myšlenky? Je tak nepohodlné být vnitřně němí!"
Jeho oči se nepatrně rozšířily.
"Tak to je novinka. Vždyť miluješ, že ti nedokážu nahlédnout do mysli."
"Dneska ne."
Upřeně se na mě zahleděl. "Proč?"
Nespokojeně jsem pohodila rukama a ignorovala bolest, která mi vystřelila v ramenu. S ostrým plácnutím jsem znovu položila ruce na jeho hrudník. "Protože celá tahle úzkost by byla naprosto nepotřebná, kdyby ses mohl podívat, jak se teď cítím! Nebo před pěti minutami. Byla jsem dokonale šťastná. Naprosto a úplně šťastná. A teď - dobře, jsem momentálně trochu naštvaná."
"Měla by si na mě být naštvaná."
"Dobře, tak jsem. Už se cítíš líp?"
Povzdechl si. "Ne. Nemyslím si, že by mi teď něco dokázalo zlepšit náladu."
"Tohle," vyprskla jsem. "Tohle je důvod, proč jsem naštvaná. "Zabíjíš moje vzrušení, Edwarde."
Protočil oči a zatřepal hlavou.
Zhluboka jsem se nadechla. Cítila jsem teď víc bolesti, ale nebylo to tak zlé. Jako bych včera zvedala těžká závaží. Byla jsem hotová během jednoho z Renéiných záchvatů posilovací vášně. Šedesát pět zvedaček deseti liber v každé ruce. Příští den jsem nemohla chodit. Tohle nebylo ani z poloviny tak bolestivé.
Spolkla jsem svoji podrážděnost a snažila se o konejšivý tón. "Věděli jsem, že to bude složitý. Předpokládali jsem to. A pak - bylo to o hodně jednodušší, než jsem si myslela, že by mohlo být. A tohle vážně nic není." Přejela jsem si prsty podél paže. "Myslím, že napoprvé jsem nevěděli, co očekávat, byli jsme ohromení. S trochou praxe-"
Jeho výraz byl najednou tak vzteklý, že jsem se zastavila uprostřed věty.
"Předpokládali? Čekala jsi tohle, Bello? Čekala jsi, že ti ublížím? Považuješ experiment za úspěšný, protože odsud můžeš odejít? Žádné zlomené kosti - to je ekvivalent vítězství?"
Čekala jsem, nechávajíc ho to ze sebe dostat. Potom jsem čekala ještě chvíli, zatímco se jeho dýchání vracelo zpátky do normálu. Když se jeho oči uklidnily, odpověděla jsem, mluvíc s rozvážnou přesností.

"Nevěděla jsem, co očekávat - ale rozhodně jsem neočekávala, jak… jak… úžasné a dokonalé to bude." Můj hlas klesl do šepotu, sklonila jsem oči od jeho obličeje a zahleděla se na ruce. "Chci říct, že nevím, jaké to bylo pro tebe, ale takto to bylo pro mě."

Chladné prsty mi zvedly hlavu.
"To je, čeho se bojíš?" procedil skrz zuby. "Jestli jsem si to užil?"
Moje oči zůstaly sklopené. "Vím, že to není stejně. Nejsi člověk. Pokoušela jsem se ti jen vysvětlil že, pro člověka, si nedokážu představit, že bych od života dostala víc než tohle."
Dlouho byl ticho, když jsem k němu konečně vzhlédla. Jeho tvář teď byla jemnější, všímavější.
"Vypadá to, že mám víc důvodů se ti omluvit." Zamračil se. "Ani jsem nesnil o to, že by sis kvůli tomu, jak se cítím po tom, co jsem ti udělal, mohla myslet, že minulá noc nebyla… ta nejlepší noc mé existence. Ale nechci na to takhle myslet, ne když ty jsi..."
Koutky mých rtů se nepatrně podzvedly. "Vážně? Nejlepší ze všech?" zeptala jsem se potichu.
Vzal můj obličej do rukou. "Mluvil jsem s Carlislem po tobě a řekl mu o naší dohodě, doufajíc že by mi mohl pomoci. Samozřejmě mě varoval, že to pro tebe bude velice nebezpečné." Stín zahalil jeho výraz. "Věřil mi, ačkoli jsem si to nezasloužil."
Chtěla jsem začít protestovat, ale položil mi dva prsty přes rty, než jsem stačila cokoli říct.
"Také jsem se ho ptal, co bych já měl očekávat. Nevěděl jsem, jaké to pro mě bude… co fakt, že jsem upír, změní." Napůl se usmál. "Carlisle mi řekl, že to bylo velice silné, jako nic jiného. Řekl mi, že fyzická láska je něco, co bych neměl brát na lehkou váhu. S naší mimořádnou změnou povahy nás mohou výraznými pocity změnit trvalým způsobem. Ale řekl, že se o tuhle část nemusím bát - ty už jsi mě totiž kompletně změnila." Tentokrát byl jeho úsměv skutečnější.
"Také jsem mluvil se svými bratry. Řekli mi, že to byla neskutečná rozkoš. Srovnatelná pouze s pitím lidské krve." Nakrčil obočí. "Ale já tvoji krev ochutnal a na světě není krev, která by mohla být mocnější než tohle… Nemyslím si, že se mýlí. Jen to pro nás bylo jiné. Něco víc."
"Bylo to něco víc. Bylo to všechno."
"To nemění nic na tom, že to bylo špatné. Dokonce i kdyby bylo možné, že to takto opravdu cítíš."
"Co tohle znamená? Myslíš si, že to zveličuju? Proč?"
"Pro zmírnění viny. Nemůžu ignorovat důkazy, Bello."
Uchopila jsem ho za bradu a nastavila naše tváře tak, že byly sotva palec vzdálené. "Poslouchej mě, Edwarde Cullene. Nic kvůli tobě nepředstírám, jasný? Ani jsem nevěděla, že je potřeba ti zlepšovat náladu, dokud jsi nezačal být zbědovaný. Nikdy v životě jsem nebyla tak šťastná - ani když si se rozhodl, že mě miluješ víc než mě toužíš zabít, nebo když jsem se poprvé vzbudila a ty jsi na mě čekal… ani když jsem zaslechla tvůj hlas v baletním studiu "- trhl sebou při vzpomínce na lovce, který se mě pokusil zabít, ale já nepřestala - "nebo když jsi řekl "Ano" a já si uvědomila, že si tě udržím už navždy. Tohle jsou nejšťastnější vzpomínky, které mám, a tohle je ještě lepší než cokoli z toho. Tak se s tím smiř."
Dotkl se nahněvané vrásky mezi mým obočím. "Teď tě činím nešťastnou. To nechci."
"Tak potom ty nebuď nešťastný. To je jediná věc, která je tady špatně."
Přivřel oči, zhluboka se nadechl a přikývnul. "Máš pravdu. Minulost je minulost a já nemůžu udělat nic, abych ji změnil. Nedává smysl kazit ti teď kvůli tomu náladu. Udělám cokoli, co mohu, abych tě znovu učil šťastnou."
Podezřívavě jsem zkoumala jeho tvář a on mi daroval vyrovnaný úsměv.

"Cokoli mě učiní šťastnou?"
V břichu mi zakručelo ve stejnou chvíli, jako jsem se zeptala
"Jsi hladová," řekl rychle. Pohotově vyskočil z postele a rozvířil mračno peří. Což mi připomnělo.
"Takže proč přesně jsi se rozhodl zničit Esme polštáře?" zeptala jsem se, posadíc se a setřepávajíc peří z vlasů.
Už měl oblečené volné khaki kalhoty a stál u dveří potřásajíc vlasy, shazující z nich trochu peří.
"Nevím, jestli jsem se minulou noc rozhodl cokoli udělat," zamumlal. "Měli jsme štěstí, že to byli polštáře a ne ty." Zhluboka se nadechl a zatřepal hlavou, když k němu přicházely temné myšlenky. Na tváři se mu objevil velice důvěryhodně vypadající úsměv, a já odhadovala, že mu muselo dát hodně práce, aby tak působil.
Opatrně jsem slezla z vysoké postele a znovu pocítila, teď víc při vědomí, bolest inkriminovaných míst. Slyšela jsem ho vzdechnout. Otočil se ode mě, zaťal ruce do pěstí, až mu zbělely klouby.
"To vypadám tak hrozně?" zeptala jsem se, snažíc se udržet bezbolestný tón. Zalapal po dechu, ale neotočil se, pravděpodobně aby přede mnou ukryl svůj výraz. Vydala jsem se do koupelny, posoudit to sama.
Zírala jsem na své nahé tělo v dlouhém zrcadle za dveřmi.
Rozhodně to bylo tak hrozné. Až na světlý stín napříč jedné z mých lícních kostí a trochu oteklé rty byl můj obličej v pořádku. Ale zbytek mého těla byl ozdobený odstíny modré a fialové. Soustředila jsem se na modřiny, které by mohlo být nejtěžší schovat - moje ruce a ramena. Nebylo to tak špatné. Moje kůže se hojila snadno. Během doby, co byla modřina vidět, jsem obvykle zapomněla, jak jsem k ní přišla. Samozřejmě že tyhle se teprve rozvíjely. Zítra budu vypadat ještě mnohem hůř. To věci rozhodně neulehčí.
Podívala jsem se na svoje vlasy a vzdychla.
"Bello?" Byl přímo za mnou, jakmile ten zvuk zaslechl.
"Tohle z vlasů nikdy nedostanu!" ukazovala jsem si na hlavu, která vypadala, jakoby se na ní uhnízdilo kuře. Začala jsem vybírat peří.
"Měla by ses bát o svoje vlasy," zamumlal, ale začal vybírat peří mnohem rychleji než já.
"Jak se vydržíš nesmát? Vypadám absurdně."
Neodpověděl, jenom pokračoval ve vybírání. Beztak jsem znala odpověď - nic by ho za tohoto rozpoložení nedokázalo rozesmát.
"Tohle nepůjde," povzdechla jsem si po minutě. "Je to tam všechno zacuchané. Musím to zkusit vymýt." Otočila jsem se a objala ho kolem pasu. "Chceš mi pomoct?"
"Bude lepší, když ti najdu něco k jídlu," řekl mi rychle, a opatrně se uvolnil z mého sevření. Jakmile zmizel, pohybující se příliš rychle, povzdechla jsem si.
Vypadalo to, že líbánky jsou u konce. V krku se mi usídlil velký knedlík.

Když jsem byla téměř bez peří a oblečena v neznámých bílých bavlněných šatech, které ukrývaly to nejhorší z fialových skvrn, zamířila jsem bosá za vůní vajíček, slaniny a čedaru.
Edward stál před ocelovými kamny, přendávajíc omeletu na světle modrý talíř přichystaný na lince. Vůně jídla mě ohromila. Cílila jsem se, jako bych dokázala sníst i talíř a pánev; zakručelo mi v břichu.
"Tady," řekl. Otočil se s úsměvem na tváři a položil talíř na stůl.

Posadila jsem se na jednu ze dvou kovových židlí a vrhnula se na horká vajíčka. Vůbec mě nezajímalo, že mě pálily v krku.
Posadil se naproti mně. "Dost často tě nekrmím."
Polkla jsem a připomněla mu, "Spala jsem. A tohle je mimochodem vážně dobré. Působivý na někoho, kdo nejí."
"Kanál o vaření," vysvětlil s mým oblíbeným pokřiveným úsměvem.
Ráda jsem ho takhle zase viděla, vypadal mnohem víc sám sebou.
"Odkud jsou ta vajíčka?"
"Požádal jsem někoho od úklidu, aby nám zásobovali kuchyni. A také je budu muset požádat, aby se nějak vypořádali s tím peřím…" řekl do ztracena, pohled upírající do prostoru nad mojí hlavou. Neodpověděla jsem, snažíc se vyvarovat vyřčení něčeho, co by ho opět mohlo rozrušit
Snědla jsem všechno, přestože udělal dost pro dva.
"Děkuju," řekla jsem mu. Naklonila jsem se přes stůl, abych ho políbila. Automaticky mě políbil nazpět, ale najednou ztuhl a odtáhl se.
Zaskřípala jsem zuby a otázka, na kterou jsem se mínila zeptat, vyšla ven znějící jako obvinění. "Dokud budeme tady, už se mě znovu nedotkneš, viď?"
Zaváhal, na půl se usmál a zvedl ruku, aby mě pohladil po tváři. Jeho prsty jemně klouzaly po mé kůži a já si nedokázala pomoct a opřela mu tvář do dlaně.
"Víš, že tohle nemyslím."
Povzdechl si a spustil ruku. "Vím. A máš pravdu." Odmlčel se, zvedajíc mírně bradu. Potom znovu promluvil s pevným přesvědčením. "Nebudu se s tebou milovat, dokud nebudeš změněna. Už ti nikdy znovu neublížím."

6. Rozptýlení

Moje obveselení se na ostrově Esme stalo prioritou číslo jedna. Potápěli jsem se (dobře, já se potápěla, zatímco on se vychloubal jeho schopností na neurčitě dlouho zadržet dech). Prozkoumávali jsme malou džungli, která se rozprostírala kolem nízkého skalnatého vrcholku. Byli jsme se podívat na papoušky žijící v korunách stromů na jižním konci ostrova. Pozorovali jsme západ slunce na západní skalnatém pobřeží. Plavali jsme s delfíny, kteří si hrály v teplé, mělké vodě. Nebo přinejmenším já; když byl ve vodě Edward, delfíni zmizel jakoby byl poblíž žralok.

Věděla jsem, o co jde. Snažil se mě udržet zaneprázdněnou, roztržitou, abych nemohla pokračovat v přemlouvání ohledně sexu. Kdykoli jsem s ním o tom zkusila mluvit, ulehčujíc to jedním z milionu DVD promítaných na obrovské plazmové televizi, vylákal mě ven z domu pomocí kouzelných slov jako korálové útesy, podmořské jeskyně a mořské želvy. Celý den jsme byli v neustálém pohybu, takže když konečně zašlo slunce, byla jsem naprosto vyhladovělá a vyčerpaná.

Každý večer mi během večere únavou padala hlava do talíře; jednou jsem dokonce usnula přímo na stole a on mě musel donést do postele. Součástí toho bylo také, že pro mě Edward pokaždé přichystal příliš mnoho jídla, ale já po všem tom celodenním plavání a šplhání byla tak hladová, že jsem toho většinu snědla. A potom, plná a utahaná, jsem jen stěží mohla udržet otevřené oči. Nesporně dokonalý plán.

Vyčerpanost mým pokusům o přemlouvání moc nepomáhala. Ale nevzdávala jsem se. Zkoušela jsem zdůvodňovat, naléhat i naříkat, všechno bezúspěšně. Většinou jsem odpadla, ještě předtím než jsem na něj skutečně mohla začít tlačit. A potom se moje sny zdály tak skutečné - převážně noční můry nabíraly na realističnosti, odhadovala jsem že díky příliš jasným barvám ostrova - že jsem se probouzela unavená a nezáleželo na tom, jak dlouho jsem spala.

Asi po týdnu stráveném na ostrově jsem se rozhodla zkusit kompromis. To nám v minulosti už pomohlo.

Teď jsem spávala v modrém pokoji. Lidé na úklidu měli přijít až následující den, takže bílý pokoj byl stále zahalen sněžnou přikrývkou. Modrý pokoj byl menší a postel rovněž. Zdi byly tmavé, obložené dřevem, a všechny doplňky z luxusního modrého hedvábí.

Chtěla jsem si na spaní obléct něco z kolekce Alicina spodního prádla - které nebylo tak odhalující v porovnání s úspornými bikinkami, které mi zabalila. Přemítala jsem, jestli měla vizi, proč bych takové věci chtěla a otřásla se v rozpacích z té myšlenky.

Vyrazila jsem pomalu v lehkém saténu obávající se, že odhalováním své kůže bych mohla věci ještě zhoršit, ale schopná vyzkoušet všechno. Edward vypadal, že si ničeho nevšimnul, jako bych měla oblečené to stejné staré pyžamo, které jsem nosila doma.

Modřiny teď už nebyly tak hrozné - na některých místech zežloutly a jinde už zmizely úplně - takže když jsem se dneska večer připravovala v koupelně, vytáhla jsem jeden z děsivějších kousků prádla. Bylo černé, jemné a přepadaly mě v něm rozpaky, dokonce i když tu ještě

nebyl. Dávala jsem si pozor, abych se nepodívala do zrcadla předtím, než se vrátím do ložnice. Nechtěla jsem ztratit odvahu.
S potěšením jsem sledovala jeho na vteřinu vytřeštěné oči, než znovu ovládl svůj výraz.
"Co myslíš?" zeptala jsem se a otočila se okolo své osy, aby mě mohl vidět ze všech úhlů.
Odkašlal si. "Vypadáš nádherně. Jako ostatně vždycky."
"Díky," řekla jsem trochu nevrle.
Byla jsem příliš unavená, než abych oddalovala ulehnutí do měkké postele. Obmotal kolem mě ruce a přitáhl si mě na hrudník, ale to nebylo nic nového - bylo moc horko na to, abych spala bez blízkosti jeho chladného těla.
"Dohodneme se," řekla jsem ospale.
"Nebudu se s tebou na ničem domlouvat," odpověděl.
"Ještě si ani neslyšel, co nabízím."
"Na tom nezáleží."
Povzdechla jsem si. "Sakra. A já vážně chtěla… No dobře."
Protočil oči.
Zavřela jsem ty svoje a nechala nahozenou návnadu. Zívla jsem.
Trvalo to jenom minutu - ne dost dlouho na to, abych vytuhnula.
"Tak dobře. Co by jsi chtěla?"
Na vteřinu jsem pevně zkousla, bojujíc s úsměvem. Jestli tu bylo něco, čemu nedokázal odolat, bylo to příležitost něco mi dát.
"No, přemýšlela jsem… Vím, že se předpokládá, že celá ta věc s Dartmouthem bude jen krytí, ale upřímně, jeden semestr na vysoké by mě pravděpodobně nezabil," řekla jsem, opakujíc slova, co kdysi sám řekl, když se mě snažil přesvědčit, abych odvolala svoji přeměnu na upíra. "Vsadím se, že Charlie by byl z vysokoškolských příběhů nadšený. Samozřejmě že by mohlo být trapné, kdybych tam nevydržela. Ale stejně… osmnáct, devatenáct. To vážně není tak velký rozdíl. Není to jako by mi měli příští rok narůst krkavčí nohy."
Dlouho byl ticho. Potom řekl tiše: "Můžeš počkat. Můžeš zůstat člověkem."
Vyplázla jsem jazyk a zavrhla tak jeho návrh.
"Proč mi tohle děláš?" procedil skrz zuby rozzlobeně. "Není to dost těžké už i bez toho?" Samou zlostí mě chytil za lem prádla a na chvilku jsem myslela, že ho roztrhne. Jeho ruce se opět uvolnily. "Na tom nezáleží. Nebudu se s tebou na ničem domlouvat."
"Chci jít na vysokou."
"Ne, nechceš. A není nic, kvůli čemu by stálo za to znovu riskovat tvůj život. To je cena za tvoje zranění."
"Ale já tam chci jít. Dobře, není to úplně vysoká, co chci - chci být člověkem ještě trochu déle."
Zavřel oči a nadechl se nosem. "Mateš mě, Bello. Neměli jsme tuhle hádku už milionkrát a ty si pokaždé neprosila, že chceš být upírem okamžitě?"
"Ano, ale… teď mám důvod, který jsem předtím neměla, pro to být člověkem."
"Jaký?"
"Hádej," řekla jsem a nadzvedla se z polštářů, abych ho políbila.
Políbil mě nazpátek, ale ne způsobem, který by mě přesvědčil, že jsem vyhrála. Bylo to spíš jakoby byl jenom opatrný, aby neranil moje city; naprosto, nesnesitelně se kontroloval. Po chvíli mě od sebe jemně odstrčil a znovu položil na hruď.
"Jsi tak lidská, Bello. Ovládaná svými hormony." Usmál se pro sebe.
"To je přesně ono, Edwarde. Líbí se mi tahle část lidství. Ještě se jí nechci vzdát. Nechci čekat roky jako krvežíznivý novorozený než se ke mně nějaká část tohohle vrátí."

Zívla jsem a on se usmál.
"Jsi unavená. Spi, lásko." Začal broukat ukolébavku, kterou složil, když jsme se poprvé setkali.
"A já se divím, proč jsem tak utahaná," zamumlala jsem sarkasticky. "Tohle musela být součást tvého plánu."
Zachechtal se a vrátil se k pobrukování.
"Na to, jak bývám unavená, bych měla spávat lépe."
Přetnul svoji píseň. "Spíš jako zabitá, Bello. Od té doby, co jsme tady, si neřekla ani slovo. Kdybys nechrápala, bál bych se, jestli jdi neupadla do kómatu."
Ignorovala jsem tu chrápací část; nechrápala jsem. "Neházela jsem sebou? To je zvláštní. Obvykle když mám noční můry, převaluju se přes celou postel. A křičím."
"Ty míváš noční můry?"
"Dost živé. To proto jsem tak unavená." Zívla jsem. "Nemůžu uvěřit, že jsem o nich celou noc nemluvila."
"O čem se ti zdá?"
"Tak různě - ale jsou svým způsobem všechny stejné, však víš, kvůli těm barvám."
"Barvám?"
"Všechno je tady tak jasné a skutečné. Obvykle když sním, tak o tom vím. Ale s těmihle nevím, že spím. To je dělá děsivější."
Když znovu promluvil, zněl znepokojeně. "Co tě děsí?"
Nepatrně jsem se otřásla. "Většinou…" Zaváhala jsem.
"Většinou?" pobízel mě k pokračování.
Nebyla jsem si jistá proč, ale nechtěla jsem mu říct o dítěti ve svých neustále se vracících nočních můrách; na mém osobním strachu bylo něco soukromého. Takže namísto toho, abych mu to plně vylíčila, sdělila jsem mu jen jeden prvek z mnoha. Rozhodně dostačujících na vyděšení mě nebo kohokoli jiného.
"Volturiovi," zašeptala jsem.
Těsněji mě objal. "Už nás nebudou obtěžovat. Brzo se staneš nesmrtelnou a už k tomu nebudou mít důvod."
Nechala jsem ho uklidnit mě, cítíc se mírně provinile, že nepochopil. Noční můry nebyly přesně takové. Nebylo to, že bych se bála o sebe - bála jsem se o toho chlapce.
Nebyl to ten stejný chlapec jako v prvním snu - upíří dítě s krvavýma očima sedící na hromadě mrtvých lidí, které jsem milovala. Tento chlapec, o kterém se mi za uplynulý týden čtyřikrát zdálo, byl rozhodně člověk; jeho tváře se červenaly a jeho oči byly světle zelené. Ale přesně jako to jiné dítě, se třásl strachem a zoufalstvím, když ho Volturiové obklíčili.
V tomto snu bylo obojí, nové i staré, a já jednoduše musela ochránit to neznámé dítě. Nebyla žádná jiná možnost. Ale věděla jsem, že selžu.
Pozoroval zármutek zračící se mi v obličeji. "Jak ti můžu pomoci?"
Setřásla jsem to ze sebe. "Jsou to jenom sny, Edwarde."
"Chceš, abych ti zpíval? Klidně budu zpívat celou noc, pokud to zažene tvoje špatné sny."
"Nejsou všechny tak špatné. Některé jsou hezké. Tak… barevné. Pod vodou, s rybami a korály. Vypadá to, jakoby se to vážně dělo - nevím, že sním. Možná že tenhle ostrov je ten problém. Všechno je tu tak zářivé."
"Chceš jet domů?"
"Ne. Ne, ještě ne. Můžeme zůstat ještě o chvilku déle?"
"Můžeme zůstat jak dlouho jen budeš chtít, Bello," slíbil mi.
"Kdy začíná semestr? Předtím jsem tomu nevěnovala pozornost."

Povzdechl si. Možná že znovu začal pobrukovat, ale usnula jsem dřív, než jsem si tím mohla být jistá.

S trhnutím jsem se probudila do tmy. Můj sen byl příliš skutečný… tak živý, tak intenzivní… Hlasitě jsem lapala po dechu, zmatená potemnělou místností. Jenom před vteřinou to vypadalo, že jsem pod oslnivým sluncem.
"Bello?" zašeptal Edward, pevně mě objal a jemně se mnou zatřásl. "Jsi v pořádku, lásko?"
Oddechla jsem si. Jenom sen. Ne skutečnost. K mému naprostému úžasu se mi z očí bez varování vylily slzy a brázdily si cestu po mých tvářích.
"Bello!" řekl - hlasitěji a naléhavěji. "Co se děje?"
Utřel mi z rozpálených tváří slzy, ale další okamžitě zaujaly jejich místo.
"Byl to jenom sen." Nemohla jsem zadržet vzlyky, které mi lámaly hlas. Moje slzy postrádaly smysl, ale nemohla jsem ovládnout enormní zármutek, který mě svíral. Tak moc jsem si přála, aby ten sen byl skutečný.
"Už je dobře, lásko, jsi v pořádku. Jsem tady." Houpal mě v náručí, aby mě ukonejšil. "Měla jsi další noční můru? Nebylo to skutečné, nebylo to skutečné."
"Noční můru ne." Zatřásla jsem hlavou a hřbetem ruky si protřela oči. "Byl to krásný sen." Můj hlas se znovu zlomil.
"Tak proč pláčeš?" zeptal se zmateně.
"Protože jsem se probudila," naříkala jsem, těsně mu ovinula ruce kolem krku a vzlykala mu do kůže na krku.
Krátce se mé logice zasmál, ale znělo to napjatě a znepokojeně.
"Všechno je v pořádku, Bello. Zhluboka dýchej."
"Bylo to tak skutečné," brečela jsem. "Chtěla jsem, aby to bylo skutečné."
"Povez mi o tom," naléhal. "Možná to pomůže."
"Byli jsme na pláži…" Hlas mi selhal. Odtáhla jsem se od něj, abych mu mohla očima plnýma slz pohlédnout do dychtivého andělského obličeje, zastíněného temnotou. Napjatě jsem na něj zírala, zatímco můj bezdůvodný žal začal ustupovat.
"A?" vybídl mě k pokračování.
Zamrkala jsem, abych z očí vyhnala překážející slzy. "Oh, Edwarde…"
"Řekni mi to, Bello," prosil, oči zmítané obavami z bolesti v mém hlasy.
Ale já nemohla. Místo toho jsem sevřela ruce kolem jeho krku a horečně uzamčena jeho rty svými. Nebyla to touha - nýbrž naléhavá potřeba ukázat mu příčinu své bolesti. Jeho odpověď byla stejná jako vždycky, ale rychle ji následovalo jeho odmítnutí.
Bojoval se mnou se tak jemně, jak v jeho úžasu dokázal, držíc mě za ramena v bezpečné vzdálenosti od sebe.
"Ne, Bello," trval na svém, dívajíc se na mě jakoby se obával, že jsem se zbláznila.
Poraženecky jsem spustila paže, bizardní slzy mi čerstvým přívalem zalily tvář a z hrdla se mi draly nové vzlyky. Měl pravdu - musela jsem být šílená.
Zmučeně se na mě zahleděl.
"O-o-o-omlouvám se," vzlykala jsem.
Přitáhl si mě na mramorovou hruď a pevně mě objal.
"Já nemůžu, Bello, nemůžu!" naříkal zoufale.
"Prosím," žebrala jsem mu tlumeně do kůže. "Prosím, Edwarde?"

Nemohla jsem říct, jestli se pohnul, protože mi slzy třásly hlasem, nebo jestli nebyl připravený dohodnout se, když jsem tak z nenadání zaútočila, nebo jestli byly jeho potřeby v tu chvíli jednoduše stejně nesnesitelné jako moje vlastní. Ale cokoli to způsobilo, se vzdávajícím se povzdechem si přitáhl moje rty zpět na ty jeho.
A my pokračovali, kde můj sen skončil.

Když jsem se ráno probudila, zůstala jsem nehybně ležet a snažila se zhluboka oddechovat. Bála jsem se otevřít oči.
Ležela jsem Edwardovi na hrudi, ale nehýbal se, dokonce jsem kolem sebe neměla ani obmotané jeho ruce. To bylo špatné znamení. Bála jsem se ukázat, že jsem vzhůru a čelit jeho hněvu - nezáleželo na tom, ke komu bude dnes směřovaný.
Opatrně jsem pootevřela oči a nakukovala skrz řasy. Strnule se díval vzhůru na tmavý strop, ruce složené pod hlavou. Zvedla jsem se na loktu, takže jsem mu lépe viděla do tváře. Byla klidná, bezvýrazná.
"Do jak velkých potíží jsem se dostala?" zeptala jsem se potichu.
"Obrovských," řekl, ale sklonil hlavu a škodolibě se usmál.
Oddechla jsem si. "Omlouvám se," řekla jsem. "Nemínila jsem… No, nevím přesně, co to včera v noci bylo." Zatřásla jsem hlavou při vzpomínce na nesmyslné slzy a zdrcující zármutek.
"Nikdy jsi mi neřekla, o čem sníš."
"Nejspíš ne - ale tak nějak jsem ti to spíš ukázala." Nervózně jsem se zasmála.
"Oh," řekl. Jeho oči se rozšířily a potom zamrkal. "Zajímavé."
"Byl to překrásný sen," zamumlala jsem. Nekomentoval to, takže jsem se o několik vteřin později zeptala: "Je mi odpuštěno?"
"Přemýšlím o tom."
Posadila jsem se, plánujíc sebe sama zkontrolovat - přinejmenším jsem neviděla žádné peří. Ale když jsem se pohnula, pohltila mě zvláštní vlna závrati. Zavrávorala jsem a spadla zpátky do polštářů.
"Wow… motá se mi hlava."
V té chvíli jsem kolem sebe měla jeho ruce. "Dlouho si spala. Dvanáct hodin."
"Dvanáct?" To nebylo možné.
Zatímco jsem mluvila, zběžně jsem se přelétla pohledem, snažíc se být nenápadná. Vypadala jsem v pořádku. Modřiny na mých rukou byly stále žluté, týden staré. Zkusmo jsem se protáhla. Cítila jsem se dobře. No, vlastně momentálně víc než dobře.
"Už jsi dokončila prohlídku?"
Stydlivě jsem přikývla. "Vypadá to, že všechny polštáře přežily."
"Naneštěstí nemůžu říct to stejné o tvé, ehm, noční košili." Kývl k patě postele, kde bylo po hedvábném povlečení rozházeno několik kusů černé látky.
"Taková škoda," řekla jsem. "Tahle se mi líbila."
"Mě taky."
"Jaké jsou další oběti?" zeptala jsem se bojácně.
"Budu muset Esme koupit novou postel," přiznal a ohlídl se za ramena. Následovala jsem jeho pohled a spatřila obrovské kusy dřeva, které byly viditelně urvané z levé strany průčelí postele.
"Hmm." Zamračila jsem se. "Nemyslíš, že jsem to měla slyšet?"

"Zvykneš být mimořádně nevšímavá, když tvoji pozornost upoutá něco jiného."
"Byla jsem trochu zaneprázdněná," přiznala jsem a zrudla.
Dotkl se mých červenajících se tváří a povzdechl si. "Tohle mi bude opravdu chybět."
S obavami jsem se mu podívala do obličeje, hledajíc jakoukoli známku hněvu nebo výčitek. Vrátil mi můj upřený pohled, jeho výraz byl klidný, ale jinak nečitelný.
"Jak se cítíš?"
Rozesmál se."
"Co?" nechápala jsem.
"Tváříš se tak provinile - jako bys spáchala nějaký zločin."
"Cítím se provinile," zamumlala jsem.
"Tak jsi svedla svého povolného manžela. To není hrdelní zločin."
Škádlil mě.
Tváře se mi zapálili. "Svedla je mírně zavádějící."
"Možná že jsem to řekl špatně," připustil.
"Nezlobíš se?"
Žalostně se usmál. "Nezlobím se."
"Jak to že ne?"
"No…" odmlčel se. "Zaprvé, jsem ti neublížil. Tentokrát bylo snazší se kontrolovat." Znovu se podíval po zničené posteli. "Možná protože jsem měl lepší představu, co očekávat."
Na tváři se mi roztáhl úsměv plný naděje. "Říkala jsem ti, že to je celé jen o praxi."
Protočil oči.
Zakručelo mi v břichu a on se začal smát. "Čas na snídani pro člověka?" zeptal se.
"Prosím," řekla jsem a vyskočila z postele. Pohybovala jsem se příliš rychle a opilecky zavrávorala, než jsem opět nabyla rovnováhu.
Chytil mě, než jsem mohla vrazit do stolku.
"Jsi v pořádku?"
"Jestli nebudu v příštím životě lepé fyzicky nadaná, budu se dožadovat vrácení peněz."
To ráno jsem si vařila sama, osmažila si nějaká vajíčka - byla jsem příliš hladová, než abych chystala něco složitějšího. Nedočkavě jsem vyprázdnila talíř během několika krátkých minut.
"Od kdy jíš volská oka?" zeptal se.
"Od teď."
"Víš vůbec, kolik vajíček jsi za uplynulý týden měla?" Otevřel koš na odpadky pod umyvadlem - byl plný prázdných modrých krabiček.
"Příšerné," řekla jsem, po tom co jsem spolkla horké sousto. "Tohle místo je zaneřáděné mou chutí k jídlu."A mými sny a pochybnou rovnováhou. "Ale líbí se mi tu. Měli bychom asi odjet brzo, abych se dostavili na Dartmouth včas, že? Nejspíš si budeme muset najít nějaký byt a tak podobně."
Posadil se vedle mě. "Už můžeš toho vysokoškolského nadšení nechat - dostala jsi, co jsi chtěla. A neuzavřeli jsme žádnou dohodu, takže to není tvoje povinnost."
Odfkla jsem. "Nepředstírala jsem to, Edwarde. Nechci strávit svůj zbytý čas plánováním, jako to dělají někteří lidé. Copak asi dneska Belle oblečeme?" řekla jsem, snažíc se napodobit jeho hlas. Nestydatě se rozesmál. "Vážně chci ještě chvíli zůstat člověkem." Předklonila jsem se a přitiskla mu ruce na obnažený hrudník. "Ještě toho nemám dost."
Podezřívavě se na mě podíval. "Tohohle?" zeptal se, chytíc mi ruce, které se pohybovaly dolů po jeho břiše. "Sex byl celou tu dobu klíč k úspěchu?" Protočil oči. "Proč mě to jenom nenapadlo?" zamumlal sarkasticky. "Mohl jsem si ušetřit hodně hádek."
Rozesmála jsem se. "Jo, nejspíš jo."

"Ty jsi tak lidská," řekl znovu.
"Já vím."
Na tváři se mu objevil náznak úsměvu. "Takže jdeme na Dartmouth? Opravdu?"
"Pravděpodobně neprolezu ani prvním semestrem."
"Budu tě doučovat." Teď už se skutečně usmíval. "Vysokou si zamiluješ."
"Myslíš, že takhle pozdě seženeme nějaký byt?"
Ušklíbl se, vypadajíc trochu provinile. "Tak nějak už tam dům vlastně máme. Jen tak pro jistotu."
"Koupil jsi dům?"
"Nemovitost je dobrá investice."
Nadzvedla jsem obočí, ale nakonec to nechala plavat. "Tak to jsme potom připravení."
"Musím dávat pozor, jestli chceme udržet tvoji "před fázi" ještě o trochu déle…"
"Ano, nebe zařídilo, že potřebuju ochranu před tanky."
Ušklíbl se.
"Jak dlouho můžeme zůstat?" zajímala jsem se.
"Času máme dost. Několik dalších týdnů, jestli budeš chtít. A potom můžeme navštívit Charlieho, než odjedeme do New Hampshireu. Mohly bychom strávit Vánoce s Renée…"
Vykresloval svými slovy velice šťastnou bezprostřední budoucnost, bezbolestnou pro všechny zúčastněné. Jacobův šuplík, do té doby zapomenutý, zarachotil a já poupravila myšlenku - pro skoro všechny.
Tohle mi to neulehčovalo. Teď, když jsem objevila, jak naprosto úžasné může být být člověkem, mě lákalo nechat svoje plány plavat. Osmnáct nebo devatenáct, devatenáct nebo dvacet… Skutečně na tom záleží? Za rok se přece tolik nezměním. A být člověkem s Edwardem po boku… Volba byla ze dne na den složitější.
"Několik týdnů," souhlasila jsem. A potom, protože se mi zdálo, že nemáme dost času, jsem dodala, "Přemýšlela jsem - pamatuješ, co jsem říkala o té věci s praxí?"
Začal se smát. "Mohla by si s tímhle nápadem chvilku počkat? Slyším loď. Museli přijet uklidit."
Chtěl, abych s tím chvilku počkala. Takže to znamená, že mě od zdokonalování se nebude odrazovat? Usmála jsem se.
"Dovol mi vysvětlit Gustavovi nepořádek v bílém pokoji, a potom můžeme jít ven. Je tu hezké místo na jihu v džungli -"
"Nechci jít ven. Dneska se odmítám táhnout přes celý ostrov. Chci zůstat tady a pustit si film."
Semknul rty, zkoušíc se nezačít smát mému otrávenému tónu. "Dobře, cokoli chceš. Proč nějaký nevybereš, zatímco půjdu otevřít dveře?"
"Neslyšela jsem klepání."
Natočil hlavu stranou a poslouchal. O půl vteřiny později se ozvalo tiché, nesmělé klepnutí na dveře. Vycenil na mě zuby a zamířil do haly.
Prohrabovala jsem se přihrádkami pod velkou televizí a začala prozkoumávat názvy. Měli tu víc filmů než v půjčovně.
Zaslechla jsem Edwardův tichý, sametový hlas, když procházel halou a bavil se s někým plynulou portugalštinou. Jiný, hrubší, lidský hlas mu odpovídal stejným jazykem.
Edward je vedl do pokoje, ukazujíc cestou ke kuchyni. Dva obyvatelé Brazílie vedle něho vypadali neuvěřitelně malí a tmaví. Jeden z nich byl zavalitý muž a druhý vychrtlá žena, ale obou obličeje zdobily vrásky. Edward na mě ukázal s hrdým úsměvem a já zaslechla svoje jméno doprovázené záplavou neznámých slov. Nepatrně jsem zčervenala, když jsem

pomyslela na ochmýřený nepořádek v bílém pokoji, se kterým se brzy setkají. Malý muž se na mě zdvořile usmál.
Ale ta vychrtlá žena, s kůží čokoládové barvy, se neusmívala. Zírala na mě se směsicí šoku, obav, ale nejvíce ze všeho strachu. Než jsem mohla zareagovat, Edward jim dal pokyn, aby ho následovali do slepičino kurníku a byli pryč.
Když se znovu objevil, byl sám. Rychle přešel ke mně a ovinul mi ruce kolem pasu.
"Co je s ní?" zašeptala jsem naléhavě, pamatujíc si její zděšený výraz.
Nevzrušeně pokrčil rameny. "Kaure je Indiánka, patří do kmene Ticuna. Je příšerně pověrčivá - nebo ty by si to mohla nazvat spíš informovaná - na někoho, kdo žije v novodobém světě. Tuší, kdo jsem, nebo je přinejmenším docela blízko." Stále nezněl znepokojeně. "Mají tady jejich vlastní pověsti. Libishomen - krev-pijící démon, který loví výhradně krásné ženy." Potěšeně se na mě podíval.
Výhradě krásné ženy? Dobře, to byl druh lichotky.
"Vypadala vyděšeně," řekla jsem.
"To je - ale hlavně se bojí o tebe."
"Mě?"
"Obává se, proč tě tady mám tak samotnou." Ďábelsky se usmál a podíval se na stěnu z filmů. "Proč jsi pro nás nevybrala nějaký film? To je přece přijatelná lidská věc, kterou můžeme dělat."
"Jasně, jsem si jistá, že film ji přesvědčí, že jsi člověk." Zasmála jsem se, položila mu ruce kolem krku a stoupla si na špičky. Sklonil se, žabych ho mohla políbit. Jeho ruce se kolem mě utáhly, zvedajíc mě z podlahy, aby se nemusel ohýbat.
"Film, schfilm," mumlala jsem, když se jeho rty pohybovaly dolů po mém krku, a laskala ho v bronzových vlasech.
Potom jsem zaslechla zajíknutí se a on mě neočekávaně postavil na zem. Kaure stála zmrazená v hale, ve vlasech peří, a velký pytel ještě z více peřím ruce, s výrazem naprostého zděšení. Zírala na mě, jako bych měla utéct, a já zčervenala a sklopila oči k podlaze. Uvědomila si, co dělá a zamumlala něco, co i napříč neznámému jazyku, byla nepochybně omluva. Edward se usmál a odpověděl jí přátelským hlasem. Odvrátila od nás temné oči a pokračovala v cestě.
"Myslela si, co si myslím, že si myslela, že ano?" zamumlala jsem. Rozesmál se nad mojí zamotanou větou. "Ano."
"Tady," řekla jsem, natáhla se do přihrádky a popadla film. "Pusť tohle a můžeme předstírat, že se díváme."
Byl to starý muzikál se smějícími se tvářemi a načechranými šaty na obalu.
"Opravdu hodné líbánek," odsouhlasil Edward.
Zatímco herci na obrazovce tancovali na svižnou úvodní píseň, svalila jsem se na pohovku a přitulila se k Edwardovi.
"Vrátíme se teď zpátky do bílého pokoje? Zajímala jsem se.
"Nevím… Už jsem rozbil postel v jiném pokoji - možná že když omezíme ničení jen na jedno místo v domě, Esme nás sem ještě někdy pozve."
Zeširoka jsem se usmála. "Takže nastane ještě víc ničení?"
Výraz mé tváře ho rozesmál. "Myslím, že možná bude bezpečnější, když si to předem promyslíme, než abych čekal, až se na mě znovu vrhneš."
"Uvidíme," souhlasila uvolněně, ale krev mi v žilách pulzovala jako o závod.
"Děje se něco s tvým srdcem?"

"Ani nápad. Jsem zdravá jako řípa." Odmlčela jsem se. "Chceš jít prozkoumat zónu na ničení?"
"Možná by bylo víc zdvořilé počkat, dokud nebudeme sami. Ty si možná nevšimneš, jak trhám nábytek na kusy, ale je by jsem pravděpodobně vyděsil."
Po pravdě už jsem zapomněla, že v domě jsou ještě další lidé. "Čert aby to vzal."
Gustavo a Kaure se přesunovali rychle skrz dům, zatímco já netrpělivě čekala až skončí a snažila se věnovat pozornost žili-šťastně-až-na-věky na obrazovce. Začala jsem usínat - přestože jsem podle Edwarda prospala půl dne - když mě polekal hrubý hlas. Edward, chovající mě v náručí, odpověděl Gustavovi plynulou portugalštinou. Gustavo kývl a rychle odešel předními dveřmi.
"Jsou hotovi," řekl mi Edward.
"Takže to znamená, že jsme sami?"
"Co takhle dát si nejdřív oběd?" navrhl.
Kousla jsem se do rtu, zmítaná nerozhodností. Byla jsem pořádně hladová. Znal můj obličej tak dobře, že ani nevadilo, že mi nedokázal číst myšlenky.
"Tohle se nám vymyká z rukou," stěžovala jsem si, když jsem se konečně cítila plná.
"Chceš si jít dneska odpoledne zaplavat s delfíny - spálit kalorie?" zeptal se.
"Možná později. Mám lepší nápad na pálení kalorií."
"Jakýpak?"
"No, zůstalo tu ještě nechutné množství postelí -"
Ale nedokončila jsem to. Už mě zvedal do náručí a jeho rty umlčely ty moje, když mě nadlidskou rychlostí nesl do modrého pokoje.

7.Neočekávané

Pohltila mě tma. Mohla jsem vidět jejich temně nachové oči lesknoucí se touhou, lačnící po zabíjení. Vycenili své ostré zuby - někteří vrčeli, jiní se usmívali.
Slyšela jsem za sebou brečící dítě, ale nemohla jsem se otočit a podívat se na něj. Ačkoli jsem zoufale toužila ujistit se, že je v bezpečí, nemohla jsem se teď přestat soustředit.
Stále se přibližovali, jejich černé pláště se vlnily v rytmu jejich pohybu. Spatřila jsem jejich ruce barvy kostí sevřené do pěstí. Postupovali nezávisle na sobě, snažíc se k nám přijít ze všech stran. Byly jsme obklíčeni. Zemřeme.
A potom, jako blesk rozčísnuvší jasnou oblohu, byla scéna jiná. Přesto se nic nezměnilo - Volturiovi stále kráčeli přímo k nám, připraveni nás zabít. Vše, co se změnilo, bylo, jak to na mě působilo. Najednou jsem po tom lačnila. Chtěla jsem s nimi zamést podlahu. Jakmile jsem se přikrčila, na tváři úsměv, panický strach přešel do krvežíznivosti a já odhlalujíc zuby divoce zavrčela.
Bleskově jsem se posadila, zděšením vytržena z vlastního snu.
Místnost byla temná a vzduch nesnesitelně teplý. Pot mi slepil vlasy a stékal dolů po krku.
Prohmatala jsem prázdné, rozžhavené prostěradlo.
"Edwarde?"

A potom moje prsty narazily na něco hladkého, rovného a tuhého. List papíru, přeložený na půl. Vzala jsem ho do ruky, přešla pokoj k vypínači a rozsvítila.
Na vnější straně listu bylo napsáno Paní Cullenová.

Doufám, že se neprobudíš a nevšimneš si mé nepřítomnosti, ale pokud ano, vrátím se velmi brzy. Odjel jsem na pevninu na lov. Jdi zase spát, a až se opět probudíš, už tady budu. Miluji tě.

Povzdechla jsem si. Byli jsme tu zhruba dva týdny, takže jsem měla očekávat, že bude muset odjet, ale nějak jsem si neuvědomovala, že už to bylo tak dlouho. Zdálo se, že jsme tady žily mimo vliv času, ve svém vlastním dokonalém světě.
Setřela jsem si pot z čela. Cítila jsem se absolutně bdělá, napříč tomu že hodiny na stolku říkaly, že bylo jen něco málo po jedné. Věděla jsem, že nebudu schopná znovu usnout tak rozpálená a lepkavá, jak jsem se cítila. To se ani nezmiňuji o skutečnosti, že pokud bych vypnula světla a zavřela oči, nepochybně bych ve své hlavě uviděla ty plížící se černé postavy.
Vstala jsem a potulovala se bezcílně potemnělým domem, rozsvěcujíc světla.
Skončila jsem v kuchyni a rozhodla se, že bych možná mohla naleznout utěšení v náruči jídla.
Prohrabávala jsem se ledničkou, dokud jsem nenašla všechny ingredience potřebné na zhotovení smaženého kuřete. Prskání a syčení kuřete na pánvi byl domov připomínající zvuk; zatímco naplňoval ticho, cítila jsem se méně nervózní.
Vonělo to tak dobře, že jsem začala jíst rovnou z pánve a spálila si tak jazyk. Ale páté nebo šesté sousto už se mu zdálo dost chladné, abych si ho mohla pořádně vychutnat. Žvýkala jsem pomaleji. Nechutnalo to nějak zvláštně? Zkontrolovala jsem maso a bylo ze všech stran bílé, ale začala jsem pochybovat, jestli už bylo úplně hotové. Znovu jsem si zkušebně ukousla; a žvýkla dvakrát. Rozhodně špatné. Vyskočila jsem a vyplivla to do umyvadla. Najednou se mi zdála vůně kuřete na oleji odporná. Vzala jsem talíř a vysypala jeho obsah do odpadků a následně otevřela okno, snažíc se vyhnat ten zápach pryč. Z venku se přihnal chladivý vánek a příjemně po hladil po kůži.
Neočekávaně jsem se cítila naprosto vyčerpaná, ale nešla jsem zpátky do dusné ložnice. Otevřela jsem všechna okna v pokoji s televizí a lehla si na gauč přímo pod ně. Pustila jsem si film, který jsme už jednou sledovali, a usnula ještě dřív, než skončila svižná úvodní píseň.
Když jsem znovu otevřela oči, slunce už bylo v půli cestě na oblohu, ale nebylo to světlo, co mě vzbudilo. Omotaly se kolem mě studené ruce a přitáhly mě k němu. V tu stejnou chvíli mi žaludkem projela intenzivní bolest, skoro jako by mi do něj někdo vší silou praštil.
"Omlouvám se," zamumlal Edward, když mi utíral studenou rukou vlhké čelo. "Tolik k důkladnosti. Nepomyslel jsem na to, jak horko ti bude, když odejdu. Budu sem muset nechat nainstalovat klimatizaci, než znovu půjdu pryč."
Nemohla jsem se soustředit na nic z toho, co říkat. "Omluv mě!" zajíkla jsem se a bojovala o svobodu s jeho pažemi.
Automaticky povolil svůj stisk. "Bello?"

Rozběhla jsem se ke koupelně s rukama přitisknutýma na puse. Cítila jsem se tak strašně, že jsem se ani nestarala - nejdřív - že byl se mnou, zatímco jsem se přikrčila k záchodové míse a intenzivně zvracela.
"Bello? Co se děje?"
Ještě jsem nebyla schopná odpovědět. Úzkostlivě mě pohladil, držíc mi vlasy z obličeje, čekajíc dokud nebudu moct znovu dýchat.
"Zatracené kuře," sténala jsem.
"Jsi v pořádku?" Jeho hlas byl napjatý.
"Budu," zafuněla jsem. "Je to jenom otrava jídlem. Na tohle se nemusíš dívat. Jdi pryč."
"Nepřipadá v úvahu, Bello."
"Jdi pryč," zasténala jsem znovu, pokoušejíc se vstát, abych si mohla vypláchnout pusu. Laskavě mi pomohl, ignorujíc slabé strkance, kterými jsem ho odháněla.
Po tom, co byla moje pusa čistá, mě odnesl do postele a pomohl mi posadit se, podbírajíc mě rukama.
"Otrava jídlem?"
"Jo," kuňkla jsem. "Včera večer jsem si dělala kuře. Chutnalo nějak zvláštně, tak jsem ho vyhodila. Ale nejdřív jsem ho trochu snědla."
Přiložil mi hladnou ruku na čelo. Bylo to příjemné. "Jak se cítíš?"
Chvilku jsem o tom musela přemýšlet. Zvedání žaludku pominulo stejně rychle, jako přišlo a já se cítila stejně jako všechna ostatní rána. "Úplně normálně. Vlastně trochu vyhladověle."
Donutil mě hodinu počkat a vypít velkou sklenici vody, než mi osmažil nějaká vajíčka. Cítila jsem se naprosto normálně, jen trochu unaveně, jelikož jsem byla vzhůru uprostřed noci. Pustil CNN - byli jsme tak mimo civilizaci, že klidně mohla začít třetí světová válka a my bychom o tom neměli ani zdání - a já mu ospale lenošila na klíně.
Novinky ze světa mě nudily, takže jsem se otočila k němu, abych ho políbila. Přesně jako ráno mi při tom pohybu palčivě bodlo u žaludku. Odvrátila jsem se od něj a přitiskla si ruku na pusu. Věděla jsem, že tentokrát jsem to do koupelny neměla šanci stihnout, takže jsem běžela do kuchyně k umyvadlu.
Znovu mi držel vlasy.
"Možná bychom se měli vrátit do Ria, aby se na tebe podíval doktor," navrhl starostlivě, když jsem si vyplachovala pusu.
Zakroutila jsem hlavou a zamířila do haly. Doktoři znamenají jehly. "Pudu v pořádku hned, jak si vyčistím zuby."
Když už jsem neměla v ústech tu odpornou pachuť, prohledávala jsem kufr ve snaze najít sadu první pomoci, kterou pro mě Alice sbalila, plnou lidských věcí jako byly obvazy, léky proti bolesti a - co mě teď zajímalo nejvíc - Pepto-Bismol. Možná by se mi tím mohlo podařit umoudřit můj žaludek a potom se jít posadit dolů za Edwardem.
Ale ještě předtím, než jsem Pepto našla, narazila jsem na něco jiného, co mi Alice zabalila. Zvedla jsem malou modrou krabičku a dlouho na ni zírala, zapomenouc na všechno ostatní.
Potom jsem v hlavě začala počítat. Jednou. Podruhé. A znovu.
Polekalo mě zaklepání na dveře; malá krabička spadla zpátky do kufru.
"Jsi v pořádku?" zeptal se Edward skrz dřevo. "Udělalo se ti znovu špatně?"
"Ano a ne," řekla jsem, ale můj hlas zněl přiškrceně.
Tentokrát zněl víc ustaraně. "Bello? Mohu jít, prosím, dovnitř?"
"D…obře?"
Vstoupil a zhodnotil moji pozici, sedíc se zkříženýma nohama na zemi před kufrem, i můj výraz, prázdný a strnule hledící do zdi. Posadil se vedle mě a znovu mi položil ruku na čelo.

"Co se děj?"
"Kolik dní uplynulo od svatby?" zašeptala jsem.
"Sedmnáct," odpověděl automaticky. "Bello, co se děje?"
Znovu jsem počítala, zvedajíc prst a ukazujíc mu tak, aby počkal, a mumlala si pro sebe čísla. Předtím jsem se mýlila. Byli jsme tady déle, než jsem si myslela. Začala jsem znovu.
"Bello!" zašeptal naléhavě. "Zblázním se tady."
Zkusila jsem polknout. Nešlo to. Takže jsem se natáhla do kufru a prohledávala ho, dokud jsem znovu nenašla malou modrou krabičku tampónu. Mlčky jsem ji zvedla.
Zmateně na mě zíral. "Co? Máš nevolnosti z PMS?
"Ne," zvládla jsem se nezakuckat. "Ne, Edwarde. Snažím se ti říct, že moje perioda se o pět dní zpozdila."
Jeho výraz se nezměnil. Bylo to, jako bych nic neřekla.
"Nemyslím si, že mám otravu z jídla," dodala jsem,
Neodpověděl. Přeměnil se v sochu.
"Ty sny," mumlala jsem si pro sebe. "Pořád jen spánek. Pláč. Všechno to jídlo. Oh. Oh. Oh."
Edwardovy oči byly tak skelné, jakoby mě už nemohl vidět.
Mimoděk jsem si položila ruku na břicho.
"Oh!" zapištěla jsem znovu.
Vyhoupla jsem se na nohy, uvolníc se z Edwardových nehybných rukou. Ještě jsem se nepřevlékla z krátkých hedvábných šortek a živůtku, co jsem nosila na spaní. Vyhrnula jsem modrou látku a zírala na svoje břicho.
"Nemožné," zašeptala jsem.
Nemněla jsem absolutně žádné zkušenosti s těhotenstvím, dětmi nebo jakékoli jiné části tohoto světa, ale nebyla jsem idiot. Jestli jsem byla těhotná, moje tělo by to ještě ani nezaregistrovalo. Nemohla bych mít ranní nevolnosti. Nemohla bych změnit svoje stravovací nebo spací návyky.
Rozhodně jsem nemohla mít malou, ale rozpoznatelnou vybouleninu trčící mi mezi boky.
Zastrčila jsem břicho a nadále ho zkoumala ze všech možných úhlů, jakoby mohlo zmizet při dopadu správného světla. Přejížděla jsem prsty přes domnělou vybouleninu, překvapená, jak kamenně tvrdá byla.
"Nemožné," zopakovala jsem, protože, vyboulenina nebo ne vyboulenina, perioda nebo ne perioda (a tady byla rozhodně ne perioda, protože nikdy předtím se mi neopozdila), nebyla tu žádná možnost, jak bych mohla být těhotná. Vždyť jediná osoba, se kterou jsem měla sex, byl upír.
Upír, který byl zmrazený v době svého kousnutí bez sebemenší možnosti posunout se vpřed.
Takže musel existovat způsob, jak tohle vysvětlit. Něco se mnou bylo špatně. Záhadné Jihoamerické onemocnění s příznaky těhotenství, jenom zrychlenými…
A potom jsem si na něco vzpomněla - to ráno, co jsem prohledávala internet, mi připadalo roky vzdálené. Seděla jsem u starého stolu ve svém potemnělém pokoji v Charlieho domě, zírala na starodávný počítač a zaníceně studovala internetovou stránku nazvanou "Upíři od A až do Z." Bylo to méně než dvacet čtyři hodin, co se mě Jacob Black snažil pobavit Quileutskými pověstmi, v které ještě nevěřil, a řekl mi, že Edward je upír. Úzkostlivě jsem očima přejížděla po první stránce, která byla vyhrazená upířím mýtům ve světě. Filipínský Danag, hebrejský Estrie, rumunský Varacolaci, italský Stregoni benefici (legenda vlastně založená na mém novém otci-v-zákonech dříve žijící u Volturiových, ne že bych o té době něco věděla)… Když se příběhy stávaly stále více a více nepravděpodobnými, věnovala jsem jim stále méně a méně pozornosti. Z dalších stránek jsem si pamatovala jenom nejasné

útržky. Ve většině případů mi připadaly jako výmluvy vymyšlené, aby vysvětlily věci jako narůstající kojeneckou úmrtnost - a cizoložství. Ne, drahoušku, nemám milenku. Ta sexy žena, co jsi viděla odcházet z domu, byla ďábelská stvůra. Mám štěstí, že jsem nepřišel o život! (Samozřejmě, s tím co jsem věděla o Tanye a jejích sestrách, jsem předpokládala, že některé z těchto výmluv byly pravdivé.) A pak tam byla jedna od ženy. Jak mě můžeš obviňovat, že tě podvádím - jenom proto, že přijedeš domů po dvou letech strávených na moři a já jsem těhotná? Byl to upír. Zhypnotizoval mě svojí záhadnými upířími schopnostmi…

To byla část definice upírů - schopnost zplodit dítě s jejich nešťastnými oběťmi.
Zmateně jsem zatřásla hlavou. Ale…
Myslela jsem na Esme a obzvláště na Rosalii. Upíři nemohou mít děti. Kdyby nějaká taková možnost existovala, Rosalie by na ni už přišla. Tato část o upírech nebyla nic víc než pověst.
Až na to že… no, tady byl rozdíl. Samozřejmě že Rosalie nemohla počít dítě, protože byla zmražena ve stavu, v jakém se nacházela, když byla proměněna. Naprosto nezměněná. Ale těla lidských žen se mění, aby mohly nosit dítě. Zaprvé, mají periodu, a za druhé ty obrovské změny, které musí prodělat, aby jejich dítě mohlo růst. To Rozáliino tělo nemohlo.
Ale moje mohlo. Moje ano. Dotkla jsem se vybouleniny na břiše, která tam včera ještě nebyla.
A lidský muž - no, zůstává prakticky stejný od puberty až do smrti. Vzpomněla jsem si na triviální zajímavost posbíranou kdo ví odkud: Charlie Chaplin měl sedmnáct, když se stal otcem svého prvního dítěte. Muži nemají nic jako rok těhotenství nebo období plodnosti.
Samozřejmě, jak by někdo mohl vědět, jestli upíří muži mohou mít děti, když jejich partnerky nemohou? To upíři se nedokázali ovládnout, aby otestovali tuto teorii s lidskou ženou? Nebo k nim necítili dostatečnou náklonnost?
Mohla jsem myslet jen na jediné.
Část mě se probírala skrz všechna fakta, vzpomínky a spekulace, zatímco ta druhá půlka - část, která postrádala schopnost pohnout byť jen tím nejmenším svalem - byla příliš omráčená na nějaké normální činnosti. Nemohla jsem pohnout rty, abych promluvila a požádala Edwarda, aby mi, prosím, vysvětlil, o co šlo. Potřebovala jsem se vrátit zpátky, kde seděl a dotknout se ho, ale moje tělo nechtělo poslouchat. Dokázala jsem jenom zírat na svoje vlastní šokované oči v zrcadle a prsty tlačit na vybouleninu na břiše.
A potom, jako v mé živé noční můře z minulé noci, se scéna náhle změnila. Všechno, co jsem viděla v zrcadle, vypadalo úplně jinak, aniž by něco bylo skutečně jiné.
Podmět, který všechno změnil, byl ten, že jsem na dlani ucítila jemné malé šťouchnutí - ze vnitř mého těla.
Ve stejnou chvíli Edwardův telefon zazvonil, pronikavě a dožadujíc se pozornosti. Snažila jsem se to nevnímat, zatímco jsem si, čekajíc, tiskla dlaň na břicho. Sotva jsem zpozorovala, že mi po tvářích tečou neznámé, tiché slzy.
Telefon nepřestával zvonit. Doufala jsem, že ho Edward zvedne - já totiž prožívala svoji chvilku. Pravděpodobně tu největší ve svém životě.
Cink! Cink! Cink!

Konečně moje mrzutost přebila všechno ostatní. Padla jsem na kolena vedle Edwarda - všimla jsem si, že se pohybuji mnohem víc opatrně, tisíckrát víc si uvědomujíc každý z mých

pohybů - a prohledávala mu kapsy, dokud jsem telefon nenašla. Napůl očekávajíc, že rozmrzne a zvedne ho sám, ale stále byl dokonale nehybný.
Poznala jsem číslo a mohla snadněji uhádnout, proč dotyčná osoba volala.
"Ahoj, Alice," řekla jsem. Můj hlas nezněl o moc lépe než před chvílí. Odkašlala jsem si.
"Bello? Bello, jsi v pořádku?"
"Jo. Ehm. Je tam Carlisle?"
"Je. Děje se něco?"
"Nejsem si… stoprocentně… jistá."
"Je Edward v pořádku?" zeptala se ostražitě. Zavolala do prostoru Carlislovo jméno a potom požadovala vysvětlení "Proč nevzal telefon?" než jsem stačila odpovědět na její první otázku.
"Nejsem si jistá."
"Bello, co se děje? Viděla jsem jenom -"
"Co jsi viděla?"
Nastalo ticho. "Je tady Carlisle," řekla nakonec.
Cítila jsem se, jakoby mi do žil vstříkli ledovou vodu. Kdybyi Alice ve vizi viděla mě se zelenookým, andělským obličejem obdařeným dítětem v náručí, odpověděla by mi, že ano?
Zatímco jsem vteřinu čekala, než předá telefon Caslisleovi, vize, kterou jsem si představovala, že Alice měla, mi tančila za víčky. Malinké, překrásné miminko, dokonce víc krásné než ten chlapec v mých snech - mrňavý Edward v mém náručí. Do žil se mi nahrnula horkost, odhánějící předchozí led pryč.
"Bello, tady Carlisle. Co se děje?"
"Já -" Nebyla jsem si jistá, jak odpovědět. Bude se mým závěrům smát a řekne mi, že jsem šílená? Měla jsem prostě jen další barvitý sen? "Trochu se bojím o Edwarda… Mohou upíři upadnout do šoku?"
"Byl zraněn?" Carlisleův hlas byl najednou naléhavý.
"Ne, ne," ujistila jsem ho. "Jenom… překvapený."
"Nerozumím ti, Bello."
"Myslím si… no, myslím si že…možná…možná bych mohla být…" Zhluboka jsem se nadechla. "Těhotná."
Jakmile jsem to vyslovila, ucítila jsem další slabé bouchnutí v břiše a automaticky mi k němu vyletěla ruka.
Dlouhou pauzu přerušil až Carlisleův lékařský výcvik.
"Kdy byl první den tvého poslední menstruačního cyklu?"
Než jsem mohla odpovědět s jistotou, v duchu jsem si to přepočítala. "Šestnáct dní před svatbou."
"Jak se cítíš?"
"Divně," řekla jsem mu a zlomil se mi hlas. Po tváři mi stekl další proud slz. "Tohle bude znít šíleně - vím, že je příliš brzy na cokoli z tohoto. Možná že jsem šílená. Ale mám zvláštní sny a pořád jen jím a pláču a zvracím a… a… přísahám, že se ve mně právě něco pohnulo."
Edward zvedl hlavu.
Samou úlevou jsem si oddechla.
Natáhl ruku pro telefon, obličej bílý a tvrdý.
"Um, myslím, že Edward s tebou chce mluvit."
"Dej mi ho," řekl Carlisle s napjetím ve hlase.
Když jsem Edwardovi dávala telefon do natažené ruky, nebyla jsem si úplně jistá, jestli vůbec dokáže mluvit.
Přitiskl si ho k uchu. "Je to možné?" zašeptal.

Dlouho jenom poslouchal, zírající nepřítomně do prázdna.
"A Bella?" zeptal se. Jak mluvil, obtočil kolem mě ruku a přitiskl mě ke svému boku.
Poslouchal snad nekonečně dlouho, když znovu promluvil. "Ano. Ano, budu."
Odložil telefon od ucha a ukončil hovor. V tu stejnou chvíli vytočil nové číslo.
"Co Carlisle říkal?" zeptala jsem se netrpělivě.
"Myslí si, že jsi těhotná," odpověděl mdlým hlasem Edward.
Ta slova vyslala chvění dolů po mé páteři. Ten malý útočník uvnitř mě se zatřásl.
"Komu voláš?"zeptala jsem se, když si přiložil telefon zpátky k uchu.
"Na letiště. Jedeme domů."

Edward telefonoval víc jak hodinu bez přestávky. Odhadovala jsem, že zařizoval náš let domů, ale nemohla jsem si tím být jistá, protože nemluvil anglicky. Znělo to, jakoby se s někým dohadoval; mluvil hodně skrz zuby.
Zatímco se dohadoval, stíhal ještě balit. Točil se po místnosti jako rozzuřené tornádo, ignorujíc fakt, že za sebou napáchal spoustu škody. Hodil na postel nějaké moje oblečení bez toho, aby se na ně podíval, takže jsem předpokládala, že nastal čas, abych se oblékla. Pokračoval ve své hádce, divoce gestikulující, zatímco jsem se převlékla.
Když jsem už déle nemohla snášet negativní vibrace vyzařující z něj, tiše jsem opustila místnost. Z jeho zuřivé soustředěnosti se mi dělalo špatně od žaludku - ne jako ta ranní nevolnost, jen nepříjemně. Chtěla jsem počkat někde jinde, než tahle jeho nálada odezní. Nemohla jsem mluvit s tímhle ledovým, soustředěným Edwardem, který mě upřímně trochu děsil.
Opět jsem skončila v kuchyni a sádla do kredence pro balené preclíků. Nepřítomně jsem jeden z nich začala žvýkat, zírajíc ven oknem na písek, kamení, stromy a oceán, všechno třpytící se na slunci.
Někdo do mě šťouchnul.
"Já vím," řekla jsem. "Ani jeden z nás nechce odejít."
Zírala jsem ven ještě chvíli, ale útočník neodpověděl.
"Nerozumím tomu," zašeptala jsem. "Co je tady špatného?"
Překvapivé rozhodně. Udivující rovněž. Ale špatného?
Ne.
Tak proč potom Edward tak běsnil? Zkoušela jsem o tom uvažovat.
Možná že nebylo tak matoucí, že nás Edward chtěl okamžitě dostat domů. Chtěl, aby mě Carlisle vyšetři, ujistil se, že můj předpoklad je správný - mimo to mi to totiž nedávalo absolutně žádný smysl. Pravděpodobně chtěli přijít na to, proč jsem byla už tak těhotná, s vybouleninou, kopáním a tím vším. To totiž rozhodně nebylo normální.
Jakmile jsem nad tím jednou popřemýšlela, byla jsem si tím jistá. Musel se bát o dítě. Já se do té vyšilovací části ještě nedostala. Můj mozek pracoval pomaleji než jeho - byl stále uvězněný v údivu nad výjevem, který předtím vytvořil; malinké, překrásné dítě s Edwardovýma očima - zelenýma, jako měl, když byl člověkem - odpočívající v mém náručí. Doufala jsem, že bude mít také Edwardův obličej, bez jakýchkoliv znaků ode mě.
Bylo vtipné, jak naprosto nezbytnou se tato vize neočekávaně stala. Po prvním malém dotyku se celý svět otočil. Kde předtím byla jen jedna věc, bez které jsem nedokázala žít, teď byly dvě. Nebyly tu žádné dělící čáry - moje láska se mezi nimi neštěpila. Bylo to spíš jakoby

se moje srdce zvětšilo, oteklo na dvakrát takovou velikost. A všechen ten extra prostor už byl zabraný. Nárůst byl téměř závratný.
Nikdy předtím jsem Rosaliině bolesti a odporu skutečně nerozuměla. Nedokázala jsem si sama sebe představit jako matku, nikdy jsem to nechtěla. Bylo snadné Edwardovi říct, že se nestarám o to, jestli mu budu moct dát dítě, protože to byla pravda. Děti na mě nikdy moc nepůsobily. Zdály se mi jako hlasité nestvůrky, často ulepené od nějakého druhu sladkostí. Nikdy jsem si s nimi moc nerozuměla. Když jsem snila o tom, že budu mít bratra, vždycky jsem si představovala staršího bratra. Někoho, kdo by se o mě staral, než abych já se musela starat o něj.
Dítě, Edwardovo dítě, bylo ale úplně jiný případ.
Chtěla jsem ho, jako jsem chtěla kyslík k dýchání. Ne volba - nezbytnost.
Možná jsem jenom měla hodně špatnou představivost. Možná proto jsem si nebyla schopná představit, jak budu milovat být vdaná, dokud se tak nestalo - neschopná vidět, že chci dítě, dokud jedno nebylo na cestě…
Jakmile jsem si položila ruce na břicho, čekajíc na další kopnutí, po tvářích mi opět začaly stékat slzy.
"Bello?"
Otočila jsem se, obezřetná nad jeho tónem. Byl tak chladný. Jeho obličej odrážel jeho hlas, prázdný a tvrdý.
A potom uviděl, že jsem brečela.
"Bello!" V mžiku přeběhl místnost a položil mi ruce na tváře. "Bolí tě něco?"
"Ne, ne -"
Přitiskl si mě na hruď. "Neboj se. Za šestnáct hodin budeme doma. Budeš v pořádku. Carlisle už bude připravený, když se tam dostaneme. Postaráme se o to a ty budeš v pořádku, budeš v pořádku."
"Postaráme se o to? Co tím myslíš?"
Trochu se ode mě odtáhl a podíval se mi do očí. "Odstraníme z tebe tu věc, než ti bude moct ublížit. Neboj se. Nedovolím, aby ti to ublížilo."
"Tu věc?" zalapala jsem po dechu.
Prudce se ode mě odvrátil a podíval se k předním dveřím. "Sakra! Zapomněl jsem, že má dnes přijít Gustavo. Zbavím se ho a hned jsem zpátky." Vypařil se z místnosti.
Opírala jsem se o linku. Třásla se mi kolena.
Edward právě nazval mého malého útočníka věcí. Řekl, že ho Carlisle odstraní.
"Ne," zašeptala jsem.
To nebylo správné. Nezajímal se o to dítě. Chtěl mu ublížit. Ten nádherný obraz v mé hlavě se neočekávaně změnil, přešel v něco temného. Moje krásné dítě brečící mi ve slabých rukou, které ho nedokážou ochránit…
Co jsem měla dělat? Byla bych schopná je přesvědčit? A co když ne? Vysvětlilo by tohle Alicino nezvyklé mlčení, když jsem s ní volala? Bylo tohle, co viděla? Edwarda a Carlisle zabíjející bledé, dokonalé dítě ještě předtím, než se mohlo narodit?
"Ne," zašeptala jsem znovu odhodlaněji. To se nestane. Nedovolím to.
Opět jsem zaslechla, jak Edward mluví portugalsky. Opět hádající se. Jeho hlas se přibližoval a já slyšela, jak podrážděně vrčí. Potom jsem zaslechla jiný hlas, slabší a plachý. Ženský hlas.
Přišel do kuchyně, vedouc ji za sebou, a pokračoval přímo ke mně. Utřel mi slzy z tváří a zamumlal mi do ucha jeho tenkými, tvrdými rty.

"Naléhá, abychom spotřebovali jídlo, které přinesla - udělá pro nás večeři." Kdyby byl méně napjatý, méně zuřivý, věděla jsem, že by protočil oči. "Je to záminka - chce se ujistit, že jsem tě ještě nezabil." Jeho hlas byl na konci úplně ledový.
Kaure nervózně zamířila k lince s rukama plnýma nádobí. Přála bych si, abych uměla mluvit portugalsky, nebo aby moje španělština obsahovala víc než jen základy a mohla bych tak zkusit té ženě, která se odvážila k nahněvanému upírovi, jen aby mě zkontrolovala, poděkovat.
Její oči mezi námi přeskakovaly. Viděla jsem její hodnocení barvy mých tváří, vlhkosti v mých očích. Mumlajíc něco, čemu jsem nerozuměla, položila nádobí na linku.
Edward na ní něco vyštěkl; ještě nikdy předtím jsem ho nezažila tak nezdvořilého. Otočila se a víření vzduchu způsobené její dlouhou sukní přineslo vůni jídla přímo do mého obličeje. Bylo to pronikavé - cibule a ryba. Když se mi navalilo, otočila jsem se k umyvadlu. Cítila jsem Edwardovi ruce na čele a v uších mi hučel jeho konejšivý šepot. Jeho ruce na vteřinu zmizely a já zaslechla, jak se zabouchla lednička. Pach milosrdně zmizel s tím zvukem a Edwardovy ruce znovu chladily můj obličej. Tak, to bylo rychlé.
Vypláchla jsem si pusu, zatímco mě hladil po tváři.
V břichu mě opět mírně šťouchlo.
To je v pořádku. Jsme v pořádku, myslela jsem si ke své vyboulenině.
Edward mě otočil a objal. Opřela jsem mu hlavu o rameno, ruce si instinktivně složíc na břiše. Zaslechla jsem mírně zajíknutí a vzhlédla.
Ta žena byla pořád tady, váhavě postávajíc ve dveřích, s rukama napůl rozpaženýma, jakoby hledala nějaký způsob, jak pomoci. Její oči se upíraly na moje ruce, rozšířené údivem, a ústa měla nepřítomně otevřená.
Potom po dechu zalapal Edward a neočekávaně obrátil tvář k té ženě, opatrně mě tlačíc za svoje tělo. Jeho ruku jsem měla položenou na břiše, jak mě držel za sebou.
Najednou na něj Kaure začala křičet - hlasitě, zběsile. Její nesrozumitelná slova letěla napříč místností jako nože. Po tom co se napřímila, udělala dva kroky směrem k nám. Navzdory její zuřivosti bylo snadné spatřit hrůzu v jejích očích.
Edward k ní také vykročil a já svírala jeho ruku, bojíc se o tu ženu. Ale když přerušil její příval neznámých slov, jeho hlas ve mně vyvolal překvapení, zvláště pak uvážíme-li, jak rázný byl, když na něj ještě neječela. Teď mluvil pomalu, prosebně. Ne jenom to, ale i zvuk byl jiný, víc hrdelní, ne tak rytmický. Došlo mi, že už nemluví portugalsky.
Na chvíli na něj ta žena zmateně zírala a její oči se zúžily, jakmile vykřikla dlouho otázku v tom stejném cizím jazyce.
Sledovala jsem, jak jeho obličej posmutněl a zvážněl a jak následně přikývl. Rychle o krok ustoupila a zakopla o svoji vlastní nohu.
Natáhl se k ní, gestikulující směrem ke mně a potom mi položil ruku na tvář. Rozzlobeně odpověděla, mavajíc k němu vyčítavě rukama. Když skončila, promluvil znovu tím stejným pomalým, naléhavým hlasem.
Její výraz se změnil - když mluvil, zírala na něj s pochybnostmi ve tváři a její oči se opětovně mihly k mému zmatenému obličeji. Když ztichnul, vypadala, jakoby o něčem uvažovala. Přeskakovala pohledem mezi námi a potom, zřejmě nevědomky, udělala krok vpřed.
Hýbala rukama, napodobujíc tvar podobný balonu vyčnívající jí z břicha. Lekla jsem se - obsahují její pověsti o oběti upírů tohle? Mohla skutečně vědět něco o tom, co ve mně roste?
Tentokrát záměrně, udělala několik kroků směrem k nám a zeptala se na několik krátkých otázek, na které napjatě odpověděl. Potom se zeptal on - jen jeden rychlý dotaz. Zaváhala a

potom pomalu zakroutila hlavou. Když znovu promluvil, jeho hlas byl tak zoufalý, že jsem k němu šokovaně zvedla hlavu. Jeho tvář byla napjatá bolestí.
V odpovědi kráče pomalu k nám, dokud nebyla dost blízko, aby položila její malé ručky přes moje na moje břicho. Řekla portugalsky jedno slovo.
"Morte," vydechla tiše. Potom se otočila, ramena skloněná, jako kdyby díky rozhovoru o několik let zestárla a odešla z místnosti.
Na tohle byla moje španělština dostačující.
Edward znovu zmrzl, zírající za ní se zmučeným výrazem upevněným na tváři. O chvilku později jsem zaslechla motor lodě mizející do ztracena.
Nehýbal se, dokud jsem nevykročila ke koupelně. Chytil mě za rameno.
"Kam jdeš?" Jeho hlas byl šepot plný bolesti.
"Vyčistit si znovu zuby."
"Nedělej si starosti s tím, co řekla. Jsou to jenom pověsti, staré lži vymyšlené pro pobavení."
"Ničemu jsem nerozuměla," řekla jsem mu, přestože to nebyla tak úplně pravda. Jako kdybych mohla něco zavrhnout jen pro to, že to byla pověst. Můj život se ze všech stránek točil okolo pověstí. Byly plné pravdy.
"Sbalil jsem ti kartáček. Donesu ti ho."
Odešel přede mnou do ložnice.
"Odjíždíme brzy?" zavolala jsem za nim
"Jakmile budeš hotová."
Počkal na můj kartáček, aby ho mohl znovu zabalit, pochodující mlčky po ložnici. Podala jsem mu ho, když jsem skončila.
"Zanesu tašky na loď."
"Edwarde -"
Otočil se zpět ke mně. "Ano?"
Zaváhala jsem, snažíc se vymyslet nějaký způsob, jak získat několik vteřin o samotě. "Mohl by jsi… zabalit nějaké jídlo? Však víš, pro případ že bych znovu dostala hlad."
"Samozřejmě," řekl a jeho oči byly najednou tak laskavé. "Ničeho se neboj. Budeme u Carlisle jen za několik málo hodin, opravdu. Tohle všechno brzy skončí."
Kývla jsem, nevěříc svému hlasu.
Otočil se a odešel z místnosti, v každé ruce jeden velký kufr.
Popadla jsem mobil, který nechal na stolku. Nebylo mu vůbec podobné zapomínat věci - zapomenout, že má přijít Gustavo, nechat jeho telefon ležet tady. Byl tak že vystresovaný, že nebyl prakticky ani sám sebou.
Otevřela jsem ho a projížděla skrz seznam kontaktů. Byla jsem ráda, že měl vypnuté zvuky, obávající se, že by mě mohl chytit. Byl už teď na lodi? Nebo dokonce zpátky? Slyšel by mě v kuchyně, kdybych šeptala?
Našla jsem číslo, které jsem chtěla, to na které jsem předtím ještě nikdy nevolala. Zmáčkla jsem volat a roztřesený prsty se dopravila telefon k uchu.
"Haló?" odpověděl melodický hlas.
"Rosalie?" zašeptala jsem. "Tady Bella. Prosím. Musíš mi pomoct."

Kniha 2

8. Čekajíc, aby už ta zatracená bitva začala

"Pro Boha, Paule, nemůžeš se vyvalovat ve svém vlastním domě?"
Paul, natáhlý přes celý můj gauč, sledující nějaký pitomý baseballový zápas na mé mizerné televizi, na mě jenom vycenil zuby a potom - opravdu pomalu - vzal jeden Dorito ze sáčku v jeho klíně a celý si ho stržil do pusy.
Křoupání. "Ani nápad," řekl zatímco žvýkal. "Tvoje sestra říkala, že mám jít napřed a chovat se jako doma."
Snažil jsem se znít, jako bych se ho právě nechystal praštit. "Už je tady Rachel?"
Nefungovalo to. Slyšel, kam jsem se přesunul a strčil si sáček za záda. Sáček se roztrhnul, jak ho svou váhou přimáčknul a rozmačkal brambůrky na kousky. Paul zvedl ruce v pěsti k obličeji jako boxer.
"Zkus to, smrade. Já nepotřebuju Rachel, aby mě ochraňovala."
Odfrkl jsem. "Jasně. Jakoby jsi za ní při první příležitosti nešel brečet."
Rozesmál se a uvolnil se, spustíc ruce dolů. "Nepůjdu za holkou žalovat. Pokud budeš mít dobrou ránu, zůstane to jen mezi náma. A naopak, jasný?"
Jeho oči se obrátily k televizi.
Zaútočil jsem.
Když moje pěst dopadla, jeho nos vydal velmi uspokojující křupající zvuk. Pokusil se mě chytit, ale já uskočil pryč dřív, než mě stačil popadnout, v levé ruce držíc poničený sáček Doritos.
"Zlomil jsi mi nos, debile."
"Jenom mezi náma, jasný, Paule?"
Šel jsem odložit brambůrky pryč. Když jsem se otočil, Paul vrátil svůj nos do původní polohy, než stihl srůst křivě. Už mu přestala téct krev; vypadalo to, jako by neměla žádný důvod, stékat mu přes rty a odkapávat z brady. Zaklel, šklebíc se když si promnul na chrupavku.
"Ty si takovej zmetek, Jacobe. Přísahám, že se radši půjdu poflakovat s Leah."
"Au. Wow, vsadím se, že Leah se skutečně zamiluje, až uslyší, že s ní chceš strávit nějaký plnohodnotný čas. To jednoduše roztaví bariéry kolem jejího srdce."
"Zapomeň, že jsem to řekl."
"Samozřejmě. Jsem si jistý, že mi to neuklouzne."

"Ahr," zavrčel a opřel se znovu do gauče, stírající zbytky krve z límce svého trička. "Jsi rychlej, smrade. To musím uznat." Vrátil svoji pozornost zpět ke zmatené hře.
Chvilku jsem tam stál a potom odkráčel do svého pokoje, mumlajíc si něco o mimozemských únosech.
Dříve jsi mohl vyprovokovat Paula k bitce téměř kvůli čemukoli. Nemusel jsi ho ani praštit - stačil ho nějak urazit. Samozřejmě že teď, když jsem opravdu chtěl dobrou vrčící, trhající, zlom-stromy rvačku, musel být tak vyzrálý.
Nebylo už tak hrozné, že se další člen smečky otiskl - protože teď už to byly čtyři z deseti! Kdy to mělo přestat? Celá tahle závazná láska na první pohled byla naprosto nechutná! Musela to být moje sestra? Musel to být Paul?
Když Rachel přijala domů z Washingtonská státní na konci letního semestru - promovala dřív, blbka - nejvíc jsem se obával, že bude obtížně udržet před ní naše tajemství. Nebyl jsem zvyklý přetvařovat se ve svém vlastním domě. To mě nutilo sympatizovat s dětmi jako Embry a Collin, jejichž rodiče nevěděli, že jsou vlkodlaci. Embryho matka si myslela, že prochází nějakým druhem rebelantského období. Byl permanentně zdrcený z neustálého vykrádání se ven, ale nebylo moc věcí, které s tím mohl dělat. Každou noc mu kontrolovala pokoj a každou noc byl opět prázdný. Ona vřískala, on stále mlčel a příští den opět nanovo. Zkoušeli jsme přemlouvat Sama, aby dal Embrymu volno a on mohl mámu zasvětit, ale Embry řekl, to nepřichází v úvahu. Tajemství bylo příliš důležité.

Takže jsem musel přepnout, abych udržel naše tajemství. A potom, dva dny po Racheline návratu domů, kolem ní Paul běžel na pláži. A čáry máry fuk - pravá láska! A když najdeš tvoji druhou polovičku, tajemství už nejsou nezbytná.
Rachel se seznámila s celým příběhem. A já najednou dostal Paula jako bratra-v-zákonech. Věděl jsem, že z toho ani Billy nebyl moc nadšený. Ale zvládal to lépe než já. "Samozřejmě, utekl ke Clearwatersům" bylo poslední dobou víc než časté. Neviděl jsem v tom žádnou závratnou změnu k lepšímu. Místo Paula všude plno Leah.
Přemýšlel jsem se - doopravdy by mě kulka skrz spánek zabila nebo by po sobě zanechala jen opravdu velký nepořádek, který bych musel uklidit?
Praštil jsem sebou na postel. Byl jsem unavený - od své poslední hlídky jsem nespal - ale věděl jsem, že neusnu. V hlavě se mi honilo příliš mnoho myšlenek, které se mi odrážely od lebky jako dezorientovaný roj včel. Hlučné. Neustále mě bodaly. Museli to být sršni, a ne včely. Včely po jednom bodnutí zemřou. A ty stejné myšlenky mě bodaly pořád znovu a znovu.
Z toho čekání jsem se mohl zbláznit. Už to byly skoro čtyři týdny. Přepokládal jsem, ať tak či tak, že k nám brzy přijdou novinky. Celé noci jsem proseděl, představujíc si jakou podobu by to mohlo mít.
Charlie vzlykající do telefonu - Bella a její manžel zahynuli při nehodě. Pád letadla? To by bylo těžké fingovat. A i kdyby ne, pijavice by se nerozmýšlely zabít hromadu kolemjdoucích, abych to učinili autentické. Proč by také ano? Možná by použili jen malé letadlo. Pravděpodobně měli jedno navíc.
Nebo by vrah mohl přijet domů sám, neúspěšný ve svém pokusu přeměnit ji na jednu z nich? Nebo to vůbec nemuselo dojít tak daleko. Možná ji rozmáčknul jako balíček brambůrek v jeho snaze dostat se na další metu? Protože její život pro něj byl méně důležitý než jeho vlastní rozkoš…

Příběh bude tak tragický - Bella zahyne při strašlivém neštěstí. Oběť lupiče, kterému se vymklo jeho přepadení. Udusivší se při večeři. Dopravní nehoda, jako moje máma. Tak běžné. Stává se to pořád.
Přivezl by ji domů? Pohřbil tady pro Charlieho? Samozřejmě že obřad s uzavřenou rakví. Jako při pohřbu mé mámy…
Mohl jsem jenom doufat, že se vrátí zpět, na můj dosah.
Možná že nakonec žádná historka nebude. Možná že Charlie zavolá, aby se zeptal mého otce, jestli neslyšel něco o doktorovi Cullenovi, který se jednoho dne prostě neukázal v práci. Žádné odpovědi na žádném z telefonů Cullenových. Záhadný únos nějakou tajnou organizací…
Možná že by velký bílý dům mohl vyhořet do základů a uvěznit všechny uvnitř. Samozřejmě že pro tohle by potřebovali těla. Osm lidí zhruba stejné velikosti. Spálení příliš moc na rozpoznání - příliš moc aby pomohly zubní záznamy.
Cokoli z toho, bude to podvod - pro mě. Bude obtížné je najít, když nebudou chtít být nalezeni. Samozřejmě že jsem měl na hledání věčnost. Kdybys měl věčnost, mohl by jsi zkontrolovat každé stéblo z kupky sena, jedno po druhém, aby ses přesvědčil, jestli se tam nenachází jehla.
Ale teď mi pomyšlení na prohledávání kupky sena nevadilo. Přinejmenším bych měl alespoň co dělat. Nenáviděl jsem skutečnost, že bych mohl ztratit svoji šanci. Dát pijavicím čas na útěk, pokud to byl jejich plán.
Mohli bychom tam jít dneska v noci. Mohli bychom zabít každého z nich, koho bychom dokázali najít.
Líbil se mi tento plán, protože jsem znal Edwarda dost dobře na to, abych věděl, že pokud bych zabil kohokoli z jejich spolku, dostal bych šanci skoncovat i s ním. Přišel by si pro pomstu. A já bych mu ji dal - nenechal bych svoje bratry srazit ho k zemi, jak to smečka dělávala. Byl by to jen on a já. A snad by lepší zvítězil.
Ale Sam o tom nechtěl ani slyšet. Neporušíme smlouvu. Necháme je ji porušit. Jenom protože jsem neměli žádný důkaz, že Cullenovi udělali něco špatného. Zatím. Museli jsme dodat zatím, protože jsem všichni věděli, že to bylo nevyhnutelné. Bella se vrátí jako jeden z nich, nebo se nevrátí vůbec. Tak jako tak, lidský život bude ztracen. A to znamenalo, že hra bude moci začít.
V jiné místnosti Paul hýkal jako osel. Možná přepnul na komedii. Možná že byla jen vtipná reklama. Každopádně mi to pěkně lezlo na nervy.
Přemýšlel jsem, že mu znovu zlomím nos. Ale nebyl to Paul s kým jsem chtěl bojovat. Ne doopravdy.
Snažil jsem se naslouchat jiným zvukům, větru proháněјícímu se v korunách stromů. Nebylo to stejné, ne skrze lidské uši. Bylo tu milion rozdílných hlasů větru, které jsem v tomhle těle nemohl slyšet.
Ale i tyhle uši byly dost citlivé. Mohl jsem slyšet šustění stromů u cesty, zvuky aut projíždějící poslední zatáčkou, kde jsi konečně mohl spatřit pláž - výhled na ostrovy, skály a obrovský modrý oceán rozpínající se až za obzor. Policajti z La Push se vždycky nacházeli někde poblíž. Turisté si nikdy nevšimli značky omezující rychlost na opačné straně silnice.
Mohl jsem slyšet hlasy před obchodem se suvenýry nacházejícím se na pláži. Mohl jsem slyšet zvonek, který se rozcinkal při každém otevření či zavření dveří. Mohl jsem slyšet Embryho mámu za pokladnou, tisknoucí účtenku.

Mohl jsem slyšet příliv narážející na kamenitou pláž. Mohl jsem slyšet křik děti, když k nim ledová voda vyrazila příliš rychle a oni nestačili utéct. Mohl jsem slyšet jejich matky stěžující si na jejich mokré oblečení. A mohl jsem slyšet důvěrně známý hlas…
Tak jsem se zaposlouchal do okolí, že mě náhlý výbuch Paulova oslího smíchu přinutil vyskočit z postele.
"Vypadni z mého domu," zavrčel jsem. Vědíc, že by si toho stejně nevšímal, jsem se řídil svoji vlastní radu. Otevřel jsem okno a vyskočil na potemnělou cestu, abych se už na Paula nemusel dívat. Bylo by to příliš lákavé. Věděl jsem, že bych ho znovu praštil a Rachel už byla tak dost naštvaná. Viděla krev na jeho tričku a obviňovala mě, aniž by k tomu měla nějaký důkaz. Samozřejmě, že měla pravdu, ale stejně.
Zamířil jsem dolů na pobřeží, ruce zastrčené v kapsách. Nikdo se na mě dvakrát nepodíval, když jsem procházel po První pláži. Na létě byla jedna příjemná věc - nikdo se nestaral, jestli jsi měl oblečeného ještě něco jiného než šortky.
Následoval jsem důvěrně známý hlas, který jsem zaslechl, a dosti snadno nalez Quila. Byl na jižním konci půlměsíce, kterému se větší část turistů vyhýbala. Neustále se ze sebe chrlil příval upozornění.
"Nelez do vody, Claire. No tak. Ne, nedělej to. Oh! Paráda, prcku. Opravdu chceš, aby mě Emily seřvala? Už tě nikdy nevezmu na pláž, pokud neuděláš - Oh, vážně? Nedělej - ahr. Myslíš si, jak náramně je to vtipné, co? Haha! Kdo se směje teď, co?"
Když jsem se k nim dostal, držel chichotající se batole ve vzduchu za kotník. V jedné ruce měla kyblíček, rifle promočené stejně jako on prakticky celou přední stranu trika.
"Pět babek na tu holku," řekl jsem.
"Čau, Jaku."
Claire kňučela a hodila mrštila kyblíčkem na Quilova kolena. "Dolů, dolů!"
Sotva ji opatrně postavil na nohy, rozběhla se ke mně a omotala mi ručičky kolem nohy.
"Sejda Jay!"
"Jak se vede, Claire?"
Zahihňala se. "Qwil e cély moký."
"Všiml jsem si. Kde máš mámu?"
"Plyč, plyč, plyč," zpívala Claire. "Cwaire si haje s Qwilem cély den. Cwaire us nidy nepude domů." Pustila mě a běžela ke Quilovi. Odchytil ji a vysadil si ji na ramena.
"To zní jako že jste skvělá dvojka."
"Vlastně trojka," opravil mě Quil. "Zmeškal si večírek. Princeznovský téma. Donutila mě nosit korunku a potom Emily navrhla, že by na mě mohly vyzkoušet její nový šminky."
"No teda, opravdu mě mrzí, že jsem to neviděl."
"O nic nepřijdeš, Emily si to vyfotila. Vlastně jsem vypadal dost sexy."
"Ty si takovovej vůl."
Quil pokrčil rameny. "Claire se bavila. To byl účel."
Protočila jsem oči. Bylo obtížné pohybovat se poblíž lidí, kteří se otiskli. Nezáleželo na tom, v jakém stádiu se nacházeli - ať už utahující se manželská oprátka u Sama nebo hodně zneužívaná chůva u Quila - ale z klidu a jistoty, kterou pokaždé vyzařovali, se mi chtělo vyloženě zvracet.
Claire mu kňučela na ramenech a ukazovala na zem. "Kásný kaínek, Qwil! Po mě, po mě!"
"Který, prcku? Ten červený?"
"Ne celvený!"
Quil si kleknul - Claire zaječela a chytla se ho za vlasy jakoby byl kůň a ona na něm jela.
"Ten modrý?"

"Ne, ne, ne…" zpívalo děvčátko, nadšené její novou hrou.
Ale to nejdivnější na tom bylo, že Quil si to užíval stejně jako ona. Neměl na tváři ten stejný výraz jako tolik rodičů-turistů - kdy-je-čas-na-spaní? obličej. Nikdy jste neviděli skutečné rodiče tak nadšené si hrát na cokoli, co si jejich přihlouplé děcko mohlo vymyslet. Viděl jsem Quila hodinu hrát si na schovku bez toho, aby ho to znudilo či otrávilo.
A nemohl jsem si z něho ani kvůli tomu utahovat - příliš jsem mu záviděl.
Napříč tomu, že jsem si myslel, že je na prd, že napřed musel přečkat dobrých čtrnáct let jako mnich, dokud Claire nebude v jeho věku - pro Quila bylo přinejmenším dobré, že vlkodlaci nestárnou. Ale dokonce celá ta doba ho očividně příliš netrápila.
"Quile, už jsi někdy přemýšlel o randění?" zeptal jsem se.
"Co?"
"Ne, ne zutý!" výskala Claire.
"Však víš. Skutečná holka. Myslím, jen pro teď, víš? Na chvilky, kdy budeš mít pauzu od hlídání."
Quil na mě zíral s otevřenou pusou.
"Kásný kaínek! Kásný kaínek!" křičela Claire, když jí nenabídl další možnost. Plácla ho hlavy svojí malou ručičkou.
"Promiň, Claireičko. A co takhle ten fialový?"
"Ne," zahihňala se. "Ne filofý."
"Poraď mi, moc tě prosím, prcku."
Claire o tom popřemýšlela. "Elený," řekla nakonec.
Quil zíral na kamínky a prohledával je. Vzal čtyři kamínky v různých odstínech zelené a nabídl jí je."
"Našel jsem ho?"
"Jo!"
"Který to je?"
"Echny!!"
Předal jí kamínky do natažených ručiček. Zasmála se a okamžitě mu je vysypala na hlavu. Strojeně sebou trhnul, postavil se na nohy a vykročil k parkovišti. Pravděpodobně se o Claire strachoval, protože na sobě měla mokré oblečení. Byl horší než jakákoli paranoidní, přespříliš ochranitelská matka.
"Promiň, jestli jsem byl předtím vlezlej, kámo, ohledně toho randění," řekl jsem.
"To je v pohodě," řekl Quil. "Jenom mě to trochu zaskočilo. Nepřemýšlel jsem o tom."
"Vsadím se, že by to pochopila. Však víš, až vyroste. Nenaštve se, že jsi měl svůj život, zatímco ona nosila plenky."
"Ne, já vím. Jsem si jistej, že by to pochopila."
Nic dalšího neřekl.
"Ale ty to nechceš, že?" hádal jsem.
"Nedokážu si to představit," řekl tiše. "Já prostě… nevidím nikoho jinýho. Už si holek nevšímám, však víš. Nevidím jejich tváře."
"Dej tohle dohromady s korunkou a šminkami a možná bude mít Claire jiný důvod se obávat."
Quil se zasmál a poslal ke mně vzdušnou pusu. "Jsi v pátek volnej, Jacobe?"
"Jestli chceš," řekl jsem a zašklebil se. "Jo, myslím že jo."
Na vteřinu zaváhal a potom řekl: "Už jsi někdy přemýšlel o randění?"
Povzdechl jsem si. To jsem si na sebe zase jednou upletl bič.

"Víš, Jaku, možná by jsi měl přemýšlet o tom, že si pořídíš vlastní život.
Neřekl to jako vtip. Jeho hlas byl soucitný. To to ještě zhoršovalo.
"Nevidím je, Quile. Nevidím jejich tváře."
Také si povzdechl.
Někde v dáli, příliš slabě aby to přes vlny mohl slyšet někdo kromě nás dvou, stoupalo z lesa vytí.
"Zatraceně, to je Sam," rozpoznal Quil. Jeho ruce vyletěly vzhůru a dotkly se Claire, jakoby se chtěl ujistit, že tam stále byla. "Nevím, kde je její máma!"
"Půjdu se podívat, co se děje. Jestli tě budeme potřebovat, dám ti vědět." Vychrlil jsem ze sebe tak rychle, že moje slova téměř splývala. "Proč ji nevezmeš ke Clearwatersům? Sue a Billy ji můžou pohlídat, když to bude potřeba. A stejně asi budou vědět, co se děje."
"Fajn - tak už padej, Jaku!"
Rozběhl jsem se, ne po blátivé cestě skrz zaplevelený živý plot, ale nejkratší dráhou rovnou k lesu. Přeskočil jsem první linii naplaveného dřeva a střihl si to rovnou skrz šípky, stále běžící. V očích se mi objevily malé slzy, když se mi trny zabodly do kůže, ale ignoroval jsem to. Ty vpichy se zahojí ještě než se dostanu ke stromům.
Zahnul jsem za obchod a přeběhl přes hlavní silnici. Někdo na mě zatroubil. Konečně v zákrytu stromů jsem se rozběhl rychleji, dělajíc delší kroky. Lidé by zírali, pokud bych tak běžel na otevřeném prostranství. Normální lidé by takhle rychle běžet nikdy nedokázali. Někdy jsem si myslel, že by mohlo být zábavné, zúčastnit se závodu - třeba Olympického triatlonu nebo tak něco. Bylo by boží sledovat výraz všech těch vrcholnejch atletů, kdybych nad nimi zvítězil. Ale byl jsem si stoprocentně jistý, že by na mě dělali spousty testů, aby se ujistily, že to nebyly steroidy v mé krvi, které mě vyhecovaly k takovému výkonu.
Jakmile jsem byl ve skutečném lese, nesvazován cestami nebo domy, smykem jsem zastavil a shodil ze sebe šortky. Rychlými, nacvičenými pohyby jsem je sroloval a přivázal koženým provázkem ke kotníku. Zatímco jsem těsněji utahoval smyčku, začal jsem se opět pohybovat. Po páteři mi třepotal oheň, vysílajíc trhavé záškuby do mých rukou a nohou. Zabralo to sotva vteřinu. Pohltil mě žár a já pocítil tichý záblesk, který mě učinil něčím jiným. Dopadl jsem těžkými tlapami na travnatou půdu a natáhl zadní nohy, připraven vyrazit.
Přeměna byla velice snadná, když jsem byl soustředěný jako teď. Už jsem neměl problémy s náladou. Kromě toho, když se mi to připletlo do cesty.
Na půl vteřiny jsem si vybavil strašlivou chvílí na té nediskutovatelné napodobivě svatby. Byl jsem tak pomatený zuřivostí, že jsem nemohl ovládat svoje tělo. Byl jsem uvězněný, otřásající se a hořící, neschopný využít šance a zabít to monstrum stojící jen pár metrů ode mě. Byl jsem tak zmatený. Umírající touhou ho zabít. Zděšený možností ublížit jí. Moji přátelé byly na cestě. A potom, jsem byl konečně schopný přeměnit se, ale dostal jsem rozkaz od svého vůdce. Nařízení Alphy. Kdyby tam tu noc byly jen Embry a Quil bez Sama… byl bych pak schopný zabít vraha?
Nenáviděl jsem, když Sam vydal rozkaz jako byl tento. Nenáviděl jsem pocit, že nemám na výběr. Že musím uposlechnout.
A pak jsem si byl vědomí obecenstva. Nebyl jsem ve své hlavě sám.
Neustále tak sebestředný, myslela si Leah.
Hej, žádné pokrytectví, Leah, myslel jsem si nazpátek.
Nechte toho, chlapi, řekl nám Sam.
Nastalo ticho a já cítil Leahino trhnutí při slově chlapi. Přecitlivělá, jako obvykle.

Sam předstíral, že si toho nevšimnul. Kde je Quil a Jared?
Quil byl s Claire. Bere ji k Clearwatersům.

Dobře. Sue se o ni postará.

Jared šel za Kim, myslel si Embry. Dobrá šance neslyšet tě.
Smečkou projelo tiché zavrčení. Zasténal jsem s nimi. Jestli se Jared ukáže, nesporně bude stále myslet na Kim. A nikdo si nebude chtít přehrávat, co do té doby dělal.
Sam se posadil na zadní a zavil do vzduchu. Byl to signál a rozkaz v jednom.
Smečka byla shromážděná několik mil východně od místa, kde jsem byl. Klusal jsem skrz hustý les přímo k nim. Leah, Embry a Paul už k nim také mířili. Leah byla blízko - dost abych mohl slyšet její kroky nepříliš vzdálené v lese. Pokračovali jsme souběžnými trasami, zvolíc si neběžet společně.
No, nebudeme na něj čekat celý den. Bude nás muset dohonit později.

O co jde, šéfe? Chtěl vědět Paul.
Musíme si promluvit. Něco se stalo.

Cítil jsem, jak Samovy myšlenky kmitají ke mně - a ne jenom Samovy, ale také Sethovy, Collinovy a Bradyho. Collin a Brady - nové přírůstky - dneska drželi hlídku se Samem, takže věděli, cokoli věděl on. Nevěděl jsem ale, proč už byl Seth venku a informován. Nebyl na řadě.
Sethe, řekni jim, co jsi slyšel.

Přidal jsem, abych se tam dostal co nejrychleji. Slyšel jsem, že i Leah se pohybuje rychleji. Nesnášela, když ji někdo předběhl. Být nejrychlejší byla jediná věc, které se domáhala.
Zkus mě dohnat, blbče, zasyčela a pak se rozběhla nejrychleji, jak uměla.
Zaryl jsem drápy do hlíny a vystřelil za ní.
Sam se nezdál být v náladě, aby podporoval naše obvyklé postrkování. Jaku, Leah, dejte si pohov.

Ani jeden z nás nezpomalil.
Sam zavrčel, ale nechal to plavat. Sethe?

Charlie obvolával všechny, dokud nenašel Billyho u mě doma."

Jo, mluvil jsem s ním, přidal se Paul.
Projel mnou otřes, když Seth myslel na Charlieho jméno To bylo ono. Konec čekání. Běžel jsem ještě rychleji, nutíc se k dýchání, neboť moje plíce jakoby zatuhly.
Tak který příběh to byl?
Zlobil se. Hádám, že Edward a Bella jsou doma už týden a…

Tlak na prsou povolil.
Byla živá. Nebo přinejmenším nebyla mrtvě mrtvá.
Neuvědomoval jsem si, jak moc jiné to pro mě bude. Celý ten čas jsem na ni myslel, jako na mrtvou a teď jsem ji tak viděl. Viděl jsem, že nikdy neuvěřím, že by ji přivedl zpátky živou. Nemělo by na tom záležet, protože jsem věděl, co nastane.

Jo, brácho, a tady jsou ty špatný zprávy. Charlie s ní mluvil a říkal, že nezněla dobře. Řekla mu, že je nemocná. Carlisle do toho vstoupil a řekl Charliemu, že Bella chytla nějakou vzácnou jihoamerickou nemoc. Řekl, že je v karanténě. Charlie šílí, protože mu nedovolili ji navštívit. Řekl, že ho nezajímá, jestli onemocní, ale Carlisle se nenechal obměkčit. Žádné návštěvy. Řekl Charliemu, že to bylo dost vážné, ale že dělá všechno, co může. Charlie si to celé dny nechával pro sebe, až teď zavolal Billymu. Podle něj zněla dneska ještě hůř.
Když Seth skončil, nastalo vážné duchovní ticho. Všichni jsme rozuměli.
Takže by měla zemřít na tuto nemoc. Nechali by ho podívat se na mrtvolu? Bledé, nehybné, nedýchající tělo? Museli počkat, než se dokáže nehýbat, než se dokáže udržet od zabití Charlieho a ostatních pozůstalých. Jak dlouho by to mohlo trvat?
Pohřbili by ji? Prokopala by se sama ven, nebo by pro ni pijavice museli přijít?
Ostatní tiše poslouchali moje spekulace. Myslel jsem na to mnohem víc, než kdokoli z nich.
Leah a já jsme vstoupili na mýtinu prakticky ve stejný okamžik. Byla si jistá, že byla o délku nosu rychlejší. Posadila se vedle svého bratra, zatímco jsem klusal ke svému místu po Samově pravici. Paule se posunul a udělal tak pro mě místo.
Divil jsem se, proč jsem jediný na nohou. Srst na zádech mi stála, ježatá netrpělivostí.
Na co čekáme? Zeptal jsem se.
Nikdo nic neřekl, ale cítil jsem jejich váhavé pocity.
No tak! Smlouva byla porušena!

Nemáme žádný důkaz - možná je skutečně nemocná…

Tomu sám nevěříš!

Dobře, je to velice podezřelé. Ale stále… Jacobe. Samovy myšlenky se zpomalily, váhal. Jsi si jistý, že tohle chceš? Je to opravdu správné? Všichni víme, co chce ona.
Smlouva nezmiňuje nic o volbě oběti, Same!

Je opravdu oběť? Nepřiřadil jsi jí ty tu nálepku?

Ano!

Jaku, pomyslel si Seth, nejsou naši nepřátelé.
Sklapni, smrade! Jenom to že ty nějak zvráceně sympatizuješ s pijavicí nemění zákony. Jsou naši nepřátelé. Jsou na našem území. Vykopeme je ven. Nezajímá mě, jestli ses kdysi dávno bavil při boji po boku Edwarda Culena.

A co budeš dělat, když Bella bude bojovat s nima, Jacobe? Co? Domáhal se odpovědi Seth.
Už to víc není Bella.

Chystáš se být ten, kdo ji složí?

Nedokázal jsem zabránit bolestivému škubnutí svého těla.

Ne, nebudeš. Tak, co? Chystáš se přinutit jednoho z nás, aby to udělal? A pak vůči němu na věčnost cítit nenávist?

Já bych ne…

Jistěže ne. Nejsi připravený na tento boj, Jacobe.

Instinktivně jsem se přikrčil a vrčel na vlka pískového kožichu na druhé straně kruhu.
Jacobe! Napomenul mě Sam. Sethe, mlč na chvilku.
Seth přikývl svojí velkou hlavou.
Sakra, co jsem zmeškal? Pomyslel si Quil, běžíc plnou rychlostí k místu shromáždění. Slyšel jsem o Charlieho telefonátu…

Chystáme se k odchodu, řekl jsem mu. Proč neskočíš ke Kim a odtáhneš Jareda zubama? Budeme potřebovat všechny.
Pojď rovnou sem, Quile, přikázal Sam. Ještě jsme nic nerozhodli.
Zavrčel jsem.
Jacobe, musím myslet na to, co je nejlepší pro smečku. Musím zvolit směr, abych vás nejlépe ochránil. Časy se změnili od té doby, co naši předkové uzavřeli smlouvu. Já… upřímně nevěřím, že jsou pro nás Cullenovy nebezpečím. A víme, že už tu moc dlouho nebudou. Nepochybně sotva řeknou svůj příběh, zmizí. Naše životy se vrátí do normálu,

Normálu?

Jestli na ně zaútočíme, Jacobe, budou se bránit.

Bojíš se?

Jsi opravdu připravený ztratit bratra? Odmlčel se. Nebo sestru? připojit dodatečně.
Nebojím se zemřít.

Já to vím, Jacobe. To je důvod, proč v tomto zbochybňuju tvůj úsudek.

Zíral jsem mu do černých očí. Vzdáš čest smlouvě našich otců, nebo ne?
Ctím svoji smečku. Dělám, co je nejlepší pro ně.

Zbabělče.

Vycenil zuby.
Dost, Jacobe. Jsi přemožený. Samův duševní hlas se změnil, nabral divné dvojité zabarvení, takže jsme nemohly neuposlechnout. Hlas Alpha. Setkal se pohledem s každým vlkem v kruhu.
Smečka nenapadne Cullenovi bez vyprovokování. Podstata smlouvy zůstává. Nejsou nebezpeční pro naše lidi ani pro lidi ve Forks. Bella Swanová se rozhodla sama, seznámena se všemi detaily, a my nepůjdeme potrestat naše někdejší spojence pro její volbu.

Svatá pravda, pomyslel si Seth nadšeně.
Myslím, že jsem ti řekl, abys mlčel, Sethe.

Ups, Promiň, Same.

Jacobe, kam si myslíš, že jdeš?

Opustil jsem kruh, mířic na západ, takže jsem se k němu mohl otočit zády. Jdu se rozloučit se svým otcem. Očividně už pro mě nemá smysl tady tvrdnout.
Aw, Jaku - nedělej to znovu!

Sklapni, Sethe, okřiklo ho myšlenkou několik hlasů.
Nechceme, abys odešel, řekl Sam, jeho myšlenka byla jemnější než předtím.
Tak mě přinuť zůstat, Same. Seber mi svobodnou vůli. Učiň mě otrokem.

Víš, že tohle neudělám.

Tak potom už není, co říct.

Utíkal jsem od nich pryč, opravdu se snažíc nemyslet na to, co bude následovat. Namísto toho jsem se soustředil na moje vzpomínky z dlouhých měsíců strávených ve vlčím těle, nechajíc ze sebe odkapávat svoji lidskost, dokud jsem nebyl víc zvíře než člověk. Žijící danou chvílí, jedíc když je hladové, spíc když je unavené, pijíc když je žíznivé, a běžící - běžící jen aby běželo. Jednoduché touhy, jednoduché odpovědi na tyto touhy. Bolest přicházela v jednodušších formách. Bolest z hladu. Bolest z chladného ledu pod tlapami. Bolest hlubokého škrábance, když večeře zdivočí. Každá bolest měla jednoduchou odpověď, jasný čin který ji ukončil.
Ne jako být člověk.
Jakmile jsem doběhl k blízkosti mému domu, přeměnil jsem se zpět do svého lidského těla. Potřeboval jsem být schopný přemýšlet v soukromí.
Odvázal jsem šortky a natáhl si je, běžíc do domu.
Dokázal jsem to. Skryl jsem, o čem jsem přemýšlel a teď bylo pro Sama příliš pozdě, aby mě zastavil. Už mě nemohl slyšet.
Sam stanovil velmi jasné pravidlo. Smečka nezaútočí na Cullenovi. Fajn.
Nezmínil se o individuálním útoku.
Ani nápad, smečka dnes na nikoho nezaútočí.
Ale já ano.

9. Jisté, jelikož peklo nevidí, že jeden přichází

Ve skutečnosti jsem neplánoval rozloučit se se svým otcem.Konec konců, stačil by jeden rychlí telefonát Samovi a hra mohlaskončit, ještě dřív než začala. Odřízli by mě a zatlačili zpátky. Pravděpodobně by mě zkusily naštvat, nebo dokonce zranit - nějak mě přinutit přeměnit se, aby Sam mohl vydat nový rozkaz. Ale Billy mě očekával, vědíc, že bych mohl být poblíž. Jen seděl na dvoře ve svém kolečkovém křesle s očima upřenýma přesně na místo, odkud jsem se vynořil zpoza stromů. Viděl jsem ho posuzovat můj směr - zamířil jsem kolem domu do své domácí garáže. "Máš minutku, Jaku?" Smykem jsem zastavil. Podíval jsem se na něj a potom ke garáži. "No tak, hochu. Aspoň mi pomoz dovnitř." Zaťal jsem zuby, ale rozhodl se, že by bylo více pravděpodobné, že způsobí problémy se Samem, když s ním pár minut nepobudu. "Od kdy potřebuješ pomoct, starče?" Zasmál se jeho hřmícím smíchem. "Moje ruce jsou vyčerpané. Tlačil jsem se celou cestu od Sue až sem." "Je to z kopce. Celou cestu jsi se vezl." Vytlačil jsem jeho křeslo po rampě, kterou jsem pro něho vyrobil, a zamířil do obýváku. "Přistihl si mě. Myslím, že jsem jel tak třicet mil za hodinu. Bylo to úžasné." "Rozmlátíš si křeslo. A potom se budeš soukat kolem na loktech." "Ani nápad. Bude tvoje práce nosit mě." "Nebudeš moct jít na moc míst." Billy položil ruce na kolečka a dopravil se k ledničce. "Zbylo nějaké jídlo?" "Dostal jsi mě. Paul tady byl celej den, takže pravděpodobně ne." Billy si povzdechl. "Musím začít ukrývat potraviny, jestli se chceme vyhnout hladovění." Billyho žertovný tón zmizel, jeho oči změkly. "Máme ji doma jenom pár týdnů. Poprvé, co je tady tak dlouho. Je to těžké - děvčata byla straší než ty, když tvoje máma odešla. Dělá jim větší problémy být v tomhle domě." "Já vím." Rebeka nebyla doma ani jednou, od té doby co se vdala, ačkoli měla dobrou výmluvu. Letenky z Havaje byly pěkně drahé. Washingtonská státní byla dost blízko, takže Rachel neměla tu stejnou obranu. Brávala si kurzy přes letní semestry, pracovala dvojité směny o prázdninách v nějaké kavárně na koleji. Kdyby tu nebyl Paulovi, pravděpodobně by zase hezky rychle odjela. Možná proto ho odsud Billy nevykopal. "No, já jdu na něčem pracovat…" vykročil jsem k zadním dveřím. "Počkej, Jaku. Neřekneš mi, co se stalo? Mám pro novinky zavolat Samovi?" Stál jsem zády k němu, skrývajíc svůj obličej. "Nic se nestalo. Sam už se s nimi rozloučil. Hádám, že jsme teď všichni fanklub pijavic." "Jaku…" "Nechci o tom mluvit." "Odcházíš, synu?" V místnosti bylo dlouho ticho, zatímco jsem se rozhodoval, jak to říct. "Rachel si může vzít zpátky její pokoj. Vím, že nesnáší tu nafukovací matraci." "Než tě ztratit, radši by spala na zemi. Tak jako já." Odfrkl jsem si. "Jacobe, prosím. Jestli potřebuješ….pauzu. Dobře, vezmi si ji. Ale už ne tak dlouhou. Vrať se zpět." "Možná. Možná že můj podmět budou svatby. Uspořádej veselku Samovi, pak Rachel. Možná bude první Jared a Kim. Nejspíš bych si s sebou měl vzít oblek nebo tak něco." "Jaku, podívej se na mě." Pomalu jsem se k němu otočil. "Co je?" Nekonečně dlouhou minutu mi upřeně hleděl do očí. "Kam jdeš?" "Nikam určitě." Naklonil hlavu na stranu a jeho oči se zúžily. "Skutečně?" Bez mrknutí jsme si vyměňovali upřené pohledy. Vteřiny plynuly. "Jacobe," řekl. Jeho hlas byl napjatý. "Jacobe, ne. Nestojí to za to." "Nevím, o čem to mluvíš." "Nech Bellu a Cullenovi být. Sam má pravdu." Další vteřinu jsem na něj zíral a pak překonal místnost dvěma dlouhými kroky. Popadl jsem telefon a odpojil kabel z krabičky i sluchátka. Zmuchlal jsem šedý drát v dlani. "Sbohem, tati." "Jaku, počkej -" zavolal za mnou, ale já už byl venku ze dveří a utíkal. Motorka nebyla tak rychlá jako běh, ale bylo to víc diskrétní. Přemítal jsem, jak dlouho Billymu potrvá dopravit se dolů do obchodu a nají někoho s telefonem, kdo by mohl předat Samovi zprávu. Vsadil bych se, že Sam byl pořád ve vlčí podobě. Problém by byl, pokud by Paul přišel zpět na naše místo příliš brzy. Mohl by se ve vteřině proměnit a dát Samovi vědět, co jsem dělal… Ale o to jsem se nebál. Postupoval jsem, jak nejrychleji

jsem mohl a pokud mě chytí, nějak se s nimi už vypořádám, když budu muset. Nakopl jsem motorku k životu a rozjel se dolů po blátivé cestě. Neohlížel jsem se, když jsem míjel dům. Hlavní cesta byla rušná vlivem turistů; proplétal jsem se mezi auty, poslouchajíc hromadné troubení a několik nadávek. Zahnul jsem na 101, neobtěžujíc se rozhlédnout. Jel jsem minutu rovně, abych se vyhnul srážce z minivanem. Ne že by mě zabila, ale určitě by mě zpomalila. Zlomeným kostem - přinejmenším těm velkým - trvalo dny než se naprosto uzdravily, jak jsem moc dobře věděl. Dálnice se trochu pročistila, takže jsem z motorky mohl vymáčknout osmdesátku. Ani jsem se nedotkl brzdy, dokud jsem nebyl blízko úzké cesty; byl jsem za vodou. Takhle daleko by Sam nepřišel, aby mě zastavil. Bylo příliš pozdě. Teď nastala ta chvíle - kdy jsem si byl jistý, že jsem to zvládl - abych začal přemýšlet, co přesně vlastně teď udělám. Zpomalil jsem na dvacet, proplétajíc se skrze stromy opatrněji, než bylo potřeba. Věděl jsem, že mě uslyší přicházet, motorka ne motorka, takže překvapení se nekonalo. Nebyl žádný způsob jak zamaskovat moje záměry. Edward uslyší moje plány, jakmile budu dostatečně blízko. Možná už je mohl slyšet. Ale myslel jsem si, že tohle stejně stále bude fungovat, protože jsem měl na své straně jeho ego. Chtěl se mnou bojovat sám. Takže tam prostě nakráčím, uvidím Samův ušlechtilý důkaz na vlastní oči a potom vyzvu Edwarda na souboj. Až skončím s ním, sejmu z těch ostatních co nejvíc budu moci, dokud nedostanou oni mě. Huh - zajímalo by mě, jestli Sam bude považovat moji smrt za provokaci. Pravděpodobně řekne, že jsem dostal, co jsem si zasloužil. Nebude chtít obtěžoval svoje krvežíznivé přátele. Cesta se otevřela v louku a její vůně mě uhodila do obličeje jako shnilé rajče. Ahr. Smradlaví upíři. Žaludek mi začal tepat. Zápach byl pronikavý - prosycený vůní člověka jako to bylo pokaždé, když jsem přišel - přesto ne tak hrozný, jako skrze můj vlčí nos. Nebyl jsem si jistý, co očekávat, ale v okolí velké bílé krypty nebyly žádné známky pohybu. Samozřejmě že věděli, že jsem tady byl. Vypnul jsem motor a poslouchal ticho. Teď jsem mohl slyšet napjatý, rozhněvaný šepot zpoza širokých dvojitých dveří. Někdo byl doma. Zaslechl jsem svoje jméno a usmál se, potěšen myšlenkou, že jsem je alespoň trochu vystresoval. Zhluboka jsem se nadchl - uvnitř mě už by to mohlo být jenom horší - a vyskočil schody na verandu. Dveře se otevřely dřív než se jich moje pěst vůbec dotkla a na prahu stál doktor, oči vážné. "Ahoj, Jacobe," řekl klidněji, než jsem očekával. "Jak se máš?" Musel jsem dýchat pusou. Puch vylévající se zpoza dveří byl opravdu nesnesitelný. Byl jsem zklamaný, že to Carlisle přišel otevřít. Byl bych raději, kdyby přišel Edward s vyceněnými zuby. Carlisle byl tak… prostě lidský nebo tak něco. Možná že za to mohly jeho návštěvy u nás doma minulé jaro, když jsem na tom nebyl zrovna nejlíp. Bylo mi nepříjemné dívat se mu do obličeje a vědět, že ho plánuju zabít, pokud budu moci. "Slyšel jsem, že to Bella zvládla zpátky živá," řekl jsem. "Ehm, Jacobe, teď vážně není ta nejvhodnější chvíle." Doktor vypadal znepokojeně, ale ne způsobem, jaký jsem očekával. "Mohli bychom to nechat na později?" Zíral jsem na něho jako opařený. Žádal o odložení smrtelného střetu na vhodnější chvíli? A potom jsem zaslechl Bellin hlas, nakřáplý a kostrbatý, a nedokázal jsem myslet na nic jiného. "Proč ne?" zeptala se někoho. "Budeme to držet v tajnosti i před Jacobem? Jaký to má smysl?" Její hlas nebyl takový, jaký jsem očekával. Snažil jsem se vybavit si hlasy mladých upírů, se kterými jsme bojovali na jaře, ale všechno, čeho jsem si všiml, bylo vrčení. Možná že novorození neměli tak pronikavé, zvučné hlasy jako ti starší. Možná všichni nový upíři zněli chraplavě. "Pojď dál, prosím, Jacobe," zaskřehotala Bella hlasitěji. Carlislovy oči se zúžili. Přemítal jsem, jestli je Bella žíznivá. I moje oči se zúžily. "Omluv mě," řekl jsem doktorovy, když jsem kolem mě procházel. Bylo to těžké - zahodit za hlavu všechny svoje instinkty a otočit se k jednomu z nich zády. Ale ne

nemožné. Jestli tu bylo něco jako důvěryhodný upír, byl to nepochybně jejich laskavý vůdce. Držel bych se od Carlisle dál, kdyby boj začal. I bez něj tu bylo dost ostatních na zabití. Protáhl jsem se do domu, udržujíc záda ke stěně. Ta místnost mě zmátla - nezdála se mi povědomá. Naposledy, když jsem tady byl, bylo všechno vystrojené kvůli večírku. Teď bylo všechno světlé a bledé, včetně šesti upírů stojících ve skupince u bílé pohovky. Byly tu všichni, dohromady, ale to nebylo to, co mě přimrazilo na místo, kde jsem stál, a donutilo moji čelist padnout až na podlahu. Byl to Edward. Výraz na jeho tváři. Viděl jsem ho naštvaného, viděl jsem ho domýšlivého a jednou jsem ho viděl ublíženého. Ale tohle - tohle bylo více než utrpení. Jeho oči byly napůl šílené. Nevzhlédl, aby mě probodl pohledem. Zíral dolů na pohovku po svém boku s výrazem jakoby jeho tělo pohltily plameny. Nedokázal jsem si jeho muka ani užít. Mohl jsem myslet jen na jedinou věc, která by ho přinutila takhle se tvářit, a moje oči následovaly jeho. Spatřil jsem ji ve stejném okamžiku, jako jsem zachytil její vůni. Její teplou, čistou, lidskou vůni. Bella byla částečně skryta za opěradlem pohovky, schoulená do klubíčka, ruce ovinuté kolem kolen. Dlouhou vteřinu jsem nedokázal vidět nic kromě toho, že byla stále ta Bella, kterou jsem miloval, její kůže byla stále hebká, broskvová, její oči stále čokoládově hnědé. Moje srdce se divoce rozbušilo a já přemítal, jestli to nebyl jen nějaký lživý sen, že kterého jsem se měl právě probudit. Potom jsem ji opravdu uviděl. Pod očima měla temné kruhy, které jí vyskakovaly z vyčerpaného obličeje. Byla vážně hubenější? Její kůže vypadala napjatější, jakoby se přes ni její lícní kosti draly ven. Většinu z tmavých vlasů měla staženou do rozcuchaného culíku, ale několik pramínků jí zůstalo přilepených na čele a krku na potem lesknoucí se kůži. Její prsty a zápěstí vypadaly tak hubené, až to bylo děsivé. Byla nemocná. Velice nemocná. Byla to pravda. Historka, kterou Charlie vyprávěl Billymu, nebyl historka. Zatímco jsem na ni zíral, její kůže mírně zezelenala. Zlatovlasá pijavice - ta oslňují, Rosalie - se k ní sklonila, vstoupíc mi do výhledu, pohybujíc se zvláštním, ochranitelským způsobem. Tohle bylo špatné. Věděl jsem, jak se Bella cítí, prakticky vždycky - její myšlenky byly tak zřejmé; občas to bylo jakoby je měla napsané přímo na čele. Takže mi nemusela říkat všechny detaily, abych danou situaci pochopil. Věděl jsem, že Bella neměla Rosalii ráda. Viděl jsem to na pohybech jejích rtů, když s ní mluvila. A ne jen že by ji neměla ráda. Bála se jí. Nebo alespoň dřív to tak bylo. Když k ní Bella teď vzhlédla, nebylo tam ani známky po jejím strachu. Její výraz byl… omluvný nebo tak něco. Potom Rosalie ze země popadla mísu a podržela ji Belle pod bradou právě v čas, aby do ní hlasitě dopadla dávka zvratků. Edward padl na kolena vedle Belly - v očích mučednický pohled - a Rosalie zvedla ruku, varujíc ho, aby se držel dál. Nic z toho mi nedávalo smysl. Když mohla Bella zvednout hlavu, rozpačitě se na mě pousmála. "Omlouvám se za to," zašeptala ke mně. Edward tiše zasténal. Jeho hlava klesla k Bellině kolenům. Položila mu ruku na tvář. Jakoby ona utěšovala ho. Neuvědomoval jsem si, že mě k nim nohy nesou, dokud na mě Rosalie nezasyčela, náhle se objevíc mezi mnou a pohovkou. Byla jako postava v televizi. Nestaral jsem se o to, že tam byla. Nepřipadala mi skutečná. "Rose, ne," zašeptala Bella. "To je v pořádku." Bloncka mi uhnula z cesty, i když to neudělala zrovna nadšeně. Mračila se na mě, přikrčená Belle za hlavou, přichystaná ke skoku. Nikdy jsem ani nesnil o tom, že by mohlo být tak snadné ji ignorovat. "Bello, co se děje?" zašeptal jsem. Bez rozmýšlení jsem také padl na kolena, sklánějíc se nad pohovkou vedle jejího… manžela. Nevypadalo, že by si mě všiml a já stěží vnímal jeho. Natáhl jsem se k její volné ruce a vzal ji do svých. Její kůže byla ledová. "Jsi v pořádku?" To byla debilní otázka. Neodpověděla na ni. "Jsem tak ráda, že jsi za mnou dneska přišel, Jacobe," řekla. I přestože jsem věděl, že Edward nemůže slyšet její myšlenky, vypadalo to, že zaslechl

něco, co já ne. Zasténal do deky, kterou byla přikrytá a ona ho pohladila po tváři. "Co se děje, Bello?" naléhal jsem a pevněji jí stiskly studené, vyhublé prsty. Namísto odpovědi se rozhlédla po místnosti jakoby něco hledala, v pohledu prosbu i varování. Zíralo na ni šest párů znepokojených žlutých očí. Nakonec se obrátila k Rosalii. "Pomůžeš mi vstát, Rose?" zeptala se. Rosalie přestala cenit zuby a střelila po mě nazlobeným pohledem, jakoby mi chtěla na místě utrhnout hlavu. Byl jsem si jistý, že to byl přesně ten případ. "Prosím, Rose." Bloncka se tvářila nesouhlasně, ale opřela se vedla Edwarda, který se nepohnul ani o centimetr. Opatrně Belle položila ruku kolem ramen. "Ne," zašeptal jsem. "Nevstávej…" Vypadala tak slabá. "Odpovídám na tvoji otázku," odsekla, znějíc trochu víc jako normálně. Rosalie ji zvedla z pohovky. Edward zůstal, kde byl, tvář zkroucenou při pohledu na polštář. Deka sklouzla na zem k Beliným nohou. Bellino tělo bylo oteklé, její břicho trčelo ven divným, nezdravým způsobem. Bylo napjaté pod vybledlým šedým svetrem, který jí byl na ramenech a pažích příliš velký. Zbytek jí vypadal hubenější, jakoby z ní vyrostl velký hrb a vysával ji. Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomil, co to znetvoření znamená - nerozuměl jsem, dokud ruce něžně nesložila na nafouklé břicho, jednu nahoru a jednu dolů. Jakoby ho chovala. Viděl jsem to, ale stále jsem tomu nemohl uvěřit. Naposledy jsem ji viděl před měsícem. Neexistoval způsob, jak by mohla být těhotná. Ne takhle těhotná. Až na to že byla. Nechtěl jsem se na to dívat, nechtěl jsem na to myslet. Nechtěl jsem si ho představit uvnitř jí. Nechtěl jsem vědět, že něco co, co tak šíleně nenávidím, znetvořilo tělo, které jsem miloval. Zvedl se mi žaludek a musel jsem polknout zvratky, které se mi hrnuly do krku. Ale bylo to ještě horší, mnohem horší. Její zdeformované tělo, kosti přes kůži se jí rýsující v obličeji. Mohl jsem jenom hádat, že takhle vypadala - tak těhotně, tak nezdravě - protože cokoli bylo uvnitř ní, bralo její život, aby nakrmilo ten svůj… Protože to bylo monstrum. Přesně jako jeho otec. Vždycky jsem věděl, že ji jednoho dne zabije. V jednu chvíli jsme byli oba na kolenou a najednou stál na nohou, tyčící se nade mnou. Jeho oči byly téměř černé, kruhy pod jeho očima tmavě fialové. "Ven, Jacobe," zavrčel. To už jsem také stál na nohou a díval se na něj seshora. Tohle bylo přesně to, proč jsem přišel. "Jdeme na to," souhlasil jsem. Ten obrovský, Emmett, se natlačil Edwardovi k boku s tím hladově vyhlížejícím, Jasperem, v závěsu. Vůbec mi to nevadilo. Možná moje smečka uklidí ty sračky, až mě dorazí. Možná ne. Na tom nezáleželo. Na krátký okamžik jsem střelil pohledem k dvoum postavám stojícím vzadu. Esme. Alice. Malá a rozptylující ženská. Byl jsem si jistý, že ostatní mě zabijí dřív, než se budu muset pustit do boje s nimi. Nechtěl jsem zabíjet holky…. Dokonce ani upíří holky. I když pro tu bloncku bych možná mohl udělat výjimku. "Ne," zalapala po dechu Bella a klopýtala dopředu sevřít Edwardovi ruku. Rosalie se pohybovala s ní, jakoby mezi nimi byl řetěz svazující je dohromady. "Jen si s ním potřebuji promluvit, Bello," řekl Edward tiše, mluvíc jenom k ní. Natáhl se k ní, aby se dotkl její tváře, aby ji pohladil. Tohle zbarvilo místnost do červena, donutilo mě vidět oheň - teď, po tom všem co jí provedl, měl stále dovoleno se jí takhle dotýkat. "Nepřepínej se," prosil ji. "Prosím, odpočívej. Oba budeme zpátky za pár minut." Podívala se mu do obličeje a pečlivě si ho prohlédla. Potom přikývla a zamířila zpět na pohovku. Rosalie jí pomohla posadit se. Bella na mě upřela pohled. "Buď slušný," naléhala. "A pak se vrať zpátky." Neodpověděl jsem. Dneska jsem nedával žádné sliby. Uhnul jsem pohledem a následoval Edwarda ven předními dveřmi. Nesouvislý hlas v mé hlavě poznamenal, že nebylo zas tak těžké oddělit ho od ostatních. Pokračoval v chůzi, nikdy se neohlídl, aby se podíval, jestli se nechystám skočit mu na nechráněná záda. Předpokládal jsem, že se nepotřebuje dívat. Poznal by, kdybych se rozhodl zaútočit. Což znamenalo, že budu to rozhodnutí muset udělat velice

rychle. "Ještě nejsem připravený, nechat se od tebe zabít, Jacobe Blacku," zašeptal, když rychle kráčel od domu. "Budeš muset mít trochu trpělivosti." Jako bych se staral o jeho rozvrh. "Trpělivost není zrovna moje silná stránka," zabručel jsem bez dechu. Pokračoval v chůzi dobrých sto jardů dolů po silnici, pryč od domu, se mnou přímo za patami. Byl jsem rozpálený a prsty se mi třásly. Přesně na hraně, připravený a čekající. Zastavil bez varování a otočil se obličejem ke mně. Jeho výraz mě opět zmrazil. Na vteřinu jsem byl prostě děcko - děcko, které žilo celý život v tom stejném prťavém městě. Jen dítě. Protože jsem věděl, že budu muset žít mnohem déle, trpět mnohem víc, abych vůbec někdy pochopil tu pálivou bolest v Edwardových očích. Zvedl ruku jako kdyby si utíral pot z čela, ale jeho prsty mu škrábaly po obličeji jako by mu měli odtrhnout žulovou kůži. Jeho černé oči mu v důlcích plály, nezaostřené nebo vidící věci, které tam nebyly. Otevřel pusu, jakoby se chystal se chystal křičet, ale žádný zvuk mu z hrdla nevyšel. Tohle byl obličej, který by měl člověk, kdyby ho upalovali na hranici. Na chvíli jsem nebyl schopen mluvit. Bylo to příliš skutečné, ten obličej - viděl jsem přízrak toho vznášející se domem, viděl jsem jim to na očích, ale tohle to učinilo definitivním. Poslední hřebík do její rakve. "Zabíjí ji to, že? Umírá." A věděl jsem, že jakmile jsem to řekl, moje tvář byla zmírněným odrazem té jeho. Slabší, odlišná, protože jsem byl stále v šoku. Ještě mi to plně nedocházelo - stalo se to příliš rychle. On měl čas dostat se do této fáze. A bylo to rozdílné, protože já jsem ji ve své hlavě už tolikrát a tolika různými způsoby ztratil. A bylo to rozdílné, protože ona nikdy ve skutečnosti nebyla moje, abych ji doopravdy mohl ztratit. A bylo to rozdílné, protože tohle nebyla moje chyba. "Je to moje chyba," zašeptal Edward a podlomila se mu kolena. Dopadl na zem přede mě, zranitelný, nejsnazší cíl, jaký by jste si mohli představit. Ale byl jsem se chladný jako led - už ve mně žádný oheň nehořel. "Ano," naříkal do prachu, jakoby se zpovídal zemi. "Ano, zabíjí ji to." Jeho naprostá bezmocnost mě pobuřovala. Chtěl jsem boj, ne popravu. Kde byla jeho arogantní nadřazenost teď? "Tak proč něco Carlisle neudělá?" zavrčel jsem. "Je to přece doktor, ne? Ať to z ní vyndá." Vzhlédl ke mně a odpověděl vyčerpaným klasem. Jakoby byl učitelka z mateřské školky a vysvětloval to nechápavým dětem už po desáté. "Nenechá nás." Vzal jsem si minutku, abych ty slova mohl vstřebat. Proboha, vždyť běžela přímo do rakve. Umírala pro pekelného zplozence. To byla tak typická Bella. "Znáš ji dobře," zašeptal. "Jak rychle vidíš… Neviděl jsem to. Ne v čas. Nechtěla se se mnou bavit při cestě domů, ne doopravdy. Myslel jsem, že je vyděšená - to by bylo normální. Myslel jsem, že je na mě naštvaná, protože ji do toho zatáhl, že ohrožují její život. Znovu. Nikdy jsem si ani nepředstavil, na co skutečně myslela, co řešila. Ne dokud nás moje rodina nečekala na letišti a ona neběžela přímo do Rosaliina náručí. Rosalliina! A pak jsem uslyšel, co si Rosalie myslela. Nechápal jsem to, dokud jsem to nezaslechl. Přesto ty tomu rozumíš po jedné vteřině…" Napůl vzdychal, napůl naříkal. "Zpomal na chvilku. Nenechá vás." Sarkasmus mě pálil na jazyku. "Všimli jste si někdy, že je přesně tak silná jako normální padesátikilová holka? Jak blbí vy upíři jste? Podržte ji a uspěte." "Chtěl jsem to," zašeptal. "Carlisle by měl…" Co, byli na to příliš vznešení? "Ne. Ne vznešení. Její bodyguard to komplikuje." Oh. Jeho příběh předtím nedával moc smysl, ale teď to do sebe perfektně zapadalo. Tak to ta bloncka dělala. Ale co z toho měla? To ta královna krásy opravdu tak hrozně chtěla, aby Bella umřela? "Možná," řekl. "Rosalie se na to přesně takhle nedívá." "Tak sejmětě první tu bloncku. Tvůj druh se může dát zase dohromady, ne? Proměňte ji na skládačku a postarejte se o Bellu." "Emmett a Esme ji zálohují. Emmett by nás nikdy nenechal… a Carlisle by mi nepomohl proti Esme…" vytrácel se, jeho hlas mizel. "Měl si nechat Bellu se mnou." "Ano." Na to už bylo ale

trochu pozdě. Možná na tohle všechno měl pomyslet dřív než jí pořídil život sající monstrum. Zíral na mě ze svého vlastního osobního pekla a já mohl spatřit, že se mnou souhlasil. "Nevěděli jsme to," řekl, slova téměř stejně neslyšitelná jako jeho dech. "Nikdy mě to ani nenapadlo. Nikdy předtím tu nebyl nikdo jako já a Bella. Jak jsme měli vědět, že člověk bude schopný zplodit dítě s jedním z nás -" "Když by při tom procesu měli být lidé rozsápáni na cucky?" "Ano," souhlasil napjatým šepotem. "Jsou tací, ti zvrhlí a krutí - incubus, succubus. Existují. Ale pokušení je pouze předehra k hostině. Nikdo nepřežije." Zatřepal hlavou, jakoby ho ta myšlenka pobuřovala. Jakoby on byl jiný. "Neuvědomil jsem si, že mají zvláštní jména pro to, co jsi," odsekl jsem. "Dokonce ani ty, Jacobe Blacku, mě nemůžeš nenávidět tak moc, jako se nenávidím já sám." Chyba, pomyslel jsem si, příliš vzteklý, abych mluvil. "Tím že mě teď zabiješ ji nezachráníš," řekl potichu. "Takže co?" "Jacobe, musíš pro mě něco udělat." "Vyrobím ti peklo, parazite!" Nepřestával na mě hledět těma napůl unavenýma, napůl šílenýma očima. "Pro ni?" Pevně jsem zkousl. "Udělal jsem všechno, co jsem mohl, abych ji od tebe udržel dál. Každičkou zpropadenou věc. Je příliš pozdě." "Znáš ji, Jacobe. Jsi s ní propojený na úrovni, kterou pořád nechápu. Jsi její součástí, tak jako ona je tvou. Nebude mě poslouchat, protože si myslím, že ji podceňuji. Myslí si, že je na tohle dost silná…" zakuckal se a potom polknul. "Možná bude poslouchat tebe." "Proč by měla?" Vytáhl se na nohy, jeho oči hořely jasněji než předtím, divočeji. Přemítal jsem, jestli vážně začínal bláznit. Mohli se vůbec upíři zbláznit? "Možná," odpověděl na moji myšlenku. "Nevím to jistě. Ale připadám si tak." Zatřásl hlavou. "Zkouším to před ní ukrýt, protože stres jí jenom přitěžuje. Víc by toho už nemusela snést. Musím být soustředěný; mohl bych to ještě zhoršit. Ale na tom teď nezáleží. Musí tě poslechnout!" "Nemůžu jí říct nic, co ty už by si jí neřekl. Co chceš, abych dělal? Řekl jí, že je hloupá? To už pravděpodobně stejně ví. Řekl jí, že umírá? Vsadím se, že ví i tohle." "Můžeš jí nabídnout to, co chce." Nerozuměl jsem mu. Součást jeho šílenství? "Nic jiného než udržet ji na živu mě nezajímá," řekl, najednou soustředěný. "Jestli chce dítě, může ho mít. Může jich mít klidně půl tuctu. Cokoli bude chtít." Na chvilku se odmlčel. "Může mít štěňátka, pokud to zabere." Naše upřené pohledy se na chvíli setkali a jeho tvář byla pod tou slabou vrstvovou kontroly šílená. Když jsem zpracoval jeho slova, přestal jsem se mračit a ústa se mi údivem otevřela. "Ale ne takhle!" zasyčel předtím než jsem se mohl vzpamatovat. "Ne tahle věc, která jí vysává život, zatímco tady bezmocně stojím. Sleduji jak churaví a chřadne. Pozoruji, jak jí to ubližuje." Dýchal zrychleně, jakoby ho někdo praštil do slabin. "Musíš ji přinutit, to pochopit, Jacobe. Mě už nebude poslouchat. Rosalie je vždycky tam, živí její šílenství - povzbuzuje ji. Ochraňuje ji. Ne, ochraňuje to. Bellin život pro ni nic neznamená." Zvuk vycházející mi z hrdla zněl jako bych se dusil. Co to řekl? Co by měla Bella dělat? Mít dítě? Se mnou? Co? Jak? Vzdával se jí? Nebo si myslel, že jí nebude vadit, když si ji budeme přehazovat jak horkou bramboru? "Cokoli. Cokoli ji udrží na živu." "To je ta nejšílenější věc, jakou si kdy řekl," zabručel jsem. "Miluje tě." "Ne dost." "Je připravená zemřít, aby měla dítě. Možná přijme něco méně radikálního." "Copak ji neznáš?" "Znám, znám. Bude potřeba hodně přesvědčování. Proto tě potřebuji. Víš, jak myslí. Přinuť ji pochopit." Nedokázal jsem myslet na to, co navrhoval. Bylo to příliš. Nemožné. Špatné. Zvrácené. Půjčit si Bellu na víkend a vrátit ji v pondělí ráno jako film do půjčovny? Tak nechutné. Tak lákavé. Nechtěl jsem o tom uvažovat, nechtěl jsem si to představovat, ale ty představy přicházely stejně. Snil jsem tímto způsobem o Belle tolikrát, a znovu když byla další možnost nás a pak byla jasná její volba, a ty představy jenom dráždily hnisající bolák, protože už nebyla žádná šance, vůbec nic. Nebyl jsem schopný si tenkrát pomoci.

Nedokázal jsem se zastavit ani teď. Bella v mém obětí, Bella vzdychající moje jméno… Horší ale bylo, že tyhle nové představy, které jsem nikdy předtím neměl, by pro mě vůbec neměly existovat. Ještě ne. Kvůli té představě, jak jsem věděl, budu trpět celé roky, pokud bych ji nevyhnal z hlavy hned. Ale přilepila se tam, šíříc se mi mozkem jako plevel - jedovatý a nezdolatelný. Bella, zdravá a zářící, tak rozdílná od té co byla teď, ale přece částečně stejná: její tělo, ne zdeformovaní, ale změněné víc přirozenou cestou. Zakulacené mým dítětem. Snažil jsem se uprchnout tomu jedovatému plevelu ve své hlavě. "Přinutit Bellu pochopit? V jakém vesmíru to žiješ?" "Alespoň to zkus." Rychle jsem zatřásl hlavou. Čekal, ignorujíc moji negativní odpověď, protože mohl slyšet bitvu mých myšlenek. "Odkud tahle psychologická oblbovačka pochází? To jsi vymyslel po cestě?" "Nemyslel jsem na nic než na způsoby, jak ji zachránit, dokud jsem si neuvědomil, co se chystala udělat. Pro co by zemřela, aby to udělala. Ale nevěděl jsem, jak se s tebou zkontaktovat. Věděl jsem, že by si neposlouchal, kdybych zavolal. Brzy bych tě šel hledat, kdybys dnes nepřišel. Ale je těžké ji opustit, dokonce i na pár minut. Její stav… se mění z minuty na minuty. Ta věc… roste. Rychle. Nemůžu od ní teď odejít." "Co je to?" "Nikdo z nás nemá sebemenší představu. Ale už teď je to silnější než ona." Najednou jsem to ve své hlavě mohl vidět - vidět oteklé monstrum trhající ji na kusy ze vnitř. "Pomoz mi to zastavit," zašeptal. "Pomoz mi, aby se tohle nestalo." "Jak? Nabídkou mých erotických služeb?" Ani sebou netrhl, když jsem to vyslovil, ale já ano. "Ty jsi vážně blázen. Nebude o tom chtít ani slyšet." "Zkus to. Už není co ztratit. Jak by to mohlo uškodit?" Mohlo by to uškodit mě. Copak už jsem od Belly nedostal dost odmítnutí i bez tohohle? "Malá bolest pro její záchranu? Je to tak vysoká cena?" "Nebude to fungovat." "Možná ne. Možná ji to trochu zmate. Možná zaváhá nad svým rozhodnutím. Sebemenší pochybnost je všechno, co potřebuji." "A pak tu nabídku odpískáš? Jenom jsem žertoval, Bello? "Jestli chce dítě, tak ho dostane. Nebudu nic odvolávat." Nemohl jsem uvěřit, že jsem nad tím vůbec přemýšlel. Bella by mě za to praštila - ne že bych se toho obával, ale pravděpodobně by jí to znovu zlomilo ruku. Neměl bych ho nechat takhle se mnou mluvit, dělat mi bordel v hlavě. Měl bych ho okamžitě zabít. "Ne teď," zašeptal. "Ještě ne. Dobré či zlé, zničilo by ji to a ty to víš. Není potřeba být ukvapený. Jestli tě neposlechne, dostaneš svoji šanci. Ve chvíli, kdy Bellino srdce přestane bít, tě budu prosit, aby si mě zabil." "Nebudeš muset prosit dlouho." Koutky úst se mu zvedly do něčeho vzdáleně připomínajícího chabý úsměv. "S tím jsem počítal." "Tak potom jsme domluveni." Přikývl a natáhl jeho ledově kamennou ruku. Překousl jsem svůj odpor. Moje prsty se uzavřely kolem kamene a naše spojené ruce se jednou zatřásly. "Jsme domluveni," souhlasil.

10. Proč jsem prostě neodešel pryč? Jo vlastně, protože jsem idiot

Cítil jsem se jako - jako já nevím co. Jako by tohle nebylo skutečné. Jako bych byl v nějaké temné verzi špatného sitcomu. Namísto toho, abych byl největší moula na škole, kterej chce pozvat hlavní roztleskávačku na maturitní ples, jsem byl skončil-na-druhém-místě vlkodlak, který chce požádat upírovu ženu, aby s ním žila na hromádce a rozmnožovala se. Paráda. Ne, neudělal bych to. Bylo to zvrácený a nemorální. Zapomenu na všechno, co říkal. Ale promluvím si s ní. Zkusím ji přesvědčit, aby mě poslouchala. A ona nebude. Ostatně jako vždycky. Když jsme se vraceli do domu, Edward neodpověděl ani nekomentoval moje myšlenky. Přemýšlel jsem nad místem, kde se rozhodl zastavit. Bylo dost daleko od domu, aby ostatní nemohli slyšet jeho šepot? To byl ten důvod? Možná. Když jsme prošli skrz dveře, oči zbylých Cullenů byly podezřívavé a zmatené. Nikdo se nedíval znechuceně nebo pobouřeně. Takže určitě neslyšeli, o jakou laskavost mě Edward žádal. Váhal jsem u otevřených dveřích, nejistý, co dělat teď. Bylo mi příjemněji tady, s trochou dýchatelného vzduchu proudícího z venku. Edward se svěšenými rameny kráčel do středu skupinky. Bella ho úzkostlivě pozorovala a pak její oči skočily na vteřinu na mě. Potom opět sledovala ho. Její obličej dostal šedý odstín a já mohl vidět, co si on myslel o stresu, který jsme jí navodili a který ji jenom přitěžoval. "Necháme Jacoba a Bellu promluvit si v soukromí," oznámil Edward. Jeho hlas zněl, jakoby patřil robotovi. "Jen přes moji mrtvolu," zasyčela na něj Rosalie. Stále se vznášela Bella za hlavou, jednu ze svých chladných rukou umístěnou majetnicky na Bellině bledé tváři. Edward se na ni ani nepodíval. "Bello," řekl stejně prázdným tónem. "Jacob s tebou chce mluvit. Bojíš se, zůstat s ním sama?" Bella se na mě zmateně podívala, a pak se obrátila k Rosalii. "Rose, to je v pořádku. Jake mi neublíží. Jdi s Edwardem." "Může to být trik," varovala ji bloncka. "To si nemyslím," nesouhlasila s ní Bella. "Budeš nás mít s Carlislem neustále na očích, Rosalie," ujistil ji Edward. Bezcitný hlas zapraskal, ukazujíc tak hněv. "My jsme ti, kterých by se měla bát." "Ne," zašeptala Bella. Její oči se leskly, řasy mokré. "Ne, Edwarde. Já se ne…" Zakroutil hlavou a nepatrně se usmál. Bylo bolestivé se na ten úsměv jenom podívat. "Takhle jsem to nemyslel, Bello. Jsem v pořádku. Netrap se kvůli mně." Nechutné. Měl pravdu - kamenovala se za to, že ranila jeho city. Ta holka byla typický

mučedník. Nepochybně se narodila ve špatném století. Měla by žít v minulosti, kdy sama sebou z nějakého dobrého důvodu mohla nakrmit lvi. "Všichni," řekl Edward, jeho ruka strnule ukázala ke dveřím. "Prosím." Vyrovnanost, kterou se snažil udržet pro Bellu, byla vratká. Viděl jsem, jak blízko měl k tomu hořícímu muži, kterým byl venku. Ostatní to viděli také. Tiše zamířili ke dveřím, zatímco já jim uhnul z cesty. Pohybovali se rychle; moje srdce bilo dvakrát tak usilovně a pokoj se vyprázdnil až na Rosalii, zdráhající se uprostřed cesty, a Edwarda, stále čekajícího u dveří. "Rose," řekla Bella tiše. "Chci, abys šla." Bloncka probodla Edwarda pohledem a pak mu naznačila, aby šel první. Darovala mi dlouhé varovné zamračení a pak zmizela také. Jakmile jsme byli sami, střihl jsem si to přes pokoj a posadil se na podlahu vedle Belly. Vzal jsem její ledové ruce do mých, opatrně je masírujíc. "Díky, Jaku. To je příjemné." "Nebudu ti lhát, Bells. Jsi ohavná." "Já vím," povzdechla si. "Vypadám děsivě." "Jako příšera z močálu," souhlasil jsem. Zasmála se. "Je tak prima mít tě tady. Je příjemné se zase usmívat. Nevím, kolik dramat ještě snesu." Protočil jsem oči. "Fajn, fajn," souhlasila. "Způsobila jsem si to sama." "Jo, to teda jo. Na co proboha myslíš, Bells? Opravdu!" "Požádal tě, abys na mě ječel?" "Víceméně. Ačkoli nemůžu pochopit, proč si myslí, že mě budeš poslouchat. Nikdy předtím jsi to nedělala." Povzdechla si. "Já jsem ti říkal -," začal jsem. "Věděl jsi, že "Já jsem ti to říkal" má ještě bratra, Jacobe?" zeptala se, přerušíc tak moji myšlenku. "Jmenuje se "Zavři do pekla hubu"." "Hezký." Zeširoka se na mě usmála. Její kůže se těsněji napnula přes kosti. "Nemůžu si za to napsat plus - obšlehla jsem to z opakování Simpsonovich." "Tenhle jsem nepostřehl." "Byla to sranda." Zhruba minutu jsme nemluvili. Její ruce se začali trochu rozehřívat. "Opravdu tě požádal, abys se mnou promluvil?" Kývl jsem. "Abych tě přinutil pochopit. To je bitva prohnaná ještě dřív, než vůbec začne." "Tak proč jsi souhlasil?" Neodpověděl jsem. Nebyl jsem si jistý, jestli jsem to věděl. Věděl jsem tohle - každá vteřina, kterou jsem strávil s ní, jenom násobila bolest, kterou budu muset snášet později. Jako pro narkomana s omezenými zásobami, den zúčtování si pro mě přicházel. Čím víc si toho píchnu teď, tím drsnější to bude, když se moje zásoby vyčerpají. "Víš, že to vyjde," řekla po tiché minutě. "Věřím tomu." To mě znovu donutilo vidět červeně. "Je demence jeden z tvých symptomů?" vybuchl jsem. Rozesmála se, napříč mému hněvu, který byl tak skutečný, že se moje ruce roztřásly okolo jejích. "Možná," řekla. "Neříkám, že se to bude jednoduché, Jaku. Ale jak bych mohla žít se vším, čím jsem prošla, a nevěřit v kouzlo té chvíle? "Kouzlo?" "Obzvláště pro tebe," řekla. Usmívala se. Odtáhla z mých rukou jednu svoji a položila mi ji na tvář. Teplejší než předtím, ale stále jsem na své kůži cítil chlad, jaký způsobovala většina věcí. "Víc než kdokoli jiný jsi ty nějak zázračně pořád čekal, aby se pro tebe věci vyvinuly tím správným směrem." "O čem to blábolíš?" Stále se usmívala. "Edward mi jednou řekl, jaké to bylo - ta věc s vaším otiskem. Řekl, že to bylo jako Sen noci svatojánské, jako kouzlo. Najdeš, koho opravdu hledáš, Jacobe, a možná pak všechno tohle bude dávat smysl." Kdyby nevypadala tak křehce, začal bych na ni křičet. Ale tak jak to bylo, jsem pouze zabručel. "Jestli si myslíš, že otisk by mohl dát smysl tomuhle šílenství…" Bojoval jsem se slovy. "Vážně si myslíš, že jenom protože se já možná jednoho dne do někoho otisku, udělá to tohle správným?" Píchnul jsem jí prstem do oteklého těla. "Řekni, jaký to mělo smysl, Bello! Jaký mělo smysl tě, že tě minuju? Jaký mělo smysl, že ty miluješ ho? Když umřeš"- ta slova se mi zamotala na jazyku - "jak by to někdy znovu mohlo být správné? Jaký je smysl vší té bolesti? Mojí, tvojí, jeho! Zabiješ ho také, ne že by mi to vadilo." Trhla sebou, ale já pokračoval. "Takže jaký je nakonec smysl tvojí zvrácené lovestory? Jestli tu nějaký smysl je, prosím ukaž mi ho, Bello, protože já ho nevidím." Povzdechla si. "Ještě ho neznám, Jaku. Ale prostě jenom… cítím… že z tohohle

všeho vzejde něco dobrého, i když teď je to těžké vidět. Nejspíš bys to mohl nazvat vírou." "Umíráš pro nic, Bello! Zbytečně!" Její ruka klesnula z mého obličeje na její nafouklé břicho a pohladila ho. Nemusela říkat nic, i přesto jsem věděl, co si myslela. Umírala pro to. "Neumřu," procedila skrz zuby a mohl jsem poznat, že opakovala věci, které už někdy předtím řekla. "Udržím moje srdce bijící. Jsem na to dost silná." "To je pěkná hovadina, Bello. Snažila ses udržet jen mimořádně dlouho." Vzal jsem její obličej do ruky. Nemusel jsem si připomínat, že jsem musel být opatrný. Všechno na ní doslova křičelo křehké. "Dokážu to. Dokážu to," mumlala, znějíc hodně podobně jako ta dětská knížka o malém motoru, který to nakonec dokázal. "Mě to tak nepřipadá. Takže jaký je tvůj plán? Doufám, že nějaký máš." Přikývla, ale nepodívala se mi do očí. "Věděl jsi, že Esme skočila z útesu? Když byla ještě člověk." "A?" "A byla tak blízko smrti, že se jí ani neobtěžovali vzít do ambulance. Zavezli ji rovnou do márnice. Její srdce přesto stále tlouklo, když ji Carlisle našel..." Tak tohle předtím mysle, když řekla, že udrží svoje srdce bijící. "Neplánuješ přežít jako člověk," prohlásil jsem dutě. "Ne. Nejsem hloupá." Setkala se s mým upřeným pohledem. "Hádám, že máš na to pravděpodobně svůj vlastní názor." "Pohotovostní zupířování," zabručel jsem. "S Esme to fungovalo. A Emmettem, Rosalii a dokonce i s Edwardem. Nikdo z nich na tom nebyl zrovna dobře. Carlisle je změnil jenom proto, že to bylo buď to nebo smrt. On životy neukončuje, zachraňuje je." Najednou jsem kvůli laskavému upířímu doktorovi pocítil bodnutí viny, tak jako předtím. Odstrčil jsem tu myšlenku pryč a začal znovu prosit. "Poslouchej mě, Bells. Nedělej to takhle." Jako předtím, když Charlie zavolal, nemohl jsem vidět, jak moc jiným mě to opravnu učiní. Uvědomoval jsem si, že abych zůstal na živu, potřebuju ji. V jakékoli podobě. Zhluboka jsem se nadechl. "Nečekej, dokud bude příliš pozdě, Bello. Ne takhle. Žij. Jo? Jenom žij. Nedělej mi to. Nedělej mu to." Můj hlas byt tvrdší, hlasitější. "Víš, co udělá, když zemřeš. Viděla jsi to už předtím. Chceš, aby se vrátil k těm italským zabijákům?" Schoulila se na pohovce. Vynechal jsem tu část, že tentokrát to nebude nezbytné. Usiloval jsem, aby byl můj hlas jemnější a zeptal se: "Pamatuješ, když jsem byl rozsekánej těma novorozenýma? Co jsi mi řekla?" Čekal jsem, ale nechystala se odpovědět. Pevně stiskla rty. "Řekla jsi mi, abych byl hodnej a poslouchal Carlisle," připomněl jsem jí. "A co jsem udělal? Poslouchal jsem upíra. Kvůli tobě." "Poslouchal jsi ho, protože to bylo správné." "Fajn - vyber si něco z toho." Zhluboka se nadechla. "Teď to není správné." Upřela pohled na svoje velké, zaoblené břicho a zašeptala bez dechu: "Nezabiju ho." Moje ruce se znovu roztřásly. "Páni, neslyšel jsem tu úžasnou novinku. Zdravý chlapeček, co? Měl jsem přinést nějaké modré balónky." Její obličej zrůžověl. Ta barva byla nádherná - a zabodla se mi do žaludku jako nůž. Vroubkovaný nůž, rezavý a kostrbatý. Přestával jsem se ovládat. Zase. "Nevím jistě, jestli je to kluk," přiznala trochu ostýchavě. "Ultrazvuk by nefungoval. Membrána kolem dítěte je příliš silná - jako jejich kůže. Takže je to tak trochu záhada. Ale v hlavě vždycky vidím kluka." "Není to žádné rozkošné miminko, Bello." "Uvidíme," řekla téměř samolibě. "Ty ne," zavrčel jsem. "Jsi strašněj pesimista, Jacobe. Rozhodně tu je šance, že z toho vyváznu." Nedokázal jsem odpovědět. Díval jsem se dolů, zhluboka dýchal a pokoušel se ovládnout svoji zuřivost. "Jaku," řekla, lepla mě po hlavě a následně pohladila po tváři. "Všechno bude fajn. Pšš. Je to v pořádku." Nevzhlédl jsem. "Ne. Nebude to fajn." Utřela mi něco mokrého z tváře. "Pšš." "O co jde, Bello?" Zíral jsem na světlý koberec. Moje bosé nohy byly špinavé, zanechávající čmouhy Super. "Myslel jsem, celej smysl toho, proč jsi chtěla toho upíra víc než cokoli jiného. A teď se ho prostě vzdáváš? To je padlý na hlavu. Od kdy zoufale toužíš být mámou? Pokud jsi to tolik chtěla, proč sis vzala upíra?" Byl jsem nebezpečně blízko nabídce, kterou chtěl, abych

učinil. Viděl jsem, jak mě moje svoje slova táhnou na tu cestu, ale nedokázal jsem změnit jejich směr. Povzdychla si. "Takhle to není. Opravdu jsem se nezajímala o tom, mít dítě. Dokonce jsem na to ani nepomyslela. Není to jen o tom, mít dítě. Je to… no… tohle dítě." "Je to zabiják, Bello. Podívej se na sebe." "Není. Je to mnou. Jsem prostě slabá a lidská. Ale můžu to zvládnout, Jaku, můžu -" "Aw, nech toho! Zmlkni, Bello. Můžeš těmahle blbostmi krmit svoji pijavici, ale mě neoblafneš. Víš, že to nezvládneš." Probodla mě pohledem. "To teda nevím. Jenom mě to trápí." "Trápí tě to," zopakoval jsem skrz zuby. Zalapala po dechu a sevřela si břicho. Moje zuřivost se zmizela, jako bych ji vypnul dálkovým ovládáním. "Jsem v pořádku," zafuněla. "Nic to není." Ale já neposlouchal; její ruce nechtěně vyhrnuly její svetr a já civěl, zděšený, na její obnaženou kůži. Její břicho vypadalo jako by něj byly fialovo-černým inkoustem nakresleny velké skvrny. Všimla si mého upřeného pohledu a stáhla látku zpět. "Je silný, to je všechno," řekla obraně. Inkoustové fleky byly modřiny. Konečně jsem pochopil jeho slova ohledně sledování, jak jí to ubližuje. Najednou jsem se i já cítil trochu šíleně. "Bello," řekl jsem. Zaslechla změnu v mém hlase. Vzhlédla, stále těžce oddychující, její oči zmatené. "Bello, nedělej to." "Jaku -" "Poslouchej mě. Dobře? Jen poslouchej. Co kdyby…?" "Co kdyby co?" "Co kdyby tohle nebyla jediná možnost? Co kdyby to nebylo všechno nebo nic? Co kdyby si prostě poslechla Carlisle jako hodná holka a zůstala na živu?" "Já ne -" "Ještě jsem neskončil. Když zůstaneš na živu, můžeš začít od znovu. Tohle nefungovalo. Zkus to znovu." Zamračila se. Zvedla ruku a dotkla se místa, kde se moje obočí mačkalo k sobě. Chvilku mi přejížděla prsty po čele, zatímco se snažila to pochopit. "Nerozumím… Co tím myslíš, zkus to znovu? Nemůžeš si myslet, že by mě Edward nechal…? A co by to změnilo? Jsem si jistá, že všechny děti -" "Ano," vybuchl jsem. "Všechny jeho děcka by byly stejný." Její unavený obličej byl čím dál tím víc zmatenější. "Co?" Ale už jsem nic říkat nemusel. Nemělo to smysl. Nikdy bych nebyl schopný ji zachránit před ní samotnou. Nikdy jsem nebyl schopný to udělat. Potom zamrkala a já poznal, že jí to konečně došlo. "Oh. Ahr. Prosím tě, Jacobe. Opravdu si myslíš, že bych měla zabít svoje dítě a vyměnit ho za nějakou genetickou náhražku? Umělé oplodnění?" Teď zuřila. "Proč bych chtěla mít dítě s někým, koho vůbec neznám? Předpokládám, že by v tom nebyl rozdíl? Prostě jen nějaké dítě?" "Takhle jsem to nemyslel," zamumlal jsem. "Ne s někým, koho neznáš." Naklonila se ke mně. "Tak jak jsi to tedy myslel?" "Nijak. Nemyslel jsem to nijak. Stejně jako vždycky." "Jak jsi na to přišel?" "Zapomeň na to, Bello." Podezřívavě se zamračila. "To on chtěl, abys mi to řekl?" Zaváhal jsem, překvapený, že na to přišla tak rychle. "Ne." "Řekl, že ano?" "Ne, opravdu. Neřekl nic o umělém čemsi." Její tvář změkla a ona se opřela zpět do polštářů, vypadajíc vyčerpaně. Když znovu promluvila, její slova vůbec nepatřila mě. "Udělal by pro mě cokoli. A já mu tak moc ubližuju… Ale co si myslí? Že vyměním tohle" - rukama si přejela po břichu - "za nějaké neznámé…" Zamumlala tu poslední část a její hlas se zlomil. Její oči se leskly slzami. "Nemusíš mu ubližovat," zašeptal jsem. Prosit za něj mě pálilo v ústech jako jed, ale věděl jsem, že sázka na tento úhel pohledu měla pravděpodobně největší šanci na úspěch. Šancí asi jedna ku tisíci. "Mohla by si ho znovu učinit šťastným, Bello. A já si opravdu myslím, že začíná bláznit. Upřímně." Nezdálo se, že by mě poslouchala; rukou si stále kroužila po břiše, zatímco se kousala do rtu. Na nějakou dobu zavládlo ticho. Přemýšlel jsem, jestli byli Cullenovi hodně daleko. Naslouchali mému ubohému pokusu přesvědčit ji? "Ne s někým, koho neznám?" mumlala si pro sebe. Trhnul jsem sebou. "Co přesně ti Edward řekl?" zeptala se mě tiše. "Nic. Jen si myslel, že by si mě možná mohla poslechnout." "Ne tohle. O zkoušení to znovu." Její oči se zapily do mých a já poznal, že už jsem jí napověděl až dost. "Nic." Ústa se jí úžasem

pootevřela. "Wow." Rozprostřelo se ticho a já slyšel, jak její srdce bije. Znovu jsem se podíval dolů na svoje nohy, neschopný se setkat s jejíma očima. "On by opravdu udělal cokoli, že?" zašeptala. "Říkal jsem ti, že cvokatí. Doslova, Bells." "Jsem překvapená, že jsi to na něj nenapráskal. Abys ho dostal do problémů." Když jsem vzhlédl, zeširoka se usmívala. "Přemýšlel jsem o tom." Zkusil jsem jí opětovat její úsměv, ale tvář se mi stáhla jen do divného úšklebku. Věděla, co jsem nabízel a nechystala se na to pomyslet podruhé. Věděl jsem, že to neudělá. "Není moc věcí, co by jsi pro mě neudělal, viď?" zašeptala. "Vážně nechápu, proč se vůbec obtěžuješ. Nezasloužím si to." "Přesto to nic nemění, že?" "Ne tentokrát." Povzdechla si. "Přála bych si, abych ti to dokázala vysvětlil tak dobře, že by jsi pochopil. Nemůžu mu ublížit," ukázala si na břicho - "tak jako nedokážu vzít zbraň a zastřelit tě. Miluju ho." "Proč musíš vždycky milovat nesprávné věci, Bello?" "Nemyslím si, že to tak je." Dostal jsem knedlík z mého krku, takže jsem dokázal znít tvrději, tak jako jsem chtěl. "Věř mi." Zvedl jsem se ze země. "Kam jdeš?" "Nedělám tady nic užitečného." Vztáhla ke mně hubenou ruku, prosící. "Neodcházej." Cítil jsem, jak mě moje zvyky oslabují, snažíc se udržet mě v její blízkosti. "Já sem nepatřím. Musím se vrátit zpátky." "Proč si dneska přišel?" zeptala se, stále se ke mně natahujíc. "Jen se přesvědčit, že jsi opravdu naživu. Nevěřil jsem, že jsi nemocná, jak tvrdil Charlie." Nedokázal jsem jí vyčíst z obličeje, jestli to zbaštila nebo ne. "Vrátíš se ještě? Předtím…" "Nebudu se poflakovat kolem a sledovat, jak umíráš, Bello." Ustoupila. "Máš pravdu, máš pravdu. Měl by si jít." Zamířil jsem ke dveřím. "Nashle," zašeptala za mnou. "Miluju tě, Jaku." Skoro jsem se vrátil zpátky. Skoro jsem se otočil, padl na kolena a začal ji znovu prosit. Ale věděl jsem, že musím Bellu opustit, opustit její upřímnost předtím, než mě zabije, tak jako zabíjela sebe. "Jistě, jistě," mumlal jsem při cestě ven. Neviděl jsem poblíž žádné upíry. Ignoroval jsem moji motorku, stojící osamocenou uprostřed louky. Nebyla pro mě dostatečně rychlá. Můj táta musel vyšilovat - stejně jako Sam. Co by smečka usoudila z toho, že mě neslyšela? Vysvlékl jsem se, nestarajíc se o to, že se mohl někdo dívat, a rozběhl se. Explodoval jsem do vlčí podoby. Čekali. Jak jinak. Jacobe, Jaku, osm hlasů se rozeznělo úlevou. Pojď domů, teď to byl hlas Alpha a dával mi rozkazy. Sam běsnil. Cítil jsem, jak se Paul ztratil. Věděl jsem, že Billy a Rachel čekali na zprávy, co se se mnou stalo. Paul byl příliš nedočkavý sdělit jim dobré novinky, že jsem nebyl sežrán upíry, než aby si vyslechl celý příběh. Nemusel jsem říkat smečce, že jsem byl na cestě - mohli vidět rozmazaný les kolem mě, když jsem se rozběhl domů. Nemusel jsem jim ani říkat, že jsem byl napůl šílený. Ten nepořádek v mé hlavě byl očividný. Viděli celou tu hrůzu - Bellino kropenaté břicho; její chraplavý hlas: je silný, to je všechno; Edwardův obličej hořícího muže: sleduji jak churaví a chřadne… pozoruji, jak jí to ubližuje; Rosalie přikrčená za Beliným zesláblým tělem: Bellin život pro ni nic neznamená - a pro jednou, nikdo neměl co říct. Jejich šok mi mlčky křičel v hlavě. Nevyjádřitelný slovy. !!!! Byl jsem v půli cesty domů, než se z toho stihli vzpamatovat. Dali se do běhu, aby se se mnou setkali. Byla skoro tma - zapadající slunce se schovalo za mraky. Risknul jsem skok přes dálnici a uskutečnil ho, aniž bych byl kýmkoli spatřen. Setkali jsme se asi deset mil od La Push, na dřevorubci vytvořené mýtině, vklíněné mezi dvěma výběžky hor, kde nás nikdo nemohl vidět. Paul je dohnal ve stejnou chvíli jako já, takže smečka byla kompletní. V hlavě mi pulzovala spousta žvástů, které jsem nemohl rozeznat. Všichni hulákali na jednou. Samova srst byla rozježená, a když kráčel tam a zpátky kolem kruhu, bez přestání vrčel. Paul a Jared se za ním pohybovaly jako jeho stín, uši přilepené k hlavě. Všichni členové kruhu byli rozrušení, na nohách a tiše vrčící. Zpočátku byl jejich hněv nedefinovatelný a já myslel, že jeho cílem jsem já. Byl jsem příliš vykolejený, než aby mě

to zajímalo. Mohli mi za obejití rozkazů udělat, cokoli chtěli. A potom se neostrý zmatek myšlenek začal pohybovat společně. Jaké to je? Co to znamená? Jaké to bude? Ne bezpečné. Nic dobrého. Riskantní. Nepřirozené. Příšerné. Opovržení hodné. To nemůžeme dovolit. Smečka teď chodila i myslela synchronizovaně, všichni kromě mě a jednoho dalšího. Seděl jsem vedle jednoho ze svých bratrů, příliš zmatený podívat se očima nebo myslí, kdo to vedle vlastně byl, zatímco smečka kroužila kolem nás. O tomhle ve smlouvě nic není. Všechny to ohrožuje. Pokoušel jsem se porozumět točícím se hlasům, snažíc se následovat klikatou cestičku myšlenek a spatřit, kde jsou ty nejdůležitější, ale nedávalo mi to žádný smysl. Výjevy v centru jejích myšlenek byly moje výjevy - ty nejhorší z nich. Belliny modřiny, Edwardův zmučený obličej. Také se toho obávají. Ale nic s tím neudělali. Ochraňují Bellu Swanovou. Nemůžeme to nechat nás ovlivnit. Bezpečí našich rodin, všech tady, je důležitější než jeden člověk. Pokud to nezabijí, budeme to muset udělat mi. Ochránit kmen. Ochránit naše rodiny. Musíme to zabít, než bude příliš pozdě. Další z mých vzpomínek, tentokrát Edwardova slova: Ta věc roste. Rychle. Snažil jsem se soustředit, rozeznávat jednotlivé hlasy. Není času nazbyt, pomyslel si Jared. To bude znamenat boj, upozornil Embry. Hodně zlej. Jsme připravení, tvrdil Paul. Budeme potřebovat moment překvapení na naší straně, pomyslel si Sam. Pokud se nám podaří je rozdělit, můžeme je sejmout každýho zvlášť. To zvýší naše šance na vítězství, myslel si Jared, začínajíc taktizovat. Zatřásl jsem hlavou, pomalu se zvedajíc na nohy. Cítil jsem se tady nestálý - jakoby mi kroužící vlci způsobovali závrať. Vlk vedle mě také vstal. Přitlačil svoje rameno na moje, opírající se o mě. Počkejte, pomyslel jsem si. Jejich pochodování se na krátký okamžik zastavilo, ale pak se opět dali do pohybu. Máme málo času, řekl Sam. Ale - co si myslíš? Dneska odpoledne jsi je nechtěl napadnout, protože se neprohřešili proti smlouvě. A teď plánuješ léčku, i když je smlouva stále neporušená? S tímto se v naší smlouvě nepočítalo, řekl Sam. Znamená to nebezpečí pro všechny lidi v okolí. Nevíme, co za stvůru Cullenovi zplodili, ale víme, že je to silné a rychle to roste. A bude to příliš mladé, aby to respektovalo jakoukoli smlouvu. Pamatuješ si na novorozené upíry, s kterými jsme bojovali? Divocí, násilní, nezajímající se o příčiny nebo omezení. Představ si jednoho takového, ale chráněného Culleny. Nevíme - snažil jsem se mu skočit do řeči. Nevíme, souhlasil. A v tomhle případě si nemůžeme dovolit zkoušet naše šance s neznámým. Můžeme jenom dovolit Cullenům přežívat, zatímco si budeme absolutně jistí, že nezpůsobí žádnou škodu. Téhle… věci se nedá věřit. Nemají to rádi o nic víc, než my. Sam vytáhl z mé mysli Rozáliin obličej, její ochranitelský postoj a vystavil ho všem na oči. Někteří jsou připraveni za to bojovat a nezáleží na tom, co to je. Je to jenom dítě, které se hlasitě domáhá ke slovu. Ne na dlouho, zašeptala Leah. Jaku, kámo, tohle je velkej problém, řekl Quil. Nemůžeme to prostě ignorovat. Děláš z komára velblouda, obhajoval jsem. Jediný, kdo je tady v nebezpečí, je Bella. Znovu díky svému vlastnímu rozhodnutí, řekl Sam. Ale tentokrát její volba ovlivňuje nás všechny. To si nemyslím. Nemůžeme to riskovat. Nepřipustíme, aby krvežíznivci lovili na našem území. Tak jim řekli, aby odešli, řekl vlk, který mě stále podporoval. Byl to Seth. Jak jinak. A ohrozit ostatní? Pokud krvežíznivci vkročí na naši půdu, zničíme je, bez ohledu na to, kde budou chtít lovit. Ochraňujeme všechny, které můžeme. Tohle je šílený, řekl jsem. Odpoledne ses bál vystavit smečku nebezpečí. Odpoledne jsem nevěděl, že jsou naše rodiny v nebezpečí. Nemůžu tomu uvěřit! Jak chceš zabít tu stvůru bez toho, abys zabil Bellu? Nic neřekl, ale ticho bylo prosyceno jeho názorem.´ Zavyl jsem. Je to člověk! Naše ochrana se na ni nevztahuje? Stejně umírá, myslela si Leah. My to jenom urychlíme. S vyceněnými zuby jsem odskočil od Setha přímo k jeho sestře. Chtěl jsem ji chňapnout za

levou zadní nohy, když jsem ucítil Samovy zuby zakouslé mi do slabin, tahajíc mě zpět. Zavyl jsem bolestí a vztekem a otočil se na něj. Přestaň! rozkázal dvojitým zabarvením hlasu Alphy. Vypadalo to, jakoby se moje nohy ohýbaly pod mojí váhou. Trhnutím jsem zastavil, zvládajíc pouze silou vůle udržet se na nohou. Odvrátil ode mě pohled. Nebudeš na něj zlá, Leah, zavelel k ní. Bellino obětování je vysoká cena a všichni to musíme uznat. Je proti všemu, co zastupujeme, vzít lidský život. Dělání výjimek není zrovna radostná věc. Všichni pro to, co dneska večer uděláme, budeme truchlit. Dneska večer? zopakoval šokovaně Seth. Same - myslím, že bychom to měli víc prodiskutovat. Přinejmenším se poradit s Radou starších. Nemůžeš přece po nás chtít - Nemůžeme si teď tvoji shovívavost vůči Cullenům dovolit. Není čas na diskuze. Uděláš, jak ti bylo řečeno, Sethe. Sethovi se podlomily přední nohy a jeho hlava poklesla pod tíhou rozkazů od Alphy. Sam kolem nás dvou kráčel v těsných kruzích. Na tohle potřebujeme celou smečku. Jacobe, ty jsi náš nejsilnější bojovník. Dneska večer budeš bojovat po našem boku. Chápu, že je to pro tebe těžké, takž se budeš soustředit na jejich bojovníky - Emmetta a Jaspera Cullenovi. Nemusíš se zapojovat do… ostatních částí. Quil a Embry budou bojovat s tebou. Zatřásla se mi kolena; snažil jsem se udržet vzpřímeně, zatímco hlas Alphy poutal moji svobodnou vůli. Paul, Jared a já si vezmeme Edwarda a Rosalii. Usuzuju, podle informací co nám Jacom donesl, že to oni budou dohlížet na Bellu. Carlisle a Alice budou také určitě poblíž, možná i Esme. Brady, Collin, Seth a Leah se budou soustředit na ně. Kdokoli bude mít volnou cestu k - všichni jsme slyšeli jeho duševní zadrhnutí se nad Beliným jménem - té stvůře, využije ji. Její zničení je naší prioritou číslo jedna. Smečka zahřměla v nervózním souhlasu. Napětí, kvůli kterému všem vstávaly chlupy, skončilo. Chůze byla rychlejší a zvuk tlap, s nehty se zarývající do zeminy, na polosuché půdě byl ostřejší. Jenom Seth a já jsme se nehýbali, klidné oko uprostřed bouře cenících se zubů a svěšených uší. Sethův nos se téměř dotýkal země, skloněný pod tíhou Samových rozkazů. Cítil jsem jeho bolest z přicházející zrady. Pro něj tohle totiž byla zrada - během toho jediného dne příměří, boje po boku Edwarda Culena, se Seth opravdu stal upírovým přítelem. Přesto v něm nebyl žádný vzdor. Bude poslouchat bez ohledu na to, jak ho to zraňovalo. Neměl žádnou jinou možnost. A jakou možnost jsem měl já? Když mluvil Alpha, smečka ho následovala. Sam nikdy předtím své pravomoci takhle nevyužil; věděl jsem, že upřímně nesnášel dívat se na Setha, klečícího před ním jako otrok klečí před nohami svého pána. Neudělal by to, pokud by věřil, že je ještě nějaká jiná možnost. Nedokázal nám lhát, když naše mysli byly takto propojeny. Opravdu věřil, že bylo naší povinností zničit Bellu a monstrum, o které pečovala. Opravdu věřil, že jsme neměli času na zbyt. A věřil, že toho bylo dost, aby za to stálo zemřít. Viděl jsem, že on sám chtěl čelil Edwardovi; Edwardova schopnost číst naše myšlenky ho podle Sama činila největší hrozbou. Nenechal by někoho jiného podstoupit takové nebezpečí. Viděl Jaspera jako druhého nejhoršího soupeře, což bylo to, proč ho dal na starost mě. Věděl, že mám z celé smečky nejlepší šance vyhrát ten souboj. Nechal nejsnadnější cíle těm nejmladším vlkům a Leah. Drobná Alice bez svých vizí budoucnosti nebyla nebezpečná a z dob spojenectví jsme věděli, že Esme není bojovník. Carlisle by mohl být větší výzva, ale jeho nenávist k násilí ho oslabovala. Cítil jsem se ještě hůř než Seth, když jsem pozoroval Sama plánovat, snažíc se vymyslet způsob, který by dal každému členu smečky nejlepší šanci na přežití. Všechno bylo naruby. Odpoledne jsem já navrhoval zaútočit na ně. Ale Seth měl pravdu - nebyl jsem na ten boj připravený. Byl jsem oslepený nenávistí. Nerozmýšlel jsem nad tím, protože jsem musel vědět, co bych spatřil, kdyby ano. Carlisle Cullen. Hledíc na něho bez nenávisti zastiňující mi oči, jsem nedokázal popřít, že zabít ho byla vražda. Byl hodný.

Hodný jako jakýkoli člověk, kterého jsme ochraňovali. Možná i lepší. Domníval jsem se, že ostatní také, ale u nich jsem to necítil tak silně. Neznal jsem je tak dobře. Byl to Carlisle, který nesnášel bojovat, dokonce i kdyby si tím měl zachránit život. Přesně proto by jsme ho byli schopni zabít - protože on by nechtěl, abychom my, jeho nepřátelé, zemřeli. Tohle bylo špatné. A nejenom protože zabití Belly by zabilo i mě, jako sebevražda. Vzchop se, Jacobe, rozkázal Sam. Kmen přichází první. Dneska jsem se mýlil, Same. Předtím jsi měl špatné důvody. Ale teď máme povinnost to vykonat. Napřímil jsem se. Ne. Sam zavrčel a přestal přede mnou přecházet. Zahleděl se mi do očí a skrz zuby mu vyklouzlo hluboké vrčení. Ano, nařídil Alpha, jeho dvojitě zabarvený hlas sršel žárem jeho autority. Dnes večer tu nejsou řádná zadní vrátka. Ty, Jacobe, budeš bojovat proti Cullenům s námi. Ty, s Quilem a Embrym, se postaráš o Jaspera a Emmett. Jsi zavázán chránit kmen. Tohle je, proč existuješ. Dostojíš své povinnosti. Moje ramena se shrbila, jakmile mě jeho nařízení rozdrtilo. Moje nohy selhaly a já ležel na břiše pod ním. Žádný člen smečky nemohl odmítnout Alphě.

11. Dvě položky na vrcholku mého seznamu věcí, které jsem nikdy nechtěl udělat

Sam začal ostatní seskupovat do formace, zatímco jsem byl stále na zemi. Embry a Quil mi stáli po boku, čekajíc než se seberu a zaujmu svoje místo. Mohl jsem cítit nutkání, potřebu, dostat se na nohy a vést je. Embry mi tiše kňučel do ucha. Nechtěl na ty slova myslet, obavajíc se, že by mě znovu mohl dostat do Samovy pozornosti. Cítil jsem jeho nevyslovenou prosbu, abych se postavil, abych to překonal to. Smečkou pohltila úzkost. Nedokázali jsme si představit, že z toho dneska večer všichni vyvázneme živí. Kterého bratra ztratíme? Která mysl nás na vždy opustí? Které truchlící rodiny budeme ráno

utěšovat? Moje mysl začala spolupracovat s jejich, myslet souhlasně, jak nás ten strach ovládal. Automaticky sem se zvedl ze země a vytřásl si z kožichu kousky hlíny. Embry a Quil zafuněli úlevou a Quil se dotknul čenichm strany toho mého. Jejich mysli byly naplněny naší výzvou, naším přiřazením. Společně jsme vzpomínali na noci, kdy jsme sledovali Cullenovi trénující pro boj s novorozenými. Emmett Cullen byl nejsilnější, ale Jasper by mohl být větší problém. Pohyboval se jako blesk - mocně, rychle a smrtelně. Kolik století zkušeností měl? Dost, aby se od něj ostatní Cullenovi nechali poučovat. Vezmu si hlavu, jestli chceš radši slabiny, nabídl Quil. V jeho mysli bylo více vzrušení než ve většině ostatních. Když tu noc Quil pozoroval Jasperovi pokyny, umíral touhou vyzkoušet svoje schopnosti proti upírovým. Pro něj tohle bude soutěž. Přestože věděl, že v sázce byl jeho život. Paul se na to díval podobně, stejně tak jako děcka, která nikdy nebyla v bitvě, Collin a Brady. Seth by na tom byl pravděpodobně stejně - kdyby protivníci nebyli jeho přátelé. Jaku? šťouchnul do mě Quil. Jak chceš postupovat? Jenom jsem zakroutil hlavou. Nedokázal jsem se soustředit - nutkání následovat rozkazy pro mě bylo jako bych byl maňáskem a ve svalech jsem měl zachycené struny na ovládání. Jedna noha vpřed a za ní druhá. Seth se vlekl za Collinem a Bradym - Leah u nich převzala velení. Ignorovala Setha zatímco plánovala s ostatními, a já si všiml, že by ho z tohoto boje raději vynechala. V jejích citech k mladšímu bratrovy byl náznak mateřství. Přála si, aby ho Sam poslal domů. Seth si pochybností Leah nevšiml - byl sešněrován stejnými loutkovými strunami jako já. Možná kdybys přestal vzdorovat…, zašeptal Embry. Jenom se soustřeď na svoji úlohu. Ti největší. Můžeme je sejmout. Patří nám! povzbuzoval spíš sebe Quil - jak se elán přihlásil ke slovu před velkým zápasem. Mohl jsem vidět, jak jednoduché by to bylo - nemyslet na nic jiného než na svoji úlohu. Nebylo těžké představit si útok na Jaspera a Emmetta. Už dřív jsme k tomu měli blízko. Přemýšlel jsem o nich jako o nepřátelích velmi dlouho. Mohl jsem to teď udělat znovu. Musel jsem prostě jenom zapomenout, že ochraňovali stejnou věc, kterou bych měl ochraňovat i já. Musel jsem zapomenout na důvod, proč bych mohl chtít, aby vyhráli… Jaku, varoval mě Embry. Soustřeď se. Moje nohy se loudavě pohybovaly vpřed, posunujíc se proti směru, na který mě táhly struny. Nemá cenu s tím bojovat, zašeptal znovu Embry. Měl pravdu. Nemohl jsem vzdorovat tomu, co Sam chtěl, když to myslel vážně. A to myslel. Evidentně. Byl tu dobrý důvod pro autoritu Alphy. Dokonce ani smečka tak velká jako ta naše, by nebyla moc silné bez vůdce. Museli jsme se pohybovat společně, myslet společně, abychom byli úsměšní. A každé tělo musí mít hlavu. Takže co když se teď Sam mýlil? Nikdo s tím nemohl nic udělat. Nikdo nemohl odporovat jeho rozhodnutí. Téměř. A tady to bylo - myslel jsem, že nikdy, nikdy to nebudu chtít. Ale teď, s nohama svázanýma strunami, jsem si s úlevou rozpoznal výjimku - víc než jen s úlevou, s prudkou, nelítostnou radostí. Nikdo nemohl odporovat rozhodnutím Alphy - až na mě. Ničím jsem si to nezasloužil. Ale byly tady věci, které jsem mě měl v krvi už od narození, věci, které jsem si nenárokoval. Nikdy jsem nechtěl vést smečku. A nechtěl jsem to dělat ani teď. Nechtěl jsem na svých ramenech nést zodpovědnost za naše osudy. Sam byl v tomhle lepší, než já bych kdy mohl být. Ale dneska se mýlil. A já se nenarodil, abych před ním padal na kolena. Neviditelná pouta spadla z mého těla ve chvíli, kdy jsem přijal právo, které jsem vlastnil už od narození. Cítil jsem, jak se to ve mně obojí hromadí, svoboda i ta divná, prázdná moc. Prázdná, protože síla Alphy pocházela z jeho smečky, a já žádnou smečku neměl. Na chvíli mě ohromila samota. Od teď jsem nebyl členem smečky. Ale byl jsem přímý a silný, když jsem kráčel k Samovy, plánujícímu s Paulem a Jaredem. Otočil se za zvukem mých kroků a jeho černé oči se zúžily. Ne, řekl jsem mu znovu. Okamžitě to

zaslechl, slyšel tu volbu, kterou jsem učinil, podle hlasu Alpha v mým myšlenkách. Uskočil zpět o půl metru se šokovaným vyštěknutím. Jacobe? Co jsi to udělal? Nebudu tě poslouchat, Same. Ne v něčem tak špatném. Ohromeně na mě zíral. Ty by jsi… Ty by jsi si zvolil svoje nepřátele na místo své rodiny? Oni nejsou - zatřásl jsem hlavou, pročisťujíc ji - oni nejsou naši nepřátelé. Nikdy nebyli. Dokud jsem opravdu nepřemýšlel o jejich zničení, neviděl jsem to. Tohle není o nich, zavrčel na mě. Tohle je o Belle. Nikdy pro tebe nebyla ta pravá, nikdy si tě nevybrala, ale ty pro ni pokračuješ v pustošení svého života! Byla to tvrdá slova, ale o to víc pravdivá. Zhluboka jsem se nadechl. Možná máš pravdu. Ale ty kvůli ní vedeš smečku do záhuby, Same. Nezáleží na tom, kolik z nich dneska večer přežije, vždycky budou mít na svých rukou krev. Musíme ochránit naše rodinu! Vím, pro co ses rozhodl, Same. Ale nerozhoduješ za mě, už ne. Jacobe - nemůžeš se otočit zády ke smlouvě. Slyšel jsem dvojité zbarvení jeho Alpha příkazů, ale tentokrát byly naprosto beztížný. Už na mě víc neúčinkoval. Sevřel čelist, snažíc se přinutit mě reagovat na jeho slova. Upřeně jsem mu hleděl do rozzuřených očí. Syn Ephraima Blacka se nenarodil, aby následoval syna Leviho Uleya. Tohle je ono, Jacobe Blacku? Vycenil na mě zuby. Paul a Jared vrčeli a ježili se po jeho boku. Dokonce i když mě dokážeš porazit, smečka tě nikdy nebude poslouchat! Trhnul jsem sebou, překvapen kňučením vycházejícím mi z hrdla. Porazit tě? Nebudu s tebou bojovat, Same. Tak jaký je tvůj plán? Neustoupím stranou, abys mohl ochraňovat upírského zplozence na úkor smlouvy. Neříkám ti, abys ustoupil. Jestli jim přikazuješ, aby tě následovali - Nikdy bych nikomu nevzal jeho svobodnou vůli. Mával ocasem tam a zpátky, jakoby se zalekl odsuzování v mých slovech. Potom postoupil o krok v před, takže jsme se skoro dotýkali špičkami tlap, jeho vyceněné zuby sotva palec od mých. Do té chvíle jsem nezpozorovat, že už jsem byl vyšší než on. Nemůže tu být víc než jeden Alpha. Smečka si vybrala mě. Chceš nás dneska večer roztrhat na kusy? Vrhneš se na svoje bratry? Nebo ukončíš tohle šílenství a připojíš se opět k nám? Každé jeho slovo bylo prosyceno rozkazy, ale na mě nijak nepůsobily. Krev Alphy kolovala nezředěná v mých žilách. Mohl jsem vidět, proč ve smečce nikdy nebyl víc něž jeden Alpha. Moje tělo odpovídalo na výzvu. Cítil jsem, jak ve mě moje instinkty hájit svoje požadavky rostly. Primitivní jádro mého vlčího já se napínalo k boji o vládu. Plně jsem se soustředil na ovládnutí toho popudu. Nespadnu do nesmyslného, zhoubného zápasu se Samem. I přestože jsem mu odporoval, stále to byl můj bratr. Pro tuhle smečku je tu jen jeden Alpha. Nepopírám to ani o to nechci zápasit. Prostě jsem si vybral jít svojí vlastní cestou. Takže teď patříš k sabatu, Jacobe? Trhnul jsem sebou. Já nevím, Same. Ale vím tohle - Když pocítil váhu Alphy v mém hlase, prohnula se mu záda. Zasáhlo ho to víc, než kdy on ovlivňoval mě. Protože já jsem se narodil, abych ho vedl. Budu stát mezi tebou a Culleny. Nebudu jen přichlížet, zatímco smečka bude zabíjet nevinné - bylo obtížné použít to slovo na upíry, ale byla to pravda - lidi. Smečka má na víc než na tohle. Veď je správným směrem, Same. Otočil jsem se k němu zády a soubor vytí se vznesl do vzduchu okolo mě. Vyrazil jsem pryč od poprasku, který jsem způsobil. Neměl jsem moc času. Přinejmenším Leah by mě dokázala předběhnout, ale já měl zase rychlejší start. Vytí s přibývající vzdáleností bledlo a já se uklidnil, když ten zvuk stále trhal ticho noci. Ještě po mě nešli. Musel jsem varovat Cullenovi než se smečka vzpamatuje a zastaví mě. Pokud by je Cullenovi očekávali, možná by to dalo Samovy důvod rozmyslet si to dřív, než by bylo pozdě. Běžel jsem přímo k bílému domu který jsem stále nenáviděl, nechávajíc svůj domov za sebou. Domov, kam už jsem více nepatřil. Otočil jsem se k němu zády. Dnešek začal jako všechny ostatní dny. Strávil jsem ho doma po návratu z hlídky, ve společnosti deštivého východu sluce, snídaní s Billy a Rachel, zkaženou televizí a

hašteřením s Paulem… Jak se všechno mohlo přeměnit se v něco tak neskutečného? Jak se všechno tak posralo a zamotalo, že jsem byl teď tady, úplně sám, nežádoucí Alpha, odříznutý od svých bratrů, vybírající si místo nich upíry? Zvuk, kterého jsem se bál, přerušil moje zmatené myšlenky - byly to tlumené dopady velkých tlap na půdu, honící mě. Pokračoval jsem dál, proplétajíc se černým lesem. Musel jsem se jen dostat dostatečně blízko, aby Edward mohl slyšet to varování v mé hlavě. Leah by mě sama nedokázala zastavit. A pak jsem zachytil náladu myšlenek za mnou. Žádný hněv, nadšení. Žádné honění… následování. Vypadl jsem z tempa. Byl jsem ochromený na dva kroky, než se to opět srovnalo. Zpomal. Nemám tak dlouhé nohy jako ty. SETHE! Co si sakra myslíš, že DĚLÁŠ? JDI DOMŮ! Neodpověděl, ale mohl jsem cítit jeho vzrušení, jak se držel stále za mnou. Mohl jsem vidět skrz jeho oči, tak jako on mohl vidět skrz ty moje. Noční krajina pro mě byla deprimující - plná zoufalství. Pro něj byla plná naděje. Nedělám si srandu, Sethe! Tohle není místo pro tebe. Vypadni odsud. Žlutohnědý vlk zafuněl. Jsem s tebou, Jacobe. Myslím si, že máš pravdu. A nebudu stát za Samem, když - Ale jo, ty do pekla budeš stát za Samem! Odnes svůj chlupatej zadek zpátky do La Push a dělej, co ti Sam řekne, abys dělal. Ne. Padej, Sethe! To je rozkaz, Jacobe? Jeho otázka mě zaskočila. Smykem jsem zastavil, až moje nehty vydřely brázdy do bahna. Nepřikazuju nikomu, aby cokoli dělal. Jen ti říkám, co už stejně víš. Posadil se vedle mě. Já ti řeknu, co vím - vím, že tu je strašlivé ticho. Nevšiml sis? Zamrkal jsem. Nervózně jsem mrskal ocasem, jak jsem si uvědomoval, co myslel svými slovy. Nebylo to ticho v obvyklém smyslu slova. Vzduch stále naplňovalo vytí, daleko na západě. Nemění se zpátky, řekl Seth. To jsem věděl taky. Smečka teď musela být v pohotovosti. Budou používat spojení myslí, aby viděli, že jsou všechny strany čisté. Ale nemohl jsem slyšet, co si myslí. Mohl jsem slyšet jen Setha. Nikoho jiného. Dívají se na nás jako na oddělenou smečku, která s nimi není spojená. Ha! Hádám, že předtím se to nestalo, takže to naši otci nevěděli. Protože předtím nebyl důvod rozdělit smečku. Nikdy nebylo dost vlků na dvě. Wow. Je tu opravdu ticho. Tak nějak děsivě. Ale svým způsobem i příjemně, nemyslíš? Vsadím se, že to bylo lehčí, jako tohle, pro Ephraima, Quila a Leviho. Nebylo tam tolik žvástů, když byli jen tři. Nebo dva. Zmlkni, Sethe. Ano, pane. Přestaň s tím! Nejsou tu dvě smečky. Je tu jenom JEDNA smečka a pak já. To je všechno. Takže ty teď můžeš jít zase domů. Když tu nejsou dvě smečky, tak proč se teda můžeme slyšet navzájem, ale s ostatníma ne? Myslím, že když ses otočil k Samovi zády, bylo to docela významné gesto. Změna. A když jsem tě následoval pryč, myslím, že to bylo podstatné taky. Máš pravdu, připustil jsem. Ale co se mohlo změnit, může se změnit zase nazpátek. Zvedl se a začal klusat na východ. Není čas se o tom teď dohadovat. Měli bychom se pořád pohybovat, předtím než Sam… O téhle části měl opět pravdu. Nebyl čas na tuhle hádku. Znovu jsem se rozběhl. Seth mi zůstal za patami, držíc tradiční místo Druhého po mém pravém boku. Můžu běžet jinde, pomyslel si. Nenásledoval jsem tě, protože bych se hnal za povýšením. Běž si, kde chceš. Pro mě to nic nemění. Nebyl tu žádný zvuk pronásledování, ale my oba jsme zrychlili ve stejnou chvíli. Začínal jsem mít trochu obavy. Když jsem nemohl nahlédnout do mysli smečky, bylo tohle mnohem těžší. Neměl jsem žádný další způsob upozornění na útok než Cullenovi. Budeme chodit hlídkovat, navrhl Seth. A co uděláme, pokud nás smečka vyzve? Moje oči se zúžily. Zaútočíme na naše bratry? Tvoji sestru. Ne - spustíme alarm a ustoupíme. Dobrá odpověď. Ale co potom? Nemyslím si… Já vím, souhlasil, teď méně sebejistý. Nemyslím si, že s nimi můžu bojovat. Ale oni nebudou o nic šťastnější z představy napadnout nás, než jsme my z napadení jich. Možná je to dost, aby je to zastavilo. Plus, je jich teď jenom osm. Přestaň být tak… Zabralo mi minutu vybrat to

správné slovo. Optimistický. Leze mi to na nervy. Bez problému. Chceš, abych byl skleslý a bez naděje, nebo prostě držel hubu? Prostě drž hubu. To dokážu. Vážně? Nevypadá to tak. Konečně byl zticha. Potom jsme přeběhli přes cestu a pohybovali se skrz les, který obklopoval dům Cullenových. Mohl mě už Edward slyšet? Možná bysme měli myslet na něco jako, "Přicházíme v míru." Do toho. Edwarde? Zavolal to jméno pokusně. Edwarde, jsi tam? Fajn, teď se cítím trochu hloupě. Taky tak zníš. Myslíš, že nás může slyšet? Teď jsme od nich byly vzdáleni sotva míli. Myslím, že jo. Hej, Edwarde. Jestli mě slyšíš - vylez ven, pijavice. Máte problém. Máme problém, opravil mě Seth. Potom jsme se dostali skrz stromy na velkou paseku. Dům byl temný, ale ne prázdný. Edward stál na verandě mezi Emmettem a Jasperem. Ve slabém světle byli sněhově bílí. "Jacobe? Sethe? Co se děje?" Zpomalil jsem a ustoupil o několik kroků zpět. Ten pach byl skrz tenhle nos tak ostrý, že jsem se cítil, jakoby mě spaloval zevnitř. Seth tiše kňučel, váhající, a pak se vrátil zpátky za mě. Jako odpověď na Edwardovu otázku jsem nechal svojí myslí přeběhnout konfrontaci se Samem. Seth myslel se mnou, zaplňujíc mezery, ukazujíc situaci z jiného úhlu pohledu. Zastavili jsem se, když jsme se dostali k té části o "opovržení," protože Edward zuřivě syčel a seskočil z verandy. "Chtějí zabít Bellu?" zavrčel zpříma. Emmett a Jasper, neslyšící první část konverzace, vzali jeho otázku jako sdělení. V mžiku stáli vedle něj, zuby vyceněné, jak se pohybovali k nám. Hej! Pomyslel si Seth, ustupujíc zpět. "Eme, Jazzi - ne oni! Ti ostatní. Smečka přichází." Emmett a Jasper se zastavili; Emmett se otočil k Edwardovi, zatímco Jasper z nás nespouštěl oči. "Jakej je jejich problém?" dožadoval se odpovědi Emmett. "Stejný jako ten můj," zasyčel Edward. "Ale mají svůj vlastní plán, jak to zvládnout. Sežeň ostatní. Zavolej Carlisle! Musí se s Esme okamžitě vrátit zpátky." Neklidně jsem zakňučel. Byly odděleni. "Nejsou daleko," řekl Edward tím stejně mrtvým hlasem jako předtím. Půjdu se rozhlédnout kolem, řekl Seth. Vezmu si západní okruh. "Hrozí ti něco, Sethe?" zeptal se Edward. Vyměnili jsme si se Sethem rychlí pohled. To si nemyslím, pomysleli jsme společně. A potom jsem dodal. Ale možná bych měl jít já. Jen pro případ… Je míň pravděpodobný, že by vyzvali mě, poukázal na fakta Seth. Jsem pro ně jen děcko. I pro mě jsi jen děcko, smrade. Padám odsud. Ty se potřebuješ sladit s Culleny. Otočil se a vystřelil do temnoty. Nechystal jsem se mu rozkazovat, takže jsem ho nechal jít. Edward a já jsme stáli tváří v tvář na potemnělé louce. Mohl jsem slyšet Emmetta mumlajícího do jeho telefonu. Jasper ostražitě pozoroval místo, kde Seth zmizel do lesa. Vzápětí se na verandě objevila Alice a po tom. co na mě dlouho znepokojeně hleděla, dotančila k Jasperovu boku. Odhadoval jsem, že Rosalie byla vevnitř s Bellou. Stále ji ochraňovala - od nesprávného nebezpečí. "Tohle není poprvé, co ti dlužím svoji vděčnost, Jacobe," zašeptal Edward. "Nikdy bych po tobě tohle nežádal." Myslel jsem na to, o co mě dneska už prosil. Když přišlo na Bellu, neexistovaly hranice, které by nepřekročil. Ale jo, žádal. Popřemýšlel o tom a potom kývnul. "Musím připustit, že máš nejspíš pravdu." Hlasitě jsem si povzdechl. No, tohle není poprvé, co jsem to neudělal pro tebe. "Správně," zamumlal. Omlouvám se, že jsem dneska nijak nepomohl. Říkal jsem ti že mě nebude poslouchat. "Já vím. Nikdy jsem skutečně nevěřil, že ano. Ale…" Musel jsi to zkusit. Chápu. Už je na tom líp? Jeho oči a hlas byly najednou prázdné. "Hůře," vydechl. Nechtěl jsem ty slova nechat vsáknout se. Byl jsem vděčný, když Alice promluvila. "Jakobe, vadilo by ti přeměnit se?" zeptala se Alice. "Chci vědět, o co jde." Zakroutil jsem hlavou ve stejnou chvíli, jako Edward odpověděl. "Potřebuje zůstat ve spojení se Sethem." "Dobře, mohl by jsi potom ty být tak laskaví a povědět mi, co se děje?" Vysvětlil jí to v krátkých, suchých větách. "Smečka si myslí, že se Bella stala problémem. Předvídají potenciální nebezpečí od… od toho, co nosí. Cítí, že je jejich

povinností odstranit to nebezpečí. Jacob a Seth odešli od smečky, aby nás varovali. Zbytek plánuje dnes večer zaútočit." Alice zasyčela. Emmett a Jasper po sobě střelili pohledem a potom oči obrátili k lesu. Nikdo tady není, hlásil Seth. Na západní straně je klid. Možná to obchází. Proběhnu to okolo. "Carlisle a Esme jsou na cestě," sdělil nám Emmett. "Dvacet minut, maximálně." "Měli bychom promyslet obrané postavení," navrhl Jasper. Edward přikývl. "Pojďme dovnitř." Poběžím okruh se Sethem. Jestli se dostanu příliš daleko, abys slyšel moje myšlenky, poslouchej moje vytí. "Budu." Couvali zpátky do domu a očima kmitali po celé louce. Ještě než se dostali dovnitř, otočil jsem se a rozběhl se přímo na západ. Pořád jsem nic nenašel, řekl mi Seth. Vezmu si půlku kruhu. Hýbej se rychle - nechceme, aby dostali šanci proplížit se mezi námi. Seth ještě zrychlil. Běželi jsme mlčky a minuty plynuly. Naslouchal jsem zvukům kolem něj - kontrolujíc pro jistotu jeho úsudek. Hej - něco se rychle blíží! Upozornil mě po patnácti minutách ticha. Už jdu! Zůstaň, kde jsi - nemyslím si, že je to smečka. Zní to jinak. Sethe- Ale vítr k němu přivál přibližující se zápach a já ho přečetl z jeho mysli. Upír. Vsadil bych na Carlisleho. Sethe, stáhni se. Mohl by to být někdo jiný. Ne, jsou to oni. Rozpoznávám ten pach. Vydrž, přeměním se, abych jim to mohl vysvětlit. Sethe, nemyslím si- Ale byl pryč. Úzkostlivě jsem běžel podél západní hranice. Nebylo by to jednoduše úžasné, kdybych se o Setha nedokázal postarat ani po jednu pitomou noc? Co když se mu při mém dozoru něco stane? Leah by ze mě udělala fašírku. Alespoň to to děcko zkrátilo. Nebyly to ještě ani dvě minuty, když jsem ho znovu ucítil v hlavě. Jo, Carlisle a Esme. Kámo, byli překvapení, že mě vidí! Teď už budou pravděpodobně vevnitř. Carlisle říkal, že děkuje. Je to dobrej chlap. Jo. To je jeden z důvodů, proč s tímhle vším máme pravdu. V to doufám. Proč jsi tak skleslej, Jaku? Vsadil bych se, že Sam dneska smečku nepřivede. Nespustí sebevražednou misi. Povzdechl jsem si. Stejně nevypadalo, že by na tom záleželo. Oh. Tohle není vůbec o Samovi, že? Udělal jsem otočku na konci mého území. Na místě, kde se Seth otočil naposledy, jsem zachytil jeho pach. Nenechávali jsme žádné mezery. Myslíš si, že Bella stejně umře, zašeptal Seth. Jo, myslím. Chudák Edward. Musí z toho bláznit. Doslova. Edwardovo jméno vyneslo ostatní vřící vzpomínky na povrch. Seth je z úžasem pozoroval. A potom zavyl. Oh, chlape! V žádném případě! To jsi neudělal! To je taková hovadina, Jacobe! A ty to víš! Nemůžu uvěřit, že jsi mu slíbil, že ho zabiješ. Co to je? Musíš mu říct ne. Okamžitě zmlkni, idiote! Budou si myslet, že smečka přichází. Ups! Ihned přerušil svoje vytí. Otočil jsem se a začal klusat k domu. Tohle už nedělej, Sethe. Vem si na chvilku celej kruh. Seth zuřil, ale já ho ignoroval. Planej poplach, planej poplach, myslel jsem si, když jsem běžel blíž k nim. Omlouvám se. Seth je madej, často zapomíná. Nikdo neútočí. Planej poplach. Když jsem se dostal na louku, mohl jsem vidět Edwarda zírajícího ven z tmavého okna. Běžel jsem blíž, čekajíc na ujištění, že dostal moji správu. Nic tady venku není - jasný? Krátce přikývl. Tohle by bylo o moc jednodušší, kdyby naše komunikace nebyla jen jednosměrná. Ale potom jsem byl opět docela rád, že jsem nebyl v jeho hlavě. Ohlédl se přes rameno zpátky do domu a já viděl, jak sebou trhnul. Pokynul mi k odchodu, aniž by se znovu podíval mým směrem, a potom mi zmizel z výhledu. Co se děje? Jako bych měl dostat odpověď. Seděl jsem na louce naprosto nehybně a poslouchal. S těmahle ušima jsem mohl zaslechnout skoro i Sethovi tiché kroky, na míle daleko v lese. Bylo snadné slyšet každý zvuk uvnitř potemnělého domu. "Byl to planý poplach," vysvětloval Edward jeho mrtvým hlasem, pouze opakující, co jsem mu řekl. "Seth byl rozrušený něčím jiným a zapomněl, že nasloucháme signálu. Je velmi mladý." "Bomba, batolata hlídající pevnost," zabručel hluboký hlas. Předpokládal jsem, že to byl Emmett. "Prokázali nám dneska večer obrovskou službu, Emmette," poukázal na

skutečnost Carlisle. "Obrovskou osobní oběť." "Jasně, já vím. Jsem prostě žárlivý. Přál bych si být tam venku." "Seth si nemyslí, že Sam teď zaútočí," řekl Edward mechanicky. "Ne když jsme byli varování a chybějí mu dva členové smečky." "Co si myslí Jacob?" zajímal se Carlisle. "Není tak optimistický." Nikdo nepromluvil. Byl tam jen tlumený, odkapávající zvuk, který jsem nemohl rozpoznat. Slyšel jsem jejich tiché dýchání - a dokázal jsem oddělit Bellu od ostatních. Její bylo výrazné, namáhavé. Bylo přerušované a ve zvláštním rytmu. Mohl jsem slyšet její srdce. Zdálo se… tak rychlé. Srovnal jsem ho se svým vlastním tepem, ale nebyl jsem si jistý, jestli to mělo nějaký smysl. V téhle podobě to nebylo stejné, jako když jsem byl normální. "Nesahej na ni! Probudíš ji," zašeptala Rosalie. Někdo si povzdechnul. "Rosalie," zamumlal Carlisle. "Nezačínej si se mnou, Carlisle. Nechali jsme tě udělat to po tvém, ale to je všechno, co ti dovolíme." Vypadalo to, jakoby teď Rosalie i Bella obě mluvily v množném čísle. Jakoby tvořily svoji vlastní smečku. Tiše jsem se přibližoval před dům. Každý krok mě dostával o trochu blíž. Potemnělá okna byla jako televize běžící v nějaké nudné čekárně - bylo nemožné z ní na dlouho odtrhnout oči. Několik dalších minut, několik dalších kroků a můj kožich se otíral o verandu. Mohl jsem vidět skrz okna - vidět vrcholy stěn a strop, nerozsvícený lustr visící z něj. Byl jsem dost vysoký, takže všechno, co bych musel udělat, bylo jenom trochu natáhnout krk… a možná jednu tlapu položit na okraj verandy… Nakukoval jsem do velké, otevřené místnosti s očekáváním, že spatřím něco velice podobného situaci dneska odpoledne. Ale změnilo se to tak moc, že jsem nejdřív byl zmatený. A potom jsem si myslel, že jsem se díval do jiné místnosti. Skleněná stěna byla pryč - teď vypadala spíš jako z kovu. Nábytek byl všechen odtáhnutý stranou, s Bellou stočenou do klubíčka na úzké posteli ve středu otevřeného prostoru. Ne na normální posteli - té s žebřinami jako v nemocnici. Také jako v nemocnici byly monitory připojené k jejímu tělu, trubičky přilepené na její kůži. Světla na monitorech zářila, ale pracovala dokonale nehlučně. Ten odkapávající zvuk pocházel z kapačky zavedené ho Belliny ruky - nějaká tekutina, hustá a bílá, ne průhledná jak bylo zvykem. Ve svém neklidném spánku se nepatrně zakuckala a oba, Edward i Rosalie, se přesunuli a skláněli se nad ní. Její tělo sebou škublo a ona zakňučela. Rosalie pohladila Bellu po čele. Edwardovo tělo znehybnělo - byl zády ke mně, ale jeho výraz musel být něco k vidění, protože Emmett se dostal mezi ně ještě než jsem stačil mrknout. Zvedl ruku k Edwardovi. "Ne dneska večer, Edwarde. Máme jiné věci, o které bychom se měli obávat." Edward se od něho otočil a opět vypadal, jakoby ho upalovali zaživa. Jeho oči se na vteřinu setkaly s mými, a potom jsem klesnul zpět na všechny čtyři. Běžel jsem zpátky do tmavého lesa, běžíc se připojit k Sethovi, běžíc pryč od toho, co bylo za mnou. Hůře. Ano, byla na tom hůř.

12. Někteří lidé prostě nechápou podstatu slova "nevítaný"

Od spánku mě dělil sotva jeden krok.
Slunce vykouklo zpoza mraků už před hodinou - namísto naprosté temnoty se teď les nacházel v šeru. Seth se stočil na zemi a usnul okolo jedné. Vzbudil jsem ho až za svítání, aby mě vystřídal. Dokonce i po proběhané noci jsem měl velké obtíže donutit můj mozek zmlknout na dost dlouho, abych usnul, ale Sethovo rytmický běh pomáhal. Jedna, dva-tři, čtyři, jedna, dva-tři, čtyři - bum bum-bum bum - tlapy mu tlumeně dopadaly na vlhkou zem, zas a znovu, jak kontroloval široký okruh kolem domu Cullenových. Už jsme měli v zemi vyšlapanou cestičku. Sethovy myšlenky byly prázdné, jenom rozmazaná zeleň a šeď, jak se les kolem něj míhal. Bylo to docela uklidňující. Pomáhalo mi to zaplnit si hlavu tím, co viděl, než abych nechal na jeviště vystoupit svoje vlastní myšlenky.
A pak Sethovo pronikavé vytí rozřízlo ticho brzkého rána.
Vrávoravě jsem se postavil, vyběhnuvší předníma nohama dřív, než se ty zadní vůbec stihly zvednout ze země. Sprintoval jsem k místu, kde se zarazil Seth, poslouchajíc s ním zvuky tlap běžící naším směrem.
Zdravíčko,hoši.

Sethovi skrz zuby ujelo šokované zakňučení. A potom jsme oba svorně zavrčeli, když jsme pronikli hlouběji do nových myšlenek.
Oh, bože! Jdi pryč, Leah! Zanaříkal Seth.
Zastavil jsem, když jsem se dostal k Sethovi, který měl zakloněnou hlavu, připraven znovu zavýt - tentokrát aby si postěžoval.
Kašli na to, Sethe.

Jasně. Fuj! Fuj! Fuj! Zakňučel a zahrabal do země, zanechávajíc hluboké rýhy v půdě.
Leah přiklusala na dohled, proplétajíc svoje malé šedé tělo skrz porost lesa.
Přestaň fňukat, Sethe. Chováš se jak malej harant.
Zavrčel jsem na ni. Automaticky uskočila zpět.
Co si myslíš, že děláš, Leah?

Rozzlobeně zakvílela. Je to docela zřejmý, ne? Připojuju se k tvé podělané malé zrádcovské smečce. Psí strážci upírů. Zaštěkala v sarkastickém smíchu.
No to jako vůbec. Padej zpátky předtím, než ti urvu nějakou méně důležitou část těla.

Jako kdybys mě dokázal chytit. Zazubila se a její tělo sebou škubalo v záchvatu smíchu. Chceš závod, ó neohrožený vůdce?
Zhluboka jsem se nadechl, naplňujíc svoje plíce, dokud se mi nevyboulily boky. Potom, když jsem si byl jistý, že nebudu vřískat, jsem prudce vydechl.
Sethe, jsi dát Cullenům vědět, že to je jen tvoje debilní sestra - pomyslel jsem si ty slova nejkrutěji, jak jen bylo možné. Já se s tímhle vypořádám.
Do toho! Seth byl až moc šťastný, že mohl odejít. Zmizel směrem k domu.

Leah zakňučela a naklonila se za ním, kožich na ramenech naježený. Ty ho jenom tak necháš běžet k upírům úplně samotného?
Jsem si docela jistej, že by se od nich radši nechal sejmout, než aby musel strávit další minutu v tvé přítomnosti.

Sklapni, Jacobe. Ups, omlouvám se - chtěla jsem říct, sklapni, nejvyšší Alpho.

Proč jsi sakra tady?
Myslíš si, že budu prostě sedět doma, zatímco se můj malej bráška nabídl jako kousací hračka pro upíry?

Seth nechce ani nepotřebuje tvoji ochranu. Ve skutečnosti, nikdo tě tady nechce.

Ó, au, to mi zlomilo srdce. Cha, zaštěkala. Řekni mi, kdo by mě u sebe chtěl a já vypadnu.
Takže tohle není vůbec o Sethovi, co?

Samozřejmě, že je. Já jenom poukazuju na fakt, že moje společnost není poprvé nechtěná.. Ne moc motivující, pokud víš, jak to myslím.

Zaťal jsem zuby a snažil se uvažovat racionálně.
Poslal tě Sam?

Kdybych tu byla jako Samův poslíček, nebyl bys schopný mě slyšet. Už s ním nejsem víc vázaná.

Pečlivě jsem naslouchal myšlenkám smíšeným se slovy. Pokud tohle bylo rozptýlení nebo trik, musel jsem být ve střehu, abych ho rozpoznal. Ale nic tam nebylo. Její tvrzení bylo naprosto pravdivé. Nežádoucí, téměř zoufání hodná pravda.
Teď jdi oddaná mě? Zeptal jsem se maximálně sarkasticky. Jasně.
Můj výběr je omezený. Pracuju s variantami, které mám. Věř mi, neužívám si tohle o nic víc než ty.

To nebyla pravda. V její mysli byl zvrácený druh vzrušení. Byla z tohohle nešťastná, ale také to pro ni bylo nějak divně důležité. Prohledával jsem její mysl, pokoušejíc porozumět.
Naježila se, odmítajíc moji dotěrnost. Obvykle jsem se Leah snažil ignorovat - nikdy předtím jsem se nepokoušel ji pochopit.
Byli jsme vyrušeni Sethem, myslícím na jeho vysvětlení Edwardovi. Leah úzkostně zakňučela. Edwardův obličej, orámovaný stejným oknem jako včera v noci, nevykazoval jakoukoli reakci na novinky. Jeho tvář byla prázdná, mrtvá.
Wow, vypadá hrozně, zamumlal si pro sebe Seth. I na tuhle myšlenku upír nijak nereagoval. Zmizel v domě. Když se Seth otočil a zamířil zpátky k nám, Leah se trochu uvolnila.
Co se děje? zeptala se. Zasvěť mě do děje.
Proč bych to dělal? Nezůstáváš.

Vlastně, pane Alpho, zůstávám. Protože očividně musím někomu patřit - a nemysli si, že jsem nezkoušela se prostě jen odtrhnout, ale sám moc dobře víš, jak úžasně to nefunguje - takže jsem si vybrala tebe.
Leah, nemáš mě ráda. A já nemám rád tebe.

Díky, pane vševidoucí. Na tom mi nezáleží. Zůstávám se Sethem.

Nemáš ráda upíry. Nemyslíš si, že to z toho dělá nepatrnej konflikt zájmů?

Ty je taky nemáš rád.

Ale já jsem odevzdaný tomuto spojenectví. Ty ne.
Budu si od nich udržovat odstup. Můžu tady hlídkovat, přesně jako Seth.

A já ti mám v tomhle předpokládám věřit.

Když mi upřeně hleděla do očí, napjala krk a stoupla si na špičky, snažíc se být stejně vysoká jako já. Nezradím svoji smečku.
Chtěl jsem zaklonit hlavu a zavít, přesně jako předtím Seth. Tohle není tvoje smečka! Tohle dokonce ani není smečka. Jsem to jenom já, jdoucí svojí vlastní cestou! Co je to s vámi Clearwatery? Proč mě prostě nemůžete nechat o samotě?
Seth, právě k nám přicházející ze zadu, zakňučel; urazil jsem ho. Paráda.
Můžu být užitečná, nebo ne, Jaku?

Sám o sobě nejsi tolik otravný, smrade, ale jestli se ty a Leah dáte dohromady - jestli jediný způsob, jak se jí zbavit, je poslat tě domů… No, můžeš mi vyčítat, že budu chtít, abys odešel?

No tak, Leah, všechno kazíš!

Jo, já vím, řekla mu a ta myšlenka byla přeplněná tíhou jejího zoufalství.
Cítil jsem v těch střech slovech víc bolesti, než bych kdy hádal. Nechtěl jsem se tak cítit. Nechtěl jsem, aby se ona cítila tak hrozně. Jistě, smečka na ni byla tvrdá, ale ona to v sebě všechno nesla s hořkostí, kterou nakazila každou svoji myšlenku a činila tak bytí v její hlavě noční můrou.
Seth se také cítil provinile. Jaku… Nepošleš mě opravdu pryč, že ne? Leah není zlá. Fakt. Chci říct, že s ní můžeme okruh hlídky rozšířit. A tohle Sama dostane na sedm. Není šance, že by zahájil útok, když máme početní převahu. To je pravděpodobně dobře…
Víš, že nechci vést smečku, Sethe.

Tak nás neveď, navrhla Leah.
Odfrkl jsem. To zní naprosto dokonale. Tak běžte přímo domů.
Jaku, pomyslel si Seth. Já sem patřím. Mám rád upíry. Cullenovi rozhodně. Pro mě jsou to lidé a budu je chránit, protože se předpokládá, že to budeme dělat.

Možná, že ty sem patříš, smrade, ale tvoje sestra ne. A ona půjde, kdekoli jsi -

Krátce jsem se zastavil, protože jakmile jsem to řekl, něco jsem spatřil. Něco, na co se Leah snažila nemyslet.
Nikam by nešla.
Myslel jsem, že je to kvůli Sethovi, pomyslel jsem si nevrle.
Trhla sebou. Samozřejmě, jsem tu kvůli Sethovi.
A aby ses dostala od Sama.

Zaťala zuby. Nemusím se před tebou obhajovat. Prostě musím udělat, co jsem řekla. Patřím do tvé smečky, Jacobe. Tečka.
Odkráčel jsem od ní, vrčící.
Do hajzlu. Nikdy se jí nezbavím. Tak moc jako mě neměla v oblibě, tak moc jako se jí hnusili Cullenovi, tak šťastná jako by byla jít zabít všechny upíry právě teď hned, tak moc jako ji vytáčelo i přesto je muset ochraňovat - všechno z toho bylo nic ve srovnání s tím, jak se cítila, když se osvobodila od Sama.
Leah mě neměla ráda, takže mi nedalo takovou práci přát si, aby zmizela.
Milovala Sama. Stále. A přesvědčit ho, aby si přál, aby zmizela, bylo víc bolestivé, než kdyby s tím byla ochotná žít, a teď měla na výběr. Přijala by jakoukoli jinou možnost. Dokonce i když to znamenalo nastěhovat se ke Cullenům jako jejich domácí mazlíček.
Nevím, jestli bych zašla tak daleko, pomyslela si. Snažila se, aby ta slova zněla tvrdě, útočně, ale v její přetvářce byly velké trhliny.
Podívej, Leah…

Ne, ty se podívej, Jacobe. Přestaň se o tom se mnou dohadovat, protože z toho nevzejde nic dobrého. Budu se ti držet z cesty, fajn? Udělám, cokoli chceš. Kromě vrácení se do Samovi smečky a bytí ubohé ex-přítelkyně, které se nemůže zbavit. Jestli chceš, abych odešla - znovu se posadila a zahleděla se mi do očí - budeš mě muset přinutit.
Vrčel jsem dlouhou, hněvivou minutu. Začínal jsem k Samovi cítit určité sympatie, navzdory tomu, co mě a Sethovi udělal. Není divu, že vždycky smečce rozkazoval. Jak jinak by se něco udělalo?
Sethe, budeš se na mě hodně zlobit, pokud zabiju tvoji sestru?

Na chvilku předstíral, že o tom přemýšlel. No… jo, nejspíš jo.
Povzdechl jsem si.
Fajn, tak potom, slečno Udělám-cokoli-chceš. Proč se neuděláš trochu užitečnou a neřekneš nám, co víš? Co se stalo po tom, co jsme minulou noc odešli?

Spousta vití. Ale to jste nejspíš slyšeli. Bylo to tak hlasité, že nám chvilku trvalo, než jsme přišli na to, že už vás nemůžeme slyšet. Sam byl… Slova jí přestala poslouchat, ale mohli jsme to vidět v našich hlavách. Seth i já jsme se přihrbili. Po tom bylo celkem rychle jasné, že budeme muset věci znovu promyslet. Sam ze všeho nejdřív plánoval promluvit si dneska ráno Radou starších. Předpokládali jsme, že se setkáme a vyřešíme plán hry. Mohla jsem říct, že se nechystal zahájit útok hned. S tebou a Sethem mimo a varovanýma pijavicemi by to byla sebevražda, Nejsem si jistá, co budou dělat, ale kdybych byla pijavicí, nepotulovala bych se lesem sama. Lovecká sezóna na upíry začala.
Rozhodla ses vynechat to dnešní ranní setkání? Zeptal jsem se.
Když jsme se rozcházeli z večerní hlídky, vyžádala jsem si povolení jít domů, říct mámě, co se stalo -

Do hajzlu! Řekla jsi to mámě? Zavrčel Seth.
Sethe, odsuň na chvilku ty sourozenecký blbosti. Pokračuj, Leah.

Takže jakmile jsem byla člověk, vzala jsem si chvilku, abych si věci pořádně promyslela. No, vlastně jsem si vzala celou noc. Vsadím se, že si ostatní myslí, že jsem usnula. Ale celá ta dvě-oddělené-smečky, dvě-oddělené-mysli-smeček věc mi dala hodně podmětů k probírání. Nakonec jsem zvážila Sethovo bezpečí a, ehm, ostatní přínos proti představě změnění se na zrádce a čichání upířího smradu na kdo ví jak dlouho. Už víš, jak jsem se rozhodla. Nechala jsem mámě vzkaz. Očekávám, že uslyšíme, až to Sam zjistí…

Leah našpicovala uši na západ.
Jo, očekávám, že jo, souhlasil jsem.
Takže, to je všechno. Co budeme dělat teď? Zeptala se.
Ona i Seth se na mě netrpělivě podívali.
Tohle byl přesně ten druh věcí, které jsem nechtěl muset dělat.
Hádám, že prostě budeme dál dávat pozor. To je všechno, co můžeme. Ty by sis měla nejspíš zdřímnout, Leah.
Ty si spal zhruba tolik co já.

Myslíš, že budeš dělat, co jsi řekla?

Jasně. Postrašuje to, zabručela a potom zívla. No, to je jedno. To mě netíží.
Vezmu si hlídku, Jaku. Nejsem vůbec unavený. Seth byl tak šťastný, že jsem je nepřinutil jít domů, že téměř poskakoval vzrušením.
Jistě, jistě. Půjdu se přihlásit ke Cullenům.

Když Seth vyrazil po nové cestě vyšlapané ve vlhké půdě, Leah se za ním zamyšleně ohlédla.
Možná kolečko nebo dvě, předtím než zalehnu… Hej, Sethe, chceš vidět, kolikrát tě dokážu předběhnout?

NE!

Vyrazila za ním s tichým chechotem.
Bez účinku jsem zavrčel. Tolik ke klidu a míru.
Ale Leah se snažila - na Leah. Udržovala svůj úšklebek na minimu, jak se proháněla po okruhu, ale bylo nemožné neuvědomovat si její domýšlivé rozpoložení. Uvažoval jsem o všech těch "dva přidružení" řečech. Opravdu to nebylo žádoucí, protože i jeden byl až moc na moji mysl. Ale pokud tam museli být tři z nás, bylo těžké vymyslet někoho, koho bych za ni okamžitě nevyměnil.
Paul? Navrhla.
Možná, připustil jsem.
Zasmála se pro sebe, příliš nervózně a nabuzeně stát se uraženou. Zajímal jsem se, jak dlouho by jí mohlo potěšení ze Samovy ošemetné lítosti vydržet.
To bude můj cíl - být míň otravná než Paul.

Jo, pracuj na tom.

Když jsem byl několik jardů od paseky, přeměnil jsem se. Neplánoval jsem tady strávit moc času jako člověk. Ale stejně tak jsem neplánoval mít Leah v hlavě. Natáhl jsem si otrhané kraťasy a vykročil přes louku.
Dveře se otevřely ještě předtím, než jsem dorazil ke schodům a byl jsem překvapený, že raději něž Edwarda jsem viděl Carlisleho, vykročivšího ven, aby se se mnou setkal - jeho obličej vypadal vyčerpaně a poraženecky. Na chvíli mi zamrzlo srdce. Váhavě jsem zastavit, neschopný mluvit.
"Jsi v pořádku, Jacobe?" zeptal se mě.
"Je Bella?" vymáčkl jsem ze sebe.
"Ona je… na tom stejně jako minulou noc. Vyděsil jsem tě? Omlouvám se. Edward říkal, že přicházíš v lidské podobě a já vyšel ven přivítat tě, protože on ji nechtěl opustit. Je vzhůru."
A Edward nechtěl ztratit ani kapku času s ní, protože už mu ho moc nezbývalo. Carlisle to neřekl nahlas, ale věděl to stejně dobře.
Byla to už docela doba, co jsem naposledy spal - před svojí poslední hlídkou. Teď jsem to naplno pocítil. Udělal jsem další krok, posadil se na schod na verandu a opřel se hlavou o zábradlí.
Pohybujíc se šustivě tiše, jak to dokázali jenom upíři, se Carlisle posadil na stejný schod jako já k druhému zábradlí.
"Včera v noci jsem nedostal šanci ti poděkovat, Jacobe. Nemáš tušení, jak moc oceňuji tvoje… slitování. Vím, že tvým záměrem bylo chránit Bellu, ale jsem ti zavázán i za bezpečí zbytku mé rodiny. Edward mi pověděl, co jsi musel udělat…"
"Nemluv o tom," zamručel jsem.
"Pokud si to tak přeješ."
Seděli jsme mlčky. Mohl jsem slyšet ostatní v domě. Emmett, Alici a Jasper, mluvící tiše, vážnými hlasy v poschodí. Esme nemelodicky broukala v jiné místnosti. Rosalie a Edward dýchali blízko - nedokázal jsem říct, co to bylo, ale mohl jsem slyšet rozdíl v Bellině namáhavém funění. Mohl jsem také slyšet její srdce. Zdálo se… nepravidelné.
Bylo to, jakoby osud sešel z cesty, jen aby mě během dvaceti čtyř hodin přinutil udělat všechno, co jsem přísahal, že nikdy neudělám. Byl jsem tady, poflakující se kolem, čekající na její smrt.
Už jsem to víc nechtěl poslouchat. Mluvení bylo lepší než to.
"Ona je teď tvojí rodinou?" zeptal jsem se Carlisleho. Všiml jsem si toho už předtím, když řekl, že jsem pomohl i zbytku jeho rodiny.
"Ano. Bella už je mi dávno dcerou. Milovanou dcerou."
"Ale necháš ji zemřít."
Byl ticho dost dlouho, abych mohl vzhlédnout. Jeho tvář byla opravdu velice vyčerpaná. Věděl jsem moc dobře, jak se cítil.
"Neumím si představit, co si kvůli tomu o mě musíš myslet," řekl nakonec. "Ale nemohu přehlížet její přání. Nebylo by správné učinit toto rozhodnutí za ni, nutit ji."
Chtěl jsem na něj být naštvaný, ale dělal mi to těžším. Bylo to, jakoby na mě nazpátek házel moje vlastní slova. Zněla přesně jako předtím, ale teď nemohla být pravdivá. Ne když Bella umírala. Nicméně… Vzpomněl jsem si, jaké bylo ležet zlomený na zemi před Samem - nemít na výběr, ale být zapletený do vraždy někoho, koho jsem miloval. A Bella milovala věci, které by neměla.

"Myslíš si, že je tu nějaká šance, že to zvládne? Mám na mysli, jako upír a to všechno. Řekla mi o… o Esme."
"Řekl bych, že v tomto směru je tu vždycky určitá šance," řekl potichu. "Viděl jsem upíří jed dělat zázraky, ale jsou případy, kdy už ani ten nemůže pomoci. Její srdce je teď příliš namáhané; pokud by mělo selhat… nebylo by nic, co bych dokázal udělat."
Bellino srdce bušilo a ochabovalo, dodávajíc jeho slovům trýznivé zdůraznění.
Možná, že se Země začala točit pozpátku. Možná, že to by vysvětlilo, proč bylo všechno naprosto opačně než včera - jak jsem mohl doufat v tom, co kdysi vypadalo jako ta nejhorší věc na světě.
"Co jí ta věc dělá?" zašeptal jsem. "Včera na tom byla tak špatně. Viděl jsem… hadičky a to všechno. Skrz okno."
"Plod není slučitelný s jejím tělem. Zaprvé, je příliš silný, ale to by pravděpodobně nějakou dobu mohla snášet. Větší problémem je, že jí to neumožňuje dostávat živiny, které potřebuje. Její tělo odmítá všechny druhy výživy. Snažím se jí krmit nitrožilně, ale ona to prostě nevstřebává. Všechno ohledně jejího stavu je zrychlené. Sleduji ji - a ne jen ji, ale i plod - jak hladoví k smrti. Nedokážu to zastavit ani zpomalit. Nemůžu přijít na to, co to chce." Jeho unavený hlas se na konci zlomil.
Cítil jsem se úplně stejně jako včera, když jsem spatřil ty černé skvrny na jejím břiše - zuřivě a trochu bláznivě.
Sevřel jsem ruce do pěstí, abych ovládnul třesení. Nenáviděl jsem tu věc, která jí ubližovala. Tomu monstru prostě nestačilo mlátit ji zevnitř. Ne, muselo ji to také vyhladovět. Pravděpodobně jen hledalo něco, do čeho by mohlo zabořit zuby - a vycucnout to do sucha. Dokud to ještě nebylo dostatečně velké, aby zabilo někoho jiného, spokojilo se s vysáváním Bellina života.
Mohl jsem jim říct úplně přesně, co to chtělo: smrt a krev, krev a smrt.
Moje kůže byla rozpálená. Pomalu jsem nadechoval a zase vydechoval, soustředíc se na uklidnění se.
"Přál bych si, abych měl lepší představu o tom, co přesně to je," zašeptal Carlisle. "Plod je dobře chráněný. Nebyl jsem schopný vytvořit snímek z ultrazvuku. Pochybuji, že je nějaká šance dostat skrz zárodečnou blánu jehlu, ale by Rosalie stejně v žádném případě nesouhlasila, abych to zkusil."
"Jehlu?" zamumlal jsem. "Na co by to bylo?"
"Dozvěděl bych se více o plodu, dokázal bych lépe odhadnout, čeho to bude schopné. Co bych dal za trošku zárodečné tekutiny. Kdybych znal byť jen chromozomový počet…"
"Ztrácím se, doktore. Mohl by jsi to zjednodušit?"
Krátce se uchichtnul - dokonce i jeho smích zněl vyčerpaně. "Jistě. Jak daleko jste v biologii? Už jste se učili o chromozomových párech?"
"Myslím, že jo. Máme jich dvacet tři, ne?
"Lidé ano."
Zamrkal jsem. "Kolik jich máte vy?"
"Dvacet pět."
Na vteřinu jsem se zamračil na svoje pěsti. "Co to znamená?"
"Myslel jsem, že to znamená, že naše druhy jsou téměř kompletně rozdílné. Méně příbuzné než je lev s domácí kočkou. Ale tento nový život - no, nasvědčuje to tomu, že jsme více geneticky slučitelní, než jsem se domníval." Smutně si povzdechl. "Nevěděl jsem, že je potřeba je varovat."

Také jsem si povzdechl. Bylo snadné nenávidět Edwarda z té stejné nevědomosti. Stále jsem ho za to nenáviděl. Ale nebylo snadné chovat stejné city ke Carlislovy. Možná protože v Carlislově případě jsem neoplýval deseti odstíny žárlivosti.
"Možná by pomohlo vědět, jaký byl počet - zdali má plod blíže k nám nebo k ní. Vědět, co očekávat." Potom pokrčil rameny. "A možná by to nepomohlo ničemu. Nejspíš si jenom přeji mít něco ke studiu, něco k dělání."
"Zajímalo by mě, jaké jsou moje chromozomy," zamumlal jsem namátkou. Znovu jsem přemýšlel o těch olympijských testech na steroidy. Dělali by analýzu DNA?
Carlisle rozpačitě zakašlal. "Ty máš dvacet čtyři párů, Jacobe."
Pomalu jsem se otočil a upřeně se na něj zahleděl, zvedajíc obočí.
Vypadal zahanbeně. "Byl jsem… zvědavý. Opovážil jsem se, když jsem tě minulý červen ošetřoval."
Chvilku jsem o tom přemýšlel. "Nejspíš my mě to mělo pěkně nasrat. Ale ve skutečnosti je mi to totálně putna."
"Omlouvám se. Měl jsem se zeptat."
"To je v pohodě. Neměl jsi v úmyslu mě zranit."
"Ne, přísahám, že jsem tě nechtěl zranit. Bylo to jenom… Shledávám tvůj druh fascinujícím. Domnívám se, že prvky upírské přirozenosti se pro mě v průběhu století staly mírně otřepané. Tvoje odlišnost od lidí je zajímavá mnohem víc. Téměř magická."
"Čáry máry fuk," zabručel se. Byl přesně jako Bella se všemi těmi magickými nesmysly.
Carlisle se zasmál dalším vyčerpaným smíchem.
Potom jsme v domě zaslechli Edwardův hlas a oba se odmlčeli, abychom mohli poslouchat.
"Hned budu zpátky, Bello. Chci si na chvilku promluvit s Carlislem. Vlastně, Rosalie, vadilo by ti doprovodit mě?" Edward zněl nějak jinak. V jeho mrtvém hlasu se objevilo zrníčko života. Jiskra něčeho. Ne doslova naděje, možná spíš touhy po ní.
"Co se děje, Edwarde?" zeptala se Bella chraptivě.
"Nic, kvůli čemu by ses měla trápit, lásko. Zabere to jen vteřinu. Prosím, Rose?"
"Esme?" zavolala Rosalie. "Mohla by jsi za mě dohlédnout na Bellu?"
Zaslechl jsem šepot větru, jak Esme přiletěla dolů po schodech.
"Samozřejmě," řekla.
Carlisle se posunul, otočíc se s netrpělivým pohledem ke dveřím. Nejdřív vyšel ven Edward, těsně následován Rosalií. Jeho obličej už nebyl mrtvý, stejně jako jeho hlas. Zdál se intenzivně soustředěný. Rosalie vypadala podezíravě.
Edward za ní zavřel dveře.
"Carlisle," zašeptal.
"Ano, Edwarde?"
"Možná jsme na to šli ze špatného konce. Poslouchal jsem vás s Jacobem a když jsi mluvil o tom, co… plod chce, Jacob měl poutavou myšlenku."
Já? Co jsem si myslel? Kromě očividné zášti k té věci? Přinejmenším jsem v tom nebyl sám. Mohl jsem říct, že Edward prožíval krušné časy s používání termínu tak mírného, jako byl plod.
"Ve skutečnosti jsme se na to vůbec nepodívali z tohoto úhlu," pokračoval Edward. "Pokoušeli jsme se dát Belle, co potřebuje. A její tělo to přijímalo stejně dobře, jako by to dělalo jedno z našich. Možná jsme měli nejdřív zaměřit na potřeby… plodu. Možná, že pokud to dokážeme uspokojit, budeme jí schopni účinněji pomoci."
"Nerozumím ti, Edwarde," přiznal Carlisle.

"Přemýšlej o tom, Carlisle. Pokud je ta stvůra víc upír než člověk, zkus hádat, čeho se dožaduje - čeho se mu nedostává? Jacob na to přišel."
Vážně? Přehrál jsem si celou konverzaci, snažíc si vybavit, jaké myšlenky jsem si nechal pro sebe. Vzpomněl jsem si ve stejnou chvíli, jako Carlisle pochopil.
"Oh," řekl ohromeně. "Myslíš si, že to je… žíznivé?"
Rosalie bez dechu zasyčela. Už víc nebyla podezřívavá. Její nechutně dokonalou tvář ozářilo pochopení, její oči se rozšířily vzrušením. "Samozřejmě," zamumlala. "Carlisle, máme přece stranou pro Bellu ten typ nula negativní. Je to dobrý nápad," přidala, ale nepodívala se ne mě.
"Hmm." Carlisle si přiložil ruku k bradě, ztracený ve vlastních myšlenkách. "Jsem zvědavý… A pak, jaký bude nejlepší způsob k podávání…"
Rosalie zakroutila hlavou. "Nemáme čas být nápadití. Podle mě bychom měli začít tradiční cestou."
"No tak moment," zašeptal jsem. "Zpomal. Mluvíte - mluvíte o nucení Belly pít krev?"
"Byl to tvůj nápad, pse," řekla Rosalie, mračící se na mě, aniž by se na mě skutečně podívala.
Ignoroval jsem ji a sledoval Carlisleho. Ten stejný přízrak naděje, který měl ve tváři Edward, se teď nacházel v doktorových očích. Spekulujíc našpulil rty.
"To je prostě…" nemohl jsem najít to správné slovo.
"Nestvůrné?" navrhl Edward. "Odporné?"
"Víc než dost."
"Ale co když jí to pomůže?" zašeptal.
Rozzlobeně jsem zatřásl hlavou. "Co budete dělat, strčíte jí hadičku dolů krkem?"
"Zamýšlím se jí zeptat, co si o tom myslí. Jen jsem to chtěl probrat nejprve s Carlislem."
Rosalie přikývla. "Pokud jí řekne, že by to možná mohlo pomoci dítěti, bude ochotná udělat cokoli. Dokonce i kdybychom je museli krmit hadičkou."
A potom jsem si uvědomil - když jsem zaslechl, jak její hlas dostal všechnu tu sladkost, když řekla slovo dítě - že ta bloncka by souhlasila s čímkoli, co by pomohlo tomu život sajícímu monstru. Tak o tohle tu šlo, to byl ten záhadný faktor, který ty dvě spojil? Chtěla Rosalie dítě?
Koutkem oka jsem zahlédl, jak Edward nepřítomně, krátce přikývl, ani se nedívajíc mým směrem. Ale věděl jsem, že odpovídal na moji otázku.
No ne, nikdy by mě nenapadlo, že Barbie ledová královna by měla mateřskou stránku. Tolik k ochraně Belly - Rosalie jí tu haničku pravděpodobně narve dolů krkem sama.
Edwardovi rty vytvořily úzkou čáru a já věděl, že jsem měl opět pravdu.
"No, nemáme čas tady posedávat a debatovat o tom," řekla Rosalie netrpělivě. "Co si myslíš, Carlisle? Měli bychom to zkusit?"
Carlisle se zhluboka nadechl a vyskočil na nohy. "Zeptáme se Belly."
Bloncka se samolibě usmála - no jasně, jestli to bylo na Belle, přistoupí na to.
Vytáhnul jsem se do schodů a následoval je, když zmizeli v domě. Nebyl jsem si jistý proč. Možná jen chorobná zvědavost. Bylo to jako v horroru. Příšery a krev všude, kam se podíváš.
Možná jsem prostě nedokázal odolávat dalšímu volání mých zužujících se drogových zásob.
Bella ležela natažená na nemocniční posteli, břicho se jí tyčilo pod přikrývkou. Vypadala jako z vosku - bez barvy a tak nějak průhledně. Mohli byste si myslet, že už byla mrtvá,

nebýt toho nepatrného pohyb hrudníku, její mělké dýchání. A pak její oči vyhledaly nás čtyři s vyčerpanou podezíravostí.
Ostatní už byly u ní, přeplujíc místnost náhlým pohybem. Bylo hrůzostrašné to pozorovat. Loudal jsem se vpřed vysoce pomalou chůzí.
"Co se děje?" požadovala vysvětlení Bella svým chraptivým šepotem. Její vosková ruka sebou trhla vzhůru - jak se snažila ochránit její břicho ve tvaru balónu.
"Jacob měl nápad, který ti možná pomůže," řekl Carlisle. Přál jsem si, aby mě z toho vynechal. Nic jsem nenavrhl. Ať si všechny zásluhy nechá její krev sající manžel, patřily mu. "Nebude to… příjemné, ale -"
"Ale pomůže to děťátku," přerušila ho horlivě Rosalie. "Vymysleli jsme lepší způsob, jak ho nakrmit. Snad."
Bella zamrkala. Potom vykašlala slabý úsměv. "Ne příjemné?" zašeptala. "Sakra, to mohla být příjemná změna." Prohlížela si trubičku zastrčenou do její paže a znovu zakašlala.
Bloncka se rozesmála s ní.
Ta holka vypadala, jakoby jí zbývaly jen hodiny a nepochybně musela mít bolesti, ale stále vtipkovala. Typická Bella. Snažíc se uklidnit napětí, zlepšit to pro všechny ostatní.
Edward prošel kolem Rosalie, jeho napjatého výrazu se humor ani nedotkl. Za to jsem byl rád. Pomáhalo, jenom trošičku, že to snášel hůř než já. Vzal ji za ruku, kterou nechránila svoje oteklé břicho.
"Bello, lásko, chceme tě požádat, abys udělal něco nestvůrného," řekl, použijíc ta stejná přídavná jména, která nabídl mě. "Odporného."
No, přinejmenším jí to sdělil hezky na rovinu.
Mělce, nervózně se nadechla. "Jak hrozného?"
Odpověděl jí Carlisle. "Myslíme si, že plod má možná chutě bližší našim než tvým. Myslíme si, že je žíznivý."
Zamrkala. "Oh. Oh."
"Tvůj stav - stavy vás obou - se rychle zhoršují. Nemáme času nazbyt, abychom mohli přijít s příjemnějším způsobem, jak to udělat. Nejrychlejší cesta, jak vyzkoušet teorii -"
"Mám to vypít," zašeptala. Mírně přikývla - stěží měla dost energie na malý pohyb hlavou. "To dokážu udělat. Nácvik do budoucnosti, ne?" Jakmile se podívala na Edwarda, její bezbarvé rty se stáhly do chabého úsměvu. Neusmál se nazpátek.
Rosalie začala netrpělivě podupávat špičkou. Ten zvuk mi opravdu lezl na nervy. Zajímalo mě, co by dělala, kdybych ji teď prohodil zdí.
"Takže, kdo mi chytne grizzliho?" zašeptala Bella.
Carlisle a Edward si vyměnili rychlí pohled a Rosalie přestala podupávat.
"Co?" zeptala se Bella.
"Bude to víc efektivní zkouška, když to vezmeme přímo, Bello," řekl Carlisle.
"Pokud plod touží po krvi," vysvětlil Edward, "není to po zvířecí."
"Nebude v tom pro tebe rozdíl, Bello. Nemysli na to," povzbuzovala ji Rosalie.
Belliny oči se rozšířily. "Kdo?" vydechla a její upřený pohled přeskočil na mě.
"Nejsem tu jako dárce, Bells," zabručel jsem. "Mimo to, ta věc jde po lidské krvi a já si nemyslím, že moje by se dala použít -"
"Máme krev po ruce," řekla jí Rosalie, skočíc mi do řeči dřív, než jsem skončil, jako bych tam vůbec nebyl. "Pro tebe - jen pro případ. Vůbec se kvůli tomu netrap. Bude to v pořádku. Mám z toho dobrý pocit, Bello. Myslím si, že děťátku bude mnohem lépe."
Bella si pohladila břicho.

"No," zaskřehotala sotva slyšitelně. "Já umírám hlady, takže se vsadím, že on taky." Snažila se o další vtip. "Jdeme na to. Můj první upíří čin."

13. Fajn věc, mám silnej žaludek

arlisle a Rosalie v mžiku zmizeli, nečekaně vystartujíc do horního podlaží. Slyšel jsem, jak diskutovali, jestli by ji pro ni neměli raději ohřát. Ble. Zajímalo mě, co všechno za věci hodné domu hrůzy, tady udržovali. Lednička plná krve, ověřeno. Co dalšího? Mučící komora? Pokoj s rakvemi?

Edward zůstal v pokoji, držíc Bellu za ruku. Jeho tvář byla znovu mrtvá. Nevypadal, že by měl energii udržet si dokonce i tu maličkou náhražku naděje, kterou měl předtím. Hleděli

si navzájem do očí, ale ne takovým tím přesládlým způsobem. Bylo to, jakoby vedli rozhovor. Druh připomínky na Sama a Emily.
Ne, tohle nebylo přesládlé, ale o to těžší bylo to pozorovat.
Věděl jsem, jak se cítila Leah - musel jsem to vídat celou tu dobu. Musel jsem to poslouchat v Samově hlavě. Samozřejmě, že jsme se kvůli ní všichni cítili hrozně, nebyli jsme netvoři - rozhodně ne v tomhle smyslu. Ale nejspíš jsme ji vinili z toho, jakým způsobem to překonávala. Rozdávala rány každému, kdo se k ní jen přiblížil, pokoušejíc se učinit nás všechny stejně tak nešťastnými, jako byla ona sama.
Už nikdy bych ji znovu neobviňoval. Jak by mohlo někomu pomoci rozšiřovat tento druh utrpení kolem? Jak by někdo mohl nezkusit uvolnit něco málo z té zátěže strkáním malého dílku do všech ostatních v okolí?
A pokud to znamenalo, že jsem musel mít smečku, jak jsem ji mohl vinit z toho, že mi vzala moji svobodu? Udělal bych to samé. Kdyby existovala cesta, jak uniknout té bolesti, udělal bych to.
Rosalie po chvíli seskočila z poschodí, letíc skrz místnost jako ostrý vánek, rozšiřujíc kolem palčivý zápach. Zastavila se v kuchyni a já zaslechl vrzání dveří od kredence.
"Ne viditelně, Rosalie," zabručel Edward. Protočil oči.
Bella vypadala zvědavě, ale Edward na ni jenom zakroutil hlavou.
Rosalie proletěla zpět skrz pokoj a znovu zmizela.
"Tohle byl tvůj nápad?" zašeptala Bella. Její hlas byl těžkopádný, jak se pokoušela mluvit dostatečně hlasitě, abych to mohl slyšet. Zapomněla, že jsem slyšel znamenitě. Svým způsobem jsem měl rád, jak se - velice často - zdálo, že kompletně zazdila fakt, že jsem nebyl tak úplně člověk. Přiblížil jsem se k ní, aby se nemusela tak namáhat.
"Neházej vinu za to na mě. Tvůj upír jenom ukradl sarkastické komentáře z mé hlavy."
Nepatrně se usmála. "Neočekávala jsem, že tě zase uvidím."
"Jo, nápodobně."
Cítil jsem se divně, jen tam tak stát, ale upíři odsunuli všechen nábytek stranou kvůli lékařským přístrojům. Tušil jsem, že je to ani v nejmenším neobtěžovalo - nebyl moc velkej rozdíl v sezení a stání, když jste byli kus šutru. Mě by to ostatně taky nevadilo, nebýt toho, že jsem byl tak neskutečně unavený.
"Edward mi řekl, co jsi musel udělat. Je mi to líto."
"To je v pohodě. Bylo pravděpodobně jen otázkou času, než bych vybuchnul nad nějakým Samovým rozkazem," zalhal jsem.
"A Seth," zašeptala.
"Ten je ve skutečnosti šťastný, že může pomoct."
"Nesnáším, když ti působím problémy."
Zasmál jsem se - znělo to víc jako štěkání než jako smích.
Slabě si povzdechla. "Hádám, že to není nic nového, co?"
"Ne, ve skutečnosti ne."
"Nemusíš zůstávat a sledovat to," řekla, stěží hovoříc.
Mohl jsem odejít. A byl to pravděpodobně zatraceně dobrej nápad. Ale kdybych to udělal, s tím jak teď vypadala, mohl bych chybět u posledních patnácti minutách jejího života.
"Vlastně nemám na práci nic zajímavějšího," řekl jsem ji, snažíc se nevpustit do svého hlasu emoce. "Od té doby, co se k nám přidala Leah, je být vlkem mnohem míň atraktivní."
"Leah?" zalapala po dechu.

"Ty si jí to neřekl?" obrátil jsem se zmateně na Edwarda.
Jenom pokrčil rameny bez toho, aby uhnul očima z její tváře. Evidentně to pro něj nebyla moc vzrušující novinka, rozhodně ne něco, co by stálo za zahrnutí do výčtu událostí, které se přihodily.
Bella to nevzala tak lehce. Zdálo se, že pro ni to byla vrcholně špatná zpráva.
"Proč?" vydechla.
Nechtěl jsem zabřednout do té nekonečně dlouhé románové verze, tak jsem to zkrátil na minimum. "Aby hlídala Setha."
"Ale Leah nás nenávidí," zašeptala.
Nás. Krása. Všiml jsem se si obav, které se jí zmocnily.
"Leah nebude nikoho otravovat." Kromě mě. "Je teď v mojí smečce," - ušklíbl jsem se nad těmi slovy - "takže následuje moje vedení."
Fuj.
Bella nevypadala přesvědčeně.
"Jsi vystrašená z Leah, ale jsi nejlepší kámoška s psychopatickou blondýnou?"
Z druhého poschodí se ozvalo tiché zasyčení. Super, slyšela mě. Co víc si přát?
Bella se na mě zamračila. "Ne. Rose… chápe."
"Jo," zavrčel jsem. "Chápe, že umíráš a nezajímá ji to, dokud je ten mutantní zplozenec mimo nebezpečí."
"Přestaň se chovat jako pitomec, Jacobe," zašeptala.
Vypadala příliš slabě na to, aby se tak rozčilovala. Raději jsem se zkusil usmát. "Říkáš to, jakoby to snad bylo možný."
Bella se chvilku snažila mi můj úsměv neopětovat, ale nakonec si nedokázala pomoct; koutky křídových rtů se jí zvedly.
A potom přišel Carlisle a ta psychouška, odpovídajíc tak na nevyslovený dotaz, kam se vlastně poděli. Carlisle měl v ruce bílý, umělohmotný kelímek - ten druh s víčkem a ohebným brčkem. Oh - ne viditelně; konečně jsem to chápal. Edward nechtěl, aby Bella musela myslet na to, co dělala, o nic víc než bylo nezbytné. A to se povedlo, protože vůbec nešlo vidět, co to v tom kelímku vlastně je. Ale já to mohl cítit.
Carlisle zaváhal, ruku s kelímkem napůl nataženou, když si všimnul Bellina vyplašeného pohledu.
"Mohli bychom zkusit jiný způsob," řekl jí tiše.
"Ne," zašeptala Bella. "Nejdřív zkusím tohle. Nemáme čas…"
Zpočátku jsem si myslel, že ji to konečně trklo a strachovala se o sebe, ale potom se její ruka slabě zachvěla, jak si chtěla pohladit břicho.
Bella se natáhla a vzala si od něj ten kelímek. Ruka se jí trochu třásla, až jsem z kelímku slyšel tlumené cákání, jak jeho obsah narážel na stěny nádoby. Pokusila se opřít o loket, ale mohla stěží zvednout hlavu. Když jsem pozoroval, jak slabou se stala za méně než den, po páteři mi sjel náznak žáru.
Rosalie položila Belle ruku kolem ramen, podpírajíc také její hlavu, jako se to dělává s novorozencem. Ta bloncka byla z těch mimin úplně hotová.
"Díky," zašeptala Bella. Její oči přeskakovaly z jednoho z nás na druhého. Stále vnímala dost na to, aby se cítila rozpačitě. Kdyby nebyla tak vyčerpaná, vsadil bych se, že by zčervenala až za ušima.
"Nevšímej si jich," zamumlala k ní Rosalie.
To mě přinutilo cítit se nepříjemně. Měl jsem odejít, když mi Bella tu příležitost nabízela. Nehodil jsem se sem, být tohohle součástí. Přemýšlel jsem o tom, jak odtamtud

vypadnout, ale potom jsem si uvědomil, že takový pohyb by to Belle jenom ztížil - bylo by pro ní obtížnější tím projít. Usoudila by, že jsem byl příliš znechucený, než abych zůstal. Což byla skoro pravda.
Ale stejně. I když se nebudu hlásit k odpovědnosti za tenhle nápad, nechtěl jsem zapříčinit ani jeho selhání.
Bella zvedla kelímek k obličeji a přičichla ke konci brčka. Trhla sebou a zašklebila se.
"Bello, miláčku, můžeme najít jednodušší způsob," řekl Edward, natahujíc ruku pro kelímek.
"Zacpi si nos," navrhla Rosalie. Zlostně hleděla na Edwardovu ruky, jakoby ho snad přes ni chtěla prásknout. Přál jsem si, aby to udělala.
Vsadil bych se, že by to Edward nenechal jen tak a já umíral touho vidět, jak by bloncka přišla o končetinu.
"Ne, to není tím. Prostě to jen-" Bella se zhluboka nadechla. "Voní to dobře," přiznala tichounce.
Ztěžka sem polknul, bojujíc, aby se mi znechucení neodráželo v obličeji.
"To je dobře," řekla Rosalie Belle nedočkavě. "To znamená, že jsme na správné stopě. Zkus to." Výraz na blončcině tváři se změnil a já byl překvapený, že nepřešela do oslavného tance.
Bella si zasunula brčko mezi rty, pevně semknula oči a nakrčila nos. Slyšel jsem pohyby krve v kelímku, když se její ruka roztřásla. Chvilku usrkávala, a potom tiše zasténala, oči stále zavřené.
Edward a já jsme k ní vykročili ve stejnou chvíli. Pohladil ji po tváři a já zatnul ruce za zády.
"Bello, lásko-"
"Jsem v pořádku," zašeptala. Otevřela oči a vzhlédla k němu. Její výraz byl… provinilý. Omluvný. Prosebný. Vyděšený. "Taky to dobře chutná."
Žaludeční kyseliny mi pěnily v břichu a hrozily vylitím se z mého těla.
"To je dobře," zopakovala Rosalie, stále téměř tančící. "Dobré znamení."
Edward přitiskl ruku na Bellinu tvář, prsty kopírujíc tvar jejích křehkých kostí.
Bella si povzdechla a znovu přiložila rty k brčku. Tentokrát skutečně sála. Tohle jednání nebylo tak oslabené jako všechno ostatní kolem ní.
"Co tvoje břicho? Nezvedá se ti žaludek?" zeptal se Carlisle.
Bella zakroutila hlavou. "Ne, není mi špatně," zašeptala. "To je hlavní, ne?"
Rosalie se ještě víc rozzářila. "Výborně."
"Myslím, že na tohle je trochu brzy, Rose," zamumlal Carlisle.
Bella polkla další várku krve. Potom se bleskově podívala na Edwarda. "Zkazí mi to skóre?" zašeptala. "Nebo začneme počítat až potom, co budu upír?"
"Nikdo nic nepočítá, Bello. A v každém případě kvůli tomu nikdo nezemřel." Usmál se, ale postrádalo to jakékoli známky života. "Tvůj záznam je stále čistý."
Nestíhal jsem je sledovat.
"Vysvětlím ti to později," řekl Edward tak tiše, že jeho slova téměř splynula s jeho dýcháním.
"Cože?" zašeptala Bella.
"Mluvil jsem si sám pro sebe," zalhal hladce.
Pokud uspěl s tímhle, když Bella žila, nebude schopný z toho tak lehce vyváznout, až budou její smysly stejně bystré jako ty jeho. Bude muset zapracovat na upřímnosti.
Edwardovy rty sebou cukly, bojujíc s úsměvem.

Bella si usrkla několik dalších loků, hledíc upřeně kolem nás směrem k oknu. Pravděpodobně předstírala, že jsem tam nebyli. Nebo možná jen já. Nikdo jiný z této skupiny by nebyl znechucený z toho, co dělala. Právě naopak - prodělávali nejspíš těžké časy, aby jí nevyrvali ten kelímek z ruky.
Edward protočil oči.
Proboha, jak s ním někdo mohl vydržet bydlet? Byla opravdu škoda, že nemohl slyšet Bellyny myšlenky. Potom by ji těmahle sračkama taky štval a unavil by ji.
Krátce se uchichtl. Bellyny oči okamžitě přeskočily k němu a napůl se usmála nad humorem zračícím se mu ve tváři. Tipoval bych, že poslední dobou ho takhle nevídala zrovna často.
"Něco vtipného?" nadechla se.
"Jacob," odpověděl jí.
Zběžně si mě prohlédla s dalším unaveným úsměvem. "Jo, Jake je číslo," souhlasila.
Ohromný, teď jsem byl ještě dvorní šašek. "Bada bing," zamumlal jsem s v chabé imitaci vtipu.
Znovu se usmála a dopřála si z kelímku další doušek. Trhnul jsem sebou, když do brčka vstoupil pouze vzduch, způsobujíc tak hlasitý sací zvuk.
"Zvládla jsem to," řekla, znějíc potěšeně. Její hlas byl jasnější - hrubý, ale poprvé za dnešek to nebyl šepot. "Když to udržím v sobě, Carlisle, vytáhneš ze mě ty jehly?"
"Jakmile to bude možné," slíbil. "Upřímně, tam kde jsou stejně nedělají zase tolik dobrého."
Rosalie pohladila Bellu po čele a vyměnila si s ní letmý pohled plný naděje.
Všichni to mohli vidět - kelímek plný lidské krve způsobil okamžitý rozdíl. Vracela se jí barva - její voskové tváře dostaly slabě růžový nádech. Už nevypadala, že by od Rosalie nadále potřebovala takové množství opory. Dýchalo se jí snadněji a přísahal bych, že tlukot jejího srdce byl silnější, více stabilní.
Všechno se zlepšilo.
Příznak naděje v Edwardových očích se přeměnil do něčeho skutečného.
"Chtěla by si ještě?" naléhala Rosalie.
Belle klesla ramena.
Než k ní Edward promluvil, probodl Rosalii pohledem. "Nemusíš pít víc hned teď."
"Jo, já vím. Ale… já chci," přiznala zachmuřeně.
Rosalie proplétala svoje hubené, špičaté prsty skrz Belliny rovné vlasy. "Nemusíš se kvůli tomu cítit trapně, Bello. Tvoje tělo po tom prahne. Všichni to chápeme." Její tón byl nejdřív konejšivý, ale potom ostře dodala: "A každý kdo ne, by tady neměl být."
Evidentně to směřovalo ke mně, ale nenechal jsem se od té bloncky vytočit. Byl jsem šťastný, že se Bella cítila lépe. Takže co když to obnášelo, že jsem byl naprosto znechucený? Bylo to, jako bych nic neřekl.
Carlisle si vzal od Belly kelímek. "Hned jsem zpátky."
Zatímco zmizel, Bella upřela svůj pohled na mě.
"Jaku, vypadáš otřesně."
"Ty máš co říkat."
"Vážně - kdy jsi se naposledy vyspal?"
Chvilku jsem o tom popřemýšlel. "No, vlastně si nejsem úplně jistej."
"Ou, Jaku. Teď si zahrávám i s tvým zdravím. Nebuď hloupej."
Zaťal jsem zuby. Tak ona se kvůli nějakému monstru mohla nechat zabíjet, ale mě nebylo dovoleno vynechat několik nocí spánku, abych sledoval, jak to dělala?

"Odpočiň si trochu, prosím," pokračovala. "Nahoře je pár postelí - můžeš si vybrat kteroukoli z nich."
Výraz na Rozáliině tváři ujasnil, že v jedné z nich bych rozhodně vítaný nebyl. V každém případě mi vrtalo hlavou, na co ta asi tak ta Bezesná kráska potřebovala postel. Byla jen tak majetnická na svoje věci?
"Díky, Bells, ale radši budu spát na zemi. Daleko od smradu, však víš."
Ušklíbla se. "Jasně."
Potom se vrátil Carlisle a Bella se roztržitě natáhla pro krev, jakoby myslela na něco jiného. S tím stejným roztěkaným výrazem začala nasávat.
Opravdu vypadala lépe. Vytáhla se nahoru do sedu, dávajíc pozor na hadičky. Rosalie se vznášela vedle ní, připravená ji chytit, kdyby zavrávorala. Ale Bella ji nepotřebovala. Mezi polykáním se pokaždé zhluboka nadechla a rychle vyprázdnila druhý kelímek.
"Jak se cítíš teď?" zeptal se Carlisle.
"Není mi zle. Spíš tak nějak hladově… jenom si nejsem jistá, jestli jsem spíš hladová nebo žíznivá, chápeš?"
"Carlisle, jen se na ni podívej," zamumlala Rosalie maximálně namyšleně. "Tohle její tělo evidentně chce. Měla by se napít ještě."
"Je stále člověk, Rosalie. Potřebuje také jídlo. Dejme jí chvilku, abychom se přesvědčili, jak to na ní působí a potom bychom mohli zkusit nějaká normální jídlo. Máš na něco obzvláště chuť, Bello?"
"Vajíčka," vyhrkla okamžitě a vyměnila si s Edwardem významný pohled doprovázený úsměvem. Jeho úsměv byl stále chatrný, ale v obličeji měl více života než předtím.
Mrknul jsem a téměř zapomněl, jak znovu otevřít oči.
"Jacobe," zašeptal Edward. "Opravdu by ses měl vyspat. Jak řekla Bella, samozřejmě můžeš zůstat tady, ačkoli venku by ses cítil pravděpodobně víc uvolněně. Nemusíš se ničeho obávat - slibuji, že jestli bude potřeba, vyhledám tě."
"Jasně, jasně," zamumlal jsem. Teď když se zdálo, že má Bella několik dalších hodin, jsem mohl beztrestně utéct. Jít se schoulit někam pod stromy… Dost daleko aby tam ten pach nedosahoval. Kdyby se něco pokazilo, pijavice by mě vzbudila. Dlužil mi to.
"To rozhodně," souhlasil Edward.
Kývl jsem a položil ruku na Bellinu. Byla ledově chladná.
"Vypadáš líp," řekl jsem.
"Díky, Jacobe." Obrátila ruku a stiskla tu moji. Cítil jsem její tenký svatební prsten, který jí volně jezdil na kostnatém prstě.
"Dejte jí deku nebo něco," zamumlal jsem, jakmile jsem se otočil ke dveřím.
Ještě než jsem se stačil pohnout, ranní vzduch protnulo zdvojené vytí. Nebylo pochyb o naléhavém charakteru toho zvuku. Tentokrát žádné nedorozumění.
"Zatraceně," zavrčel jsem a vrhl jsem se skrz dveře ven. Odrazil jsem se z verandy a uprostřed letu dovolil tomu ohni mě rozervat. Ozval se ostrý trhající zvuk, jak se z mých šortek staly cáry látky. Sakra. Tohle byl jediný kus oblečení, který jsem měl. Ale teď na tom nezáleželo. Dopadl jsem na tlapy a odstartoval na západ.
Co se děje? křičel jsem ve své hlavě.
Přicházejí, odpověděl Seth. Přinejmenším tři.
Rozdělili se?
Běžím rychlostí světla zpátky k Sethovi, slíbila Leah. Cítil jsem, jak jí vzduch proudil skrz plíce, když se přinutila k prakticky neuvěřitelné rychlosti. Les kolem ní se jenom míhal. Zatím se nezdá, že by chtěli zaútočit.

Sethe, nevyzívej je. Počkej na mě.
Zpomalují. Ahr - je tak divný nebýt schopnej je slyšet. Myslím…
Co?
Myslím, že zastavili.
Počkej na zbytek smečky.
Pšš. Cítíte to?
Vstřebal jsem jeho pocity. Sotva patrné, nehlučné tetelení se vzduchu.
Někdo se změnil?
Vypadá to tak, souhlasil Seth.
Leah se přiřítila na malé otevřené prostranství, kde Seth čekal. Hrabala drápy do země a vrčela jako závodní auto.
Kryju ti záda, brácho.
Přicházejí, řekl Seth nervózně. Pomalu. Jdou.
Jsem skoro tam, řekl jsem jim a pokoušel se letět jako Leah. Bylo příšerné být od nich oddělený s potencionálním nebezpečím blíž jim nežli mě. To bylo špatně. Měl bych být s nimi, mezi nimi, ať už se blížilo cokoli.
Podívejme, kdo si to najednou hraje na tatínka, pomyslela si Leah kysele.
Soustřeď se, Leah.
Čtyři, rozhodl Seth. Ten smrad slyšel víc než skvěle. Tři vlci, jeden člověk.
Konečně jsem dosáhl malé mýtiny a okamžitě se přesunul k nim. Seth si úlevně oddech a napřímil se na svém místě po mém pravém boku. Leah po mé levici vypadala trochu méně nadšeně.
Takže teď jsem až pod Sethem, zabručela pro sebe.
Kdo dřív přijde, ten dřív mele, pomyslel si Seth samolibě. Ale kromě toho, nikdy předtím jsi nebyla Alphův Třetí. Takže jsi stejně povýšila.
Být pod soplošským bráchou není povýšení.
Pšš! okřiknul jsem je. Je mi putna, kde stojíte. Zavřete klapačky a připravte se.
O pár vteřin později jsme je spatřili, jdoucí pomalu, přesně jak si Seth myslel. Jared v popředí jako člověk zvedl ruce. Paul, Quil a Collin kráčeli za ním jako vlci. V jejich držení těla nebyly žádné známky připravovaného útoku. Loudali se za Jaredem, uši vztyčené, ostražití ale klidní.
Avšak… bylo zvláštní, že by Sam poslal Collina spíš než Embryho. To bych já neudělal, kdybych posílal diplomatickou skupinu na nepřátelské území. Neposlal bych děcko. Poslal bych zkušeného bojovníka.
Rozptýlení? napadlo Leah.
Postupovali Sam, Embry a Brady sami? To se mi nezdálo pravděpodobné.
Chceš, abych to ověřila? Můžu zaběhnout kolečko a být zpátky do dvou minut.
Měl bych varovat Culleny? zajímal se Seth.
Co když je smyslem tohohle rozdělit nás? zeptal jsem se. Cullenovi ví, že se něco děje. Jsou v pohotovosti.
Sam by nebyl tak pitomej…, zašeptala Leah a v mysli jí hlodaly obavy. Představovala si Sama útočícího na Cullenovi jen se dvěma dalšíma po boku.
Ne, nebyl, ujistil jsem ji, přestože mi z těch představ v její hlavě taky nebylo zrovna nejlíp.
Po celou tu dobu na nás Jared a tři vlci upřeně hleděli, vyčkávali. Bylo strašně divné neslyšet, co si mezi sebou Quil, Paul a Collin říkali. Jejich výraz byl prázdný - nečitelný.
Jared si odkašlal a kývl na mě. "Bílá vlajka dočasného příměří, Jaku. Přišli jsme si promluvit."

Myslíš, že je to pravda? zeptal se Seth.
Dává to smysl, ale…
Jo, souhlasila Leah. Ale.
Neuvolnili jsme se.
Jared se zamračil. "Mluvilo by se nám snadněji, kdybych tě taky mohl slyšet."
Seshora jsem na něj shlížel. Nechystal jsem se přeměnit zpět, dokud z téhle situace nebudu mít lepší pocit. Dokud to nepochopím. Proč Collin? To byla část, která mě nejvíc znepokojovala.
"Fajn. Hádám, že pak teda budu prostě mluvit," řekl Jared. "Jaku, chceme, aby ses vrátil."
Quil za ním tiše zakňučel. Podpora toho prohlášení.
"Rozdělil jsi naši rodinu. Takhle to být nemá."
Neviděl jsem na to úplně stejně, ale přinejmenším to bylo tvrdě výstižné. Mezi mnou a Samem bylo v tu chvíli několik nevyřešených odlišností v našich názorech.
"Víme, že jsi… neoblomný ohledně té situace s Culleny. Víme, že to je problém. Ale tohle už je vážně trochu přehnané."
Seth zavrčel. Přehnané? A napadnout naše spojence bez varování není?
Sethe, už jsi někdy slyšel o kamenné tváři? Zachovej ji.
Promiň.
Jardovi oči se mihly k Sethovy a pak zpátky ke mně. "Sam je ochotný vzít to pozvolna, Jacobe. Zklidnil se, promluvil si s Radou starších. Rozhodli se, že okamžitá akce v tomto případě není v ničím nejlepším zájmu."
Překlad: Už ztratili moment překvapení, myslela si Leah.
Bylo zvláštní, jak oddělené naše dříve sdílené myšlení bylo. Smečka už byla Samova smečka, už to pro nás byli "oni". Něco zvenčí a jiné. A bylo obzvláště divné, že Leah myslela takovým způsobem - že byla pevnou součástí "nás."
"Billy a Sue s tebou souhlasí, Jacobe. Myslí si, že bychom měli počkat, než bude Bella… oddělena od toho problému. Její zabití je něco, kvůli čemu by se nikdo z nás necítil moc příjemně."
Přestože jsem za to Setha právě zdrbal, nedokázal jsem v sobě zadržet krátké zavrčení. Takže oni se kvůli vraždě necítili moc příjemně, co?
Jared znovu zvedl ruce. "Klídek, Jaku. Víš, co jsem tím myslel. Ale hlavní je, že budeme čekat a přehodnotíme situaci. Rozhodne se později, jestli tu je problém s tou… věcí."
Ha, pomyslela si Leah. Jaké břemeno.
Nechceš ho přebrat?
Vím, co si myslí, Jaku. Co si Sam myslí. Vsázejí na to, že Bella stejně umře. Usuzují, že potom budeš tak rozzuřený…
Že sám povedu útok. Uši se mi znovu přitiskly k lebce. Leahin odhad zněl dost přesně. A byla poměrně velká šance, že by se tak vážně stalo. Až… pokud by ta věc zabila Bellu, bylo by snadné zapomenout, jak jsem se kvůli Carlislově rodině cítil právě teď. Pravděpodobně by pro mě opět vypadali jako nepřátelé - jako nic jiného než krev sající pijavice.
Nenechám tě zapomenout, zašeptal Seth.
Já vím že ne, smrade. Otázkou je, jestli tě budu poslouchat.
"Jaku?" zeptal se Jared.
Naštvaně jsem zasténal.
Leah, oběhni okruh - jen pro jistotu. Musím si s ním promluvit a chci si být jistý, že zatímco budu člověk, nebude se tu dít nic jiného.

Dej mi pokoj, Jacobe. Můžeš se přede mnou přeměnit. Navzdory mé nekonečné snaze jsem tě už stejně nahého viděla - nějak moc mě to nebere, tak se nevzrušuj.
Nesnažím se chránit nevinnost tvých očích, snažím se nám chránit záda. Takže odsud vypadni.
Leah si odfrkla a potom vystartovala do lesa. Slyšel jsem její drápy zařezávající se do půdy, nutíc ji ještě zrychlit.
Nahota byla nepohodlná, ale nevyhnutelná součást života ve smečce. Nepřemýšleli jsme o tom, dokud se k nám nepřipojila Leah. Potom to začalo být nepříjemné. Zabralo jí obvyklou dobu, než dokázala zabránit svojí přeměně pokaždé, když ji něco vytočilo. Všichni jsme ji letmo zahlédli. A nebylo to tak, že nestála za podívání; prostě jenom nestálo za to, když tě později přichytila, jak jsi na to myslel.
Jared a ostatní zírali na místo, kde zmizela do křoví, s ostražitým výrazem.
"Kam šla?" zeptal se Jared.
Nevšímal jsem si ho, zavřel oči a skládal se opět dohromady. Bylo to, jakoby se vzduch kolem mě chvěl, vytřásal se ze mě v malých vlnách. Zvedl jsem se na zadní nohy přesně v ten správný okamžik, abych byl plně narovnaný, když jsem se vrátil do svého lidského já.
"Oh," řekl Jared. "Čau, Jaku."
"Nazdar, Jarede."
"Dík že se mnou mluvíš."
"Jo."
"Chceme, aby ses vrátil, chlape."
Quil znovu zakňučel.
"Nejsem si jistej, že je to tak jednoduchý."
"Pojď domů," řekl, předklánějící se. Prosící. "Můžeme tohle dát do pořádku. Nepatříte sem. Dovol Sethovi a Leah také se vrátit."
Rozesmál jsem se. "Jasně. Jako bych je o to nežádal už od první chvíle."
Seth si za mnou odfrkl.
Jared to zhodnotil, jeho oči obezřetné. "Takže, co bude teď?"
Přemýšlel jsem o tom víc než minutu, zatímco on trpělivě čekal.
"Já nevím. Ale nejsem si jistý, že by se všechno mohlo prostě vrátit do normálu, Jarede. Nevím, jak to funguje - ale nepřipadá mi, že můžu tuhle Alpha záležitost prostě vypínat a zapínat, jak se mi zachce. Je to tak nějak stálý."
"Stále patříš k nám."
Nadzvedl jsem obočí. "V jedné smečce nemůžou existovat dvě Alphy, Jarede. Vzpomínáš, jak přiostřený to bylo minulou noc? Instinktivně si navzájem konkurujeme."
"Takže teď se prostě až do konce života budete poflakovat kolem s těma parazitama?" dožadoval se odpovědi. "Tohle není tvůj domov. Dokonce už nemáš ani oblečení," zdůraznil. "Zůstanete vlky po celou tu dobu? Víš moc dobře, že Leah nemá ráda, když musí jíst v této podobě."
"Až Leah dostane hlad, může si dělat, cokoli bude chtít. Sama si vybrala tady být. Neříkám nikomu, co má dělat."
Jared si povzdechl. "Sama moc mrzí, co ti udělal."
Přikývl jsem. "Už se na něj nezlobím."
"Ale?"
"Ale nevrátím se zpátky, ne teď. Počkáme a uvidíme, jak se to vyvine. A budeme dávat pozor na Culleny tak dlouho, jak jen se nám to bude zdát nezbytné. Protože, navzdory

tomu co si myslíte, tohle není jen o Belle. Ochraňujeme ty, kteří by měli být ochraňováni. A to se vztahuje i na Culleny." Přinejmenším aspoň na většinu z nich.
Seth v souhlasu tiše zaštěkal.
Jared se zamračil. "Tak to tady už potom není nic, co bych ti mohl říct."
"Teď ne. Uvidíme, jak to všechno půjde."
Jared otočil hlavu k Sethovy, soustředíc se teď pouze na něj. "Sue mě požádala, abych ti řekl - ne, abych tě poprosil - aby ses vrátil domů. Má zlomení srdce, Sethe. Je úplně sama. Nechápu, jak jí to s Leah můžete dělat. Takhle ji opustit, když váš táta sotva zemřel -"
Seth zakňučel.
"Klidni to, Jared," upozornil jsem ho.
"Jen mu ukazuju, jaké to je."
Odfrkl jsem si. "Jasně." Sue byla tvrdší než kdokoli, koho jsem znal. Tvrdší než můj táta, tvrdší než já. Dost tvrdá na to, aby hrála svým dětem na soucit, pokud by je to dokázalo dostat domů. Nebylo od ní fér takhle se Sethem manipulovat. "Sue o tomhle ví už několik dlouhých hodin, že? A většinu z té doby strávila s Billy, starým Quilem a Samem, ne? Jo, jsem si jistej, že se úplně topí v samotě. Samozřejmě, že pokud chceš, můžeš odejít, Sethe. To přece víš."
Seth začenichal.
O vteřinu později našpicoval uši k severu. Leah musela být blízko. Pane Bože, ona byla vážně neskutečně rychlá. Dva údery mého srdce a smykem zastavila v houští jen několik metrů od nás. Doklusala k nám a zaujala místo před Sethem. Nechala čenich ve vzduchu, velice zřetelně se nedívajíc mým směrem.
To jsem oceňoval.
"Leah?" zeptal se Jared.
Setkala se se s jeho upřeným pohledem a sotva viditelně vycenila zuby.
Jared nevypadal překvapený jejím nepřátelstvím. "Leah, ty víš, že tady nechceš být."
Zavrčela na něj. Hodil jsem po ní varovným pohledem, který ale stejně neviděla. Seth zakňučel a šťouchnul do ní ramenem.
"Promiň," řekl Jared. "Nejspíš bych neměl předpokládat. Ale tebe s pijavicemi nic nesvazuje."
Leah se po zralém uvážení podívala na svého bratra a následně na mě.
"Takže chceš dohlížet na Setha, chápu," kývl. Jeho oči se mihly ke mně a znovu se vrátily k ní. Pravděpodobně přemýšlel o tom druhém pohledu - přesně jako já. "Ale Jake nedovolí, aby se mu něco stalo a Seth se nebojí tady být." Jared se zašklebil. "Tak jako tak, prosím, Leah. Chceme tě zpátky. Sam tě chce zpátky."
Leah škubla ocasem.
"Sam mi řekl, abych škemral. Doslova mi řekl, abych si kleknul, když budu muset. Chce tě doma, Lee-lee, tam kde patříš."
Viděl jsem, jak sebou Leah trhla, když Jared použil přezdívku, kterou jí kdysi dávno Sam vymyslel. A potom, když dodal ty poslední tři slova, naježily se jí chlupy a skrz zuby ze sebe vydala dlouho nekončící proud vrčení. Ani jeden z nás nemusel být v její hlavě, abych slyšel všechno to proklínaní na jeho adresu. Téměř jste mohli slyšet neslušná slova, která použila.
Vyčkal jsem, dokud neskončila. "Risknu ztrátu své končetiny a řeknu, že Leah patří kamkoli, kde si přeje být."
Leah zavrčela, ale když probodávala Jareda pohledem, usoudil jsem, že to byl její souhlas.

"Podívej, Jarede, jsme stále rodina, jasný? Dostaneme se přes tuhle krizi, ale než se tak stane, pravděpodobně byste měli zůstat na svém území. Jen aby nedošlo k nedorozuměním. Nikdo nechce rodinou rvačku, nemám pravdu? Sam to taky nechce, že ne?"
"Samozřejmě že ne," odsekl Jared. "Zůstaneme na našem území. Ale kde je tvoje území, Jacobe? To upíří?"
"Ne, Jarede. Momentálně jsem tak trochu bezdomovec. Ale neměj obavy - takhle to nepůjde donekonečna." Nadechl jsem se. "Už moc času… nezbývá. Dobře? Potom Cullenovi nejspíš odejdou a Seth a Leah se vrátí domů."
Leah a Seth společně zakňučeli, jejich čenichy se synchronizovaně otočily mým směrem.
"A co ty, Jaku?"
"Zpátky do lesů, myslím. Opravdu nedokážu tvrdnout v blízkosti La Push. Dvě Alphy znamenají příliš mnoho rozporů. Kromě toho jsem to měl beztak v úmyslu. I před tímhle chaosem."
"Co když si budeme potřebovat promluvit?" zajímal se Jared.
"Vytí - ale zůstávejte za hranicí. My přijdeme k vám. A není potřeba, aby vás Sam posílal tolik. Nehledáme boj."
Jared se zamračil, ale přikývl. Nelíbilo se mu, že jsem pro Sama stanovoval podmínky. "Uvidíme se, Jaku. Nebo ne." Polovičatě na mě mávnul.
"Počkej, Jarede. Je Embry v pořádku?"
Přes obličej se mu přehnal údiv. "Embry? Jasně, nic mu není. Proč?"
"Jen mě zajímalo, proč Sam poslal Collina."
Bedlivě jsem sledoval jeho reakci, stále podezřívavý že se něco dělo. Spatřil jsem záblesk uvědomění si v jeho očích, ale nebyl to přesně ten druh, který jsem očekával.
"Do toho ti opravdu nic není, Jaku."
"Nejspíš ne. Jen zvědavost."
Koutkem oka jsem zahlédl škubnutí se, ale nevšímal jem si toho na to, protože jsem nechtěl Quil prozradit. Reagoval na podnět.
"Předám Samovi tvoje… pokyny. Sbohem, Jacobe."
Povzdechl jsem si. "Jo. Nashle, Jarede. Hej, řekni mýmu tátovi, že jsem v pořádku, jo? A že se omlouvám a že ho miluju."
"Vyřídím."
"Díky."
"Jdeme, chlapi," přikázal Jared. Otočil se od nás, směřujíc pryč z dohledu, aby se mohl přeměnit, neboť Leah byla stále tady. Paul a Collin mu byli těsně za patami, ale Quil zaváhal. Tiše štěknul a já se k němu o krok přiblížil. "Jo, taky mi chybíš, brácho."
Přiběhl ke mně, zasmušile sklánějíc hlavu.
Poplácal jsem ho po rameni.
"To bude v pohodě."
Zakňučel.
"Řekni Embrymu, že mi chybí mít vás dva po boku."
Přikývl a přitiskl mi čumák na čelo. Leah si odfrkla. Quil vzhlédl, ale ne k ní. Ohlédl se přes rameno na místo, kde zmizeli ostatní.
"Jo, jdi domů," řekl jsem mu.
Quil znovu zaštěkal a rozběhl se za nimi. Vsadil bych se, že Jared v čekání nebyl zrovna super trpělivý. Jakmile byl pryč, horkost se mi z epicentra roztekla tělem a vzdouvala se mi v končetinách. V záblesku žáru jsem byl opět na čtyřech.

Už chybělo jen, abys s ním skočil do postel, zachechtala se.
Nevšímal jsem si jí.
Bylo všechno v pořádku? zeptal jsem se jich. Znepokojovalo mě mluvit k nim, když jsem nemohl slyšet, co přesně si mysleli. Nechtěl jsem nic předpokládat. Nechtěl jsem být v tomhle směru jako Jared. Řekl jsem něco, co jste nechtěli? Neřekl jsem něco, co jsem měl?
Byl jsi ohromnej, Jaku! povzbuzoval mě Seth.
Měl jsi praštit Jareda, myslela si Leah. Za to bych se fakt nezlobila.
Stejně víme, proč Embrymu nedovolili přijít, pomyslel si Seth.
Nechápal jsem. Nedovolili?
Jaku, viděl jsi Quila? Byl dost zničenej, ne? Vsadil bych se, že Embry je v háji ještě víc. A Embry nemá Claire. Není šance, že by se Quil mohl prostě sebrat a odkráčet z La Push. Embry ano. Takže mu Sam nedá žádnou příležitost, aby si to mohl rozmyslel a vyskočil z lodě. Nechce mít naši smečku ještě větší, než už je.
Vážně? To si myslíš? Pochybuju, že by Embrymu vadilo rozcupovat někoho z Cullenů.
Ale je to tvůj nejlepší přítel, Jaku. On a Quil by radši byli s tebou, než ti čelit v boji.
No, tak to jsem potom rád, že ho Sam nechal doma. Takhle smečka je velká až dost. Povzdechl jsem si. Fajn. Takže jsme za vodou, pro teď. Sethe, vadilo by ti, chvilku na to tady dohlížet? Leah a já potřebujeme vypnout. Zdálo se, že to myslí vážně, ale kdo ví? Možná to bylo jen rozptýlení.
Vždycky jsem nebýval tak podezíravý, ale pamatoval jsem si na Samovo přesvědčení. Maximální soustředěnost na zničení nebezpečí, které viděl. Dokázal by využít výhody, kterou mu poskytovala skutečnost, že nám teď dokázal lhát?
Bez problémů! Seth byl jednoduše příliš dychtivý udělat cokoli, co mohl. Chceš, abych to vysvětlil Cullenům? Nejspíš jsou pořád tak trochu nervózní.
Já to udělám. Stejně jsem to tam chtěl jít zkontrolovat.
Zachytili víření obrazů v mém usmaženém mozku.
Seth šokovaně vyjekl. Oh.
Leah rychle kývala hlavou dopředu a dozadu, jak se snažila vytřást ze své mysli ten výjev.
Tohle je jednoduše ta nejbizardnější a nejnechutnější věc, o které jsem kdy slyšela. Ble! Kdybych předtím měla něco v žaludku, teď už by to tam rozhodně nebylo.
Jsou to upíři, připustil po minutě Seth, zmírňujíc tak Leahinu reakci. Myslím tím, že to dává smysl. A pokud to pomůže Belle, není to tak zlé, ne?
Oba jsme na něj upřeně hleděli.
Co?
Když byl mimino, máma ho hodněkrát upustila na zem, řekla mi Leah.
Patrně na hlavu.
Taky měl ve zvyku ohryzávat žebřiny na postýlce.
Olovnatá barva?
Vypadá to tak, pomyslela si.
Seth si odfrkl. Vtipný. Proč vy dva radši nezmlknete a nejdete spát?

14. Víš, že něco je špatně, když se cítíš provinile, že jsi hrubý na upíry

Když jsem se vrátil k domu, venku na moje hlášení nikdo nečekal. Byli snad stále ještě v pohotovosti?

Všechno je v pohodě, pomyslel jsem si unaveně.

Moje oči téměř okamžitě zpozorovaly změnu v teď už tak dobře známé scéně. Na spodním schodu na verandu ležela úhledná hromádka světlé látky. Klusal jsem přes louku blíže to prozkoumat. Zadržujíc dech, protože upíří puch prolezl látku skrz na skrz, že to snad ani nemohlo být možné, jsem do hromádky strčil čumákem.

Někdo nechal venku ležet oblečení. Edward musel zachytit moji chvilkovou podrážděnost, když jsem vystřelil ze dveří. No, tohle bylo… milý. A divný.

Opatrně jsem vzal oblečení do zubů - fuj - a odnesl ho zpátky mezi stromy. Jen pro případ, že by tohle byl zvrácenej vtip té blonďaté psychopatky a já u sebe měl jen nějaký holčičí hadříky. Vsadil bych se, že by si nanejvýš užila pohled do mé lidské tváře, jak bych tam stál nahý, držící letní šatičky.

Pod přikrývkou stromů jsem upustil odporně páchnoucí hromádku a změnil se zpátky na člověka. Rozložil jsem oblečení a práskal s ním proti stromu ve snaze dostat z něj aspoň něco málo z toho smradu. Rozhodně to byly chlapecké šaty - světlehnědé kalhoty a bílá košile. Ani jedno z toho nebylo dostatečně dlouhé, ale vypadalo to, že kolem pasu by mi to snad mohlo sedět. Nepochybně to patřilo Emmettovi. Ohrnul jsem manžety na rukávech košile, ale s kalhotami jsem toho moc udělat nemohl. No dobře.

Musel jsem přiznat, že v oblečení jsem se cítil lépe, dokonce i když bylo smradlavé a úplně mi nesedělo. Bylo obtížné nemoct prostě doběhnout zpátky domů a popadnout další ze starých tepláků, když jsem je potřeboval. Opět jsem si připadal jako bezdomovec

- neměl jsem žádné místo, kam se vrátit. Neměl jsem žádný majetek, který by mě teď sice příliš neobtěžoval, ale brzy by se nejspíš stal otravným.
Vyčerpaný, ve svém novém nóbl oblečení z druhé ruky, jsem po schodech pomalu stoupal na Cullenovic verandu a zaváhal, když jsem se dostal ke dveřím. Měl bych zaklepat? Nepatrně debilní, když stejně věděli, že jsem tady byl. Uvažoval jsem, proč to nikdo nevzal na vědomí - neřekl mi buď pojď dál nebo ztrať se. Cokoli. Pokrčil jsem rameny a vešel dovnitř.
Další změny. Pokoj se za uplynulých dvacet minut vrátil do původní podoby - téměř. Velká plazmová obrazovka byla zapnutá, zeslabená, ale nevypadalo to, že by běžící film někdo sledoval. Carlisle a Esme stáli zády k opět otevřeným oknům směřujícím k řece. Alici, Jaspera a Emmetta jsem neviděl, ale slyšel jejich mumlání doléhající ke mně z poschodí. Bella byla na pohovce stejně jako včera, tentokrát pouze s jednou hadičkou zastrčenou v ruce a kapačkou zavěšenou za pohovkou. Byla zabalená do několika tlustých přikrývek jako burrito, takže mě předtím přinejmenším aspoň trochu poslouchali. Rosalie seděla se zkříženýma nohama na zemi vedle Belliny hlavy. Edward seděl na druhém konci pohovky a Belliny zabalené nohy měl položené na klíně. Když jsem vstoupil, vzhlédl a usmál se - jen mírné cuknutí jeho úst - na mě, jakoby ho něco potěšilo.
Bella mě neslyšela. Jenom vzhlédla, když to udělal on a také se na mě usmála. S opravdovou energií, celá její tvář se rozzářila. Nedokázal jsem si vzpomenout, kdy naposledy vypadala tak nadšeně, že mě viděla.
Co to s ní bylo? Proboha svatýho, vždyť byla vdaná! Šťastně vdaná - nebylo pochybností, že byla do svého upíra zamilovaná až za hranice normálnosti. A navrch ještě k tomu obrovsky těhotná.
Tak proč musela být z mé přítomnosti tak zatraceně unešená? Jako bych zlepšil celý její bláznivý den jen tím, že jsem prošel dveřmi.
Kdyby se o mě jenom nestarala… Nebo ještě líp - kdyby mě skutečně nechtěla poblíž sebe. Bylo by o tolik lehčí zůstat stranou.
Edward vypadal, že s mými myšlenkami souhlasil - poslední dobou jsme byli na stejných vlnových délkách tak často, že to bylo až šílené. Zamračil se, čtouc jí ve tváři, zatímco se na mě zářivě usmívala.
"Chtěli si jen promluvit," zamumlal se, protahujíc díky vyčerpání každé slovo. "Útok se zatím nechystá."
"Ano," odpověděl Edward. "Většinu toho jsem slyšel."
To mě z mého polospánku opět probudilo. Vždyť jsme byli dobré tři míle odsud. "Jak?"
"Slyším tě víc jasně - záleží to na mojí soustředěnosti a tom, jak moc ten hlas znám. Rovněž je poněkud jednodušší zachytit tvoje myšlenky, když jsi člověk. Takže jsem slyšel většinu z toho, co se tam přihodilo."
"Hm." To mě trochu štvalo, ale ne z dobrého důvodu, takže jsem si toho nevšímal. "Fajn. Nesnáším, když se musím opakovat."
"Říkala jsem ti, aby ses vyspal," připomněla mi Bella, "ale odhaduju, že asi tak za šest vteřin se stejně sesypeš na podlahu, takže teď nemá smysl ti nadávat."

Byl jsem ohromený, jak moc lépe zněla, jak moc silněji vypadala. Ucítil jsem čerstvou krev a opět spatřil v jejích rukou kelímek. Kolik krve by si to vyžádalo, aby dokázala zase chodit? Začala by po určité době snad i pobíhat po sousedství?

Zamířil jsem ke dveřím a při chůzi jsem pro ni odpočítával vteřiny. "Jedna Mississippi... dvě Mississippi..."
"Kde je potopa, podvraťáku?" zamručela Rosalie
"Víš, jak utopit blondýnku, Rosalie?" zeptal jsem se, aniž bych se zastavil nebo se na ní otočil. "Přilep zrcadlo na dno bazénu."
Když jsem zavíral dveře, slyšel jsem, jak se Edward zachechtal. Zdálo se, že jeho nálada se zlepšovala v dokonalé závislosti na Bellině zdravotním stavu.
"Tenhle už sem slyšela," zavolala za mnou Rosalie.
Vlekl jsem se ze schodů a jediný důvod, který mě nutil odšourat se dost daleko do lesa, byl opět čistý vzduch. Chystal jsem se zbavit oblečení, které by se mi v budoucnosti ještě mohlo hodit, v dostatečné vzdálenosti od domu. Lepší než si ho přivázat k noze a pak být cítit jako oni. Když jsem se potýkal s knoflíky své nové košile, namátkou jsem přemýšlel o tom, že pro vlkodlaky knoflíky nikdy nebudou v módě.
Zatímco jsem se pachtil přes louku, od domu ke mně dolehly hlasy.
"Kam jdeš?" zeptala se Bella.
"Zapomněl jsem mu něco říct."
"Nech Jacoba vyspat - může to počkat."
Jo, prosím, nech Jacoba vyspat.
"Bude to jenom chvilka."
Když jsem se pomalu otočil, Edward už byl venku ze dveří. Jak se ke mně blížil, na tváři měl omluvný výraz.
"Bože, co je to teď?"
"Omlouvám se," řekl a zaváhal, jakoby nevěděl, jak svoje myšlenky vyjádřit.
Co máš na srdci, pane Umím-číst-myšlenky?

Když jsi na začátku mluvil se Samovými delegáty," zamumlal, "všechno jsem to popisoval Carlislovi, Esme a ostatním. Dělali si starosti-"
"Podívej, neodpískáme naši hlídku. Nemusíš věřit Samovy jako my. Bez ohledu na to necháme oči otevřené."
"Ne, ne, Jacobe. Nejde o tohle. Věříme tvému úsudku. Přesněji řečeno, Esme byla znepokojená strádáním, do kterého to tvoji smečku uvrhlo. Požádala mě, abych si s tebou o tom promluvil v soukromí."
Zpozorněl jsem. "Strádáním?"
"Obzvláště ta část s bezdomovci. Je opravdu rozrušená, že jste všichni tak... okradení."
Odfrkl jsem si. Upíří maminka - bizardní. "Máme tuhej kořínek. Řekni jí, ať si nedělá starosti."
"Přesto by ráda udělala všechno, co může. Měl jsem pocit, že Leah upřednostňuje nejíst ve vlčí podobě?"
"A co?" požadoval jsem vysvětlení.
"No, máme tady obyčejné lidské jídlo, Jacobe. Udržování vzezření a samozřejmě pro Bellu. Leah si může vzít, cokoli bude chtít. Vy všichni."
"Předám to dál."
"Leah nás nenávidí."
"Takže?"
"Takže se pokus předat jí to takovým způsobem, který ji donutí o tom uvažovat, pokud ti to nevadí."

"Udělám, co budu moci."
"A potom je tu ta záležitost s oblečením."
Vrhnul jsem letmý pohled na to, které jsem měl na sobě. "No jo. Díky." Pravděpodobně by nebylo zrovna vychované zmínit, jak hrozně zapáchali.
Nepatrně se usmál. "Jsme schopni vám i s těmito potřebami snadno vypomoci. Alice nám jen zřídka dovoluje nosit stejné věci dvakrát. Máme hromady zbrusu nového oblečení, které je určeno pro Goodwill a domnívám se, že Leah má přibližně stejnou velikost jako Esme…"

"Nejsem si jistej, jak se bude cítit ve věcech obnošených od pijavic. Není tak praktická jako já."
"Věřím, že jí dokážeš představit naši nabídku v tom nejlepším možném světle. Stejně jako nabídku na všechny ostatní materiální věci, které byste mohli potřebovat, nebo na dopravu nebo na cokoli jiného. A sprchování také, vzhledem k tomu že upřednostňujete spaní venku. Prosím… nepovažujte se za postrádající výhody domova."
Poslední část řekl téměř neslyšitelně - tentokrát ne snažíc se udržet ticho, ale s nějakým druhem skutečných emocí.
Chvilku jsem se na něj upřeně díval, ospale pomrkávajíc. "To je, ehm, od tebe milé. Řekni Esme, že oceňujeme tu, uh, laskavost. Ale okruh protíná v několika místech řeku, takže zůstane krásně čisťoučcí, díky."
"Kdyby jsi i přesto mohl předat naši nabídku dál."
"Jasně, jasně."
"Děkuji ti."
Obrátil jsem se od něj, zarazíc se teprve když jsem z domu zaslechl tlumený, bolestivý pláč. Jakmile jsem se ohlédl, byl už dávno pryč.
Co teď?
Následoval jsem ho, vlekoucí se jako zombie. Také používající stejný počet mozkových buněk. Ale nezdálo se mi, že bych měl na výběr. Něco bylo špatně. Musel jsem se jít podívat, co to bylo. Tady bych nedokázal nijak pomoci. A cítil bych se ještě hůř.
Vypadalo to nevyhnutelně.
Znovu jsem bez pozvání vešel dovnitř. Bella těžce oddechovala, zkroucená kolem vybouleniny na místě jejího původního břicha. Rosalie ji držela, zatímco Edward, Carlisle a Esme postávali kolem. Koutkem oka jsem zahlédl záchvěv pohybu; Alice se nyní nacházela na vrcholu schodiště, strnule hledící dolů do pokoje s rukama přitisknutýma na spánky. Bylo to divný - jakoby před ní byla neviditelná bariéra, která jí bránila vstoupit.
"Dej mi vteřinku, Carlisle," funěla Bella.
"Bello," řekl doktor úzkostlivě. "Slyšel jsem něco prasknout. Potřebuji se podívat."
"Dost jistě,"-vzdychla-"to bylo žebro. Au. Jo. Přímo tady." Ukázala si na levý bok, velice opatrná aby se ho nedotkla.
Tak teď jí to lámalo i kosti.
"Potřebuji udělat rentgen. Mohly by tam být úlomky. Nechceme, aby něco propíchly."
Bella se zhluboka nadechla. "Dobře."
Rosalie ji starostlivě zvedla. Edward vypadal, jakože se s ní o tom chystal hádat, ale Rosalie na něj vycenila zuby a zavrčela. "Už ji mám."
Takže Bella teď byla silnější, ale ta věc taky. Nemohli jste vyhladovět jednoho, aniž by nehladověl i ten druhý, a uzdravování fungovalo úplně stejně. Neexistoval způsob, jak vyhrát.

Bloncka pohotově vynesla Bellu nahoru po širokém schodišti s Carlisle a Edwardem za patami. Nikdo z nich nezpozoroval, že jsem stál ochromený ve dveřích.
Takže měli krevní banku a rentgen? Doktor si nejspíš nosil práci domů.
Byl jsem příliš unavený, než abych je následoval, příliš unavený se vůbec pohnout. Opřel jsem se zády o stěnu a sklouzl na podlahu. Dveře byly stále otevřené a já nasměroval nos přímo k nim, vděčný za čerstvý větřík, který foukal dovnitř. Položil jsem hlavu na futro a poslouchal.
Slyšel jsem v patře zvuk rentgenu. Nebo jsem možná jenom předpokládal, že to bylo ono. A potom dolů po schodišti přicházely ty nejlehčí kroky. Nepodíval jsem se tím směrem, abych zjistil, který upír to byl.
"Chceš polštář?" zeptala se mě Alice.
"Ne," zamručel jsem. Co to všichni měli s tím vlezlým zájem? Pěkně mi to lezlo na nervy.
"Nevypadá to moc pohodlně," poznamenala.
"Taky není."
"Tak proč se potom nepřesuneš?"
"Únava. Proč nejsi nahoře s ostatníma?" vrátil jsem jí úder.
"Bolest hlavy," odpověděla.
Otočil jsem hlavu a podíval se na ni.
Alice byla neskutečně drobná. Velikostí asi tak jedné mé paže. Vypadala teď dokonce ještě menší, tak nějak shrbená. Její malý obličej byl ztrhaný.
"Upíři mají bolesti hlavy?"
"Ti normální ne."
Odfrkl jsem si. Normální upíři.
"Jak to že teď už nikdy nejsi s Bellou?" zeptal jsem se, činíc svoji otázku obviněním. Předtím mě to nenapadlo, protože moje hlava byla plná jiných hovadin, ale bylo zvláštní, že se Alice nikdy nevyskytovala poblíž Belly. Ne od té doby co jsem tady byl. Možná že kdyby byla Alice po jejím boku, Rosalie by nebyla. "Měl jsem dojem, že vy dvě jste byly jako tohle." Skroutil jsem dva prsty kolem sebe.
"Jak jsem řekla,"- skrčila se na dlaždice několik stop ode mě, omotajíc její vyzáblé paže kolem jejích vyzáblých kolenou - "bolest hlavy."
"Bella ti způsobuje bolest hlavy?"
"Ano."
Zamračil jsem se. Byl jsem prostě příliš vyčerpaný, než abych řešil nějaké hádanky. Nechal jsem hlavu obrátit se zpátky k přívodu čerstvého vzduchu a zavřel oči.
"Ve skutečnosti to není Bella," poopravila. "To ten… plod."
Ha, někdo další kdo to cítil stejně jako já. Bylo dost snadné to rozpoznat. Řekla to slovo zdráhavě, tak jako to dělal Edward.
"Nevidím to," řekla mi, i když možná mluvila spíš sama pro sebe. Stejně jsem ji nijak zvlášť neposlouchal. "Nevidím nic ohledně toho. Přesně jako s tebou."
Trhl jsem sebou a zaťal zuby. Nelíbilo se mi být srovnáván s tou stvůrou.
"Bellu do jisté míry chytám. Je kolem toho celá ovinutá, takže je… rozmazaná. Jako špatný příjem na televizi - je to jako snažit se zaostřit na ty téměř beztvaré lidi škubající se po obrazovce. Pro moji hlavu je smrtelné ji pozorovat. A stejně nedokážu vidět víc než pár minut dopředu. Ten… plod je příliš velkou součástí její budoucnosti. Když se poprvé rozhodla… když věděla, že to chce, zamlžila se mi přímo ve vizi. Vyděsilo mě to k smrti."

Na chvilku byla ticho a potom dodala. "Musím přiznat, že je úleva mít tě blízko u sebe - navzdory tomu pachu mokrého psa. Všechno jde pryč. Jako bych měla zavřené oči. Tlumí to tu bolest hlavy."
"Rád posloužím, madam," zamumlal jsem.
"Zajímalo by mě, co to má s tebou společného… proč jste v tomhle směru stejní."
Najednou mi v morku kostí vzplanul požár. Sevřel jsem ruce v pěsti, abych ovládl hněv.
"Nemám s tím vysusávačem života společnýho vůbec nic," procedil jsem skrz zuby.
"No, něco zřejmě ano."
Neodpověděl jsem. Ohni už došlo palivo a opět zmizel. Byl jsem jednoduše příliš vyčerpaný, než abych zůstal rozzuřený.
"Nebude ti vadit, když tu budu sedět s tebou, že ne?" zeptala se.
"Nejspíš ne. Smrtí to tu tak jako tak."
"Díky," řekla. "Hádám, že tohle je na to ta nejlepší věc, od té doby co si nemůžu vzít aspirin."
"Mohla by jsi to ztlumit? Spím tady."
Nezareagovala, okamžitě sklouznuvší do ticha. A já vytuhnul během vteřiny.

V mém snu jsem byl neskutečně žíznivý. A přede mnou stála velká sklenice vody - tak studené, že jsem mohl vidět, jak se na skle srážely kapky vody a stékaly dolů po okrajích. Popadl jsem ten pohár a pořádně si loknul. Pekelně rychle jsem zjistil, že to nebyla voda - nýbrž neředěné bělidlo. Zakuckal jsem se, chrlíc to ze sebe zase ven, až mi proud vyletěl i z nosu. Pálilo to. V nose mi tančily plameny…
Ta ostrá bolest v nose mě probudila dostatečně, abych si vzpomněl, kde jsem to usnul. Zápach byl dost intenzivní, uvážíme-li, že můj nos ve skutečnosti nebyl uvnitř domu. Fuj. A bylo tady příliš hlučno. Někdo se opravdu hlasitě smál. Důvěrné známý smích, ten, který nešel dohromady s tím zápachem. Který sem nepatřil.
Zasténal jsem a otevřel oči. Obloha venku byla pochmurně šedá - zabarvená denní dobou a ne mraky jako obvykle. Možná se blížil západ slunce - byla vážně docela tma.
"Postupem času," zamumlala bloncka ne příliš daleko ode mě, "se napodobování řetězové pily stalo trochu otřepaným."
Převalil jsem se a vyhoupl se do sedu. Mezitím jsem vykoumal, odkud ten zápach pocházel. Někdo mi nacpal pod hlavu široký péřový polštář. Tipuju, že se nejspíš snažil být milý. Pokud to teda nebyla Rosalie.
Jakmile byl můj obličej venku ze smrdutého peří, cestu ke mně si probojovaly i ostatní pachové stopy. Jako například slanina a skořice, všechno hezky smíchané s upířím odérem.
Zamrkal jsem ve snaze zaostřit do pokoje.
Příliš mnoho se tady nezměnilo, až na to, že Bella teď seděla uprostřed pohovky a kapačka byla pryč. Bloncka jí seděla u nohou, hlavu si opírající o Bellina kolena. Když jsem viděl, jak uvolněně se jí dotýkali, stále mě z toho mrazilo v zádech, napříč tomu že bylo nejspíš dost pitomý jenom o tom uvažovat. Edward seděl Belle po boku, držic jí za ruku. Alice byla stejně jako Rosalie na zemi. Její obličej už nebyl ztrhaný. A bylo snadné spatřit proč - našla si dalšího otupovače své bolesti.

"Hele, Jake se probírá," zajásal Seth.
Seděl Belle z druhé strany, ruku ledabyle položenou kolem jejích ramen a v klíně talíř přeplněný jídlem.
Co to k čertu bylo?
"Přišel tě sem hledat," řekl Edward, zatímco jsem vstával. "A Esme ho přesvědčila, aby zůstal na snídani."
Seth zachytil můj výraz a pospíšil si s vysvětlením. "Jo, Jaku - jen jsem se šel podívat, jestli jsi v pořádku, protože ses nepřeměnil zpátky. Leah si dělala starosti. Říkal jsem jí, že jsi pravděpodobně odpadl jako člověk, ale sám víš, jaká je. Každopádně oni měli všechno tohle jídlo a, bože," - obrátil se k Edwardovi- "chlape, ty vážně umíš vařit."
"Děkuji ti," zamumlal Edward.
Pomalu jsem vdechoval, snažíc povolit sevření zubů. Nemohl jsem spustit oči ze Sethovy ruky.
"Belle klesá teplota," řekl Edward tiše.
Jasně. Stejně mi do toho nic nebylo. Nepatřila mi.
Seth slyšel Edwardovu poznámku, podíval se mi do obličeje a zčista jasna potřeboval k jídlu obě ruce. Sundal paži z Belly a vrhl se na jídlo. Přešel jsem místnost a zastavil se pár stop od pohovky, stále se snažící zorientovat v právě probíhající situaci.

"Leah hlídkuje?" zeptal jsem se Setha. Hlas jsem měl ještě zastřený spánkem.
"Jo," řekl s plnou pusou. Taky na sobě měl nové oblečené. Sedělo mu lépe než mě to moje. "Je v terénu. Neměj obavy. Zavyje, jestli se něco stane. Vyměnili jsme se kolem půlnoci. Běhal jsem dvanáct hodin." V jeho tónu se odráželo, jak moc hrdý na to byl.
"Půlnoci? Počkej chvilku - kolik je teď hodin?"
"Bude svítat." Letmo se podíval k oknu, ověřujíc si pravdivost svých slov.
Zatraceně. Prospal jsem zbytek dne a celou noc - tuhej jak špalek. "Sakra. Omlouvám se, Sethe. Měl jsi mě nakopnout, abych se probudil."
"Ne, chlape, potřeboval si se skutečně vyspat. Kdy sis dal naposledy pauzu? Noc před tvou poslední hlídkou pro Sama? To je tak čtyřicet hodin? Padesát? Nejsi stroj, Jaku. Kromě toho jsi vůbec nic nezmeškal."

Vůbec nic? Letmo jsou pohlédl na Bellu. Barva její kůže byla stejná, jakou jsem si pamatoval. Bledá, ale s nádechem růžové. Její rty byly opět světle červené. Dokonce i její vlasy vypadaly líp - leskleji. Všimla si mého zhodnocování a zazubila se na mě.
"Co tvoje žebro?" zeptal jsem se.
"Hezky pevně zafašované. Vůbec to necítím."
Protočil jsem oči. Slyšel jsem, jak Edward zaskřípal zuby a usoudil jsem, že její postoj nic-to-není ho štval stejně jako mě.
"Co je k snídani?" zeptal jsem se mírně sarkasticky. "Nula negativný nebo AB pozitivní?"
Vyplázla na mě jazyk. Opět kompletně sama sebou. "Omelety," řekla, ale její oči se krátce mihly dolů a já si všiml kelímku krve, zaklíněného mezi její a Edwardovou nohou.
"Jdi si vzít něco k jídlu, Jaku," řekl Seth. "V kuchyni je ho hromada. Musíš být hladovej."
Prohlédl jsem si potraviny na jeho klíně. Vypadalo to jako půlka sýrové omelety a poslední čtvrtina ze skořicové housky velikosti frisbee.
"A co má k snídani Leah?" zeptal jsem se Setha kriticky.

"Hej, donesl jsem jí jídlo ještě předtím, než jsem cokoli snědl," bránil se. "Řekla, že by radši jedla zdechliny, ale vsadím se, že podlehne. Tyhle skořicový housky…" zdálo se, že mu došla slova.
"Půjdu s ní lovit."
Když jsem se otočil k odchodu, Seth si povzdechl.
"Máš chvilku, Jacobe?"
Tázající byl Carlisle, takže když jsem se k nim znovu otočil, moje tvář byla pravděpodobně méně nezdvořilá, než v jakém stavu by se nacházela, kdyby mě zarazil někdo jiný.
"Jo?"
Carlisle se ke mně přiblížil, kdežto Esme zamířila do jiné místnosti. Zastavil se několik stop ode mě, jen o trochu dál než byla obvyklá vzdálenost mezi dvěma diskutujícími lidmi. Oceňoval jsem, že mi nechával můj vlastní osobní prostor.
"Mluvil si o lovení," začal rozvážným tónem. "To bude zásadní pro moji rodinu. Rozumím, že naše dřívější příměří už nadále netrvá, takže bych tě rád požádal o radu. Půjde po nás Sam mimo okruh, který jsi stanovil? Nechceme riskovat zranění kohokoli z tvé rodiny - nebo ztrátu někoho z nás. Kdyby jsi byl na našem místě, jak by jsi postupoval?"
Naklonil jsem se od něj, nepatrně zaskočený, že mi to tak
na rovinu předhodil. Co bych měl vědět o bytí na jejich zazobaných místech? Ale znal jsem Sama.
"Je to riziko," řekl jsem, snažíc se nevšímat si ostatních pohledů, které jsem na sobě cítil a mluvit jenom k němu. "Sam už trochu vychladl, ale jsem si docela jistej, že v jeho hlavě je smlouva neplatná. Dokud si bude myslet, že je kmen nebo jakýkoli jiný člověk v reálném nebezpečí, bude první jednat a pak se případně ptát, pokud víte, jak to myslím. Ale jeho prioritou bude La Push. Opravdu jich není dost, aby dokázali obstojně dohlížet na lidi, zatímco vyšlou lovecké skupiny dostatečně velké, aby dokázaly udělat nějakou škodu. Vsadil bych se, že je nechává poblíž domova."
Carlisle zamyšleně přikývl.
"Ale nejspíš bych řekl, abyste pro každý případ vyrazili společně. A pravděpodobně byste měli jít ve dne, protože v noci budete očekáváni. Obvyklé upíří povídačky. Jste rychlí - jděte přes hory a lovte dost daleko odsud, aby nebyla žádná šance, že by někoho tak daleko od domova poslal."
"A zanechat Bellu tady nechráněnou?"
Odfrkl jsem si. "My jsme jako co, jenom na okrasu?"
Carlisle se krátce zasmál a potom byla jeho tvář opět vážná. "Jacobe, nemůžete bojovat proti svým bratrům."
Zúžily se mi oči. "Neříkám, že by to nebylo těžký, ale kdyby ji opravdu přišli zabít - byl bych schopný je zastavit."
Carlisle úzkostlivě zakroutil hlavou. "Ne, nemyslel jsem, že by jsi nebyl… schopný. Ale že by to bylo opravdu velice špatné. To si nemůžu vzít na svědomí."
"Neměl by si to na svědomí ty, ale já. A to dokážu nést."
"Ne, Jacobe. Ujistíme se, že naše jednání to neučiní nezbytným." Zamyšleně svraštil čelo. "Půjdeme tři najednou," rozhodl po chvíli. "To je pravděpodobně to nejlepší, co můžeme udělat."
"Vážně nevím, doktore. Rozdělit se na půl není nejchytřejší strategie."
"Máme několik mimořádných schopností, které to vyrovnají. Kdyby Edward byl jeden ze tří, byl by schopný nám zajistit pár mil velký okruh bezpečí."

Oba jsme letmo pohlédli na Edwarda. Jeho výraz přinutil Carlisleho rychle ustoupit od jeho plánů.
"Jsem si jistý, že existují i jiné možnosti," začal Carlisle. Samozřejmě, žádná fyzická potřeba nebyla dostatečně silná, aby teď Edwarda dostala od Belly. "Alice, předpokládám, že by jsi mohla vidět, které trasy by nebyly nejšťastnější volbou?"
"Ty, které by zmizely," přikývla Alice. "Prosté."
Edward, kterého veškeré napětí opustilo s Carlisleovým odcházejícím prvním plánem, se uvolnil. Bella nešťastně hleděla na Alici, až jí mezi obočím naskočila malá vráska, kterou mívala, když byla rozrušená.
"Tak dobře," řekl jsem. "Tohle jsme si ujasnili. A já budu prostě hlídkovat. Sethe, budu tě čekat zpátky za soumraku, takže si tady někde dej šlofíka, jasný?"
"Jasný, Jaku. Přeměním se zpátky, jen co s tímhle skončím. Ledaže…" zaváhal, dívajíc se na Bellu. "Potřebuješ mě?"

"Má deky," odsekl jsem.
"Je mi dobře, Sethe, díky," dodala honem Bella.
A potom do místnosti znovu doplula Esme, v rukou velký přeplněný talíř. Váhavě se zastavila těsně u Carlisleova loktu a upřela mi do tváře velké, temně zlaté oči. Natáhla talíř před sebe a nesměle přistoupila o krok blíž.
"Jacobe," řekla rychle. Její hlas nebyl tak pronikavý jako hlasy ostatních. "Vím, že… představa, že budeš jíst tady, kde to je cítit tak nepříjemně, pro tebe není zrovna vábivá. Ale cítila bych se mnohem lépe, kdyby sis s sebou, až půjdeš, nějaké jídlo vzal. Vím, že nemůžeš jít domů, a to jenom kvůli nám. Prosím - zmírni alespoň částečně moje výčitky svědomí. Vezmi si něco k snědku." Podávala mi talíř, tvář jemnou a příjemnou. Nevěděl jsem, jak to udělala, protože nevypadala starší než na jejích dvacet pět a její kůže měla barvu kostí, ale něco v jejím výrazu mi náhle připomnělo moji mámu.
Kristepane.
"Uh, jistě, jistě," zamumlal jsem. "Myslím. Možná má Leah ještě hlad nebo tak něco."
Natáhl jsem se a jednou rukou vzal jídlo, držíc ho od sebe na délku paže. Měl jsem v plánu to potom zahodit pod strom, nebo něco v tom smyslu. Nechtěl jsem, aby se cítila provinile.
Potom jsem si vzpomněl na Edwarda.
Nic jí neříkej! Nech ji myslet si, že jsem to snědl.

Nepodíval jsem se na něj, abych se ujistil, že souhlasil. Radši by měl souhlasit. Ta pijavice mi hodně dlužila.
"Děkuji ti, Jakobe," usmála se na mě Esme. Jak může mít kamenný obličej dolíčky ve tvářích, pro Boha svatýho?
"Hmm, děkuju," řekl jsem. Cítil jsem ve tváři horkost - větší než obvykle.
Tohle byl přesně ten problém s poflakováním se ve společnosti upírů - zvykl sis na ně. Začali mrvit způsob, jakým jsi viděl svět. Začali se cítit jako přátelé.
"Přijdeš ještě později?" zeptala se Bella, ačkoli jsem se snažil tomu vyhnout.
"Uh, nevím."
Stiskla rty dohromady, jako to dělala, když se pokoušela neusmívat. "Prosím? Možná mi bude zima."

Zhluboka jsem se nadechl nosem a příliš pozdě si uvědomit, že to nebyl dobrý nápad. Zašklebil jsem se. "Možná."
"Jacobe?" zeptala se Esme. Zatímco pokračovala, couval jsem ke dveřím; udělala pár kroků za mnou. "Nechala jsem na verandě koš s oblečením. Je pro Leah. Je čerstvě vyprané - snažila jsem se ho dotýkat, co nejméně to bylo možné." Svraštila čelo. "Vadilo by ti vzít jí to?"
"Jdu na to," zamručel jsem a vycouval ven ze dveří, než mě někdo mohl vinit ještě z něčeho jiného.

15. Tik tak tik tak tik tak

Hej, Jaku! Myslel jsem, že si říkal, že mě potřebuješ za soumraku. Jak to že jsi nepřinutil Leah vzbudit mě předtím, než odpadla?

No protože jsem tě nakonec nepotřeboval. Pořád jsem v pohodě.

Vyrazil na severní půlku okruhu. Něco zajímavýho?

Ne-e. Jen jedno velký nic.

Pátral jsi po něčem?

Narazil na okraj jedné z mých vedlejších cest.
Jo - běžel jsem párkrát mimo trasu. Však víš, jen pro kontrolu. Pokud Cullenovi budou pořádat svůj loveckej výlet…

Dobrej nápad.

Seth zamířil zpátky k hlavnímu okruhu.
Bylo snazší běhat s ním než s Leah. Napříč tomu že se snažila - opravdu snažila - v jejích myšlenkách byla vždycky ostrost. Nechtěla tady být. Nechtěla k upírům cítit shovívavost, jak se tomu dělo v mé hlavě. Nechtěla se vyrovnat se Sethovým ošidným přátelstvím k nim, přátelstvím, které jenom nabíralo na intenzitě.
Bylo to docela vtipné, protože jsem si myslel, že její největším problémem budu já. Když jsme ještě byli v Samově smečce, vždycky jsme si navzájem lezli na nervy. Ale teď ke mně z její strany nedoléhala vůbec žádná nesnášenlivost, všechna směřovala k Belle a Cullenovým. Zajímalo mě proč. Možná to byla prostě vděčnost za to, že jsem ji nedonutil odejít. Možná to bylo proto, že teď jsem její nepřátelství víc chápal. Ať už to bylo čímkoli, hlídkování s Leah nebylo ani zdaleka tak hrozné, jako jsem očekával.
Samozřejmě že to zas tak moc nezlehčovala. Jídlo a oblečení, které jí Esme poslala, teď všechno putovalo dolů po řece. Dokonce i po tom, co jsem snědl svůj podíl - ne protože to stranou od upířího zápachu vonělo téměř neodolatelně, ale abych Leah dal dobrý příklad obětavé tolerance - stále odmítala. Ten malý los, kterého skolila kolem poledne, úplně neuspokojil její apetýt. Zhoršila se jí nálada, neboť k smrti nenáviděla jíst syrové maso.
Možná bysme měli rozšířit okruh víc na východ? navrhl Seth. Jít hlouběji, podívat se, jestli tam venku nečekají.

Přemýšlel jsem o tom, souhlasil jsem. Ale uděláme to, až budeme vzhůru všichni. Nechci oslabit naši obranu. Nicméně bychom to měli udělat ještě předtím, než to zkusí Cullenovi. Brzo.

Jasně.

To mě přinutilo nad tím uvažovat.

Pokud byli Cullenovi schopni bezpečně se dostat z bezprostředního okolí, možná by opravdu měli jít dál. Pravděpodobně se měli zdekovat ve chvíli, kdy jsme je přišli varovat. Určitě si mohli dovolit jiní podnájem. A nahoře na severu měli nějaké přátele, ne? Měli popadnout Bellu a utéct. Připadalo mi to jako do očí bijící řešení jejich problému.
Nejspíš jsem jim to měl navrhnout, ale bál jsem se, že by mě poslechli. A nechtěl jsem, aby Bella zmizela - nikdy se nedozvědět, jestli to zvládla nebo ne.
Ne, to bylo pitomý. Řeknu jim, aby šli. Nemělo pro ně smysl tady zůstávat a pro mě by bylo lepší - ne méně bolestivé, ale zdravější - kdyby Bella odešla.
Bylo snadné to říct teď, když Bella nebyla přímo tady a nevypadala tak nadšeně, že mě vidí, a zároveň jakoby se držela života zuby nehty…
No, vlastně už jsem se na to Edwarda ptal, pomyslel si Seth.

Cože?

Zeptal jsem se ho, proč odsud ještě nezmizeli. Nešli nahoru za Tanyou nebo tak něco. Někam dost daleko, aby se za nimi Sam nevydal.

Musel jsem si připomenout, že jsem se právě rozhodl dát Cullenům přesně tu samou radu. Tak to bylo nejlepší. Takže bych na Setha neměl být naštvaný, že ode mě tu povinnost převzal. Vůbec bych neměl být naštvaný.
Co říkal? Čekají na skulinu?

Ne. Neodchází.

A tohle by nemělo znít jako dobrá zpráva.
Proč ne? To je pěkně debilní.

Ne tak docela, řekl Seth obraně. Nějaký čas trvá vybudovat si takový druh lékařského přístupu, který má Carlisle tady. Má tady všechny věci, které potřebuje, aby se mohl starat o Bellu a prověření, aby mohl získal další. To je jeden z důvodů, proč chtějí uspořádat loveckou výpravu. Carlisle si myslí, že brzo budou pro Bellu potřebovat další krev. Spotřebovává všechnu nula negativní, kterou pro ni schovávali. Nelíbí se mu vyčerpávání zásob. Chce jít koupit nějakou další. Věděl jsi, že můžeš koupit krev? Teda když jsi doktor.

Ještě jsem nebyl připravený zapojit logiku. Pořád se mi to zdá debilní. Mohli by si vzít většinu z toho s sebou, ne? A ukrást, co potřebují, kamkoli půjdou. Koho zajímají právní hovadiny, když je nemrtevej?

Edward nechce nic riskovat jejím přesouváním.

Je na tom líp, než byla.

O hodně, souhlasil Seth. Porovnával v hlavě moje vzpomínky na Bellu připojenou k hadičkám s jeho, když ji viděl naposledy, když opouštěl dům. Usmívala se na něj a zamávala. Ale nemůže se moc hýbat, však víš. Ta věc se z ní dopekla prokopává ven.

Polknul jsem žaludeční kyseliny, které se mi nahnaly do krku. Jo, já vím.

Zlomilo jí to další žebro, přiznal zasmušile.
Nohy mě přestaly poslouchat a zavrávoral jsem, předtím než jsem znovu získal rytmus.
Carlisle ji znovu zabandážoval. Říkal, že je to jen další naštípnutí. Potom Rosalie prohodila něco o tom, že dokonce i normální lidské děti ví, jak lámat žebra. Edward vypadal, jakoby se jí chystal utrhnout hlavu.

Jaká škoda že to neudělal.

Seth se dostal do režimu vrcholného sdílení informací - věděl, že to pro mě bylo životně důležité, přestože jsem si nikdy nevyžádal to slyšet. Belle dneska neustále kolísala teplota. Pořád se to střídá - potí se a potom zase mrzne. Carlisle si není jistý, co si o tom má myslet - mohla by být prostě nemocná.

Jo, nepochybně je to jenom náhoda.

Přesto má dobrou náladu. Pokecala si s Charliem, smála se a -

Charliem? Cože?! Co tím myslíš, že si pokecala s Charliem?!

Teď pokulhávala Sethova rychlost; můj vztek ho zaskočil nepřipraveného. Myslím, že každý den volá, aby si s ní promluvil. Někdy taky volá její máma. Bella teď zní mnohem líp, takže ho uklidňovala, že už se to zlepšuje -

Zlepšuje? Co si krucinál myslí? Dát Charliemu naději jen aby mohl být zničenej ještě mnohem víc, až umře? Myslel jsem, že ho na to přichystali! Pokoušeli se ho připravit! Proč by ho takhle povzbuzovala?

Možná neumře, pomyslel si Seth tiše.
Zhluboka jsem se nadechl, snažíc se uklidnit. Sethe. Dokonce i když z tohohle vyvázne, neudělá to jako člověk. Ví to, a stejně tak i ti ostatní. Jestli neumře, bude muset tu mrtvolu zatraceně věrohodně zahrát , smrade. Buď tohle, nebo se vypaří. Myslel jsem, že se to Charliemu snažili ulehčit. Proč…?

Myslím, že to je Bellin nápad. Nikdo nic neřekl, ale Edwardův obličej tak trochu odrážel tvoje nynější myšlenky.

Opět na stejné vlnové délce s pijavicí.
Několik minut náš běh doprovázelo jen ticho. Vyrazil jsem podél nové trasy, prozkoumávajíc jih.
Nechoď příliš daleko.

Proč ne?

Bella chtěla, abych tě požádal, aby ses u nich zastavil.

Zaťal jsem zuby.
Alice tě tam chce taky. Říká, že je znuděná z poflakování se v podkroví jakoby byla upír ve zvonici. Seth se zasmál. Střídal jsem se předtím s Edwardem. Snažili jsme se udržet Bellinu teplotu stabilní. Chlad ku teplu, jak bylo potřeba. Ale pokud to nechceš dělat, nejspíš bych se tam mohl vrátit-

Ne. Postarám se o to, odsekl jsem.
Dobře. Seth už to víc nekomentoval. Najednou se nezvykle moc soustředil na prázdný les. Stále jsem směřoval na jich, hledajíc něco nového. Otočil jsem se, až když jsem se dostal do blízkosti prvních znamení osídlení. Sice jsem ještě nebyl příliš blízko městu, ale nechtěl jsem, aby se znovu začali šířit nějaké vlčí zvěsti. Už hezkou chvíli jsme byli hodní a neviditelní.
Na cestě zpátky jsem to střihl skrz okruh, směřujíc rovnou k domu. Uvědomoval jsem si, že dělat to byla pěkná blbost, ale nedokázal jsem se zastavit. Musel jsem být nějaký druh masochisty.
Nic s tebou není, Jaku. Tohle není ta nejnormálnější situace.

Zavři pusu, prosím, Sethe.

Už mlčím.

Tentokrát jsem u dveří nezaváhal; prostě jsem nakráčel dovnitř, jakoby mi to tam patřilo. Usoudil jsem, že by to mohlo Rosalii pěkně vytočit, ale byla to jen zbytečná snaha. Ani Rosalie ani Bella nebyly nikde v dohledu. Nazdařbůh jsem se rozhlédl kolem, doufajíc, že jsem je někde jen přehlédl. Srdce mi tlačilo na žebra divným, nepříjemným způsobem.
"Je v pořádku," zašeptal Edward. "Nebo bych spíš měl říct, že je na tom stále stejně."
Edward seděl na pohovce s tváří zabořenou do dlaní; když mluvil, ani nevzhlédl. Esme byla vedle něj, ruku pevně ovinutou kolem jako ramen.
"Ahoj, Jacobe," pozdravila. "Jsem tak ráda, že jsi se vrátil."
"Já taky," řekla Alice s hlubokým povzdechem. Promenádovala se dolů ze schodů s úšklebkem na tváři. Jako bych přišel pozdě na schůzku.

"Hm, ahoj," řekl jsem. Bylo ujetý snažit se být zdvořilý.
"Kde je Bella?"
"V koupelně," odpověděla mi Alice. "Však víš, převážně tekutinová dieta. Plus jsem slyšela, že těhotenství tohle způsobuje."
"Ah."
Stál jsem tam, cítíc se trapně a pohupujíc se na patách.
"Oh, úžasné," zareptala Rosalie. Otočil jsem hlavu a spatřil, jak přichází z haly částečně skryté za schodištěm. Chovala Bellu něžně v rukou a na tváři pro mě měla pohrdavý úšklebek. "Věděla jsem, že cítím něco šminavého."
A, přesně jako předtím, se Bellina tvář při pohledu na mě rozzářila, jak to bývalo u dětí na Vánoce. Jako bych jí přinesl ten nejlepší dárek na světě,
To bylo tak nehorázně nefér.
"Jacobe," vydechla. "Přišel jsi."
"Nazdar, Bells."

Esme a Edward vstali. Sledoval jsem, jak Rosalie Bellu opatrně položila na pohovku. Sledoval jsem, jak navzdory tomu Bella zbledla a zadržela dech - jakoby se zařekla nevydat žádný zvuk bez ohledu na to, jak moc to bolelo.
Edward jí rukou otřel čelo a pokračoval dolů po krku. Snažil se, aby to vypadalo, jakože jí jenom odhrnuje vlasy, ale mě to připadalo spíš jako lékařské vyšetření.
"Je ti zima?" zamumlal.
"Je mi fajn."
"Bello, víš, co ti Carlisle říkal," připomněla jí Rosalie. "Nic nezlehčuj. Nepomůže nám to v péči ani o jednoho z vás."
"Dobře, je mi trochu zima. Edwarde, mohl by jsi mi podat deku?"
Protočil jsem oči. "Není tohle náhodou důvod, proč jsem tady?"
"Zrovna jsi přišel," řekla Bella. "A vsadím se, že jsi celej den proběhal. Hoď si chvilku nohy na horu. Stejně mi za minutu nejspíš bude zase teplo."
Nevšímal jsem si jí a šel se posadit na podlahu vedle pohovky, zatímco do mě stále hustila, co bych měl dělat. Přesto jsem si v cílovém bodě nebyl úplně jistý, jak… Vypadala tak křehce a já se bál pohnout s ní, dokonce i položit kolem ní ruku. Takže jsem se prostě jenom opatrně opřel o její bok, nechajíc svoji paži odpočívat podél jejího těla a držíc ji za ruku. Potom jsem jí druhou ruku položil na tvář. Nebyl jsem schopný říct, jestli mi připadala chladnější než obvykle.
"Díky, Jaku," řekla a já ucítil, jak se krátce zachvěla.
"Jo," kývl jsem.
Edward seděl na opěrce pohovky u Bellyných nohou, oči jako obvykle upíral na její tvář.
S těma všema super citlivýma ušima v místnosti bylo příliš naivní doufat, že nikdo nezaregistruje hřmění mého žaludku.
"Rosalie, proč nedoneseš Jacobovi něco z kuchyně?" navrhla jí Alice. Stala se pro mě téměř neviditelnou, neboť tiše seděla za pohovkou.
Rosalie nevěřícně zírala na místo, odkud přicházel Alicin hlas.
"Díky, Alice, ale nemyslím si, že bych chtěl jíst něco, co bloncka poflusala. Vsadím se, že by moje tělo její jed moc vlídně nepřijalo."
"Rosalie by Esme nikdy neuvedla do rozpaků projevem takového nedostatku pohostinnosti."
"Samozřejmě že ne," souhlasila bloncka přeslazeným hlasem, takže jsem tomu ihned přestal věřit. Vstala a odplula z místnosti.
Edward si povzdechl.
"Řekneš mi, když to otráví, že jo?" zeptal jsem se.
"Ano," slíbil Edward.
A z nějakého důvodu jsem mu věřil.
Z kuchyně se ozývala spousta bouchání a - zvláštní - zvuk kovového nesouhlasu, jak bylo nádobí nehorázně týráno. Edward si znovu povzdechl, ale zároveň se nepatrně usmál. Roselie byla zpátky, ještě než jsem o tom mohl víc popřemýšlet. S potěšeným uculením vedle mě na podlahu umístila stříbrnou mísu.
"Dobrou chuť, podvraťáku."
Kdysi to nejspíš byla jen obyčejná velká mísa, ale ona prohnula dno mísy dovnitř tak, že teď měla tvar téměř přesně shodný s tvarem psí misky. Její rychlá, leč precizní práce na mě zapůsobila. A stejně tak její smysl pro detail. Na stranu misky vyškrábala slovo Fido. Dokonalý rukopis.

Ale protože to jídlo vypadalo tak dobře - nic menšího než steak a velká opečená brambora s bohatou oblohou - řekl jsem jí: "Díky, bloncko."
Odfrkla si.
"Hej, víš jak se říká blondýnce s mozkem?" zeptal jsem se jí a pokračoval jedním dechem, "zlatý retrívr."
"Tento už jsem taky slyšela," řekla už bez úsměvu.
"Budu to zkoušet dál," slíbil jsem a pustil se do jídla.
Zatvářila se znechuceně a protočila oči. Potom se posadila do jednoho z křesel a začala přepínat programy na obrovské televizi tak rychle, že neexistoval způsob, jak by opravdu mohla zachytit něco z obrazu.
Jídlo bylo vynikající, dokonce i s upířím zápachem ve vzduchu. Vážně jsem si na to začínal zvykat. Huh. Nebylo to přesně to, co bych chtěl udělat…
Když jsem skončil - ačkoli jsem se soustředil na vylízání misky, jen abych dal Rosalii něco, na co by si mohla stěžovat - ucítil jsem Bellyny studené prsty jemně se mi proplétající ve vlasech. Uhlazovala mi je dolů vzadu na krku.
"Čas na zástřih, co?"
"Začínáš být trochu střapatý," řekla. "Možná-"
"Nech mě hádat, někdo tady kdysi stříhával vlasy v salónu krásy v Paříži?"
Zahihňala se. "Pravděpodobně."
"Ne, díky," odmítl jsem předtím, než mohla učinit opravdovou nabídku. "Bude to dobrý ještě několik dalších týdnů."
Což mě přimělo přemítat, jak dlouho to bude dobrý pro ni. Snažil jsem se vymyslet nějaký zdvořilý způsob, jak se zeptat.
"Takže…ehm…jaké je, er, datum? Však víš, ten pro tu malou příšeru dlouho očekávaný termín."
Pleskla mě zezadu po hlavě asi s takovou silou jako snášející se peříčko, ale neodpověděla.
"Myslím to vážně," řekl jsem jí. "Chci vědět, jak dlouho tady budu muset být." Jak dlouho tady ty budeš, dodal jsem v hlavě. Otočil jsem se, abych se na ni podíval. V očích měla zamyšlený výraz a mezi obočím opět vrásku znepokojení.
"Já to nevím," odpověděla. "Ne přesně. Očividně tady s devítiměsíčním vzorem neuspějeme a nemůžeme udělat ultrazvuk, takže to Carlisle zhruba odhaduje podle toho, jak velká jsem. U normálních lidí se předpokládá, že tady budou mít kolem čtyřiceti centimetrů,"- ukázala prstem dolů na střed jejího -"když je dítě plně vyvinuto. Jeden centimetr za každý týden. Dneska ráno to u mě bylo třicet a každý den získávám kolem dvou centimetrů, někdy víc…"
Dva týdny za den, dny míjely. Její život uháněl kupředu maximální rychlostí. Kolik dnů jí to dávalo, kdyby počítala do čtyřiceti? Čtyři? Potřeboval jsem vteřinu, abych přišel na to, jak polknout.
"Jsi v pořádku?" zeptala se mě.
Přikývl jsem, neboť jsem si nebyl jistý, jestli bych ze sebe dokázal dostat nějaká slova.
Když Edward poslouchal mé myšlenky, jeho obličej se od nás obrátil, ale já jsem mohl vidět jeho odraz na skleněné stěně. Opět to byl ten upalovaný muž.
Zvláštní, jak konečná lhůta účinní těžším zabývat se odchodem, nebo necháním ji odejít. Byl jsem rád, že to Seth předtím nadhodil, takže jsem věděl, že zůstávali tady. Bylo by neúnosné přemítat, jestli odejdou a odnesou s sebou jeden nebo dva nebo tři z těchto čtyř dnů. Mých čtyř dnů.

Rovněž zvláštní bylo, jak dokonce i vědomí, že už byl téměř konec, to jak se mě dotýkala, jenom dělalo těžším to překonat. Skoro jakoby to souviselo s jejím zvětšujícím se břichem - jak rostlo, přitahovala mě stále víc a víc.
Chvilku jsem se na ní zkoušel dívat z odstupu, oddělit se od té přitažlivost. Věděl jsem, že nebylo jen výplodem mé představivost, že ji u sebe potřebuji víc než kdy jindy. Proč to? Protože umírala? Nebo protože jsem vědět, že dokonce i když neumře, stejně - nejlepší možný scénář - se změní na něco jiného, na něco, co bych neznal nebo nechápal?
Když mi přejela prstem po lícní kosti, moje kůže se na místě,kde se jí dotkla, orosila.
"Bude to fajn," tak nějak si pobrukovala. Nezajímalo mě, že to byla jen planá slova. Řekla to způsobem, jakým lidé tyhle hloupé, školky hodné rýmy zpívali dětem. Už usni, mimčo.
"Jasně," zamručel jsem.
Schoulila se u mé ruky, odložíc mi hlavu na rameno. "Nemyslela jsem si, že přijdeš. Seth řekl že jo a stejně tak Edward, ale nevěřila jsem jim."
"Proč ne?" zeptal jsem se nevrle.
"Nejsi tady šťastný. Ale stejně si přišel."
"Chtěla jsi mě tady."
"Já vím. Ale nemusel jsi přijít, protože ode mě není správné tě tady chtít. Už to musím pochopit."
Na minutu se rozprostřelo ticho. Edwardov nahodil zpátky původní obličej. Díval se na televizi, zatímco Rosalie pokračovala v problikávání kanálů. Byla na šestistém. Přemítal jsem, jak dlouho by trvalo vrátit se zpátky na začátek.
"Děkuju, že jsi přišel," zašeptala Bella.
"Můžu se tě na něco zeptat?" zeptal jsem se.
"Samozřejmě."
Edward nevypadal, že nám věnoval pozornost, ale věděl, na co jsem se chtěl zeptat, takže mě neoblafl.
"Proč mě tady chceš? Seth by tě mohl udržovat v teple a bylo by asi lehčí ho mít kolem, ten šťastný malý grázlík. Ale když dovnitř vejdu já, usmíváš se jako bych byl tvůj nejoblíbenější člověk na světě."
"Jsi jeden z nich."
"Ale je mi to na prd."
"Jo." Povzdechla si. "Promiň."
"Tak proč? Neodpověděla jsi."
Edward se znovu odvrátil, jakoby se díval ven z okna. Jeho zrcadlící se obličej byl prázdný.
"Zdá se mi to tak nějak…úplné, když jsi tady, Jacobe. Jakoby byla celá moje rodina pohromadě. Myslím, že takové to nejspíš je - nikdy předtím jsem velkou rodinu neměla. Je to hezký." Asi tak na půl vteřiny se usmála. "Ale prostě není celá, když tady nejsi."
"Nikdy nebudu součástí tvé rodiny, Bello."
Mohl jsem být. Byl bych v tom dobrej. Ale to byla jen vzdálená budoucnost, která zemřela dlouho předtím, než vůbec dostala šanci žít.
"Vždycky jsi byl součástí mé rodiny," nesouhlasila.
Zaskřípal jsem zuby. "To je pěkně mizerná odpověď."
"Jaká by byla ta dobrá?"
"Co třeba:´Jacobe, vyžívám se v tvé bolesti.´"
Cítil jsem, jak sebou trhla.
"Tohle by si radši?" zašeptala.
"Přinejmenším je to jednodušší. Mohl bych to pochopit. Mohl bych se s tím vyrovnat."

Ohlédl jsem se na její tvář najednou tak blízkou té mojí. Oči měla zavřené a čelo nakrčené. "Sešli jsme z cesty, Jaku. Mimo rovnováhu. Jsi předurčený být součástí mého života - cítím to a stejně tak ty." Na vteřinu se odmlčela, aniž by otevřela oči - jako kdyby čekala, jestli to popřu. Když jsem nic neřekl, pokračovala. "Ale ne takhle. Něco jsme udělali špatně. Ne. Já udělala. Udělal jsem něco špatně a sešli jsme z cesty…"
Hlas jí selhal a zamračení na její tváři pomalu odeznívalo, dokud z něj nezbyly jen malé vrásky v koutcích jejích rtů. Čekal jsem, až nasype další sůl do mých ran, ale z hrdla se jí vyloudilo jen slabé zachrápání.
"Je vyčerpaná," zašeptal Edward. "Byl to dlouhý den. Namáhavý den. Domníval jsem si, že by měla jít spát dříve, ale čekala na tebe."
Nepodíval jsem se na něj.
"Seth říkal, že jí to zlomilo další žebro."
"Ano. Ztěžuje jí to dýchání."
"Ohromný."
"Dej mi vědět, kdyby se znovu rozpálila."
"Jo."
Na ruce, která se nedotýkala té mojí, měla stále husí kůži. Sotva jsem zvedl hlavu, abych se podíval po přikrývce, když Edward popadl deku přehozenou přes opěrku pohovky a mrsknul s ní tak, že se rozprostřela přes Bellu.
Občas čtení myšlenek ušetřilo spoustu času. Například bych možná nemusel vznášet žádná obvinění ohledně toho, co se dělo s Charliem. Ten bordel. Edward by prostě úplně přesně slyšel, jak vzteklý-
"Ano," souhlasil. "Není to dobrý nápad."
"Tak proč?" Proč Bella řekla otci, že se uzdravuje, když ho to v budoucnosti učiní ještě víc nešťastným?
"Nemůže snést jeho obavy."
"Takže je lepší-"
"Ne. Není to lepší. Ale nebudu jí teď nutit dělat cokoli, co by ji učinilo nešťastnou. Cokoli se přihodí, tohle jí pomáhá cítit se lépe. Zbytkem se budu zabývat později."
To neznělo správně. Bella by prostě neodsunovala Charlieho bolest na později, aby pak musel čelit něčemu jinému. Rovnou úmrtí. To nebyla ona. Jak jsem ji znal, určitě musela mít nějaký jiný plán.
"Je si opravdu jistá, že bude žít," řekl Edward.
"Ale ne jako člověk," namítl jsem.
"Ne, ne jako člověk. Ale stejně doufá, že Charlieho znovu uvidí."
No ne, stávalo se to pořád lepším a lepším.
"Vidět. Charlieho." Konečně jsem se na něj podíval. "Potom. Vidět Charlieho, když bude celá jiskřivě bílá s jasně rudýma očima. Nejsem pijavice, takže mi možná něco uniklo, ale Charlie vypadá jako trochu divná volba pro první jídlo."
Edward si povzdechl. "Ví, že nebude moci být v jeho blízkosti alespoň rok. Myslí si, že to může oddalovat. Říct Charliemu, že jede do specializované nemocnice na druhé straně světa. Zůstat s ním v kontaktu přes telefon…"
"To je šílený."
"Ano."
"Charlie není blbej. Dokonce i kdyby ho nezabila, všiml by si rozdílu."
"S tímhle tak trochu počítá."
Nepřestával jsem na něj zírat, čekajíc na vysvětlení.

"Samozřejmě nebude stárnout, takže to bude časově omezené, dokonce i když Charlie přijme její výmluvu na všechny ty změny." Mírně se usmál. "Vzpomínáš si, jak si se jí pokoušel povědět o své přeměně? Jak jsi ji přiměl hádat?"
Volnou ruku jsem sevřel v pěst. "Řekla ti o tom?"
"Ano. Objasňovala svůj… nápad. Jak vidíš, není jí dovoleno říct Charliemu pravdu - bylo by to pro něj velice nebezpečné. Ale je to chytrý, praktický muž. Bella si myslí, že Charlie přijde se svým vlastním vysvětlením. A předpokládá, že bude mylné." Edward si odfrkl. "Přece jenom jen stěží zapadáme do tradičného upířího vzorce. Charlie si o nás vytvoří svůj vlastní špatný předpoklad, tak jako ona na začátku, a my ho v tom necháme. Bella si myslí, že ho bude moci vídat… čas od času."
"Šílený," zopakoval jsem.
"Ano," souhlasil znovu.
Bylo od něj slabošské nechat jí dělat si v tomhle co chtěla, jen aby ji udržel šťastnou. To neskončí dobře.
Což mě přimělo myslet si, že nejspíš neočekával, že přežije, aby mohla otestovat svůj praštěný plán. Uklidňoval ji, aby mohla být spokojená ještě o trochu déle.
Například čtyři další dny.

"Vypořádám se s čímkoli, co nastane," zašeptal a odvrátil obličej stranou tak, že už jsem nemohl vidět jeho odraz. "Nebudu ji teď působit bolest."

"Čtyři dny?" zeptal jsem se.
Nevzhlédl. "Přibližně."
"A potom co?"
"Co přesně máš na mysli?"
Myslel jsem na to, co říkala Bella. O tom, že ta věc byla hezky těsně zabalená v něčem silném, něčem jako upíří kůže. Takže jak to bude fungovat? Jak to dostanou ven?
"Z toho nepatrného průzkumu, který jsme byli schopni učinit, se zdá, že nestvůry používají vlastní zuby, aby unikly z dělohy," zašeptal.
Odmlčel jsem se, abych polknul žluč, která se mi nahnala do krku.
"Průzkumu?" zeptal jsem se tiše.
"To proto tu nikde poblíž nevídáš Jaspera a Emmett. Přesně to teď dělá Carlisle. Snažíme se pomocí toho, s čím jsme tady přišli do styku, rozluštit starověké příběhy a pověry jak nejvíce je to jen možné. Hledáme něco, co by nám mohlo pomoci předpovědět budoucí chování toho stvoření."
Příběhy? Pokud o tom existují pověry, tak…
"Tak potom tahle věc není první svého druhu?" zeptal se Edward, předvídajíc můj dotaz. "Možná. Je to všechno velice útržkovité. Pověsti mohly být jednoduše výsledkem strachu a představivost. Ačkoli…" - zaváhal - "vaše pověsti jsou pravdivé, nebo ne? Třeba jsou i tyto. Zdají se být lokalizované, propojené…"
"Jak jste našli…?"
"V Jižní Americe jsme narazili na jednu ženu. Byla vychována ve zvyklostech svého lidu. Slyšela varování o takových stvořeních, staré příběhy předávané z generace na generaci."
"Jaké varování?" zašeptal jsem.
"Že to stvoření musí být bezodkladně zabito. Předtím než by mohlo získat příliš mnoho síly."
Přesně jak si Sam myslel. Měl snad pravdu?

"Samozřejmě, jejich legendy také říkají to samé o nás. Že musíme být zničeni. Že jsme bezcitní vrazi."
Dvě ku dvěma.

Edward se pro sebe krátce, tvrdě zasmál.
"Co jejich příběhy říkají o… matkách?"
Obličej mu zahalila vlna nekonečného utrpení, a když jsem ucuknul před jeho bolestí, věděl jsem, že se nechystal dát mi odpověď. Pochyboval jsem, jestli by vůbec dokázal promluvit.
Byla to Rosalie, - která od Bellina usnutí byla tak nehybná a tichá, že jsem na její přítomnost téměř zapomněl - kdo mi odpověděl.
Z krku jí vyšel pohrdavý zvuk. "Samozřejmě že nikdo nepřežil," řekla. Nikdo nepřežil, přímé a bezcitné. "Porodit uprostřed nákazami zamořeném močálu se šamanem kreslícím ti slinami přes obličej kříže, aby zahnal zlé duše, nikdy nebyl zrovna ten nejbezpečnější způsob. Dokonce i normální porod skončil v půlce případů špatně. Nikdo z nich neměl to co tohle dítě - opatrovatele s představami, co dítě potřebuje, snažící se seznámit s těmito specifickými potřebami. Doktora s naprosto unikátními znalostmi upíří podstaty. Plán, jak pomoci dítěti na svět tak bezpečně, jak jen to půjde. Jed, který napraví všechno, co se pokazí. Dítě bude v pořádku. Ty ostatní matky by pravděpodobně přežily, kdyby tohle všechno měly - kdyby v první řadě vůbec existovaly. O čemž silně pochybuji."
Opovržlivě si odfrkla.
Dítě, dítě. Jakoby to bylo všechno, na čem záleželo. Bellyn život pro ni byl nepodstatný detail - bylo přece tak snadné ho ukončit.
Edwardův obličej dostal barvu čistého sněhu. Prsty na rukou zkroutil do tvaru pařátů. Naprosto samolibě a lhostejně se na své židli otočila zády k němu. Přikrčil se.
Nech to na mě, navrhl jsem.
Zastavil se a zvedl obočí.
Tiše jsem odlepil svoji psí misku ze země a rychlým, silným švihem zápěstí ji zezadu hodil bloncce na hlavu ta tvrdě, že se - s ohlušujícím prásknutím - zmáčkla na placku, předtím než se odrazila zpátky do místnosti, narazila do sloupu a zastavila se u paty schodiště.
Bella sebou škubla, ale neprobudila se.
"Pitomá blondýna," zamručel jsem.
Rosalie pomalu otočila hlavu a oči jí plály hněvem.
"Dostal. Jsi. Mi. Jídlo. Do. Vlasů."
To sem teda udělal.
Odtáhl jsem se od Belly, tak abych s ní nezatřásl, a rozesmál se tak nesnesitelně, až mi z očí začaly vytékat slzy. Zpoza gauče jsem slyšel, jak se ke mně přidal Alicin zvonivý smích.
Přemítal jsem, proč Rosalie nezaútočila. Tak trochu jsem to předpokládal. Ale potom jsem si uvědomil, že můj smích probudil Bellu, napříč tomu že prospala ten opravdový rámus.
"Co je tady tak vtipného?" zamumlala.
"Dostal jsem jí jídlo do vlasů," řekl jsem jí, znovu se škodolibě chechtající.
"Na tohle nezapomenu, pse," zasyčela Rosalie.
"Není tak těžký vymazat blondýnce paměť," odporoval jsem. "Stačí ji fouknout do ucha."
"Pořiď si nějaký nový vtipy," odsekla.

"No tak, Jaku. Nech Rose -" Bella se zasekla uprostřed věty a sípavě se nadechla. V tom stejném okamžiku se přese mě nakláněl Edward, odhrnujíc přikrývku pryč. Zdálo se, že má křeče, záda prohnutá nad sedačkou.
"Jenom se," zafuněla, "protahuje."

Rty měla bílé, zuby pevně zaťaté, jakoby se snažila udržet v sobě křik.
Edward jí položil ruce na tváře.
"Carlisle?" zavolal napjatým, tlumeným hlasem.
"Tady jsem," ohlásil se doktor. Ani jsem neslyšel, že přišel.
"Fajn," řekla Bella, stále těžce a mělce dýchající. "Myslím, že už je konec. Ubohý miminko, nemá dost místa, to je všechno. Pořád roste."
Bylo opravdu těžké snášet ten milující tón, který používala na popisování té věci, která ji ničila. Obzvláště pak po Rosaliině bezohlednosti. Nutilo mě to přát si, abych po Belle mohl taky něco hodit.
Svými dalšími slovy mi náladu nezvedla. "Víš, že mi připomíná tebe, Jaku," řekla - láskyplným tónem - stále lapající po dechu.
"Nepřirovnávej mě k té věci," procedil jsem skrz zuby.
"Myslela jsem jen ten prudký růst," řekla, dívajíc se jako bych ranil její city. Fajn. "Taky jsi se tak rychle vytáhl. Skoro jsem viděla, jak jsi byl minutu od minuty vyšší. S ním je to stejné. Roste tak rychle."
Kousl jsem se do jazyka, abych si zabránil říct, co jsem říct chtěl - nijak těžký, vzhledem k tomu že jsem cítil v puse krev. Samozřejmě že se to uzdraví ještě předtím, než vůbec polknu. Přesně to by Bella potřebovala. Být silná jako já, být schopná se léčit…
Už snadněji se nadechla a uvolnila se zpátky do pohovky, její tělo sláblo.
"Hmm," zamumlal Carlisle. Vzhlédl jsem a narazil na jeho oči.
"Co?" požadoval jsem vysvětlení.
Edward naklonil hlavu stranou, jakoby uvažoval nad Carlisleovými myšlenkami.
"Víš, že jsem se zajímal o genetickou strukturu plodu, Jacobe. O jeho chromozomy."
"A co s tím?"
"No, zapojením vašich podobností do uvažování-"
"Podobností?" zavrčel jsem, neoceňujíc to množné číslo.
"Prudký růst a skutečnost, že Alice nemůže vidět ani jednoho z váš."
Cítil jsem, jak se můj výraz stával prázdným. Na tu druhou jsem úplně zapomněl.
"Uvažoval jsem, jestli to znamená, že máme odpověď. Jestli jsou podobnosti zakořeněny v genech."
"Dvacet čtyři párů," zamumlal bez dechu Edward.
"To nemůžete vědět."
"Ne. Ale je zajímavé o tom uvažovat," řekl Carlisle klidně.
"Jo. Je to jednoduše fascinující."
Opět se ozvalo Bellino slabé chrápání, patřičně zdůrazňující moji jízlivost.
Ta myšlenka je okamžitě pohltila a rozhovor na téma genetiky rychle došel k bodu, kde jediná slova, kterým jsem rozuměl, byla to a a. A samozřejmě moje vlastní jméno. Alice se k nim připojila, sem tam přidajíc poznámku svým švitořivým hláskem.
Dokonce i když mluvili o mě, nepokoušel jsem se pochopit závěry, které si vyvodili. Měl jsem na mysli jiné věci. Několik skutečností, které jsem si zkoušel urovnat.
Skutečnost jedna, Bella řekla, že ta stvůra byla chráněná něčím tak silným jako upíří kůže, něčím příliš neprostupným pro ultrazvuk, příliš tvrdým pro jehly. Fakt dva, Rosalie řekla,

že měli plán, jak bezpečně pomoci dítěti na svět. Skutečnost tři, Edward řekl, že - v pověrách - si ostatní potvory jako byla tahle prokousávaly cestu ven skrz jejich vlastní matky.
Otřásl jsem se.
Dávalo to tak nějak zvráceně smysl, protože skutečnost čtyři, moc věcí se skrz něco tak silného jako byla upíří kůže, prokousat nedokázalo. Zuby téhle poloviční obludky - podle pověr - byly silné dost. Stejně tak moje zuby.
A zuby upírů.
Bylo těžké přehlídnout očividné, ale zoufale jsem si přál, abych mohl. Protože jsem měl dost dobrou představu, jak přesně Rosalie plánovala tu věc dostat bezpečně ven.

16. Výstraha: příliš mnoho informací

Zdekoval jsem se odtamtud brzo, dlouho předním než měl nastat východ slunce. Dopřál jsem si jen trochu neklidného spánku, opřený o bok pohovky. Edward mě vzbudil, když Bellina tvář opět zrudla, aby mohl převzít můj flek a znovu ji ochladit. Protáhl jsem se a usoudil, že jsem odpočíval dost dlouho na to, abych zase něco udělal smysluplného.
"Děkuji ti," řekl Edward rychle, vidíc v hlavě moje plány. "Pokud bude cesta čistá, vyrazí už dneska."
"Dám ti vědět."
Bylo skvělé být zase ve svém zvířecím já. Z toho nekonečného sezení jsem byl pěkně ztuhlý. Když jsem přišel na řešení našich problémů, prodloužil jsem krok.
Zdravíčko, Jacobe, přivítala mě Leah.
Super, jsi vzhůru. Jak dlouho je Seth mimo?

Ještě nejsem, pomyslel si Seth ospale. Jen skoro. Co potřebuješ?

Myslíš, že dokážeš být ještě hodinu při vědomí?

Jasná věc. Bez problému. Seth okamžitě vstal a protřepal si kožich.
Pojďme udělat hloubkový průzkum, řekl jsem Leah. Sethe, vezmi si okruh.

Seth se pomalu rozběhl. Jdu na to.
Další upíří pochůzka, zabručela Leah.
Máš s tím snad problém?

Samozřejmě že ne. Jednoduše miluju hýčkat tyhle miloučké pijavice.

Dobře. Tak se mrknem na to, jak rychle můžeme běžet.

Fajn, pro tohle jsem všemi deseti!
Leah byla na vzdáleném západním kraji okruhu. Raději než aby si zkrátila cestu, ale přiblížila se k domu Cullenových, se na cestě za naším setkáním držela obvodu. Sprintoval jsem přímo na západ s vědomím, že dokonce i když jsem vystartoval první, brzo by mě předhonila, kdybych jen na vteřinku zpomalil.
Zklidni se, Leah. Tohle není závod, ale průzkumná mise.

Můžu dělat obojí, a i tak ti nakopat zadek.

To jsem jí musel nechat. Já vím.
Rozesmála se.
Vzali jsme to po stezce klikatící se skrz východní hory. Běhali jsme tady, když upíři před rokem odešli, zahrnouc to do území naší hlídky, abych mohli lépe chránit zdejší lidi. Když se Cullenovi vrátili, stáhli jsme se zase zpátky na hranici. Tohle byla totiž podle smlouvy jejich půda.
Ale to by pro Sama teď nejspíš nic neznamenalo. Smlouva byla pasé. Dnešní otázkou tedy zůstávalo, do jaké míry byl ochotný rozložit svoje síly. Poohlížel se po osamocených Cullenech na nezákonný lov na jejich vlastní půdě, nebo ne? Mluvil Jared pravdu, nebo jen využívali ticha mezi námi?
Postupovali jsme hlouběji a hlouběji do hor bez nálezu sebemenší známky po přítomnosti smečky. Všude kolem byly slábnoucí upíří stopy, ale ty pachy mi teď byly důvěrně známé. Dýchal jsem je od rána do večera.
Našel jsem velice intenzivní, celkem nedávno zanechanou stopu - všichni, kromě Edwarda, sem přišli a pohybovali se tu. Ten důvod pro jejich shromáždění musel být zapomenut, když Edward přinesl domů svoji umírající těhotnou ženu. Zatnul jsem zuby. Cokoli to bylo, nemělo to se mnou nic společného.
Leah se netlačila přede mě, přestože by teď mohla. Věnoval jsem příliš pozornosti každé nové pachové stopě, než abych se soustředil na svoji rychlost. Zůstávala však po mém pravém boku, běžíc raději se mnou než upalující přede mnou.
Dostali jsme se už dost daleko, podotkla.
Jo. Pokud by Sam lovil zbloudilé, měli bychom touhle dobou zkřížit jeho trasy.

Pro něj teď má větší smysl zůstávat dole v La Push, myslela si Leah. Vš, že jsme dali pijavicím k výhodě tři bonusové balíčky očí a nohou. Nebyl by schopný je překvapit.

Tohle byla opravdu jen opatrnost.

Nechtěli bychom přece, aby naši drahocenní parazité zbytečně riskovali.

Přesně tak, souhlasil jsem, ignorujíc její jízlivost.
Strašně ses změnil, Jacobe.

Ty taky nejsi přesně ta stejná Leah, kterou jsem znal a miloval.

Pravda. Jsem teď míň otravná než Paul?

Kupodivu…ano.

Ach, sladký úspěch.

Blahopřeju.

Potom jsme znovu běželi beze slov. Pravděpodobně už nastal čas otočit se zpátky, ale ani jeden z nás nechtěl. Bylo příjemné takhle běhat. Dlouhou dobu jsme se drželi toho stejného malého kruhu vytyčeného území. Bylo fajn protáhnout si zase svaly a zdolávat drsný terén. Nemuseli jsme příliš spěchat, takže jsem přemýšlel o tom, že na zpáteční cestě bychom si mohli zalovit. Leah byla dost hladová.
Mňam, mňam, pomyslela si nevrle.
Všechno to je v tvé hlavě, řekl jsem jí. Takhle vlci se stravují. Je to přirozené a chutná to dobře. Kdybys o tom nepřemýšlela z lidské perspektivy-

Zapomeň na tu svoji povzbuzovací řeč, Jacobe. Budu lovit. Nemusím to mít ráda.

Jasně, jasně, souhlasil jsem klidně. Nebylo mojí starostí, jestli si pro sebe chtěla věci jen ztěžovat.
Několik dalších minut nic neřekla; začínal jsem uvažovat o návratu.
Děkuju, řekla najednou úplně jiným tónem.
Za co?

Že jsi mě nechal být. Že jsi mi dovolil zůstat. Byl si laskavější, než jsem kdy očekávala, Jacobe.

Ehm, bez problému. Vážně. Nevadí mi, mít tě tady, jak jsem si myslel, že bude.

Rozpustile si odfrkla. Jaká to vřelá pochvala!
Ať ti to nestoupne do hlavy.

Fajn - jestli tohle nestoupne do tvé. Na chvilku se odmlčela. Myslím si, že jsi dobrej Alpha. Ne stejným způsobem jako Sam, ale svým vlastním. Stojí za to tě následovat, Jacobe.

Překvapení mě dočista otupilo. Chvilku mi trvalo, než jsem se vzpamatoval dostatečně, abych odpověděl.
Ehm, díky. Nejsem si úplně jistej, jestli budu schopen zabránit tomu, aby mi tohle stouplo do hlavy. Kde se to v tobě vzalo?

Neodpověděla přímo, jen jsem sledoval slovy nedoprovázený směr jejích myšlenek. Myslela na budoucnost - a to, co jsem řekl Jardovi onehdy ráno. Jak brzy vyprší stanovený čas a já se vrátím zpátky do lesů. Jak jsem slíbil, že až Cullenovi odejdou, vrátí se se Sethem do Samovi smečky.
Chci zůstat s tebou, řekla mi.
Údiv mi vystřelil do nohou, zablokoval mi klouby a zabránil tak dalšímu pohybu v před. Profrčela kolem mě a následně šlápla na brzdy. Pomalu dokráčela zpátky na místo, kde jsem zamrzl.
Nebudu na obtíž, přísahám. Nebudu se tě držet jak ocásek. Můžeš jít, kamkoli budeš chtít a já půjdu, kam budu chtít já. Budeš to se mnou jenom muset vydržet, když budeme oba vlci. Procházela se přede mnou tam a zpátky, nervózně mávajíc dlouhým šedým ocasem. A plánuju odejít jakmile jakmile budu schopna to dokázat… takže to možná nebude tak často.

Nevěděl jsem, co na to říct.
Jsem šťastnější teď, jako součást tvé smečky, než jsem byla za poslední roky.

Taky chci zůstat, pomyslel si tiše Seth. Neuvědomil jsem si, že zatímco běhal po okruhu, věnoval nám velké množství pozornosti. Mám tuhle smečku rád.

No právě! Sethe, tohle už moc dlouho smečka nebude. Snažil jsem se poskládat myšlenky tak, aby ho přesvědčili. Teď máme nějaký smysl, ale až… až tohle skončí, budu prostě jen vlk. Sethe, ty potřebuješ nějakej cíl. Jsi dobrý děcko. Jsi ten druh člověka, kterej má vždycky za co bojovat). Neexistuje, že by jsi teď upustil La Push. Dokončíš střední školu a uděláš něco se svým životem. Budeš dávat pozor na Sue. Mým životním cílem není zvorat ti budoucnost.

Ale-

Jacob má pravdu, podpořila mě Leah.
Ty se mnou souhlasíš?

Samozřejmě. Ale nic z toho se mě netýká. Stejně jsem byla na cestě pryč. Najdu si práci někde daleko od La Push. Možná si vezmu nějaký přednášky na vyšší střední. Dám se na jógu a meditace, abych zapracovala na své výbušné povaze… A zůstanu součástí téhle smečky kvůli svému duševnímu zdraví. Jacobe - přece vidíš, že to dává smysl, že jo? Já nebudu prudit tebe, ty nebudeš prudit mě a všichni budou spokojení.

Otočil jsem se zpátky a pomalu klusal na západ.
Je toho trochu víc na přemítání. Nech mě o tom popřemýšlet, jo?

Jistě. Dej si na čas.

Trvalo nám déle dostat se zase zpět. Nepokoušel jsem se spěchat. Jen jsem se zkoušel soustředit dost na to, abych hlavou nenapálil do stromu. Seth mi někde vzadu v hlavě nepatrně bručel, ale byl jsem schopný ho ignorovat. Věděl, že jsem měl pravdu. Neopustil by svoji mámu. Vrátí se zpátky do La Push a bude ochraňovat kmen, tak jak by měl.
Ale Leah jsem takhle neviděl. A to bylo jednoduše děsivé.
Smečka z nás dvou? Nehledě na fyzickou vzdálenost, nedokázal jsem si představit tu… tu intimitu té situace. Pochyboval jsem, jestli to opravdu chtěla, nebo jestli jenom zoufale toužila zůstat svobodná.
Zatímco jsem se tím probíral, Leah neřekla ani slovo. Jakoby se snad snažila dokázat, jak snadné by to bylo, kdybychom byli jen my dva.
Vběhli jsme do stáda vysoké zvěře právě když vyšlo slunce, nepatrně rozjasňující mraky nad námi. Leah si vnitřně povzdechla, ale nezaváhala. Její výpad byl čistý a účinný - dokonce elegantní. Sundala ten největší kus, jelena, ještě než překvapená zvířata dokázala plně pochopit nebezpečí.
Neschopen ji překonat jsem se vrhl na druhé největší zvíře, rychle mu zakousnuvší hrdlo, takže necítilo zbytečnou bolest. Cítil jsem Leahino znechucené soupeření s jejím hladem a snažil se jí to ulehčit tak, že jsem nechal vlka ve mně vystoupit na povrch. Žil jsem jako vlk dost dlouho, abych věděl, jak být zvířetem úplně, vidět a cítit věci stejným způsobem jako ono. Nechal jsem svoje instinkty převzít nade mnou kontrolu a posílal jí ten pocit. Na vteřinu zaváhala, ale potom nejistě sáhla do své mysli a zkusila se dívat mým způsobem. Bylo to šíleně zvláštní - naše mysli si byli propojené ttěsněji než kdy předtím, protože jsme se oba snažili myslet společně.
Zvláštní, ale pomohlo jí to. Její zuby pronikaly skrz srst a chlupy do boku jejího úlovku, vytrhávajíc velké kusy krvavého masa. Radši než odvrátit se pryč, jak chtěly její lidské myšlenky, nechala svoje vlčí já chovat se instinktivně. Bylo to ochromující, bezmyšlenkovité. Dovolovalo jí to najíst se v klidu.
Pro mě bylo snadné to dělat. A byl jsem rád, že jsem to nezapomněl. Protože tohle bude brzy opět můj život.
Bude Leah součástí tohohle života? Před týdnem bych ten nápad shledával naprosto děsivým. Nebyl bych schopný to snášet. Ale věděl jsem, že teď se zlepšila. A pociťujíc úlevu od permanentní bolesti nebyla už nadále ten stejný vlk. Ta stejná holka.
Jedli jsme společně, dokud jsme oba nebyli úplně plní.
Díky, řekla mi později, když si čistila čenich a tlapy o vlhkou trávu. Nezatěžoval jsem se tím; zrovna začalo mrholit a na cestě zpět jsme museli přeplavat řeku. Očistím se tak víc než dost. Nebylo tak hrozný myslet tvým způsobem.

Nemáš za co.

Když jsme dorazily k okruhu, Seth se sotva vlekl. Řekl jsem mu, ať se jde vyspat; že Leah a já převezmeme hlídku. Jeho mysl utichla do bezvědomí jen o vteřinu později.
Zamíříš zpátky k pijavicím? zeptala se.
Možná.

Je pro tebe obtížné tam být, stejně tak jako je obtížné zůstat mimo. Vím, jaké to je.

Víš, Leah, možná by si chtěla trochu popřemýšlet o budoucnosti, o tom co chceš opravdu dělat. Moje hlava nebude to nejšťastnější místo na světě. A ty se mnou budeš muset ustavičně trpět.

Přemýšlela, jak mi odpovědět. No teda, to zní hrozně. Ale upřímně, bude jednoduší vypořádat se s tvojí bolestí než čelit té mé.

Budiž.

Vím, že to pro tebe bude hrozný, Jacobe. Chápu to - možná líp než si myslíš. Nemám ji ráda, ale… je tvůj Sam. Je všechno, co chceš a zároveň všechno, co nemůžeš mít.

Nedokázal jsem odpovědět.
Vím, že pro tebe je to horší. Přinejmenším je Sam šťastný. Přinejmenším je naživu a zdravý. Miluju ho dost na to, abych to tak chtěla. Chci pro něj jen to nejlepší. Povzdechla si. Jen nechci tvrdnout kolem a pozorovat to.

Musíme o tom mluvit?

Myslím že jo. Protože chci, abys věděl, že ti to nebudu ztěžovat. Kruci, možná dokonce pomůžu. Nenarodila jsem se jako necitlivá mrcha. Jak víš, bývala jsem docela milá.

Tak daleko moje paměť nesahá.

Oba jsme se rozesmáli.
Je mi to líto, Jacobe. Je mi líto, že trpíš. Je mi líto, že se to zhoršuje místo toho, aby se to zlepšovalo.

Díky, Leah.

Myslela na věci, které už byly horší, na ty temné obrázky v mé hlavě, zatímco já jsem se snažil ji bez většího úspěchu přestat vnímat. Byla schopná se na ně dívat s nějakým odstupem, někým nadhledem a já musel připustit, že to pomáhalo. Dokázal jsem si představit, že možná za pár let to budu schopný vidět taky tak.
Spatřila tu vtipnou stránku každodenní podrážděnosti, kterou sebou přinášelo poflakování s upíry. Líbilo se jí moje utahování si z Rosalie, vnitřně se chechotala a dokonce jí myslí proběhlo několik vtipů o blondýnkách, které bych možná mohl využít. Ale potom její myšlenky zvážněly, setrvávajíc na Rosaliině obličeji způsobem, který mě mátl.
Víš, co je šílené?

No, skoro všechno je teď šílené. Co přesně máš na mysli?

Ta blonďatá upírka, kterou tak strašně nenávidíš - naprosto chápu její úhel pohledu.

Na chvilku jsem si myslel, že jenom hodně uboze žertuje. Ale když jsem si uvědomil, že mluvila vážně, jen těžko jsem ovládal zuřivost, která mnou otřásala. Bylo dobře, že jsme se kvůli hlídce rozdělili. Kdyby byla na dosah mých zubů…

Zadrž! Nech mě to vysvětlit.

Nechci to slyšet. Padám odsud.

Počkej! Počkej! prosila, zatímco jsem se snažil uklidnit dostatečně na to, abych se mohl přeměnit zpátky. No tak, Jaku!

Leah, tohle opravdu nebyl ten nejlepší způsob, jak mě přesvědčit, že s tebou v budoucnu chci trávit víc času.

Bože! Jaká přehnaná reakce. Vždyť ani nevíš, o čem mluvím.

Tak o čem mluvíš?

A najednou to byla znovu ta bolestí zocelená Leah jako předtím. Mluvím o bytí geneticky slepou uličkou, Jacobe.

Jízlivá ostrost jejích slov mě zanechala tápajícího. Nečekal jsem, že by něco mohlo můj vztek přebít.
Nechápu.

Chápal by jsi, kdybys nebyl přesně jako všichni ostatní. Kdyby tě moje "ženské záležitosti" - pomyslela si ta slova tvrdým, uštěpačným tónem - nenutili utíkat schovat se, přesně jako ostatní idiotské chlapy, mohl by jsi opravdu věnovat pozornost tomu, co to všechno znamená.

Oh.
Jo, nikdo z nás se v přemýšlení o jejích záležitostech zrovna nevyžíval. Kdo by taky ano? Samozřejmě jsem si pamatoval na Leahino zděšení měsíc potom, co se přidala ke smečce - a vzpomínal jsem si na náš společný útěk před tím. Protože nemohla být těhotná - ne pokud se nestala nějaká opravdu pošahaná náboženská sračka s neposkvrněným početím. Po Samovi s nikým nebyla. A potom, jak se týdny vlekly a nic se změnilo ještě do většího nic, uvědomila si, že její tělo u víc nepodléhá normálním vzorcům. Zděšení - takže co to bylo? Změnilo se její tělo, protože se stala vlkodlakem? Nebo se stala vlkodlakem, protože s jejím tělem bylo něco špatně? Byla jediný ženský vlkodlak za celou historii vlkodlaků. Bylo to, protože nebyla ženou tolik, jak by měla být?
Nikdo z nás se tou poruchou nechtěl zabývat. Očividně to nebylo něco, do čeho bysme se mohli vcítit.
Víš, jaký má Sam názory na naše otisky, myslela si, teď už klidnější.
Jistě. Abychom zajistili pokračování linie.

Správně. Aby se udělala hromada novej, maličkejch vlkodlaků. Pokračování druhu, přenos genů. Otiskneš se do osoby, která ti dává nejlepší šance na předání vlčích genů.

Čekal jsem, až mi milosrdně sdělí, kam tím vším mířila.
Kdybych na to byla dostatečně dobrá, Sam by se otiskl do mě.

Její bolest byla tak silná, až se mi z ní podlomily nohy.
Ale nejsem. Něco je se mnou špatně. Zřejmě nemám schopnost předat gen dál, navzdory mému prvotřídnímu rodokmenu. Takže jsem se stala exotem - holčičím vlkem - neschopnou pro všechno ostatní. Jsem geneticky slepá ulička a oba to víme.

Nevíme, odporoval jsem jí. Tohle je jenom Samova teorie. Otisky se dějí, ale nevíme proč. Billy si myslí, že je v tom něco jiného.

Já vím, já vím. Myslí si, že otisky slouží k tomu, aby se vytvořili silnější vlci. Protože ty a Sam jste tak obrovské potvory - větší než naši otcové. Ale každopádně pořád nejsem kandidát. Já... jsem v přechodu. Je mi dvacet a jsem v přechodu.

Ble. Já jsem tak nechtěl vést tenhle rozhovor. To nevíš, Leah. Je to pravděpodobně jen celá ta zamrznutí-v-čase věc. Když přestaneš být vlkem a znovu začneš stárnout, jsem si jistý že se věci… ehm… vrátí zase do pořádku.

To bych si mohla myslet - až na to, že se do mě nikdo neotisknul, nehledě na můj impozantní rodokmen. Víš, dodala zamyšleně, když nebudeš nikde kolem, Seth bude mít nejspíš největší nárok na bytí Alphou - přinejmenším skrz jeho krev. Samozřejmě, nikdo by nikdy neuvažoval o mě…

Opravdu se chceš otisknout, nebo chceš aby se někdo otiskl do tebe, nebo cokoli z toho? dožadoval jsem se odpovědi. Co je špatné na tom si prostě vyrazit a zamilovat se jako obyčejný člověk, Leah? Otisky jsou jen dalším způsobem, jak ti sebrat možnost volby.

Sam, Jared, Paul, Quil… nezdá se, že by jim to vadilo.

Protože mysl ani jednoho z nich už není jeho.

Ty se nechceš otisknout?

No sakra že ne!

Jenom protože už jsi zamilovaný do ní. To zmizí, však víš, pokud se otiskneš. Už by si kvůli ní nikdy nemusel trpět.

Chceš zapomenout na to, co cítíš k Samovi?

Chvilku to zvažovala. Myslím, že jo.

Povzdechl jsem si. Uvažovala zdravěji než já.
Ale zpátky k mé původní myšlence, Jacobe. Chápu, proč je tvoje upíří blondýna tak chladná - v přeneseném slova smyslu. Je cílevědomá. Má oči jenom pro cenu, ne? Protože vždycky ze všeho nejvíc chceme to, co nikdy nemůžeme dostat.

Chovala by ses jako Rosalie? Zabila by si někoho - protože přesně to dělá, ujišťuje se, že nikdo nebude překážet Bellině smrti - udělala by jsi to, abys měla dítě? Odkdy jsi chovatelka?

Jenom chci možnosti, které nemám, Jacobe. Možná že kdybych byla v pořádku, nikdy bych na to nepomyslela.

Zabila by jsi kvůli tomu? požadoval jsem odpověď, nedovolíc ji utéct od mé otázky.
To nedělá. Myslím, že je to víc jakoby zprostředkovávala život. A… kdyby Bella požádala mě, abych jí s tím pomohla… odmlčela se, uvažujíc. Dokonce i přesto že na ní moc nezáleží, pravděpodobně bych udělala to stejné jako ta pijavice.

Hlasitě jsem zavrčel.
Protože kdyby se to otočilo, chtěla bych po Belle, aby to pro mě udělala. A stejně tak Rosalie. Obě by jsme to udělali stejným způsobem jako Bella.

Ahr! Jsi stejně tak zvrácená jako ony!

To je právě to vtipné na vědomosti, že něco nemůžeš mít. Učiní tě to zoufalým.

A… tohle je moje mez. Přesně tady. Tenhle rozhovor skončil.

Dobře.

Nestačilo, že souhlasila přestat. Chtěl jsem silnější ukončení než tohle.

Byl jsem jen něco kolem míle od místa, kde jsem nechal oblečení, takže jsem se změnil zpátky na člověka a pokračoval v cestě. Nepřemýšlel jsem o našem rozhovoru. Ne protože by nebylo o čem přemýšlet, ale protože jsem to nemohl vydržet. Nikdy to neuvidím tímhle způsobem - ale bylo obtížnější zabránit si v tom, když mi Leah ty myšlenky a emoce strkala přímo do hlavy.
Jo, až tohle skončí, v mé smečce teda nebude. Může si jít bědovat do La Push. Jeden malej rozkaz od Alphy, předtím než nadobro zmizím, nikoho nezabije,
Když jsem se dostal k domu, bylo opravdu hodně brzo. Bella pravděpodobně ještě pořád spala. Rozhodl jsem se, že nakouknu dovnitř, podívám se, jak to jde, dám jim zelenou na loveckou výpravu a potom si najdu nějakej flek trávy dostatečně měkkej na to, abych se na něm jako člověk vyspal. Nepřeměním se zpátky, dokud Leah nebude spát.
Ale z domu přicházela spousta slabého mumlání, takže Bella možná nakonec přece jenom nespala. A potom jsem z patra opět uslyšel ten mechanický zvuk - rentgen? Ohromný. Vypadalo to, jakože první den ze čtyřdenního odpočtu začal pořádným úderem.
Alice mi otevřela dveře předtím, než jsem mohl vejít.
Kývla mi na pozdrav. "Nazdar, vlku."
"Nazdar, prcku. Co se to nahoře děje?" Velký pokoj byl prázdný - všechno mumlání pocházelo z druhého patra.
Pokrčila titěrnými rameny. "Asi další zlomenina." Snažila se to říct nenuceně, ale úplně vzadu v její očích jsem spatřil plameny. Edward a já jsme nebyli jediní, které kvůli tomuhle pohlcoval oheň. Alice Bellu taky milovala.
"Další žebro?" zeptal jsem se chraptivě.
"Ne. Tentokrát pánev."

Zvláštní, jak mě to pokaždé bolestivě uhodilo, jakoby každá nová událost byla překvapením. Kdy přestanu být šokovaný? Každá nová pohroma vypadala zpětně tak nějak očekávatelně.
Alice upřeně hleděla na moje ruce, pozorujíc, jak se třásly.
Potom jsme z patra uslyšeli Rosaliin hlas.
"Vidíš, říkala jsem ti, že jsem neslyšela žádné prasknutí. Měl by sis nechat prohlídnout uši, Edwarde."
Nedostalo se jí žádné odpovědi.
Alice se ušklíbla. "Myslím, že ji Edward nakonec rozcupuje na malý kousíčky. Jsem ohromená, že to Rose nevidí. Nebo si možná myslí, že Emmett bude schopný ho zastavit."
"Vezmu si Emmett," nabídl jsem. "Ty můžeš pomoct Edwardovi s tou trhací částí."
Alice se napůl usmála.
Následně přišel dolů celý průvod - tentokrát nesl Bellu Edward. Svírala svůj kelímek krve v obou rukách a její obličej byl dokonale bílý. Viděl jsem, jak napříč tomu že Edward vyrovnával sebemenší pohyb svého těla tak, aby do ní nestrkal, byla v bolestech.
"Jaku," zašeptala a skrze příval bolesti se usmála.
Jen jsem na ni zíral a nic neříkal.
Edward Bellu opatrně položil na pohovku a posadil se na podlahu k její hlavě. Krátce jsem uvažoval, proč ji nenechali nahoře a okamžitě jsem usoudil, že to musel být Bellin nápad. Chtěla se chovat, jakoby bylo všechno normální, vyvarovat se nemocničnímu postubu. A on jí vyhověl. Přirozeně.
Carlisle přišel pomalu dolů jako poslední, obličej svraštěný obavami. Pro jednou tak díky tomu vypadal dostatečně starý na doktora.
"Carlisle," řekl jsme. "Byli jsme na půli cesty do Seattlu. Nikde ani známky po smečce. Můžete jít."
"Děkuji ti, Jacobe. Správné načasování. Je toho hodně, co potřebujeme." Jeho černé oči se mihly ke kelímku, který Bella tak pevně svírala.
"Upřímně, myslím, že vás klidně může jít víc než tři. Jsem si dost jistý, že se Sam soustřeďuje na La Push."
Carlisle souhlasně přikývl. Překvapilo mě, jak ochotně přijal moji radu. "Pokud si to myslíš. Alice, Esme, Jasper a já půjdeme teď. Potom může Alice vzít Emmetta a Rosa-"
"V žádném případě," zasyčela Rosalie. "Emmett může jít s vámi teď."
"Měla by jsi jít také lovit," řekl Carlisle mírně.
Jeho tón neobměkčil ten její. "Půjdu na lov, až půjde on," zavrčela, trhla hlavou směrem k Edwardovi a potom pohodila vlasy zpátky.
Carlisle si povzdechl.
Jasper a Emmett byli bleskově dole a Alice se k nim u skleněných dveří ve vteřině připojila. Esme doplula k Alicinu boku.
Carlisle mi položil ruku na paži. Ten ledový dotyk nebyl moc příjemný, ale neucuknul jsem. Poslušně jsem držel, částečně z údivu a částečně protože jsem nechtěl ranit jeho city.
"Děkuji ti," řekl znovu a potom vystřelil ze dveří společně s těmi čtyřmi ostatními. Moje oči je následovaly, jak letěli přes louku a zmizeli dřív, než jsem se stihl znovu nadechnout. Jejich potřeby museli být mnohem naléhavější, než jsem si představoval.

Místnost na chvíli ovládlo ticho. Cítil jsem, jak mě někdo probodával pohledem a věděl jsem úplně přesně, kdo to byl. Plánoval jsem zdekovat se a trochu si schrupnout, ale šance zkazit Rosalii ráno byla příliš lákavá, než abych ji nechal plavat.

Takže jsem se došoural ke křeslu vedle Rosaliina, posadil se a rozvalil se v něm tak, že jsem hlavu přiklonil k Belle a moje levé chodidlo zůstalo poblíž Rosaliina obličeje.
"Fuj. Vyhoďte někdo toho psa ven," zamručela, nakrčujíc nos.
"Už jsi slyšela tenhle, psychopatko? Jak umírají mozkový buňky blondýnek?"
Mlčela.
"No?" zeptal jsem se. "Znáš ho nebo ne?"
Demonstrativně se dívala na televizi a ignorovala mě.
"Slyšela ho?" zeptal jsem se Edwarda.
V jeho napjaté tváři nebylo ani zrníčko humoru - dokonce ani nepohnul očima od Belly. Ale odpověděl: "Ne."
"Paráda. Takže tenhle si užiješ, pijavice - mozkové buňky blondýnek umírají osamoceně."

Rosalie se na mě ani nepodívala. "Zabila jsem stokrát víc než ty, ty odporná bestie. Na to nezapomeň."
"Jednoho dne, královno krásy, tě otráví jenom mě zastrašovat. Opravdu se na to těším."
"To stačí, Jacobe," ozvala se Bella.
Shlédl jsem k ní a narazil na její mračící se obličej. Vypadalo to, že její včerejší dobrá nálada byla už dávno pryč.
Nechtěl jsem ji naštvat. "Chceš, abych vypadnul?" nabídl jsem jí.
Předtím než jsem mohl začít doufat - nebo se obávat - že už mě má konečně dost, zamrkala a její nevlídný pohled zmizel. Vypadala naprosto šokovaná, že jsem si vyvodil takový závěr. "Ne! Samozřejmě že ne."
Povzdechl jsem si a stejně tak i Edward, jenom on o mnoho tišeji. Věděl jsem, že si taky přál, aby se přese mě konečně přenesla. Jaká škoda, že ji nikdy nepožádal, aby udělala něco, co by ji mohlo učinit nešťastnou.
"Vypadáš unaveně," podotkla Bella.
"Jsem k smrti umlácenej," souhlasil jsem.
"Ráda bych tě umlátila k smrti," zamumlala Rosalie, příliš slabě aby to Bella zaslechla.
Jenom jsem se zasunul hlouběji do křesla, udělajíc si větší pohodlí. Moje bosé chodidlo se nebezpečně přiblížilo Rosalii a ona ztuhla. Po několika minutách ji Bella požádala o znovu naplnění kelímku. Ovanul mě náhlý poryv větru, když Rosalie vyletěla do poschodí, aby přinesla další krev. Nastalo dokonalé ticho. Usoudil jsem, že by možná nebylo špatný trochu si zdřímnout.
A potom se zmateně ozval Edward. "Říkala jsi něco?" Zvláštní. Protože nikdo nic neříkal a protože Edward slyšel stejně dobře jako já, měl by to vědět.
Upřeně hleděl na Bellu a ona mu jeho pohled oplácela. Oba vypadali vrcholně zmateně.
"Já?" zeptala se po chvilce. "Nic sem neříkala."
Přesunul se na kolena, nakláněje se nad ni, a jeho výraz byl najednou pronikavý úplně jiným způsobem. Jeho černé oči se soustředily na její tvář.
"Na co právě myslíš?"
Bezvýrazně na něj zírala. "Na nic. Co se děje?"
"Na co jsi myslela před minutou?" zeptal se.
"Jenom… na ostrov Esme. A peří."
Připadalo mi to jako maximální blábolení, ale potom se začervenala a já došel k názoru, že bylo lepší to nechápat.
"Řekni ještě něco," zašeptal.
"Jako co? Edwarde, co se děje?"

Výraz jeho tváře se opět změnil a následně udělal něco, z čeho mi spadla čelist. Zaslechl jsem za sebou zalapání po dechu a věděl, že se vrátila Rosalie a byla přesně tak ohromená jako já.
Edward velice lehce položil Belle ruce na obrovské, kulaté břicho.
"Ten p-" polknul. "To… dítě má rádo zvuk tvého hlasu."
Na okamžik místnost ovládlo naprosté ticho. Nemohl jsem pohnout svaly, dokonce ani mrknout. A potom -
"Panenko skákavá, ty ho slyšíš!" zakřičela Bella. O vteřinu později sebou škubla.
Edwardovy ruce putovaly na nejvyšší bod jejího břicha a jemně hladil místo, kam ji to muselo kopnout.
"Pšt," zašeptal. "Polekala si to…ho."
Jeho oči byly rozšířené a plné údivu. Zlehka se poplácala na straně břicha. "Promiň, drahoušku."
Edward soustředěně naslouchal, hlavu skloněnou nad její břicho.
"Co si myslí teď?" dožadovala se dychtivě.
"To… on nebo ona, je…" odmlčel se a vzhlédl jí do očí. Ty jeho byly přeplněné podobným úžasem - jenom více opatrné a zdráhavé. "On je šťastný," řekl nevěřícně
Zalapala po dechu a bylo nemožné nevidět ten fanatický třpyt v jejích očích. Láska a oddanost. Z očí se jí vylily slzy jako hrachy a mlčky jí klouzaly dolů po tvářích, přes její smějící se rty.
Zatímco na ni upřeně hleděl, jeho obličej nebyl vyděšený nebo rozzlobený nebo mučený v plamenech nebo jakýkoli z těch výrazů, které nosil od té doby, co se vrátili. Žasl s ní.
"Samozřejmě, že jsi šťastný, miláčku, samozřejmě že jsi," pobrukovala, hladíc si břicho, zatímco jí slzy zmáčely tváře. "Jak by jsi nemohl být, se vším tím bezpečím a teploučkem a láskou? Tolik tě miluju, můj maličký EJi, samozřejmě že jsi šťastný."
"Jak jsi mu to řekla?" zeptal se Edward zvědavě.
Znovu zčervenala. "Tak trochu jsem ho pojmenovala. Nemyslela jsem, že by jsi chtěl… no, však víš."
"EJ?"
"Tvůj otec se taky jmenoval Edward."
"Ano, to ano. Co-?" Odmlčel se a potom zamručel. "Hmm."
"Co?"
"Má rád i můj hlas."
"Samozřejmě že má." V jejím tónu zaznívala škodolibá radost. "Máš ten nekrásnější hlas ve vesmíru. Kdo by ho nemiloval?"
"Máš záložní plán?" zeptala se Rosalie, naklánějící se přes pohovku se stejně obdivným, škodolibě radostným výrazem, jaký měla na tváři Bella. "Co když on je ona?"
Bella si hřbetem ruky utřela mokré oči. "Probírala jsem se několika nápady. Pohrávala si s Renée a Esme. Přemýšlela jsem o… Ruh-nez-may."
"Ruhnezmay?"
"R-e-n-e-s-m-e-e. Příliš ujetý?"
"Ne, líbí se mi to," ujistila ji Rosalie. Jejich hlavy byly tak blízko u sebe, zlatá a mahagonová. "Je to překrásné. Jedinečné, takže to sedí."
"Pořád si myslím, že je to Edward."
Edward civěl do neurčita, obličej prázdný jak horečně naslouchal.
"Co?" zeptala se Bella rozzářeně. "Na co myslí teď?"
Nejprve neodpověděl, ale potom - šokujíc zbytek z nás, tři odlišné a oddělená zalapání po dechu - položil ucho něžně na Bellino břicho.

"Miluje tě," zašeptal Edward omámeně. "Absolutně tě zbožňuje."
V té chvíli jsem si uvědomil, že jsem byl sám. Úplně sám.
Nejradši bych si naliskal, když jsem si uvědomil, jak moc jsem s tím odporným upírem počítal.
Jak tupé - jak jsem kdy mohl věřit pijavici! Samozřejmě že by mě nakonec zradil.

Počítal jsem, že ho budu mít po boku. Počítal jsem, že bude trpět víc než jsem trpěl já. A nejvíc ze všeho jsem počítal s tím, že bude tu hnusnou věc zabíjející Bellu nenávidět víc, než jsem ji nenáviděl já.
Věřil jsem mu v tom.
Jenže teď byli všichni pohromadě, dva z nich sklánějící se nad rostoucí, neviditelnou příšerkou s očima rozzářenýma, jakoby byli šťastná rodinka.
A já byl úplně sám se svojí nenávistí a bolestí, která byla tak hrozná, že jsem si připadal, jakoby mě mučili. Jakoby mě pomalu tahali skrz nekončící pás pekelně ostrých žiletek. Ta bolest byla tak hrozná, že by jsem s úsměvem přijal smrt, jen abych od toho utekl.
Žár mi zprovoznil zatuhlé svaly a znovu jsem stál na nohou.
Všichni tři ke mně rychle otočili hlavy a já sledoval svoji bolest čeřící Edwardovu tvář, jak mi opět nedovoleně vstoupil do hlavy.

"Ahh," zasténal.
Nepřemýšlel jsem o tom, co jsem dělal; jen jsem tam stál, třesoucí se, připravený vystřelit na útěk, o kterém jsem rozvažoval.
Pohybujíc se jako útočící had se Edward vrhl k nízkému stolku a vytáhl něco ze zásuvky. Hodil to po mě a já ten předmět reflexivně chytl.
"Běž, Jacobe. Zmiz odsud." Neřekl to tvrdě - mrštil ta slova na mě jakoby mi zachraňovala život. Pomáhal mi naleznout útěk, po kterém jsem tak zoufale toužil.
Předmět v mé ruce byl svazek klíčů od auta.

17. Jako co vypadám? Čaroděj ze země Oz? Potřebuješ mozek? Potřebuješ srdce? Tak do toho. Vezmi si moje. Vezmi si všechno, co mám.

Když jsem běžel do Cullenovic garáže, měl jsem víceméně vymyšlený plán, jehož druhou částí bylo na cestě nazpátek totálně zdemolovat auto té hnusné pijavice.

Takže jsem byl docela v rozpacích, když jsem do vzduchu zmáčkl tlačítko na klíčích a nebylo to jeho Volvo, co pro mě zapípalo a zablikalo světly. Bylo to jiné auto - naprostá jednička v dlouhé řadě dopravních prostředků, z nichž byla valná většina svým vlastním způsobem hodna obdivného slintání.

Skutečně zamýšlel dát mi klíčky k Aston Martin Vanquish nebo to bylo jen omylem?

Nezastavil jsem se, abych o tom přemýšlel. Ani jsem nevěděl, jestli tohle změní tu druhou část mého plánu. Prostě jsem sebou praštil do měkkého koženého sedadla a nastartoval, zatímco se moje kolena tlačila na volant. Vrnění motoru by mě možná nějaký jiný den donutilo spokojeně zasténat, ale momentálně bylo všechno, co jsem dokázal dělat, soustředit se dostatečně na to, abych se mohl rozjet.

Nahmatal jsem páčku na nastavování sedadel a jak moje noha stlačila pedál, posunul jsem se dozadu. Auto vystartovalo téměř nadzvukovou rychlostí.

Zabralo to jenom chviličku a už jsem se proháněl po přiléhavé, klikaté příjezdové cestě. Auto reagovalo na moje požadavky jakoby ho spíše než moje ruce řídily moje myšlenky. Jakmile

jsem vyjel z tunelu, tvořeným zeleným porostem, a zamířil na dálnici, letmo jsem zahlédl Leahinu šedou tvář znepokojeně vykukující mezi kapradinami.
Na půl vteřiny jsem uvažoval, co si asi myslela, ale potom jsem si uvědomil, že je mi to totálně putna.
Zahnul jsem na jih, neboť dneska jsem neměl trpělivost na trajekty nebo velký provoz nebo cokoli jiného, co by znamenalo, že bych musel odlepit nohu z pedálu přitisknutého až k podlaze.
Nějakým zvráceným způsobem byl ale dnešek můj šťastný den. Pokud jste pod pojmem štěstí chápali prohánění se dvoustovkou po ojetelé silnici bez toho, aby jste potkali jediného policajta, dokonce ani v jejich třicet-mil-za-hodinu místech, kde obvykle vyčkávali na svoji kořist překročící povolenou rychlost. Jaké zklamání. Trocha akce díky policejní naháněčce by mohla být příjemné zpestření, nemluvě o poznávací značce, která by vrhla podezření na pijavici. Jasně, koupil by si z toho svoji cestičku ven, ale mohlo by to pro něj být alespoň trochu nepříjemné.
Jediná známka sledování, na kterou jsem narazil, byl záblesk tmavě hnědého kožichu míhající se lesem, běžící souběžně se mnou několik mil od jižního okraje Forks. Vypadalo to na Quila. Musel mě taky vidět, protože po minutě zase zmizel bez toho, aby vyvolal poplach. Opět jsem si málem lámal hlavu nad tím, jaká bude jeho zpráva, než jsem si vzpomněl, že je mi to naprosto volný.
Upaloval jsem po dlouhé do U tvarované silnici, mířící do největšího města, které jsem dokázal najít. To byla ta první část mého plánu.
Připadalo mi, že to zabralo věčnost, nejspíš protože se do mě neustále zařezávaly ty proklaté žiletky, ale ve skutečnosti to nebyly ještě ani dvě hodiny, co jsem zamířil do předměstí částečně patřící k Tacomě a částečně k Seattlu. Zpomalil jsem, protože jsem opravdu netoužil zabít nějakého nevinného kolemjdoucího.
Byl to pěkně pitomej plán. A nebude fungovat. Ale když jsem se v hlavě snažil najít nějaký jiný způsob, jak se oprostit od své bolesti, vyskočila na světlo světa Leahina dnešní slova.
To zmizí, však víš, pokud se otiskneš. Už by si kvůli ní nikdy nemusel trpět.

Vypadalo to, že odstranění svobodné možnosti volby možná nebyla ta nejhorší věc na světě. Možná že cítit se takhle byla ta nejhorší věc na světě.
Ale viděl jsem všechny ty holky v La Push, nahoře v rezervaci Makah i ve Forks. Potřeboval jsem širší sortiment potencionálních partnerek.
Takže jak v davu namátkou najít spřízněnou duši? Tak nejdřív bych potřeboval ten dav. Takže jsem se kolem rozhlížel po nějakém vhodném místě. Minul jsem několik nákupních středisek, které by nejspíš byly dost vhodným místem k nalezení dívky v mém věku, ale nedokázal jsem se přinutit zastavit. Chtěl jsem se otisknout do nějaké holky, která se celý den poflakuje v obchoďáku?
Jak jsem pokračoval na jih, ulice se zaplňovaly stále víc a víc. Konečně jsem narazil na rozsáhlý park plný dětí, rodin, skateboardů, kol, papírových draků, pikniků a vlastně od všeho trochu. Do té chvíle jsem to nezaregistroval, ale byl krásný den. Slunce a to všechno. Lidé vylézali z domů, aby obdivovali modrou oblohu.
Zaparkoval jsem napříč dvěmi místy pro postižené - jednoduše žebrající o pokutu - a přimísil se k davu.
Procházel jsem se kolem snad celé hodiny. Dost dlouho na to, aby se slunce přehouplo na druhou stranu oblohy. Zíral jsem do tváře každé dívky, která se mihla kdekoli v mé blízkosti, nutíc se opravdu dívat, všímajíc si, která byla hezká, která měla modré oči, která vypadala

dobře i s rovnátky a která na sobě měla tunu make-upu. Pokoušel jsem se najít něco zajímavého na každé jedné tváři, abych s jistotou věděl, že jsem se opravdu snažil. Věci jako: takhle měla opravdu rovný nos; tahle by si měla stáhnout vlasy z očí; tahle by mohla dělat reklamy na rtěnky, kdyby zbytek jejího obličeje byl stejně dokonalý, jako její rty…
Někdy mi můj upřený pohled oplácely. Někdy hleděly vyděšeně, jakoby si myslely, Kdo je ten velkej šílenec, kterej na mě civí? Někdy mi připadalo, že se dívaly s určitým druhem zaujetí, ale možná se jenom ke slovu přihlásilo moje ego.
Každopádně se nic nedělo. Dokonce i když jsem se setkal s očima dívky, která byla - nesporně - ta nejžhavější v celém parku a pravděpodobně i ve městě a upírala na mě pohled s hloubáním, které vypadalo jako zájem, nic jsem necítil. Jen tu stejnou zoufalou touhu najit únikovou cestu od své bolesti.
Jak čas plynul, začínal jsem si všímat jen těch špatných věcí. Bellyných znaků. Tahle měla stejnou barvu vlasů. Tamta měla velice podobně tvarované oči. Tahle měla naprosto stejné lícní kosti. Tamta měla tu stejnou malou vrásku mezi obočím - což mě nutilo přemítat, kvůli čemu si asi dělala starosti…
A tehdy jsem se vzdal. Protože bylo nekonečně pitomé myslet si, že jsem si vybral přesně to správné místo a čas, a že jednoduše narazím do své spřízněné duše jenom proto, že jsem si to tak beznadějně přál.

Stejně by nemělo smysl najít ji tady. Pokud měl Sam pravdu, nejlepší místo na objevení správné genetické kombinace by bylo v La Push. A tam nikdo evidentně nevyhovoval mým požadavkům. Ale jestli měl pravdu Billy, tak kdo se v tom pak měl vyznat? Co způsobovalo, že byli vlci silnější?
Došoural jsem se zpátky k autu, žuchl na kapotu a pohrával si s klíčky.
Možná že jsem byl to, co si o sobě myslela Leah myslela. Nějaký druh slepé uličky, který by se neměl přenést do další generace. Nebo byl možná můj život jen jeden velkej, krutej vtip a neexistovala z něj možnost útěku.
"Hej, jsi v pořádku? Haló? Ty tam, ty s tím kradeným autem."
Vteřinu mi trvalo, než jsem si uvědomil, že ten hlas mluvil ke mně a další vteřinu zabralo rozhodnutí zvednout hlavu.
Povědomě vypadající dívka na mě upřeně hleděla s mírně nervózním výrazem. Věděl jsem, proč jsem rozpoznával její obličej - už jsem si ho jednou prohlížel. Světle červeno-zlaté vlasy, světlá kůže, pár zlatavých pih roztroušených na nose a líčkách a oči barvy skořice.
"Pokud se cítíš tak zkroušeně, že jsi šlohl auto," řekla, usmívající se tak, že jí na tváři vyskočil dolíček, "možná by ses měl jít radši udat."
"Je půjčené, ne ukradnuté," odsekl jsem. Můj hlas zněl hrozivě - jako bych předtím brečel nebo tak něco. Jak trapné.
"To ti nepochybně pomůže u soudu."
Zamračil jsem se. "Potřebuješ něco?"
"Ne tak docela. Dělala jsem si srandu z auta, však víš. To jenom… vypadáš opravdu rozrušeně. Jo no, hele, já jsem Lizzie." Natáhla ke mně ruku.
Díval jsem se na ni, dokud ji znovu nespustila.
"Každopádně…," pokračovala mírně rozpačitě, "Jenom jsem uvažovala, jestli bych nemohla nějak pomoct. Předtím to vypadalo, jakoby si někoho hledal." Kývla hlavou k parku a pokrčila rameny.
"Jo."
Vyčkávala.

Povzdechl jsem si. "Nepotřebuju pomoc. Ona tady není."
"Oh, to je mi líto."
"Mě taky," zamumlal jsem.
Znovu jsem se na tu dívku podíval. Lizzie. Byla hezká. A dost milá aby se snažila pomoct nabručenému cizinci, který musel vypadat šílenec. Proč to nemohla být ona? Proč všechno muselo být tak podělaně složitý? Milá holka, hezká a svým způsobem zábavná. Tak proč ne?
"Božský auto," řekla. "Je opravdu škoda, že už je víc nevyrábí. Podle mě je i Vantage překrásnej, ale na Vanquish je prostě něco zvláštního…"
Hezká holka, která se vyzná v autech. Bomba. Soustředěně jsem jí hleděl do tváře, přejíc si, aby věděl, jak to donutit sepnout. No tak, Jaku - už se otiskni.

"Jak to jezdí?" zeptala se.
"Tomu bys ani nevěřila," řekl jsem jí.
Usmála se tím jedno-dolíčkovým úsměvem, zřetelně potěšena, že ze mě vytáhla alespoň částečně zdvořilou odpověď, a já jí její úsměv zdráhavě oplatil.
Ale její úsměv s těma ostrýma, pronikavýma žiletkama, které se mi zarývaly do těla, nic nezmohl. Nezáleželo na tom, jak moc jsem si to přál, můj život už se nikdy neposkládá dohromady.
Nebyl jsem na tom zdravějším místě, kam mířila Leah. Nebyl jsem schopný zamilovat se jako obyčejný člověk. Ne když jsem krvácel pro někoho jiného. Možná - kdyby to bylo odteď za deset let, Bellino srdce bylo už dlouho mrtvé a já se protáhl vším tím truchlením a nářky a vyšel z toho znovu v jednom kuse - možná potom bych dokázal Lizzie nabídnout projížďku v tomhle bouráku a probírat s ní výrobce a modely, dozvědět se něco o ní a zjistit, jestli se mi líbí jako osoba. Ale tohle se teď nestane.
Magie mě nezachrání. Budu prostě muset přijmout utrpení jako chlap. Překousnout to.
Lizzie stále čekala, možná doufajíc, že jí tu projížďku vážně nabídnu. A nebo možná taky ne.
"Radši to auto vezmu zpátky týpkovi, od kterýho jsem si ho půjčil," zamumlal jsem.
Znovu se usmála. "Ráda slyším, že budeš sekat dobrotu."
"Jo, přesvědčila si mě."
Sledovala, jak nasedám do auta, stále mající obavy. Nejspíš jsem vypadal jako někdo, kdo se chystal sjet z útesu. Což bych asi udělal, kdyby tenhle druh postupu fungoval i u vlkodlaků. Krátce zamávala a její oči následovaly auto.
Zpočátku jsem jel jako každý normální duševně zdravý člověk. Nespěchal jsem. Nechtěl jsem jet tam, kam jsem jel. Zpátky do toho domu, do toho lesa. Zpátky k bolesti, od které jsem utekl. Zpátky být na to absolutně sám.
Dobře, tohle bylo trochu melodramatický. Nebudu úplně sám, ale to to jenom zhoršovalo. Leah a Seth budou muset trpět se mnou. Byl jsem rád, že alespoň Seth to nebude muset snášet příliš dlouho. Ten smrad si nezasloužil mít část mysli rozcupovanou na kousky. Leah ostatně taky ne, ale ona tomu přinejmenším rozuměla. Pro Leah bolest nebyla nic nového.´
Těžce jsem si povzdechl, když jsem pomyslel na to, co po mě Leah chtěla, protože teď už jsem věděl, že to dostane. Pořád jsem na ni byl naštvanéej, ale nemohl jsem ignorovat skutečnost, že bych mohl její život učinit snazším. A - teď když jsem ji znal lépe - jsem se domníval, že by nejspíš udělala to stejné pro mě, kdyby naše pozice byly obrácené.
Přinejmenším bude velice zajímavé a rovněž pěkně zvláštní mít Leah za společníka - za přítele. Už teď bylo jasné, že se si dostaneme navzájem hluboko pod kůži. Ona nebyla tím, kdo by mě v tom nechal utápět se, a to podle mě bylo dobře. Pravděpodobně jsem

potřeboval někoho, kdo by mi teď i potom nakopal zadek. Ale podstatou věci zůstávalo, že opravdu byla jediný přítel, který měl šanci pochopit, čím jsem si právě procházel.
Přemýšlel jsem o lovu dneska ráno a jak blízko naše mysli v tu chvíli na okamžik byly. Nebylo to zlé. Jen odlišné. Trošku děsivé a trošku trapné. Ale nějakým ujetým způsobem rovněž příjemné.
Nemusel jsem být úplně sám.
A věděl jsem, že Leah byla dost silná na to, aby se mnou čelila nadcházejícím měsícům. Měsícům a rokům. Unavovalo mě na to myslet. Cítil jsem se, jako bych zíral ven na oceán, který budu muset přeplavat od pobřeží
k pobřeží, než si budu moct znovu odpočinout.
Tolik času bude potřeba, a tak málo času zbývalo, než to všechno vypukne. Než se vrhnu do oceánu. Ještě dalšího tři a půl dne a já byl tady, mrhající tím málem času, který jsem měl.
Opět jsem pořádně šlápnul na plyn.
Viděl jsem Sama a Jareda na hlídce, každého na jiné straně silnice, když jsem závodil nahoru po silnici směrem k Forks. Byli dobře skryti mezi hustým porostem, ale já je očekával a věděl, co hledat. Když jsem kolem nich profrčel, kývl jsem, nevzrušujíc se údivem, který v nich můj jednodenní výlet vyvolal.
Když jsem jel po Cullenovic příjezdové cestě, kývl jsem také na Leah a Setha. Začalo se stmívat a mraky byly na straně, odkud jsem zaslechl nějaký pohyb, neprostupné, ale zahlédl jsem jejich oči třpytící se v záři čelních světel. Vysvětlím jim to až později. Bude na to hromada času.
Byl jsem překvapený, když jsem v garáži našel Edwarda, čekajícího na mě. Celé dny jsem ho neviděl byť jen na vteřinu se vzdálit od Belly. Z jeho tváře jsem ale mohl vyčíst, že se jí nic špatného nepřihodilo. Ve skutečnosti vypadal klidnější než předtím. Žaludek se mi stáhl, když jsem si vzpomněl, kde se ten klid vzal.
Jaká škoda že jsem - ke vší mé sklíčenosti - zapomněl rozmlátit to auto. No dobře. Stejně bych pravděpodobně nebyl schopnej ustát demolici tohohle auta. Možná že to předvídal natolik, že právě proto mi ho půjčil.

"Jen na slovíčko, Jacobe," řekl, jakmile jsem vypnul motor.
Zhluboka jsem se nadechl a chvilku to v sobě zadržel. Potom jsem pomalu vylezl z auta a hodil po něm klíčky.
"Díky za půjčení," řekl jsem kysele. Podle všeho mu to budu muset splatit. "Co chceš tentokrát?"
"Za prvé… Vím, jakou averzi chováš k využívání své pravomoci ve své smečce, ale.."
Zamrkal jsem, ohromený že ho vůbec kdy napadlo začít s tímhle. "Co?"
"Pokud nechceš nebo nebudeš omezovat Leah, potom já-"
"Leah?" přerušil jsem ho, mluvíc skrz zaťaté zuby. "Co se stalo?"
Edwardova tvář byla tvrdá. "Přišla sem podívat se, proč jsi tak náhle odjel. Pokoušel jsem se jí to vysvětlit. Předpokládám, že to nevyznělo nejlépe."
"Co udělala?"
"Přeměnila se zpátky na člověka a-"
"Vážně?" přerušil jsem ho znovu, tentokrát šokovaný. Nedokázal jsem to zpracovat. Leach spustila svoji obranu přímo v epicentru nepřátelského území?
"Chtěla si… promluvit s Bellou."
"S Bellou?"

Další slova spíš syčel než vyslovoval. "Nedopustím, aby se Bella takhle znovu rozrušovala. Nezajímá mě, jak oprávněná si Leah myslí, že je! Neublížil jsem jí - to bych samozřejmě neudělal - ale vykopnu ji z domu, pokud se to opět stane. Přehodím ji rovnou přes řeku-"
"Zadrž! Co řekla?" Nic z toho mi nedávalo sebemenší smysl.
Edward se zhluboka nadechl, uklidňujíc se. "Leah byla zbytečně hrubá. Nebudu předstírat, že rozumím, proč Bella není schopna tě nechat jít, ale vím, že se takto nechová, aby tě zraňovala. Opravdu trpí nad bolestí, kterou tobě, a mě, způsobila, když tě požádala, abys zůstal. To, co Leah řekla, bylo nemístné. Bella brečela -"
"Moment - Leah ječela na Bellu kvůli mně?"
Jedním, rázným pohybem hlavy přikývl. "Byl jsi naprosto jasným původcem."
Ouha. "Nechtěl jsem po ní, aby to udělal."
"Já vím."
Obrátil jsem oči v sloup. Samozřejmě že to věděl. On věděl všechno.
Ale s Leah se opravdu něco dělo. Kdo by tomu věřil? Nakřáčela do doupěte pijavic jako člověk, aby si stěžovala, jak se ke mně chovali.
"Nemůžu slíbit, že budu Leah ovládat," řekl jsem mu. "To neudělám. Ale promluvím si s ní, dobře? Nemyslím si, že se to bude opakovat. Leah není typ člověka, kterej se drží zpátky, takže to ze sebe nejspíš všechno dostala dneska."
"Řekl bych, že ano."
"Každopádně si o tom promluvím i s Bellou. Není potřeba, aby se cítila provinile. Je to moje rozhodnutí."
"To už jsem jí řekl."
"Jak taky jinak. Je v pořádku?"
"Momentálně spí. Rose je s ní."
Takže ta psychopatka byla teď už "Rose." Dočista přešel na temnou stranu.
Nevšímal si mých myšlenek a ještě rozvedl odpověď na moji otázku. "V některých ohledech… je jí lépe. Pominuli tu Leahinu tirádu a z toho pramenící pocit viny."
Ještě lepší. Protože teď Edward slyšel tu příšerku, všechno bylo naprosto přeslazené. Úžasné.
"Je toho trochu víc," zamumlal. "Když nyní mohu rozpoznat myšlenky toho dítěte, je zřejmé, že on nebo ona má pozoruhodně rozvinuté psychické schopnosti. Do jisté míry nám rozumí."
Spadla mi čelist. "To jako vážně?"
"Ano. Zdá se, že má teď mírné tušení, jak jí ubližuje. Snaží se tomu vyvarovat jak je to jen možné. On… ji miluje. Už teď."
Zíral jsem na něho a cítil se, jakoby mi měly oči vypadnout z důlků. Zpoza své nevěřícnosti jsem spatřil, že tohle byl ten zlomový faktor. Tohle Edwarda změnilo - ta potvora ho přesvědčila o své lásce. Nemohl nenávidět něco, co Bellu milovalo. To bylo taky nejspíš to, proč nemohl nenávidět ani mě. Přesto tu byl obrovský rozdíl. Já ji nezabíjel.
Edward pokračoval, chovajíc se jakoby nic z toho neslyšel. "Domnívám se, že vývoj je dále, než jsme odhadovali. Až se Carlisle vrátí-"
"Ještě nejsou zpátky?" přerušil jsem ho zostra. Vybavil jsem si Sama a Jareda hlídkující u cesty. Nezačali být zvědaví, co se to tady dělo?
"Alice a Jasper jsou. Carlisle po nich poslal všechnu krev, kterou byl schopen získat, ale není jí tolik, v kolik doufal - způsobem, jakým Bellin apetýt roste, spotřebuje tuto zásobu během dalšího dne. Carlisle se zdržel, aby zkusil jiný zdroj. Nemyslím si, že by to teď bylo nezbytné, ale on chce být připraven na všechny možnosti."
"Proč to by to nebylo nezbytné? Jestli jí potřebuje pořád víc?"

Když se pustil do vysvětlování, bedlivě pozoroval a naslouchal všem mým reakcím. "Pokouším se přesvědčit Carlisle, aby jakmile se vrátí, přivedl dítě na svět."
"Cože?"
"Dítě se zjevně snaží vyvarovat se hrubým pohybům, ale je to obtížné. Stává se příliš velkým. Je šílenství čekat, když je oproti Carlislovu odhadu očividně mnohem vyvinutější. Bella je příliš křehká na otálení."
Nohy mi přimrzly k zemi. Nejdřív jsem tak počítal s Edwardovou nenávistí k té věci. A teď jsem si uvědomil, že jsem o těch čtyřech dnech přemýšlel jako o jistotě. Spoléhal jsem na ně.

Nekonečný oceán zármutku, který mě očekával, se rozprostřel přímo přede mnou.
Snažil jsem se popadnout dech.
Edward vyčkával. Zíral jsem mu do tváře, zatímco jsem se vzpamatovával, uvědomujíc si další změnu.
"Myslíš si, že to zvládne," zašeptal jsem.
"Ano. To byla ta další věc, o které jsem s tebou chtěl mluvit."
Nedokázal jsem ze sebe dostat ani slovo. Po minutě pokračoval.
"Ano," zopakoval. "Čekání, tak jako do teď, než bude dítě připravené, bylo šíleně nebezpečné. V každém okamžiku už mohlo být příliš pozdě. Ale pokud budeme iniciativní, pokud budeme jednat rychle, nevidím jediný důvod, proč by to nemělo proběhnout dobře. Znalost mysli toho dítěte je neuvěřitelně užitečná. Bohudíky se mnou Bella i Rose souhlasí. Teď, když jsem je přesvědčil, že je pro dítě bezpečné, když budeme pokračovat, není nic co by tomu bránilo."
"Kdy se Carlisle vrátí?" zeptal jsem se, stále šeptajíc. Ještě pořád jsem nedokázal dýchat.
"Zítra kolem poledne."
Podlomila jsem se mi kolena. Musel jsem se opřít o auto, abych se udržel na nohách. Edward se ke mně natáhl, jakoby mi nabízel podporu, ale potom o tom víc popřemýšlel a ruce zase spustil.
"Je mi to líto," zašeptal. "Opravdu mě mrzí, že ti to způsobuje takovou bolest, Jacobe. Ačkoli mě nenávidíš, musím připustit, že já k tobě to stejné necítím. Přemýšlím o tobě jako o… o bratrovy v mnoha ohledech. Přinejmenším jako o spolubojovníkovi. Lituji tvého utrpení více, než si uvědomuješ. Ale Bella přežije"-když to vyslovil, jeho hlas byl prudký, dokonce agresivní-"a vím, že to je to, na čem ti opravdu záleží."

Nejspíš měl pravdu. Těžko říct. Motala se mi z toho hlava.
"Velice nerad to dělám teď, když se musíš vyrovnat už s tolika věcmi, ale očividně už nezbývá mnoho času. Musím tě o něco požádat - budu škemrat, pokud to bude nutné."
"Už mi nic nezbylo," dostal jsem ze sebe přidušeně.
Znovu zvedl ruku, jakoby mi ji chtěl položit na rameno, ale potom ji spustil jako předtím a povzdechl si.
"Vím, kolik už jsi toho obětoval," řekl tiše. "Ale tohle je něco, co máš jenom ty. Žádám tohle od skutečního Alphy, Jacobe. Žádám tohle od Ephraimova dědice."
Byl jsem příliš mimo, než abych dokázal odpovědět.
"Chci tvoje svolení k odchýlení se od toho, s čím jsme souhlasili v naší smlouvě s Ephraimem. Chci, aby jsi nám udělil výjimku. Chci tvoje svolení zachránit jí život. Víš, že to udělám v každém případě, ale nechci porušit slib, pokud je nějaká šance se tomu vyvarovat. Nikdy jsme neměli v úmyslu nedostát našemu slovu a nebude to pro nás lehké ani teď. Chci, aby jsi

to pochopil, Jacobe, protože ty víš naprosto přesně, proč tohle děláme. Chci, aby spojenectví našich rodin přetrvalo, až tohle všechno skončí."
Pokusil jsem se polknout. Sam, pomyslel jsem si. Potřebuješ Sama.

"Ne. Sam vedení převzal. Náleží tobě. Nikdy mu ho nevezmeš, ale nikdo kromě tebe nemůže právoplatně souhlasit s tím, co žádám."
Není to moje rozhodnutí.

"Ale ano, Jacobe, a ty to víš. Tvoje slovo nás buď zavrhne nebo osvobodí."
Nedokážu přemýšlet. Vážně nevím.

"Nemáme moc času." Letmo pohlédl zpátky k domu.
Ne, už tu nebyl žádný čas. Z mých pár dní se stalo pár hodin.
Já nevím. Nech mě popřemýšlet. Dej mi minutku, jo?

"Dobře."
Vykročil jsem k domu a on mě následoval. Bláznivé, jak snadné bylo procházet skrz temnotu s upírem po boku. Vůbec jsem se necítil ohroženě nebo nepříjemně. Bylo to, jako bych kráčel vedle kohokoli jiného. No vlastně vedle někoho, kdo odpudivě páchl.
V houští na okraji rozsáhlé louky se něco pohnulo a následovalo slabé zakňučení. Seth se prodral skrz kapradiny a dlouhými kroky zamířil k nám.
"Nazdar, smrade," zamručel jsem.
Sklonil hlavu a já ho poplácal po ramenu.
"Všechno je fajn," lhal jsem. "Řeknu ti o tom později. Promiň, že jsem se takhle vypařil."
Zazubil se na mě.
"Hej, a řekni sestře, aby se do toho nepletla, jo? Už to stačilo."
Přikývl.
Tentokrát jsem ho do ramene šťouchl. "Zpátky do práce."
Předklonil se, hrbíc záda, a potom pádil zpátky do lesa.
"Má jednu z nejčistších, neupřímnějších a nejlaskavějších myslí, jakou jsem kdy slyšel," zamumlal Edward, když nám Seth zmizel z dohledu. "Máš štěstí, že ji s ním můžeš sdílet."
"Já vím," odsekl jsem.
Pokračovali jsme k domu a oba rychle zvedli hlavu, když jsme zaslechli, jak někdo srkal skrz brčko. Edward měl najednou naspěch. Vyrazil po schodišti na verandu a zmizel.
"Bello, lásko, myslel jsem, že spíš," slyšel jsem ho říkat. "Omlouvám se, neodešel bych."
"Nedělej si starosti. Jen jsem najednou dostala strašnou žízeň - to mě vzbudilo. Je dobře, že jí Carlisle přinese víc. Tohle mimčo ji bude potřebovat, až se ze mě dostane ven."
"V tom máš nepochybně pravdu."
"Zajímalo by mě, jestli bude chtít ještě něco jiného," uvažovala.
"Předpokládám, že to zjistíme."
Prošel jsem skrz dveře.
"Konečně," řekla Alice a Belliny oči skočily ke mně. Na tváři se jí na vteřinu objevil ten nesnesitelně neodolatelný úsměv. Potom ochaboval, až úplně zmizel. Pevně stiskla rty, jakoby se snažila zadržovat pláč.
Chtěl jsem Leah vrazi pěstí přímo přes tu nevypáchanou hubu.
"Čau, Bells," řekl jsem rychle. "Jak se vede?"
"Fajn," odpověděla.

"Dneska máš velkej den, co? Spousta novech věcí."
"Nemusíš tohle dělat, Jacobe."
"Nemám páru, o čem to mluvíš," řekl jsem a šel se posadit na opěrku pohovky u její hlavy. Edward už tam zaujímal místo na podlaze.
Darovala mi vyčítavý pohled. "Je mi to tak l-" začala.
Stiskl jsem jí rty mezi prsty.
"Jaku," mumlala, snažíc se odstrčit moji ruku pryč. Její pokus byl tak slabý, že jsem jen těžko uvěřil, že se opravdu snažila.
Zakroutil jsem hlavou. "Můžeš mluvit, když nebudeš hloupá."
"Dobře, neřeknu to," zamumlala.
Odtáhl jsem ruku.
"Líto!" dokončila bleskově a zakřenila se.
Obrátil jsem oči v sloup, ale její úsměv ji opětoval.
Když jsem se jí zadíval do očí, spatřil jsem všechno, co jsem hledal v tom parku.
Zítra už bude někdo jiný. Ale doufejme živá, a to bylo to podstatné, ne? Bude se na mě dívat těma stejnýma očima, víceméně. Usmívat se stejnými rty, téměř. Pořád mě bude znát líp než kdokoli, kdo neměl otevřený přístup do všech zákoutí mé mysli.
Leah možná byla zajímavý společník, možná dokonce skutečný přítel - někdo, kdo by se za mě postavil. Ale nebyla mým nejlepším přítelem způsobem, jakým byla Bella. Kromě neskutečné lásky, kterou jsem k Belle choval, bylo hluboko v mých kostech zapuštěno ještě jedno pouto.
Zítra bude můj nepřítel. Nebo spojenec. A podle všeho tohle rozlišení záviselo na m.
Povzdechl jsem si.
Dobře! pomyslel, vzdávajíc se té úplně poslední věci, kterou jsem mohl poskytnout. Do toho. Zachraň ji. Jako Ephraimův dědic ti dávám svoje povolení, svoje slovo, že tímhle neporušíte smlouvu. Ostatní prostě budou muset vinit mě. Měl jsi pravdu - nemůžou mi popřít, že mám právo s tímhle souhlasit.
"Děkuji ti." Edwardův šepot byl tak slabý, že Bella neměla šanci cokoli zachytit. Ale ta slova byla natolik vřelá, že jsem koutkem oka zahlédl, jak na něj ostatní upíři upřeli pohled.
"Takže," zajímala se Bella, snažíc se znít nenuceně. "Jak ses měl dneska ty?"
"Super. Jel jsem se projet. Poflakoval se v parku."
"To zní hezky."
"Jasně, jasně."
Najednou se zašklebila. "Rose?" zeptala se.
Slyšel jsem bloncčin chechot. "Už zase?"
"Myslím, že jsem za poslední hodinu vypila tak dva galony," objasnila Bella.
Edward i já jsme uhnuli z cesty, zatímco Rosalie přišla zvednout Bellu z pohovky a zanést ji do koupelny.
"Mohla bych jít?" požádala Bella. "Mám strašně ztuhlé nohy."
"Jsi si jistá?" zeptal se Edward.
"Kdybych zakopla, Rose mě chytne. Což by se mohlo stát docela snadno, vzhledem k tomu, že si nevidím na nohy."
Rosalie opatrně postavila Bellu na nohy, nechávajíc jí ruce na ramenech. Bella natáhla ruce před sebe, nepatrně se šklebící.
"Je to fajn," vzdechla. "Bože, ale jsem obrovská."
To opravdu byla. Její břicho bylo jeho vlastní kontinent.
"Ještě jeden den," řekla a zlehka si poklepala na břicho.

Nedokázal jsem zabránit bolesti, která mně v tom okamžiku zasáhla, vystřelovat mi do každé molekuly těla, ale snažil jsem se, by se mi neodrážela v obličej. Mohl jsem ji snad ještě jeden den skrývat, nebo ne?
"Všechno v pořádku. Jejda - ale ne!"
Kelímek, který Bella nechala na pohovce se převrhl na stranu a tmavě červená krev se vylila na světlou látku.
Bella se automaticky sehnula, nehledě na troje jiné ruce které ji předstihly, natahujíc se, aby ho zvedla.
Ze středu jejího těla se ozval zvláštní, tlumený, trhající zvuk.
"Oh!" zalapala po dechu.
Naprosto celá ochabla, klesajíc k podlaze.
Rosalie ji v tom samém okamžiku chytla, ještě než mohla skutečně spadnout. Edward byl taktéž u ní, ruce natažené. Svinčík na pohovce byl zapomenut.
"Bello?" zeptal se, oči nesoustředěné, rysy poznamenané přívalem zděšení.
Asi o půl vteřiny později Bella zaječela.
Nebyl to jenom křik, byl to ten nejhrůzostrašnější projev bolesti. Ten děsivý zvuk rázem přestal a Belliny oči se převrátily dozadu. Její tělo, zaklenuté do Rosaliiných paží, sebou škublo a z úst se jí vyhrnul proud krve.

18. Pro tohle neexistují slova

Bellino tělo, zbrázděné potůčky červené, se zmítalo v záškubech, nadskakujíc v Rozáliiných rukou, jakoby do ní pumpovali vysokou dávku elektrického proudu. Ten pohyb ovšem způsobovalo divoké bušení uvnitř jejího těla. Zatímco se třásla, její křeče doprovázelo ostré praskání a křupání.
Rosalie a Edward zůstali zmrazení ani ne na půl vteřiny, a zase hezky rychle překonali. Rosalie ovinula kolem Bellina těla paže a křičela tak rychle, že bylo obtížné oddělit jednotlivá slova. Potom s Edwardem vystřelili po schodech do druhého patra.
Pospíchal jsem za nimi.
"Morfium!" zařval Edward na Rosalii.
"Alice - sežeň Carlisleho k telefonu!" zaječela Rosalie.
Místnost, do které jsem je následoval, vypadala jako oddělení lékařské pohotovost vytvořené uprostřed knihovny. Světla byla jasná a bílá. Bella ležela na stole a její kůže vypadala v záři reflektorů strašidelně. Její tělo sebou škubalo, jakoby byla ryba a uvízla na souši. Rosalie ji přimáčkla ke stolu, trhajíc jí překážející oblečení, zatímco jí Edward zabodl injekční stříkačku do ruky.
Kolikrát už jsem si ji představoval nahou? Teď jsem ale to rozhodně nemohl počítat. Příliš jsem se obával mít tyhle vzpomínky v hlavě.
"Co se děje, Edwarde?"
"On se dusí!"
"Placenta se musela oddělit!"
Někde mezi tím Bella nabyla vědomí. Odpověděla na jejich slova jekotem, který mi bolestivě zasáhl ušní bubínky.
"Dostaň ho VEN!" křičela. "Nemůže DÝCHAT! Udělej to HNED!"
Spatřil jsem náhle se objevující červené skvrnky, když jí její křik narušil krevné cévky v očích.
"Morfium-," zaburácel Edward.
"NE!HNED-!" Další proud krve utlumil její jekot. Zvedl jí hlavu, zoufale se snažící vyčistit jí ústa, aby mohla znovu dýchat.
Alice přiletěla do místnosti a zasunula Rosalii pod vlasy malé modré sluchátko. Potom ustoupila stranou, zlaté oči roztáhlé a planoucí, zatímco Rosalie zběsile syčela do telefonu.
V tom jasném světle vypadala Bellina kůže víc fialová a černá než bledá. Pod kůži na obrovské, otřásající se vyboulenině na jejím břichu prosvítala tmavě červená. Přiblížila se k ní Rosaliina ruka třímající skalpelem.
"Nech morfium zapůsobit!" zařval na ni Edward.
"Není čas," zaprskala Rosalie. "On umírá!"
Její ruka klesla k Bellinu břichu a z místa, kde prořízla kůži, se vyhrnula jasně červená. Jakoby jste přesunuli už tak plný kbelík pod kohoutek, který byl puštěný naplno. Bella sebou trhla, ale nevykřikla. Stále se dusila.
A potom Rosalie ztratila svoji soustředěnost. Viděl jsem, jak se výraz v její tváři změnil, jak vycenila zuby a jak její černé oči plály žízní.

"Ne, Rose!" zařval Edward, ale ruce měl uvězněné, snažící se držet Bellu vzpřímeně, aby mohla dýchat.
Vymrštil jsem se k Rosalii, přeskočíc stůl bez obtěžování se přeměnit. Když jsem vrazil do jejího kamenného těla, odhodíc ji směrem ke dveřím, skalpel v její ruce se mi zabodl hluboko do levé paže. Pravou dlaní jsem ji přitiskl přes obličej, uzamknuvší jí čelist a zablokujíc jí dýchací cesty.
Využil jsem sevření Rozáliiny tváře, abych správně nastavil její tělo a mohl jí uštědřit tvrdý kopanec do břicha; bylo to jako kopat do betonu. Proletěla otevřenými dveřmi a po cestě ještě stihla narazit do futra. Malé sluchátko v jejím uchu se rozpadlo na kousky. Najednou u ní stála Alice, tahajíc jí za hrdlo do haly.
Musel jsem to bloncce nechat - ani trošku se nevzpírala. Chtěla, abychom vyhráli. Nechala mě s ní takhle zametat, aby zachránila Bellu. No dobře, aby zachránila tu věc.
Vytrhnul jsem si ostří z paže.
"Alice, dostaň ji odsud!" hulákal Edward. "Vezmi ji k Jasperovi a udržte ji tam! Jacobe, potřebuji tě!"
Nesledoval jsem, jak Alice dokončila svoji práci. Otočil jsem se zpátky k operačnímu stolu, kde Bella začínala modrat, oči rozevřené a vyvalené.
"Resuscitace?" zavrčel na mě rychle a žádoucně.
"Ano!"
Pohotově jsem zhodnotil jeho obličej, hledajíc jakékoli znamení, že by mohl zareagovat jako Rosalie. Nebylo tam nic než cílevědomá divokost.
"Rozdýchej ji! Já ho dostanu ven než-"
Z jejího těla se ozvalo další tříštící křupnutí, tentokrát ještě hlasitější. Tak hlasité, že jsme oba naráz zamrzli, čekajíc na její vřeštivou odezvu. Nic. Její nohy, do té doby zmítané bolestí, teď ochably, rozvalené v nepřirozené poloze.
"Její páteř," zděsil se.
"Dostaň to z ní ven!" zavrčel jsem, hodíc po něm skalpelem. "Teď už nebude nic cítit!"
A potom jsem se jí nahnul přes hlavu. Její pusa vypadala volně, takže jsem k ní přitiskl tu svoji a zhluboka do ní vydechl. Cítil jsem, jak se její neustále se cukající tělo zvětšilo, takže v jejím krku se nenacházela žádná překážka.
Její rty chutnaly po krvi.
Slyšel jsem její nepravidelně bušící srdce. Udrž ho v činnosti, myslel jsem směrem k ní intenzivně, foukajíc do jejího těla další nával vzduchu. Slíbila jsi to. Udrž svoje srdce tlukoucí.

Zaslechl jsem měkký, mokrý zvuk, jak skalpel putoval po jejím břiše. Na zem odkapávalo ještě víc krve.
Další zvuk mnou otřásl, neočekávaný, děsivý. Jako když se kov trhá na kousky. Vzpomínky na několik měsíců starou bitvu se ukázaly v živých barvách. Drásající zvuk, když byli novorození rozcupováni na části. Letmo jsem se ohlédl, abych spatřil Edwardův obličej přitisknutý na vyboulenině. Upíří zuby - zaručený způsob jak se dostat skrz upíří kůži.
Když jsem do Belly foukal další vzduch, zatřásl jsem se.
Zakašlala mi do pusy, zběsile mrkajíc očima, zaslepeně s nimi koulíc do všech stran.
"Zůstaň se mnou, Bello!" zakřičel jsem na ni. "Slyšíš mě? Vydrž! Neopouštěj mě. Udrž svoje srdce tlukoucí!"
Kmitala očima, hledajíc mě, nebo možná jeho, ale nevidíc nic.
I tak jsem do nich bez přestání upřeně hleděl.

A potom bylo její tělo pod mýma rukama najednou klidné, napříč tomu že její dech se obnovil a její srdce stále tlouklo. Uvědomil jsem si, že její nehybnost znamenala, že bylo po všem. Vnitřní bušení přestalo. Muselo to z ní být venku.
Bylo.
"Renesmee," zašeptal Edward.
Takže se Bella mýlila. Nebyl to kluk, jak si vysnila. Žádné velké překvapení se nekonalo. V čem se ona nemýlila?
Neodvrátil jsem pohled od jejích červenými flíčky posetých očích, ale cítil jsem, jak se její ruce nepatrně nadzvedly.
"Nech mě…," zaskřehotala lámaným šepotem. "Dej mi ji."
Nejspíš bych už asi měl vědět, že jí vždycky dal, co chtěla, bez ohledu na to jak debilní její požadavek mohl být. Ale ani jsem nesnil o tom, že by ji tentokrát mohl poslouchat. Takže jsem nemyslel na to, že bych ho měl zastavit.
Něco teplého se dotklo mé paže. To by nejspíš mělo upoutat moji pozornost. Protože mě se nic nezdálo teplé.
Ale nedokázal jsem odtrhnout oči od Bellina obličeje. Zamrkala a potom se někam zahleděla, konečně něco vidící. Zasténala zvláštním, slabým pobrouknutím.
"Renes… mee. Tak… překrásná."
A potom zalapala po dechu - bolestí.
Podíval jsem se příliš pozdě. Edward jí vytrhl tu teplou, zakrvácenou věc z ochablých rukou. Přeletěl jsem očima její tělo. Valná většina její kůže byla pokrytá červenou krví - krví, která jí proudila z úst, krví, kterou jí pošpinila ta obluda a čerstvou krví, která jí vytékala z malého, půlměsícového kousnutí jen kousek nad levým ňadrem.
"Ne, Renesmee," mumlal Edward, jakoby tu potvoru učil slušnému chování.
Nepodíval jsem se na něj nebo na to. Sledoval jsem jenom Bellu, když se její oči protočily dozadu.
S posledním tlumeným bum-bum se její srdce zadrhlo a nastalo ticho.
Ztratila možná polovinu jednoho úderu a už jí moje ruce stlačovaly hrudník. V duchu jsem si počítal, snažíc se udržet stabilní rytmus. Jedna. Dva. Tři. Čtyři.
Na vteřinu jsem přestal a pořádně jí vydechl do úst.
Do očí se mi nahrnula vlhkost a oslepila mě. Ale plně jsem si uvědomoval zvuky v místnosti. Nedobrovolné bum-bum jejího srdce pod mýma dožadujícíma se rukama, bušení mého vlastního srdce a další - třepetavý tlukot, příliš rychlí, příliš lehký. Nedokázal jsem ho zařadit.
Poslal jsem další vzduch dolů Belliným krkem.
"Na co sakra čekáš?" dostal jsem ze sebe bez zadýchaně, znovu stlačující její srdce. Jedna. Dva. Tři. Čtyři.
"Vezmi dítě," řekl Edward naléhavě.
"Vyhoď to z okna." Jedna. Dva. Tři. Čtyři.
"Dej ji mě," ozval se ode dveří skleslý hlas.
V tu stejnou chvíli jsme s Edwardem zavrčeli.
Jedna. Dva. Tři. Čtyři.
"Mám to pod kontrolou," slíbila Rosalie. "Dej mi to dítě, Edwarde. Postarám se o ni, dokud Bella…"
Zatímco docházelo k předání, znovu jsem do Belly vydechl. Třepetavé bum-bum-bum se s rostoucí vzdáleností vytrácelo.
"Uhni s rukama, Jacobe."

Vzhlédl jsem od Belliných bílých očí, stále pro ni stlačující její srdce. Edward třímal v ruce injekční stříkačku - celou stříbrnou, jakoby byla zhotovena z ocele.
"Co je to?"
Jeho kamenná ruka odstrčila ty moje z cesty. Ozvalo se slabé křupnutí, jak mi svým pohybem zlomil malíček. Ve stejném okamžiku jí vrazil jehlu přímo do srdce.
"Můj jed," odpověděl, zatímco do ní vyprazdňoval stříkačku.
Zaslechl jsem trhnutí jejího srdce, jakoby jí dal ránu elektrodami.
"Udrž ho v chodu," přikázal. Jeho hlas byl ledový, mrtvý. Krutý a bezohledný. Jako by byl robot.
Ignoroval jsem bolest v uzdravujícím se malíčku a znovu se dal do srdeční masáže. Šlo to obtížněji - jako kdyby její krev ztuhla - a pomaleji. Zatímco jsem proháněj její teď viskózní krev skrz její tepny, sledoval jsem, co dělal.
Bylo to, jakoby ji líbal, otírajíc se rty o jejího krk, zápěstí, loketní jamku. Ale slyšel jsem mlaskavé trhání její kůže, jak se jeho zuby prokously skrz, znovu a znovu, dostávajíc jed do jejího organismu v tolika bodech, v kolika to jen bylo možné. Viděl jsem jeho bledý jazyk pohybující se po krvácejících šrámech, ale než se mi z toho stihlo udělat špatně nebo než mě mohl pohltit hněv, došlo mi, co že to vlastně dělal. Tam, kde jeho jazyk pokrytý jedem omyl její kůži, se neprodyšně zacelila. Udržujíc jed a krev uvnitř jejího těla.
Znovu jsem jí vydechl do pusy, ale nic se nedělo. Jen neživé nadzvednutí jejího hrudník v odezvě na moji snahu. Pokračoval jsem v masáži jejího srdce, počítajíc, zatímco on zběsile postupoval po jejím těle, snažíc se jí dát zpátky dohromady.

Ale nic tu nebylo, jen já a on.
Pracující na mrtvém těle.
Protože to bylo všechno, co zbylo z dívky, kterou jsme oba milovali. Tahle polámaná, zakrvácená, znetvořená mrtvola. Nemohli jsme Bellu znovu poskládat.
Věděl jsem, že bylo příliš pozdě. Věděl jsem, že byla mrtvá. Věděl jsem to s jistotou, protože přitažlivá síla zmizela. Už jsem necítil žádný důvod být tady vedle ní. Ona už tady totiž nebyla. Takže tohle tělo už pro mě nemělo žádné kouzlo. Nesmyslná potřeba být v její blízkosti se vytratila.
Nebo možná přesunula by byl vhodnější výraz. Jako bych teď cítil přitažlivost úplně z opačného směru. Dolů po schodech, ven ze dveří. Touhu dostat se odsud a už nikdy se nevrátit.
"Pak tedy jdi," vybuchl Edward a znovu mi odstrčil ruce, tentokrát zabírajíc moje místo. Vypadalo to na tři zlomené prsty.
Strnule jsem si je narovnal, nevšímajíc si pulzující bolesti.
Stlačoval její mrtvé srdce rychleji než já.
"Není mrtvá," zavrčel. "Bude v pořádku."
Nebyl jsem si jistý, že ještě mluvil ke mně.
Otočíc se pryč, opouštějíc ho a jeho mrtvou ženu, jsem pomalu zamířil ke dveřím. Opravdu pomalu. Nedokázal jsem přinutit nohy pohybovat se byť jen nepatrně rychleji.
Tak tohle bylo ono. Ten oceán bolesti. Pobřeží, na druhé straně vařící se vody, bylo tak šíleně vzdálené, že jsem si ho nemohl ani představit, natož vidět.
Opět jsem cítil prázdnotu, neboť jsem ztratil svůj smysl. Za Bellinu záchranu jsem bojoval tak neskutečně dlouho. A ona nebude zachráněna. Dobrovolně se obětovala a nechala se potomkem té zrůdy rozsápat na kousky. Boj byl prohrán. Bylo po všem.

Chtěl jsem si do hlavy nějak nalít bělidlo a nechat ho rozežrat mi mozek. Spálit všechny obrazy Beliných posledních minut, které tam zůstaly. Bral bych klidně i poškození mozku, kdyby mi to pomohlo se toho zbavit - křiku, krvácení, nesnesitelného praskání a křoupání, jak se ta novorozená nestvůra protrhávala ven skrz její tělo…
Chtěl jsem utíkat pryč, brát schody po deseti a doběhnout ke dveřím, ale moje nohy byly jako ze železa a moje tělo bylo vyčerpanější víc než kdykoli předtím. Šoural jsem se dolů ze schodů jako invalidní stařříček.
Zastavil jsem se na posledním schodu, sbírajíc sílu dostat se ze dveří.
Rosalie se nacházela na čisté straně pohovky, zády ke mně, cukrujíc a šeptajíc k té v přikrývce zabalené věci v jejím náručí. Musela slyšet, že jsem zastavil, ale ignorovala mě, vtažená do své role ukradeného mateřství. Možná teď bude šťastná. Měla, co chtěla a Bella nikdy nepřijde, aby si od ní tu nestvůru vzala. Uvažoval jsem, jestli tohle bylo to, v co ta jedovatá blondýna celou tu dobu doufala.
Třímala v rukou něco temného. Od toho prťavého vraha, kterého držela, přicházel nenasytný sací zvuk.
Ve vzduchu byla cítit krev. Lidská krev. Rosalie to nepochybně krmila. Samozřejmě že to bude chtít krev. Čím dalším ještě se bude krmit zrůda, která tak brutálně zohavila svoji vlastní matku? Stejně tak dobře to mohlo pít Bellinu krev. A možná že pilo.
Když jsem slyšel, jak se ten malý popravčí krmí, moje síla se ke mně zázračně vrátila.
Síla, nenávist a plameny - rudé plameny, plápolající mi v hlavě, spalující ale nic neničící. Obrazy pro ně byly palivem vytvářejícím peklo, ale odmítajícím být pohlceno. Cítil jsem otřesy probíhající mi od hlavy až po paty, ale ani jsem se je nepokusil zastavit.
Rosalie byla naprosto pohlcená tou potvorou, nevěnujíc mi ani ždibek pozornosti. Tak rozrušená nebude dost rychlá, aby mě zastavila.
Sam měl pravdu. Ta věc byla anomálie - její existence byla proti přírodě. Temný, bezcitný démon. Něco, co nemělo právo být.
Něco, co muselo být zničeno.
Vypadalo to, že ta přitažlivost mě nakonec přece jenom nevedla ke dveřím. Teď jsem to cítil, povzbuzujíc mě, posunujíc mě vpřed. Nutíc mě skončit to, očistit svět od téhle ohavnosti.
Rosalie se mě pokusí zabít, až ta nestvůra bude mrtvá, a já se budu bránit. Nebyl jsem si jistý, jestli budu mít čas skončit s ní, než jí ostatní přijdou na pomoc. Možná, a možná taky ne. Ale stejně jsem se o to moc nestaral.
Nezajímalo mě, jestli mě vlci pomstí nebo nazvou Culleny oprávněnými to udělat. Na ničem z toho nezáleželo. Protože všechno, na čem mi záleželo, byla moje vlastní spravedlnost. Moje pomsta. Tahle věc, která zabila Bellu, nebude žít už ani minutu.
Kdyby Bella přežila, nenáviděla by mě za tohle. Chtěla by mě zabít osobně.
Ale bylo mi to jedno. Ji taky nezajímalo, co mi provedla - nechala se porazit, jakoby byla zvíře. Proč bych měl brát v potaz její city?
A pak tady byl Edward. Musel teď být příliš zaneprázdněný - příliš ponořený ve svém chorobného odmítání skutečnosti, snažící se oživit mrtvolu - aby naslouchal mým plánům.
Takže nedostanu šanci dodržet slib, který jsem mu dal. Pokud bych tedy - a nebylo to něco, na co bych si vsadil - nezvládnul vyhrát v boji proti Rosalii, Jasperovi a Alici. Ale dokonce i kdybych vyhrát, nemyslel jsem si, že bych Edwarda zabil.
Protože pro tohle jsem neměl dost soucitu. Proč bych ho měl nechat uprchnout od toho, co udělal? Nebylo by víc spravedlivé - víc uspokojivé - nechat ho žít s prázdnotou, úplnou prázdnotou?

S tou nenávistí, kterou jsem byl přeplněn, mě ta představa téměř donutila se usmát. Žádná Bella. Žádný zabijácký zplozenec. A taky ztráta tolika členů rodiny, kolik jsem jich byl schopen skolit. Samozřejmě, když už nebudu nikde kolem, abych je spálil, pravděpodobně je bude moct složit zase dohromady. Na rozdíl od Belly, která už nikdy víc celá nebude.
Přemítal jsem, jestli i ta nestvůra mohla být zase složena. Pochyboval jsem o tom. Bylo v tom také část z Belly - takže to muselo zdědit i něco z její zranitelnosti. Slyšel jsem to v tom slaboučkém, třepetajícím se tlukotu srdce.
Srdce té věci bilo. Bellino ne.
Uplynula jenom vteřina, co jsem učinil tato snadná rozhodnutí.
Záchvěvy zesílily a zrychlily. Přikrčil jsem se, připravujíc se na sprint k blonďaté upírce a následně jí pomocí zubů z náručí vyrvat tu vraždící věc.
Rosalie na tu příšeru znovu zacukrovala, odložíc prázdnou kovovou láhev stranou a zvednuvší tu potvoru do vzduchu, aby tomu přitiskla tvář líčko.
Perfektní. Nová pozice byla dokonalá pro můj útok. Předklonil jsem se a cítil, jak mě žár začínal měnit, zatímco přitažlivá síla k tomu vrahounovi rostla - bylo to silnější, než jsem kdy předtím pocítil, tak silné že mi to připomnělo rozkaz od Alphy, jakoby by mě to mělo rozmáčknout, kdybych neposlechl.
Tentokrát jsem chtěl poslechnout.
Vrahoun na mě zíral zpoza Rosaliina ramena pohledem mnohem soustředěnějším, než by nějaká novorozená potvora měla mít.
Teple hnědé oči barvy mléčné čokolády - přesně stejné jaké měla Bella.
Moje otřásající se tělo sebou naposled škublo a zůstalo klidné; horkost mi proudila v žilách silněji než předtím, ale byl to nějaký nový druh - ne spalující.
Bylo to vřelé.
Když jsem hleděl do drobné, porcelánové tváře toho napůl upířího, napůl lidského dítěte, všechno uvnitř mě povolilo. Všechna ta pouta, která mě držela v mém životě, byla svižnými řezy nakrájena na kousíčky, jako přestřižení provázků od svazku balónků. Všechno, co mě dělalo, kým jsem byl - moje láska k mrtvé dívce v poschodí, moje láska k otci, moje loajalita k mé nové smečce, moje láska k ostatním bratrům, moje nenávist k nepřátelům, můj domov, moje jméno, moje já - se mnou během vteřiny přerušilo spojení - šmik, šmik, šmik - a odplulo do neznáma.
Ale já neuletěl. Ten nový provaz mě držel, kde jsem byl.
Ne jeden provaz, ale milion. Ne provazy, ale ocelové lana. Milion ocelových lan mě připoutávalo k jediné věci - k evidentnímu středu vesmíru.
Teď jsem to viděl - jak vesmír rotoval kolem tohoto jediného bodu. Nikdy předtím jsem vyváženost vesmíru nespatřil, ale teď byla jasná.
Gravitační síla Země už mě nadále nepoutala k místu, kde jsem stál
Teď mě tady držela ta malá holčička v rukou té blonďaté upírky.
Renesmee.

Z poschodí ke mně dolehl nový zvuk. Jediný zvuk, který se mě mohl dotknout v tomto nekonečném okamžiku.
Zběsilý tlukot, splašený tep…
Měnící se srdce.

Kniha 3

19. Spalující

Ta bolest byla až matoucí.
Přesně tak - byla jsem zmatená. Nemohla jsem to pochopit, nic z toho co se dělo, mi nedávalo smysl.
Moje tělo se snažilo zahnat tu bolest a já byla znovu a znovu vtahována do temnoty, která mě zbavila několika vteřin nebo možná i minut utrpení, ale činila těžším udržet krok s realitou.
Snažila jsem se je oddělit.
Falešná realita byla černá a tolik to v ní nebolelo.
Skutečná realita byla červená a cítila jsem se v ní, jako bych byla přeřezávána na půl, sražena autobusem, mlácena profesionálním boxerem, udupávána býky a ponořena do kyseliny. To všechno hezky najednou.
V realitě se moje tělo kroutilo a převracelo, i když jsem se kvůli bolesti nemohla ani pohnout.
V realitě nade mnou viselo vědomí, že bylo něco mnohem, mnohem důležitějšího než tohle utrpení, ale nebyla jsem si schopná vzpomenout, co to bylo.
Realita přicházela tak rychle.
V jednom okamžiku bylo všechno přesně tak, jak mělo být. Kolem dokola lidé, které jsem milovala. Úsměvy. Tak nějak, i když to bylo nepravděpodobné, se zdálo, že jsem měla dostat všechno, za co jsem bojovala.
A potom se jedna drobná, nedůležitá věc pokazila.

Sledovala jsem, jak se můj kelímek převrhl a tmavá vytékající krev znečistila do té doby dokonalou bílou. Reflexivně jsem se vrhla k nešťastné nehodě. Viděla jsem ty ostatní, rychlejší ruce, ale moje tělo pokračovalo v pohybu…
Něco uvnitř mě sebou škublo na opačnou stranu.
Trhání. Praskání. Bolest.
Pohltila mě temnota, která byla následně odplavena vlnami utrpení. Nemohla jsem dýchat - už jednou předtím jsem se topila, ale tohle bylo jié; do krku se mi nahrnula přílišná horkost.
Kusy mě se tříštily, praskaly, trhaly na části…
Další temnota.
Když se bolest vrátila tentokrát, křičely kolem mě hlasy.
"Placenta se musela oddělit!"
Projelo mnou něco mnohem ostřejšího než kterýkoli nůž - ta slova navzdory veškerému utrpení dávala smysl. Oddělená placenta - věděla jsem, co to znamenalo. Moje dítě uvnitř mě umíralo.
"Dostaň ho ven!" křičela jsem na Edwarda. Proč to ještě neudělal? "Nemůže dýchat! Udělej to hned!"
"Morfium-"
Chtěl čekat, dát mi analgetika, zatímco naše dítě umíralo?!
"Ne! Hned-," vydala jsem ze sebe přidušeně, neschopná to dokončit.
Temné skvrnky přikryly světlo v místnosti, zatímco se mi ledový bod, způsobující novou bolest, chladně zabodával do břicha. To mi nepřipadalo dobré - automaticky jsem se snažila ochránit svoje lůno, svoje dítě, svého maličkého Edwarda Jacoba, ale byla jsem příliš slabá. Plíce mě pálily, kyslík vyhořel.
Ta bolest se znovu vytratila, napříč tomu že teď jsem se toho držela. Moje děťátko, moje děťátko umíralo…
Jak dlouho uplynulo? Vteřiny, nebo minuty? Bolest byla pryč. Otupění. Nic jsem necítila. Dokonce jsem ještě pořád neviděla, ale alespoň slyšela. V mých plících byl znovu vzduch, prodírající se v drsných bublinách nahoru a dolů mým krkem.
"Zůstaň se mnou, Bello! Slyšíš mě? Vydrž! Neopouštěj mě. Udrž svoje srdce tlukoucí!"
Jacob? Jacob byl pořád tady, stále se snažící mě zachránit.
Samozřejmě, chtěla jsem mu říct. Samozřejmě že udržím svoje srdce tlukoucí. Neslíbila jsem jim to snad oběma?
Pokoušela jsem se zaznamenat svoje srdce, najít ho, ale byla jsem příliš ztracena ve svém vlastním těle. Necítila jsem věci, které bych měla a nic se nezdálo být na správném místě. Zamrkala jsem a znovu prozřela. Spatřila jsem světlo. Nebylo to přesně to, co jsem hledala, ale pořád lepší než nic.
Zatímco se moje oči snažily přizpůsobit jasné záři, Edward zašeptal: "Renesmee."
Renesmee?
Ne ten bledý, dokonalý syn z mých představ? Na vteřinu jsem upadla do šoku. A následně mě pohltila vlna tepla.
Renesmee.
Silou vůle jsem donutila svoje rty k pohybu, dokázala jsem na jazyku přeměnit bublinu vzduchu na slabý šepot. Přinutila jsem svoje strnulé ruce se nadzvednout.
"Nech mě… Dej mi ji."
Světlo tančilo, lámající se o Edwardovi křišťálové ruce. Ty jiskřičky prosycené červenou, krví, která pokrývala jeho kůži. A v jeho rukou bylo ještě víc červené. Něco malého a vzpírající ho

se, obaleného krví. Dotkl se tím teplým tělíčkem mých zesláblých paží, téměř jako bych ji skutečně držela. Její mokrá kůže byla tak rozpálená - přesně jako Jacobova.
Moje oči zaostřily; najednou bylo všechno naprosto jasné.
Renesmee neplakala, ale její dýchání bylo zrychleno zděšením. Oči otevřené a výraz natolik polekaný, že to bylo téměř směšné. Maličká, dokonale oválná hlavička byla pokryta silnou vrstvou slepených, zakrvavených kudrlinek. Její duhovky byly povědomě - ale ohromeně - čokoládově hnědé. Pod vší tou krví vypadala její kůže bledě, krémově bílá. Kromě jejích líček, která byla zapálena červení.
Její malý obličej byl naprosto dokonalý, až mě to omračovalo. Byla dokonce ještě krásnější než její otec. Neuvěřitelné. Nemožné.

"Renesmee," zašeptala jsem. "Tak… překrásná."
Ten neskutečně nádherný obličej se náhle usmál - širokým, záměrným úsměvem. Za těmi slabě růžovými rty byla plná sestava sněhově bílých zubů.
Sklonila hlavičku k mému hrudníku, zanořujíc se do té hřejivosti. Její kůže byla teplá a hebká, ale ne takovým způsobem jako moje.
Opět se objevila bolest - jen jeden horký řez. Zalapala jsem po dechu.
A byla pryč. Moje dítě s tváří andílka zmizelo. Už jsem ji neviděla ani necítila.
Ne! Chtěla jsem křičet. Vrať mi ji!
Ale slabost byla příliš silná. Moje paže se mi na chvilku zdály jako z ochablé gumy, a potom už jsem je necítila vůbec. Necítila jsem ani sebe.
Temnota zastínila moje oči ještě pevněji než předtím. Jako neprůhledná páska, pevná a stálá. Nepřikrývala však jen moje oči, ale také celé moje já s drtivou vahou. Bylo vyčerpávající se tomu vzpírat. Věděla jsem, že by bylo mnohem jednodušší to vzdát. Nechat tu temnotu zatlačit mě hlouběji a hlouběji a hloupěji, až na místo kde nebyla žádná bolest, únava, obavy nebo strach.
Kdyby to bylo jenom na mě, nebyla bych schopná vzpírat se příliš dlouho. Byla jsem jen člověk, s úplně obyčejnou lidskou silou. Snažila jsem se udržet krok s nadpřirozenem už příliš dlouho, přesně jak řekl Jacob.
Ale tohle nebylo jen o mě.
Kdybych si teď vybrala tu lehčí možnost, nechala tu černou nicotu mě pohltit, ranilo by je to.
Edward. Edward. Naše životy byly zamotané do jednoho vlákna. Přetni jedno, přetneš obě. Kdyby zmizel, nebyla bych schopná žít dál. Kdybych zmizelá já, ani od by to nedokázal. A svět bez Edwarda se zdál naprosto nesmyslný. Edward musel existovat.
Jacob - který mi říkal svoje sbohem stále znovu a znovu, ale pokaždé se vrátil, když jsem ho potřebovala. Jacob, kterého jsem ranila už tolikrát, že by to mělo být trestné. Ublížit mu znovu, tentokrát ještě horším způsobem? Navzdory všemu tu pro mě zůstal. A teď všechno, co žádal, bylo, abych tu já setrvala pro něj.
Ale byla tu taková tma, že jsem nemohla vidět ani jednu z těch tváří. Nic nevypadalo skutečně. A proto bylo ještě těžší to nevzdát.
Přesto jsem se temnotě nepřestávala vzpínat, bylo to téměř jako reflex. Nezkoušela jsem ji nadzvednout. Jen jsem ji vzdorovala. Nedovolujíc jí úplně mě rozdrtit. Ta temnota byla těžká jako planeta, ale já nebyla Atlas; nemohla jsem ji podpírat. Všechno, co jsem dokázala, bylo nenechat se úplně vymazat.
Byl to vzorec mého života - vždycky neschopná vypořádat se s věcmi, které se mi vymkli z rukou, zaútočit na nepřítele nebo ho předběhnout. Vyvarovat se bolesti. Vždycky lidské a slabá. Jediná věc, kterou jsem byla schopná udělat, bylo pokračovat dál. Vydržet. Přežít.

Stačilo to, abych se dostala až sem. Bude to muset stačit i dnes. Budu tohle snášet, dokud nepřijde pomoc.
Věděla jsem, že Edward udělá všechno, co bude moci. Nevzdal by to. A stejně tak ani já.
Držela jsem si tu temnotu neexistence od těla na špičkách palců.
Přesto to nebylo dost - to odhodlání. Jak čas neúprosně postupoval dopředu, temnota získávala převahu a já potřebovala něco dalšího, z čeho bych čerpala potřebnou sílu.
Nedokázala jsem si k sobě dokonce ani přitáhnout obraz Edwardova obličeje. Ani Jacobův, Alicin, Rosaliin, Charlieho, Renéein, Carlislelův nebo Esmein… Nic. Děsilo mě to, ale zároveň jsem uvažovala, jestli to znamenalo, že už bylo příliš pozdě.
Cítila jsem, jak jsem sklouzávala dolů - nebylo nic, co by mě zadrželo.
Ne! Tohle jsem musela přežít. Edward na mě byl závislý. Jacob. Charlie. Alice. Rosalie. Carlisle. Renée. Esme…
Renesmee.
A potom, napříč tomu že jsem stále nic neviděla, jsem náhle něco cítila. Jako člověk po amputaci končetin jsem si představovala, že znovu cítím svoje ruce. A v nich něco malého, tvrdého a opravdu velice teplého.
Moje dítě. Mého malého útočníka.
Zvládla jsem to. Navzdory všemu jsem měla dost síly, aby Renesmee přežila. Vydržela jsem, dokud ona sama nebyla dost silná na život beze mě.
Ten bod tepla v mých domnělých končetinách mi připadal tak skutečný. Stiskla jsem to těsněji. Bylo to přesně v místě, kde by se mělo nacházet moje srdce. Pevně svírající hřejivou vzpomínku na svoji dceru jsem věděla, že budu schopná bojovat s temnotou tak dlouho, jak jen budu muset.
Teplo kolem mého srdce se stávalo stále víc a víc skutečné, nabíralo na hřejivosti. Horkosti. Ten žár byl tak opravdový, že skoro ani nešlo uvěřit, že jsem si to jen představovala.
Rozpálenější.
Už nepříjemné. Příliš žhavé. Opravdu šíleně moc horké.
Jako když popadnete špatný konec kulmy na vlasy - mojí automatickou reakcí bylo upustit tu rozpálenou věc v mých rukou. Jenže v mých rukou nic nebylo. Neměla jsem ruce složené na prsou. Moje ruce byly jen mrtvé věci ležící někde po mém boku. To horko bylo uvnitř mě.
Ten spalující žár nabýval na intenzitě - rostl až dosáhl maxima, a potom znovu rostl, dokud nepřekonal všechno, co jsem kdy cítila.
Za tím ohněm, který se mi teď proháněl hrudí, jsem narazila na svůj puls a uvědomila si, že jsem opět nalezla svoje srdce zrovna ve chvíli, kdy jsem si přála, aby to tak nebylo. Kdy jsem si přála, abych odejmula tu temnotu, když jsem měla ještě šanci. Chtěla jsem zvednout ruce, rozdrápat si hrudník a vyrvat z něj svoje srdce - cokoli, čím bych se zbavila tohohle utrpení. Ale necítila jsem paže, nedokázala pohnout ani jedním zmizelým prstem.
James, drtící mi nohu pod svým chodidlem. To nic nebylo. Jako pohodlné místo k odpočinku na posteli s péřovou madrací. Teď bych to brala všemi deseti, klidně i stokrát po sobě. Sto prasknutí. Brala bych to a ještě za to byla vděčná.
Dítě, kopy mi lámající žebra, protrhávající si skrze mě cestu kousek po kousku. To nic nebylo. Jen plavání v ledové vodě. Brala bych to tisíckrát za sebou. Brala bych to a ještě byla vděčná.
Oheň se rozhořel ještě silněji a já chtěla křičet. Žebrat, aby mě hned někdo zabil, než budu muset prožít byť jen jednu další vteřinu s touhle bolestí. Ale nedokázala jsem pohnout rty. Ta tíha byla stále tady, tlačící na mě.

Uvědomila jsem si, že mě neomezovala temnota; bylo to moje tělo. Tak těžké. Pohřbívající mě v plamenech, které si teď prokousávaly cestu z mého srdce, rozšiřující se do ramen a břicha, propalující si cestu nahoru mým krkem, olizující mi tváře.
Proč jsem se nemohla hýbat? Proč jsem nemohla křičet? Tohle nebylo součástí těch příběhů.
Moje mysl byla nesnesitelně čistá - zbystřená prudkou bolestí - takže jsem spatřila odpověď téměř ve stejnou chvíli, kdy jsem zformulovala ty otázky.
Morfium.
Připadalo mi to vzdálené milion mých vlastních úmrtí, co jsme to probírali - Edward, Carlisle a já. Edward a Carlisle doufali, že dostatečné množství analgetik by pomohlo překonat bolest způsobenou jedem. Carlisle to zkoušel na Emmettovi, ale jed byl v těle ještě před lékem, zalepíc mu žíly. Nebyl čas, aby lék zapůsobil.
Nechala jsem svoji tvář hladkou a klidnou a děkovala svým mimořádně šťastným hvězdám, že Edward nemohl číst moje myšlenky.
Protože už předtím jsem měla morfium a jed zaráz v organismu a znala jsem pravdu. Věděla jsem, že když si jed propaloval cestu skrz moje žíly, znecitlivění léky bylo naprosto bezvýznamné. Ale neexistovala možnost, že bych tu skutečnost zmínila. Nic, co by ho učinilo víc zdráhajíc se mě přeměnit.
Nemyslela jsem, že morfium bude mít takovéhle účinky - že mě přimáčkne k zemi a nasadí mi roubík. Že mě bude držet znehybněnou, zatímco budu hořet.
Znala jsem všechny ty příběhy. Věděla jsem, že když to Carlisleho spalovalo, vydržel dost tiše, aby se vyhnul objevení. Věděla jsem, že podle Rosalie jekot ničemu nepomohl. A doufala jsem, že bych možná mohla být jako Carlisle. Že uvěřím Rosaliiným slovům a nechám pusu zavřenou. Protože jsem věděla, že každý výkřik, který by mi unikl ze rtů, by trýznil Edwarda.
Teď, když se moje přání naplnilo, to vypadalo jako špatný vtip.
Když jsem nedokázala křičet, jak jsem jim měla říct, aby mě zabili?

Všechno, co jsem chtěla, bylo umřít. Nikdy se nenarodit. Celý můj dosavadní život nepřevážil tuhle bolest. Nestálo za to procházet tím byť jen po jeden další úhoz srdce.
Nechte mě umřít, nechte mě umřít, nechte umřít.
A to byla jediná věc v celém vesmíru. Jenom spalující utrpení a moje neslyšné výkřiky, prosící smrt, aby přišla. Nic jiného, dokonce ani čas. To to učinilo neomezeným, bez začátku a bez konce. Jeden neustále pokračující okamžik bolesti.

Jediná změna nastala když se náhle, nemožně, moje bolest zdvojnásobila. Spodní polovina mého těla, předtím otupěná morfiem, najednou hořela také. Nějaké přerušené spoje byly zaceleny - stmelené sežehujícími plameny.
Nekonečný žár se rozběsnil.

Mohlo to trvat vteřiny nebo dny, týdny nebo roky, ale nakonec čas zase začal něco znamenat.
Tři věci se přihodily zaráz, prorostlé sebou navzájem tak, že jsem nevěděla, která přišla první: čas se znovu spustil, tíha morfia se vytrácela a já sílila.
Cítila jsem, jak se ke mě vláda nad mým tělem v postupných vlnách vraceela, a tyhle vlny byly prvními známkami toho, že čas plynul. Zjistila jsem to, když jsem byla schopná zakývat špičkami nohou a prsty na rukou zohnout do pěstí. Zjistila jsem to, ale nejednala podle toho.

Přestože se oheň ani o sebemenší kousíček nezmenšil - ve skutečnosti jsem začínala objevovat novou schopnost prožívání, novou vnímavost ke každému jednomu spalujícímu jazyku plamenů, které mi putovaly skrz žíly - odhalila jsem, že jsem o tom mohla přemýšlet.
Vzpomněla jsem si, proč bych neměla křičet. Vzpomněla jsem si na důvod, proč jsem se zavázala vydržet tuhle nesnesitelnou bolest. Vzpomněla jsem si, že napříč tomu že mi to teď připadalo nemožné, bylo tu něco, co by mohlo stát za to utrpení.
Ta tíha opustila moje tělo právě v čas, abych nepolevila. Pro kohokoli, kdo by mě pozoroval, by se nic nezměnilo. Ale pro mě, snažící se udržet křik a otřesy uzamčené uvnitř svého těla, kde nemohly ublížit nikomu dalšímu, to bylo jako kdybych přestala být uvázána ke kůlu, u kterého mě upalovali, a namísto toho ten kůl pevně sevřela, abych v tom ohni setrvala.
Měla jsem jen dost síly tu nehnutě ležet, zatímco jsem hořela zaživa.
Slyšela jsem stále jasněji a jasněji a pro označení čas počítala zběsilé údery svého srdce.
Počítala jsem plytké nádechy, cezené skrz zuby.
Počítala jsem pomalé, stálé nádechy, které přicházely odněkud zblízka vedle mě. Tyhle zvuky byly ze všech nejpomalejší, takže jsem se soustředila na ně. Označovaly nejdelší časové intervaly. Dokonce víc než hodinové kyvadlo mě tamty výdechy tlačily skrz spalující vteřiny vstříc konci.
Pořád jsem sílila, moje myšlenky byly jasnější. Když se ozval nový zvuk, naslouchala jsem mu.
Byly to lehké kroky, šepot vzduchu rozvířeného otvírajícími se dveřmi. Kroky se přiblížily a já ucítila tlak na vnitřní straně zápěstí. Nezpozorovala jsem studenost těch prstů. Ten oheň setřel všechny vzpomínky na chlad.
"Stále žádná změna?"
"Žádná."
Nejlehčí stisk, dech proti mé ožehnuté kůži.
"Není tu jediného náznaku, že by morfium přestalo působit."
"Já vím."
"Bello? Slyšíš mě?"
Věděla jsem, beze vší pochybnosti, že kdybych povolila sevření zubů, ztratila bych to - ječela bych, vřískala, svíjela se a mlátila sebou. Kdybych otevřela oči, kdybych jenom pohnula prstem - jakákoli změna by znamenala ztrátu mého sebeovládání.
"Bello? Bello, lásko? Můžeš otevřít oči? Můžeš mi stisknout ruku?"
Tlak na mých prstech. Bylo obtížné neodpovědět tomu hlasu, ale zůstala jsem nehybná. Věděla jsem, že ta bolest odrážející se mu ve hlase teď, byla zanedbatelná ve srovnání s tou, která by mohla být. Právě teď se jenom obával, že trpím.
"Možná… Carlisle, možná jsem příliš otálel." Jeho hlas se utlumil; zlomil se na slově otálel.
Moje odhodlání na chvíli zakolísalo.
"Poslouchej její srdce, Edwarde. Bije dokonce silněji než Emmetovo. Nikdy jsem neslyšel něco tak plného života. Bude v pořádku."
Ano, bylo správné zůstat potichu. Carlisle ho uklidní. Nemusel trpět se mnou.
"A její - její páteř?"
"Její zranění nebyla o moc horší než Esmeina. Jed ji kompletně uzdraví."
"Ale je tak nehybná. Musel jsem udělat něco špatně."
"Nebo správně, Edwarde. Synu, udělal jsi všechno, co jsi mohl a dokonce i víc. Nejsem si jistý, jestli bych měl vytrvalost, důvěru vzít na sebe její záchranu. Přestaň se obviňovat. Bella bude v pořádku."
Lámaný šepot. "Musí mít bolesti."

"To nevíme. Měla v organismu spoustu morfia. Nevíme, jaký účinek to bude mít na její vnímání."
Sotva patrný dotek v mé loketní jamce. Další šepot. "Bello, miluji tě. Bello, je mi to líto."
Tak neskutečně moc jsem mu chtěla odpovědět, ale nemohla bych ještě zhoršit jeho bolest. Ne pokud jsem měla sílu vydržet v klidu.

Přes tohle všechno ten mučivý oheň pokračoval v mém spalování. Ale v mé hlavě teď byla spousta volného prostoru. Prostoru na přemýšlení o jejich rozhovoru, na vzpomínání na proběhlé události, na pohled do budoucnosti. A i přesto tam pořád zbýval ten stejný nekonečný prostor pro utrpení.
A také prostor pro obavy.
Kde bylo moje dítě? Proč nebyla tady? Proč o ní nemluvili?"
"Ne, zůstanu tady," zašeptal Edward, odpovídající na nevyslovenou myšlenku. "Oni si to vyřeší sami."
"Pozoruhodná situace," odpověděl Carlisle. "A to jsem si myslel, že už jsem viděl všechno."
"Budu se tím zabývat později. My se tím budeme zabývat." Něco se zlehka přitisklo na moji rozpálenou dlaň.
"Jsem si jistý, mezi námi pěti, že můžeme zabránit, aby se to zvrtlo do krveprolití."
Edward si povzdechl. "Nejsem si jistý, kterou stranu si vybrat. Nejraději bych je seřezal oba. Tedy později."
"Zajímá mě, co si bude myslet Bella - kterou stranu si vybere," přemítal Carlisle.
Krátké, tiché, napjaté uchechtnutí. "Jsem si jistý, že mě překvapí. Tak jako vždycky."
Carlisleovi kroky se opět vytratily a já zůstala flustrovaná, že se mi nedostalo dalšího vysvětlení. Mluvili tak záhadně jen aby mě naštvali?
Vrátila jsem se zpátky k počítání Edwardových výdechů, abych měla alespoň nějaký přehled o čase.
O desettisíc devět set čtyřicet tři výdechů později do místnosti proklouzly jiné kroky. Lehčí. Víc… rytmické.
Zvláštní, že jsem mohla rozlišit nepatrné rozdíly mezi kroky, které jsem nikdy předtím nebyla schopna zaznamenat.
"Jak dlouho ještě?" zeptal se Edward.
"Už ne moc dlouho," řekla mu Alice. "Vidíš, jak jasnou se stává? Vidím jí teď mnohem lépe." Povzdechla si.
"Stále mírně zatrpklá?"
"Ano, mnohokrát ti děkuji, že jsi to nadhodil," zabručela. "Taky by jsi byl pokořený, kdyby jsi si uvědomil, že jsi byl spoutaný svojí vlastní podstatou. Vidím nejlépe upíry, protože jsem jeden z nich; lidi vidím dobře, protože jsem byla jeden z nich. Ale tuto neobvyklou polo-rasu nevidím vůbec, protože s ní nemám žádné zkušenosti. Pcha!"
"Soustřeď se, Alice."
"Správně. Bellu teď vidím téměř bez námahy."
Na dlouho se rozprostřelo ticho a potom si Edward povzdech. Byl to nový zvuk, šťastnější.
"Opravdu bude v pořádku," vydechl.
"Samozřejmě že ano."
"Před dvěma dny jsi nebyla tak optimistická."
"Před dvěma dny jsem dobře neviděla. Ale teď, když se zbavila všech slepých míst, je to hračka."
"Mohla by jsi se kvůli mně na něco zaměřit? Na hodiny -odhadni jak dlouho."

Alice si povzdechla. "Tak netrpělivý. Dobře. Dej mi vte-"
Poklidné dýchání.
"Děkuji ti, Alice." Jeho hlas byl jasnější.
Jak dlouho? Nemohli by to pro mě alespoň říct nahlas? Chtěla jsem toho tolik? Kolik dalších vteřin mě to bude ještě spalovat? Desettisíc? Dvacet? Další den - osmdesát šest tisíc čtyři sta? Nebo víc?
"Bude okouzlující."
Edward tiše zavrčel. "To byla vždycky."
Alice si odfrkla. "Víš, jak to myslím. Podívej se na ni."
Edward neodpověděl, ale Alicina slova mi poskytla naději, že jsem se možná nepodobala té dřevěné briketě, na kterou jsem se cítila. Připadalo mi, že jsem teď musela být jen ožehnutá hromádka kostí. Každá buňka mého těla byla spálená na popel.
Slyšela jsem, jak Alice odplula z pokoje. Slyšela jsem šustění látky otírající se o sebe, když se hýbala. Slyšela jsem tiché bzučení světla zavěšeného u stropu. Slyšela jsem slabý vánek otírající se z venku o dům. Slyšela jsem všechno.
V přízemí někdo sledoval basebalový zápas. Námořníci vyhrávali o dva body.
"Jsem na řadě," zaslechla jsem Rosalii na někoho vyprsknout a v odpovědi se jí dostalo tichého zavrčení.
"Dělej," varoval Emmett.
Někdo zasyčel.
Natahovala jsem uši, ale už ke mně nedolehlo nic než zápas. Baseball nebyl dostatečně zajímavý, aby moji pozornost odvedl od bolesti, takže jsem se znovu zaposlouchala do Edwardova dechu, počítajíc vteřiny.
O dvacet jedna tisíc devět set sedmnáct a půl vteřiny později se bolest změnila.
Dobrá stránka věci, začalo mi to ustupovat z konečků prstů a špiček. Sláblo to opravdu pomalu, ale přinejmenším se dělo něco nového. Tohle muselo být ono. Bolest byla na cestě pryč…
A pak ta špatná stránka. Oheň v mém hrdle nebyl ten stejný jako předtím. Teď už jsem jenom nehořela, ale také byla vyprahlá. Vyschlá na kost. Tak žíznivá. Spalující oheň a spalující žízeň…
A ještě jedna zlá novinka: Oheň uvnitř mého srdce ještě zesílil.
Jak to bylo možné?
Tlukot mého srdce, už tak příliš rychlí, se ještě vystupňoval - oheň doháněl jeho rytmus k novému šílenému tempu.
"Carlisle," zavolal Edward. Jeho hlas byl slabý, ale zřetelný. Věděla jsem, že to Carlisle uslyší, pokud se bude nacházet vevnitř nebo v blízkosti domu.
Žár ustupoval z mých dlaní, zanechávajíc je dokonale bezbolestné a chladné. Ale stahoval se do mého srdce, které planulo víc než slunce a bušilo novou, zběsilou rychlostí.
Carlisle vstoupil do místnosti s Alicí po boku. Jejich kroky byly tak odlišné, že jsem mohla říct, že Carlisle byl nalevo a krůček před Alicí.
"Poslouchejte," řekl jim Edward.
Nejhlasitější zvuk v místnosti bylo moje bouřlivé srdce, tlukoucí do tempa ohně.
"Ah, už je téměř po všem," konstatoval Carlisle.
Moje úleva z jeho slov byla zastíněna mučivou bolestí v mém srdci.
Moje zápěstí i kotníky byly osvobozeny. Oheň tam úplně zhasl.
"Brzy," souhlasila Alice nedočkavě. "Seženu ostatní. Měla bych Rosalii…?"
"Ano - udržujte to dítě z dosahu."

Co? Ne. Ne! Co to znamenalo, udržujte to dítě z dosahu? Co tím myslel?
Moje prsty sebou cukly - rozčílené narušení mé dokonalé fasády. Místnost, až na moje divoce bušící srdce, ztichla, jak všichni na vteřinu přestali dýchat.
Něčí ruka mi sevřela vzpurné prsty. "Bello? Bello, lásko?"
Dokázala bych mu odpovědět bez křiku? Chvilku jsem to zvažovala, ale ten oheň v mé hrudi stále sílil, stahující se tam z mých loktů a kolen. Lepší bude to nepokoušet.
"Přivedu je rovnou nahoru," řekla Alice naléhavě a já slyšela zasvištění větru, jak vyrazila pryč.
A potom - oh!
Moje srdce bušilo rychlostí otáček vrtule helikoptéry, zvuk téměř nepřetržité noty; jako by mi to pilovalo žebra. Oheň ve středu mého hrudníku se rozzuřil, vysávající poslední pozůstatky plamenů ze zbytku mého těla, aby podnítil ještě víc sžírající žár. Bolest stačila na moje ochromení, na probojování se skrz moje železné sevření kůlu. Prohnula se mi záda, zakřivená jak mě oheň tlačil nahoru za mým srdcem.
Když můj trup znovu klesl na stůl, nedovolila jsem žádnému dalšímu kousku svého těla porušit polohu.
Uvnitř mě se odehrávala bitva - moje zběsilé srdce závodilo s útočícím ohněm. Nikdo nevyhrál. Oheň byl odsouzený k záhubě, neboť pohltil vše, co bylo spalitelné; moje srdce běželo vstříc svému poslednímu úderu.
Oheň se sevřel, soustřeďujíc se na jediný zbývající lidský orgán s posledním, nesnesitelným náporem. Odezvou mu bylo hluboké, prázdně znějící bouchnutí. Moje srdce dvakrát vynechalo a potom tiše bouchlo už jen jednou.
Naprosté ticho. Žádné dýchaní. Dokonce ani moje.
Na chvilku byla absence bolesti všechno, co jsem mohla vnímat.
Potom jsem otevřela oči a s úžasem zírala nad sebe.

20. Nové

Všechno bylo tak jasné.
Ostré. Vymezené.
To zářivé světlo nade mnou bylo oslepující, a přesto jsem zřetelně viděla žhavá vlákna uvnitř žárovky. V té bílé záři jsem viděla všechny barvy duhy a na samém okraji spektra se nacházela barva osmá, kterou jsem nedokázala pojmenovat.
Za tím světlem jsem dokázala rozlišit jednotlivé žilkování na tmavém dřevě, kterým byl obložený strop. Před ním jsem viděla strany částeček prachu poletujícím ve vzduchu, kterých se dotýkalo světlo, i ty tmavé, odlišné a oddělené. Rotovaly jako malé planetky, pohybující se kolem sebe ve svém nebeském tanci.
Víření prachu bylo tak překrásné, že jsem se údivem nadechla; vzduch zasvištěl dolů mým krkem, rozviřujíc tak ty smítka. Nepřišlo mi to správné. Uvažovala jsem nad tím a uvědomila si, že problém spočíval v tom, že ten čin nedoprovázela žádná úleva. Nepotřebovala jsem vzduch. Moje plíce na něj nečekaly. Na jeho příchod reagovaly naprosto nevzrušeně.
Nepotřebovala jsem vzduch, ale chtěla jsem ho. Díky němu jsem mohla ochutnat místnost kolem - ochutnat ta rozkošná zrníčka prachu, směs stojatého vzduchu promíseného s proudem nepatrně chladnějšího, přicházejícího z otevřených dveří. Ochutnat přepychový závan hedvábí. Ochutnat sotva patrnou stopu něčeho teplého a žádoucího. Něčeho, co by mělo být vlhké, ale nebylo… Ten pach mi žíznivě zapálil vysušené hrdlo - slabá připomínka žáru způsobeného jedem - přestože byl částečně překrytý chlórem a čpavkem. A nejvíce ze všeho jsem mohla ochutnat téměř medově sladkou vůni šeříků okořeněného příchutí slunce, což byly ty dvě nejsilnější a mě nejbližší věci.
Slyšela jsem ostatní, teď už stejně jako já zase dýchající. Jejich dech zamíchal vůněmi, jednoduše odeženouc med a šeřík a sluneční svit, přinášejíc ke mně nové příchutě. Skořice, hyacint, hruška, mořská voda, pečící se chléb, ananas, vanilka, kůže, jablko, mech, levandule, čokoláda… Myslí mi proběhlo tucet různých přirovnání, ale žádné z nich nesedělo úplně přesně. Tak lahodné a příjemné.
Televize v přízemí utichla a já slyšela, jak někdo - Rosalie? - zamířil do prvního patra.
Také jsem zaslechla slabý, dunící rytmus s hlasem zběsile křičícím do bušení. Rap? Na chvilku mě to zmátlo, ale potom se ten zvuk vytrácel, jak auto se staženými okýnky míjelo dům.
S trhnutím jsem pochopila, že přesně takhle to mělo být. Mohla jsem slyšet celou tu cestu až k dálnici?
Neuvědomovala jsem si, že mě někdo držel za ruku, dokud ji ten někdo lehce nestiskl. Jako předtím ve snaze ukrýt se před bolestí, se moje tělo ohromením přitisklo ke stolu. Nebyl to dotyk, jaký jsem očekávala. Ta kůže sice byla dokonale hladká, ale nesprávné teploty. Nebyla chladná.
Po údivem zmrazené vteřině odpovědělo moje tělo na neznámý dotyk způsobem, který mě šokoval ještě mnohem víc.
Vzduch mi zasyčel nahoru krkem, prodírající si cestu skrz moje zaťaté zuby s tichým, výhružným zvukem, jaký vydává roj včel. Předtím než ze mě ten zvuk vůbec vyšel, se moje svaly napjaly a prohnuly, oddalujíc se od neznámého. Otočila jsem se tak rychle, že místnost by se měla změnit do rozmazané čmouhy - ale nezměnila. Viděla jsem každé jedno zrnko

prachu, každou jednu třísku na dřevem obložených stěnách, každé jedno uvolněné vlákno do nejmenšího detailu, jak se po nich moje oči mihly.
Takže jakmile jsem zjistila, že se obranně krčím u stěny - o šestnáctinu vteřiny později - už jsem chápala, co mě polekalo a že jsem reagovala přehnaně.
Oh. Samozřejmě. Edward mi víc nebude připadat chladný. Teď už jsme měli stejnou teplotu.
Zachovala jsem si svůj postoj po další osminu vteřiny, zvykajíc si na scénu přede mnou.

Edward se nakláněl přes operační stůl, který byl mojí pohřební hranicí, ruku nataženou ke mně a na tváři dychtivý výraz.
Edwardův obličej byla ta nejdůležitější věc, ale periferním viděním jsem jen pro jistotu přelítla všechno ostatní. Aktivoval se u mě nějaký obranný instinkt a já automaticky hledala jakoukoli známku nebezpečí.
Moje upíří rodina čekala obezřetně u vzdálené stěny u dveří, Emmett a Jasper před nimi. Jako kdyby tady bylo nebezpečí. Rozšířily se mi nozdry, pátrajíc po hrozbě. Necítila jsem nic nepříhodného. Ta slabá vůně něčeho lahodného - ale zkažená štiplavými chemikáliemi - mě znovu pošimrala v hrdle a uvedla ho do bolestí a žáru.
Alice vykukovala zpoza Jasperova loktu s širokým úsměvem na tváři; na jejích zubech jiskřilo světlo a vytvářelo další osmibarevnou duhu.
Její výraz mě uklidnil a pomohl mi složit všechny kousky dohromady. Jasper a Emmett byly vepředu, aby chránili ostatní, jak jsem očekávala. Co mi ale nedošlo okamžitě bylo, že to já jsem byla tou hrozbou.
Všechno tohle byla jen vedlejší činnost. Větší část mých smyslů a mé mysli se stále soustředila na Edwardovu tvář.
Ještě nikdy předtím jsem ji neviděla.
Kolikrát jsem na Edwarda zírala a žasla nad jeho krásou? Kolik hodin - dní, týdnů - svého života jsem strávila sněním o tom, co jsem považovala za dokonalé? Myslela jsem si, že jsem znala jeho obličej lépe než svůj vlastní. Myslela jsem si, že to byla jediná jistá materiální věc na celém světě: ta bezchybnost Edwardova obličeje.
Stejně tak dobře jsem mohla být slepá.
Poprvé bez utlumujících stínů a omezující slabosti lidství sundané mi z očí jsem spatřila jeho tvář. Zalapala jsem po dechu, probírající se svojí slovní zásobou, neschopná najít správný výraz. Potřebovala jsem lepší slova.
V tomto bodě se ostatní části mé pozornosti dopátraly k závěru, že kromě mě se tady žádné nebezpečí nenacházelo a automaticky jsem se narovnala ze svého přikrčení; od té doby, co jsem ležela na stole, uplynula už téměř vteřina.
Způsob, jakým se moje tělo pohybovalo, mě chvilkově zaujal. V okamžiku, kdy jsem uvažovala o narovnaném postoji, už jsem byla opět napřímená. Žádný krátký časový úsek, ve kterém by se ta změna přihodila; byla okamžitá, téměř jako kdybych se vůbec nepohnula.
Opět nehybně jsem pokračovala v zírání do Edwardova obličeje.
Pomalu se posunoval kolem stolu - každý krok zabral skoro půl vteřiny a vlnivě plynul, jako voda v řece proplétající se nad hladkými kameny - ruce stále rozpřáhnuté.
Pozorovala jsem eleganci jeho postupu, vstřebávajíc ji svýma novýma očima.
"Bello?" zeptal se tichým, uklidňujícím tónem, ale obavy v jeho hlase napjatě rozvrstvily moje jméno.
Nedokázala jsem okamžitě odpovědět, ztracená v sametových záhybech jeho hlasu. Byla to ta nejdokonalejší symfonie, symfonie jednoho nástroje, nástroje mnohem pronikavějším, než jakýkoli výrobek člověkem…

"Bello, lásko? Omlouvám se, vím, že je to dezorientující. Ale jsi v naprostém pořádku. Všechno je v pořádku."
Všechno? Moje mysl zašmátrala zpátky, vracíc se k mým posledním lidským hodinám. Už teď ty vzpomínky vypadaly mdle, jako bych je pozorovala skrz silný, temný závoj - protože moje lidské oči byly napůl slepé. Všechno bylo tak zastřené.
Když řekl, že všechno bylo v pořádku, zahrnovalo to i Renesmee? Kde byla? S Rosalií? Snažila jsem se vzpomenout si na její obličej - věděla jsem, že byla překrásná - ale bylo rozčilující pokoušet se vidět skrz lidské vzpomínky. Její obličej byl zahalený v temnotě, tak chabě osvětlený…
A co Jacob? Byl on v pořádku? Nenáviděl mě teď můj dlouho trpící nejlepší přítel? Vrátil se k Samově smečce? A Seth a Leah také?
Byli Cullenovi v bezpečí, nebo moje přeměna zažehla válku se smečkou? Pokrývalo Edwardovo ujištění všechno z toho? Nebo se mě jen pokoušel uklidnit?
A co Charlie? Co bych mu měla říct teď? Musel volat, zatímco mě to spalovalo. Co mu řekli? Co si myslel, že se mi stalo?
Jak jsem se ten nepatrný zlomek vteřiny rozmýšlela, kterou otázku položit jako první, Edward se ke mně nejistě natáhl a konečky prstů mě pohladil po tváři. Hladné jako satén, jemné jako peří a teď přesně odpovídající teplotě mé kůže.
Zdálo se, jakoby jeho dotyk prostupoval mojí kůží, přímo ke kostem na mé tváři. Ten pocit byl mravenčivý, elektrizující - procházel mi skrz kosti, dolů páteří a třepotal se mi v břiše.
Počkat, pomyslela jsem si, jak třepotání rozkvetlo do horkosti, roztoužení. Nepředpokládala jsem, že o tohle přijdu? Nebylo součástí tohohle vzdaní se těchto pocitů?
Byla jsem novorozený upír. Vyprahnutá, spalující bolest v mém krku to dokazovala. Věděla jsem, co s sebou neslo být novorozeným. Lidské emoce a touhy by se ke mně v nějaké podobě vrátily později, ale přijala jsem, že je nebudu cítit od začátku. Jenom žízeň. To bylo součástí, to bylo cenou. Souhlasila jsem ji zaplatit.
Ale Edwardova ruka obkružovala rysy mé tváře jako satén pokrývající ocel, vysílajíc mi skrz vyschlé žíly touhu, putující mi od vrcholku hlavy až po špičky na nohou.
Nadzvedl jedno dokonalé obočí, čekajíc až promluvím.
Omotala jsem kolem něj ruce.
Znovu to bylo, jako kdybych se vůbec nepohnula. V jednu chvíli jsem stála rovně a nehybně jako socha; a ve stejný okamžik byl v mém náručí.
Teplo - nebo tak jsem to přinejmenším vnímala. S nasládlou, lahodnou vůní, kterou jsem svými tlumenými lidskými smysly nikdy nebyla schopná opravdu vstřebat, ale tohle byl stoprocentní Edward. Přitiskla jsem mu obličej na hladký hrudník.
A potom nepohodlně přesunul váhu. Odtáhl se z mého objetí. Vzhlédla jsem mu do tváře, zmatená a vyděšená jeho reakcí.
"Ehm… opatrně, Bello. Au."
Jakmile jsem pochopila, trhla jsem rukama zpátky a zkřížila je za zády.
Byla jsem tak silná.
"Jejda," ušklíbla jsem se.
Usmál se tím druhem úsměvu, který by mi zastavil srdce, kdyby ještě bilo.
"Nepanikař, lásko," řekl, zvedajíc ruku, aby se dotkl mých rtů, rozevřených zděšením. "Jsi jen na chvíli trochu silnější než já."
Stáhla jsem obočí. Tohle jsem věděla taky, ale připadalo mi to víc bizardní, než ostatní části tohohle skutečně neskutečného okamžiku. Byla jsem silnější než Edward. Donutila jsem ho říct au.

Jeho ruka mě opět hladila po tváři a já dočista zapomněla na svoji úzkost, když další vlna touhy rozčeřila moje nehybné tělo.
Ty pocity bylo o tolik intenzivnější, než jsem byla zvyklá, že bylo obtížné zůstat soustředěná, nehledě na mimořádný prostor v mé hlavě. Každý nový pocit mě ohromoval. Vzpomněla jsem si, co jednou Edward řekl - jeho hlas v mé hlavě byl chabý stín ve srovnání s křišťálovou, melodickou jasností, kterou jsem slyšela teď - že jeho dítě, naše dítě, se snadno rozptylovalo. Teď už jsem viděla proč.
Vynaložila jsem intenzivní snahu o soustředění. Bylo tu něco, co jsem potřebovala říct. Ta nejdůležitější věc.
Velice opatrně, tak opatrně že ten pohyb byl i rozeznatelný, jsem si vytáhla pravou ruku zpoza zad a zvedla ji, abych se dotkla jeho tváře. Odmítla jsem se nechat rozptýlit její perleťovou barvou nebo hedvábnou jemnosti jeho kůže nebo jiskřením, které mi přeskakovalo ve špičkách prstů.
Zahleděla jsem se mu do očí a poprvé zaslechla svůj vlastní hlas.
"Miluji tě," řekla jsem, ale znělo to spíš jako zpěv. Můj hlas zvonil a tetelil se jako zvonky.
Odpověděl mi úsměvem, který mě uchvátil ještě víc, než když jsem byla člověkem; teď jsem ho totiž opravdu viděla.
"Tak jako já miluji tebe," řekl mi.
Vzal mou tvář do dlaní a sklonil se ke mně - dost pomalu, aby mi připomenul, že jsem musela být opatrná. Nejprve mě políbil šelestivě lehce, ale náhle silněji, divočeji. Snažila jsem se pamatovat si být na něj něžná, ale v návalu pocitů bylo obtížně vzpomenout si vůbec na něco, obtížné udržet jakékoli souvislé myšlenky.
Bylo to, jako by mě nikdy předtím nepolíbil - jakoby tohle byl náš první polibek. A popravně, nikdy předtím mě takhle nepolíbil.
Téměř mě to nutilo cítit se provinile. Bezesporu jsem byla porušením smlouvy. Nemělo mi být dovoleno tohle mít.
Přestože jsem nepotřebovala kyslík, moje dýchání se zrychlilo, ženouc se stejně jako když jsem byla spalovaná. Ale tohle byl odlišný druh ohně.
Někdo si odkašlal. Emmett. Rozpoznávala jsem přemýšlivý, posměvačný a rozzlobený zvuk v jednom.
Úplně jsem zapomněla, že jsme nebyli sami. A potom mi došlo, že způsob, jakým jsem teď byla omotaná kolem Edwarda nebyl zrovna nejvhodnější do společnosti.
Rozpačitě jsem dalším z okamžitých pohybů couvla o půl kroku.
Edward se uchichtnul a posunul se se mnou, udržujíc svoje ruce těsně kolem mého pasu. Jeho obličej zářil - jakoby za jeho diamantovou kůží plápolaly bílé plameny.
Abych se uklidnila, nepotřebně jsem se nadechla.
Jak odlišný ten polibek byl! Četla jsem v jeho výrazu, zatímco jsem srovnávala nejasné lidské vzpomínky s těmito zřetelnými, intenzivními pocity. Vypadal… mírně namyšleně.
"Tohle si přede mnou tajil," obvinila jsem ho svým zpěvným hlasem a nepatrně přimhouřila oči.
Rozesmál se, ozářený úlevou, že už tomu všemu byl konec - strachu, bolesti, nejistotě, čekání, to vše teď bylo za námi. "V té době to byla svým způsobem nezbytnost," připomněl mi. "Nyní je řada na tobě, aby jsi mě nerozlámala." Zasmál se znovu.
Samými úvahami o tom jsem svraštila čelo a náhle nebyl Edward jediný, kdo se smál.
Carlisle vystoupil zpoza Emmetta a rychle zamířil přímo ke mně; jeho oči byly jen trochu ostražité, ale Jasper následoval jeho šlépěje. Ani Carlisleovu tvář jsem nikdy předtím neviděla, ne skutečně. Měla jsem podivné nutkání mrkat - jako bych zírala přímo do slunce.

"Jak se cítíš, Bello?" zeptal se.
Přemýšlela jsem o tom šedesátičtvrtinu vteřiny.
"Ohromeně. Je tu tak moc…" řekla jsem do ztracena, znovu naslouchajíc zvonivým tónům svého hlasu.
"Ano, může to být opravdu matoucí."
Škubavě jsem přikývla. "Ale cítím se, jako bych to byla já. Tak nějak. To jsem nečekala."
Edwardovi ruce můj pas slabě stiskly. "Říkal jsem ti to," zašeptal.
"Impozantně se ovládáš," přemítal Carlisle. "Mnohem víc, než jsem já očekával, dokonce i s tím časem, který jsi měla, aby jsi se na tohle duševně připravila."
Pomyslela jsem na prudké výkyvy rozpoložení, obtížně se soustřeďujíc, a zašeptala: "Tím jsi nejsem tak jistá."
Vážně kývl a jeho skvostné oči se zatřpytily zaujetím. "Vypadá to, že tentokrát jsme morfiem pomohli. Pověz mi, co si pamatuješ z průběhu své přeměny?"
Zaváhala jsem, silně si uvědomujíc Edwardův dech otírající se mi o tvář, vysílající náznaky elektřiny skrz moji kůži.
"Všechno předtím bylo… opravdu tlumené. Vzpomínám si, že dítě nemohlo dýchat…"
Podívala jsem se na Edwarda, na okamžik vyděšena tou vzpomínkou.
"Renesmee je zdravá a v pořádku," slíbil se třpytem v očích, který jsem u něj nikdy dřív neviděla. Vyslovil její jméno se zdrženlivou vřelostí. Úctou. Stylem, jakým lidé hovoří o jejich bozích. "Co si pamatuješ potom?"
Soustředila jsem se na svůj kamenný výraz. Nikdy jsem nebyla moc dobrá lhářka. "Je těžké si to vybavit. Předtím to bylo tak tmavé. A potom… jsem otevřela oči a viděla všechno."
"Úžasné," vydechl Carlisle s rozzářenýma očima.
Proběhlo mnou rozčarování. Čekala jsem, že se mi do tváří nažene horkost a prozradí mě. A potom jsem si připomněla, že už se nikdy znovu červenat nebudu. Možná, že to Edwarda před pravdou ochrání.
Přesto budu muset najít způsob, jak Carlisleho varovat. Jednoho dne. Pro případ že by někdy potřepoval stvořit dalšího upíra. Ta možnost mi připadala velice nepravděpodobná, takže jsem se díky tomu ohledně své lži cítila lépe.
"Chci, abys popřemýšlela - řekla mi všechno, na co si vzpomeneš," naléhal Carlisle vzrušeně a já nedokázala zadržet úšklebek, který se mi objevil na tváři. Nechtěla jsem, abych musela pokračovat ve lhaní, protože bych mohla udělat chybu. Nechtěla jsem myslet na ty plameny. Na rozdíl od lidských vzpomínek byla tahle část dokonale jasná a já si uvědomila, že jsem si to mohla vybavit až s přílišnou přesností.
"Oh, omlouvám se, Bello," řekl okamžitě. "Samozřejmě že tvoje žízeň musí být velice nepříjemná. Tento rozhovor může počkat."
Než to zmínil, moje žízeň ve skutečnosti nebyla neovladatelná. V mé hlavě bylo šíleně moc prostoru. Oddělená část mého mozku hlídala to pálení v mém hrdle skoro jakoby to byl reflex. Způsobem, jakým můj starý mozek řídil dýchání a mrkání.
Ale Carlisleův předpoklad přivedl to pálení do popředí mé mysli. Náhle byla ta vyprahlá bolest jediné, na co jsem dokázala myslet a čím víc jsem na ni myslela, tím víc to bolelo. Ruka mi vyletěla k hrdlu, jako bych zvenčí ty plameny mohla zadusit. Kůže na mém krku byla divná na dotek. Tak hladká, že byla jaksi měkká, přestože byla rovněž tvrdá jako kámen.
Edward spustil jeho paže a vzal mě za volnou ruku, mírně se mnou trhnouc. "Pojďme na lov, Bello."
Vyvalila jsem oči a bolest z žízně ustoupila, aby její místo mohl zabrat údiv.
Já? Lovit? S Edwardem? Ale… jak? Nevěděla jsem, co dělat.

Vyčetl to znepokojení z mého výrazu a povzbudivě se usmál. "Je to zcela jednoduché, lásko. Instinktivní. Neměj obavy, ukážu ti to." Když jsem se nepohnula, zeširoka se usmál tím jeho pokřiveným úsměvem a nadzvedl obočí. "Měl jsem dojem, že jsi mě vždycky chtěla vidět lovit."
Zasmála jsem se v krátkém výbuchu humoru (část mě užasle naslouchala tomu zvonivému zvuku), jak mi jeho slova připomněla zamlžené lidské rozhovory. A potom jsem si vzala celou vteřinu na to, abych v hlavě spěšně proběhla skrz těchto několik prvních dní s Edwardem - pravý začátek mého života - abych na ně nikdy nezapomněla. Nečekala jsem, že bude tak nepříjemné vzpomínat. Jako bych se pokoušela mžourat skrz zakalenou vodu. Z Rosaliiny zkušenosti jsem věděla, že když budu na svoje lidské vzpomínky myslet dostatečně, postupem času o ně nepřijdu. Nechtěla jsem zapomenout ani na jednu minutu strávenou s Edwardem, dokonce ani teď, když se před námi rozprostírala věčnost. Budu se muset ujistit, že tyhle lidské vzpomínky budou zakořeněny do mé spolehlivé upíří mysli.
"Můžeme?" zeptal se Edward. Zvedl ruku, aby uchopil tu moji, která byla stále na mém krku. Jeho prsty hladce odstranily ten pilíř k mému hrdlu. "Nechci, aby jsi trpěla," dodal slabým šepotem. Takovým, jaký bych předtím nebyla schopna slyšet.
"Jsem v pořádku," prohlásila jsem v přetrvávajícím lidském zvyku. "Počkej. Nejdřív."
Bylo toho tady tolik. Ještě jsem se nedostala ke svým otázkám. Byly tu mnohem důležitější věci než bolest.
Tentokrát promluvil Carlisle. "Ano?"
"Chci ji vidět. Renesmee."
Bylo podivně obtížné říct její jméno. Moje dcera, na ta slova bylo dokonce ještě těžší vůbec pomyslet. Všechno to vypadalo tak vzdálené. Snažila jsem se vybavit si, jak jsem se cítila před třemi dny. Ruce se mi automaticky osvobodily z Edwardových a klesly k mému břichu.
Ploché. Prázdné. Znovu vyplašená jsem svírala světlé hedvábí, zatímco zanedbatelná část mé mysli zaznamenala, že mě Alice musela obléknout.
Věděla jsem, že uvnitř mě už nic nebylo a chabě si vybavovala to krvavé vyjmutí, ale fyzický důkaz bylo stále těžké vyvolat. Všechno, co jsem znala, byl ten milující útočník uvnitř mě. Venku vypadala jeho něco, co jsem si musela jen představovat. Blednoucí sen - sen, který byl z poloviny noční můrou.
Zatímco jsem se potýkala se svým vnitřním zmatkem, spatřila jsem, jak si Edward a Carlisle vyměnili krátký, obezřetný pohled.
"Co?" dožadovala jsem se vysvětlení.
"Bello," řekl Edward konejšivě. "To opravdu není dobrý nápad. Je napůl člověk, lásko. Její srdce bije a krev jí proudí v žilách. Dokud tvoje žízeň není stoprocentně pod kontrolou… Nechtěla by jsi ji přece vystavit nebezpečí, že ne?"
Zamračila jsem se. Samozřejmě že jsem to musela nechtít.
Byla jsem nekontrolovatelná? Zmatená, ano. Snadno nesoustředěná, ano. Ale nebezpečná? Pro ni? Svoji dceru?
Nemohla jsem si být jistá, že odpověď byla ne. Takže budu muset být trpělivá. To neznělo zrovna nejsnadněji. Protože dokud ji znovu neuvidím, nebude skutečná. Jen blednoucí sen… neznámý…
"Kde je?" Napnula jsem uši a z poschodí pod námi zaslechla tlukot srdce. A slyšela jsem dýchání víc jak jedné osoby - tiché, jakoby poslouchali také. Byl tam také třepetavý zvuk, předení, které jsem nedokázala zařadit…
A to bušení srdce bylo natolik živé a přitažlivé, že se mi v ústech začal tvořit jed.
Takže jsem se rozhodně musela naučit lovit dřív, než ji uvidím. Moje neznámé dítě.

"Je s Rosalií?"
"Ano," odpověděl Edward krátce a já si všimlaa, že něco na co pomyslel, ho rozrušilo. Domnívala jsem se, že on a Rosalie už jejich neshody překonali. Propukla snad ta nevraživost znovu? Než jsem se stihla zeptat, odtáhl mi ruce z plochého břicha a opětovně se mnou zlehka trhnul.
"Počkej," odporovala jsem zase, snažíc se soustředit. "A co Jacob? A Charlie? Řekni mi všechno, co jsem zameškala. Jak dlouho jsem vůbec byla… v bezvědomí?"
Nezdálo se, že by Edward zaznamenal moje zaváhání nad posledním slovem. Namísto toho si s Carlislem vyměnil další krátký, obezřetný pohled.
"Co je špatně?" zašeptala jsem.
"Nic není špatně," prohlásil Carlisle, zdůrazňujíc poslední slovo zvláštním způsobem. "Ve skutečnosti se nic nijak výrazně nezměnilo - nevnímala jsi jen něco málo přes dva dny. Tyto věci postupují opravdu rychle. Edward odvedl prvotřídní práci. Úplná novinka - injekce s jedem přímo do tvého srdce byl jeho nápad." Odmlčel se, aby se na svého syna hrdě usmál a potom si povzdechl. "Jacob je stále tady a Charlie stále věří, že jsi nemocná. Myslí jsi, že jsi právě teď v Atlantě a podstupuješ nějaká testy v CDC. Dali jsme mu špatné číslo, takže je frustrovaný. Mluvil s Esme."
"Měla bych mu zavolat…," zamumlala jsem si pro sebe, poslouchajíc svůj vlastní hlas a pochopíc tak nové potíže. Nepoznal by ho. Neuklidnilo by ho to. A potom zasáhlo dřívější udivení. "Vydrž - Jacob je pořád tady?"
Další letmý pohled.
"Bello," řekl Edward rychle. "Je tu mnoho k probírání, ale nejdřív bychom se měli postarat o tebe. Musíš mít bolesti…"
Když na to poukázal, vzpomněla jsem si na žár ve svém hrdle a křečovitě polkla. "Ale Jacob -"
"Máme všechen čas světa na vysvětlování, lásko," připomněl mi něžně.
Samozřejmě. Mohla jsem na odpověď ještě chvíli počkat; bude jednodušší poslouchat, když mě už nebude rozptylovat ta urputná bolest té pálivé žízně. "Dobře."
"Počkat, počkat, počkat," ozvala se ode dveří Alice. Protančila skrz místnost neskutečně půvabně. Jako s Edwardem a Carlisle, pocítila jsem určitý údiv, když jsem ji poprvé opravdu pohlédla do tváře. Naprosto rozkošná. "Slíbil jsi, že na poprvé o toho můžu být! Co když vy dva proběhnete kolem něčeho odrážejícího?"
"Alice-," odporoval Edward.
"Zabere to jenom vteřinku!" A s tím Alice vystřelila s místnosti.
Edward si povzdechl.
"O čem to mluví?"
Ale to už byla Alice zpátky, nesouc obrovské, zlatě orámované zrcadlo z Rosaliina pokoje, které bylo bezmála dvakrát tak vysoké jako ona a několikrát tak široké.
Jasper byl natolik nehybný a tichý, že jsem ho nezaznamenala, dokud nenásledoval Carlisleho. Teď se přesunul znovu, držíc se za Alicí, oči zamčené na mém výrazu. Protože to já jsem tady byla ta hrozba.
Věděla jsem, že rovněž bude kontrolovat náladu kolem mě, takže musel cítit náraz údivu, když jsem zkoumala jeho tvář, poprvé ji vidíc zblízka.
Skrz moje slepé lidské oči byly jizvy pozůstalé po jeho dřívějším životě s armádou novorozených na jihu téměř neviditelné. Jenom s ostrým světlem přivádějící jejich nepatrně vyvýšené tvary do jasnosti jsem mohla rozpoznat jejich existenci.

Teď jsem viděla, že jizvy byly Jasperovým dominantním rysem. Bylo obtížné odtrhnout oči od jeho zpustošeného krku a spodní čelisti - obtížné uvěřit, že dokonce i upír mohl přežít takové množství kousnutí do jeho hrdla.
Mimoděk jsem se obranně napnula. Jakýkoli upír, který by Jasper viděl, by zareagoval stejně. Ty jizvy byly jako světelné billboardy. Nebezpečný, hlásaly. Kolik upírů zkusilo Jaspera zabít? Stovky? Tisíce? Stejné množství, jako při svém pokusu zemřelo.
Jasper obojí spatřil, pocítil moje hodnocení, moji obezřetnost a kysele se usmál.
"Edward mi vyčetl, že jsem tě před svatbou nepostavila před zrcadlo," vysvětlila Alice, odvracejíc moji pozornost od svého děsivého milence. "Podruhé už se seřvat nenechám."
"Seřvat?" zeptal se Edward pochybovačně, nadzvedávajíc jedno obočí.
"Možná že trochu zveličuju," zamumlala nepřítomně, když ke mně otočila zrcadlo.
"A možná že tohle má výhradní dočinění s tvým vlastním voyuerským uspokojením," odporoval.
Alice na něj mrkla.
Uvědomovala jsem si tu výměnu názorů menší částí své soustředěnosti. Ta větší část byla upoutána osobou v zrcadle.
Mojí první reakcí bylo lehkomyslné potěšení. Ta neznámá bytost na skle byla nepopíratelně krásná, docela jako Alice nebo Esme. I přes svoji nehybnost byla spanilá a bezchybný obličej měla bledý jako měsíc orámovaný jejími tmavými, hustými vlasy. Její končetiny byly hladké a pevné, kůže mírně se lesknoucí, svítící jako perla.
Moje druhá reakce bylo zděšení.
Kdo byla? Na první pohled jsem nikde v té hladké, dokonalé rovině jejích rysů nedokázala najít svoji tvář.
A ty oči! Přestože jsem věděla, co očekávat, její oči skrz mě stejně vyslaly záchvěvy hrůzy.
Celou tu chvilku, co jsem ji zkoumala a následně podle toho reagovala, byla její tvář dokonale klidná, obraz bohyně, neukazující nic ze zmatku rozvířeného uvnitř mě. A potom se její plné rty pohnuly.
"Ty oči?" zašeptala jsem, neochotná říct moje oči. "Jak dlouho?"

"Ztmavnou během několika měsíců," řekl Edward jemným, utěšujícím hlasem. "Zvířecí krev zředí barvu rychleji než strava z lidské krve. Nejprve přejdou do jantarové a posléze do zlaté."
Moje oči budou zářit jako kruté rudé plameny po měsíce?
"Měsíců?" můj hlas byl teď vyšší, vystresovaný. To perfektní obočí v zrcadle se nevěřícně nadzvedlo nad jejíma žhnoucíma, sytě červenýma očima - jasnějšíma, než jsem kdy předtím viděla.
Jasper postoupil o krok vpřed, znepokojen intenzitou mé náhlé úzkosti. Znal mladé upíry prostě až moc dobře; byly tyto emoce předzvěstí blížícího se selhání?

Na moji otázku se mi nedostalo odpovědi. Odvrátila jsem pohled k Edwardovi a Alici. Jejich oči byly mírně nepřítomné - reagující na Jasperův neklid. Naslouchající té příčině, hledící přímo do bezprostřední budoucnosti.

Znovu jsem se zhluboka, nepotřebně nadechla.

"Ne, jsem v pořádku," slíbila jsem jim. Moje oči se mihly k cizince v zrcadle a zase zpátky. "Je toho jen… moc k vstřebání."

Jasper svraštil čelo, zdůrazňující tak dvě jizvy nad levým okem.

"Nemám tušení," zamumlal Edward.

Žena v zrcadle se zamračila. "Jaká otázka mi ušla?"

Edward se zeširoka usmál. "Jasper si láme hlavu nad tím, jak to děláš."

"Dělám co?"

"Ovládáš svoje emoce, Bello," odpověděl Jasper. "Nikdy jsem neviděl novorozeného to udělat - zastavit pocit takovýmhle způsobem. Byla jsi rozrušená, ale když sis všimla našeho znepokojení, ovládla jsi to a získala nad sebou znovu kontrolu. Byl jsem připravený pomoct, ale nepotřebovala jsi to."

"To je špatné?" zeptala jsem se. Jak jsem čekala na verdikt, moje tělo automaticky zamrzlo.

"Ne," řekl, ale v hlase měl patrné pochybnosti.

Edward mě pohladil po paži, jako kdyby mě pobízel k rozmrznutí. "Je to opravdu působivé, Bello, ale nechápeme to. Nevíme, jak dlouho to může vydržet."

Část vteřiny jsem nad tím uvažovala. Kdy vybuchnu? Kdy se stanu se monstrem?

Necítila jsem, že by to přicházelo… Ale možná tu nebyl způsob, jak takovou věc předvídat.

"Tak co myslíš?" zeptala se Alice už mírně netrpělivě, ukazujíc na zrcadlo.

"Nejsem si jistá," kličkovala jsem, nechtíc připustit, jak vyděšená jsem opravdu byla.

Zírala jsem na tu nádhernou ženu s děsivýma očima, hledajíc pozůstatky mě. Něco bylo ve tvaru jejích rtů - když jsi prohlédl skrz tu závratnou krásu, její horní ret byl opravdu nepatrně nevyvážený, trochu moc plný ve srovnání se spodním. Nález tohoto známého malého nedostatku mi trošičku zvedl náladu. Možná že i zbytek mě tam někde byl.

Pokusně jsem zvedla ruku a žena v zrcadle zkopírovala můj pohyb, také se dotknouc tváře. Její karmínové oči mě obezřetně pozorovaly.

Edward si povzdechl.

Odvrátila jsem se od ní, abych pohlédla na něj, nadzvedávajíc obočí.

"Zklamaný?" zeptala jsem se, ale můj hlaholivý hlas byl lhostejný.

Rozesmál se. "Ano," připustil.

Cítila jsem, jak se údiv probil skrz vyrovnanou masku na mém obličeji, bezprostředně následován bolestí.

Alice zavrčela. Jasper znovu zamířil vpřed, čekajíc až ztratím nervy.

Ale Edward si jich nevšímal a pevně mi omotal ruce kolem mého opětovně ztuhlého těla, přitiskujíc mi rty na tvář. "Dosti jsem doufal, že ti budu schopen číst v mysli, když je teď mnohem podobnější mé vlastní," zamumlal. "A tady jsem, frustrovaný jako nikdy, přemítající, co by se ti eventuálně mohlo honit hlavou."

Rázem jsem se cítila líp.

"No dobře," řekla jsem zlehka, utěšena, že moje myšlenky byly stále jen moje. "Můj mozek nejspíš nikdy nebude fungovat správně. Alespoň jsem hezká."

Jak jsem si na to zvykala, stávalo se jednodušším vtipkovat, cíleně myslet. Být sama sebou.

Edward mi zavrčel do ucha. "Bello, nikdy jsi nebyla jenom hezká."

Potom odtáhl obličej od toho mého a povzdechl si. "Dobře, dobře," řekl někomu.

"Co?" zajímala jsem se.

"Činíš Jasper každou vteřinou více nervózního. Možná se trochu uklidní, když budeš po lovu."

Podívala jsem se na Jasperův znepokojený výraz a přikývla. Pokud to přicházelo, nechtěla jsem vybuchnout tady. Lepší být obklopená stromy než rodinou.

"Fajn. Jde se lovit," souhlasila jsem, chvějíc se napětím a s očekáváním se třesoucím žaludkem. Osvobodila jsem se z Edwardova objetí a držíc ho za ruku jsem se otočila zády k neznámé krásce v zrcadle.

21. První lov

"Oknem?" zeptala jsem se, zírajíc na zem dvě poschodí pode mnou.

Nikdy jsem se sama o sobě opravdu nebála výšek, ale moci vidět všechny ty detaily s takovou jasností činilo tu vyhlídku mnohem méně přitažlivou. Hrany kamenů dole byly ostřejší, než bych si představovala.

Edward se usmál. "Je to nejbližší východ. Ale pokud se bojíš, mohu tě vzít do náručí."

"Máme celou věčnost a tebe trápí čas, který by zabralo sejít dolů k zadním dveřím?"

Nepatrně se zamračil. "Renesmee a Jacob jsou v přízemí…"

"Aha."

Správně. Teď jsem byla nestvůra. Musela jsem se držet v dostatečné vzdálenosti od pachů, které my mohly vzbudit moji divokou stránku. Od lidí, které jsem obzvláště milovala. Dokonce i od těch, které jsem vůbec neznala.

"Je Renesmee… v pořádku… ve společnosti Jacoba?" zašeptala jsem. Opožděně jsem si uvědomila, že to tlukot Jacobova srdce ke mně doléhal z přízemí. Znovu jsem napnula uši, ale slyšela jsem jen stabilní puls. "Nemá ji zrovna v lásce."

Edward zvláštním způsobem našpulil rty. "Věř mi, je v naprostém bezpečí. Vím přesně, co si Jacob myslí."

"Samozřejmě," zamumlala jsem a znovu se zahleděla na zem.

"Nejistá?" zeptal se.

"Trochu. Nevím, jak…"

Byla jsem si dobře vědoma rodiny za svými zády, vše mlčky pozorující. Tedy většinou mlčky. Emmett v sobě více méně úspěšně zadržoval smích. Jediná chyba a smíchy se bude válet po zemi… Potom teprve vtipy o tom, že na světě existuje jenom jeden nemotorný upír, začnou…

Také tyto šaty - které na mě musela Alice natáhnout někdy v době, kdy jsem byla tou spalující bolestí příliš otupělá, abych to zaznamenala - nebyly zrovna to, co bych zvolila na skákání nebo lovení. Těsně obepínající ledově modré hedvábí? Na co si myslela, že to budu potřebovat? Konal se snad později koktejlový večírek?

"Sleduj mě," řekl Edward. A potom velice přirozeně vykročil z vysokého, otevřeného okna a padal.

Bedlivě jsem ho pozorovala, analyzujíc úhel, do kterého ohnul kolena, aby ztlumil dopad. Jeho přistání bylo opravdu nehlučné - tlumené zadunění, které by stejně tak dobře mohlo způsobit tiché zavření dveří nebo kniha lehce položená na stůl.

Nevypadalo to obtížně.

Samým soustředěním jsem zaťala zuby, snažíc se zopakovat jeho bezstarostný krok do prázdna.

Ha! Připadalo mi, že se ke mně země přibližovala natolik pomalu, že byla naprostá hračka umístit chodidla - jaké boty mi to Alice nazula? Lodičky na jehlovém podpatku? zbláznila se - umístit moje hloupé boty přesně tak, aby v přistání nebyl žádný rozdíl od obyčejného kroku vpřed na rovném povrchu.

Vstřebala jsem náraz polštářky chodidel, nechtíc zlomit ty tenké jehly. Moje přistání mi připadalo stejně tiché jako jeho. Zeširoka jsem se na něj zazubila.

"Jasně. Brnkačka."

Usmál se zpátky. "Bello?"

"Ano?"

"Bylo to mimořádně graciézní - dokonce i na upíra."

Chvilku jsem o tom uvažovala a následně se radostně rozzářila. Kdyby to byla jen obyčejná fráze, Emmett by se rozesmál. Ale nikomu jeho poznámka vtipná nepřipadala, takže to musela být pravda. Bylo to vůbec poprvé v celičkém mém životě, kdy někdo ve spojitosti s mou osobou použil slovo graciézní… a stejně tak v celé mé existenci.

"Děkuji ti," řekla jsem mu.

Potom jsem sundala z nohou stříbrné saténové boty a obloučkem je společně hodila zpátky otevřeným oknem. Možná trochu namáhavě, ale zaslechla jsem, jak je někdo chytil dřív, než mohly poškodit obložení.

"Její smysl pro módu se nezlepšil tak moc jako její rovnováha," zareptala Alice.

Edward mě vzal za ruku - nedokázala jsem přestat žasnout nad jemností a příjemnou teplotou jeho kůže - a vyrazil skrz dvorek za domem ke břehu řeky. Bez vynaložení sebemenší námahy jsem mu kráčela po boku.

Všechno fyzické se zdálo naprosto jednoduché.

"Budeme plavat?" zeptala jsem se, když zastavil vedle vody.

"A zničit tak tvoje půvabné šaty? Ne. Přeskočíme."

Uvažujíc nad tím jsem našpulila rty. Řeka tady byla široká něco kolem padesáti yardů.

"Ty první," řekla jsem.

Dotkl se mé tváře, ustoupil o dva rychlé, dlouhé kroky dozadu a potom se rozběhl, vymrštíc se z rovného kamene pevně usazeného v břehu. Studovala jsem ten záblesk pohybu, když se překlenul nad vodou, dokončíc jeho salto těsně předtím, než zmizel mezi hustými stromy na druhé straně řeky.

"Vejtaho," zamumlala jsem a zaslechla jeho neviditelný smích.

Jen pro jistotu jsem couvla o pět kroků a zhluboka se nadechla.

Najednou jsem byla opět plná obav. Ne z pádu nebo zranění - bála jsem se, že ublížím lesu.

Chvilku trvalo, než se to spustilo, ale teď už jsem to cítila - otevřeně se projevující, masivní sílu, pulzující mi v končetinách. Najednou jsem si byla jistá, že pokud bych si chtěla prohloubit tunel pod řeku, prodrápat nebo protlouct si cestu přímo skrz tvrdé horniny pod sebou, netrvalo by mi to příliš dlouho. Věci okolo mě - stromy, křoviny, kameny… dům - všechno teď vypadlo strašně křehce.

Se zoufalou nadějí, že Esme některý ze stromů naproti nijak zvlášť nemiluje, jsem udělala první rychlí krok. A vzápětí se zarazila, když mi satén, obepínající moje tělo, utvořil na stehně zbrusu nový rozparek. Alice!

Alespoň že Alice vždycky zacházela s oblečením, jako kdyby bylo jen na jedno použití, takže by jí tohle nemělo vadit. Nahrbila jsem se, abych mezi prsty opatrně uchopila lem šatů na nepoškozené straně a, vyvíjejíc nejmenší možný nátlak, jsem šaty roztrhla po celé délce stehna. Potom jsem podle tohoto vzoru poupravila i druhou stranu. Mnohem lepší.

Z domu ke mně dolehl tlumený smích a dokonce i zvuk zatínání něčích zubů. Smích přicházel z poschodí i přízemí a já bez námahy rozpoznala ten kompletně jiný, hrubý, hrdelní smích z prvního patra.

Takže Jacob se díval taky? Neměla jsem nejmenší tušení, na co teď myslel nebo co tady ještě dělal. Představovala jsem si naše setkání - pokud mi kdy dokáže odpustit - ve vzdálené budoucnosti, kdy budu víc stabilní a kdy už čas stihne zacelit ty hluboké rány, které jsem zanechala v jeho srdci.

Neohlédla jsem se, abych se na něj podívala, hlídajíc výlevy své nálady. Nebylo by příliš dobré nechat jakoukoli emoci přílišně ovládnout moji mysl. Jasperovy obavy mě v tom jenom utvrdily. Než se budu moct vypořádat s čímkoli jiným, musela jsem si zalovit. Pokusila jsem se všechno ostatní hodit za hlavu, abych se mohla soustředit.

"Bello?" zavolal Edward z lesa a jeho hlas se přibližoval. "Chtěla by jsi to vidět ještě jednou?"

Samozřejmě že jsem si všechno perfektně pamatovala a nechtěla jsem dát Emmettovi další důvod, jak se znovu pobavit na mém vzdělávání. Tohle bylo tělesné - mělo by to být instinktivní. Takže jsem se zhluboka nadechla a rozběhla se k řece.

Bez omezení těsné sukně zabralo dosáhnutí okraje řeky jen jeden dlouhý krok. Jen osmdesáti čtvrtina vteřiny a přesto to byla spousta času - moje oči i mysl pracovaly tak rychle, že ten jeden krok bohatě stačil. Bylo prosté umístit pravé chodidlo přesně proti hladkému kamenu a odrazit se tak, abych svoje tělo vymrštila do vzduchu. Věnovala jsem víc pozornosti zacílení než-li síle, takže jsem její potřebné množství neodhadla správně - ale přinejmenším to nebyl omyl, díky kterému bych se namočila. Padesát yardů byla jednoduše naprosto zanedbatelná vzdálenost…

Bylo to divné, závratné, vzrušující, a příliš krátké. Neuplynula ještě ani vteřina a už jsem se nacházela na druhé straně.

Očekávala jsem, že porost hustých stromů bude problém, ale překvapivě byl užitečný. Bylo samozřejmé natáhnout před sebe ruku, jakmile jsem hluboko v lese odtušila, že se pode mnou znovu nacházela pevná zem, a chytit se blízké větve; mírně jsem se zhoupla a přistála na špičkách na široké větvi smrku, dobrých patnáct stop nad zemí.

Úžasné.

Přes zvuk svého zvonivého, radostného smíchu jsem slyšela, jak ke mně upaloval Edward. Můj skok byl dvakrát tak dlouhý jako jeho. Když dorazil ke stromu, na kterém jsem se nacházela, oči měl rozšířené. Mrštně jsem seskočila z větve a nehlučně mu přistála u boku.

"Bylo to dobrý?" zajímala jsem se, vzrušením zrychleně oddechujíc.

"Velice." Souhlasně se usmál, ale jeho nenucený tón nepasoval k překvapenému výrazu v jeho očích.

"Můžeme to udělat znovu?"

"Soustřeď se, Bello - jdeme na lov."

"No jo, správně," kývla jsem. "Lov."

"Následuj mě… jestli to dokážeš." Zeširoka se zazubil, zčista jasna se tvářic posměvačně, a vyrazil.

Byl rychlejší než já. Nemohla jsem pochopit, jak dokázal nohama pohybovat tak příšerně rychle, ale bylo to mimo mě. Nicméně jsem byla silnější a každý můj krok se délkou rovnal třem jeho. Takže jsem skrz pavučinou živé zeleně postupovala po jeho boku, a ne za ním. Jak jsem běžela, nedokázala jsem si pomoct od tichého, vzrušeného smíchu; smíchu, který mě ani nezpomaloval ani nenarušoval moje soustředění.

Konečně jsem pochopila, proč Edward nikdy, když běžel, nenarazil do stromu - ta otázka pro mě vždycky byla záhadou.Byl to zvláštní pocit, rovnováha mezi rychlostí a bystrostí. Nahoru, dolů a skrz husté, nefritové bludiště takovým tempem, že všechno kolem mě by mělo splynout do zelené, rozmazané šmouhy. Přesto jsem jasně viděla každý jeden titěrný lístek na všech malých větvičkách všech zanedbatelných keřů, které jsem míjela.

Vítr doprovázející moji rychlost si pohrával s mými vlasy i roztrhanými šaty a přestože jsem věděla, že to tak ve skutečnosti být nemohlo, hřál mě na kůži. Přesně jako drsné podloží lesa nemohlo být pro moje bosé chodidla jako samet a jako šoupání končetin o moji kůži nemohlo být jako pohlazení peříčky.

Les byl mnohem živější. Než jsem si kdy uvědomovala - drobnými stvořeníčky, jejichž existenci bych nikdy ani nehádala, se listí kolem mě jenom hemžilo. Když jsme je minuli, zůstávali tiší, dech zrychlený strachem. Vypadalo to, že zvířata reagovala na náš pach rozumněji než lidé. Zajisté, na mě to mělo úplně opačný účinek.

Stále jsem čekala, že se co nevidět zadýchám, ale můj dech přicházel bez námahy. Tak jako jsem čekala, že mě začnou pálit svaly, ale zdálo se, že moje síla rostla, jak jsem si na svoje dlouhé kroky zvykala. Moje mílové kroky se ještě prodloužily, takže brzy se musel on snažit udržet tempo se mnou. Znovu jsem se nadšeně rozesmála, když jsem zpozorovala, že za mnou zaostával. Moje bosé nohy se teď dotýkaly země tak zřídka, že jsem si připadala spíš jako bych letěla a ne běžela.

"Bello," zavolal suše, dokonce líně. Nic jiného jsem neslyšela; zastavil.

Krátce jsem uvažovala o vzpouře.

Ale nakonec jsem se s povzdechem otočila a vrátila se nějakých sto yardů zpátky k němu. S očekáváním jsem na něj pohlédla. Usmíval se, jedno obočí nadzvednuté. Byl tak nádherný, že jsem na něj dokázala jenom zírat.

"Chceš zůstat v zemi?" zeptal se pobaveně. "Nebo jsi plánovala pokračovat až do Kanady?"

"Tady je to fajn," souhlasila jsem, víc se soustředíc na fascinující pohyby jeho rtů než na slova, která z nich vycházela. Bylo těžké nerozptylovat se se vší tou novotou, poskytovanou mýma dokonalejšíma očima. "Co budeme lovit?"

"Losy. Vybral jsem ti napoprvé něco snadnějšího…" Jeho hlas přešel do ztracena, když jsem při těch slovech mírně přimhouřila oči.

Ale nechystala jsem se s ním hádat; byla jsem příliš žíznivá. Jakmile jsem začala myslet na ten vyprahlý žár v mém hrdle, na nic jiného už jsem myslet nedokázala. Rozhodně se to zhoršovalo. V puse jsem měla jako v červnu ve čtyři odpoledne v Údolí smrti.

"Kde?" zeptala jsem se, netrpělivě prozkoumávajíc místa mezi stromy. Teď, když jsem žízni věnovala plnou pozornost, zdálo se, že prolezla všechny moje ostatní myšlenky, prosakující i do příjemných vzpomínek na běhání, na Edwardovi rty, jejich líbání a… spalující žízeň. Nedokázala jsem se jí zbavit.

"Stůj klidně," řekl, položíc mi ruce něžně na ramena. Naléhavost mé žízně byla jeho dotykem chvilkově potlačena.

"Teď zavři oči," zamumlal. Když jsem ho poslechla, přesunul ruce k mému obličeji, hladíc mě po lícních kostech. Cítila jsem, jak mi zrychloval dech a opět krátce čekala na ruměnce, které už nepřijdou.

"Poslouchej," nabádal mě. "Co slyšíš?"

Mohla jsem říct všechno; jeho dokonalý hlas, jeho dech, jeho rty, otírající se o sebe, když mluvil, šepot peří, které si ptáci upravovali v korunách stromů, jejich třepetavý tlukot srdce, listí javoru drhnoucí o sebe, sotva patrný dupot mravenců, pochodujících za sebou v dlouhé řadě nahoru po kmenu nejbližšího stromu. Ale věděla jsem, že myslel něco konkrétního, takže jsem našpicovala uši, pátrajíc po něčem odlišném než po tichém hučení života, které mě obkličovalo. Blízko nás bylo otevřené prostranství - vítr, prohánějící se skrz nechráněnou trávu měl jiný zvuk - a malý potůček se dnem posázeným kameny. A tam, blízko hluku vody, se nacházelo cákání způsobované jazyky, hlasitý tlukot silných srdcí, pumpujících proudy teplé krve…

Bylo to, jakoby se mi stěny hrdla stáhly a neprodyšně uzavřely.

"U potoka, severovýchodním směrem?" zeptala jsem se, oči stále zavřené.

"Ano," souhlasil. "Nyní… počkej znovu na vánek a… co cítíš?"

Hlavně jeho - jeho podivnou medově-liliově-sluneční vůni. Ale taktéž pronikavý, zemitý pach hniloby a mechu, pryskyřici na věčně zelených stromech, teplé, téměř oříškové aroma malých hlodavců, strachy se choulících pod kořeny stromů. A potom se znovu přihlásila ke slovu čistá vůně vody, která byla navzdory mé žízni neatraktivní. Soustředila jsem se směrem k vodě a našla pach, který musel patřit k tomu šplouchajícímu hluku a bušícím srdcím. Další teplá vůně, pronikavá a štiplavá, silnější než ostatní. Téměř tak nevábná jako potůček. Nakrčila jsem nos.

Uchichtl se. "Já vím - musíš si na to zvyknout.

"Tři?" hádala jsem.

"Pět. V zadu mezi stromy jsou dva další."

"Co mám dělal teď?"

Jeho hlas zněl, jakoby se usmíval. "Co máš chuť dělat?"

Uvažovala jsem o tom, oči stále zavřené, jak jsem naslouchala a vdechovala tu vůni. Další nával spalující bolesti, narušující moje vnímání a náhle ten teplý, palčivý pach nebyl tak úplně nepřijatelný. Přinejmenším to bude něco horkého a vlhkého v mých vyschlých ústech. Prudce jsem otevřela oči.

"Nepřemýšlej o tom," doporučil, když odtáhnul ruce od mého obličeje a o krok ustoupil. "Prostě následuj svůj instinkt."

Zamířila jsem za tou vůní, stěží si uvědomujíc svůj pohyb, jak jsem se vznášela dolů po stráni k blízké louce, kterou protékal potůček. Moje tělo se automaticky přikrčilo, jak jsem zaváhala na kapradím lemovaným okrajem lesa. Viděla jsem velkého samce, s rozvětveným parožím korunujícím mu hlavu, na okraji potoka a skvrnité siluety čtyřech dalších zvířat, pomalým tempem mířících na východ do lesa.

Soustředila jsem se na pach samce, na horký bod na jeho chundelatém krku, kde vřelost pulzovala nejsilněji. Dělilo nás jenom třicet yardů - dva nebo tři skoky. Napjala jsem se k tomu prvnímu.

Ale jakmile se moje svaly přichystaly, vítr se obrátil, nyní vanouc silněji a z jihu. Nepřestala jsem uvažovat, vyřítíc se zpoza stromů cestou kolmou k té, kterou jsem původně plánovala, vyplašíc losa a ženouc se za novou vůní natolik lákavou, že jsem prostě neměla na výběr. Bylo to jako přikázání.

Ta vůně mě dokonale ovládla. Soustředěně jsem ji sledovala, vnímajíc jenom žízeň a pach, který sliboval její uhašení. Žízeň se stále zhoršovala, že teď byla natolik bolestivá, že zamlžila všechny moje ostatní myšlenky a částečně mi připomínala jed, který mi vypaloval žíly.

Byla tu jen jediná věc, která teď mohla narušit moji soustředěnost, instinkt silnější, základnější než potřeba uhasit ten žár - instinkt chránit se před nebezpečím. Pud sebezáchovy.

Náhle jsem zaregistrovala, že jsem byla pronásledována. Tah neodolatelné vůně válčil s nutkáním otočit se a bránit svou kořist. V hrudi se mi vytvořila zvuková bublina a varovně jsem vycenila zuby. Mé nohy zpomalily, potřeba chránit si záda bojovala proti touze uhasit žízeň.

A když jsem zaslechla, že mě můj pronásledovatel dohání, obrana zvítězila. Jak jsem se přikrčila, sílící zvuk si dral cestu nahoru mým hrdlem.

Divoké vrčení, přicházející s mých vlastních úst bylo natolik neočekávané, že mě na moment probralo. Znejistělo mě a vyčistilo mi na vteřinu hlavu - žízní poháněný opar ustupoval, ačkoli mě ta žízeň stále spalovala.

Vítr se obrátil, foukajíc mi na tvář vůni mokré země a přicházejícího deště, uvolňujíc mě z dalšího ohnivého sevření té vůně - vůně tak lahodné, že mohla být jenom lidská.

Edward váhal několik stop ode mě, ruce zvednuté, jako kdyby mě chtěl obejmout - nebo mě zarazit. Jeho obličej byl soustředěný a opatrný, když jsem se zděšeně zarazila.

Uvědomila jsem si, že jsem se ho chystala napadnout. S tvrdým trhnutím jsem se narovnala z obranného přikrčení. Znovu soustředěná jsem zadržela dech, obávající se moci vůně, která vířila z jihu.

Všiml si, že se mi do tváře vracela soudnost a udělal krok směrem ke mě, při němž spustil ruce.

"Musím se odsud dostat pryč," procedila jsem skrz zuby, využívajíc dech, který jsem měla.

Přes tvář se mu přehnal úžas. "Můžeš odejít?"

Neměla jsem čas zeptat se ho, co tím myslel. Věděla jsem, že schopnost jasně myslet bude trvat jenom tak dlouho, jak budu schopná nemyslet na -

Znovu jsem se dala do běhu, přímý sprint rovnou na sever, soustřeďujíc se výhradně na nepříjemný pocit nedostatku smyslů, který se zdál být jedinou reakcí mého těla na nedostatek vzduchu. Mým jediným cílem bylo utéct dostatečně daleko, aby se vůně za mnou úplně ztratila. Aby bylo nemožné ji nalézt, i kdybych změnila svůj názor....

Znovu jsem si uvědomovala svého pronásledovatele, ale tentokrát jsem byla při smyslech. Přemáhala jsem instinkt nadechnout se - použít vůni ve vzduchu k ujištění, že to byl Edward.

Nemusela jsem ale bojovat dlouho; ačkoli jsem běžela rychleji, než kdy před tím, hnala jsem se jako kometa skrz nejkratší cestu, kterou jsem mezi stromy nacházela; Edward mě po chvilce dohonil.

Napadla mě nová myšlenka a zastavila jsem, nohy pevně umístěné na zemi. Byla jsem si jistá, že tady už to muselo být bezpečné, ale radši jsem stejně zadržovala dech.

Edward proletěl okolo mě, překvapený mým náhlým zamrznutím. Otočil se a ve vteřině byl po mém boku. Položil mi ruce na ramena a zahleděl se mi do očí, šok byl ještě pořád emocí převládající v jeho tváři.

"Jak jsi to udělala?" domáhal se vysvětlení.

"Nechal jsi mě, abych tě před tím porazila, že jo?" domáhala jsem se nazpět, ignorující jeho otázku. A já si myslela, že jsem si vedla tak dobře!

Když jsem otevřela ústa, ochutnala jsem vzduch - teď byl neznečištěný, beze stopy podmanivé vůně, která by trýznila moji žízeň. Normálně jsem se nadechla.

Zakroutil hlavou, odmítajíc odbočit. "Bello, jak jsi to udělala?"

"Utekla? Zadržela jsem dech."

"Ale jak jsi přestala lovit?"

"Když ses objevil za mnou... Promiň mi to."

" Proč se mi omlouváš? To já jsem ten, který byl příšerně neopatrný. Předpokládal jsem, že nikdo tak daleko od cesty nebude, ale měl jsem to nejdřív zkontrolovat. Taková hloupá chyba! Ty se nemáš za co omlouvat."

"Ale já jsem na tebe vrčela!" Byla jsem pořád ještě zděšená, že jsem byla fyzicky schopná takového rouhání.

"Samozřejmě, že ano. To je přirozené. Ale nemůžu pochopit, jak jsi dokázala utéct."

"Co jiného jsem mohla udělat?" zeptala jsem se. Jeho reakce mě zmátla - co chtěl, aby se stalo? "Mohl to být někdo, koho znám!"

Vylekal mě, najednou vybuchnouc v hlasitý smích, zakloníc hlavu a dovolujíc zvuku odrážet se o stromy.

"Proč se mi směješ?"

Najednou utichl a všimla jsem si, že byl opět obezřetný.

Udrž to pod kontrolou, nabádala jsem se. Musela jsem si dávat pozor na svůj hněv. Jako kdybych byla mladý vlkodlak a ne upír.

"Nesměji se tobě, Bello. Směji se, protože jsem šokovaný. A jsem šokovaný, protože jsem naprosto ohromený."

"Proč?"

"Neměla by jsi být schopná dělat nic z tohoto. Neměla by jsi být tak.....tak racionální. Neměla by jsi být schopná stát tu a bavit se o tom se mnou tiše a klidně. A ze všeho nejvíc by jsi neměla být schopná zastavit se uprostřed lovu, když je ve vzduchu vůně lidské krve. I zralý upíři s tím mají problémy - pokaždé dáváme velký pozor na to, kde lovíme, abychom se nevystavovali pokušení. Bello, ty se chováš jako kdyby jsi byla stará celá desetiletí a ne pouhé dny."

"Oh." Ale věděla jsem, že to bude obtížné. To proto jsem byla tak ostražitá. Čekala jsem, že to bude těžší.

Znovu mi položil ruce na obličej a jeho oči byly plné úžasu. "Co bych dal za to, abych ti mohl jen na moment nahlédnout do mysli."

Tak silné emoce. Byla jsem připravená na tu žíznivou část, ale ne na tohle. Byla jsem si tak jistá, že když se mě dotkne, nebude to stejné. No, popravdě, nebylo to stejné.

Bylo to silnější.

Natáhla jsem se, abych zmapovala jeho obličej; moje prsty se zarazily na jeho rtech.

"Myslela jsem si, že se takhle nebudu cítit ještě dlouhou dobu?" Moje nejistota z toho udělala otázku. "Ale pořád tě chci."

Šokovaně zamrkal. "Jak se na tohle vůbec dokážeš soustředit? Nejsi nesnesitelně žíznivá?"

Samozřejmě, že teď jsem byla, když mi to zase připomněl!

Snažila jsem se polknout a pak si povzdechla, zavírajíc oči, jako jsem musela před tím, abych se dokázala lépe koncentrovat. Nechala jsem své smysly rozprostřít se kolem sebe, tentokrát napjatá v případě dalšího útoku té lahodné, zakázané vůně.

Edward spustil ruce, dokonce ani nedýchal, zatímco jsem poslouchala hlouběji a hlouběji do pavučiny zeleného života, oddělující vůně a zvuky od něčeho ne úplně odpuzujícího moji žízeň. Byla tu špetka něčeho jiného, mdlá stopa na východě....

Prudce jsem otevřela oči, ale stále jsem se soustředila na bystřejší smysly, když jsem se otočila a mlčky zamířila na východ. Země stoupala strmě nahoru a já jsem běžela v dravém přikrčení, kličkující nejsnazší cestou mezi stromy. Edwardovu přítomnost jsem spíše cítila než viděla, letěl tiše lesem a nechal mě vést.

Jak jsme se dostávali výš, vegetace řídla; vůně smůly a pryskyřice rostla silněji, jako stopa, kterou jsem následovala - byla to teplá vůně, ostřejší i přitažlivější než vůně losa. Ještě několik vteřin a slyšela jsem tlumené dopady ohromných chodidel, o tolik decentnější než klapaní kopyt. Zvuk stoupal - jakoby byl ve větvích víc než na zemi. Automaticky jsem skočila na větev, čímž jsem získala strategicky vyšší pozici, v půli cesty na vysoko se tyčící stříbrné jedle.

Měkké dunění tlap pokračovalo plíživě pode mnou; bohatá vůně byla příšerně blízko. Moje oči určily pohyb spojený se zvukem a já jsem spatřila žlutohnědou kůži ohromné kočky, která se plížila dole podél široké větve jedle, vlevo od mého bidýlka. Byla obrovská - určitě čtyřikrát tak velká jako já. Její oči byly zaměřené na zem; tahle kočka lovila také. Zachytila jsem vůni něčeho menšího, jemnou vedle vůně mé kořisti, krčící se ve křoví pod stromem. Pumin ocas sebou křečovitě škubl, jak se připravovala ke skoku.

Vrhla jsem se do vzduchu a přistála na větvi, kterou puma okupoval. Ucítila chvění dřeva a otočila se, řvouc překvapením a vzdorem. Drápala do prostoru mezi námi, oči planoucí zuřivostí. Napůl pomatená žízní jsem ignorovala ty odhalené tesáky a hákovité drápy a vrhla se na ni, srážející nás oba na lesní půdu.

Nebyl to moc velký boj.

Podle toho, jaký vliv měly její ostré drápy na moji kůži, to klidně mohly být hladící prsty. Její zuby se nemohly zakousnout do mého ramena nebo hrdla. Její váha nebyla ničím. Moje zuby spolehlivě vyhledaly její hrdlo a její instinktivní odpor byl žalostně slabý proti mé síle. Moje čelist se snadno uzamkla přes konkrétní bod, kde se soustředil průtok tepla.

Šlo to bez odporu, jako kousání do másla. Moje zuby byly ocelové žiletky; prořezávaly se kožešinou, tukem a šlachami, jako kdyby tam ani nebyly.

Chutnalo to divně, ale krev byla horká a mokrá, a i přes horlivou rychlost, ve které jsem pila, to utišilo moji drásající, spalující žízeň. Kočičí zápach stále více slábl a její výkřiky se zastavily s bubláním. Teplo krve se rozbíhalo celým mým tělem, ohřívajíc dokonce i konečky mých prstů a špičky nohou.

Puma skončil dříve než jsem já. Když vyschla, moje žízeň znovu vzplanula a já s odporem odstrčila její zdechlinu od svého těla. Jak jsem po tom všem mohla být ještě žíznivá?

Napřímila jsem se v jednom rychlém pohybu. Stojící jsem si uvědomila, že jsem už více nebyla čistá. Otřela jsem si obličej o zadní stranu ruky a zkusila si upravit oblečení. Drápy, které byly tak neúspěšné proti mé kůži, měly s tenkým saténem větší úspěch.

"Hmm," zamručel Edward. Vzhlédla jsem a spatřila ho uvolněně se opírajícího o kmen stromu, sledujícího mě se zamyšleným pohledem na tváři.

"Nejspíš jsem si mohla vést lépe." Byla jsem pokrytá špínou, vlasy zamotané a rozdrápané šaty potřísněné krví. Když se Edward vrátil z lovu, nikdy takhle nevypadal.

"Vedla sis velice dobře," ujistil mě. "Bylo pro mě jenom... obtížnější tě pozorovat, než by mělo být."

Zmateně jsem zvedla obočí.

"Je mi to proti srsti," vysvětloval, "nechat tě bojovat s pumou. Celou dobu jsem měl záchvat úzkosti."

"Hlupáčku."

"Já vím. Starým zvykům se těžko odnaučíš. Nicméně se mi líbí, jak sis vylepšila šaty."

Pokud bych se mohla červenat, červenala bych se. Změnila jsem téma. "Proč jsem pořád žíznivá?"

"Protože jsi mladá."

Povzdychla jsem si. "Nepředpokládám, že by poblíž byly nějaké další pumy."

"Ne, ale je tu hodně jelenů."

Zašklebila jsem se. "Ti nevoní tak dobře."

"Býložravci. Masožravci voní víc jako lidé," vysvětlil.

"Ne tak moc," oponovala jsem, snažíc se nevzpomínat.

"Můžeme se vrátit zpátky," řekl vážně, ale v očích mu přeskakovaly jiskřičky škádlení. "Kdokoli tam venku byl, pokud to byli muži, nejspíš by jim nevadilo zemřít tvojí rukou." Upřeným pohledem znovu přejel přes moje zničené oblečení. "Vlastně ve chvíli, kdy by tě spatřili, by si mysleli, že už mrtví jsou a přišli do nebe."

Obrátila jsem oči v sloup a odfrkla si. "Pojďme lovit nějaké smradlavé býložravce."

Jak jsme běželi směrem k domu, našli jsme velké stádo jelenů ušatých. Teď, když jsem se do toho dostala, lovil Edward se mnou. Skolila jsem velkého samce a nadělala jsem skoro stejně tak nepořádku, jako to bylo s pumou. Byl hotov se dvěma dříve než já s jedním, neměl rozcuchané vlasy a ani kapku krve na bílé košili. Naháněli jsme rozptýlené, vyděšené stádo, ale tentokrát jsem ho namísto dalšího krmení pečlivě sledovala, abych spatřila, jak elegantně byl schopný lovit.

Po všech těch okamžicích, kdy jsem si přála, aby mě Edward nemusel opustit, když šel lovil, se mi teď tajně trochu ulevilo. Protože jsem si byla jistá, že vidět tohle by bylo děsivé. Hrůzostrašné. Tím, že bych ho viděla lovit, by pro mě konečně vypadal jako upír.

Samozřejmě to bylo rozdílné z tohoto pohledu, když jsem sama byla upírem. Ale pochybovala jsem o tom, že dokonce i moje lidské oči by přehlédly tu krásu v tom.

Sledovat Edwarda lovit byla překvapivě smyslná zkušenost. Jeho hladký skok byl jako vlnitý úder hada; jeho ruce byly tak jisté, tak silné, tak naprosto nepopsatelné; jeho plné rty, přetažené půvabně přes jeho zářící zuby, byly dokonalé. Byl nádherný. Zaplavila mě náhlá vlna pýchy a touhy. Byl můj. Teď už ho ode mě nemohlo nikdy nic oddělit. Byla jsem příliš silná, než aby mě od něj dokázali odtrhnout

Byl opravdu rychlý. Otočil se ke mě a zvědavě zíral na můj škodolibý výraz.

"Už nemáš žízeň?" zeptal se.

Pokrčila jsem rameny. "Rozptýlil jsi mě. Jsi v tom mnohem lepší než já."

"Století praxe," usmál se. Jeho oči teď měli znepokojivě rozkošnou medově zlatou barvu.

"Jenom jedno," opravila jsem ho.

Zasmál se. "Jsi pro dnes hotová? Nebo chceš pokračovat?"

"Hotová, myslím." Cítila jsem se plná, tak nějak nalitá. Nebyla jsem si jistá, kolik tekutin by se ještě do mého těla vešlo. Ale pálení v mém hrdle jenom zesláblo. A znovu jsem si uvědomila, že žízeň byla prostě nevyhnutelná součást tohoto života.

Ale stálo to za to.

Cítila jsem, že jsem to měla pod kontrolou. Možná byl můj pocit bezpečí falešný, ale cítila jsem se docela dobře, že jsem dnes nikoho nezabila. Pokud jsem mohla odolat úplně cizím lidem, byla bych schopná ustát vlkodlaka a napůl upíří dítě, které miluji?

"Chci vidět Renesmee," řekla jsem. Teď, když byla moje žízeň zkrocená (pokud to nic moc blízkého nenaruší), bylo těžké zapomenout na moje předešlé obavy. Chtěla jsem porovnat cizince, kterým byla moje dcera, s bytostí, kterou jsem před třemi dny milovala. Bylo to tak zvláštní, tak špatné nemít ji už uvnitř sebe. Náhle jsem se cítila prázdná a neklidná.

Natáhl ke mě ruku. Vzala jsem ji a jeho kůži byla na dotyk teplejší než před tím. Jeho tváře byly slabě zarudlé, stíny pod jeho očima skoro úplně zmizely.

Nebyla jsem schopná odolat tomu, abych znovu nepohladila jeho obličej. A znovu.

Jak jsem zírala do jeho zářivě zlatých očí, nějak jsem zapomněla, že jsem čekala na odpověď na svoji žádost.

Bylo to skoro tak těžké jako odtrhnout se od vůně lidské krve, ale nějakým způsobem jsem si v hlavě uchovala rozhodnutí být opatrná, když jsem si stoupla na špičky a ovinula kolem něj ruce. Jemně.

Nebyl ve svých pohybech tak váhavý; jeho paže se uzamkly kolem mého pasu a přitlačili mě těsně k němu. Jeho rty narážely na moje, ale na dotyk byly měkké. Moje rty se už víc netvarovaly kolem jeho; držely svůj vlastní tvar.

Jako před tím, bylo to jako kdyby dotyk jeho kůže, jeho rtů, jeho rukou, prostupoval skrz mou hladkou, tvrdou kůži až do morku mých nových kostí. Nedokázala jsem si představit, že bych ho mohla milovat ještě víc než před tím.

Moje stará mysl nebyla schopná vydržet takové množství lásky. Moje staré srdce nebylo dost silné, aby to uneslo.

Možná že tohle byla ta část ze mě, která měla v mém novém životě ještě zesílit. Jako Charlisleho soucit a Esmina oddanost. Asi bych nikdy nebyla schopná dělat něco tak zajímavého nebo zvláštního jako uměli Edward, Alice a Jasper. Možná jenom budu milovat Edwarda víc než kdokoli v historii světa vůbec kdy někoho miloval.

S tím jsem mohla žít.

Pamatovala jsem si části z toho - kroucení mých prstů v jeho vlasech, zkoumání plochy jeho hrudi - ale jiné části byly tak nové. On byl nový. Byla to úplně nová zkušenost, s Edwardem líbajícím mě tak nebojácně, tak silně. Odpověděla jsem na jeho náruživost a náhle jsem padali.

"Hups," řekla jsem a on se pode mnou rozesmál. "Nechtěla jsem tě takhle povalit. Jsi v pořádku?"

Pohladil mě po tváři. "Nepatrně lépe než v pořádku." A potom jeho tvář pokřivil zmatený výraz. "Renesmee?" zeptal se nejistě, zkoušejíc zjistit, co jsem v té chvíli chtěla nejvíc. Velmi těžká otázka, neboť jsem chtěla tolik věcí najednou.

Evidentně by nebyl úplně proti tomu, abychom odložili naši zpáteční cestu, a tak bylo těžké myslet na něco jiného kromě jeho kůže na mé - z mých šatů toho opravdu moc nezbylo. Ale moje vzpomínky na Renesmee, před a po narození, se pro mě stávaly stále víc neskutečné. Více nepravděpodobné. Všechny moje vzpomínky na ni byly lidské; lpěla nad nimi aura nepřirozenosti. Nic se nezdálo skutečné, pokud jsem to neviděla těmato očima, nedotkla se toho těmato rukama.

Každou minutou ztrácela existence toho malého cizince na skutečnosti.

"Renesmee," souhlasila jsem posmutněle a vyšvihla jsem se zpátky na nohy, táhajíc ho s sebou.

22. Slíbený

To, že jsem na Renesmee myslela, ji přivedlo do centra dění v mé cizí, nové a prostorné, ale těkavé mysli. Tolik otázek.
"Pověz mi o ní," naléhala jsem, když mě vzal za ruku. Naše spojení nás vůbec nezpomalovalo.
"Je jako nic jiného na světě," řekl mi a v jeho hlase byl zase zvuk skoro náboženské oddanosti.
Pocítila jsem ostré bodnutí žárlivosti nad tímto cizincem. On ji znal a já ne. To nebylo fér.
"Jak moc se podobá tobě? Jak moc mě? Nebo vlastně jaké jsem byla."
"Zdá se to být docela rovnoměrně rozdělené."
"Byla teplokrevná," vzpomněla jsem si.
"Ano, její srdce tluče, i když o něco rychleji než lidské. Také její teplota je o něco vyšší než normálně. Může spát."
"Vážně?"
"Opravdu dobře na novorozence. Jsme jediní rodiče na světě, kteří spánek nepotřebují, a naše dítě už prospí celou noc." Zasmál se.
Líbilo se mi, jakým způsobem řekl naše dítě. Tahle slova ji dělala víc skutečnou.
"Má přesně tvoji barvu očí - takže se alespoň po tom všem neztratila." Usmál se na mě. "Jsou tak nádherné."
"A upíří část?" zeptala jsem se.
"Její kůže se zdá stejně neproniknutelná jako ta naše. Ne že by někdo snil o tom to zkusit."
Mírně šokovaně jsem na něj mrkla.
"Samozřejmě to nikdo nezkusí," ujišťoval mě znovu. "Její strava... no, dává přednost pití krve. Carlisle pokračuje v pokusech přemluvit ji k tomu, aby pila také i nějaké dětské kašičky, ale

ona s tím nemá zrovna moc trpělivosti. Nemohu říct, že bych ji z toho obviňoval - odporně zapáchající věci, dokonce i na lidské jídlo."

Teď jsem na něj zírala s otevřenými ústy. Znělo to, jako kdyby spolu mluvili. "Přemluvit ji?"
"Překvapivě je opravdu inteligentní. A dělá pokroky neuvěřitelnou rychlostí. I když nemluví - zatím - komunikuje docela efektivně."
"Nemluví. Zatím."
Zpomalil nás a nechal mě to vstřebat.

"Co myslíš tím, že efektivně komunikuje?" dožadovala jsem se vysvětlení.
"Myslím, že pro tebe bude snazší… když to uvidíš na vlastní oči. Je obtížné to popsat."
Uvažovala jsem nad tím. Věděla jsem, že tu byla spousta věcí, které jsem musela vidět na vlastní oči před tím, než se stanou skutečností. Nebyla jsem si jistá, jak moc jsem na to byla připravená, a tak jsem změnila téma.
"Proč je Jacob pořád tady?" zajímala jsem se. "Jak to může vydržet? Proč by to měl snášet?" Můj zvonivý hlas se trochu zatřásl. "Proč by měl trpět ještě víc?"
"Jacob netrpí," řekl Edward zvláštním novým tónem. "Ačkoli jsem ochotný jeho stav změnit," přidal skrz zuby.
"Edwarde!" zasyčela jsem a trhla s ním, aby zastavil (a pocítila při tom trochu samolibého vzrušení, že jsem to byla schopná udělat). "Jak to vůbec můžeš říct? Jacob se vzdal všeho, jenom aby nás ochránil! Čím jsem ho donutila projít -!" Cukla jsem sebou při mlhavé vzpomínce na hanbu a vinu. Teď mi připadalo zvláštní, že jsem ho předtím tak moc potřebovala. Ten pocit prázdnosti, když nebyl v mojí blízkosti, zmizel; musela to být jen lidská slabost.
"Sama uvidíš, proč to mohu říct," zabručel Edward. "Slíbil jsem mu, že ho to nechám vysvětlit, ale pochybuji, že to uvidíš výrazně jinak než já. Ale samozřejmě se často pletu v tvých myšlenkách, že ano?" Našpulil rty a zadíval se na mě.
"Vysvětlit co?"
Edward zakroutil hlavou. "Slíbil jsem to. I když opravdu nevím, jestli mu vlastně ještě něco dlužím...." Zaťal zuby.
"Edwarde, nerozumím tomu." Hlavu mi naplnila směs frustrace a rozhořčení.
Pohladil mě po líčku a potom se mírně pousmál, když se moje tvář v odpovědi vyhladila; touha okamžitě přemohla zlost. "Vím, že je to obtížnější, než jak se tváříš. Pamatuji si to."
"Jsem nerada zmatená."
"Já vím. Pojďme domů, ať to všechno můžeš sama vidět." Když mluvil o návratu domů, jeho oči přejely po zbytcích mých šatů, a zamračil se. "Hmm." Po půl vteřině přemýšlení rozepnul svou košili a podržel ji tak, abych se do ní mohla obléknout.
"To je to tak zlé?"
Ušklíbl se.
Prostrčila jsem ruce do rukávů a potom jsem rychle zapnula knoflíky přes svůj roztrhaný korzet. Samozřejmě že tím pádem zůstal bez košile a bylo nemožné, aby mě to nerozptylovalo.
"Dáme si závod," řekla jsem a pak ho varovala, "a ne že mě tentokrát zase necháš vyhrát!"
Pustil mou ruku a zazubil se. "Na tvé znamení..."
Najít si cestu do mého nového domova bylo jednodušší, než když mé staré já procházelo Charlieho ulicí. Naše vůně zanechala zřetelnou stopu, snadnou na sledování, i když jsme běželi, jak nejrychleji jsme mohli.

Edward mě porážel, dokud jsme se nedostali k řece. Riskla jsem to a skočila dřív, zkoušejíc využít k vítězství svou extra sílu.
"Ha!" zajásala jsem, když jsem slyšela, že se mé nohy dotkly trávy jako první.
Poslouchajíc jeho přistání, jsem zaslechla něco neočekávaného. Něco hlučného a příliš blízkého. Bušící srdce.
Edward byl ve stejné vteřině vedle mě, jeho ruce se tvrdě přitiskly na vršek mých paží.
"Nedýchej," upozornil mě naléhavě.
Snažila jsem se nezpanikařit, když jsem se zarazila v půli nádechu. Moje oči byly jedinou věci, která se hýbala, instinktivně těkající ve snaze najít zdroj toho zvuku.
Jacob stál na hranici, kde se les dotýkal trávníku Cullenových, ruce zkřížené na prsou a čelist pevně sevřenou. Schované v lese za ním jsem slyšela dvě větší srdce a slabé křupání kapradí pod velkými zvířecími tlapami.
"Opatrně, Jacobe," upozornil ho Edward. Z lesa se ozvalo znepokojené zavrčení. "Možná že tohle není nejlepší způsob-"
"Myslíš, že by bylo lepší, nechat ji jít první k miminku?" přerušil ho Jacob. "Je bezpečnější zjistit, jak se bude Belle dařit se mnou. Já se léčím rychle."
Tohle byl test? Zkusit, jestli nezabiju Jacoba předtím, než se pokusím nezabít Renesmee? Bylo mi špatně tím nejzvláštnějším způsobem - nemělo to nic společného s mým žaludkem, jenom s mojí myslí. Byl to Edwardův nápad?
S úzkostí jsem vzhlédla k jeho obličej; Edward se na moment zamyslel a pak se jeho výraz změnil ze znepokojení na něco jiného. Pokrčil rameny, a když promluvil, v jeho hlase byl závan nepřátelství. "Je to tvůj krk, hádám."
Zavrčení, které se ozvalo z lesa, bylo tentokrát rozzuřené; Leah, bez pochyby.
Co to s Edwardem bylo? Neměl by po tom všem, čím jsme si prošli, cítit k mému nejlepšímu příteli aspoň trochu vlídnosti? Myslela jsem si - možná pošetile - že Edward byl teď tak nějak Jacobovým přítelem. Musela jsem si to asi špatně vyložit.
Ale co to vyváděl Jacob? Proč by se nabídl jako test na ochranu Renesmee?
Vůbec mi to nedávalo smysl. Dokonce i když naše přátelství přežilo...
A když se teď moji oči setkaly s Jacobovými, pomyslela jsem si, že možná ano. Pořád vypadal jako můj nejlepší přítel. Ale on nebyl ten, který se změnil. Jak jsem mu asi připadala?
Pak se usmál tím povědomým úsměvem, úsměvem spřízněné duše, a já jsem si byla jistá, že naše přátelství zůstalo nedotčené. Bylo to jako předtím, když jsem se s ním poflakovala v jeho podomácku udělané garáži, prostě dva přátelé, kteří zabíjejí čas. Přirozené a normální. Znovu jsem si uvědomila, že ta zvláštní potřeba, kterou jsem předtím cítila, byla úplně pryč. Byl jenom můj přítel, tak jako to mělo být.
Nicméně jsem pořád nechápala, co to teď dělal. Byl opravdu tak nezištný, že by se mě pokusil ochránit - svým vlastním životem - od toho, abych v nekontrolovaném zlomku vteřinu udělala něco, čeho bych navždy v utrpení litovala? To, čím jsem se stala, překročilo hranice tolerantnosti, přesto zázračně zvládl zůstat mým přítelem. Jacob byl jeden z nejlepších lidí, které jsem znala, ale toto se zdálo být až moc na akceptování od kohokoli.
Jeho úšklebek se rozšířil a on se jemně otřásl. "Musím to říct, Bello. Jsi jak z muzea pro zrůdy."
Zašklebila jsem se na něj zpět, lehce jsem se dostávajíc do starých zvyků. Tohle byla část z něho, které jsem rozuměla.
Edward zavrčel. "Dávej si pozor na to, co říkáš, křížence."
Zpoza mne zavál vítr a já jsem rychle naplnila plíce bezpečným vzduchem, takže jsem mohla mluvit. "Ne, má pravdu. Ty oči jsou opravdu něco, že jo?"

"Super děsivé. Ale není to tak špatné, jak jsem si myslel, že to bude."
"Bože - díky za úžasný kompliment!"
Obrátil oči v sloup. "Víš, co jsem tím myslel. Pořád vypadáš jako ty - tak nějak. Možná to není vzhled tak moc jako že... ty jsi Bella. Nemyslel jsem si, že to bude, jakoby jsi tu pořád byla."
Znovu se na mě usmál, bez známky hořkosti nebo odporu kdekoli na jeho obličeji. Pak se uchichtl a řekl: "V každém případě, hádám, že si na ty oči brzo zvyknu."
"Zvykneš?" zeptala jsem se zmateně. Bylo úžasné, že jsme byli pořád přátelé, ale nebylo to jako by jsme spolu měli trávit hodně času.
Přes obličej mu přeběhl zvláštní výraz, který vymazal jeho úsměv. Byla to skoro… vina? Potom se jeho oči přesunuly na Edwarda.
"Díky," řekl. "Nebyl jsem si jistý, jestli jí to dokážeš zatajit, i když jsi to slíbil. Obvykle jí dáš všechno, co chce."
"Možná doufám, že se naštve a utrhne ti hlavu," nadhodil Edward.
Jacob si odfrkl.
"O co tady jde? Snažíte se mi vy dva něco zatajit?" dožadovala jsem se nedůvěřivě.
"Vysvětlím ti to později," řekl Jacob rozpačitě - jako kdyby to skutečně nezamýšlel. Potom změnil téma. "Nejdřív rozjedeme tuhle show." Jeho úsměv se teď stal výzvou, když se ke mě začal pomalu přibližovat.
Ozval se ukňučený protest a potom Leahyno šedé tělo vyklouzlo zpoza stromů za ním. Vyšší, pískově zbarvený Seth byl hned za ní.
"Uklidněte se, lidi," řekl Jacob. "Nepleťte se do toho."
Byla jsem ráda, že ho neposlechli, ale jenom ho následovali o trochu pomaleji.
Vítr se utišil; neodfoukl by jeho pach ode mě.
Přišel ke mě natolik blízko, že jsem mohla ve vzduchu mezi námi cítit teplo jeho těla. Moje hrdlo se na odezvu rozpálilo.
"No tak, Bells. Udělej to nejhorší."
Leah zasyčela.

Nechtěla jsem dýchat. Nebylo správné Jacoba takhle nebezpečně využívat, i když to sám nabízel. Ale nemohla jsem utéct před logikou. Jak jinak jsem si mohla být jistá, že Renesmee neublížím?
"Já tady zestárnu, Bello," posmíval se Jacob. "Dobře, technicky vzato ne, ale ty chápeš, jak to myslím. No tak, začmuchej."
"Podrž mě," řekla jsem Edwardovi, tlačíc se na jeho hruď.
Jeho ruce pořádně sevřely moje paže.
Uzamkla jsem své svaly v jedné pozici, doufajíc, že je budu schopná udržet zmrazené. Odhodlala jsem se, že se mi bude dařit aspoň tak dobře jako na lovu. Přinejhorším přestanu dýchat a uteču. Nervózně jsem se malinko nadechla nosem, připravená na cokoli.
Bolelo to jenom trochu, ale moje hrdlo bylo už dávno otupělé tím žárem. Jacob nevoněl o moc víc lidsky než puma. V jeho krvi byla zvířecí hořkost, která mě okamžitě odpudila. Ačkoli byl hlasitý, mokrý zvuk jeho srdce přitažlivý, vůně, která ho následovala, mi svraštila můj nos. Díky té vůni bylo skutečně snazší umírnit mou reakci na zvuk a teplo jeho pulsující krve.
Znovu jsem se nadechla a uvolnila se. "Aha. Teď už chápu, co tím všichni mysleli. Smrdíš, Jacobe."
Edward se rozesmál; jeho ruce sklouzly z mých ramen a omotaly se kolem mého pasu. Seth v harmonii s Edwardem radostně zaštěkal; přišel o něco blíže, zatímco Leah o několik kroků

ustoupila. A pak, když jsem uslyšela Emmetův hluboký, zřetelný chechot, trochu tlumený skleněnou zdí mezi námi, jsem si uvědomila další publikum.
"Podívejme, kdopak to mluví," řekl Jacob, teatrálně si ucpávajíc nos. Jeho tvář se vůbec nesvraštila, zatímco mě Edward objímal, dokonce ani když se Edward uklidnil a zašeptal mi do ucha "miluji tě". Jacob se pořád šklebil. To ve mě probudilo naději, že mezi námi bude všechno v pořádku, tak jak to už dlouho nebylo. Možná jsem teď mohla být skutečně jeho přítelkyně, když mnou byl dostatečně fyzicky znechucený, že mě nemohl milovat tak jako předtím. Možná to bylo všechno, co bylo potřeba.

"Dobře, takže jsem prošla, že jo?" řekla jsem. "A teď už mi řeknete, co je tím velkým tajemstvím?"

Jacob znervózněl. "Není to nic, s čím by sis teď měla dělat starosti..."

Slyšela jsem, jak se Emmett znovu uchichtl - zvuk očekávání.

Trvala bych na svém, ale když jsem poslouchala Emmetta, slyšela jsem také jiné zvuky. Sedm dýchajících lidé. Jeden pár plic se hýbal rychleji než ostatní. Jenom jedno srdce se třepetalo jako ptačí křídla, lehké a rychlé.

Bylo to úplně jiné. Moje dcera byla na druhé straně této tenké skleněné zdi. Nemohla jsem ji vidět - světlo se odráželo od reflexního okna jako zrcadlo. Viděla jsem jenom sebe, vypadajíc velmi zvláštně - tak bíle a klidně - v porovnání s Jacobem. Nebo v porovnání s Edwardem, vypadajícím úplně dokonale.
"Renesmee," zašeptala jsem. Stres ze mě znovu učinil sochu. Renesmee nebude vonět jako zvíře. Vystavím ji nebezpečí?
"Pojď a uvidíš," zamumlal Edward. "Vím, že to dokážeš."
"Pomůžeš mi?" zašeptala jsem přes nehybné rty.
"Jistěže ano."
"A Emmett a Jasper - jen pro jistotu?"
"Postaráme se o tebe, Bello. Neboj se, budeme připravení. Nikdo z nás by neriskoval Renesmee. Myslím, že budeš překvapená, jak si nás všechny zcela omotala kolem svých malých prstíků. Bude v naprostém bezpečí, ať se stane cokoli."
Moje touha vidět ji, porozumět zbožnosti v jeho hlase, zlomila moji ztuhlou pózu. Vykročila jsem vpřed.
A v ten moment mi stál Jacob v cestě, v obličeji zračící se obavy.
"Jsi si jistý, pijavice?" dožadoval se u Edwarda, jeho hlas zněl jakoby skoro prosil. Nikdy jsem ho neslyšela takhle k Edwardovi mluvit. "Nelíbí se mi to. Možná by měla počkat -"
"Měl jsi svůj test, Jacobe."
To byl Jacobův test?
"Ale -," začal Jacob
"Ale nic," dokončil Edward, náhle popuzený. "Bella potřebuje vidět naši dceru. Uhni."
Jacob po mě střelil zvláštním, šíleným pohledem a pak se otočil a běžel dovnitř do domu.
Edward zavrčel.
Nechápala jsem jejich hádku a ani jsem se na ni nemohla soustředit. Byla jsem schopná myslet jen na rozmazané dítě v mých vzpomínkách a bojovat s mlhou, zkoušejíc si skutečně vzpomenout na její obličej.

"Můžeme?" zeptal se Edward a jeho hlas byl znovu něžný.
Nervózně jsem přikývla.
Pevně stiskl moji ruku a vedl mě do domu.
Rozesmátí na mě čekali v řadě, která byla jak na přivítanou, tak na obranu.
Rosalie byla několik kroků za nimi, blízko hlavních dveří. Byla sama do té doby, než se k ní přidal Jacob. Ten se postavil před ni, blíž než bylo normální. Nechápala jsem jejich blízkost, která jim zřejmě nebyla moc příjemná; vypadalo to, jako by oba chtěli ucuknout.
Někdo velmi malý se natahoval vpřed z Rosaliina náručí, vyhlížející zpoza Jacoba. Okamžitě měla moji absolutní pozornost, každou moji myšlenku, takovým způsobem, jakým je nic nevlastnilo od té doby, co jsem otevřela oči.
"Byla jsem mimo jenom dva dny?" zalapala jsem po dechu nevěřícně.
To cizí dítě v Rosaliině náručí muselo být týdny, pokud ne měsíce staré. Byla snad 2krát větší než dítě v mé zamlžené vzpomínce, a když se ke mě natahovala, vypadalo to, že lehce drží svůj trup. Její lesklé bronzové vlasy jí zatočené v prstýnkách dosahovaly až po ramena. Její čokoládově hnědé oči mě se zájmem, který nebyl dětský, prozkoumávaly; bylo to dospělé, uvědomělé a inteligentní. Zvedla ruku, natahujíc se na moment mým směrem, a pak se natáhla zpátky, aby se dotkla Rosaliina krku.
Kdyby její krásný a dokonalý obličej nebyl ohromující, nedokázala bych uvěřit, že to bylo stejné dítě. Moje dítě.
Ale Edward v jejích rysech byl a byla jsem tam i já, v barvě jejích očích a líček. Dokonce i Charlie měl zastoupení v jejích hustých vlnách, i když se jejich barva shodovala s Edwardovou. Musela být naše. Nemožné, ale přesto pravda.
To, že jsem tohoto nepředvídatelného človíčka viděla, ji nedělalo skutečnější. Jen víc fantastickou
Rosalie si přiložila ruku ke krku a zamumlala: "Ano, to je ona."
Renesmeeiny oči zůstaly zahleděné do mých. A potom, tak jako to udělala jen sekundu po jejím násilném porodu, se na mě usmála. Brilantní záblesk malých, perfektně bílých zubů.
Váhajíc jsem udělala nejistý krok vpřed.
Všichni se bleskově pohnuli.
Emmett a Jasper byli v mžiku přede mnou, rameno na rameni, ruce připravené. Edward mě zezadu stiskl, prsty znovu sevřené kolem mých pažích. Dokonce i Carlisle a Esme se přesunuli, aby zaujali místo vedle Emmetta a Jaspera, zatímco Rosalie ustupovala ke dveří, ruce přitisknuté na Renesmee. Jacob se také pohnul, udržujíc před nimi svůj ochranářský postoj.
Alice byla jediná, kdo zůstal na místě.
"Ale no tak, dejte jí nějaké body k dobru," přela se s nimi. "Nechtěla nic udělat. Vy byste se chtěli taky podívat zblízka."
Alice měla pravdu. Kontrolovala jsem se. Byla jsem připravena na všechno - na vůni tak nemožně neodolatelnou, jako byla lidská vůně v lese. Pokušení tady nebylo vůbec srovnatelné. Renesmeeina vůně byla vyrovnaná, na hranici mezi vůní toho nejkrásnějšího parfému a vůní nejlahodnějšího jídla. Byl tam dostatek sladké upíří vůně, aby udržela lidskou část od toho, aby byla ohromující.
Byla jsem schopná to zvládnout. Byla jsem si jistá.
"Jsem v pořádku," slíbila jsem, poplácávajíc Edwardovu ruku na mé paži. Pak jsem zaváhala a přidala: "I když raději se drž blízko, jenom pro jistotu."

Jasperovi oči byly pevné a soustředěné. Věděla jsem, že zjišťoval moje emoce a pracoval na tom, aby je nastavil do úplné pohody. Cítila jsem, jak Edward uvolnil mé ruce, když přečetl Jasperův odhad. Ale i když to měl Jasper z první ruky, nevypadal nějak moc jistě.
Když uslyšelo můj hlas, dítě, o které se všichni tolik báli, se snažilo vyprostit z Rosaliiny náruče a natahovalo se ke mě. Z nějakého důvodu byl její výraz netrpělivý.
"Jazzi, Eme, nechte nás projít. Bella má situaci pod kontrolou."
"Edwarde, ten risk -," řekl Jasper.
"Minimální. Poslouchej Jaspere - na lovu zachytila vůni nějakých turistů, kteří byli na špatném místě ve špatný čas..."
Slyšela jsem, jak se Carlisle šokovaně nadechl. Esmein obličej byl najednou plný obav, které zápasily se soucitem. Jasperovi oči se rozšířily, ale přikývl jenom maličko, jako by Edwardova slova odpovídala na nějakou otázku v jeho hlavě. Jacobovi rty se smrštily do znechucené grimasy. Emmett pokrčil rameny. Rosalie se snažila udržet v náručí vzpírající se dítě a vypadala dokonce méně znepokojená než Emmett.
Alicin výraz mi ukazoval, že jsem ji neoblafla. Její zúžené oči, soustředěné s hořící intenzitou na mé půjčené tričko, se více obávaly toho, co jsem udělala se svými šaty, než o cokoli jiného.
"Edwarde!" řekl poplašeně Carlisle. "Jak můžeš být tak nezodpovědný?"
"Já vím, Carlisle, já vím. Byl jsem prostě hloupý. Měl jsem počkat, abych se ujistil, že jsme v bezpečné zóně, než jsem ji pustil."
"Edwarde," zamumlala jsem zahanbená tím, jak se na mě dívali. Bylo to, jako by se pokoušeli vidět světlejší červenou v mých očích.
"Má absolutní právo mě kárat, Bello," řekl Edward a zazubil se. "Udělal jsem obrovskou chybu. A skutečnost, že jsi silnější než kdokoli, koho jsem kdy potkal, to nemění."
Alice protočila oči. "Dobrý vtip, Edwarde."
"Nedělal jsem si legraci. Jenom jsem vysvětloval Jasperovi, proč jsem si jistý, že to Bella zvládne. Není mojí chybou, že si z toho všichni vyvodili závěr."
"Počkej," zašeptal Jasper. "Ona lidi nelovila?"
"Začala," řekl Edward a očividně si to užíval. Semkla jsem rty.
"Byla naprosto soustředěná na lov."
"Co se stalo?" vstoupil do toho Carlisle. Jeho oči byly najednou jasné, na tváři se mu usazoval užaslý úsměv. Připomnělo mi to, jak chtěl nedávno vědět detaily mých prvních zážitků. Nadšení z nových informací.
Edward se k němu naklonil a vysvětloval. "Slyšela mě za sebou a bránila se. Ještě před tím, než moje snaha dohonit ji přerušila její soustředění, se z něj vytrhla. Ještě nikdy jsem neviděl nic, co by se jí podobalo. Najednou si uvědomila, co se děje a potom... zadržela dech a utíkala pryč."
"Zpomal," zamumlal Emmett, "Vážně?"
"Neříká to správně," zamručela jsem, zahanbená více než předtím. "Vynechal tu část, kdy jsem na něj vrčela."
"Poprali jste se?" vyptával se nedočkavě Emmett.
"Ne! Samozřejmě že ne."
"Ne, fakt? Tys ho opravdu nenapadla?"
"Emmette!" zaprotestovala jsem.
"Ou, jaká škoda," zaúpěl Emmett. "Ty jsi tu nejspíš jediná, kdo ho může sejmout - když se ti nedostane do hlavy, aby podváděl - a měla jsi taky perfektní výmluvu." Povzdechl si. "Umírám touhou vidět, jak by se mu dařilo bez té jeho výhody."

Ledově jsem se na něj zahleděla. "To bych nikdy neudělala."
Jasperův zamračený pohled mě zaujal; vypadal ještě více rozrušený než předtím.
Edward Jaspera pěstí výsměšně praštil do ramene. "Vidíš, co tím myslím?"
"To není přirozené," zamumlal Jasper.
"Mohla tě napadnout - je jenom hodiny stará!" rozčilovala se Esme, pokládajíc si ruku na srdce. "Ach, mohli jsme tě ztratit."
Nedávala jsem příliš pozor, teď když Edward ztratil pointu jeho vtipu. Zírala jsem na překrásné dítě u dveří, které na mě pořád upřeně hledělo. Její maličké ručičky se ke mě natahovaly, jako by přesně věděla, kdo jsem. Mé ruce se automaticky zvedly a napodobily její.
"Edwarde," řekla jsem, naklánějící se okolo Jaspera, abych ji viděla lépe. "Prosím?"
Jasperovi zuby byly semklé; nepohnul se.
"Jazzi, tohle jsi ještě nikdy neviděl," řekla tiše Alice. "Věř mi."
Jejich oči se na moment setkaly a pak Jasper přikývl. Uhnul mi z cesty, ale položil jednu ruku na mé rameno a pohyboval se se mnou, když jsem pomalu kráčela vpřed.
Rozmýšlela jsem nad každým krokem, než jsem ho udělala, analyzujíc svoje rozpoložení. Oheň v mém hrdle, pozice všech okolo mě. Jak silná jsem se cítila oproti tomu, jak dobře by mě byli schopni zkrotit. Byl to pomalý proces.
A potom to dítě v Rosaliině náručí, pořád bojující a natahující se, zatímco její výraz byl více a více podrážděný, vydalo vysoký zvonivý nářek. Všichni reagovali jako kdyby - stejně jako já - nikdy před tím její hlas neslyšeli.
V sekundě ji obklopili, nechajíc mě stát o samotě, zaraženou na místě. Zvuk Renesmeeina pláče mnou projel, zabodávajíc mě do země. Moje oči zvláštně pálily, jako kdyby chtěly slzet.
Vypadalo to, jako by na ní měli všichni ruce, hladící a konejšící. Všichni kromě mě.
"O co jde? Je zraněná? Co se stalo?"
Byl to Jacobův hlas, který byl hlasitější a úzkostlivě se vyvyšoval nad ostatní. V šoku jsem sledovala, jak se po Renesmee natáhl a pak ve zděšení pozorovala, jak mu ji Rosalie bez boje vydala.
"Ne, je v pořádku," ujišťovala ho.
Rosalie ujišťovala Jacoba?
Renesmee šla k Jacobovi docela ochotně, položila svou mrňavou ruku na jeho líci a pak se kroutila dokola, aby se ke mě znovu natáhla.
"Vidíš?" řekla mu Rosalie. "Ona prostě jenom chce Bellu."
"Ona chce mě?" zašeptala jsem.
Renesmeeiny oči - moje oči - na mě netrpělivě hleděly.
Edward skočil dozadu ke mě, položil své ruce lehce na mé ramena a postrčil mě dopředu.
"Čekala na tebe skoro 3 dny," připomenul mi.
Teď jsme od ní byli jenom pár stop. Zdálo se, jako by teplo z jejího těla vyletělo, aby se mě mohlo dotknout.
A nebo to byl Jacob, kdo se třásl. Jak jsem se přibližovala, viděla jsem jeho chvějící se ruce. A nyní, navzdory jeho zřejmé úzkosti, byla jeho tvář víc klidná, než jsem ji kdy viděla.
"Jaku - jsem v pohodě," řekla jsem mu. Zachvátila mě panika, když jsem viděla Renesmee v jeho třesoucím se náručí, ale pracovala jsem na tom, abych se udržela v klidu.
Zamračil se na mě, oči soustředěné, jako by ho panika zachvátila také, když pomyslel na Renesmee v mém náručí.
Renesmee dychtivě zakňourala a natáhla se. Své malé ručičky mačkala znovu a znovu do pěstiček.

Něco ve mě v ten moment zapadlo na své místo. Ten zvuk jejího pláče, povědomost jejích očí, způsob, jakým se zdála být pro tohle setkání mnohem víc netrpělivá než já - všechno zapadalo do sebe, do nejpřirozenější zákonitosti, když sevřela vzduch mezi námi. Najednou byla úplně skutečná a já jsem ji samozřejmě znala. Bylo naprosto přirozené, že jsem udělala ten poslední lehký krok a natáhla se pro ni. Jak jsem ji k sobě jemně přitiskla, dávala jsem ruce přesně tam, kam se hodily nejvíce.

Jacob nechal své ruce natažené, takže jsem ji mohla pochovat, ale nechtěl ji pustit. Trochu se zatřásl, když se naše kůže dotkla. Jeho kůže, pro mě vždy tak teplá, byla teď na dotek jako otevřený oheň. Měla skoro stejnou teplotu jako Renesmeeina. Možná o jeden nebo dva stupně jiná.

Zdálo se, že Renesmee vůbec nevnímá chlad mé kůže, a nebo na něj už byla zvyklá.

Podívala se nahoru a usmála se na mě, ukazujíc své malé, rovné zoubky a dva ďolíčky ve tvářích. Potom se velmi opatrně natáhla k mému obličeji.

V tu chvíli, co to udělala, se všechny ruce, svírající mé tělo, napjaly, očekávajíc mou reakci. Skoro jsem si toho nevšimla.

Lapala jsem po dechu, omráčená a vyděšená těmi zvláštními alarmujícími obrazy, které zaplnily moji mysl. Připadalo mi to jako velice silná vzpomínka - pořád jsem se mohla dívat svýma očima, zatímco jsem to sledovala ve své hlavě - ale bylo to úplně neznámé. Zírala jsem skrz to do Renesmeeina očekávajícího obličeje, snažíc se porozumět tomu, co se dělo. Snažíc se udržet svůj klid.

Kromě toho, že ty obrazy byly šokující a neznámé, byly také nějakým způsobem špatné - skoro jsem v nich rozpoznávala svůj vlastní obličej, můj starý obličej, ale byl mimo, obrácený. Rychle jsem pochopila, že jsem viděla svůj obličej tak, jak ho viděli ostatní, spíš než jako odraz v zrcadle.

Můj obličej ze vzpomínek byl zkroucený, zničený, zahalení v potu a krvi. I přesto se můj výraz v této vizi změnil na zbožňující úsměv; moje hnědé oči zářily. Obraz se zvětšil a můj obličej se přiblížil k nespatřenému, vyhlídkovému bodu a potom náhle zmizel.

Renesmeeina ručka sklouzla z mého líčka. Široce se usmívala, ve tvářích znovu ďolíčky.

V pokoji bylo až na tlukot srdcí úplné ticho. Nikdo kromě Jacoba a Renesmee nedýchal. Ticho pokračovalo; vypadalo to, jako by čekali, až něco řeknu.

"Co... to… bylo?" podařilo se mi vykuckat.

"Co jsi viděla?" zeptala se zvědavě Rosalie, naklánějící se kolem Jacoba, který v ten moment vypadal úplně mimo. "Co ti ukázala?"

"To ona mi to ukázala?" zašeptala jsem.

"Říkal jsem ti, že je obtížné to vysvětlit," zamumlal mi Edward do ucha. "Ale je to efektivní způsob komunikace."

"Co to bylo?" zeptal se Jacob.

Několikrát jsem rychle zamrkala. "No, já. Myslím. Ale vypadala jsem hrozně."

"To byla jediná vzpomínka, kterou na tebe měla," vysvětloval Edward. Bylo jasné, že jakmile na to pomyslela, viděl, co mi ukazovala. Pořád byl přikrčený a jeho hlas byl po přehrání té vzpomínky hrubý. "Chtěla, aby jsi věděla, že zná souvislosti, že ví, kdo jsi."

"Ale jak to udělala?"

Zdálo se, že Renesmee vůbec nezajímalo nepochopení v mých očích. Jemně se usmála a natáhla se pro kadeř mých vlasů.

"Jak mohu já slyšet myšlenky? Jak Alice vidí budoucnost?" zeptal se řečnicky Edward a potom pokrčil rameny. "Je nadaná."

"Je to pozoruhodný obrat," řekl Edwardovi Carlisle. "Jako by dělala přesný opak toho, co děláš ty."
"Zajímavé," souhlasil Edward. "Uvažoval jsem..." Věděla jsem, že budou spekulovat dál, ale nestarala jsem se o to. Zírala jsem na ten nejkrásnější obličej na světe. Byla teplo v mém náručí, připomínající mi okamžik, kdy temnota skoro vyhrála, kdy na světe nezůstalo nic, kvůli čemu mělo cenu vydržet. Nic tak silného, aby mě to vytálo z drtící temnoty. Chvíli, kdy jsem pomyslela na Renesmee a našla něco, co bych nikdy neopustila.
"Taky si tě pamatuji," řekla jsem jí tiše.
Připadalo mi úplně přirozené nahnout se a přitisknout své rty na její čelo. Voněla nádherně. Vůně její kůže rozpálila mé hrdlo, ale bylo jednoduché to ignorovat. Nezničila jsem radost z tohoto okamžiku. Renesmee byla skutečná a já jsem ji znala. Byla ta stejná, pro kterou bych bojovala od začátku. Moje malá bojovnice, ta která mě milovala, už když byla uvnitř mě. Napůl Edward, perfektní a rozkošná. Napůl já - což ji překvapivě dělalo spíše lepší než horší.
Celou dobu jsem měla pravdu. Stálo za to bojovat za ni.
"Je v pořádku," zamumlala Alice nejspíš Jasperovi. Mohla jsem cítit, jak váhali, nevěřili mi.
"Nepokoušeli jsme to na jeden den už dost?" zeptal se Jacob hlasem, který byl díky stresu lehce vyšší. "Fajn, Bella si vede dobře, ale netlačme na to."
Zírala jsem na něj velmi podrážděně. Jasper vedle mě neklidně začmuchal. Byli jsme všichni namačkaní tak blízko, že každý malinký pohyb vypadal strašně velký.
"Co máš za problém, Jacobe?" ohradila jsem se. Lehce jsem zatáhala za jeho ruce, které držely Renesmee a on jen udělal krok blíž ke mě. Tiskl se na mě a Renesmee se dotýkala obou našich tváří.
Edward na něj zasyčel. "To, že to chápu, neznamená, že tě odsud nevyhodím, Jacobe. Bella si vede neuvěřitelně dobře. Nenič jí tento moment."
"Pomůžu mu tě vyhodit, pse," slíbila Rosalie hlasem plným hněvu. "Dlužím ti kopanec do břicha." Očividně se v tomto vztahu nic nezměnilo, pokud se tedy spíš nezhoršil.
Zírala jsem na Jacoba úzkostlivým, napůl zuřivým výrazem. Jeho oči byly uzamknuté na Renesmeeině obličeji. Protože byli všichni namačkáni na sobě, musel se v tu chvíli dotýkat alespoň šesti různých upírů a vypadalo to, že ho to vůbec nevzrušuje.
Udělal by opravdu tohle všechno, jen aby mě ochránil přede mnou samotnou? Co se mohlo jenom stát během mojí proměny - mojí změny v něco, co nesnášel - aby ho to obměkčilo natolik, aby pochopil, proč to bylo nezbytné?
Přemýšlela jsem nad tím, když jsem ho pozorovala, jak hledí na moji dceru. Díval se na ni jako… jako kdyby byl slepý muž, který poprvé spatří slunce.
"Ne!" zalapala jsem po dechu.
Jasper scvakl zuby a Edwardovy ruce se ovinuly kolem mé hrudi jako hadi. V té chvíli vzal Jacob Renesmee z mé náruče a já se ani nesnažila mu v tom zabránit. Protože jsem cítila, že to přicházelo - zlom, na který všichni tak čekali.
"Rose," procedila jsem skrz zuby velmi pomalu. "Vezmi Renesmee."
Rosalie natáhla ruce a Jacob jí podal moji dceru. Oba přede mnou ustupovali.
"Edwarde, nechci tě zranit, tak mě prosím pusť."
Zaváhal.
"Běž se postavit před Renesmee," navrhla jsem.
Zamyslel se a pak mě pustil.
Útočně jsem se přikrčila a udělala jsem dva kroky směrem k Jacobovi.

"To jsi neudělal," zavrčela jsem na něj.

Ustupoval s dlaněmi nahoru, zkoušejíc mi domluvit. "Víš, že to není něco, co bych mohl ovlivnit."

"Ty pitomý podvraťáku! Jak jsi mohl? Moje dítě!"
Jak jsem se k němu přibližovala, couval ven zadními dveřmi, napůl utíkajíc pozpátku ze schodů. "Nebyl to můj nápad, Bello!"

"Držela jsem ji všeho všudy jednou a ty už si myslíš, že na ni máš nějaký debilní vlčí nárok? Ona je moje."

"Můžu se podělit," řekl prosebně, jak ustupoval napříč trávníkem.

"Zaplať," slyšela jsem za sebou říct Emmetta. Malá část mého mozku uvažovala, kdo by se vsadil, že tohle přijde. Moc jsem se tím nezatěžovala. Byla jsem příliš rozzuřená.

"Jak se opovažuješ otisknout se do mého dítěte? Zbláznil ses?"

"Nebylo to úmyslné!" Trval na svém, ustupujíc mezi stromy.

Pak už nebyl sám. Objevili se dva obrovští vlci, kteří ho obklopili z obou stran. Leah na mě zacvakala zuby.

Skrz mé zuby se zpět k ní prodralo hrůzostrašné zavrčení. Ten zvuk mě zneklidnil, ale ne dostatečně na to, aby zastavila můj postup.

"Bello, mohla by ses pokusit chvilku poslouchat? Prosím?" žadonil Jacob. "Leah, stáhni se," přidal.

Leah na mě ohrnula pysky a zůstala na místě.

"Proč bych měla poslouchat?" zasyčela jsem. Zuřivost ovládla mou mysl a zahalila všechno ostatní.

"Protože jsi to byla ty, kdo mi tohle řekl. Pamatuješ si? Řekla jsi, že si oba navzájem patříme do svých životů, ne? Že jsme rodina. Řekla jsi, že takhle máme ty a já být. No... teď jsme. Je to tak, jak jsi chtěla."
Zuřivě jsem se na něj hleděla. Matně jsem si vzpomínala na tahle slova. Ale můj nový, rychlý mozek byl dva kroky napřed jeho nesmyslům.

"Ty si myslíš, že budeš součástí mé rodiny jako můj zeť!" zaječela jsem. Můj zvonivý hlas se prodral o dvě oktávy výš, ale pořád zněl jako hudba.

Emmett se zasmál.

"Zastav ji, Edwarde," zamumlala Esme. "Bude nešťastná, pokud mu ublíží."

Ale necítila jsem za sebou žádnou činnost.

"Ne!" naléhal Jacob ve stejnou chvíli. "Jak se na to vůbec můžeš takhle dívat? Je jenom miminko, proboha!"
"O to mi jde!" křičela jsem.
"Víš, že na ni takovým způsobem nemyslím! Myslíš si, že by mě Edward nechal žít tak dlouho, pokud bych myslel? Já jenom chci, aby byla v bezpečí a šťastná - je na tom něco špatného? Je to tak moc odlišného od toho, co pro ni chceš ty?" vracel mi křik zpátky.

Po těchto slovech jsem se skrčila a zavrčela na něj.
"No není úžasná?" slyšela jsem zamumlat Edwarda.
"Ani jednou se mu nesnažila prokousnout hrdlo," souhlasil Carlisle a zněl ohromeně.
"Fajn, tentokrát jsi vyhrál," řekl neochotně Emmett.
"Drž se od ní dál," zasyčela jsem na Jacoba.
"To nemůžu!"
"Zkus to. Nynějškem počínaje," procedila jsem skrz zuby.
"To nejde. Pamatuješ si, jak moc si mě před třemi dny chtěla u sebe? Jak těžké bylo, když jsme nebyli spolu? Už to tak necítíš, že jo? Už je to pryč, viď?"
Zírala jsem a nebyla si jistá, co mi tím naznačoval.
"To byla ona," řekl mi. "Od úplného začátku. Už tenkrát jsme museli být spolu."
Vzpomněla jsem si a pochopila; maličkatá část za mě si oddychla, že se tahle šílenost vysvětlila. Ale tahle úleva mě nějakým způsobem jen víc rozzuřila. Očekával snad, že mi tohle bude stačit? Že se s tím díky jednomu malému objasnění vyrovnám?
"Uteč, dokud ještě můžeš," vyhrožovala jsem.
"No tak, Bells! Nessie mě má taky ráda," trval na svém.
Ztuhla jsem, přestala dýchat. Za sebou jsem neslyšela nic, což byla jejich úzkostlivá reakce.
"Jak... jsi jí to řekl?"

Jacob ustoupil o delší krok, snažíc se vypadat nesměle. "No," zamumlal, "to jméno, které jsi vymyslela, je tak trochu jazykolam a -"
"Ty jsi dal mojí dceři přezdívku po Lochneské příšeře?" zaječela jsem.
A potom jsem se vrhla na jeho hrdlo.

23. Vzpomínky

"Je mi to tak líto, Sethe. Měl jsem být mnohem blíž."

Edward se stále omlouval, i když jsem si nemyslela, že by to bylo správné nebo vhodné. Koneckonců, nebyl to Edward, kdo naprosto a neomluvitelně ztratil sebekontrolu. Edward se nesnažil utrhnout Jacobovi hlavu - Jacobovi, který se dokonce ani neproměnil, aby se chránil - a pak náhodou nezlomil Sethovi rameno a klíční kost, když se vrhl mezi nás. Edward málem nezabil svého nejlepšího přítele.

Ne, že by ten nejlepší přítel neměl pár věcí, ze kterých by se měl zpovídat, ale samozřejmě nic, co Jacob udělal, nemohlo zmírnit moje chování.

Tak neměla bych to být já, kdo se tu měl omlouvat? Znovu jsem se o to pokusila.

"Sethe, já-"

"Netrap se tím, Bello, jsem v pohodě," řekl Seth ve stejný okamžik, kdy Edward pronesl: "Bello, lásko, nikdo tě za nic nesoudí. Vedeš si opravdu dobře."

Ještě mě nenechali dokončit větu.

Skutečnost, že Edwardovi dělalo potíže se neusmívat, celou tu věc ještě zhoršovala. Věděla jsem, že si Jacob nezasloužil moji přehnanou reakci, ale jak se zdálo, Edward v tom nacházel něco uspokojujícího. Možná si jen přál mít stejnou výmluvu, být novorozeným, aby rovněž mohl učinit něco fyzického se svojí podrážděností vůči Jacobovi.

Snažila jsem se ze sebe setřást svůj hněv, ale s vědomím, že Jacob byl právě teď někde venku s Renesmee - držíc ji co nejdále ode mě, šílené novorozené - to nebylo zrovna nejjednodušší.

Carlisle připevnil k Sethově paži další obinadlo a Seth sebou bolestivě cukl.

"Promiň, promiň!" zamumlala jsem, uvědomujíc si, že bych ze sebe nikdy nedostala plnohodnotnou omluvu.

"Nevyšiluj, Bello," řekl mi Seth, hladíc mě po koleně svojí zdravou rukou, zatímco mi Edward z druhé strany třel rameno.

Nezdálo se, že by Seth pociťovala nějakou averzi k tomu mít mě na sedačce po svém boku, zatímco ho Carlisle ošetřoval. "Za půl hodiny budu zase v pořádku," pokračoval, stále mě hladíc po koleně a nedbajíc tak na jeho chlad a tvrdou strukturu. "Všichni by udělali to stejné, to s Jakem a Ness-" zarazil se uprostřed slova a rychle změnil téma. "Myslím tím, aspoň že jsi mě nekousla nebo tak něco. To by bylo teprve blbý."

Skryla jsem svoji tvář do dlaní a otřásla se nad tou myšlenkou, nad tou velmi skutečnou možností. Mohlo se to stát tak snadno. A vlkodlaci nereagovali na upíří jed stejným způsobem jako lidé, jak prozradili až teď. Byl pro ně jedovatý.

"Jsem špatný člověk."

"Samozřejmě, že nejsi. Měl jsem-," začal Edward.

"Přestaň s tím," povzdechla jsem si. Nechtěla jsem, aby za tohle na sebe bral vinu stejným způsobem, jakým na sebe obvykle všechno svaloval.

"Štěstí, že Ness-Renesmee jedovatá není," promluvil Seth po chvíli nepříjemného ticha. "Protože kouše Jaka v jednom kuse."

Spustila jsem ruce. "Vážně?"

"Jasně. Pokaždé, když ji Jake a Rose nenakrmí dostatečně rychle. Rose si myslí, že je to hrozně směšné."

Zírala jsem na něj, šokovaná, ale zároveň se cítíc provinile, protože jsem si musela přiznat, že mě to malinko potěšilo - tím škodolibým způsobem.

Pochopitelně už jsem věděla, že Renesmee nebyla jedovatá. Byla jsem první osoba, kterou kousla. Ale vzhledem k tomu, že jsem předstírala ztrátu paměti na nedávné události, nevyslovila jsem tento postřeh nahlas.

"No, Sethe," řekl Carlisle, narovnávajíc se a poodstupujíc od nás. "Myslím, že to je vše, co pro tebe mohu udělat. Snaž se, hm, pár hodin nehýbat, odhaduji." Pousmál se. "Přál bych si, aby léčba lidí byla také tak okamžitě potěšující." Na okamžik položil svoji ruku na Sethovy černé vlasy. "Zůstaň v klidu," nařídil a pak zmizel v poschodí. Slyšela jsem, jak se dveře jeho pracovny zavřely a přemýšlela, zda už odtamtud odklidili důkaz mé předchozí přítomnosti.

"Nejspíš na chvíli zvládnu sedět v klidu," souhlasil Seth poté, co už byl Carlisle pryč, a pak široce zívl. Opatrně, dávajíc si pozor, aby si nezkroutil rameno, si opřel hlavu o sedačku a zavřel oči. O několik vteřin později se jeho pusa samovolně pootevřela.

Ještě další minutu jsem se mračila na poklidný výraz na jeho tváři. Stejně jako s Jacobem se zdálo, že Seth měl ten dar usnout, kdykoli si přál. Uvědomujíc si, že se mu několik dalších okamžiků nebudu schopna znovu omluvit, jsem vstala; ten pohyb ani v nejmenším nestlačil pohovku. Všechno fyzické bylo tak snadné. Ale ten zbytek...

Edward mě následoval k zadnímu oknu a vzal mě za ruku.

Leah kráčela podél řeky, zastavujíc každou chvilku, aby pohlédla k domu. Bylo snadné rozpoznat, kdy se dívala po svém bratrovi a kdy po mě. Střídala starostlivé a vražedné pohledy.

Slyšela jsem Jacoba a Rosalie, stojící venku na předních schodech, tiše hašteřící se o tom, kdo byl na řadě s krmení Renesmee. Jejich vztah byl stejně nepřátelský jako vždy; jediná věc, na které se teď byli schopni shodnout, byla, že bych se měla od svého dítěte držet dál, dokud jsem se stoprocentně nepřenesla přes svůj výbuchu hněvu. Edward s jejich rozhodnutím nesouhlasil, ale já to nechala být. Chtěla jsem si také být jistá. Přesto jsem se obávala, že moje a jejich stoprocentní jistota nejspíš bude velmi odlišná věc.

Kromě jejich handrkování, Sethova pomalého dýchání a Leahina otráveného funění, bylo dost ticho. Emmett, Alice a Esme byli na lovu. Jasper zůstal, aby na mě dohlížel. Momentálně stál nerušivě za sloupem, snažíc se tím nebýt znechucený.

Využila jsem toho klidu, abych přemýšlela o všech těch věcech, co mi Edward se Sethem pověděli, zatímco Carlisle upevňoval Sethovo rameno do dlahy. Během toho, co jsem byla v pomyslných plamenech, jsem toho hodně propásla a toto byla moje první opravdová příležitost to dohnat.
Hlavní bylo, že skončilo nepřátelství se Samovou smečkou - což byl důvod, proč se ostatní zase cítili zcela v bezpečí odcházet a přicházet, jak se jim zachtělo. Spojenectví bylo silnější než kdy dřív. Nebo možná spíš závazné, jak jsem si uvědomila - záleželo na úhlu pohledu.

Závazné, protože tím nejvíce nepodmíněným zákonem smečky bylo, že žádný vlk nikdy nezabije objekt otisknutí jiného vlka. Bolest z takového činu by byla nesnesitelná pro celou smečku. Porušení, ať úmyslné či ne, by bylo neomluvitelné; vlci, kteří by do toho byli zapletení, by bojovali na smrt - nebyla tu jiná možnost. Už se to kdysi stalo, jak mi řekl Seth, ale jen nešťastnou náhodou. Žádný vlk by nikdy úmyslně nezničil svého bratra takovýmto způsobem.

Takže díky tomu, co k ní Jacob cítil, byla Renesmee nedotknutelná. Snažila jsem se soustředit na úlevu, která z toho plynula, raději než na zlost, ale nebylo to snadné. Moje mysl měla spoustu prostoru vnímat silně oba pocity současně.

A zároveň Sam nemohl zuřit okolo mé přeměny, protože Jacob - jako skutečný Alfa - to povolil. Štvalo mě uvědomovat si pořád znovu a znovu, jak moc jsem toho Jacobovy dlužila, když jsem se na něj chtěla jenom zlobit.

Úmyslně jsem přesměrovala svoje myšlenky jinam, abych ovládla svoje emoce. Soustředila jsem se na další zajímavý úkaz; přestože ticho mezi jednotlivými smečkami pokračovalo, Jacob a Sam zjistili, že jako Alfy spolu mohou ve vlčí podobě mluvit. Avšak nebylo to stejné jako dřív; nemohli slyšet každou myšlenku způsobem jako před rozdělením. Bylo to spíše, jako kdyby mluvili nahlas, jak mi vysvětlil Seth. Sam mohl slyšet jen ty myšlenky, které chtěl Jacob sdílet a naopak. Teď, když spolu zase mluvili, rovněž zjistili, že spolu mohou komunikovat i na dálku.

Tohle všechno neodhalili, dokud Jacob sám nešel - i přes Sethovi a Leahiny námitky - vysvětlit Samovy vše ohledně Renesmee; bylo to jedinkrát, co ji opustil od okamžiku, kdy na ni poprvé pohlédl.

Jakmile Sam pochopil, že se všechno zcela změnilo, přišel zpátky s Jacobem promluvit si s Carlislem. Mluvili spolu v lidské podobě (Edward mě odmítl opustit, aby jim tlumočil) a smlouva byla znovu obnovena. Avšak ten přátelský vztah už možná nikdy nebude stejný.

O jednu velkou starost méně.

Ale byla tu další taková, přestože ne tak fyzicky nebezpečná jako hněv vlčí smečky, ale i tak se mi zdála více naléhavá.

Charlie.

Mluvil s Esme brzy ráno, ale toho neodradilo, aby zavolal znovu, dvakrát, jen před pár minutami, kdy Carlisle ošetřoval Setha. Carlisle a Edward nechali telefon zvonit.

Co by se mu mělo říct? Měli Cullenovi pravdu? Bylo povědět mu, že jsem zemřela to nejlepší, to nejlaskavější? Byla bych schopna ležet nehybně v rakvi, zatímco by on a moje máma nade mnou plakali?

Nezdálo se mi to správné. Ale uvést Charlieho nebo Renée do nebezpečí kvůli Volturiových posedlosti o utajení bylo zcela nemyslitelné.

Byl tu stále ještě můj nápad - dovolit Charliemu mě vidět, až bych na to byla připravená, a nechat ho vytvořit si svoje vlastní špatné závěry. Technicky, upíří pravidla by zůstala neporušena. Nebylo by pro Charlieho lepší vědět, že jsem naživu - více méně - a šťastná? I kdybych byla cizí a jiná a pravděpodobně bych ho tím vylekala?

Obzvláště moje oči byly momentálně příliš děsivé. Jak dlouho potrvá, než moje sebekontrola a barva mých oči bude na Charlieho připravena?

"Co se děje, Bello?" zeptal se Jasper tiše, jak vycítil moje rostoucí napětí. "Nikdo se na tebe nezlobí," - tiché zavrčení, které se ozvalo od řeky, jeho slova popíralo, ale on to ignoroval - " nebo není překvapen, opravdu. No, předpokládám, že jsme překvapeni. Překvapeni, že jsi se dokázala dostat tak rychle. Vedla jsi si dobře. Lépe než od tebe všichni očekávali."

Zatímco mluvil, místnost velmi ztichla. Sethovo dýchání přešlo do tichého pochrupování. Cítila jsem se mnohem klidněji, ale nezapomněla jsem na své starosti.

"Popravdě, myslela jsem na Charlieho."

Hašteření venku ustalo.

"Aha," zamumlal Jasper.

"Opravdu musíme odejít, že?" zeptala jsem se. "Přinejmenším na nějakou dobu. Předstírat, že jsme v Atlantě nebo tak něco."

Cítila jsem Edwardův upřený pohled na své tváři, ale dívala jsem se dál na Jaspera. Byl to on, kdo mi vážným hlasem odpověděl.

"Ano. Je to jediný způsob, jak ochránit tvého otce."

Na okamžik jsem se zamyslela. "Bude se mi po něm strašně stýskat. Budou mi chybět všichni tady."

Jacob, pomyslela jsem si navzdory sobě samé. Přestože ta neskonalá touha zmizela - a mě se tak nesmírně ulevilo - byl stále můj přítel. Někdo, kdo znal mé pravé já a akceptoval mě. Dokonce i jako příšeru.

Myslela jsem na to, co Jacob řekl, naléhajíc na mě předtím, než jsem na něj zaútočila. Řekla jsi, že si navzájem patříme do svých životů, ne? Že jsme rodina. Řekla jsi, že takhle to mezi námi má být. Tak ... teď je. To jsi přece chtěla.

Ale neměla jsem pocit, že bych to chtěla. Ne úplně. Zavzpomínala jsem dávno zpátky, do těch rozmazaných, slabých vzpomínek mého lidského života. Zpět do těch nejtěžších vzpomínek - na dobu, kdy mě Edward opustil, dobu tak temnou, že jsem se to ve své hlavě snažila pohřbít. Nemohla jsem si ta slova vybavit přesně; byla jsem schopna si jen vzpomenout, že jsem si přála, aby Jacob byl mým bratrem, abychom mohli jeden druhého mít rádi bez jakýchkoli zmatků či bolesti. Rodina. Ale nikdy bych do této rovnice nezahrnula svoji dceru.

Vzpomněla jsem dobu krátce potom - na jedno z mých mnohých sbohem, které jsem Jacobovin dala - jak jsem nahlas přemýšlela nad tím, s kým skončí, která by dala jeho život do pořádku potom, co jsem mu udělala. Řekla jsem něco o tom, že kdokoliv to bude, nebude pro něj dost dobrá.

Odfrkla jsem si a Edward tázavě pozvedl jedno obočí. Jen jsem na něj zakroutila hlavou.

Ale i přesto, jak moc by mi můj nejlepší přítel mohl chybět, jsem věděla, že tu byl jeden větší problém. Zakusili někdy Sam, Jared nebo Quil strávit celý den bez objektu jejich touhy, Emily, Kim a Claire? Mohli by? Co by odloučení od Renesmee Jacobovi udělalo? Způsobilo by mu to bolest?

Bylo ve mně stále ještě dost malicherné zloby, která mi dělala radost, ne pro jeho bolest, ale pro tu představu mít Renesmee daleko od něj. Jak jsem se měla vypořádat s tím, že patřila Jacobovi, když ztěží vypadala, že patří mě?

Zvuk kroků na přední verandě mě vyrušil z mého zamyšlení. Slyšela jsem je vstát, a pak projít dveřmi. Ve stejnou chvíli Carlisle sešel se schodů, držíc v rukou několik zvláštních předmětů - metr a váhy. Jasper rychle přistoupil k mému boku. Jako kdyby tu bylo nějaké znamení, které

mi uniklo. Dokonce i Leah se venku posadila a zírala skrz okno, ve tváři výraz jakoby očekávala něco zároveň známého, ale také zcela nezajímavého.

"Musí být šest," řekl Edward.

"A?" zeptala jsem se, oči upřené na Jacoba, Rosalii a Renesmee v jejím náručí, zatímco stáli ve dveřích. Rose vypadala ostražitě, Jacob ustaraně a Renesmee nádherně a netrpělivě.

"Čas na měření Ness - ehm, Renesmee," vysvětlil Carlisle.

"Oh, tohle děláte každý den?"

"Čtyřikrát denně," opravil mě nepřítomně Carlisle, jak pobízel ostatní k pohovce. Zdálo se mi, že jsem zaslechla Renesmee si povzdechnout.

"Čtyřikrát denně? Každý den? Proč?"

"Stále roste rychle," pošeptal mi Edward, jeho hlas byl tichý a plný napětí. Zmáčkl moji ruku a druhou paži mi bezpečně ovinul kolem pasu, téměř jako by on potřeboval oporu.

Nebyla jsem schopna odtrhnout svoje oči od Renesmee a zkontrolovat tak jeho výraz.

Vypadala dokonale, zcela zdravě. Její kůže zářila jako prosvětlený alabastr; barva jejích tvářiček byla oproti tomu slabě narůžovělá. Na takové oslnivé kráse nemohlo být nic špatného. V jejím životě jistě nemohlo být nic více nebezpečné než její matka. Nebo snad ano?

Rozdíl mezi dítětem, které jsem porodila, a tím, se kterým jsem se znova setkala jen před hodinou, by byl zřejmý každému. Rozdíl mezi Renesmee před hodinou a Renesmee teď byl však zřetelný méně. Lidské oko by to nikdy nepoznalo. Ale byl tu.

Její tělíčko bylo mírně delší. Jen o trošičku hubenější. Její obličej už nebyl tak kulatý; spíše oválný. Prstýnky jejích vlasů, které ji splývaly podél ramen, byly o šestnáctinu palce delší. Nápomocně se protáhla v Rosaliině náručí, zatímco Carlisle měřil její délku a pak ji měřil okolo hlavičky. Nedělal si žádné poznámky; perfektní paměť.

Byla jsem si vědoma, že Jacobovi ruce byly zkřížené na jeho hrudi stejně tak pevně, jako byly Edwardovy paže sevřené okolo mě. Jeho husté obočí bylo stažené do jedné linie nad jeho hluboce posazenýma očima.

Dospěla z jediné buňky do velikosti normálního dítěte jen během několika týdnů. Vypadala svým způsobem dobře na to, že byla batoletem jen několik dní po narození. Pokud tohle tempo bude pokračovat ...

Moje upíří mysl neměla žádné problémy s matematikou.

"Co budeme dělat?" zašeptala jsem s hrůzou v hlase.

Edwardovi paže se napnuly. Věděl přesně, na co jsem se ptala. "Nevím."

"Zpomaluje se to," zamručel Jacob skrz zaťaté zuby.

"Budeme potřebovat několik dalších dnů měření, abychom sledovali postup, Jacobe. Nemůžu nic slibovat."

"Včera povyrostla o dva palce. Dnes je to méně."

"O dvaatřicetinu palce, pokud jsou mé výpočty správné," řekl Carlisle tiše.

"Zlepši se, doktore," řekl Jacob a jeho slova zněla téměř jako hrozba. Rosalie zavrčela.

"Víš, že dělám, co mohu," ujistil ho Carlisle.

Jacob si povzdychl. "To je, hádám, všechno, co můžu žádat."

Opět jsem se cítila podrážděná, jak mi Jacob kradl moje slova - a vyjadřoval je všechna špatně.

Renesmee vypadala taktéž podrážděně. Začala se kroutit a pak panovačně natáhla svoji ruku k Rosalii. Rosalie se k ní sklonila, takže se Renesmee mohla dotknout její tváře. Po vteřině si Rose povzdechla.

"Co chce?" dožadoval se Jacob, čímž mi znovu sebral moji repliku.

"Bellu, pochopitelně," odpověděla mu Rosalie a její slova mě uvnitř trochu zahřála. Pak se na mě podívala. "Jak se cítíš?"

"Ustaraně," přiznala jsem a Edward mi zmáčkl ruku.

"To jsme všichni. Ale to není to, co jsem měla na mysli."

"Ovládám se," slíbila jsem. Žízeň byla na mém seznamu momentálně úplně vespod. Kromě toho Renesmee voněla moc dobře tím ne-jídelníčkovým způsobem.

Jacob se kousl do rtu, ale nepohnul se, aby zastavil Rosalie, když mi Renesmee podávala. Jasper a Edward byli na vážkách, ale povolili to. Viděla jsem, jak napnutá Rosalie byla a zajímalo mě, jak se tahle místnost jevila Jasperovi. Nebo se tak silně soustředil na mě, že nebyl schopen vnímat ostatní?

Renesmee se ke mně natáhla stejně jako já po ní a oslepující úsměv rozzářil její tvář. Pasovala do mé náruči, jako by byla vytvarována jen pro něj. Okamžitě položila svoji teplou ručku na moji tvář.

I přesto, že jsem byla připravená, vidět její vzpomínky ve své hlavě jako vize mě přinutilo zalapat po dechu. Tak jasné a barevné, ale zcela průhledné.

Pamatovala si moje obviňování Jacoba venku na trávníku, pamatovala si Setha, jak skočil mezi nás. Viděla a slyšela to vše s naprostou jasností. Nevypadalo to jako já, ten půvabný predátor, co skočil na svoji kořist jako šíp vystřelený z luku. Musel to být někdo jiný. Donutilo mě to cítit se ještě o trochu víc provinile, jak tam Jacob bezbranně stál s rukama zvednutýma před sebe. Ani se netřásly.

Edward s úsměvem sledoval Renesmeeiny vzpomínky spolu se mnou. A pak jsme sebou oba trhli, jak jsme uslyšeli lámání Sethových kostí.

Renesmee se na mě usmívala tím nádherným úsměvem a její oči ve vzpomínkách neopustily Jacoba po celou dobu toho zmatku. Zakusila jsem novou příchuť té vzpomínky - ne zcela ochranitelskou, spíše majetnickou - jak sledovala Jacoba. Měla jsem určitý dojem, že byla ráda, že se Seth vložil do mého skoku. Nechtěla, aby byl Jacob zraněn. Byl její.

"Oh, úžasné," zasténala jsem. "Perfektní."

"Je to jen proto, že chutná lépe než mi ostatní," ujišťoval mě Edward, hlas ztvrzený jeho vlastní zlostí.

"Říkal jsem ti, že mě má taky ráda," dobíral si mě Jacob z druhé strany místnosti, oči upřené na Renesmee. Jeho vtipkování však bylo poněkud váhavé; tvar jeho obočí nebyl zcela uvolněný.

Renesmee mě netrpělivě poplácala po tváři, dožadujíc se tak mé pozornosti. Další vzpomínka: Rosalie jemně pročesávajíc každou z jejích vlnitých loken. Moc se jí to líbilo.

Carlisle a jeho metr, vědomí, že se musela natáhnout a být v klidu.

"Vypadá to, že ti chce ukázat všechno, co jsi zameškala," pošeptal mi Edward do ucha.

Můj nos se pokrčil, jak přešla do další vzpomínky. Vůně přicházející z kovového hrníčku - dostatečně tvrdého, aby se nedal tak snadno prokousnout - mi zavála záblesk žízně do krku. Au.

Najednou byla Renesmee pryč z mých rukou, které byly sevřené za mými zády. Nebojovala jsem s Jasperem; jen jsem se dívala do Edwardovi vyděšené tváře.

"Co jsem udělala?"

Edward se podíval na Jasper za mnou a pak zpátky na mě.

"Ale ona vzpomínala na to být žíznivá," zamumlal Edward s vráskami na čele. "Vzpomínala na chuť lidské krve."

Jasperovi paže sevřely ty mé ještě pevněji. Část mojí mysli zaznamenala, že to nebylo nijak zvlášť nepříjemné ani bolestivé, jako by tomu bylo pro člověka. Bylo to jen otravné. Byla jsem si jistá, že bych mohla prolomit jeho sevření, ale nebojovala jsem.

"Ano," souhlasila jsem. "A?"

Edward se na mě další vteřinu mračil, a pak jeho výraz povolil. Krátce se zasmál. "A zdá se, že nic. Ta přehnaná reakce byla tentokrát z mé strany. Jazzi, pusť ji."

Ty poutající ruce zmizeli. Natáhla jsem se po Renesmee hned, co jsem byla volná. Edward mi ji bez zaváhání podal.

"Nerozumím tomu," řekl Jasper. "Nemůžu to vydržet."

Celá překvapená jsem hleděla na Jaspera, jak dlouhými kroky odkráčel zadními dveřmi. Leah se přesunula, aby mu tak poskytla dostatečně široký prostor, jak rychle kráčel k řece a pak se vymrštil na druhý břeh.

Renesmee se dotkla mého krku, opakujíc scénu odchodu jako okamžité přehrání. Mohla jsem cítit tu otázku, kterou si ve své mysli kladla jako ozvěnu té mé.

Už jsem překonávala prvotní šok nad jejím zvláštním malým darem. Najednou se to zdálo být její zcela přirozenou součástí, téměř jako by se to očekávalo. Možná že teď, když jsem byla i já sama součástí toho nadpřirozena, už nebudu více skeptická.

Ale co bylo s Jasperem?

"Vrátí se zpátky," řekl Edward, ale nebyla jsem si jistá, jestli mě nebo Renesmee. "Jen potřebuje chvilku o samotě, přehodnotit svůj pohled na život." Koutky úst se mu cukaly pod hrozbou úsměvu.

Další lidská vzpomínka - Edward říkající mi, že by se Jasper cítil lépe ohledně sebe samého, kdybych já "měla potíže s přizpůsobováním se" být upírem. Bylo to řečeno v kontextu nad diskuzí, kolik lidí zabiji během svého prvního upířího roku.

"Zlobí se na mě?" zeptala jsem se tiše.

Edwardovy oči se rozšířily. "Ne. Proč by měl?"

"Tak co to s ním potom je?"
"Je naštvaný na sebe, ne na tebe, Bello. Bojí se o … sebe-naplňování proroctví, dalo by se říct."
"Jak to?" zeptal se Carlisle, než jsem to stihla já sama.
"Přemýšlí, zda divokost novorozených je opravdu tak neovladatelná, jak jsme si vždy mysleli, nebo jestli by si každý se správným soustředěním a přístupem mohl vést tak dobře jako Bella. Obzvláště teď - pravděpodobně má takové potíže, protože věří, že je to přirozené a

nevyhnutelné. Možná kdyby měl vyšší očekávání od sebe, dospěl by k těmto předpokladům. Nutíš ho zpochybňovat spoustu hluboce zakořeněných domněnek, Bello."
"Ale to není fér," řekl Carlisle. "Každý je jiný, každý má své vlastní výzvy. Možná to, jak si Bella vede, jde mimo přirozenost. Možná tohle je její dar, abych tak řekl."
Strnula jsem překvapením. Renesmee ucítila tu změnu a dotkla se mě. Pamatovala si tu poslední sekundu a ptala se proč.
"To je zajímavá teorie a docela uvěřitelná," řekl Edward.
Malá část mě byla poněkud zklamaná. Cože? Žádné magické vize, žádné hrozivé obrané schopnosti jako, hm, střílení ohnivých blesků z mých očí nebo tak něco? Vůbec nic užitečného nebo cool?
A pak jsem si uvědomila, co by mohlo znamenat, kdyby moje "super schopnost" nebyla nic víc než jen výjimečná sebekontrola.
Přinejmenším jsem měla nějaký dar. Nemusela jsem taky mít nic.
Ale víc než to, pokud by měl Edward pravdu, pak bych mohla rovnou přeskočit tu část, které jsem se bála nejvíce.
Co když bych nemusela být novorozeným? Ne tím šíleným zabijákem. Co kdybych mohla rovnou zapadnout mezi Cullenovi od svého prvního dne? Co kdybychom se nemuseli skrývat někde daleko po celý rok, dokud bych "nevyrostla"? Co kdybych, tak jako Carlisle, nikdy nezabila jediného člověka? Co kdybych mohla být hned tím dobrým upírem?
Mohla bych vidět Charlieho.
Povzdechla jsem si, jakmile se realita vetřela skrz naději. Nemohla jsem hned teď Charlieho vidět. Ty oči, hlas, dokonalá tvář. Co bych mu tak řekla; jak bych vůbec začala? Tajně jsem byla vděčná, že jsem měla omluvu, proč na nějakou dobu tuto záležitost odložit; moc jsem si přála najít nějaký způsob, jak udržet Charlieho ve svém životě, ale stejně tak moc jsem se toho prvního setkání děsila. Vidět jeho vytřeštěné oči, jak poprvé pohlédne na moji tvář, mojí novou kůži. Vědomí, že je vystrašený. Přemýšlet, jaké temné vysvětlení by se zrodilo v jeho hlavě.
Byla jsem dostatečně zbabělá, abych čekala rok než se moje oči změní. A to jsem si myslela, jak nebojácná budu, když budu nezničitelná.
"Už jsi někdy viděl obdobu toho, že by sebeovládání bylo něčím talentem?" zeptal se Edward Carlislea. "Opravdu si myslíš, že je to dar, nebo je to jenom výsledek její přípravy?"
Carlisle pokrčil rameny. "Je to trochu podobné tomu, čeho byla vždy schopná Siobhan, i přestože ona by to darem nenazvala."
"Siobhan, tvoje přítelkyně z irského klanu?" zeptala se Rosalie. "Neměla jsem ponětí o tom, že dokázala něco výjimečného. Myslela jsem, že to Maggie byla v jejich skupině ta talentovaná."
"Ano, Siobhan si myslí to samé. Ale ona si nějakým způsobem určí svoje cíle a pak je téměř... vůlí promění ve skutečnost. Považuje to za dobré plánování, ale mě vždy zajímalo, jestli v tom není něco víc. Jako například když k nim přibrala Maggie. Liam byl velmi teritoriální, ale Siobhan chtěla, aby to fungovala a tak to fungovalo."
Edward, Carlisle a Rosalie se usadili do křesel, jak pokračovali v diskuzi. Jacob seděl ochranitelsky vedle Setha a vypadal znuděně. Stylem, jakým mu spadla víčka, jsem si byla jistá, že už nebyl při vědomí.
Poslouchala jsem, ale moje pozornost byla rozdělena. Renesmee mi stále povídala o svém dnu. Stála jsem s ní u okna, automaticky ji houpajíc v náručí, a dívaly jsme se jedna druhé do očí.

Uvědomila jsem si, že ostatní neměli žádný důvod posadit se. Bylo naprosto pohodlné stát. Bylo to stejně příjemné jako být natáhnutá v posteli. Věděla jsem, že bych byla schopná tady stát klidně celý týden bez jediného pohnutí a na konci sedmého dne bych se cítila stejně uvolněně jako na začátku.
Museli sedět ze zvyku. Lidé by si všimli někoho, kdo by stál hodiny bez sebemenšího přenesení váhy z jedné nohy na druhou. Teď jsem dokonce viděla, jak si Rosalie projíždí prsty ve vlasech a jak Carlisle zkřížil nohy. Malé pohyby, aby nebyli tak příliš strnulí, tak příliš upíři. Budu muset dávat pozor na to, co dělali a začít trénovat.
Přesunula jsem svoji váhu na levou nohu. Připadalo mi to tak hloupé.
Možná se jen snažili nechat mě chvíli o samotě s mým miminkem - tak o samotě, jak jen bylo bezpečné.
Renesmee mi pověděla o každé minutě svého dne. Z průběhu jejích myšlenek jsem měla pocit, že chtěla, abych ji znala stejně tak moc, jako jsem si to přála já. Trápilo ji, co všechno jsem propásla - jako vrabce, kteří hopsali blíž a blíž, když ji Jacob držel v náručí, když oba stáli velice klidně poblíž jednoho velkého bolehlavu; k Rosalie by ti ptáčci tak blízko nepřišli. Nebo tu odporně přeslazenou bílou hmotu - dětskou stravu - kterou Carlisle naplnil její láhev; smrdělo to jako kyselé bláto. Nebo píseň, kterou ji Edward pobrukoval a která byla tak nádherná, že ji pro mě Renesmee přehrála ještě dvakrát; byla jsem překvapená, že jsem byla v pozadí té vzpomínky, dokonale nehybná, ale stejně slušně potlučená. Zachvěla jsem se při vzpomínce na ty chvíle z mé vlastní perspektivy. Ten nesnesitelný oheň...
Uplynula téměř další hodina - ostatní byli stále ještě plně zaujati jejich diskuzí, Seth a Jacob v souladu pochrupovali na pohovce - když příběhy z Renesmeeiných myšlenek začaly zpomalovat. Staly se okolo okrajů jemně rozmazané a přestaly být soustředěné, než dospěly ke svému závěru. Už už jsem chtěla, plná hrůzy, vyrušit Edwarda - nebylo s ní něco v pořádku? - když v tom její víčka zamžikala a zavřela se. Zívla, její plné růžové rtíky se roztáhly do O a její oči už se neotevřely.
Její ruka spadla z mé tváře, jak se ponořila do spánku - její víčka měla světle levandulovou barvu, jakou mívají jemné obláčky mraků před východem slunce. Opatrně, abych ji neprobudila, jsem pozvedla její ruku zpět ke své tváři a zvědavě ji tam přidržela. Nejdříve se nic nedělo, ale pak, po několika minutách, se v jejích myšlenkách mihotaly barvy, třepetající se jako dlaně plné motýlů.
Uchváceně jsem sledovala její sny. Nebyl v nich žádný smysl. Jenom barvy, tvary a tváře. Těšilo mě, jako často se moje tvář - obě mé tváře, ošklivá lidská a úžasná nesmrtelná - vynořovala v jejich podvědomých myšlenkách. Častěji než Edwardova nebo Rosaliina. Stála jsem bok po boku Jacobovi; snažila jsem si to nepřipouštět.
Poprvé v životě jsem porozuměla tomu, jak mě mohl Edward noc co noc pozorovat, jen aby mě slyšel mluvit ze spaní. Mohla bych sledovat Renesmeeiny sny do nekonečna.
Změna v Edwardově hlasu upoutala moji pozornost, když řekl: "Konečně," a stočil svůj pohled směrem z okna. Venku byla hluboká nachová noc, ale viděla jsem stejně daleko jako předtím. Nic nezůstalo skryto v temnotě, všechno jen změnilo barvy.
Leah, stále se mračící, se zvedla a vplížila se pod keř, jen co se Alice objevila na druhé straně řeky. Alice se zhoupla na větvi vpřed a zase zpět jako nějaký artista na vysuté hrazdě, dotýkajíc se svýma rukama prsty u nohou, a pak vymrštila svoje tělo v ladný přímý skok přes řeku. Esme skočila spíše tradičním skokem, zatímco Emmett si to namířil skrz vodu, stříkajíc tak daleko, že cákance vody dopadaly na zadní okno. K mému překvapení je následoval Jasper, jeho vlastní zdatný skok se zdál být decentnější, dokonce jemnější, v porovnání s ostatními.

Široký úsměv, který se Alici roztáhl po obličeji, mi byl neurčitým, zvláštním způsobem povědomý. Všichni se na mě najednou usmívali - Esme sladce, Emmett pln vzrušení, Rosalie trochu vznešeně, Carlisle shovívavě a Edward v očekávání.
Alice skočila do pokoje před všemi ostatními, ruku nataženou před sebou. Netrpělivost kolem ní vytvářela téměř viditelnou auru. V dlani měla obyčejný mosazný klíč, kolem kterého byla omotána přehnaně veliká růžová, saténová mašle.
Natáhla ruku ke mně a já automaticky sevřela Renesmee pevněji v mé pravé paži, takže jsem mohla otevřít levou ruku. Alice do ní upustila klíč.
"Všechno nejlepší!" zazpívala.
Zakroutila jsem očima. "Nikdo nezačíná počítat narozeniny v daný den narození," připomněla jsem ji. "Tvoje první narozeniny jsou přesně rok ode dne narození, Alice."
Její úsměv se proměnil v samolibý. "Ale my neoslavujeme tvoje upíří narozeniny. Ještě ne. Dnes je třináctého září, Bello. Všechno nejlepší k tvým devatenáctým narozeninám!"

24. Překvapení

"Ne. V žádném případě!" Divoce jsem zavrtěla hlavou a pak letmo zahlédla samolibý úsměv na tváři mého sedmnáctiletého manžela. "Ne, to se nepočítá. Přestala jsem stárnout před třemi dny. Je mi navždy osmnáct."
"Jak myslíš," řekla Alice, zavrhujíc moje protesty rychlým pokrčením ramen. "My oslavujeme každopádně, smiř se s tím."
Povzdechla jsem. Zřídka mělo smysl hádat se s ní.
Její úsměv se ještě víc rozšířil, jak vyčetla ten odevzdaný souhlas v mých očích.
"Jsi připravená otevřít svůj dárek?" zazpívala.
"Dárky," opravil ji Edward a vytáhl ze své kapsy další klíč - tento byl delší a stříbrný, s méně křiklavou modrou mašlí.
Dalo mi zabrat, abych neprotočila oči. Okamžitě jsem věděla, od čeho tenhle klíč byl - "potom auto." Zajímalo mě, jestli bych z něj měla být nadšená. Vypadalo to, že proměna v upíra nepřinesla žádný náhlý zájem o sportovní auta.
"Můj první," řekla Alice a pak vyplázla jazyk, předvídajíc jeho odpověď.
"Můj je blíž."
"Ale podívej se, jak je oblečená." Alicina slova zněla skoro jako nářek. "Ničilo mě to celý den. To je očividně priorita."
Moje obočí se stáhlo, jak jsem uvažovala, jak by mi klíč mohl dopomoci k novému oblečení. Dala mi snad truhlu plnou šatů?
"Už vím - zahraji si s tebou o to," navrhla Alice. "Kámen, nůžky, papír."
Jasper se zasmál a Edward si povzdechl.
"Proč mi prostě jen neřekneš, kdo vyhraje?" řekl Edward s úšklebkem.
Alice se rozzářila. "Já. Skvělé."
"Stejně je pravděpodobně lepší, že počkám do rána." Usmál se na mě pokřiveně Edward a pak kývl směrem k Jacobovi a Sethovi, kteří vypadali, že byli pro dnešní noc odepsaní; přemýšlela jsem, jak dlouho byli tentokrát vzhůru. "Nejspíš bude větší zábava, když bude Jacob na to velké odhalení vzhůru, nemyslíš? Takže alespoň někdo tam bude moci vyjádřit to správné nadšení?"
Zazubila jsem se na něj. Znal mě dobře.
"Ano," zazpívala Alice. "Bello, dej Ness - Renesmee Rosalii."
"Kde obvykle spí?"
Alice pokrčila rameny. "V Rosaliině náručí. Nebo v Jacobově. Nebo v Esmeeině. Umíš si to představit. Ještě nikdy v životě nebyla uložena. Bude tím nejrozmazlenějším napůl-upírem, který kdy žil."
Edward se zasmál, zatímco si Rosalie zkušeně převzala Renesmee do svých rukou. "Je zároveň tím nejméně rozmazleným napůl-upírem, který kdy žil," řekla. "To je ta krása, být jediným svého druhu."
Rosalie se na mě usmála a já ráda viděla, že v jejím úsměvu bylo stále to nové přátelství mezi námi. Nebyla jsem si zcela jistá, zda bude přetrvávat i poté, co Renesmeein život nebyl nadále svázán s tím mým. Ale možná jsme společně bojovaly na stejné straně dostatečně dlouho, abychom teď byly kamarádkami navěky. Nakonec, volila jsem stejně, jako by volila ona, kdyby byla na mém místě. Zdálo se, že to odplavilo její rozmrzelost nad mými dalšími rozhodnutími.
Alice mi strčila do ruky ten ostužkovaný klíč, popadla mě za loket a táhla mě směrem k zadním dveřím. "No tak jdeme, jdeme," pobízela mě nadšeně.
"Je to venku?"

"Tak nějak," řekla Alice, táhnouc mě dál.
"Užij si svůj dárek," popřála Rosalie. "Je od nás všech. Hlavně od Esme."
"Vy nejdete?" Všimla jsem si, že se nikdo ani nepohnul.
"Chceme ti dát možnost ocenit to o samotě," vysvětlila Rosalie. "Můžeš nám o tom povědět... později."
Emmett se hlasitě rozřehtal. Připadalo mi, že kvůli něčemu v jeho smíchu bych se měla červenat, i když jsem si nebyla jistá proč.
Uvědomila jsem si, že ve spoustě věcech - jakože opravdu nesnáším překvapení a že ještě mnohem víc nemám ráda dárky - jsem se ani trochu nezměnila. Byla úleva zjistit, kolik z mého starého já ve mně v tomto novém těle zůstalo.
Neočekávala jsem, že budu natolik sama sebou. Široce jsem se usmála.
Alice mě táhla za loket a já nemohla zastavit svůj úsměv, jak jsem ji následovala do nachové noci. Šel s námi jen Edward.
"To je to nadšení, které hledám," zamumlala Alice souhlasně. Pak moji paži pustila a dvěma mrštnými skoky se přenesla přes řeku.
"No tak, Bello," zavolala na mě z druhé strany.
Edward skočil zároveň se mnou; bylo to stejně zábavné jako dnes odpoledne. Možná ještě zábavnější, protože noc vše zbarvila do nových, bohatších odstínů.
Alice s námi zamířila na sever. Bylo jednoduší následovat zvuk jejích nohou šeptajících po zemi a čerstvou stopu jejího pachu, než sledovat ji skrz hustou vegetaci.
Bez jediného znamení se otočila a přiřítila se zpátky k místu, kde jsem se zastavila.
"Nezaútoč na mě," varovala mě a pak na mě skočila.
"Co to děláš?" dožadovala jsem se, kroutíc se, zatímco se mi drápala na záda a pak položila svoje ruce na můj obličej. Cítila jsem nutkání ji shodit, ale ovládla jsem ho.
"Ujišťuji se, že nic nevidíš."
"Postaral bych se o to i bez toho divadla," nabídl se Edward.
"Mohl by jsi ji nechat podvádět. Vezmi ji za ruku a veď ji."
"Alice, já - "
"Neobtěžuj se, Bello. Uděláme to po mém."
Edwardovi prsty se propletly s mými. "Už jen pár vteřin, Bello. Pak půjde otravovat někoho jiného." Táhl mě dopředu. Snadno jsem držela krok. Nebála jsem se, že vrazím do stromu; ten strom by byl tím jediným, kdo by přišel k úrazu.
"Mohl by jsi být trochu víc vděčný," pokárala ho Alice. "Je to stejně tak pro tebe jako pro ni."
"Pravda. Znovu ti děkuji, Alice."
"Jo, jo. Fajn." Aliciin hlas vyletěl nadšením do výšky. "Zastav tady. Trochu ji otoč doprava. Ano, to je ono. Dobře. Jsi připravená?" vypískla.
"Jsem připravená." Byl tu nový pach, který dráždil můj zájem, zvyšoval moji zvědavost. Vůně, které nepatřily do hlubokého lesa. Zimolez. Kouř. Růže. Piliny? Také něco kovového. Úrodnost hluboké zeminy, vykopané a odkryté. Natáhla jsem se směrem k té záhadě.
Alice seskočila z mých zad. uvolňujíc své ruce z mých očí.
Zírala jsem do fialové tmy. Na malé mýtině v lese stál malý kamenný domek, levandulově šedý ve světle hvězd.
Tak moc sem zapadal, jako by snad vyrostl z kamene, přírodní útvar. Zimolez se plazil po zdi jako mřížoví, stáčejíc se nahoru a přes silné dřevěné šindeli. Na zahrádce, pod tmavými hluboce zasazenými okny, kvetly drobné, pozdně letní růže. Ke zvláštně klenutým dveřím vedla malá cestička z plochých kamenů, které měly v noci barvu ametystu.
Překvapeně jsem ovinula ruku kolem klíče, který jsem držela.

"Co myslíš?" Aliciin hlas byl teď jemný; zapadal přesně do toho ticha, jak z pohádkového výjevu.
Otevřela jsem pusu, ale nic jsem neřekla.
"Esme si myslela, že by jsme na nějakou dobu mohli chtít naše vlastní místo, ale nechtěla nás mít příliš daleko," zašeptal Edward. "A ona miluje každou záminku pro renovaci. Tohle místečko se tu rozpadalo už přinejmenším sto let."
Jen jsem dál zírala, otvírajíc pusu jako ryba.
"Tobě se to nelíbí?" Alice pohasla. "Myslím, že to určitě můžeme pozměnit, když budeš chtít. Emmett byl pro přidat pár tisíc čtverečních stop, druhé patro, sloupy a věž, ale Esme myslela, že se ti to bude líbit tak, jak to mělo původně vypadat." Její hlas nabíral na výškách a rychlosti. "Pokud se mýlila, můžeme se dát rychle do práce. Nebude trvat dlouho to -"
"Pšš!" dostala jsem ze sebe.
Stiskla rty k sobě a čekala. Trvalo mi několik vteřin se sebrat.
"Dáváte mi k narozeninám dům?" zašeptala jsem.
"Nám," opravil mě Edward. "A není to víc než jen domek. Myslím, že slovo dům zahrnuje více místností."
"Žádný kritika mého domu," pošeptala jsem mu.
Alice se rozzářila. "Líbí se ti."
Zakroutila jsem hlavou.
"Miluješ ho?"
Přikývla jsem.
"Nemůžu se dočkat, až to řeknu Esme!"
"Proč taky nepřišla?"
Aliciin úsměv trochu povadl, snažíc se vykroutit z odpovědi, jakoby moje otázka byla příliš těžká. "No, však víš... všichni si pamatují, jak jsi na tom s dárky. Nechtěli, aby jsi se cítila příliš pod tlakem, že se ti to musí líbit."
"Ale pochopitelně, že tohle místo miluji. Jak bych nemohla?"
"To se jim bude líbit." Poplácala mě po rameni. "V každém případě, tvůj šatník je napěchován. Užívej jej s rozmyslem. A... to je předpokládám všechno."
"Ty nepůjdeš dovnitř?"
Popošla pár kroků zpět. "Edward to tu zná. Zastavím se... později. Zavolej mi, pokud ti nebude sedět oblečení." Pochybovačně se na mě podívala a pak se usmála. "Jazz chce jít na lov. Uvidíme se."
Zamířila mezi stromy jako ta nejladnější kulka.
"To bylo divné," řekla jsem poté, co zvuk jejího letu zcela odezněl. "Je to se mnou opravdu tak špatné? Nemuseli se držet stranou. Teď se cítím provinile. Ani jsem jim řádně nepoděkovala. Měli by jsme se vrátit, říct Esme -"
"Bello, nebuď hloupá. Nikdo si nemyslí, že jsi natolik nerozumná."
"Tak potom co -"
"Čas o samotě je jejich další dárek. Alice se snažila být v tomhle decentní."
"Oh."
To stačilo k tomu, aby celý dům zmizel. Mohli jsme být kdekoliv. Neviděla jsem stromy, kameny ani hvězdy. Jenom Edwarda.
"Ukážu ti, co tu udělali," řekl a vzal mě za ruku. Neuvědomoval si snad elektrický proud, který pulsoval mým tělem jako adrenalinem nasáklá krev?

Znovu jsem cítila, jako bych ztrácela rovnováhu, čekajíc na reakci, které moje tělo už nebylo schopno. Moje srdce by tlouklo jako lokomotiva, řítící se na nás. Ohlušující. Moje tváře by byly zářivě rudé.
Když už jsme u toho, měla bych být zcela vyčerpaná. Tohle byl nejdelší den mého života.
Nahlas jsem se zasmála - jen jeden krátký šokovaný smích - když jsem si uvědomila, že tento den nikdy neskončí.
"Můžu slyšet ten vtip?"
"Není dobrý," odpověděla jsem mu, jak mě vedl směrem k těm malým kruhovým dveřím. "Jen jsem přemýšlela - dnešek je první a zároveň poslední den věčnosti. Není jednoduché si to srovnat v hlavě. I přes tu spoustu místa." Znovu jsem se zasmála.
Smál se se mnou. Rukou ukazoval směrem ke klice, dávajíc mi tu čest. Zasunula jsem klíč do zámku a otočila jím.
"Jsi v tomto tak přirozená Bello; zapomínám, jak moc zvláštní musí tohle všechno být pro tebe. Přál bych si to slyšet." Sehnul se a vzal mě do náruče tak rychle, že jsem to ani neviděla přicházet - a to bylo opravdu něco.
"Hej!"
"Prahy jsou v popisu mé práce," připomněl mi. "Ale jsem zvědavý. Řekni mi, na co právě teď myslíš."
Otevřel dveře - couvly s téměř nehlučným zaskřípáním - a vstoupil do malého kamenného obývací pokoje.
"Na všechno," odpověděla jsem mu. "Na všechno zároveň, víš. Dobré věci a věci, co mě trápí a věci, co jsou nové. Jak v hlavě neustále používám příliš mnoho superlativ. Právě teď, myslím na to, že je Esme umělec. Je to tak dokonalé!"
Ten pokoj byl jako z pohádky. Podlaha byla z plochých kamenů, vypadajících jako hladká prošívaná deka. V nízkém stropě vyčnívaly dlouhé trámy, o které by se někdo vysoký jako Jacob jistě udeřil do hlavy. Stěny byly místy tvořeny z teplého dřeva, místy z kamenných mozajek. Krb tvaru úlu stál v rohu a plápolaly v něm zbytky doutnajícího ohně. Dřevo, které v něm hořelo - nízké plamínky modravé a nazelenalé od soli.
Zařízení bylo z nejrůznějších kousků nábytku, žádný z nich nepasoval k tomu dalšímu, ale přesto harmonické. Jedno křeslo působilo téměř středověce, zatímco nízká pohovka vedle ohně vypadala více současně a zaplněná knihovna, stojící u nejvzdálenějšího okna, mi připadala jako z italských filmů. Nějakým způsobem každý kousek seděl k těm ostatním jako nějaké velké trojrozměrné puzzle. Na stěnách viselo několik obrazů, které jsem rozpoznala - některé byly mé nejoblíbenější kousky z velkého domu. Nepochybně originály nevyčíslitelné hodnoty, ale tak moc sem zapadaly, stejně tak jako vše ostatní.
Bylo to místo, kde by každý uvěřil v magii. Místo, kde jste jen očekávali, že dovnitř vejde Sněhurka s jablkem v rukou nebo že se tu zastaví jednorožec, aby se popásl na růžových keřích.
Edward si vždy myslel, že patří do hororových příběhů. Ale pochopitelně jsem věděla, jak velice se mýlil. Bylo zřejmé, že patřil sem. Do pohádky.
A teď jsem v tom příběhu byla s ním.
Chystala jsem se využít té příležitosti, která se mi skýtala, že mě ještě nepostavil na nohy a že jeho tvář, na které se rýsoval vítězný úsměv, byla jen několik palců ode mě, "Máme štěstí, že Esme myslela na přidání další místnosti. Nikdo nepočítal s Ness - Renesmee."
Zamračila jsem se na něj, moje myšlenky se ubraly méně příjemným směrem.
"Snad ne i ty," stěžovala jsem si.
"Omlouvám se, lásko. Slyším to neustále v jejich myšlenkách. Vtírá se mi to do hlavy."

Povzdechla jsem. Moje dítě, mořská obluda. Možná už nebyl způsob, jak tomu zabránit. No, ale já nepodlehnu.
"Jsem si jistý, že umíráš touho vidět tu šatnu. Nebo alespoň řeknu Alici, že ano, udělá ji to radost."
"Měla bych se bát?"
"Moc."
Nesl mě dál úzkou kamennou chodbou s malými klenbami ve stropě, jako by to byl náš miniaturní zámek.
"To bude Renesmeein pokoj," řekl, ukazuje na prázdný pokoj se světlou dřevěnou podlahou. "Neměli příliš mnoho času s ním něco udělat, když ti naštvaní vlkodlaci..."
Zasmála jsem se nad tím, jak se všechno v dobré obrátilo, i když to byl jen týden, co všechno vypadalo jako ve zlém snu.
Čert vem Jacoba za to, že vše byla skvělé tímto způsobem.
"Tady je náš pokoj. Esme se sem pro nás snažila přinést kousek jejího ostrova. Myslela, že by jsme k tomu mohli přilnout."
Postel byla veliká a bílá, s nebesy z jemné síťoviny, snášejícími se až na zem. Světle dřevěná podlaha se shodovala s předchozí místností a teď jsem si uvědomila, že byla úplně stejné barvy jako tamní pláže. Stěny měly téměř tu modrobílou barvu jasného slunečního dne a na zadní stěně byly veliké prosklené dveře, které se otvíraly do malé skryté zahrádky. Popínavé růže a malé jezírko, hladké jako zrcadlo, a po okrajích zářivé kameny. Malý, klidný oceán jen pro nás.
"Oh," bylo jediné, na co jsem se zmohla.
"Já vím," pošeptal.
Stáli jsme tam asi minutu, vzpomínajíc. I přestože byly moje vzpomínky lidské a trochu zamlžené, převzaly zcela kontrolu nad mojí myslí.
Široce, zářivě se na mě usmál a pak se rozesmál. "Šatna je za těmi dvojitými dveřmi. Měl bych tě varovat - je větší než tento pokoj."
Ani jsem se na ty dveře nepodívala. Znovu nebylo na světě nic jiného než on - jeho paže svinuté pode mnou, jeho sladký dech na mé tváři, jeho rty jen kousek od mých - nebylo tu nic, co by mě teď mohlo rozptýlit, novorozená nebo ne.
"Řekneme Alice, že jsem běžela rovnou k oblečení," zašeptala jsem, prsty proplétajíc jeho vlasy a přitahujíc si svoji tvář blíže k té jeho. "Řekneme jí, že jsem strávila hodiny převlékáním se. Budeme lhát."
Okamžitě pochytil moji náladu, nebo ji možná měl už dávno a jen se jako gentleman snažil, abych si zcela užila svůj narozeninový dárek. S divokou prudkostí si přitáhl moji tvář ke své, z jeho hrdla se ozvalo tiché zasténání. Ten zvuk vyslal elektrický impulz, který se valil do mého těla a blížil se zuřivosti, jako kdybych mu nemohla být dostatečně blízko dostatečně rychle.
Slyšela jsem trhání látek pod našima rukama a byla jsem ráda, že moje oblečení už zničené bylo. Ale pro to jeho bylo už příliš pozdě. Bylo téměř neslušné ignorovat tu krásnou bílou postel, ale tak daleko jsme nebyli schopni to zvládnout.
Druhé líbánky nebyli jako ty první.
Náš společný čas strávený na ostrově byl ztělesněním mého lidského života. Toho nejlepšího z něj. Byla jsem připravená prodloužit délku mého lidského života, jen abych si to, co bylo mezi námi, udržela o něco déle. Protože ta fyzická část už neměla být stejná.
Po dni, jako byl ten dnešní, mě mělo napadnout, že to bude lepší.
Mohla jsem ho teď skutečně ocenit - náležitě vidět každou krásnou linii jeho dokonalého, bezchybného těla mýma silnýma novýma očima, každý úhel a každou plochu z něj. Mohla

jsem ochutnat jeho čistotu, jeho pronikavou vůni na jazyku, neuvěřitelnou hebkost jeho mramorové kůže pod mými citlivými prsty.
Moje kůže pod jeho rukama byla stejně tak citlivá.
Byl pro mě úplně nový, jiný člověk, jak se naše těla ladně proplétala v jedno na pískově světlé podlaze. Žádná opatrnost, žádné zábrany. Žádný strach - obzvláště ten ne. Mohli jsme se spolu milovat - oba teď stejně aktivní. Konečně si rovni.
Jako naše polibky předtím, každý dotek byl teď mnohem víc, než na co jsem byla zvyklá. Tak moc se musel držet zpátky. Tehdy nutnost, ale nemohla jsem uvěřit tomu, o jak moc jsem přicházela.
Snažila jsem se myslet na to, že jsem byla silnější než on, ale nebylo snadné se na něco soustředit s tak intenzivním vzrušením, které ubíralo moji pozornost miliony různými směry; pokud ho zraním, nebude si stěžovat
Velmi malá část v mé hlavě uvažovala nad tou zajímavou hádankou, která vyvstávala v této situaci. Nikdy se neunavím a stejně tak i on. Nemuseli jsme popadat dech, odpočívat nebo jíst či dokonce používat koupelnu; neměli jsme žádné obyčejné lidské potřeby. Měl to nejnádhernější, nejdokonalejší tělo na světě a já ho měla celého pro sebe. Neměla jsem pocit, že někdy dospěji do bodu, kdy si budu myslet, Teď mám pro jeden den dost. Vždycky budu chtít víc. A ten den nikdy neskončí. Tak potom, v takovéhle situaci, jak kdy přestaneme?
Vůbec mě netrápilo, že jsem na to neznala odpověď.
Nějak jsem si všimla, když se nebe začalo rozjasňovat. Malý oceán tam venku se změnil z černé na šedou a někde blízko začal prozpěvovat skřivan - možná měl hnízdo někde v růžích.
"Chybí ti to?" zeptala jsem se, když jeho zpěv ustal.
Nebylo to poprvé, co jsme promluvili, ale ani jsme neudržovali konverzaci jako takovou.
"Chybí co?" zašeptal.
"To všechno - to teplo, hebká kůže, lahodná vůně... Já o nic nepřicházím, jen přemýšlím, jestli tě to trochu nemrzí, že ty ano."
Zasmál se, tiše a něžně. "Bylo by těžké najít někoho méně smutného než jsem teď já. Dovolil bych si říct, že přímo nemožné. Ne všichni lidé dostanou vše, po čem toužili, plus to všechno, nač by se neodvážili ani pomyslet, během jediného dne."
"Vyhýbáš se otázce?"
Položil svoji ruku na moji tvář. "Ty jsi teplá," řekl mi.
V jistém smyslu to byla pravda. Jeho ruce pro mě byly teplé. Nebylo to stejné, jako dotýkat se Jacobovi hořící kůže, ale bylo to více příjemné. Více přirozené.
Pak začal velice pomalu přejíždět prsty po mé tváři, jemně obkresloval křivky mé čelisti až na krk a potom dolů až do pasu. Trochu jsem protočila oči.

"Ty jsi hebká."
Jeho prsty byla na mé kůži jako satén; věděla jsem, co tím myslel.
"A co se té vůně týče, no, nemohu říct, že by mi opravdu chyběla. Pamatuješ si vůni těch výletníků na našem lovu?"
"Velice se snažím na to nemyslet."
"Představ si líbat to."
Moje hrdlo začal sžírat žár, jako utahování provazu kolem horkého balónu.
"Oh."
"Přesně. Takže odpověď zní ne. Jsem dokonale šťastný, protože o nic nepřicházím. Nikdo nemá víc, než mám teď já."

Chtěla jsem ho informovat o jedné výjimce, ale moje rty byly najednou příliš zaneprázdněné.
Když se to malé jezírko s východem slunce zbarvilo perleťově, pomyslela jsem na další otázku, na kterou jsem se jej chtěla zeptat.
"Jak dlouho to takto pokračuje? Myslím tím, Carlisle a Esmee, Em a Rose, Alice a Jasper - ti netráví celé dny zavření ve svých pokojích. Jsou venku na veřejnosti, oblečení, po celou dobu. Pomine někdy tohle... toužení?" přivinula jsem se k němu blíže - jako dopovězení - abych dala jasně najevo, co jsem tím myslela.
"To je těžké říct. Každý je jiný a, no, ty jsi ještě víc jiná než ostatní. Průměrný mladý upír je příliš posedlý žízní, aby si v ten okamžik všiml čehokoliv jiného. To očividně v tvém případě neplatí. U průměrného upíra se další potřeby objevují zhruba po roce. Ale stejně tak jako žízeň ani žádná jiná touha nikdy opravdu nevymizí. Jednoduše je to záležitost naučení se uvést je do rovnováhy, naučení se určovat si priority a dokázat ..."
"Jak dlouho?"
Usmál se, trochu nakrčil nos. "Rosalie a Emmett byli nejhorší. Zabralo jim to celé desetiletí, než jsem byl schopný stát v okruhu pěti mil od nich. Dokonce i Carlisle a Esme měli těžké časy to strávit. Nakonec tu šťastnou dvojici vykopli. Esme jim taky postavila dům. Byl větší než tento, ale Esme ví, co má ráda Rose a co ty."
"Takže po deseti letech, pak co?" Byla jsem si zcela jistá, že Rosalie a Emmett na nás nemají, ale kdybych překročila desetiletí, mohlo by to znít nafoukaně. "Všichni jsou zase normální. Jako jsou teď?"
Edward se znova usmál. "No, nejsem si jistý, co myslíš tím normální. Viděla jsi moji rodinu, jak prochází životem obstojně lidským způsobem, ale v noci jsi spala." Zamrkal na mě. "Je tu ohromné množství času, když spát nemusíš. To ti pomáhá vyvažovat tvoje... zájmy docela snadno. Je tu důvod, proč jsem nejlepší muzikant v rodině, proč - kromě Carlislea - jsem přečetl nejvíce knih, studoval nejvíce věd, mluvím plynule nejvíce jazyky... Emmett by ti řekl, že jsem takový všechno-zná kvůli čtení myšlenek, ale pravda je, že jsem měl jen spoustu volného času."
Oba jsme se zasmáli a ten pohyb našeho smíchu zajímavě zapůsobil na naše spojená těla, účinně ukončujíc tuto konverzaci.

25. Laskavost

Bylo to jen chvilku po tom co mi Edward připomněl moje priority.
Řekl jen jedno slovo.
"Renesmee…"
Povzdechla jsem si. Určitě se brzo probudí.Musí být skoro sedm.Hledala mě?
Najednou panika zmrazila moje tělo.Jak bude vypadat dnes?
Edward pocítil rozptýlení. "Vše je v pořádku ,lásko. Obléknem se a zpátky v domě budeme za 2 vteřiny."
Asi jsem vypadala jako karikatura, tím jak sem vyskočila a pak se podívala na něho - jeho diamantové tělo se slabě třpytilo v pronikavém světle - a pak na západ, kde Renesmee čekala, pak zase na něj , pak směrem k ní, moje hlava házela ze strany na stranu víc jak desetkrát za vteřinu. Edward se usmál ale nesmál,byl to silný muž.
"Záleží jen na rovnováze, lásko. Jsi ve všem tak dobrá, nepředstavoval jsem si, že to dá tolik práce brát to v perspektivně."
"A máme celou noc, že?"
Široce se usmál. "Myslíš, že bych tě mohl vzít převléct, když tu ještě není skříň?"
Bylo by už moc dostat mě skrz denní světlo.Měla bych balancovat s touto ohromující, zničující touhou,jako že bych mohla být dobrá - bylo těžké myslet na to slovo.
Ačkoli Renesmee byla velmi skutečná a podstatná v mém životě, bylo stále obtížné myslet na sebe samu jako na matku.
Předpokládám, že kdokoliv cítil to samé jako já, ačkoliv bez 9 měsíců, které máme pro užití té představy. A s dítětem, které se mění každou hodinu.
Myšlenka na Renesmeein rychlý život mě zase okamžitě vystresovala.

Nikdy jsem nepřestala myslet na ty dvojité ozdobně vyřezávané dveře, které zachytily můj dech před zjištěním co Alice udělala.Jen jsem vrazila skrz ně, se záměrem vzít si to první, co se mi připlete pod ruce. Nevěděla jsem že to nebude tak lehké.
"Které z nich jsou moje?"zasyčela jsem. Jak sliboval , pokoj byl větší než naše ložnice. Možná byl větší než všechny pokoje v domě dohromady, ale rychle jsem se uklidnila.uviděla jsem stručný duševní záblesk do Alice snažící se přesvědčit Esme na ignoraci klasických rozměrů o dovolení téhle zrůdnosti.
Divila jsem se jak to Alice vyhrála.
Vše bylo zabaleno v oděvních taškách, starodávných a bílých v řadě za sebou.
"Jak nejlíp tak všechno, ale tahle polička "dotknul se tyče, která se táhnula podél poloviční zdi nalevo ke dveřím "je tvoje."
"Všechno tohle?"
Pokrčil rameny.
"Alice," řekli jsme společně. On řekl její jméno jako vysvětlení, já jako kletbu.
"Fajn,"mumlala jsem a rozepnula jsem zip zavřené tašky. Zabručela jsem když jsem uvnitř uviděla až na zem dlouhé hedvábné šaty - miminkovská růžová.
Nalézt něco normálního na sebe by mi zabralo celý den.
"Pomůžu ti," nabídl se Edward. Pozorně čichal ve vzduchu a pak následoval nějakou vůni na konec toho dlouhého pokoje.Byla tam vestavěna skříň. Začal čichat znova, otevřel a vytáhl.S vítězným úšklebkem mi obratně nabídl seprané džíny.
Proplula jsem k němu "Jak jsi to udělal?"
"Džínovina má vlastní vůni jako cokoliv jiného. Teď ....strečovou bavlnu?"
Následoval svůj nos k poloviční poličce, vyhrabujíc bílé triko s dlouhým rukávem. Hodil ho po mě.
"Dík," řekla jsem ohnivě. Vdechovala jsem každou barvu , abych si zapamatovala vůni pro budoucnost v tomhle bláznivém šatníku. Pamatuji si hedvábí a satén, budu se snažit jim vyhýbat.
Trvalo mu to jen sekundu najít vlastní oblečení - když jsem ho neviděla neoblečeného, zapřísáhla jsem se že není nic krásnějšího než Edward v jeho khaki kalhoty a bledě béžový svetr - a pak mě vzal za ruku. Skočili jsme přes skrytou zahradu, přeskočili lehce kamennou zeď a trefili jsme do lesa mdlým sprintem. Natáhla jsem volnou ruku, mohli bychom závodit zpět. Teď mě nechal zvítězit.
Renesmee byla vzhůru. Seděla na zemi s rose a Emettem visícím nad ní, hrající si s malou hromadou zkrouceného stříbra. Měla rozbitou lžíci v pravé ruce.Hned jak mě spatřila skrz sklo, zahodila lžíci na zem - kde zanechala ve dřevě škrábanec - a zamířila pánovitě mým směrem. Její obecenstvo se rozesmálo; Alice, Jasper , Esme a Carlisle seděli na pohovce, sledujíc jí jako nějaký poutavý film.
Byla jsem skrz dveře dřív než jejich smích sotva začal, skákajíc přes pokoj a beroucí ji nahoru z podlahy ve stejné vteřině. Široce jsme se na sebe usmívaly.
Byla jiná, ale ne moc. Zase trochu delší, její proporce se rozšiřovaly z maminkovských na dětské.Její vlasy byly delší o čtvrt palce, kudrliny energické jako jaro se všemi pohyby.Chtěla bych moji představivost nechat běžet divoce zpět na výlet a představit si to horší. Díky za moje přehnané obavy, tyto malé změny byly téměř útěchou. Dokonce i bez Carlislových měření bych si byla jistá, že se mění pomaleji než včera.
Renesmee poklepala moje tváře. Soupeřila jsem. Byla zase hladová.
" Jak dlouho už je vzhůru?" zeptala jsem se jak Edward zmizel do kuchyně. Byla jsem si jistá že tam jde proto, aby jí připravil snídani, když uviděl na co myslela tak čistě jako já. Zajímala

jsme se jestli by si někdy všiml jejího malého škubnutí, když by byl jen jeden jediný kdo ji zná. Jemu by to pravděpodobně přišlo jako slyšet kohokoliv jiného.
"Jen pár minut," řekla Rose. "Chtěli jsme tě zavolat brzo. Ptala se po tobě - dožadovala by byl lepší popis. Esme obětovala její druhý nejlepší stříbrný servis pro pobavení téhle malý příšerky." Rose se usmála na Renesmee uspokojující láskou, že kritika byla úplně beztížná.
"Nechtěli jsme tě….ehm,rušit."
Rasalie si kousla rty a dívala se jinam, snažila se nesmát.Mohla jsem cítit Emmettův tichý smích za mnou, posílal vibrace skrz základy tohoto domu.
Držela sem bradu nahoře. "Musíme zařídit ihned tvůj pokoj," říkala jsem Renesmee. " Bude se ti to tam líbit. Je to kouzelné." Koukla sem na Esme. "Moc děkuji Esme . Je absolutně perfektní."
Než mohla Esme odpovědět se Emmett zase rozesmál - tentokrát to nebylo potichu.
"Takže pořád stojí?" zvládl vypustit z pusy mezi řehtáním. " Já myslel že vy dva budete klepat štěrk ještě teď . Co jste vlastně dělali minulou noc? Diskutovali o národním dluhu?" zařval smíchy.
Zaskřípala sem zubama a připomněla sem si negativní následek když jsem včera dostala ze sebe moji náladu. Samozřejmě Emmett nebyl tak křehký jako Seth…
Myšlení na Setha mě znejistilo. "Kde jsou dnes vlci?" Podívala jsem se z okna, ale žádné znamení příchodu Leah.
"Jacob odstartoval dneska pěkně brzo," řekla mi Rosalie, její čelo se trochu zamračilo. "Seth ho následoval."
"Co ho naštvalo?" zeptal se Edward když přinesl Renesmee hrnek. V paměti Rosalie musí být víc, mohla sem to poznat z jejího výrazu.
Bez dechu jsem dala Renesmee Rosalii. Se super sebekontrolou, možná, ale nebylo na výběr.Budu schopná jí nakrmit, ale teď ještě ne.
"Nevím..nebo sem se spíš nestarala," zabručela Rosalie, ale na Edwardovu otázku odpověděla úplně. "Koukal jak Nessie spí , měl otevřenou pusou jak debil a pak najednou vyskočil na nohy bez jakéhokoliv vyvolání - toho sem si všimla no - a vyřítil se ven.Byla jsem ráda, že jsme se ho zbavili. Čím víc času tady tráví tím je menší šance že odstraníme ten smrad."
"Rose,"Esme mírně peskovala.
Rosalie pohodila vlasy "Přepokládám že na tom nezáleží. Nebudeme tu moc dlouho."
"Klidně řeknu, že možná bychom měli jít rovnou do New Hampshiru a dát věci do pořádku," řekl Emmett, samozřejmě pokračujíc v dřívější konverzaci. "Bella se už registrovala na Dartmouth. Nevypadá, že by dlouho nebyla schopná ovládat školu." Otočil se a podíval se na mě se škádlivým úšklebkem."Jsem si jistý že budeš ve třídě jednička, zřejmě tady není pro tebe nic zajímavého kromě studování v noci."
Rosalie se zahihňala.

Neztrať rovnováhu, neztrať rovnováhu, zpívala sem si pro sebe. Byla jsem pak na sebe pyšná, že jsem zachovala chladnou hlavu.

Byla jsem velmi překvapená, že Edward ne.
Zavrčel - náhlý, šokovaně skřípavý zvuk - a nejčernější zuřivost se z jeho výrazu valila jako bouřkové mraky.
Předtím nikdo z nás neodpověděl, Alice byla na nohou.

"Co to udělal?Co to ten pes udělal, že vymazal celý rozvrh na dnešní den? Já vůbec NIC nevidím. Ne!" Vystřelila na mě letmý mučednický pohled. "podívej se na sebe! Potřebuješ mě, abych ti ukázala jak používat šatnu."
Na sekundu jsem byla vděčná za cokoliv až na Jacoba.
A pak se Edwardovy ruce zatnuly v pěsti a vrčel, "Řekl to Charliemu. Myslí si že Charlie ho poslechne. Přijdou sem. Dnes."
Alice řekla slovo, které znělo velmi zvláštně z jejího trylkování , ušlechtilého hlasu, a pak ,zastřená v pohybu, vyrazila ven ze zadních dveří.
"Řekl to Charliemu?"zalapala jsem po dechu. "Ale ..nerozuměl? Jak to mohl udělat?" Charlie o mě nemohl vědět! O upírech!To by ho zařadilo a udeřilo do seznamu, že ani Cullenovi mu z něho nemohou pomoci. "Ne!"
Edward promluvil skrz zuby."Jacob je teď na cestě."
Muselo začít pršet dál na východě.Jacob přišel dveřmi, třesoucí svými mokrými vlasy jako pes, zatracené kapičky na koberci a na pohovce kde dělaly trochu okolo šedé skvrny na bílém. Jeho zuby se třpytily zase na tmavých rtech; jeho oči byly jasné a vzrušené.Chodil trhavými pohyby jako kdyby byl celý rozrušený z toho že mému otci zničil život.
"Čau lidi,"pozdravil nás,šklebíc se.
Bylo perfektní ticho.
Leah a Seth proklouzli za ním, v jejich lidské podobě - nyní; obě z jejich rukou byly roztřesené s napětím v místnosti.
"Rose," řekla jsem a natáhla moje ruce. Bezeslova mi Rosalie předala Renesmee. Tiskla jsem si jí k mému nehybnému srdci , držíc jí jako talisman proti unáhlenému chování.Měla bych si jí nechat v mých rukách až do doby než si budu jistá mým rozhodnutím zabít Jacoba, které bylo radši založeno na zcela rozumném soudu než na zuřivosti.
Byla velmi tichá, poslouchala a koukala se. Jak moc rozumí?
"Charlie tady bude brzo," promluvil ke mně Jacob uvolněně."Jen pozor!Předpokládám, že Alice ti dá sluneční brýle nebo něco takového."
"Nepředpokládáš nějak moc?,"prskala jsem přes zuby "Co. Jsi. To. Udělal?"
Jacob se váhavě usmál, ale ještě trochuukončil odpověď skutečně. "Blondýna a Emmett mě vzbudili toto ráno a povídali si o všech tvých posunech přes terén.Jako já bych tě mohl opustit. Charlie byl ta nejtěžší otázka,nemám pravdu? Tak problém vyřešen."
"Uvědomuješ si co jsi udělal?Nebezpečí, do kterého si ho vystavil?"
Zafuněl "Já ho nevystavil nebezpečí. Kromě tebe. Ale ty máš nějaký druh mimořádné sebekontroly, že? Není to dobrý jako čtení myšlenek kdyby ses ptala. Mnohem méně vzrušující."
Edward se přesunul, skákajíc přes pokoj aby dostal Jakobův obličej. Ačkoliv byl o půl hlavy menší než Jacob , Jacob se nahnul pryč od jeho ohromujícího hněvu jako když Edward je věží nad ním.
"To byla jenom teorie, psisko,"vrčel." Myslíš , že bychom to měly otestovat na Charliem? Uvažoval si o psychické bolesti, kterou tím Belle způsobíš, když bude odolávat? Nebo citovou bolest, když se jí to nepovede? Předpokládám co se stane Belle když nebude mít strach o tebe!" vyplivl poslední slovo.
Renesmee úzkostlivě tiskla její prsty na moje tváře, opakování bylo v její hlavě úzkostlivě zbarvené.
Edwardova slova konečně odřízly Jacoba od jeho divně elektrické nálady.Jeho ústa klesla do zamračeného pohledu. "Bella bude cítit bolest?"
"Jako kdyby sis strčil vypalovací želízko rozpálené do běla dolů do krku."

Ustoupila jsem pamatujíc si vůni čisté lidské krve.

"To já nevěděl,"šeptal Jacob.

"možná by bylo lepší se první zeptat," vrčel Edward zpátky přes zuby.

"Kéž by jste mě zastavili."

"Měl jsi být zastaven…"

"Toto není o mě ," přerušila jsem je. Stála jsem velmi tiše, stále držíc Renesmee , a vyrovnaně. "Je to o Charliem, Jacobe. Jak jsi ho mohl takto přivést do nebezpečí? Uvědomuješ si že je pro něj jen možnost smrt nebo upíří život?" můj hlas se třásl se slzami v očích které nebudu moci dlouho prolévat.

Jacob byl stále ustaraný z Edwardova obvinění, ale to moje ho nějak netrápilo."Uvolni se Bello, neřekl jsem mu nic co jsi neplánovala že mu řekneš."

"Ale on přichází!"

"Jo,to je ten nápad. Nebyla to celá ´nech ho si to špatně vyložit´ věc co jsi plánovala?Myslím že jsem poskytl pěknou návnadu jestli to tak můžu říct."

Moje prsty se ohnuly od Renesmee. Bezpečně jsem se k nim otočila zády. "Řekni to rovnou, Jacobe. Nemám na to trpělivost."

"Neřekl jsem mu nic o tobě, Bells. Ne opravdu. Řekl jsem mu o mě.No, ukázal by bylo lepší slovo."

"Přeměnil se před Charliem," Edward zasyčel.

Zašeptala jsem,"Cože si to udělal?"

"Je odvážný,stejně jako ty. Nesložil se nebo něco takového.Musím říct, že jsem byl ohromený.Neměla jsi vidět jeho obličej když jsem se začal svlékat, přesto.Nedocenitelný," Jacob se radostně zasmál.

"Ty naprostý blbče!Chceš aby dostal infarkt?!"

"Charlie je v pohodě.Je silný. Když tomu dáš minutku uvidíš že jsem ti udělal laskavost."

"Máš toho Jacobe jen půlku." Můj hlas byl rozlehlý a tvrdý."Máš 30 vteřin abys mi řekl každý slovo než dám Renesmee Rosalii a utrhnu tu tvojí ubohou hlavu.A Seth tentokrát nebude schopný mě zastavit."

"Ježíši Bello.Nikdy jsi nebyla tak melodramatická. Má to něco společného s upírovskejma věcma?"

"Dvacet šest sekund."

Jacob protočil očima a sedl si na nejbližší židli. Jeho malá smečka se pohybovala a stála podél jeho boku, už ne tak uvolněně jak se zdálo být. Leahiny oči se na mě koukaly se zuby mírně odhalenými.

"Tak tohle ráno jsem zaklepal na dveře u Charlieho a zeptal jsem se ho, jestli se se mnou nechce projít.Byl zmatený, ale když jsem mu řekl že je to o tobě a že jsi byla zpátky ve městě, následoval mě ven do lesa. V každém případě jsem mu řekl že nejsi nemocná a ty věci byly trochu podivný ale dobrý. Právě chtěl jít za tebou ale řekl jsem mu že mu musím něco ukázat jako první. A pak jsem se přeměnil."pokrčil rameny.

Moje zuby se jako plstnatý zlozvyk srazily."Chtěla sem každé slovo, ty monstrum."

"Dobře, jen si říkala že mám 30 vteřin - okay,dobře." Můj výraz ho musel přesvědčit že nejsem v náladě pro škádlení. "Počkejte…přeměnil jsem se zpět a oblékl,a pak až začal zase dýchat, jsem řekl něco jako ´Charlie, nežiješ ve světě ve kterým si myslíš že žiješ. Dobrá zpráva je že se nic nemění - kromě toho že to víš.Život jde pořád stejnou cestou. Můžeš jít přímo zpátky předstírajíc že ničemu z tohohle nevěříš."

"Dal jsem mu minutu, aby si to vše srovnal v hlavě a pak chtěl vědět, o co opravdu jde s tou nemocí. Řekl jsem mu, že jsi byla nemocná, ale že už jsi v pohodě - řekl jsem mu jen, že jsi se změnila k lepšímu,zlepšila. Chtěl vědět co myslím tou změnou a já mu jen řekl, že teď vypadáš víc jako Esme než jako Renée." Edward zasyčel zatímco já hrála v hororu; zamířil nebezpečným směrem.

"Za pár minut, se zeptal, velmi tiše, jestli ses taky změnila ve zvíře. A já řekl ´to by si přála,bylo by to tak cool!´" Jacob se zachechtal.

Rosalie ze sebe vydala zvuk odporu.

"Začal jsem mu vyprávět víc o vlkodlacích, ale nedostal jsem z něj ani slovo - Charlie mě odřízl a řekl že radši nechte vědět nic určitého.. Pak se zeptal, jestli jsi věděla to věděla než jsi si vzala Edwarda, a já řekl ´Ovšem, věděla o tom už roky, od tý doby kdy přijela do Forks.´To se mu moc nelíbilo. Nechal jsem ho mluvit až do té doby než odešel z osnovy.Poté, co se uklidnil, chtěl jen dvě věci. Chtěl tě vidět, tak jsem mu řekl že bude lepší když mi dá náskok, abych vám to vysvětlil."

Zhluboka jsem se nadechla. " A co byla ta druhá věc, kterou chtěl?"

Jacob se usmál. "Bude se ti to líbit. Jeho hlavní požadavek byl to, abych to řekl všechno,když je to možné. I když to pro něho nebylo naprosto podstatné, aby vše věděl a pak to v sobě držel. Jen to potřeboval vědět."

Poprvé jsem cítila úlevu od té doby co Jacob přišel. "Můžu tu část ovládat."

"Víc než to, chtěl by právě předstírat že je to normální." Jacobův úsměv se změnil na samolibý;musel vědět, že bych jako první neklidně omdlévala z vděčnosti.

"Co jsi mu řekl o Renesmee?"zápasila jsem abych udržela v mém hlase okrajovou břitvu, bojujíc s neochotným oceněním. Bylo to předčasné. Stále zde bylo moc špatností s touhle situací. I když Jacobův zásah způsobil lepší reakci než v jakou bych doufala…

"No jo. Tak jsem mu řekl, že ty a Edward jste zdědili novou malou pusu k nasycení." Pohlédl na Edwarda. " Je to tvůj osiřelý svěřenec - jako Bruce Wayne a Dick Grayson." Jacob si odfrkl."Nikdy jsem nemyslel že budu úmyslně lhát kvůli tobě. To je součást celé hry, správně?"Edward v žádném směru nezareagoval , tak Jacob šel dál."Charlie byl tímto bodem šokován,ale zeptal se, jestli jste jí neadoptovali. ´Jako dceru?Jako bych byl druh dědečka?´byly jeho přesné slova. Řekl jsem mu že jo. ´Gratulace, děda´ a tak možně. Dokonce se trochu usmál."

Bodavě jsem se vrátila do svých očí, ale tentokrát ne bez obav nebo bez muk. Charlie se usmíval nad představou být dědeček? Charlie se chtěl setkat s Renesmee.

"Ale ona se mění tak rychle,"zašeptala jsem.

"Řekl jsem mu, že je mnohem víc zvláštní než my všichni dohromady." Řekl Jacob něžným hlasem. Vstal a šel přímo ke mně, mávajíc odtud na Setha a Leah, když ho začali následovat.Renesmee se k němu natáhla, ale já jí sevřela pevněji. "Řekl jsem mu ´Věř mi, nebudeš o tom chtít vědět. Ale když budeš umět ignorovat všechny tyto divné věci, budeš ohromený. Je to ta nejbáječnější osoba na celém světě. ´ A pak jsem mu řekl, že pokud se s tím srovná a hodí to za hlavu, bude mít možnost se s ní setkat. Ale pokud je to pro něj moc, byla bys ho opustila. Řek, že nikdo z něj nikdy nevynutil tolik informací, a že se s tím srovná."

Jacob na mě zíral s polovičním úsměvem, čekajíc.

"Nechystám se ti poděkovat," řekla jsem mu. "Pořád jsi Charlieho vystavil obrovskému riziku."
"Omluvám se za to, že jsem tě zranil. Nevěděl jsem, že to bude takové. Bello, věci se s námi změnily, ale vždy budeš moje nejlepší kamarádka a stále tě budu milovat. Ale správnou cestou. Je tu konečně rovnováha. Oba máme člověka, bez kterého nemůžeme žít."
Usmál se tím Jacobovskám úsměvem. "Stále přátelé?"
Snažila jsem se vzdorovat jak nejvíc jsem mohla, úsměv jsem mu opětovala. Ale jen malinký úsměv.
Natáhl ruku: nabídka.
Zhluboka jsem se nadechla a posunula Renesmeeinu váhu na jednu ruku. Položila jsem mojí levou ruku do té jeho - dokonce ani neucukl před mou chladnou pokožkou. " když dnes večer nezabiju Charlieho, budu zvažovat, že na to zapomenu."
" Když dnes večer nezabiješ Charlieho, budeš mi toho ohromně dlužit."
Protočila jsem očima.
Natáhl svou druhou ruku k Renesmee a tentokrát se mě zeptal. "Můžu?"
"Vlastně jí držím abych neměla ruce volné k tomu, abych tě zabila, Jacobe. Možná později."

Povzdechl si ale nepospíchal na mě. Rozumný.

Alice běžela zpět skrz dveře, s rukama plnýma a výrazem slibující zuřivost.

"Ty, ty a ty," rafala zlostně na vlkodlaky. "Pokud chcete zůstat, jděte do rohu a chvilku tam buďte. Potřebuji vidět. Bello, radši jim taky dej dítě. V každém případě budeš potřebovat volné ruce."

Jacob se vítězně zašklebil.

Nezředěná obava prošla mým žaludkem jako ta ohavnost, která mě měla uhodit. Zahrávala jsem si s mojí pochybnou sebekontrolou a s mým čistě lidským otcem jako s morčetem. Edwardova dřívější slova mě udeřila znovu do uší.

Uvažoval si o psychické bolesti, kterou tím Belle způsobíš, když bude odolávat? Nebo citovou bolest, když se jí to nepovede?

Nedokázala jsem si představit bolest neúspěchu. Moje dýchání se změnilo na lapání po dechu.

"Vem jí," šeptala jsem, posunujíc Renesmee do Jacobových rukou.

Přikývnul, se zájmem se mu svraštilo čelo. Ukázal na ostatní a ti šli do odlehlého rohu místnosti. Seth a Jake skloňujíc se hned k podlaze, ale Leah zatřásla hlavou a našpulila pusu.

"Můžu odejít?"mrmlala. Znepokojeně se koukla na své lidské tělo, oblečená do stejného špinavého trička a bavlněných kraťasů, které nosí ke mně už další den, její krátké vlasy trčely v nezvyklých trsech. Její ruce se pořád třásly.

"Samozřejmě," řekl jacob.

"Zůstaň na východě, ať si nezkřížíš cestu s Charliem." přidala Alice.

Leah se nepodívala na Alici, sehnula se k zadním dveřím a šlápla do seskupeného křoví.

Edward byl zpátky u mě, hladící můj obličej. "Dokážeš to. Vím, že jo. Pomůžu ti, my všichni."

Potkala jsem se s Edwardovýma očima s panikou křičící z mého obličeje. Byl silnější, aby mě zastavil, když se špatně pohnu.

"Kdybych ti nevěřil, že se budeš ovládat, mohli bychom dnes zmizet. Teď hned. Ale ty to dokážeš.A budeš šťastnější, když budeš moci mít Charlieho ve svém životě."
Snažila jsem se zpomalit mé dýchání.

Alice natáhla ke mně ruku. Na její dlani byla bílá krabička." Tyhle budou provokovat tvoje oči - ne bolet, ale zamlží tvůj pohled. Je to otravné. Taky nebudou odpovídat tvé původní barvě, ale je to stále lepší než jasně červená, že?"

Vyhodila krabičku s čočkami do vzduchu a já ji chytila.

"Kdy jsi to.."

"Než jsi odjela na líbánky. Byla jsem připravená na různé možné druhy budoucnosti."

Přikývla jsem a otevřela nádobu. Nikdy předtím jsem nenosila čočky, ale nemohlo to být tak těžké. Vzala jsem malou hnědou čtvrtinovou kouli a stiskla ji, dutou stranou ke mně, do mého oka.

Zamrkala jsem, a vrstva přerušila můj pohled. Mohla jsem přes ní vidět, samozřejmě, ale také jsem viděla strukturu tenké přepážky. Moje oko udržovalo zaostření na mikroskopické trhliny a zvlněné části.

"Vidím co jsi myslela,"mumlala jsem když jsem byla přilepená na jinou. Zkoušela jsem tentokrát nemrkat. Moje oči automaticky chtěly vypudit tu překážku.

" Jak vypadám?"
Edward se usmál. "Nádherně. Samozřejmě…"
"Jo, jo, vždycky vypadá nádherně," Alice ho ukončila, ačkoliv netrpělivě." Je to lepší než červená, ale je to nejlepší pochvala kterou ti můžu dát. Blátivé hnědá. Tvoje hnědá byla mnohem hezčí. Měj na paměti, že to nebude trvat věčnost - jed z tvých očí se rozpustí za pár hodin. Tak když Charlie zůstane dýl, musíš se omluvit a jít si je vyměnit. Což je dobrý nápad, protože lidé potřebují na záchod.ů Zatřásla hlavo. "Esme, dej jí pár rad jak hrát člověka, mezitím já zásobím toaletu čočkami.
" Jak dlouho ještě?"
"Charlie tady bude za 5 minut. Bude to jednoduché."
Esme jednou přikývla a vzala mě za ruku "hlavní věcí je nesedět příliš tiše nebo pohybovat příliš rychle," říkala mi.
"Sedni si když si sedne on," vložil se do toho Emmett. " Lidé nemají rádi když stojí."
"Nech svoje oči bloudit každých třicet sekund nebo tak nějak," Jasper přidal. "Lidé nezírají na jednu věc moc dlouho."
"Zkřiž nohy asi na pět minut a pak na dalších pět minut je překřiž u kotníků," řekla Rosalie.
Pokaždé jsem přikývla na každou radu.Stejné věci jsem zpozorovala včera. Myslela jsem, že bych mohla napodobit jejich činy.
" A mrkej nejméně třikrát za minutu, " řekl Emmett. Zamračil se, pak skočil ke konec stolu, kde byl televizní dálkový ovladač. Přepnul televizi na nějakou univerzitní fotbalovou hru a přikyvoval si.
"Hýbej taky rukama.Dávej si vlasy za krk nebo předstírej, že se někde škrábeš," řekl Jasper.
"Řekla jsem Esme,"stěžovala si Alice , když se vrátila. "Zničíte jí."
"Ne, myslím že to všechno mám." Řekla jsem. "Sedět, koukat okolo, mrkat, šít sebou."
"Správně," schválila Esme. Objala moje ramena.
Jasper se zamračil." Musíš zadržet dech jak nejvíc to bude možné, ale musíš trochu hýbat rameny aby to vypadalo, že dýcháš."
Nadechla jsem se ještě jednou a zase jsem přikývla.
Edward mě objal z volné strany. "Dokážeš to,"opakoval, povzbudivě mumlajíc do mého ucha.
"Dvě minuty," řekla Alice. "Možná bys měla už vyrazit na pohovku. Po tom všem se musíš cítit špatně. Poprvé tě nebude chtít vidět, jak se pohybuješ tímto způsobem."
Alice mě položila na pohovku. Snažila jsem se pohybovat pomalu, nemotorně pohybovat končetinami. Protočila oči, nemohla jsem být v tom tak dobrá.
"Jacobe, potřebuji Renesmee, "řekla jsem.
Jacob se zamračil, nehýbajíc.
Alice zatřásla hlavou. "Bello, to mi moc nepomůže vidět."
"Ale já jí potřebuji.Ona mě mírní." Prudkost paniky v mém hlase byla neklamná.

"Fajn,"naříkala Alice. "Drž jí ještě jak dlouho budeš chtít a já se budu snažit koukat okolo ní." Unaveně vzdychla, jako kdyby pracovala o prázdninách přesčas. Jacob taky vzdychl, ale přinesl my Renesmee, a pak rychle ustoupil z rozzlobeného pohledu Alice.
Edward si sedl za mě a položil ruce kolem mě a Renesmee.Opřel se dopředu a velmi vážně se podíval Renesmee do očí.
"Renesmee, někdo velmi zvláštní se přijde podívat na tebe a na tvou mámu," řekl s vážným hlasem, jako kdyby očekával, že bude rozumět každému slovu. Rozuměla?Podívala se na něj zpět s čistýma, vážnýma očima. "Ale on není jako my nebo jako Jacob. Musíme na něj být velmi opatrní. Nesmíš mu říkat věci jako to říkáš nám."
Renesmee se dotkla jeho obličeje.
"Přesně," řekl. " A bude tě dělat žíznivou. Ale nesmíš ho kousnout. Nehojí se jako Jacob."
"Může ti rozumět?" zašeptala jsem.
"Ona rozumí. Budeš opatrná, že jo, Renesmee? Pomůžeš nám?"
Zase se ho dotkla.
"Ne, nevadí mi, že koušeš Jacoba. To je v pohodě."
Jacob se zachechtal.
"Možná bys měl odejít, Jacobe." Řekl Edward chladně, zlostný v jeho směru.Edward neodpustí Jacobovi, protože ví, bez ohledu na to co se stane, že to bude bolestivé.Ale měla bych brát bolest šťastně, když to bude nejhorší věc, které budu dnes večer čelit.
"Řekl jsem Charliemu, že tu budu," řekl Jacob. "Potřebuje mravní podporu."
"Mravní podpora," posmíval se Edward. "Jak Charlie vzdáleně ví, ty jsi ta nejvíc odpuzující příšera z nás všech."
"Odpuzující?" Jake protestoval, a pak sám sobě potichu zasmál.
Slyšela jsem zastavení pneumatik na klidné, vlhké zemi Cullenovic cesty, a moje dýchání zase bodalo. Moje srdce by tlouklo o závod. Byla jsem úzkostlivá z toho, že moje tělo nemělo ty správné reakce.
Soustředila jsem se na tlukot Renesmeeina srdce, abych se uklidnila. Pracovalo pěkně rychle.
"Dobrý, Bello." Jasper souhlasně zašeptal.
Edward utáhl jeho ruce kolem mých ramen.
"Jsi si jistý?" zeptala jsem se ho.
"Rozhodně. Můžeš udělat cokoli." Usmál se a políbil mě.
Nebyla jsem přesně na jeho rtech a moje divoká upíří reakce mě odzbrojila. Edwardovy rty byly jako výstřel návykové látky do mé nervové soustavy. Okamžitě jsem zatoužila po víc. Sebrala jsem všechno moje soustředění na to, že mám v rukách dítě.
Jasper vycítil změnu mé nálady.
"Ehm, Edwarde, myslím, že bys jí právě teď neměl takhle rozptylovat. Potřebuje být schopná se soustředit." Edward se odtáhl pryč. " Ups," řekl.
Zasmála jsem se. To měla být moje dráha z úplného začátku, z úplně první pusy.
"Později," řekla jsem a předtucha zkroutila moje břicho v míč.
"Soustřeď se, Bello." nutil mě Jasper.

"Správně." Zatlačila jsem chvění pryč. Charlie, to byla teď hlavní věc. Ochránit dnes Charlieho. Když tak máme celou noc…

"Bello."

"Promiň Jaspere."

Emmett se smál.

Zvuk Charlieho policejního auta byl blíž a blíž. Vteřina lehkomyslnosti uplynula všichni byli tiše. Zkřížila jsem nohy a cvičila moje mrkání.

Auto se zastavilo před domem a bylo nečinné pár sekund. Zajímalo mě jestli byl Charlie taky nervózní jako já. Pak motor ztichl a dveře bouchly.Tři kroky přes trávu a pak osm opakujících se bouchnutí do dřevěných schodů. Další čtyři bouchnutí kroků přes verandu. Pak ticho. Charlie se dvakrát hluboce nadechnul.

Vdechovala jsem, což by mohlo být naposledy. Renesmee se hlouběji uvelebila v mém náručí, skrývajíc její obličej v mých vlasech.

Carlisle šel otevřít dveře.Jeho přetížený výraz se změnil na jedno z přivítání, jako když přepnete televizi na jiný kanál.

"Ahoj Charlie," řekl, vypadajíc náležitě v rozpacích. Konec konců, předpokládali jsme, že budeme v nějakém centru pro tlumení bolesti v Atlantě. Charlie věděl, že by lhal.

"Carlisle," Charlie se s ním strnule přivítal. "Kde je Bela?"

"Přímo tady, tati."

Ugh. Můj hlas byl tak špatný. Plus, mám jen omezenou zásobu vzduchu. Rychle jsem polkla a doplnila, potěšená, že Charlieho vůně ještě nenaplnila místnost.

Charlieho prázdný výraz mi řekl, jak mimo byl můj hlas. Jeho oči namířily na mě a rozšířily se.

Četla jsem pocity, které se rolovaly přes jeho obličej.

Šok. Nedůvěra. Bolest. Ztráta. Obava. Hněv. Podezíravost. Větší bolest.

Kousala jsem si rty. Bylo to vtipné. Moje nové zuby byly ostřejší oproti mé žulové pokožce než moje lidské zuby vůči mým jemným lidským rtům.

"Jsi to ty, Bello?" zašeptal.

"Jo."trhla jsem sebou při tom vánku - zvonivém hlase. " Ahoj tati."

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

"Hej Charlie," přivítal ho Jacob z rohu. "Jak se vede?"

Charlie se jednou na Jacoba zamračil,otřesen vzpomínkou, a pak na mě zase zíral.

Pomalu, Charlie šel přes pokoj, až když byl pár stop ode mě. Skočil obviňujícím pohledem na Edwarda a pak po mě jeho oči šlehly zpět. Teplo jeho těla proti mně pálivě tlouklo s každým pulsem jeho srdce.

"Bello?" zeptal se znova.

Mluvila jsem tišším hlasem , snažíc se nevybočovat z kruhu. "Jsem to opravdu já."

Jeho čelist se zastavila. "Promiň tati." Řekla jsem.

"Jsi v pořádku?" vyžadoval.

"Opravdu a upřímně skvěle," slíbila jsem. "Zdravá jako
řípa."

To bylo to pro můj kyslík.

"Jake mi řekl, že to bylo ..nezbytné.Že by jsi jinak umřela." Řekl ty slova, jako kdyby jim ani trochu nechtěl uvěřit.

Zocelila jsem se, soustředíc se na Renesmeeinu horkou váhu, opřená o Edwardovu podporu, jsem se zhluboka nadechla.

Charlieho vůně byla plná ohně, bijící přímo skrz moje hrdlo. Ale bylo to mnohem víc, než bolest. Bylo to také horké bodnutí touhy. Charlie voněl mnohem víc lahodně než cokoliv jiného, co jsem si představovala. Charlie mě lákal dvakrát tolik, než ti přitažliví cizí turisté, když jsme byli na lovu. A byl pouze pár stop ode mě., prosakujíc lákavé teplo a vlhkost suchým vzduchem.

Ale teď jsem nelovila. A byl to můj otec.

Edward mi soucitně mačkal ramena, a Jacob vystřelil omluvný pokoj na mě skrz pokoj.

Snažila jsem se sebrat a ignorovat tu bolest a touhu po žízni. Charlie čekal na mou odpověď.

"Jacob ti řekl pravdu."

"Že z tebe udělaly jednu z nich."zabručel Charlie.

Doufala jsem, že Charlie si mohl minule všimnout změny v mém novém obličeji a číst výčitky.

Pod mými vlasy, Renesmee taky zavětřila, jak se k ní Charlieho vůně zapsala. Přitáhla jsem si jí.

Charlie uviděl můj starostlivý pohled dolů a následoval ho. "Oh." Řekl, a všechen jeho hněv z jeho obličeje zmizel, zanechajíc pouze šok. "To je ona. Sirotek, jak Jacob říkal, že jste ji adoptovali."

"Moje neteř." lhal lehce Edward. Musel být přesvědčený, že podobnost mezi Renesmee a jím byla taky zřetelná k ignoraci. Nejlépe tvrdit, že souvisela z počátku.

"Myslel jsem, že jsi ztratil rodinu." Řekl Charlie, s obviněním vracejícím se do jeho hlasu.

"Ztratil jsem rodiče. Můj starší bratr byl adoptovaný, jako já. Nikdy jsem ho předtím neviděl. Ale soud mě objevil , když on a jeho žena zemřeli při autonehodě, zanechajíc pouze dítě bez žádné jiné rodiny."

Edward v tom byl dobrý. Jeho hlas byl dokonce se správným množstvím neviny. Budu potřebovat cvičit, abych to taky zvládla.

Renesmee se koukla zpod mých vlasů, znovu čichajíc. Ostýchavě pohlédla na Charlieho zpod jejích dlouhých řas a znova se ukryla.

"Je, je, no, krásná."

"Ano. " souhlasil Edward.

"Je to velká zodpovědnost. Vy dva jste teprve odstartovali."

"Co ještě bychom měli udělat?" Edward lehce otřel prsty přes její tváře. Viděla jsem ho jak se na chvilku dotknul jejích rtů - připomínka. "Chceš jí odmítnout?"

"Hmm. Dobře." Nepřítomně zatřásl hlavou. "Jake říkal, že jí říkáte Nessie?"

"Ne, neříkáme." Řekla jsem hlasem ostrým a pronikavým. "Její jméno je Renesmee."

Charlie zaostřil zpátky na mě. "Jak se na to cítíš. Možný by měli Esme a Carlisle…"

"je moje," přerušila jsem ho. "Chci jí."

Charlie se zamračil. "Uděláš mě tak brzo dědečkem?"

Edward se usmál. "Carlisle je taky dědeček."

Charlie vystřelil nedůvěřivým pohledem ke Carlislovi, stále stojící vpředu u dveří; vypadal jako Diův mladší, lépe vypadající bratr.

Charlie si odfrkl a pak se zasmál. "Odhaduji, že se cítím jaksi líp." Jeho oči zabloudily zpátky na Renesmee. "Ona je jistě něco na koukání." Jeho horký dech foukal lehce přes vesmír mezi námi.

Renesmee se nahnula směrem k pachu, setřásla pryč moje vlasy a poprvé se mu pořádně koukla do obličeje. Charlie zalapal po dechu.

Vím co viděl. Moje oči - její oči - se přesně kopírovaly do jejího perfektního obličeje.

Charlie začal zrychleně dýchat. Jeho rty se třásly, a já mohla číst ty čísla, které si mumlal. Počítal zpět, snažíc se hodit devět měsíců do jednoho. Snažíc se to dát dohromady ale, neschopný přinutit důkazy správně dopředu aby dávaly nějaký smysl.

Jacob vstal a přešel aby Charlieho poklepal po zádech. Naklonil se aby něco Charliemu zašeptal do ucha.; jen Charlie nevěděl, že to vše můžeme slyšet.

"Týká se to utajených informací, Charlie. Je to v pohodě. Slibuji."

Charlie polknul a přikývl. A pak jeho oči plápolaly, když přišel blíž k Edwardovy s pevně sevřenými pěstmi.

"Nechci vědět všechno, ale jsem hotový z těch lží."

"omlouvám se."řekl Edward klidně, "ale potřebuješ vědět víc obecný příběh než pravdu. Když budeš součástí tohoto tajemství, obecný příběh je ten, který se počítá. Je to ochrana Belly a Renesmee, která je dobrá jako klid od nás. Můžeš s tím souhlasit pro ně?"

Pokoj byl plný soch. Překřížila jsem kotníky.

Charlie se ještě jednou rozzlobil a pak stočil svůj pohled ke mně. " Mohla jsi mi dát nějaké varování, dítě."

"Opravdu by ti to ulehčilo?"

Zamračil se a pak se přede mě klekl. Mohla jsem vidět pohyb jeho krve na krku pod jeho pokožkou. Mohla jsem z toho cítit teplé vibrace.

Stejně tak i Renesmee. Usmála se a natáhla k němu jednu malou růžovou dlaň. Držela jsem její záda. Zatlačila její druhou dlaní proti mému krku, žízeň, zvědavost, a Charlieho obličej v její mysli. Byl tu útlý okraj ke zprávě kterou mi předala, že rozuměla Edwardovým slovům; potvrdila žízeň, ale převyšovala to ve stejné myšlence.

"Hou," zalapal Charlie, s očima na jejích perfektních zubech. "Kolik jí je?"

"Ehm no…"

"Tři měsíce," řekl Edward , a pak pomalu přidal, " raději, je rozměrově tří měsíčně stará, více či méně. V některých směrech je mladší, v jiných víc zralejší."

Velmi vědomě na něj Renesmee zamávala.

Charlie křečovitě zamrkal.

Jacob ho postrčil. "Říkal jsem ti že je zvláštní, že jo?"

Charlie se pod tím dotykem shrbil.

"Ale no tak , Charlie,"naříkal Jacob. " Jsem pořád ta stejná osoba, kterou jsem byl. Jen předstírej, že se dnes odpoledne nic nestalo."

Ta připomínka udělala to, že Charlieho ústa zbělela ale jednou přikývl. "A jaká je tvoje úloha v tomto všem, Jaku?", zeptal se. "Kolik moc toho Billy ví? Proč jsi tady?" Podíval se na Jacobův obličej, který žhnul , když zíral na Renesmee.

"Dobře, můžu ti odpovědět na všechno - Billy ví absolutně všechno - a to zahrnuje všechny věci a vlko.."

"Ungh!" protestoval Charlie, zakrývajíc si uši. "Nevadí."

Jacob se ušklíbl. "Všechno bude dobrý, Charlie. Jen zkus nevěřit na nic, co jsi viděl."

Můj táta mumlal něco nesrozumitelného.

"Woo!" Emmett najednou zařval jeho hlubokým basem. " Jděte Gators!"

Jacob a Charlie nadskočili. Ostatní z nás zamrzli.

Charlie se uklidnil a pak se podíval přes Emmettovi ramena. "Florida vede?"

"Právě dala první touchdown," potvrdil Emmett. Podíval se mým směrem, kývajíc jeho obočím jako lotr z varieté. "Někdo skóruje tady."

Bojovala jsem se zasyčením. Tady pře Charlie? To bylo nepřípustné.

Ale Charlie byl mimo narážku. Znova se zhluboka nadechl, nasávajíc vzduch jako kdyby se snažil ho nasát od prstů na nohou. Záviděla jsem mu. Zakymácel se na nohách, vykročil okolo Jacoba, a polovičně se skácel na volnou židli. "Dobře," vzdech si, "Odhaduji, že by jsme se měli na to podívat, když umím nad tím převzít iniciativu."

26. Zářivá

"Nevím, kolik o tom toho můžeme říct Renée." Řekl Charlie,váhajíc s jednou nohou ke dveřím. Natáhnul se a pak mu zakručelo v břiše. Přikývla jsem. "Já vím. Nechci jí vystrašit. Lepší je jí chránit. Tyhle věci nejsou pro zbabělé." Jeho rty se smutně zkřivily. " Já se tě taky snažím ochránit, i když nevím jak. Ale myslím, že jsi se nikdy nehodila do zbabělé kategorie, že jo?" Usmála jsem se zpět, táhnouc spalující dech skrz zuby. Charlie si nepřítomně poklepal břicho. "Na něco budu myslet. Máme čas to prodiskutovat, správně?" "Správně," slíbila jsem mu. Charlie se opozdil na večeři - Sue Clearwaterová vařila pro něj a pro Billyho. V nějakých pohledech to byl dlouhý den a v jiných tak krátký. To bylo to, o co teď šlo tenhle nešikovný večer, ale nejméně by jedl skutečné jídlo; byla jsem ráda, že se ho někdo snažil zadržet před

hladovějící odměnou jeho nedostatečné kuchařské způsobilosti. Celý den napětí dělalo, že minuty plynuly pomaleji; Charlie nikdy neuvolnil strnulost v ramenech. Ale nespěchal k odchodu. Koukal na celé dva zápasy - vděčně pohlcený v myšlenkách, že ani nevnímal Emmetovy podnětné vtipy, které víc poukazovaly a víc souvisely s fotbalovým utkáním - a komentáře po hře, a pak zprávy, nehybně až dokud mu Seth nepřipomněl čas. "Chceš se ještě stavit za Billym a mojí mámou, Charlie? Pojď. Bella a Nessie tady budou i zítra. Pojďme se odtud vyhrabat, eh?" Bylo jasně vidět, že Charlie nevěří Sethovu odhadu, ale následoval ho ven. Jak se zastavil, pochybnost byla zase tady. Mraky byly řídké, bude pršet. Dokonce mohlo i slunce zapadat. "Jake říkal, že mě do toho nebudete zasahovat." Mumlal teď ke mně. "Nechci to udělat, pokud bude jiná možnost, jak to obejít. To je to, proč jsme ještě tady." "Řekl, že tu budeš ještě chvilku, pokud budu dost silný a budu držet jazyk za zuby." "Ano…ale nemůžu ti slíbit, že nikdy neodejdu. Je to moc komplikované." "Týkající se utajovaných věcí." Připomněl mi. "Správně." "Navštívíš mě, pokud odejdeš?" "Slibuju, tati. Teď, když toho tolik víš, to myslím potřebuješ zpracovat,srovnat si to v hlavě. Uchovám to v tajnosti, jak dlouho budeš chtít." Půl vteřiny si něco mumlal pod vousy, pak se pomalu naklonil dopředu směrem ke mně s rukama opatrně rozevřenýma. Posunula jsem Renesmee - teď spící - na moji levou ruku, stiskla zuby, zadržela dech a ovinula mojí pravou ruku okolo jeho teplého měkkého boku. "Buď opravdu blízko." Mumlal."Opravdu blízko." "Miluju tě, tati." Šeptala jsem skrz zuby. Zatřásl se a odtáhl se. Dala jsem ruku dolů. "Taky tě miluju, dítě. Cokoliv by se změnilo, ale tohle ne."dotknul se jedním prstem Renesmeeiny růžové tváře. "Opravdu ti je hodně podobná." Zachovala jsem tvář bez výrazu, ačkoli jsem cítila něco jiného. "Myslím, že je víc jako Edward," váhala jsem a přidala, "Má tvoje kudrliny." Charlie začal a pak si odfrkl. "Heh. Myslim, že jo. Heh. Děda." Pochybně zatřásl hlavou. "Můžu jí někdy pochovat." V šoku jsem zamrkala, ale pak jsem se uklidnila. Po půl minutovém rozvažování a usouzení Renesmeeina zevnějšku - vypadala totálně mimo - jsem se rozhodla, že bych mohla dotlačit meze hranice mého štěstí, od doby kdy šli věci dobře podle plánu.. "Tady," řekla jsem a nabídla mu jí. Automaticky nešikovně udělal ze svých rukou kolébku a já mu podala Renesmee. Jeho kůže nebyla dost teplá jako její, ale pošimralo mě to v hrdle, když jsem ucítila horoucí proudění pod tou tenkou vrstvou. Tam, kde se moje bílá pleť o něj otřela, zanechala husí kůži. Nebyla jsem si jistá, jestli to byla reakce na mojí novou teplotu nebo jen duševní reakci. Charlie tiše zavrčel, jak ucítil její hmotnost. " Je no…robustní." Zamračila jsem se. Pro mě byla lehká jako pírko. Možná moje měřící schopnost byla ta tam. " Robustnost je dobrá," řekl Charlie, vidíc můj výraz. Pak si pro sebe zamumlal. " Potřebuje být silná, když je obklopená tímhle šílenstvím." Jemně uskočil rukama, kolébajících málo ze strany na stranu. "Je to nejhezčí dítě, které jsem kdy viděl, včetně tebe, dítě. Promiň, ale je to pravda." "Já vím, že je." "Krásné dítě." Řekl znova, ale tentokrát to bylo blíž broukání či cukrování. Mohla jsem to vidět v jeho obličeji - mohla jsem vidět, jak to tam sílí. Charlie byl právě bezmocný proti jejímu okouzlení jako většina z nás. Dvě vteřiny v rukách, a už si ho přivlastnila. "Můžu zase zítra přijít?" "Jasně tati. Samozřejmě. Budeme tady." "Měla bys být." Řekl vážně, ale jeho obličej byl mírný, ještě hledící na Renesmee. "Uvidíme se zítra, Nessie." "Ty taky ne." "Huh?" "Jmenuje se Renesmee. Jako Renée a Esme spojené dohromady. Bez obměn." Bojovala jsem, abych se uklidnila bez jediného nadechnutí. "Chceš slyšet její prostřední jméno?" "Jasně." "Carlie. S písmenem C. Jako Carlisle a Charlie dohromady." Charlieho oční vrásky osvětlily jeho tvář, když se široce usmál, odložil ostrahu. "Díky Bells." "Já děkuju tobě. Všechno se tak rychle změnilo. Moje hlava nepřestává myslet. Když tě nenechám teď, tak nevím jak ovládnu - realitu." Měla bych spíš říct, že nevím, jak ovládnu to, co jsem. Bylo by to mnohem víc než potřeboval vědět. Charlieho břicho zakručelo. "Běž se najíst, tati. Budu tady." Vzpomněla

jsem si na to, jak jsem se cítila, když jsem se poprvé nepohodlně ponořila do fantazie - pocit, že všechno může zmizet se světlem vycházejícího slunce. Charlie přikývl a pak mi neochotně vrátil Renesmee. Naposled se podíval na mě k domu; jeho oči byly na chvíli trochu divočejší, jak zíral okolo velkého jasného pokoje.Všichni ještě tiší, kromě Jacoba, který, jak jsem mohla slyšet, jedl v kuchyni; Alice lenošila na koberečku u schodiště s Jasperovou hlavou na klíně; Carlisle měl hlavu skloněnou nad knížkou v jeho klíně; Esme si broukala, hrající na poznámkový blok, zatímco Rosalie a Emmett položili ven pod schody základ památného domu z karet; Edward se hnal k pianu a hrál k sobě velmi něžně. Nebyl tu žádný důkaz, že by měl den skončit, že by tu měl být nějaký čas na jídlo nebo změnu aktivit na přípravu na večer. Něco nehmatatelného se na atmosféře změnilo. Cullenovi se už těžce nesnažili jako obvykle - lidská šaráda sklouzla tak jemně, dostatečně na to, aby Charlie pocítil rozdíl. Otřásl se, zatřásl hlavou a povzdechl si. "Uvidíme se zítra, Bello." Zamračil se a pak přidal,"Míním, že to není jako ty, nevypadáš.. dobře. Zvyknu si na to." "Díky tati." Charlie přikývl a šel promyšleně k autu. Koukala jsem na něj, dokud neodjel; nebylo to, až dokud jsem slyšela jeho pneumatiky trefit na dálnici, uvědomila jsem si že jsem to udělala. Opravdu jsem celý den nenapadla Charlieho. Úplně sama. Musím mít super sílu! Vypadalo to až moc dobře na to, aby to byla pravda. Opravdu můžu mít obě moje nové rodiny, a taky trochu z mé staré? Myslím, že včerejšek byl perfektní. "Páni," zašeptala jsem. Zamrkala jsem a ucítila třetí sadu rozpadlých čoček. Zvuk piana se přerušil, a Edwardova ruka mě objala a jeho brada se opřela o moje rameno. "Vzala jsi mi moje slova přímo z pusy." "Edwarde, já to dokázala!" "Jo, dokázala. Byla jsi neuvěřitelná. Všechny ty starosti okolo tvého znovuzrození a pak jsi to všechno přeskočila." Zasmál se tiše. "Kdybych si nevšiml znovuzrození, tak si ještě nejsem jistý, jestli je opravdu upír."zavolal Emmett zpod schodů. " Je moc krotká." Všechny trapné komentáře, které řekl před Charliem mi najednou znovu zněly v uších, byl to nepochybně dobrý nápad, že jsem držela Renesmee. Zcela neschopná pomoct mé reakci, jsem polohlasem zavrčela. "Oooo, děsivé," chechtal se Emmett. Zasyčela jsem , a Renesmee se pohnula v mé náruči. Několikrát zamrkala, pak se podívala okolo sebe se zmateným výrazem. Zavětřila, pak dosáhla na můj obličej. "Charlie přijde zítra." Ujistila jsem jí. "Výborně," řekl Emmett. Tentokrát se s ním smála i Rosalie. "Ne skvělé," řekl Edward opovržlivě, natahujíc ruce, aby si ode mě vzal Renesmee. Zamrkal na znamení, když jsem zaváhala, a tak, trochu zmateně, jsem mu jí dala. "Co tím myslíš?"požadoval Emmett. "Je trochu hloupé, nemyslíš, znepřátelit si silnějšího upíra v domě?" Emmett hodil zpátečku a odfrkl si . "Prosím!" "Bello," zamumlal ne mě Edward, zatímco Emmett zblízka poslouchal, "pamatuješ si, před několika měsíci,jsem se tě zeptal, co by mě jednou potěšilo, až budeš nesmrtelná?" Zvonek matně zazvonil. Probírala jsem se rozmazanýma lidskýma vzpomínkama. Za chvilku jsem si vzpomněla a zalapala po dechu, "Oh!" Alice dlouho trylkovala, zvonícím smíchem. Jacob strčil hlavu přes roh, s pusou nacpanou jídlem. "Co?" zabručel Emmett. "Opravdu?" zeptala jsem se ho. "Věř mi," řekl. Zhluboka jsem se nadechla."Emmett, jak se cítíš na malou sázku?" Najednou byl na nohách. "Strašlivé. Předlož to!" Na sekundu jsem se kousla do rtu. Byl tak obrovský. "Pokud se moc nebojíš…?" navrhl Emmett. Srovnala jsem ramena. "Ty. Já. Páka. Stůl v jídelně. Teď." Emmetův široký úsměv se roztáhl přes jeho obličej. "No Bello," řekla rychle Alice, "Myslím, že Esme má ten stůl docela ráda. Je starožitný." "Díky," ušklíbla se na ní Esme. Následovala jsem ho dozadu, směrem ke garáži; mohla jsem slyšet všechny ostatní, jak se vlekli za námi. Stál tu dost velký žulový balvan z opadající skály u řeky, zřejmě Emmetův cíl. Ačkoli velký kámen byl trochu kulatý a nepravidelný, vykoná svojí práci. Emmett umístil jeho loket na kámen a mával na mě, abych ho následovala. Byla jsem znova nervózní, jako když jsem viděla Emmettovy tlusté svaly, ale zachovala jsem klidný obličej. Edward slíbil, že budu na chvilku

silnější než kdokoliv jiný. Byl si tím tak jistý a já se cítila silně. Tak silně? Pochybovala jsem, když jsem se podívala na Emmettovy bicepsy. Ačkoli jsem nebyla ani dva dny stará, a to by mělo být k něčemu. Leda že by na mě nic nebylo normální. Možná jsem nebyla tak silná jako normální novorozený. Možná to bylo to, proč bylo ovládání se pro mě tak snadná. Snažila jsem se lhostejně nastavit můj loket proti kameni. "Dobře, Emmette. Pokud vyhraju, tak nemůžeš říct ani jedno slovo o mém sexuálním životě, nikomu, dokonce ani Rose. Ne narážky, ne poznámky - nic." Jeho oči se zužily. "Dohodnuto. Ale když vyhraju já, tak to bude ještě horší."
Slyšel, jak se můj dech zastavil a zle se zašklebil. V jeho očích nebyl žádný náznak blafování.
"Podrobuješ se tak snadno, sestřičko?" posmíval se. "Nic divokého jako ty tady není? Vsadím se, že domek nemá ani škrábnutí." Smál se."Řekl ti Edward, kolik domů jsme Rose a já rozbili?"
Zaskřípala jsem zuby a uchopila jeho velkou ruku."Jedna, dva.."
"Tři,"zabručel , a vyrazil proti mé ruce.
Nic se nestalo.
Oh, mohla jsem cítit sílu, kterou používal. Moje nová mysl se zdála být velmi dobrá na tyto druhy výpočtů, a tak jsem mohla říct, že pokud by se nesetkal s nějakým vzdorem, tak by jeho ruka bez obtíží rozmlátila přímo skrz ten kámen. Tlak se zvětšil, a já se náhodně zajímala, jestli by náklaďák jedoucí 40 mil za hodinu z ostrého svahu dovedl mít stejnou sílu. Padesát mil za hodinu? Šedesát? Nepochybně víc.
Nestačilo to, aby se mnou pohnul. Jeho ruka vystřelila proti mé s drtivou silou, ale nebylo to nepříjemné. Podivným způsobem to bylo dobré. Od té doby co, jsem se probudila, jsem musela být velmi opatrná, těžce se snažíc nic nerozbít. Bylo to divná úleva, když jsem použila svaly. Radši nechat sílu plynout, než ji bojovně krotit.
Emmet zabručel; jeho čelo svraštěné a celé jeho tělo napjaté v jedné strnulé přímce směrem k překážce, kterou byla moje nehybná ruka. Na moment jsem ho nechala zapotit - obrazně řečeno - zatímco jsem si užívala pocit šílené síly proudící skrz mou ruku.
Za pár sekund, myslím, jsem tím byla trochu znuděná. Napnula jsem se;Emmet ztratil výšku.

Zasmála jsem se. Emmet krutě zavrčel skrz zuby.
"Jenom zavři pusu." Připomněla jsem mu, a pak jsem vrazila jeho ruku do kamene. Od lesa se opakovala ozvěna ohlušujícího praskotu. Skála se otřásla a kus - asi osmina hmotnosti - se odlomil u neviditelně poškozené části a roztříštil se o zem. Spadl Emmetovy na nohu , a já se zahihňala. Mohla jsem slyšet Jacobův a Edwardův tlumený smích.
Emmet odkopl kousek kamene přes řeku. Ten přepůlil
mladý javor před tím, než zaduněl o základy velké jedle, která se naklonila a poté se svalila na jiný strom.
"Odveta. Zítra."
"To se tak rychle neopotřebuje," řekla jsem mu. "Možná bys mi měl dát tak měsíc."
Emmet zabručel, zablesknouc zubama. "Zítra."
"Hej, cokoliv tě udělá šťastným, velký bráško."
Jak se obrátil k odchodu, praštil do žuly, narážejíc na lavinu střepů a prachu. Dětským způsobem to bylo parádní.
Fascinovaná nepopiratelným důkazem, že jsem silnější než nejsilnější upír, kterého znám, jsem položila ruce, s prsty široce roztaženými, proti skále. Pak jsem pomalu zatlačila prsty do kamene, drtící spíše než tlačící; konzistence mi připomněla tvrdý sýr. Skončila jsem s hrstkou štěrku.

"V pohodě," mumlala jsem.
S úšklebkem roztahujícím se přes můj obličej, zakroužila jsem v neočekávaném kruhu a karate -
usekla jsem skálu stranou mé ruky. Kámen zaječel a naříkal a - s velkým dýmem prachu - rozštěpil se na dva.
Začala jsem se chechtat.
Nedávala jsem pozor na chechtání se za mnou, zatímco jsem bouchala a kopala do zbytku kousků kamene.Moc jsem se bavila, nepřítomně se huhňajíc celou dobu. Až do doby, kdy jsem uslyšela nové malinké zahuhňání, posazené vysoko, jako rolničky, mě odvrátilo od mé hloupé hry.
"Právě se zasmála?"

Všichni civěli na Renesmee se stejným ohromeným výrazem, který jsem musela mít na tváři také.

"Ano," řekl Edward.

"A kdo by se nesmál?" zamumlal Jake a zakoulel očima.
"Řekni mi, že ses na svém prvním běhu nepokusil kousnout " škádlil Edward, vůbec bez nepřátelství v hlase.
"To je jiné," řekl Jacob, a já překvapeně koukala, když výsměšně praštil do Edwardova ramena.
"Předpokládal jsem, že Bella dospěla. Je vdaná a máma a všechno. Neměla by být důstojnější? "
Renesmee se zamračila, a dotkla se Edwardovy tváře.
"Co chce?" zeptala jsem se.
"Méně důstojnosti," řekl Edward s úšklebkem. "Bavila se skoro stejně jako já, když jsem pozoroval,
jak se dokážeš sama zabavit."

"Jsem vtipná?" zeptala jsem se Renesmee, skákajíc zpět a natahujíc se ve stejnou dobu, kdy se ona natahovala ke mně. Vzala jsem si jí z Edwardových rukou a ukázala jí kus skály v mých rukách.
"Chceš to zkusit?"
Usmála se svým zářivým úsměvem a vzala si kámen do obou rukou. Zmáčkla, a jak se soustředila, se jí mezi obočím vytvořil malý záhyb.
Byl tu nepatrný drtící zvuk, a trochu prachu. Zamračila se a pořádně se o mě podpírala.
"Udělám to," řekla jsem, a rozbila jsem kámen na písek.
Zatleskala a smála se; nádherný zvuk, který nás přinutil připojit se.
Slunce najednou protrhlo mraky, vystřelujíc dlouhé rubínové a zlaté paprsky přes nás deset, a já byla okamžitě ztracená kvůli kráse mé kůže ve světle západu slunce. Zmatená z toho.
Renesmee pohladila jemnou, diamantově třpytivou plochu, pak položila svou ruku vedle mé. Nic, co by ji drželo uvnitř po čas slunného dne, jako mé svítivé odlesky.Dotkla se mého obličeje, myslíc rozladěně na rozdíly.
"Jsi hezčí,"ujistila jsem ji.
"Nejsem si jistý, jestli s tím můžu souhlasit," řekl Edward a když jsem se otočila, abych mu odpověděla, mě sluneční světlo v jeho obličeji omráčilo do němoty.

Jacob měl před obličejem ruku, předstírajíc, že si chrání oči před září. "Zrůdná Bella." Komentoval Jacob.
"Jak úžasné stvoření to je,"mumlal Edward, téměř souhlasně, jako kdyby byl Jacobův komentář myšlen jako kompliment. Byl obojí, oslňující i oslněn.
Byl to divný pocit - ne překvapující, mínila jsem tak, protože vše, co se mi před tím zdálo být divné, teď - bylo něco přirozeného. Jako člověk, jsem nikdy v něčem nebyla nejlepší. Byla jsem dobrá v jednání s Renée, ale pravděpodobně hodně lidí v tom bylo lepší; zdálo se, že to Phil bere po svém. Byla jsem dobrý student, ale nikdy ne jednička ve třídě. Je zřejmé, že jsem se nemohla počítat mezi atlety. Ani umělecky nebo muzikálně, žádný zvláštní talent, kterým bych se mohla chlubit. Nikdo by mi
nikdy neudělil trofej za čtení knih. Po osmnácti letech průměrnosti, jsem si zvykla na průměr. Teď jsem si uvědomila, že jsem se dávno vzdala touhy zazářit v čemkoliv. To, co jsem zrovna dělala nejlépe ,tak celkem nezapadalo do mého světa.
To bylo opravdu rozdílné. Teď jsem byla úžasná - pro ně i pro mě. Bylo to, jako bych se narodila pro to, být upír. Tahle představa mě rozesmála, ale taky se mi chtělo zpívat. Nalezla jsem opravdové místo na světě, místo kam jsem se hodila, místo kde jsem zazářila.

27. Cestovní plány

Od doby, co jsem se stala upírem, jsem brala báje mnohem vážněji.
Často, když jsem se ohlédla přes mé tři měsíce nesmrtelnosti, jsem si představovala, jak by nit mého života vypadala v sudiččině tkalcovském stavu - kdo ví, jestli skutečně existují? Byla jsem si jistá, že moje nit musela měnit barvu; myslím, že pravděpodobně na začátku byla pěkná béžová, něco podpůrného a neporovnatelného, něco, co by vy vypadalo dobře v pozadí. Nyní to vypadá na jasně rudou, nebo možná zlatě lesknoucí.
Tento nástěnný koberec rodiny a přátel, který se tkal dohromady okolo nás byl nádherný, zářící věc, plný jejich záře, doplněná barvami.
Byla jsem překvapena některými vlákny, které byly součástí mého života. Vlkodlaci, se svými hlubokými, lesními barvami, nebyli něco, co bych očekávala; samozřejmě Jacob a taky Seth. Ale moji staří přátelé, Quil a Embry, se stali součástí látky, když se přidali k Jakobově smečce, a dokonce i Sam a Emily byli srdeční. Napětí se mezi našimi rodinami zmírnilo, převážně kvůli Renesmee. Bylo snadné ji milovat.
Sue a Leah Clearwaterovi byly taky propletené v našem životě - další dvě, které jsem neočekávala.
Zdálo se, že Sue vzala do svých rukou Charlieho hladký přechod do světa přetvářky. Většinou s ním přišla ke Cullenovím, i když se zdálo, že se tady nikdy necítila opravdu příjemně, díky tomu, co udělal její syn a zbytek Jakobovy smečky. Nemluvila často; jen starostlivě postávala kolem Charlieho. Byla vždycky prvním člověkem, který se podíval na Renesmee, když udělala něco rušivě pokročilého - což dělala často. Ve zkratce, Sue si prohlížela Setha tak významně, jako kdyby řekla, Jo, řekni mi o tom.

Leah byla ještě méně klidná než Sue a byla jen částí naší nedávno rozšířené rodiny, která byla otevřeně zaujatá ke sloučení. Nicméně, ona a Jakob měli nové kamarádství, které ji drželo blízko u nás všech. Zeptala jsem se ho na to jednou - nerozhodně, nechtěla jsem být vlezlá, ale ten vztah byl tak odlišný od toho, jaký býval kdysi, až mě to překvapovalo. Pokrčil rameny a řekl mi, že je to věc smečky. Byla to nyní jeho druhá-v-pořadí, jeho "beta", jak bych to pojmenovala kdysi dávno.

"Počítal jsem tak dlouho, až jsem se stal opravdovým Alfou," vysvětlil Jakob, "Lepší je zavést formality."
Nová zodpovědnost dávala Leah pocit, že je třeba ho často kontrolovat, a od té doby byl pořád s Renesmee…

Leah nebyla šťastná, když byla kolem nás, ale to byla výjimka. Štěstí teď bylo hlavní součástí v mém životě, dominantní vzor v koberci.
Natolik, že můj vztah s Jasperem byl nyní mnohem bližší, než bych kdy snila, že by mohl být.

Ačkoli zpočátku jsem byla opravdu naštvaná.

"Podlézavec!" stěžovala jsem si jednu noc Edwardovi poté, co jsme chtěli dát Renesmee do kovové tepané postýlky.
"Pokud jsem nezabila Charlieho nebo Sue doteď, pravděpodobně se to už nestane. Přála bych si, aby Jasper konečně přestal s tím postáváním okolo! "

"Nikdo o tobě nepochybuje Bello, ani v nejmenším," Ujistil mne. "Ty víš, jaký
Jasper je - neodolá dobrému emocionální klimatu. Jsi celou dobu tak šťastná, že ho to k tobě přitahuje bez rozmýšlení. "
A pak mě Edward pevně objal, protože ho nic nepotěšilo víc, než moje ohromující rozrušení v tomto novém životě.

A já převážnou většinu času byla euforická.
Dny nebyly dost dlouhé, abych se přesytila zbožňování své dcery; noci neměli dostatek hodin k uspokojení mé potřeby po Edwardovi.

Myslím, že to byl pravý opak. Pokud by jste otočili strukturu našich životů naruby, představovala jsem si ,že vzor na rubu by byl tkaný v nehostinných odstínech šedi pochybností a strachu.

Renesmee řekla svá první slova, když jí byl přesně jeden týden. To slovo bylo Máma, které dokázalo udělat můj den, vylučujíc od toho, že jsem byla tak vystrašená z jejího růstu, že jsem jen stěží přinutila svoji zmrzlou tvář usmát se na ni. Nepomohlo
ani to, že pokračovala od svého prvního slova ke své první větě plynule stejným dechem. "Mami, Kde je děda?" zeptala se jasným, vysokým sopránem, obtěžujíc se mluvením nahlas,
protože jsem byla od ní na druhé straně pokoje . Vlastně se už na to ptala Rosalie, svým normálním (nebo vážně nenormálním, z jiného úhlu pohledu), způsobem komunikace. Rosalie neznala odpověď, a tak se Renesmee obrátila na mě.

Když začala poprvé chodit, před méně jak třemi měsíci, bylo to stejné. Jednoduše dlouhou dobu zírala na Alici, pozorujíc soustředěně, jak její teta aranžuje květiny do váz, které rozhazovala po místnosti, tancujíc tam a zpět přes patro s rukama plnýma květin. Renesmee se postavila na nohy, velmi sebejistě, a přešla patro téměř tak půvabně.
Jacob vzplanul v aplaus, protože to byla čistě odpověď, kterou Renesmee chtěla. Způsob, jakým byl na ni vázaný, dělal jeho vlastní reakce druhotnými, jeho první reflex bylo vždy dát Renesmee to, co potřebovala. Ale naše oči se setkaly, a já viděla všechnu mou paniku odrážející se v těch jeho. Začala jsem taky tleskat, snažíc se ukrýt můj strach z ní. Edward potichu tleskal vedle mě, nepotřebujíc mluvit, abychom věděli, že jsou naše myšlenky stejné.
Edward a Carlisle se sami vrhli na výzkum, hledajíc nějaké odpovědi, cokoliv co bychom měli očekávat. Bylo málo, co se dalo nalézt, a nic z toho nebylo přesvědčivé.
Alice a Rosalie obvykle začínaly den módní přehlídkou. Renesmee nikdy na sobě neměla stejné oblečení dvakrát, z části proto, že okamžitě ze svého oblečení vyrostla a z části proto, že Alice a Rosalie se snažily vyrobit dětské album, které by představovalo radši rozpětí let, než měsíců. Vyfotily tisíce fotek, dokumentujících každou část jejího zrychleného dětství.
Ve třech měsících mohla Renesmee vypadat jako velké jednoroční nebo male dvouroční dítě.

Neměla tvary přesně jako batole, byla štíhlejší a půvabnější, její proporce byly víc rovnoměrné, jako u dospělého. Její bronzové kudrlinky visely nad jejím pasem; nedokázala jsem se přinutit je ostříhat, i kdyby mi to Alice dovolila. Renesmee uměla mluvit s bezchybnou gramatikou a artikulací, ale zřídka se obtěžovala, preferovala jednoduše lidem ukázat, co chtěla. Neuměla jen chodit, ale taky běhat a tančit. Už uměla i číst.

Jednou večer jsem jí četla Tennysona, protože plynutí a rytmus jeho poezie bylo uklidňující. (Neustále jsem hledala nové materiály; Renesmee neměla ráda opakování příběhů před spaním jako ostatní děti, a neměla žádnou trpělivost pro obrázkové knížky.) Natáhla se, aby se mohla dotknout mé tváře, představa v její mysli jedné z nás, jen ona držela knihu. Usmívajíc jsem jí ji podala.

"Hraje tu sladká hudba," přečetla bez potíží, "jemně padajíc než lístky utržené růže na trávu, nebo noční rosa na klidné vodě mezi stěnami stinné skály, v zářícím vá…"

Moje ruce byly jako robot, když si braly knihu zpět.

"Když budeš číst, tak jak chceš usnout?" zeptala jsem se hlasem, který se sotva chvěl.

Podle Carlisleho výpočtů, růst jejího těla se postupně zpomaloval; ale její mysl pokračovala závodně vpřed. I kdyby tempo zpomalilo, byla by dospělá za ne víc jak 4 roky. Čtyři roky. A za patnáct stará dáma. Jen patnáct let života.

Ale byla tak zdravá. Vitální, rozjasněná, nadšená a šťastná. Bylo pro mě lehké být s ní šťastná a v momentě zapomenout a nechat budoucnost na zítřek.

Carlisle a Edward probírali naše možnosti do budoucna v každém úhlu tichými hlasy, které jsem se snažila neposlouchat. Nikdy nevedli tyto diskuze, když byl Jacob poblíž, protože tu byl jeden jistý způsob, jak to stárnutí zastavit, a nebylo by to něco, z čeho by byl Jacob nadšený. Já taky ne. Moc nebezpečné! Křičely na mě instinkty. Jacob a Renesmee si byli v mnoha ohledech podobní, oba bytosti půl na půl, dvě věci ve stejný čas.

A všechny vlkodlačí tradice se shodovaly v tom, že upíří jed byl rozsudek smrti než k postup nesmrtelnosti.

Carlisle a Edward vyčerpali výzkum, který mohli dělat z dálky, a teď se připravovali sledovat staré legendy k jejich zdroji. Půjdeme zpátky do Brazílie, kde to všechno začalo. Ticunasové mají legendy o dětech jako je Renesmee..pokud jiné děti jako ona vůbec kdy existovali, možná nějaké historky o délce života polo-smrtelných dětí, které se stále udržovali…

Jedinou opravdovou otázkou bylo, kam bychom měli jít.

Zdržovala jsem. Malá část z toho byla, že jsem chtěla zůstat blízko Forks dokud budou prázdniny, pro Charlieho. Ale víc než to tu byla jiná cesta, o které jsem věděla, že se stane jako první - byla to čistá priorita. Taky, že to bude sólový výlet.

To byla jediná hádka, kterou jsme já a Edward měli od té doby, co jsem se stala upírem. Hlavním bodem sporu byla "sólo" část. Ale fakta jsou jaká jsou, a můj plán byl jen jeden,co dával smysl. Musela jsem vidět Volturiovi, a musela jsem to udělat úplně sama.

Přestože jsem byla osvobozena od nočních můr, od snů vůbec, bylo nemožné zapomenout na Volturiovi.

Ani oni nás nenechali bez připomínky.

Až do dne, kdy se ukázal Arův dárek - nevěděla jsem, že Alice poslala svatební oznámení vůdcům Volturi; byli jsme daleko pryč na ostrově Esme, když měla vidinu Volturiových vojáků - mezi nimi Jane a Aleca, pustošivě mocná dvojčata. Caius plánoval poslat loveckou výpravu, aby viděl, jestli jsem pořád člověk, navzdory jejich prohlášení (protože jsem věděla o tajném upířím světe, musí mě buď připojit nebo umlčet…trvale). Takže Alice poslala e-mailem oznámení, vidějíc to, že to oddálí jejich příchod, když rozluští za tím skrytý význam. Ale eventuálně přijdou. To bylo jisté.

Dárek sám o sobě nebyl zjevně hrozivý. Extravagantní, ano, téměř děsivý svou velkou extravagancí. Ta hrozba byla pod dělicí čarou Arovi blahopřejné poznámky, napsané černým inkoustem na čtverci důležitého, jasně bílého papíru Arovou vlastní rukou:
Těším se, až osobně uvidím novou paní Cullenovou.

Dárek byl darovaný v ozdobně vyřezávané, starodávné dřevěné krabici vykládané zlatem a perletí, zdobené duhovými drahokamy. Alice říkala, že krabička sama o sobě byla drahocenný poklad, který by zastínil jakýkoli šperk, kromě jediného uvnitř.

"Vždycky jsem se divil, kam zmizely korunovační klenoty po tom, co je ve třináctém století dal do zástavy Jan Anglický/ John of England," řekl Carlisle. " Myslím, že by mě nemělo překvapit, že se Volturiovi o ně podělili."
Náhrdelník byl jednoduchý - zlato vetkané do tlustého řetízku, téměř šupinatého, hladkého jako had, který se obtočí těsně kolem krku. Jeden zavěšený drahokam visel z řetízku: bílý diamant o velikosti golfového míčku.
Nedůvtipná připomínka v Arově dopise mě zajímala víc než šperk. Volturiovi potřebují vidět, že jsem nesmrtelná, že Cullenovi uposlechli jejich příkaz, a potřebují to vidět brzo. Nesmějí se břiblíži k Forks. Je tu jen jeden způsob jak zachovat naše životy v bezpečí.
"Nepůjdeš sama," řekl Edward skrz zuby, zatínajíc jeho ruce v pěsti.
"Nechtějí mi ublížit," řekla jsem tak konejšivě, jak jsem jen dokázala, nutíc můj tón do jistého tónu.
"Nemají k tomu žádný důvod. Jsem upír. Případ uzavřen."
"Ne. Absolutně ne."
"Edwarde, je to jediný způsob jak jí ochránit."
Na tohle nebyl schopný argumentovat. Moje logika byla vodotěsná.
I za krátký čas, co znám Ara, mi bylo jasné, že je to sběratel - a jeho nejvíce ceněné poklady byly živé kousky. Vyhledával krásu, talent a rarity v řadách svých nesmrtelných následovníků spíš, než jakýkoliv klenot uzamčený ve sklepení. Bylo už dost nešťastné, když zatoužil po Aliciných a Edwardových schopnostech. Nedávala bych mu už žádný důvod, aby žárlil na Carlisleovu rodinu. Renesmee byla krásná a nadaná a unikátní - byla jediná z dětí. Nesmíme jim dovolit, aby ji viděli, a to ani prostřednictvím něčích myšlenek.
A já byla jediná, jejíž myšlenky nemohli vidět. Samozřejmě, že půjdu sama.

A já byla jediná, jejíž myšlenky nemohli vidět. Samozřejmě, že půjdu sama.
Alice neviděla žádné problémy s mým výletem, ale stále se trápila se zmatenou kvalitou svých vizí. Řekla, že byly někdy podobně nejasné, jako když je venku rozhodnutí, zda dojde ke konfliktu, ale nebylo to pevně rozhodnuté. Tato nejistota způsobovala Edwardovi, už tak váhajícího, extrémní odpor k tomu, co bych měla udělat. Chtěl jet se mnou až tak daleko, až ke spoji do Londýna, ale já nechtěla nechat Renesmee bez obou rodičů. Carlisle půjde místo něho. Oba nás to s Edwardem aspoň trochu uklidnilo, s vědomím, že Carlilse bude jen pár hodin ode mě.
Alice stále prohledávala budoucnost, ale věci, které našla, nesouvisely s tím, co hledala. Nový trend na burze; případná návštěva Iriny na usmíření, ačkoli ještě nebyla pevně rozhodnuta; sněhová bouřka, která neudeří po dobu dalších šesti týdnů; telefonát od Renée (trénovala jsem ´drsný´hlas, a každý den jsem se zlepšovala - aby si Renée pořád myslela, že jsem nemocná ale uzdravuju se).

Kupili jsme lístky do Itálie den po tom, co Renesmee byly tři měsíce. Plánovala jsem jen velmi krátký výlet, tak jsem o tom Charliemu neřekla. Jacob věděl, a bral Edwardův pohled nad věcmi. Nicméně, dnes byla debata o Brazílii. Jacob byl odhodlán jít s námi.
Tři z nás, Jacob, Renesmee a já, jsme šli dnes lovit. Dieta ze zvířecí krve nebyla Renesmeeina oblíbená - a to bylo to, proč si Jacob dovolil jít sám. Jacob z toho udělal soutěž mezi nimi, což způsobilo, že byla ochotnější než kdykoliv předtím.
Renesmee měla zcela jasno co je špatné a co dobré na lovení lidí; jen si myslela, že darovaná krev je pěkný kompromis. Lidské jídlo ji zasytilo a vypadalo to, že ho její tělo přijímá, ale reagovala na všechny typy pevného jídla se stejnou zmučenou výdrží, jako když jsem jí jednou dala květák a fazole. Přinejmenším, zvířecí krev byla lepší než to. Měla soutěživou povahu, a výzva k překonání Jacoba jí dělala nadšenou k lovu.
"Jacobe," řekla jsem, snažíc se s ním znova uvažovat, zatímco Renesmee tancovala před námi na dlouhé mýtině, hledajíc vůni, kterou měla ráda. "Máš tady povinnosti. Seth, Leah,…"
Odfrkl si. "Nejsem chůva mé smečky. Stejně všichni mají své povinnosti v La Push."
"Typu jako máš ty? Jsi oficiálně vyloučen ze střední školy, a pak? Pokud budeš držet krok s Renesmee, bude se ti studovat mnohem obtížněji."
"Je to jen uvolnění ze studia. Půjdu zpátky do školy až se věci… zpomalí."
Ztratila jsem soustředění nad hádkou, když tohle řekl a oba jsme se automaticky podívali na Renesmee. Zírala na sněhové vločky třpytící se jí vysoko nad hlavou, roztávající se dřív než stihli dopadnout ne zežloutlou trávu louky ve tvaru dlouhé šipky, na které jsme stáli. Její rozevláté bělostné šaty byly jen o odstín tmavší než sníh, a jejím rudě hnědým kudrlinkám se podařilo zalesknout, přestože slunce bylo hluboko pohřbeno za mraky.
Jak jsme se koukali, v té chvíli se nahrbila a vyskočila patnáct stop vysoko do vzduchu. Její malé ručičky se sevřely kolem vločky, a lehce klesla na nohy.
Otočila se k nám se šokujícím úsměvem - opravdu, nebylo to něco, na co by se dalo zvyknout - a otevřela ruce, aby nám ukázala perfektně tvarovanou osmicípou ledovou hvězdu v jejích dlaních před tím, než se rozpustí.
"Hezký," zvolal k ní vnímavě Jacob. "Ale myslím, že jsi přetažená, Nessie."
Soustředila se zpět na Jacoba; rozevřel ruce přesně v momentu, kdy po něm skočila. Měly ty pohyby perfektně synchronizované. Dělala to, když chtěla něco říct. Stále preferovala nemluvit nahlas.
Renesmee se dotkla jeho obličeje,roztomile se mračíc, jak jsme všichni slyšely zvuk malého stáda losů, jak se pohybují dál v lese.
"Jiiistě nejsi žíznivá, Nessie," Jacob odpověděl trochu sarkasticky, ale víc shovívavě, než cokoliv jiného. "Jen se bojíš, že zase chytím většího!"
Vyletěla zpět z Jacobovy náruče, lehce přistála na nohou, a koulela očima - vypadala tak moc jako Edward, když to dělala. Pak odpálila směrem ke stromům.
"Mám to," řekl Jacob když jsem se ji chystala následovat. Strhl si triko, když vystřelil za ní do lesa, už se chvějící. "Nepočítá se, když podvádíš," volal na Renesmee.
Usmála jsem se na lístky, které se třepetaly za nimi, třesoucí hlavou. Jacob byl někdy víc dítě, než Renesmee.
Zastavila jsem se, dávajíc mým lovcům pár minut náskok. Mělo by být lehké je dál stopovat, a Renesmee by mě ráda překvapila velikostí své kořisti. Znova jsem se usmála.
Úzká louka byla velmi tichá, velmi opuštěná. Poletující sníh se kolem mě rozpouštěl, téměř zmizel.
Alice viděla, že se ještě pár týdnů neudrží.

Obvykle jsem Edward a já společně chodili na tyhle lovecké výlety. Ale dnes Edward a Carlisle , plánovali výlet do Ria, mluvili za Jacobovými zády…. Zamračila jsem se. Až se vrátíme, postavím se na Jacobovu stranu. Měl by jít s námi. Má na to stejný nárok, jako my ostatní - jeho celý život byl v sázce, jako ten můj.
Zatímco se moje myšlenky ztratily v blízké budoucnosti, moje oči se stále metly úbočím, hledajíc kořist, hledajíc nebezpečí. Nepřemýšlela jsem o tom; nutkání bylo automatické.
Možná, že tu byl důvod pro mé ohledávání, nějaký malinký spouštěč, že moje smysly, ostré jako břitva, se daly do pohybu dřív, než jsem to vědomě zjistila.
Jak moje oči poletovaly přes okraj vzdáleného srázu, šedomodře vystupujícímu proti zeleno černému lesu, odraz stříbrného světla - nebo byl zlatý? - upoutal moji pozornost.
Můj upřený pohled se zaměřil na barvy, které tam neměly být, tak daleko v mlze, že ani orel by nebyl schopen je rozlišit. Zírala jsem.
Ona zírala zpět.
To, že byla upír, bylo jasné. Její kůže byla mramorově bílá, struktura milionkrát hladší než lidská pleť. Dokonce i pod mraky se lehce zaleskla. Kdyby ji neprozradila kůže, byly by to její nehybnost. Jen upíři a sochy by mohli být tak perfektně nehybní.
Její vlasy byly světlé, světle blond, téměř stříbrné. To byl ten záblesk, který upoutal mé oči. Visely jí rovně jako pravítko, které tupí hrany její brady, rozdělené od pěšinky stejnoměrně dolů.
Byla pro mě cizí. Byla jsem si naprosto jistá, že jsem jí nikdy před tím neviděla, ani jako člověk. Žádná z tváří v mé kalné paměti nebyla stejná jako tato. Ale hned jsem jí poznala, podle jejích tmavě zlatých očí.
Irina se po tom všem rozhodla přijít.
Chvilku jsem na ní zírala a ona zírala zpět. Divila bych se, kdyby taky okamžitě hádala, kdo jsem. Napůl jsem pozvedla ruku, abych zamávala, ale její rty se malilinko zkroutily, dělajíc její obličej najednou nepřátelský.
Slyšela jsem z lesa Renesmeein křik vítězství, ozvěnu Jakobova vytí, a viděla jsem Irininu reflexivní grimasu, když k ní doletěla ozvěna o několik vteřin později. Její upřený pohled se snížil mírně doprava, a já věděla, co viděla. Obrovského červenohnědého vlkodlaka, možná toho, který zabil jejího Laurenta. Jak dlouho nás pozorovala? Dost dlouho na to, aby předtím viděla náš laskavý rozhovor, tím jsem si byla jistá.

Její tvář se stáhla bolestí.

Instinktivně jsem otevřela ruce v omluvném gestu. Obrátila se zpátky ke mně, a její rty se ohrnuli přes zuby. Její čelist se povolila, když zavrčela.

Když se slabý zvuk dostal až ke mně, ona se už obrátila a zmizela v lese.

"Sakra!" zasténala jsem.

Rychle jsem běžela do lesa za Renesmee a Jacobem, neochotně je spouštící z mého dohledu. Nevěděla jsem, kterým směrem to Irina vzala, nebo jak přesně byla právě teď rozzuřená. Pomsta byla posedlost společná všem upírům, nebylo snadné ji potlačit.

Běžíc plnou rychlostí, mi trvalo jen dvě sekundy doběhnout je.

"Můj je větší," Slyšela jsem, jak trvá Renesmee na svém, když jsem prolomila husté trní na malém prostranství, kde stáli.

Jacobovy uši přilehly k hlavě,když zachytil můj výraz;
nakrčil se vpřed, odhalujíc zuby - jeho čenich byl pocákaný krví z úlovku. Jeho oči střelili k lesu. Bylo slyšet vrčení deroucí se mu z hrdla.

Renesmee byla právě tak v pohotovosti jako Jacob. Upustila mrtvého jelena k nohám, a skočila do mé čekající náruče, tisknouc své zvědavé ruce k mé tváře.

"Přeháním," rychle jsem je ujistila. "Je to dobrý, myslím. Vydrž. "

Vytáhla jsem mobilní telefon a zmáčkla rychlé vytáčení. Edward odpověděl na první zazvonění. Jacob a Renesmee odhodlaně poslouchali při mně, když jsem do toho zahrnovala Edwarda.

"Přijeď, a přiveď Carlisla," vypálila jsem tak rychle, že jsem se divila, že Jacob držel krok. "Viděla jsem Irinu, a ona viděla mě, ale pak uviděla Jakoba a rozzuřila se a utekla, myslím. Ještě se tu neukázala, ale vypadala pěkně naštvaná, takže možná se ještě ukáže. Když ne, ty a Carlisle byste měli jít za ní a promluvit si s ní. Cítím se tak špatně. "

Jacob zahřměl.

"Budeme tam za půl minuty," ujistil mě Edward, a já slyšela, jak rozvířil vzduch, když začal běžet.

Vrátili jsme se zpět na dlouhou louku a pak s Jacobem tiše čekali a pozorně naslouchali, ale zvuk návratu nebylo slyšet.

Když přicházel zvuk, zněl velmi povědomě. A pak byl u měEdward, Carlisle pár sekund vzadu. Byla jsem překvapena, když jsem uslyšela těžké polštářky velkých tlapek následujících za Carlislem. Nemělo mě to překvapit. Když Renesmee hrozila i jen špetka nebezpečí, samozřejmě, že Jakob zavolal posily.

"Byla nahoře na hřebenu," řekla jsem jim najednou, ukazujíc na místo. Pokud Irina běžela, měla už docela náskok. Zastaví a bude poslouchat Carlisleho? Její výraz předtím, mi říkal, že ne. "Možná bys měl zavolat Emmetta a Jaspera, ať jdou s váma. Vypadala ... opravdu rozzuřeně. Vrčela na mě. "

"Cože?" řekl Edward rozlobeně.
Carlisle mu položil ruku na rameno. "Ona truchlí. Půjdu za ní potom."

"Jdu s tebou," trval na svém Edward.

Vyměnili si dlouhý pohled - možná Carlisle zvažoval hněv, který měl Edward na Irinu proti užitečnosti, jako je čtení myšlenek. Konečně, Carlisle přikývl, a odstartovali, aby našli stopu, aniž by zavolali Jaspera a Emmetta.

Jacob se netrpělivě rozzlobil a strčil mě čumákem do zad. Musel mít
Renesmee zpátky v bezpečí domu, pro všechny případy. Souhlasila jsem s ním, takže jsme pospíchali domů se Sethem a Leah v patách.

Renesmee byla spokojená v náručí, jednou rukou stále na mé tváři. Vzhledem k tomu, že byl lov přerušen, musela se spokojit s darovanou krví. Její myšlenky zněly trochu samolibě.

28.Budoucnost

Viděla jsem Irinu, zvažující na útesu, pozorující. Co viděla? Upíra a vlkodlaka, kteří byli nejlepší přátelé. Soustředila jsem se na ten obraz, který by asi mohl vysvětlit její reakci. Ale to nebylo všechno, co viděla.

Taky mohla vidět dítě. Přenádherně krásné dítě, chlubící se v padajícím sněhu, zřetelně víc než člověk.

Irina …osiřelé sestry…. Carlisle řekl, že ztráta jejich matky ve spravedlnosti Volturiových, udělala z Tanyi, Kate, a Iriny puritánky, co se týče zákona.

Jen před půl minutou, Jasper sám řekl ta slova: Dokonce ani když lovili nesmrtelné děti….Nesmrtelné děti - nevyjádřitelná kletba, děsivé tabu.

Irina se svou minulostí, jak si mohla vysvětlit to, co viděla ten den na úzké louce? Nebyla dost blízko na to,aby slyšela Reneesmeino srdce, aby cítila žár vyzařující z jejího těla. Renesmeeiny růžové tváře mohli být jen trikem z naší strany, podle toho, co věděla.

Po tom všem, Cullenovi byli ve sdružení s vlkodlaky. Z Irinina bodu pohledu, to, co bylo za námi, neznamenalo nic.

Irina, ždímající ruce v zasněžené divočin truchlící za Laurentem, po tom všem ví, že je její povinností obrátit se proti Cullenovým, ví, co se jim stane, jestli to udělá. Zřejmě její svědomí vyhrálo nad staletími přátelství.

A odpověď Volturiových na tento druh přestupku byla tak automatická, že již bylo rozhodnuto.

Otočila jsem se a přetáhla se přes Reneesmeeino spící tělo, přikryla ji svými vlasy, schovávajíc svou tváří v jejích kadeřích.

"Přemýšlejte, co viděla to odpoledne," řekla jsem tichým hlasem, přerušujíc cokoliv, co Emmett začal říkat. "Jak by vypadala Renesmee pro někoho, kdo ztratil matku kvůli nesmrtelným dětem?"

Všechno znova ztichlo, jak ostatní doháněli to, kde jsem už dávno byla.

" Nesmrtelné dítě," šeptal Carlisle.

Cítila jsem Edwardova kolena za mnou, ovíjející nás oba rukama.

"Jenomže ona se mýlí," pokračovala jsem. "Renesmee není stejná jako ty jiné děti. Ty byli zamrzlé, ale ona každý den tolik roste. Nebylo možné je ovládnout, ale ona nikdy neublížila Charliemu nebo Sue, nebo jim dokonce neukázala věci, kterými by je rozrušila. Ona se může kontrolovat sama. Je přece už chytřejší než většina dospělých. Není žádný důvod...."

Žvanila jsem, čekajíc na někoho, kdo vydechne úlevou, čekajíc na uvolnění ledového napětí v pokoji, až si uvědomí, že mám pravdu. Pokoj vypadal, jako by se ochladilo. Nakonec můj slabý hlas pomalu utichl.

Dlouho nikdo nemluvil.

Pak Edward zašeptal do mých vlasů. "Není to ten druh zločinu, nad kterými platil soud, lásko," řekl tiše. "Aro viděl Irinin důkaz v jejích myšlenkách. Oni přijdou ničit, ne aby si poslechli vysvětlení"

"Ale oni se mýlí," řekla jsem neústupně.

"Nebudou čekat na nás, až jim to ukážeme."

Jeho hlas byl pořád tichý, jemný, sametový …a bolest a bída v něm byli už neodvratné. Jeho hlas byl jako Aliciny oči předtím, jako vnitřek hrobky.

"Co můžeme udělat?" dožadovala jsem se.

Renesmee byla tak teplá a dokonalá v mém náručí, mírumilovně snící. Tak moc jsem se strachovala o Renesmeein zrychlený věk…strachujíc se, že bude mít před sebou něco málo přes desetiletí života…to zděšení teď vypadalo ironicky.

Jen trochu přes měsíc….

Byl to limit, a pak? Měla jsem víc štěstí, než většina lidí kdy zažila. Byl tu nějaký přírodní zákon, který požadoval rovné dělení štěstí a utrpení ve světě? Svrhla má radost rovnováhu? Byly čtyři měsíce vše, co jsem mohla mít?

Byl to Emmet, kdo odpověděl na mou teoretickou otázku.

"Budeme bojovat," řekl klidně.

"Nemůžeme vyhrát," zabručel Jasper. Mohla jsem si představit, jak by vypadal jeho obličej, jak by se jeho tělo ochranářsky obtočilo kolem Alice.

" Dobře, tak nemůžeme utéct. Ne když je Demetri kolem." Emmett udělal zhnusený zvuk, a já mimoděk věděla, že nebyl rozzuřený při představě Volturiova stopaře, ale při představě útěku. "A ani nevím, proč bychom nemohli vyhrát," řekl. " Máme mnoho možností k svažování. Nemusíme bojovat sami."

Má hlava nad tím vylétla. "Nemůžeme taky Quilleuty odsoudit k smrti, Emmette!"

"Klid Bello." Jeho výraz nebyl vůbec rozdílný od toho, když zvažoval boj s anakondami. Dokonce hrozba z vyhlazení nemohla změnit Emmetovův pohled, jeho schopnost nadchnout se k výzvě. "Nemyslel jsem smečku. Buď realistická, ačkoli - myslíš, že Jacob nebo Sam budou ignorovat tu invazi? Ještě k tomu, když to není kvůli Nessie? Neřeknu-li, díky Irině, Aro teď taky ví o našem spojenectví se smečkou. Ale já myslím naše jiné přátelé."

Carlisle se ozval šeptem. "Jiné přátele nemusíme odsoudit k smrti."

"Hej, necháme je, rozhodnout se," řekl Emmett uklidňujícím tónem. "Neříkám, že musí bojovat s námi." Mohla jsem vidět, jak se mu nápad vyostřoval v hlavě, když mluvil. "Když budou jen dost dlouho stát po našem boku, aby přinutili Volturiovy zaváhat. Bella má na to právo, po tom všem. Kdybychom je přinutili zastavit a poslouchat. Třeba by to mohlo zabránit boji..."

V Emmetově tváři se mihl slabý úsměv. Byla jsem překvapená, že ho ještě nikdo neudeřil. Já to chtěla.

"Ano" řekla horlivě Esme. "To dává smysl, Emmette. Všechno, co potřebujeme, je na moment zastavit Volturiovy. Jen dost dlouhý na to, aby poslouchali."

"Potřebovali bychom pořádnou přehlídku svědků," řekla Rosalie krutě, hlasem křehký jak sklenice.

Esme souhlasně pokyvovala, jako kdyby neslyšela úšklebek v tónu Rosalie. "Můžeme požádat spoustu našich přátel. Jen aby svědčili."

"Uděláme to pro ně," řekl Emmett.

"Budeme se jich muset zeptat na rovinu," zamumlala Alice. Když jsem se podívala k ní, viděla jsem, jak její oči znovu ztmavly. "Budeme jim to muset ukázat velice opatrně."

"Ukázat?"zeptal se Jasper.

Alice a Edward oba pohlédli na Renesmee. Pak se Aliciny oči znova zamlžily.

"Tanyina rodina" řekla. "Siobhanin sabat. Amunovy. Některý z nomádů… Garrett a Mary jistě. Možná Alistair"

"Co Petr a Charlotte?"zeptal se Jasper bázlivě, jako kdyby doufal, že odpověď bude ne, a jeho starý bratr by mohl být ušetřen z nadcházejícího krveprolití.

"Možná."

" Amazonští?" ptal se Carlisle. "Kachiri, Zafrina, a Senna?"

Alice se zdála být příliš ponořená do své vize, aby nejdříve odpověděla; konečně se otřásla a její oči se vrátily zpět do současnosti. Setkala se s Carlisleho upřeným pohledem na zlomek sekundy pak se podívala dolů.

"Nevidím"

"Co bylo tohle?" zeptal se Edward požadujícím šeptem. "Ta část v džungli. Půjdeme je hledat?"

"Nevidím" opakovala Alice, vyhýbajíc se jeho očím. Zmatek proletěl Edwardovou tváří. "Musíme se rozdělit a pospíšit si, než spadne sníh. Musíme shromáždit kohokoli můžeme a dostat je sem, abychom jim to tady ukázali." Znova rozdělovala oblasti. "Zeptej se Eleazara. Je v tom víc, než jen nesmrtelné dítě."

Znova nastalo zlověstné ticho po dlouhý moment, co byla Alice v transu. Když bylo po všem, pomalu zamrkala, její oči byli divně matné navzdory skutečnosti, že zřetelně byla v současnosti.

"Je toho tolik. Musíme spěchat" zašeptala.

"Alice?" zeptal se Edward. "Bylo to příliš rychlé a nepochopil jsem to. Co to bylo?"

"Nevidím" vybouchla na něj. "Jacob je skoro tady!"

Rosalie udělala krok k hlavnímu vchodu."Dohodnu se s -"

"Ne, nechej ho přijít," řekla Alice rychle, její hlas byl vyšší každým slovem. Popadla Jasperovu ruku a táhla ho směrem k zadním dveřím. "Když jsem od Nessie dál, taky vidím lépe. Potřebuju jít. Já se opravdu potřebuji soustředit. Potřebuji vidět všechno, co mohu. Musím jít. Pojď Jaspere, nemáme čas nazbyt!"

Mohli jsme slyšet Jacoba na schodech. Alice, netrpělivě, škubla Jasperovou rukou. Rychle ji následoval, se zmatkem v očích stejně jako Edward. Vystřelili dveřmi do stříbrné noci.

"Spěchejte!" volala zpátky na nás. "Musíte je najít všechny!"

"Najít co?" ptal se Jacob, zavírající za sebou hlavní vchod. "Kam Alice šla?"

Nikdo neodpověděl; všichni jsme jen zírali.

Jacob setřásl déšť z vlasů a tahal ruce skrz rukávy košile, oči na Renesmee. "Čau, Bells! Myslel jsem si, že teď už budete doma, lidi. . . ."

Konečně se podíval na mě, zamrkal, a zůstal civět. Sledovala jsem jeho výraz, jak se ho konečně dotkla atmosféra v pokoji. Pohlédl dolů, oči široce rozevřené, na mokré fleky na podlaze, rozházené růže, tříšť krystalu. Jeho prsty se chvěly.

"Co?" zeptal se rovnou. "Co se stalo?"

Nevěděla jsem, kde začít. Ani nikdo jiný nenašel slova.

Jacob přeskočil místnost třemi dlouhými skoky a klesl na kolena vedle Renesmee a mě. Cítila jsem horké chvění vyzařující z jeho těla tak, jak se strach valil dolů směrem k třesoucím se rukám.

"Je v pořádku?" dožadoval se, sahajíc ji na čelo, sklánějíc hlavu, jak poslouchal její srdce. "Nehraj si se mnou, Bello, prosím!"

"S Renesmee nic není ." řekla jsem přidušeně, slova rozbíjejíc se v divných místech.

"Tak kdo?"

"Všichni z nás, Jacobe," šeptala jsem. A také to bylo v mém hlase - zvuk z vnitřku hrobu. "Je konec. Všichni budeme odsouzeni k smrti."Carlisle a Edward nebyli schopni dohonit Irinu přen tím, než její cesta zmizela ve zvuku. Chtěli plavat k jiné písčině, aby viděli, jestli její cesta vedla přímo, ale na východním břehu po ní nebyla na míle daleko ani stopa.

Vše byla moje chyba. Přišla, jak Alice viděla, usmířit se s Cullenovými, jen ji rozzlobilo mé kamarádství s Jacobem. Přála jsem si, abych ji zpozorovala dříve, předtím, než se Jacob proměnil. Přála jsem si, abychom lovili někde jinde.

Nedalo se toho moc dělat.
Carlisle volal Tanye se zklamanými novinkami.Tanya a Kate neviděly Irinu od té doby, kdy se rozhodly přijít na mnou svatbu, a byli zmatené, že Irina přišla tak blízko, dřív než se vrátila domů; nebylo pro ně snadné ztratit svou sestru, tak či tak, dočasné odloučení by mohlo být. Divila jsem se, jestli to v nich vyvolalo vzpomínku na dávnou ztrátu matky před mnoha staletími.

Alice byla schopná zachytit několik záblesků Irininy nejbližší budoucnosti, nic moc konkrétního. Nevrátí se zpět k Denali,tak dlouho jak Alice mohla říct. Obraz byl mlhavý. Všechno, co Alice mohla vidět bylo to, že Irina je viditelně rozrušená; potulovala sněhovou pustinou - na sever? Na východ? - se zničeným výrazem. Neudělala žádná rozhodnutí, aby vytlačila cestu ze svého truchlivého trápení.

Dny plynuly a, ačkoli jsem samozřejmě na nic nezapomněla, Irina a její bolest byla přesunuta do pozadí
mé mysli. Byly důležitější věci, na které jsem teď musela myslet. Měla jsem odjet do Itálie za několik málo dní. Až se vrátím, všichni odejdeme do Jižní Ameriky.

Každý detail byl přebrán už stokrát. Začali bychom s Ticunas, stopováním jejich legend, jak nejlépe bychom mohli, až ke zdroji. Teď, když bylo rozhodnuto, že Jacob pojede s námi, vzdoroval význačně v plánech - protože bylo nepravděpodobné, že lidé, kteří věřili v upíry, budou mluvit s kterýmkoliv z nás o jejich příbězích. Jestli s Ticunasi narazíme na slepou

uličku, bylo v té oblasti ještě mnoho příbuzných kmenů ke zkoumání. Carlisle měl nějaké dávné přátele v Amazonii; kdybychom je dokázali najít, možná by pro nás také měli informace. Nebo přinejmenším návrh, pokud jde o to, kde sehnat nějaké odpovědi. Bylo nepravděpodobné, že tři Amazonští upíři měli co dočinění s legendami o hybridech upírů, protože všechny z nich byly ženy. Nebyla tu jiná cesta, abychom věděli, jak dlouho bude naše pátrání trvat.

Zatím jsem neřekla Charliemu o delším výletu, a dusila jsem se při pomyšlení, co mu řeknu, zatímco Edwardova a Carlisleova diskuze pokračovala. Jak mu sdělit aktuální zprávy správným způsobem?

Zírala jsem na Renesmee, zatímco jsem vnitřně debatovala. Právě teď byla zkroucená na pohovce, její dech zpomalený tvrdým spánkem, zmuchlané kudrlinky divoce rozhozené kolem tváře. Obvykle jsme jí s Edwardem odnesli do našeho domu, abychom ji uložili do postele, ale dnes večer jsme zůstali s rodinou, on a Carlisle ponoření hluboko v jejich plánovací poradě.

Mezitím, Emmett a Jasper byli více vzrušení plánováním loveckými možnostmi. Amazonie jim nabízela změnu naši normální kořisti. Jaguáři a pumy, například. Emmett toužil vyzkoušet zápas s anakondou. Esme a Rosalie plánovali, co by měli sbalit. Jacob byl se Samovou smečkou, zařizující správný chod věcí po dobu své nepřítomnosti.

Alice se pomalu pohybovala
- pro ní - po velkém pokoji, zbytečně uklízející již neposkvrněný prostor, urovnávajíc Esmein dokonale pověšený věnec. Právě teď znovu urovnala vázu na Esmeině hrací skříňce. Viděla jsem změny ve výrazu tváře - vize, pak prázdno, pak znovu vize - , když nahlížela do budoucnosti. Domnívala jsem se, že se snaží vidět skrz slepá místa, která v jejích vizích způsobovali Jacob a Reneesme, co se týče nastávající cesty po Jižní Americe do té doby, dokud jí Jasper neřekl, "Nech to být, Alice; ona není naše věc", a mrak klidu tiše a neviditelně zahalil místnost. Alice si musela znovu dělat starosti s Irinou.

Vyplázla na Jaspera jazyk a pak zvedla jednu vázu plnou bílých a rudých růží a šla směrem do kuchyně. Na jedné z bílých květin byl drobný náznak vadnutí, ale dnes večer se Alice zdála

být plně koncentrovaná na naprostou dokonalost, jako na rozptýlení svých nedostatečných vizí.

Znovu pozorujíc Renesmee jsem nezpozorovala, kdy váza vyklouzla z Aliciných prstů. Jen jsem zaslechla svištění vzduchu podél letícího křišťálu, a zvedla jsem oči právě v tu chvíli, abych viděla jak se tříští na deset tisíc diamantových střepů na mramorové kuchyňské podlaze.

Byli jsme absolutně klidní, když se křišťál rozletěl ve všech směrech s nehudebním cinkotem, všechny oči upřené na Alicina záda.

Má první nelogická myšlenka byla, že si Alice na nás nahrála nějaký žert. Protože neexistovala možnost, že by vázu upustila náhodou. Dokázala bych skočit napříč místností, abych ji zachytila s časovou rezervou, jestli bych si myslela, že se to může stát. A v první řadě, jak by vůbec propadla jejími prsty? Jejími dokonale jistými prsty…

Nikdy jsem neviděla upíra cokoli udělat náhodou. Vůbec nikdy.

A pak se otočila k nám, v pohybu tak rychlém že nemohl existovat.

Její oči byly napůl tady a napůl v budoucnosti, doširoka rozevřené, vyplňující její drobný obličej, až hrozily, že přetečou. Pohlédnout do jejích očí bylo jako vidět svůj hrob zevnitř; byla jsem zachycená ve strachu a zoufalství a utrpení jejího upřeného pohledu.

Slyšela jsem, jak Edward zalapal po dechu; byl to zlomený, napůl přidušený zvuk.

"Co?" Zavrčel Jasper a přiskočil k ní rychlým pohybem, drtíc rozbitý krystal pod nohama. Popadl jí za ramena a ostře s ní zatřásl. Zdálo se, že v jeho rukách tiše chrastí "Co Alice?"

Emmett se přesunul do mého periferního vidění, jeho zuby odhalené, zatímco oči mu skákaly směrem k oknu, v očekávání útoku.

Jen Esme, Carlisle a Rosalie byli potichu, ti kdo byli přimrzlí stejně jako já.

Jasper zatřásl znovu Alicí. "Co je to?"

"Jdou si pro nás" zašeptali Alice a Edward společně, dokonale synchronizovaní. "Všichni z nich."

Ticho.

Poprvé, jsem byla ten, co to pochopil nejrychleji, něco v jejich slovech spustilo mou vlastní vizi. Byla to jen vzdálená vzpomínka na tísnivý sen, průhledná, nejasná jako přes silnou vrstvu mlhy. Ve své hlavě jsem viděla černou čáru postupující směrem ke mně, ducha své napolo zapomenuté lidské noční můry. Nemohla jsem vidět třpyt jejich rubínových očí ani záblesk vlhkých ostrých zubů, ale věděla jsem, kde ten záblesk může být .. . . .

Silnější než vzpomínka na pohled přišla vzpomínka na pocit - kroutivá potřeba chránit drahocennou věc za mnou.

Chtěla jsem ji vzít do rukou, skrýt jí za mou kůží a vlasy, udělat jí neviditelnou. Ale nemohla jsem se na ni ani podívat. Cítila jsem se jako ledový kámen. Poprvé od mého zrození v upíra, jsem pocítila zimu...

Sotva jsem slyšela potvrzení mých obav. Nepotřebovala jsem to. Už jsem to věděla.

"Volturiovi" zasténala Alice.

"Všichni" naříkal Edward zároveň s ní.

"Proč" zašeptala Alice sama pro sebe "Jak?"

"Kdy?" šeptal Edward.

"Proč?" ozvala se Esme.

"Kdy?" zopakoval Jasper hlasem, který zněl jako štípání ledu.

Aliciny oči nemrkly, ale bylo to, jako by je zakryl závoj; staly se dokonale prázdné. Jen její pusa odrážela její hororový výraz.

"Ne dlouho" ona a Edward řekli společně. Pak promluvila sama "V lese je sníh, sníh ve městě. Méně než měsíc"

"Proč?"byl to Carlisle, kdo se tentokrát zeptal.

Esme odpověděla. "Musí mít důvod. Možná chtějí vidět…"

"Tohle není kvůli Belle," řekla Alice poklesle. "Přicházejí všichni. Aro, Caius, Marcus, každý člen stráže, dokonce i manželky."

"Manželky nikdy neopouštějí město," odporoval Jasper plochým hlasem. "Nikdy. Ani během jižního povstání. Ani když se Rumuni pokusili o převrat. Dokonce ani, když lovili nesmrtelné děti. Nikdy."

"Teď přicházejí." Šeptal Edward.

"Ale proč?" opakoval Carlisle. "Nic jsme neudělali! A jestli jsme udělali, co jsme možná udělali, že nás tak porazili?"

"Je tam nás mnoho," odpověděl Edward tupě. "Musí se chtít ujistit, že . . .," nedokončil.

"To nezodpovídá rozhodující otázku! Proč?"

Cítila jsem, že znám odpověď na Carlislovu otázku, a zároveň neznám. Renesmee byla důvodem proč, byla jsem si jistá. Nějak jsem věděla, od samého začátku, že si pro ni přijdou. Mé podvědomí mě varovalo dřív, než jsem zjistila, že ji nosím. Cítila jsem teď zvláštní očekávání. Jako kdybych vždycky věděla, že Volturiovy přijdou, aby mi vzali mé štěstí.

Ale to pořád nezodpovídalo otázku.

"Vrať se, Alice" požádal Jasper "Koukej se po spouštěči. Hledej."

Alice pomalu potřásla hlavou, její ramena poklesla. "Vyšlo to odnikud, Jazzi. Já nehledala je, ani nás. Hledala jsem Irinu. Nebyla tam, kde jsem čekala. . . . " utrousila Alice, uhýbajíc znovu očima. Dlouhou vteřinu zírala do prázdna.

A pak trhla hlavou, její oči tvrdé jak křemen. Slyšela jsem, jak Edward zalapal po dechu.

"Rozhodla se jít k nim," řekla Alice "Irina se rozhodla jít k Volturiovým. A pak se rozhodnou oni…je to jako kdyby na ni čekali. Jako kdyby se již rozhodli,a jenom čekají na ni. . ."

Znova tu bylo ticho, jak jsme se to snažili strávit. Co Irina řekne Volturiovým, že to bude mít za následek Alicinu děsivou vizi?

"Můžeme ji zastavit" zeptal se Jasper.

"Není žádný způsob. Už je skoro tam."

"Co dělá?" zeptal se Carlisle, ale já už jsem víc nesledovala diskusi. Celá má bytost se soustředila na vizi, která se pečlivě skládala v mé hlavě.
Viděla jsem Irinu, zvažující na útesu, pozorující. Co viděla? Upíra a vlkodlaka, kteří byli nejlepší přátelé. Soustředila jsem se na ten obraz, který by asi mohl vysvětlit její reakci. Ale to nebylo všechno, co viděla.

Taky mohla vidět dítě. Přenádherně krásné dítě, chlubící se v padajícím sněhu, zřetelně víc než člověk.

Irina …osiřelé sestry…. Carlisle řekl, že ztráta jejich matky ve spravedlnosti Volturiových, udělala z Tanyi, Kate, a Iriny puritánky, co se týče zákona.

Jen před půl minutou, Jasper sám řekl ta slova: Dokonce ani když lovili nesmrtelné děti….Nesmrtelné děti - nevyjádřitelná kletba, děsivé tabu.

Irina se svou minulostí, jak si mohla vysvětlit to, co viděla ten den na úzké louce? Nebyla dost blízko na to,aby slyšela Reneesmeino srdce, aby cítila žár vyzařující z jejího těla. Renesmeeiny růžové tváře mohli být jen trikem z naší strany, podle toho, co věděla.

Po tom všem, Cullenovi byli ve sdružení s vlkodlaky. Z Irinina bodu pohledu, to, co bylo za námi, neznamenalo nic.

Irina, ždímající ruce v zasněžené divočin truchlící za Laurentem, po tom všem ví, že je její povinností obrátit se proti Cullenovým, ví, co se jim stane, jestli to udělá. Zřejmě její svědomí vyhrálo nad staletími přátelství.

A odpověď Volturiových na tento druh přestupku byla tak automatická, že již bylo rozhodnuto.

Otočila jsem se a přetáhla se přes Reneesmeeino spící tělo, přikryla ji svými vlasy, schovávajíc svou tváří v jejích kadeřích.

"Přemýšlejte, co viděla to odpoledne," řekla jsem tichým hlasem, přerušujíc cokoliv, co Emmett začal říkat. "Jak by vypadala Renesmee pro někoho, kdo ztratil matku kvůli nesmrtelným dětem?"

Všechno znova ztichlo, jak ostatní doháněli to, kde jsem už dávno byla.

" Nesmrtelné dítě," šeptal Carlisle.

Cítila jsem Edwardova kolena za mnou, ovíjející nás oba rukama.

"Jenomže ona se mýlí," pokračovala jsem. "Renesmee není stejná jako ty jiné děti. Ty byli zamrzlé, ale ona každý den tolik roste. Nebylo možné je ovládnout, ale ona nikdy neublížila Charliemu nebo Sue, nebo jim dokonce neukázala věci, kterými by je rozrušila. Ona se může kontrolovat sama. Je přece už chytřejší než většina dospělých. Není žádný důvod...."

Žvanila jsem, čekajíc na někoho, kdo vydechne úlevou, čekajíc na uvolnění ledového napětí v pokoji, až si uvědomí, že mám pravdu. Pokoj vypadal, jako by se ochladilo. Nakonec můj slabý hlas pomalu utichl.

Dlouho nikdo nemluvil.

Pak Edward zašeptal do mých vlasů. "Není to ten druh zločinu, nad kterými platil soud, lásko," řekl tiše. "Aro viděl Irinin důkaz v jejích myšlenkách. Oni přijdou ničit, ne aby si poslechli vysvětlení"

"Ale oni se mýlí," řekla jsem neústupně.

"Nebudou čekat na nás, až jim to ukážeme."

Jeho hlas byl pořád tichý, jemný, sametový …a bolest a bída v něm byli už neodvratné. Jeho hlas byl jako Aliciny oči předtím, jako vnitřek hrobky.

"Co můžeme udělat?" dožadovala jsem se.

Renesmee byla tak teplá a dokonalá v mém náručí, mírumilovně snící. Tak moc jsem se strachovala o Renesmeein zrychlený věk…strachujíc se, že bude mít před sebou něco málo přes desetiletí života…to zděšení teď vypadalo ironicky.

Jen trochu přes měsíc….

Byl to limit, a pak? Měla jsem víc štěstí, než většina lidí kdy zažila. Byl tu nějaký přírodní zákon, který požadoval rovné dělení štěstí a utrpení ve světě? Svrhla má radost rovnováhu? Byly čtyři měsíce vše, co jsem mohla mít?

Byl to Emmet, kdo odpověděl na mou teoretickou otázku.

"Budeme bojovat," řekl klidně.

"Nemůžeme vyhrát," zabručel Jasper. Mohla jsem si představit, jak by vypadal jeho obličej, jak by se jeho tělo ochranářsky obtočilo kolem Alice.

" Dobře, tak nemůžeme utéct. Ne když je Demetri kolem." Emmett udělal zhnusený zvuk, a já mimoděk věděla, že nebyl rozzuřený při představě Volturiova stopaře, ale při představě útěku. "A ani nevím, proč bychom nemohli vyhrát," řekl. " Máme mnoho možností k svažování. Nemusíme bojovat sami."

Má hlava nad tím vylétla. "Nemůžeme taky Quilleuty odsoudit k smrti, Emmette!"

"Klid Bello." Jeho výraz nebyl vůbec rozdílný od toho, když zvažoval boj s anakondami. Dokonce hrozba z vyhlazení nemohla změnit Emmetovův pohled, jeho schopnost nadchnout se k výzvě. "Nemyslel jsem smečku. Buď realistická, ačkoli - myslíš, že Jacob nebo Sam budou ignorovat tu invazi? Ještě k tomu, když to není kvůli Nessie? Neřeknu-li, díky Irině, Aro teď taky ví o našem spojenectví se smečkou. Ale já myslím naše jiné přátelé."

Carlisle se ozval šeptem. "Jiné přátele nemusíme odsoudit k smrti."

"Hej, necháme je, rozhodnout se," řekl Emmett uklidňujícím tónem. "Neříkám, že musí bojovat s námi." Mohla jsem vidět, jak se mu nápad vyostřoval v hlavě, když mluvil. "Když budou jen dost dlouho stát po našem boku, aby přinutili Volturiovy zaváhat. Bella má na to právo, po tom všem. Kdybychom je přinutili zastavit a poslouchat. Třeba by to mohlo zabránit boji..."

V Emmetově tváři se mihl slabý úsměv. Byla jsem překvapená, že ho ještě nikdo neudeřil. Já to chtěla.

"Ano" řekla horlivě Esme. "To dává smysl, Emmette. Všechno, co potřebujeme, je na moment zastavit Volturiovy. Jen dost dlouhý na to, aby poslouchali."

"Potřebovali bychom pořádnou přehlídku svědků," řekla Rosalie krutě, hlasem křehký jak sklenice.

Esme souhlasně pokyvovala, jako kdyby neslyšela úšklebek v tónu Rosalie. "Můžeme požádat spoustu našich přátel. Jen aby svědčili."

"Uděláme to pro ně," řekl Emmett.

"Budeme se jich muset zeptat na rovinu," zamumlala Alice. Když jsem se podívala k ní, viděla jsem, jak její oči znovu ztmavly. "Budeme jim to muset ukázat velice opatrně."

"Ukázat?"zeptal se Jasper.

Alice a Edward oba pohlédli na Renesmee. Pak se Aliciny oči znova zamlžily.

"Tanyina rodina" řekla. "Siobhanin sabat. Amunovy. Některý z nomádů… Garrett a Mary jistě. Možná Alistair"

"Co Petr a Charlotte?"zeptal se Jasper bázlivě, jako kdyby doufal, že odpověď bude ne, a jeho starý bratr by mohl být ušetřen z nadcházejícího krveprolití.

"Možná."

" Amazonští?" ptal se Carlisle. "Kachiri, Zafrina, a Senna?"

Alice se zdála být příliš ponořená do své vize, aby nejdříve odpověděla; konečně se otřásla a její oči se vrátily zpět do současnosti. Setkala se s Carlisleho upřeným pohledem na zlomek sekundy pak se podívala dolů.

"Nevidím"

"Co bylo tohle?" zeptal se Edward požadujícím šeptem. "Ta část v džungli. Půjdeme je hledat?"

"Nevidím" opakovala Alice, vyhýbajíc se jeho očím. Zmatek proletěl Edwardovou tváří. "Musíme se rozdělit a pospíšit si, než spadne sníh. Musíme shromáždit kohokoli můžeme a dostat je sem, abychom jim to tady ukázali." Znova rozdělovala oblasti. "Zeptej se Eleazara. Je v tom víc, než jen nesmrtelné dítě."

Znova nastalo zlověstné ticho po dlouhý moment, co byla Alice v transu. Když bylo po všem, pomalu zamrkala, její oči byli divně matné navzdory skutečnosti, že zřetelně byla v současnosti.

"Je toho tolik. Musíme spěchat" zašeptala.

"Alice?" zeptal se Edward. "Bylo to příliš rychlé a nepochopil jsem to. Co to bylo?"

"Nevidím" vybouchla na něj. "Jacob je skoro tady!"

Rosalie udělala krok k hlavnímu vchodu."Dohodnu se s -"

"Ne, nechej ho přijít," řekla Alice rychle, její hlas byl vyšší každým slovem. Popadla Jasperovu ruku a táhla ho směrem k zadním dveřím. "Když jsem od Nessie dál, taky vidím lépe. Potřebuju jít. Já se opravdu potřebuji soustředit. Potřebuji vidět všechno, co mohu. Musím jít. Pojď Jaspere, nemáme čas nazbyt!"

Mohli jsme slyšet Jacoba na schodech. Alice, netrpělivě, škubla Jasperovou rukou. Rychle ji následoval, se zmatkem v očích stejně jako Edward. Vystřelili dveřmi do stříbrné noci.

"Spěchejte!" volala zpátky na nás. "Musíte je najít všechny!"

"Najít co?" ptal se Jacob, zavírající za sebou hlavní vchod. "Kam Alice šla?"

Nikdo neodpověděl; všichni jsme jen zírali.

Jacob setřásl déšť z vlasů a tahal ruce skrz rukávy košile, oči na Renesmee. "Čau, Bells! Myslel jsem si, že teď už budete doma, lidi. . . ."

Konečně se podíval na mě, zamrkal, a zůstal civět. Sledovala jsem jeho výraz, jak se ho konečně dotkla atmosféra v pokoji. Pohlédl dolů, oči široce rozevřené, na mokré fleky na podlaze, rozházené růže, tříšť krystalu. Jeho prsty se chvěly.

"Co?" zeptal se rovnou. "Co se stalo?"

Nevěděla jsem, kde začít. Ani nikdo jiný nenašel slova.

Jacob přeskočil místnost třemi dlouhými skoky a klesl na kolena vedle Renesmee a mě. Cítila jsem horké chvění vyzařující z jeho těla tak, jak se strach valil dolů směrem k třesoucím se rukám.

"Je v pořádku?" dožadoval se, sahajíc ji na čelo, sklánějíc hlavu, jak poslouchal její srdce. "Nehraj si se mnou, Bello, prosím!"

"S Renesmee nic není ." řekla jsem přidušeně, slova rozbíjejíc se v divných místech.

"Tak kdo?"

"Všichni z nás, Jacobe," šeptala jsem. A také to bylo v mém hlase - zvuk z vnitřku hrobu. "Je konec. Všichni budeme odsouzeni k smrti."

29. Selhání

Seděli jsme tam celou noc, sochy strachu a smutku, a Alice se ani nevrátila.

Všichni jsme byly na naši horečnatou mez absolutně ticho. Carlisle byl sotva schopný hýbat rty, aby všechno vysvětlil Jacobovy. Při opakovaném vyprávění se to zdálo být horší;dokonce i Emmett jenom tiše stál a mlčel.

Dokud nevyšlo slunce a já věděla, že Renesmee bude brzo neklidná pod mými pažemi, tak jsem se poprvé divila co by tak dlouho mohlo Alici zdržet. Doufala jsem, že toho budu vědět víc, než budu čelit dceřině zvědavosti. Mít nějaké odpovědi. Alespoň malé, malilinkaté kousky naděje, abych se mohla usmívat a taky držet hrůzostrašnou pravdu od ní dál.

Moje tvář byla nastálo nastavená do nehybné masky, kterou jsem nosila celou noc. Nebyla jsem si jistá, že budu ještě schopna úsměvu.

Jakob chrápal v rohu, hromada kůže na podlaze, úzkostlivě sebou škubajíc ve spánku. Sam věděl všechno - vlci se připravovali na to, co má přijít. Ne, že by tato příprava byla dobrá i k něčemu jinému než se nechat zabít se zbytkem mé rodiny.

Sluneční paprsky se prolomily skrz zadní okno, zajiskřily na Edwardově kůži. Nezpustila jsem ho z očí od doby,kdy Alice odešla. Koukali jsme na sebe celou noc, přemítajíc nad tím, co ani jeden z nás nemohl přežít: ztrátu toho druhého. Viděla jsem záblesk svého odrazu v jeho ztrápených očích, jak se slunce dotklo mé vlastní kůže.

Jeho obočí se nepatrně pohnulo, pak jeho rty.

"Alice," řekl.

Zvuk jeho hlasu byl jako praskání ledu, když taje. Všechny nás trochu rozlomil, trochu změkčil. Pohnul se znovu.

"Byla pryč dlouho," mumlala Rosalie, překvapeně.
"Kde mohla být?" podivil se Emmett, udělal krok směrem ke dveřím.

Esme mu položila ruku na rameno. "Nechceme rušit…"

"Nikdy předtím ji to netrvalo tak dlouho," řekl Edward. Na tváři se mu objevila nová starostlivě rozštípaná maska. Jeho rysy zase ožili, oči se rozšířili čerstvým strachem, zvlášť panickým. "Carlisle, nemyslíš-že něco předvídala? Mohla mít Alice čas, aby viděla, jestli někdo po ní jde?"

Arova průsvitná tvář naplnila mou hlavu. Aro, který viděl do všech koutů Aliciny na mysli, který znal všechno, čeho byla schopná-

Emmett zaklel dost nahlas, aby se Jakob naklonill k jeho nohám a zavrčel. Ve dvoře, na jeho zavrčení mu odpověděla jeho smečka. Moje rodina se už rozmazala v akci.

"Zůstaň s Renesmee!"
ale křikla jsem na Jacoba, když jsem celá běžela skrz dveře.

Byla jsem stále silnější
než většina z nich, a tu sílu jsem použila, abych se odrazila vpřed. Několika skoky jsem dohonila Esme, několika dalšími Rosalii. Běžela
jsem hustým lesem, dokud jsem nedoběhla Edwarda a Carlisla.

"Mohli by ji teoreticky překvapit?" zeptal se Carlisle, jeho hlas zněl spíš jako by stál, než jako kdyby běžel plnou rychlostí.

"Nevím, jak" odpověděl Edward. "Ale Aro ji zná lépe než kdokoliv jiný. Lépe než já. "

"Je to past?" Volal z Emmett za námi.

"Možná," řekl Edward. "Ani stopy po Alici a Jasperovi. Kam šli? "

Alicina a Jasperova stopa se stáčela v širokém oblouku, táhla se východně od domu, na sever na druhou stranu řeky, a poté pár mil zase zpět na západ. My překročili řeku, všech šest skočilo bez vteřinových zpoždění. Edward běžel v čele, naprosto soustředěný.

"Zachytil jsi stopu?" zavolala Esme pár chvil
poté, co jsme chtěli přeskočit řeku po druhé. Byla nejvíc pozadu, daleko na levém okraji naší lovčí smečky. Ukázala na jihovýchod.

"Držte se hlavní cesty, jsme téměř u hranice Quileutů," nařídil Edward stručně. "Držte se pohromadě. Uvidíme, jestli se obrátili na sever nebo na jih. "

Nebyla jsem tak obeznámená v rozlišování dělící hranice, jako zbytek z nich, ale cítila jsem náznak vlků ve vánku, který foukal od východu. Edward a Carlisle trochu ze zvyku zpomalili, a já
viděla, že se jejich halvy přelétají ze strany na stranu, čekajíc na cestu k odbočce.

Pak byl vlčí zápach najednou silnější, a Edwardova hlava v momentu pohlédla nahoru. Náhle zastavil. My ostatní jsme taky zamrzli.

"Same?" zeptal se Edward plochým hlasem. "Co to je?"

Sam přicházel skrze stromy vzdálené několik set metrů,k nám v jeho lidské podobě rychlou chůzí, doprovázen dvěma velkými vlky - Paul a Jared. Trvalo mu chvilku dostat se k nám; jeho lidské tempo mě dělalo netrpělivou. Nechtěla jsem mít čas, abych přemýšlela o tom, co se děj. Chtěla jsem být v pohybu, abych něco dělala. Chtěla jsem už objímat Alici, abych věděla, navzdory pochybnostem, že je v bezpečí.

Dívala jsem se jak Edwardova tvář naprosto zbělela, jak četl to, co si Sam myslel. Sam ho ignoroval, hledíc přímo na Carlisla, jak zastavil a začal mluvit.

"Přesně po půlnoci, Alice a Jasper přišli na tohle místo, a požádali o svolení překročit náš pozemek k oceánu. Povolil jsem jim to a osobně jsem je doprovodil k pobřeží. Okamžitě vešli do vody a nevrátili se. Když jsme šli , Alice mi řekla, že je životně důležité, abych nic neřekl Jacobovi a tom, že jsem ji viděl, dřív než si s tebou promluvím. Čekal jsem tady na vás, až ji přijdete hledat, abych vám dal tenhle vzkaz. Řekla mi, abych ji poslechl, jako kdyby na tom závisely všechny naše životy. "

Samova tvář byla ponurá, když vytahoval poskládaný list papíru, potištěný malým černým písmem. Byla to stránka z knihy; můj ostrý zrak četl vytištěná slova, jak ho Carlisle rozprostřel, aby viděl na další stranu. Na straně obrácené ke mně byla stránka s autorskými právy od The Merchant of Venice. Stopa mého vlastního pachu z něj zavála, když Carlisle papírem pohnul, aby ho narovnal. Uvědomila jsem si, že je to vytržená strana z jedné z mých knih. Vzala jsem si pár věcí z Charlieho domu do naší chaloupky; nějaké normální oblečení,

všechny dopisy od mé mámy a své oblíbené knížky. Včera ráno moje ošoupaná kolekce Shakespearových brožur byla na regále v chaloupce v malém obývacím pokoji…

"Alice se rozhodla opustit nás," šeptal Carlisle.

"Co?" plakala Rosalie.

Carlisle obrátil stránku tak, aby jsme ji všichni mohli přečíst.

Nehledejte nás. Není času nazbyt. Pamatujte si: Tanya, Siobhan, Amon, Alistair, všechny nomády, které dokážete
najít. Na naší cestě budeme hledat Petra a Charlotte. Je nám to tak líto, že vás opouštíme tímto způsobem, bez loučení nebo vysvětlení. Je to pro nás jediná cesta. Milujeme vás.

Znova jsme stáli zmraženi, naprosté ticho ale bylo jen narušované vlčím srdečním tepem a jejich dechem. Jejich myšlenky museli být taky hlasité. Edward se hnul jako první, odpověděl na něco v Samově mysli.

"Ano, je to nebezpečné."

"Dost na to, aby jsi opustil rodinu?" zeptal se Sam nahlas, s nedůvěřivostí v jeho tónu. Bylo jasné, že si lístek nepřečetl, než ho odevzdal Carlislovi. Byl teď naštvaný, hledajíc, jestli lituje poslouchání Alice.

Edwardův výraz byl strnulý - pro Sama nepochybně vypadal naštvaně nebo arogantně, ale já mohla vidět tvar bolesti v jeho tvrdě rovném obličeji.

"Nevíme, co viděla," řekl Edward. "Alice není vůbec bezcitná a ani zbabělá. Má jen víc informací než máme my."

"Neměli bychom - ," začal Sam.

"Vy jste svázáni jinak, než my," odseknul Edward. "My máme ještě navzájem svobodnou vůli."

Samova brada sebou škubla, a jeho oči najednou vypadaly plocho černé.

"Měl bys dávat pozor na varování," pokračoval Edward. "Tohle není něco, do čeho by jste se chtěli zaplést. Můžete se stále vyvarovat tomu, co Alice viděla."

Sam se ponuře usmál, "My neutíkáme." Paul si za ním odfrkl.

"Nenechte svou rodinu zabít kvůli pýše," Carlisle se potichu zapojil.

Sam se podíval na Carlisla s jemnějším výrazem. "Jak Edward zdůraznil, nemáme stejný druh svobody jako vy. Renesmee je součástí naší rodiny stejně jako vaší. Jacob se jí nemůže vzdát, a my se nemůžeme vzdát jeho. " Jeho oči se mihly k Alicinu lístku, a jeho rty se sevřeli do tenké linie.

"Neznáte ji," řekl Edward.

"A vy?" zeptal se Sam neomaleně.

Carlisle položil ruku na Edwardovo rameno. "Máme ještě spoustu práce, synu. Jakkoliv se Alice rozhodne, bylo by pošetilé, neposlechnout teď její radu. Jdeme domů a dáme se do práce. "

Edward přikývl, jeho tvář stále strnulá bolestí. Za sebou jsem slyšela Esmenino tiché vzlykání bez slz.

Nevěděla jsem, jak plakat v tomto těle; nemohla jsem dělat nic, než koukat. Zatím jsem nic necítila. Všechno se zdálo neskutečné, jako bych po všech těch měsících opět snila. Mající noční můru.

"Děkuji ti, Same," řekl Carlisle.

"Je mi to líto," odpověděl Sam. "Neměli jsme ji nechat přejít."

"Udělal jsi správnou věc," řekl mu Carlisle. "Alice je volná, aby dělala to, co sama chce. Neupřel bych jí to svolení."

Vždycky jsem myslela na Cullenovy, jako na celek, nedělitelný útvar. Najednou jsem si vzpomněla, že to tak vždycky nebylo. Carlisle stvořil Edwarda, Esme, Rosalii a Emmetta, Edward stvořil mně. Byli jsme fyzicky spojení krví a jedem. Nikdy jsem nepomýšlela na Alici a Jaspera jako na samostatné- jak byli přijati do rodiny. Ale ve skutečnosti, Alice přijala Cullenovy. Dostavila se se svou nesouvislou minulostí, přivádějíc sebou Jaspera, a připojila se k rodině, která tu už byla. Oba, ona i Jasper,znali život mimo rodinu Cullenů. Opravdusi vybrala vést jiný nový život po tom, co viděla, že život Cullenů je u konce?

Pak jsme byli odsouzeni, nebo ne? Nebyla vůbec žádná naděje. Ani záblesk,ani jiskřička, která by mohla Alici přesvědčit, že má na naší straně šanci.

Jasný ranní vzduch se najednou
zdál hutnější, černější, jakoby fyzicky pošpiněn mým zoufalstvím.

"Nevzdám se bez boje," zavrčel Emmett hluboce šeptem . "Alice nám řekla, co dělat. Tak to uděláme."

Ostatní přikývli s odhodlaným výrazem, a já si uvědomila, že byli nakloněni jakékoli šanci, kterou nám Alice dala. Že nehodlali upadnout do beznaděje a čekat na smrt.

Ano, všichni chceme bojovat. Co tam ještě bylo? A patrně zapojíme ostatní, protože to Alice řekla, než nás opustila. Jak bychom nemohli uposlechnout Alicino poslední varování? Vlci taky budou bojovat s námi pro Renesmee.
Budeme bojovat, oni budou bojovat, a my všichni zemřeme.

Necítila jsem se stejně rozhodnuta, jako ostatní. Alice znala rozdíly. Dala nám jen šanci, kterou viděla, ale šance byla moc tenká na to, aby si na ni vsadila.

Už jsem se cítila poražená, jak jsem se otočila zády k Samovu kritickému obličeji a následovala Carlisla směrem domů.

Teď jsme běželi automaticky, ne stejně panicky spěchajíc jako předtím. Když jsme byli u řeky, Esmeina hlava se zvedla.

"Byla tu jiná cesta. Byla čerstvá."

Naklonila se dopředu, směrem , kde upoutala Edwardovu pozornost na cestě sem. Zatímco jsme závodili o Alicino bezpečí…

" Je tu od rána. Je to jen Alice, bez Jaspera," řekl Edward neživě.

Esme svraštila obličej, a přikývla.

Posunula jsem se do prava, padajíc trochu dozadu. Byla jsem si jistá, že měl Edward pravdu, ale ve stejnou dobu...Konec konců, jak Alicin dopis skončil na stránce z mé knihy?

"Bello?" zeptal se Edward bezcitným hlasem, jak jsem váhala.

"Chci sledovat stopu," řekla jsem mu, cítíc tu lehkou Alicinu vůni, která vedla pryč od její dřívější dráhy letu. Byla jsem v tom nová, ale voněla přesně stejně, jen minus Jasperova vůně.

Edwardovy zlaté oči byly prázdné. "Pravděpodobně to vede jenom zpět do domu."

"Pak se tam s tebou setkám."

Nejprve jsem si myslela, že by mě nechal jít samotnou, ale pak, jak jsem se pohla o několik kroků dál, se jeho prázdné oči zachvěly k životu.

"Jdu s tebou," řekl tiše. "Setkáme se doma, Carlisle."

Carlisle přikývl, a ostatní odešli. Čekala jsem, až budou z dohledu, a pak jsem se na Edwarda tázavě podívala.

"Nemohl jsem tě nechat odejít ode mě," vysvětlil tichým hlasem. "Bolelo mě si to jen představit."

Rozuměla jsem, bez bližšího vysvětlení. Myslela jsem na naše odloučení a nyní jsem si uvědomila, že bych cítila stejnou bolest, bez ohledu na to, jak krátké by bylo odloučení.

Měli jsme tak malinko času, být spolu.

Natáhla jsem k němu ruce, a on je vzal.

"Musíme si pospíšit," řekl. "Renesmee se vzbudí."

Přikývla jsema, a znova jsme běželi.

Asi to byla hloupost, marnit časem pryč od Renesmee jen kvůli zvědavosti. Ale ten vzkaz mě rozrušil. Alice mohla vyrýt vzkaz do skály nebo kmenu stromu kdyby jí chyběly psací potřeby. Mohla ukradnout odkazový lístek z některého z domů u dálnice. Proč mojí knihu? Kdy ji získala?

Jistě by stačilo, že trasa vede zpět k chatě zdlouhavou cestou, která zůstala zřetelně daleko od domu Cullenových a vlků v nedalekém lese. Edwardovo obočí se v zmatku svraštilo, když bylo zjevné, kam stopa vedla.

Snažil se to zdůvodnit. "Nechala Jaspera, aby na ní počkal a přišla sem?"

Byli jsme nyní téměř u chaloupky, a já se cítila nesvá. Byla jsem ráda, že mě Edward držel za ruku, ale také jsem cítila, že bych tady měla být sama. Vytrhnout stránku a přinést ji zpět k Jasperovi byla jen nadbytečná záležitost. Zdálo se, jako kdyby byl vzkaz v tom činu,jediná jsem tomu vůbec nerozuměla. Ale byla to moje kniha, takže zpráva musela být pro mě. Kdyby to bylo něco, co by chtěla, aby Edward věděl, nevytrhla by stránku z jeho knih...?

"Dej mi chvilku," řekla jsem, uvolňujíc si ruku, když jsme se dostali ke dveřím.

Jeho čelo se svraštilo. "Bello?"

"Prosím! Třicet sekund. "

Nečekala jsem až odpověděl. Skočila jsem skrz dveře, a zavřela za sebou. Šla jsem rovnou k poličce na knihy. Alicina vůně byla čerstvá - stará méně než jeden den. Oheň, který jsem nezaložila, plál nízko ale žhavě v krbu.. Vybrala jsem The Merchant of Venice z regálu a škubnutím ho otevřela na titulní stránce.

Tam, vedle okousaného okraje po vyrvané stránce zanechala,pod slovy The Merchant of Venice od Williama Shakespeara, vzkaz.

Znič to.

Pod tím bylo jméno a adresa v Seattlu.

Když Edward prošel dveřmi spíše jen po pouhých třinácti vteřinách než třiceti, sledovala jsem, jak kniha hoří.

"O co tady jde, Bello?"

"Byla tady. Vytrhla stránku z mé knihy, aby na ní napsala vzkaz. "

"Proč?"

"Já nevím proč."

"Proč ji pálíš?"

"Já-já-" zamračila jsem se, nechajíc všechno mé zklamání a bolest ukázat se ve svém obličeji. Nevěděla jsem, co se mi Alice snaží říct, věděla jsem jen to, že odešla do velké dálky, aby to před námi zatajila, kromě mě. Jediné osoby, kterou Edward nemohl přečíst. Takže ho musela chtít držet
v nejasnosti, a asi pro to měla dobré důvody. "Přišlo mi to vhodné."

"Nevíme, co dělá," řekl tiše.

Zírala jsem do plamenů. Byla jsem jediný člověk na světě, který mohl Edwardovi lhát. Bylo to ono, co ode mě Alice chtěla? Její poslední požadavek?

"Když jsme byli v letadle do Itálie," zašeptala jsem- to nebyla lež, snad s výjimkou kontextu - "na cestě, abychom tě zachránily ... lhala Jasperovi, aby nešel za námi. Věděla, že když bude muset čelit Volturiům, zemře. Byla ochotna radši zemřít sama, než aby ho připojila do nebezpečí. Ochotná zemřít i pro mě. Ochotná zemřít
pro tebe. "

Edward neodpověděl.

"Má své priority," řekla jsem. Nutilo to moje mrtvé srdce bolestivě si uvědomit, že moje vysvětlení neznělo jakkoliv jako lež.

"Tomu nevěřím," řekl Edward. Neřekl to jako kdyby se dohadoval se mnou, spíš jako kdyby se dohadoval sám se sebou. "Možná byl právě Jasper v nebezpečí. Její plán by fungoval pro nás ostatní, ale on by byl ztracen, kdyby zůstal. Možná..".

"Mohla nám to říct. Poslat ho pryč. "

"Ale šel by? Možná mu lhala znovu."

"Možná" předstírala jsem souhlas. "Měli bychom jít domů. Není čas. "

Edward vzal mou ruku, a běželi jsme.

Alicin vzkaz nepůsobil na mě nadějně. Pokud by tu byla nějaká cesta, jak se vyhnout přicházející porážce, Alice by zůstala. Neviděla jsem jinou možnost. Tak to bylo něco jiného, co mi dala. Ne způsob k úniku. Ale co jiného by si myslela, že jsem chtěla? Možná způsob, jak zachránit něco? Bylo ještě něco, co bych měla zachránit?

Carlisle a ostatní nebyli nečinní po dobu naší nepřítomnosti. Byli jsme od nich odděleni celých 5 minut, a oni se už připravovali k odjezdu. V rohu, Jacob opět jako člověk, s Renesmee na klíně a oba nás pozorovali široce otevřenýma očima.

Rosalie vyměnila své hedvábné ovinovací šaty za odolně vypadající džíny, běžecké boty, a hustě tkané zapínací triko, jaké baťůžkáři používají pro dlouhé cesty. Esme byla oblečena podobně. Na konferenčním stolku byl globus, ale nekoukali na něj, jenom čekali na nás.

Atmosféra byla teď více pozitivní než předtím; cítili se dobře,když byli v akci. Jejich naděje se upla na Aliciny pokyny.

Podívala jsem se na globus a divila jsem se, kam jsme zamířili poprvé.

"Máme tu zůstat?" zeptal se Edward, dívajíc se na Carlisla. Nezněl šťastně.

"Alice řekla, že se budeme muset ukázat lidem Renesmee, a na to budeme muset být opatrní." řekl Carlisle. "Pošleme semk vám kohokoli dokážeme najít - Edwarde, budete nejlepší na chytání na téhle straně minového pole."

Edward ostře přikývl, stále nešťastný. "Je tu velké území na pokrytí."

"Rozdělíme se," odpověděl Emmett. "Rose a já půjdeme lovit nomády."

"Budete mít tady plné ruce práce," řekl Carlisle. "Tanyina rodina tady bude dopoledne, a nemají ani tušení proč. Za prvé, musíte je přesvědčit, aby nereagovali jako Irina. Za druhé, musíte zjistit, co myslela Alice tím Eleazarem. Pak, po tom všem, zůstanou, aby pro nás svědčili? Začne to znova, až přijdou ostatní - v první řadě, jestli se nám podaří přesvědčit vůbec někoho, aby přijel. "povzdechl Carlisle. "Vaše práce může být ta nejtěžší. Vrátíme se jak nejdřív to půjde, abychom vám pomohli."

Carlisle na vteřinu
položil ruku na Edwardovo rameno a pak mě políbil na čelo. Esme nás oba objala, a Emmett nám oběma praštil pěstí do ruky. Rosalie s přinutila nám darovat tvrdý úsměv pro mě a Edwarda, vzdušný polibek pro Renesmee, a pak Jakobovi úšklebek.

"Hodně štěstí," řekl jim Edward.

"A vám taky," řekl Carlisle. "Budeme ho všichni potřebovat."

Dívala jsem se, jak odcházejí, přejíc si, abych dokázala cítit aspoň naději a podpořit je, a taky jsem si přála, abych mohla být jen na pár sekund sama s počítačem. Musela jsem vyřešit, kdo je to ten J. Jenks za osobu a proč Alice nechávala jeho jméno takovou oklikou jenom pro mě.

Renesmee se stočila v Jakobově náruči, aby se dotkla jeho tváře.

"Já nevím, jestli Carlisleho přátelé přijdou. Doufám, že ano. Zní to, jako bychom se právě teď trochu přepočítali, "zamumlal Jacob
Renesmee.

Takže to věděla. Renesmee již pochopila až příliš jasně, o co jde. Celá ta otisknutý-vlkodlak-poskytne-objektu-otisknutí-cokoliv-chce věc zestárla pěkně rychle. Nebylo její krytí mnohem důležitější, než zodpovězení její otázky?

Dívala jsem se pozorně na její tvář. Nevypadala vystrašeně, jen úzkostlivě a velmi važně, když konverzovala s Jacobem svým tichým způsobem.

"Ne, nemůžeme pomoct; máme tady zůstat," pokračoval. "Lidé přicházejí, aby viděli tebe, a ne kulisy."

Renesmee se na něj zamračila.

"Ne, nemusím nikam jít," řekl jí. Pak se podíval na Edwarda, jeho tvář ohromená z uvědomění si, že by nemusel mít pravdu. "Nebo musím?"

Edward zaváhal.

"Ven s tím," řekl Jákob, jeho hlas surový napětím. Měl pravdu nad jeho bodem zlomu, úplně stejně, jako ostatní z nás.

"Upíři, kteří přicházejí, aby nám pomohli, nejsou stejní jako my," řekl Edward. "Tanyina rodina je jediná kromě naší s úctou k lidskému životu, a dokonce si nedělají tězkou hlavu s vlkodlaky. Myslím, že by to mohlo být bezpečnější-"

"Umím se sám o sebe postarat," přerušil ho Jacob.

"Bezpečnější pro Renesmee," pokračoval Edward, "když výběr uvěřit našemu příběhu o ní nebude poskvrněna spojením s vlkodlaky."

"Někteří přátelé. Obrátí se proti vám jen proto, koho jste si teď nakvartýrovali? "

"Myslím, že za normálních okolností by většinou byli tolerantní. Ale musíš pochopit - přijmout Nessie nebude jednoduchá věc pro žádného z nich. Proč to vůbec sebenepatrněji stěžovat? "

Carlisle vysvětlil Jakobovi zákony o nesmrtelných dětech. "Nesmrtelné děti byly opravdu tak špatné?" zeptal se.

"Nedovedeš si představit
hloubku jizvy, kterou zanechali společné psychice upírů."

"Edwarde. . . " Bylo pořád ještě zvláštní slyšet Jacoba vyslovit Edwardovo jméno bez hořkosti.

"Já vím, Jaku. Vím, jak těžké je být od ní pryč. Zahrajeme to smyčkou - uvidíme,jak na ni budou reagovat. V každém případě, Nessie, tu a tam během několika dalších týdnů, bude muset být inkognito. Bude muset zůstat v chatičce, dokud nenastane pro nás ta správná chvíle,zavést ji mezi ně. Tak dlouho, jak dokážeš udržet bezpečnou vzdálenost od hlavního domu. . ."

"To můžu udělat. Ranní společnost, co? "

"Ano. Nejbližší z našich přátel. V tomhle konkrétním případě je
pravděpodobně to nejlepší, abychom si věci vyjasnili co nejdříve. Můžeš zůstat tady. Tanya o vás ví. Dokonce už potkala Setha. "

"Správně."

"Měl bys říct Samovi, o co jde. Brzo můžou být v lesích cizinci. "

"Dobrý postřeh. I když mu dlužím nějaké ticho po minulé noci. "

"Poslechnout Alici je obvykle ta správná věc."

Jakobovy čelisti se sevřeli, a já viděla, že sdílel Samovy pocity, ohledně toho, co Alice a Jasper udělali.

Mezitím, co mluvili, jsem putovala směrem k zadním oknům, snažíc se vypadat roztržitě a úzkostlivě. Nic složitého. Naklonila jsem hlavu směrem ke zdi, která zatáčela pryč od obývacího pokoje směrem k jídelně, hned vedle jednoho z počítačů. Běžela jsem prsty proti klávesnici a zároveň zírala do lesa, snažíc se, aby to vypadalo, jako roztržitost. Dělají někdy upíři věci roztržitě? Myslím, že se nenašel nikdo, kdo by mi věnoval zvláštní pozornost, ale neotočila jsem se, abych se ujistila. Monitor zažhnul k životu. Znovu jsem pohladila mými prsty po klávesách. Pak jsem velmi tiše zabubnovala na dřevěný povrch stolu, jen aby to vypadalo náhodně. Další tahy přes klávesnici.

Snímala jsem obrazovku periferním zrakem.

Žádný J. Jenks, ale byl tam Jason Jenks. Právník. Otírala jsem klávesnici, snažíc se zachovat rytmus, jako roztržité hlazení kočky, kterou jste zapoměli na klíně. Jason Jenks měl efektní webovou stránku své firmy, ale adresa na jeho domovské stránky byla špatná. V Seattlu, ale s jiným poštovním směrovacím číslem. Zaznamenala jsem telefonní číslo, a pak rytmicky zabubnovala do klávesnice. Tentokrát jsem se dívala po adrese, ale nic z toho se mi nezobrazilo, jako kdyby adresa neexistovala. Chtěla jsem se podívat na mapu, ale rozhodla jsem se nepokoušet štěstí. Jeden větší letmý dotyk k vymazání historie...

Pokračovala jsem v zíraní ven z okna a
několikrát se otírajíc o dřevo. Slyšela jsem lehké kroky křižující podlahu ke mě, a obrátila jsem se se, v což jsem doufala, stejným výrazem, jako jsem měla předtím.

Renesmee se dostala ke mě, a já přidržela otevřenou náruč. Uvelebila se v ní, silně vonící po vlkodlacích, a uvelebujíc hlavou na mém krku.

Nevěděla jsem, jestli tohle dokážu vystát. Jakkoliv jsem se obávala o svůj život, o Edwardův i o život zbytku mé rodiny, nebylo to stejné jako vnitřnosti - kroutící strach, který jsem cítila o svou dceru. Musel být způsob, jak ji zachránit, i kdyby to byla jediná věc, kterou bych mohla udělat.

Najednou jsem věděla, že to bylo všechno, co jsem ještě chtěla.To ostatní bych vydržela, kdybych musela, ale ne ztrátu jejího života. Tohle ne.

Ona byla jediná věc, co jsem prostě musela zachránit.

Věděla Alice, jak bych se cítila?

Renesmeeina ruka se lehce dotkla mé tváře.

Ukázala mi mou vlastní tvář, Edwardovu, Jacobovu, Rosalienu, Esmeinu, Carlislovu, Alicinu, Jasperovu, rychleji a rychleji přeskakujíc přes všechny tváře členů naší rodiny. Seth a Leah. Charlie, Sue, a Billy. A znova a znova. Znepokojeně, stejně jako všichni ostatní. Myslím, že byla jen znepokojena.. Jake ji držel od toho nejhoršího, pokud můžu říct. Část, jak
jsme si mysleli, že nemáme žádnou naději, jak všichni do měsíce zemřeme.

Vytrvala na Alicině tváři, toužebně a zmateně. Kde byla Alice?

"Nevím," zašeptal jsem. "Ale je to Alice. Dělá správnou věc,jako vždycky."

Tak jako tak, je to správná věc pro Alici. Nesnášela jsem přemýšlení na ni tímhle způsobem, ale jak jinak porozumět téhle situaci?

Renesmee si povzdechla a zatoužila intenzivněji.

"Taky se mi po ní stýská."

Cítila jsem, že můj obličej pracuj, snažíc se najít výraz, který by hodil ke smutku uvnitř. Moje oči byli divné a suché; vůči nepříjemnému pocitu mrkali. Kousala jsem si rty. Když jsem se znova nadechla, vzduch se mi zastavil v krku, jako kdybych se jím měla udusit.

Renesmee se odtáhla, aby se na mně podívala, a já viděla můj obličej, odrážející se v jejích myšlenkách a v jejích očích. Vypadala jsem, jako Esme vypadala dnes ráno.

Tak tohle bylo to, co jsem cítila jako pláč.

Renesmeeiny oči se vlhce leskly, jak pozoroval můj obličej. Vyškrtla moji tvář, neukazovala mi nic, jen se mě snažila utěšit.

Nikdy bych nepomyslela, že mezi námi uvidím obrácené pouto matka-dcera, jako to bylo vždy u mě a Renée. Neměla jsem velmi jasnou představu o budoucnosti.

Slza vytřiskla Renesmee z koutku oka. Setřela sem ji polibkem. S úžasem se dotkla svých očí a pak se podívala na vlhká bříška svých prstů.

"Neplač," řekla jsem jí. "Bude to v pořádku. Ty budeš v pořádku. Najdu způsob, jak to obejít."

Pokud tu není nic
jiného, co jsem mohla dělat, ještě jsem mohla chránit mou Renesmee. Byla jsem mnohem pozitivnější než kdy jindy, že tohle bylo to, co mi Alice dala. Věděla to. Nechala mi cestu.

30. Neodolatelná

Bylo toho tolik o čem bylo třeba přemýšlet.

Jak se mi podaří najít čas k pátraní po J. Jenksovi, a proč Alice chtěla abych o něm věděla?

Jestli Alicino vodítko nemělo nic společného s Renesmee, co mohu dělat, abych chránila svou dceru?

Jak Eduard a ja ráno vysvětlíme věci Tanyině rodině? Co když budou reagovat jako Irina? Co když se to změní na boj?

Já nevím jak bojovat. Jak bych se to mohla naučit za pouhý měsíc? Byla vůbec nějaká šance že bych se učila dost rychle na to abych byla nebezpečná pro kohokoli z Volturiú? Nebo jsem byla odsouzena k totální nepoužitelnosti? Jen další rychle vyřízený novorozenec?

Tolik odpovědi, které jsem potřebovala, ale nedostala jsem šanci položit otázky.

Chtějíc aspoň něco normálního pro Renesmee, trvala jsem na jejím ukládaní k spánku do postele v naši chatě. Jakob se momentálně cítil pohodlněji ve své vlčí podobě; snášel stres snadněji když byl okamžitě připraven k boji.. Přála jsem si abych to cítila taky tak, abych se cítila být připravená. Znova odběhl do lesa aby střežil.

Potom co hluboce usnula, dala jsem Renesmee do její postele a potom šla do obývacího pokoje, abych položila Edwardovi své otázky. Jediné co jsem požadovala, v každém případě; jeden z mých nejobtížnějších problémů byl nápad pokusit se skrýt před ním všechno, dokonce s výhodou mých tichých myšlenek.

Stál chrbtem ke mně zahleděn do ohně..

"Edwarde, já.."

Otočil se prošel pokojem téměř okamžitě, za méně než nejmenší část sekundy. Měla jsem čas jen abych zaregistrovala zuřivý výraz v jeho obličeji před tím než jeho rty začali drtit mé a jeho ruce se obemkly kolem mně jak ocelové nosníky.

Na své otázky jsem po zbytek noci už nepomyslela. Netrvalo mi dlouho abych zjistila co bylo důvodem jeho nálady, a ještě méně abych se cítila stejně.

Potřebovala bych roky jen abych nějak ovládla svou ohromující fyzickou vášeň k němu. A pak staletí abych si to užila. Kdyby nám nezústával jen měsíc spolu. Dobře, nevidím jak by se dal vydržet takový konec. Právě nyní jsem si nemohla pomoct abych nebyla sobec. Všechno so jsem chtěla bylo milovat ho jak jen to bude možné po omezený čas který jsem dostala.

Bylo těžké odtrhnout se od něho když vyšlo slunce, ale měli jsme co na práci, práci která mohla být složitější než všechno hledání naší rodiny dohromady. V momentu jak jsem si dovolila myslet na to co přijde byla jsem napjatá; pocit jako by moje nervy byli natažené na skřipec, pořád víc a víc..

"Přál bych si aby byl způsob jak dostat od Eleazara informace, které potřebujeme, předtím než jim řeknem o Nessie." Zamumlal Edward jak jsme se kvapem oblékali v obřím šatníku, který mi připomínal Alici víc, než jsem si momentálně přála. "Jen pro jistotu"

"Ale kdyby nepochopil otázku k zodpovězení" souhlasila jsem "Myslíš že nás nechají to vysvětlit?

"Já nevím"

Vytáhla jsem Renesmee, ještě spící, z postýlky a držela jí tak blízko že její kadeře se mi nahrnuly do tváře; její sladká vůně, tak blízká, přemohla jakoukoli další vůni.

Dnes jsem nesměla vyplýtvat ani jedinou sekundu. Byly odpovědi, které jsem potřebovala, a nebyla jsem si jistá kolik času budeme mít já a Edward dneska osamotě..Když s Tanyinou rodinou půjde všechno dobře, doufejme že budem mít společnost na delší dobu.

"Edwarde, naučíš mě jak bojovat?" požádala jsem, napjatá očekávanouo reakcí, jak mi držel dveře..

Bylo to tak jak jsem očekávala.. Ztuhl, a potom jeho oči významně zametly vzduch nade mnou, jako kdyby se na mně díval poprvé nebo naposled. Jeho oči se zastavili na naší dcerce spící v mé náruči.

"Když dojde k boji, nebude toho moc, co kdokoli z nás múže udělat" ohradil se.

Pokračovala jsem vyrovnaným hlasem. "Nechal bys mně neschopnou bránit se?"

Křečovitě polkl a dveře se otřásli, závěsy protestovali, jak se jeho ruce sevřeli. Pak přikývl. "Když to postavíš takhle ... Myslím, že bychom se měli dát do práce, jakmile to půjde."
Přikývla jsem, taky, a začali jsme se směrem k velkému domu. Nepospíchali sme.

Divila jsem se, co bych mohla udělat, aby se něco změnilo. Byla jsem trošičku zvláštní, svým vlastním způsobem-jestli se vlastnictví nadpřirozeně neprúhledné lebky dá považovat za skutečně zvláštní. Byl způsob, jakým se dala využít?

"Co bys řekl že je jejich největší předností? Mají i nějakou slabost? "

Edward se nemusel ptát, aby věděl, že myslím Volturiovy.

"Alec a Jane jsou jejich největší trumf," řekl bezbarvě, jako bychom mluvili o basketbalovém týmu. "Jejich defenzivní hráči málokdy vidí skutečnou akci."
"Protože Jane vás múže spálit na mísťe-alespoň psychicky. Co dokáže Alec? Neříkali jste jednou že je dokonce mnohem nebezpečnější než Jane? "
"Ano. Svým způsobem, je protijed na Jane. Ona dokáže zpúsobit nejhorší bolest jakou si dokážeš představit. Alec, na druhé straně, zpúsobí že necítíš nic. Absolutně nic. Někdy, když

chtějí být Volturiovi laskaví, nechají Aleca umrtvit odsouzené před exekucí. Když se vzdají, nebo je potěší jiným způsobem. "
"Anestezie? Ale jak by to mohlo být mnohem nebezpečnější než Jane? "
"Protože on přeruší všechny tvoje smysly dohromady. Žádná bolest, ale také žádný zrak nebo sluch nebo vůně. Totální senzorická deprivace. Jsi naprosto sama v temnotě. Necítíš dokonce ani když tě pálí. "

Otřásla jsem se. Byl tohle to nejlepší v což jsme mohli doufat? Nevidět a necítit smrt když přichází?

"To ho dělá stejně nebezpečným jako Jane," Edward pokračoval stejném lhostejným hlasem, "v tom smyslu, oba nás múžou učinit neschopnými pohyu, udělají z nás bezmocné terče. Rozdíl mezi nimi je jako rozdíl mezi mnou a Arem. Aro múže slyšet pouze mysl jednoho člověka najednou. Jane dokáže zranit jen jenu osobu na niž se zam%eří. Já múžu slyšet všechny najednou."

Cítila jsem chlad, když jsem viděla kam směřuje. "Alec nás múže umrtvit všechny ve stejnou dobu?" zašeptala jsem.

"Ano," řekl. "Pokud použije svúj dar proti nám, zústaneme všichni slepí a hluší, když nás přijdou pozabíjet-Možná nás prostě spálí bez toho že by se obtěžovali nás nejdřív rozdělili. Oh, my se mohli pokusit o boj, ale byla větší pravděpodobnost, že ublížíme jeden druhému, než že bychom ublížili někomu z nich. "

Na pár sekund jsme ztichli.

V mé hlavě se formovala myšlenka. Žádný velký příslib, ale lepší než nic.

"Myslíš si, že je Alec velmi dobrý bojovník?" Zeptala jsem se. "Myslím kromě toho co dokáže. Kdyby bojoval bez svého daru. Zajímalo by mě, jestli to vúbec někdy zkoušel.. ".

Edward na mě ostře pohlédl. "na co myslíš?"

Podívala jsem se přímo. "No, pravděbodobně na mně jeho dar púsobit nebude, ne? Jestli je jeho dar stejný jako ARúv a Janin nebo váš. Možná ... když se opravdu nikdy nemusel bránit sám ... a já bych se naučila pár triků-"

"On byl s Volturii po staletí," odřízl mě Edward, náhle panickým hlasem. Ve své hlavě pravděpodobně viděl stejný obraz jako já: o Cullenovy stojící bezmocně, beze smyslú jako sloupy, na bitevním poli-všichni kromě mě. Já bych byla jediná kdo múže bojovat. "Ano, jistě jsi imunní vúči jeho moci, ale pořád jsi novorozenec, Bello. Nemůžu z tebe udělat silného bojovník v několika týdnech. Jsem si jistý, že prošel tréninkem. "

"Možná, možná ne. Je to to jediné, co můžu udělat, jenom já, nikdo jiný nemůže. Dokonce i když ho jen na chvíli rozptýlím-"Mohla jsem vydržet dost dlouho, aby dala ostatním šanci?
"Prosím, Bello," řekl Edward přes zuby. "Nemluvme o tom."
"Buď rozumný."

"Já se budu snažit naučit tě co můžu, ale prosím, nenuť mě vidět tě jak se obětuješ pro odvrácení pozornosti-" Zadrhl se a nedokončil.

Přikývla jsem. Tedy si nechám své plány pro sebe. Nejdřív Alec a potom, kdybych měla zázračně štěstí a vyhrála bych, Jane. Kdybych jenom mohla -odstranit Volturiúm jejich urážlivě drtivou výhodu. Možná pak by byla šance. ... Má mysl se rozběhla vpřed. Co když jsem byla schopna rušit je nebo dokonce odvést je pryč? Upřímně, proč by Jane nebo Alec vůbec potřebovali učit se bojové dovednosti? Nedovedla jsem si představit nedůtklivou malou Jane jak se vzdává své výhody, ani při učení.

Pokud jsem byla schopna zabít je, jaký by v tom byl rozdíl.

"Musím se naučit všechno. Vše co se ti povede do mně nacpat během příštího měsíce, "zašeptala jsem.

Dělal jako že mně neslyší.

Dobře, co dál? Mohla bych mít své plány v pořadí tak, že pokud budu žít po útoku na Aleca, nebude v mém dalším útoku váhání. Pokoušela jsem se přemyslet ve kterých situacích by ještě mohla být má neprůhledná lebka výhodou. Neměla jsem dost informací o tom, co dovedou ostatní. Je zřejmé, že bojovníci jako obrovský Felix byli mimo mě. Mohla bych se akorát pokusit dát Emmettovi jeho spravedlivý souboj. O zbytku Volturiho stráží jsem toho moc nevěděla, kromě Demetriho. . . .

Moje tvář byla dokonale klidná, když jsem zvažovala Demetriho. Nebylo pochyb o tom, že je bojovník. V jiném případě by takhle dlouho nepřežil, vždy na čele během každého útoku. Vždycky je musel vést, protože byl jejich stopař-nejlepší stopař na světě, bezpochyby. Pokud by byl nějaký lepší, Volturiovy by ho vykšeftovali. Aro by se neuspokojil s druhým nejlepším.

Pokud by Demetri neexistoval, mohli bychom utéct. Ti co by přežili, v každém případě. Moje dcera, teplo v mém náručí ... Někdo by s ní mohl utéct. Jakob nebo Rosalie, kdo by zůstal.

A ... pokud by Demetri neexistoval, pak by Alice a Jasper mohli být v bezpečí navěky. Je tohle to co Alice viděla? Část naší rodiny by mohla pokračovat? Dva z nich, přinejmenším.

Mohla jsem ji to závidět?

"Demetri ...," řekla jsem.
"Demetri je můj," řekl Edward tvrdým, napjatým hlasem. Podívala jsem se rychle na něj a viděla, že jeho výraz byl teď zuřivý.
"Proč?" zašeptala jsem.

Nejdřív neodpověděl. Byli jsme při řece, když se konečně zašeptal, "Pro Alici. Je to mé jediné díky které jí mohu dát za posledních padesát let. "
Takže jeho myšlenky byly v souladu s mými.

Slyšela jsem jak Jakobovy těžké tlapky duněli na zamrzlé zemi. V sekundách, kdy byl poblíž, se jeho tmavé oči zaměřovaly na Renesmee.

Jednou jsem mu kývla, a poté se vrátila zpět k mým otázkám. Bylo tak málo času.

"Edward, proč si myslíš, že nám Alice řekla abychom se zeptali Eleazara na Volturiovy? Byl v poslední době v Itálii, nebo tak něco? Co by mohl vědět? "
"Eleazar ví všechno, co se týče Volturiú. Zapoměl jsem že to nevíš. Kdysi byl jedním z nich. "

Mimovolně jsem zasykla. Jakob vedle mě zavrčel.

"Co?" dožadovala jsem se, v mysli se mi vybavoval krásný tmavovlasý muž, na naší svatbě byl zahalen do dlouhého popelavého pláště.

Edwardova tvář změkla - trochu se pousmál. "Eleazar je velmi jemný člověk. On nebyl zcela spokojený s Volturiovými, ale respektoval zákon a potřebu ho dodržovat. Měl pocit že jeho práce směřuje k většímu dobru. Nelituje času stráveného s nima. Ale když našel, Carmen, našel své místo na tomto světě. Jsou si velmi podobní, na upíry velmi soucitní." znovu se pousmál. "Střetli Tanyu a její sestry, a už se nikdy neohlédli. Dobře se hodí k tomuto životnímu stylu. Kdyby nenalezli Tanyu, umím si představit, že by nakonec stejně objevili způsob, jak žít bez lidské krve. "

V hlavě jsem měla nastřádané obrázky. Nedovedla jsem najít shodu. Soucitný Volturiho voják?

Edward pohlédl na Jakoba a odpověděl na mou němou otázku. "Ne, tak říkajíc nebyl jeden z jejich bojovníků. Měl dar, který shledali vyhovujícím.. "

Jakob se musel zeptat zřejmou otázku.

"Má instinktivní cit pro vlohy ostatních které mají někteří upíři," řekl mu Edward. "mohl poskytnout Arovi obecnou představu o tom, čeho je daný upír schopen jen tím, že se octl v jeho nebo její blízkosti. To bylo užitečné, když Volturiovy šli do bitvy. Mohl je varovat, pokud byl v opozičním seskupení někdo s dovedností, která mohla zpúsobit problémy. To bylo vzácný, ale poměrně často to pro Volturiovy znamenalo potíže. Častější varování by dalo Arovi šanci zachránit někoho, kdo mohl být pro něho užitečný. Eleazarúv dar funguje dokonce i s lidmi, do jisté míry. S lidmi se musí opravdu soustředit, protože latentní schopnosti jsou hodně nejasné. Aro chtěl testovat lidi, které pak chtěl zapojit do svých řad, pokud by měli nějaký potenciál. Bylo mu líto když Eleazar odcházdel."

"Nechali ho jít?" Zeptala jsem se. "Jen tak?"

Jeho úsměv potemněl, trochu zkroucený. " Volturiovi nejsou takoví ničemové, jak si myslíš. Jsou základem naší civilizace a míru. Každý člen stráže si zvolil sloužit jim. Je to docela prestižní, všichni jsou hrdí na to že jsou součastí, nikoli z donucení. "

Mračila jsem se na zem.

"Připadají hnusní a zlí pouze zločincům, Bello."
"My nejsme zločinci."

Jakob zahřměl ve shodě.

"To oni nevědí."
"Opravdu si myslíte, že je dokážeme zatavit aby naslouchali?"

Edward na moment zaváhal a pak pokrčil rameny. "Kdybychom našli dost přátel kteří by nám stáli po boku. Možná."

Pokud. Najednou jsem cítila naléhavost toho, co jsme měli dnes před sebou. Edward a já jsme zrychlili do běhu. Rychle jsme dostihliJakoba.

"Tanya by tu měla být co nevidět," řekl Edward. "Musíme být připraveni."

Jak být však připraven? My se dohadovali a pak to měnili, promýšleli znovau a znovu. Ukázat jim Renesmee rovnou? Nebo ji nejdřív skrýt? Nechat Jakoba v pokoji? Nebo venku? Řekl smečce ať zústane poblíž, ale neviditelní. Měl by udělat totéž?

Na konec jsme čekali Renesmee, Jacob-ve své lidské podobě-a já za rohem před jídelnou, sedíc na velkém leštěném stolku. Jakob mě nechal držet Renesmee, potřeboval prostor pro případ, že by se musel rychle proměnit.

Přestože jsem byla šťastná že ji držím v náručí, cítila jsem se k ničemu. Připomělo mi to boj s dospělými upíři, již tak jsem byla více než snadný cíl; nepotřebovala jsem volné ruce.

Snažil jsem se vzpomenout si na Tanya, Kate, Carmen, a Eleazar z naší svatby. V mých špatně osvětlených vzpomínkách byly jejich tváře nejasné. Věděla jsem jen, že jsou krásné, dvě blondýnky a dvě brunety. Nemohla jsem si vzpomenout, jestli bylo v jejich očích nějaké dobro.

Edward nehybně stál nakloněn před zadní skleněnou stěnou, zírajíc směrem k předním dveřím. Nevypadalo to že vidí pokoj před sebou.

Poslouchali jsme auta přejíždějící dálnici, žádné z nich nezpomalilo.
Renesmee uhnízděná, hlavu na mém rameni, ruku na tváři ale žádné obrazy my neposílala. Ona sve nynější pocity neměla obrázky.

"Co když se jim nebudu líbit?" zašeptala, a všechny naše oči se zaměřili na ni.
"Jistěže budeš-," začal Jakob, ale umlčela jsem ho pohledem.
"Nerozumí ti, Renesmee, protože se nikdy nesetkali s nikým, jako jsi ty," řekla jsem jí, nechtěla jsem lhát, ani slibovat něco co nemusí být pravda. "Problém spočíva v tom, donutit je porozumět."

Povzdechla, a v mé hlavě zazářil obraz nás všech v jednom rychlém výbuchu. Upír, člověk, vlkodlak. Nepatřila nikam.

"Jsi jedinečná, to není nic špatného."

Zatřásla hlavou v nesouhlasu. Pomyslela, na naše napjaté tváře a řekla: "Je to moje vina."

"Ne," řekli jsme Jakob, Edward, a já najednou, ale dříve, než bychom mohli argumentovat dále, jsme zaslechli zvuk na který jsme čekali: zpomalení motora na dálnici, gumy přecházejíci z vozovky na měkkou hlínu.

Edward se vrhl za roh a čekajíc se postavil ke dveřím. Renesmee se ukryla v mých vlasech. Jacob a já jsme zírali na sebe přes stůl, se zoufalstvím ve tvářích.

Vůz se rychle přesunullesem, rychleji, než když řídí Charlie nebo Sue. Slyšeli jsme ho vejít na louku a zastavit u přední verandy. Čtyři dveře se otevřeli a zavřeli. Jak se blížili ke dveřím, nemluvili. Edward otevřel dříve, než mohli zaklepat.

"Edwarde!" nadšený ženský hlas.
"Nazdar, Tanyo. Kate, Eleazare, Carmen. "

Tři zamumlaná ahoj.

"Carlisle řekl, že s námi potřebuejte mluvit hned," řekl první hlas, Tanya. Bylo slyšet, že všichni jsou pořád venku. Představovala jsem si Edwarda ve dveřích, blokujíc jim vstup. "Co je za problém? Problémy s vlkodlaky?"

Jakob přetočil očima.

"Ne," řekl Edward. "Naše příměří s vlkodlaky je silnější než kdy jindy."

Žena se zachechtala.

"Nepozveš nás dál?" požádala Tanya. A pak pokračovala, aniž by čekala na odpověď. "Kde je Carlisle?"
"Carlisle musel odejít."

Nastalo krátké ticho.

"Co se to děje, Edwarde?" dožadovala se Tanya.
"Pokud mi múžeš poskytnout pár minut výhodu pochybností," odpověděl. "Mám něco co se těžko vysvětluje, a potřeboval bych, aby vaše myšlení zústalo otevřené, kým neporozumíte."
"Je Carlisle v pořádku?" Mužský hlas zněl úzkostlivě. Eleazar.
"Nikdo z nás není v pořádku, Eleazare," řekl Edward, a pak něco poplácal, možná Eleazarovi na rameno. "Ale fyzicky, je Carlisle v pořádku."
"Fyzicky"? zeptala se Tanya prudce. "Co tím myslíš?"

"Myslím tím, že celá moje rodina je ve velmi vážném nebezpečí. Ale předtím, než to vysvětlím, žádám vás o slib. Než budete reagovat, poslechněte si vše, co chci říct. Prosím Vás aby ste mě vyslechli venku."

Jeho žádosti odpovědělo delší ticho. Během napjatého ticha jsme Jacob a já na sebe němě zíral. Jeho rudé rty zbledly.

"Jsme poslouchat," řekl nakonec Tanya. "Budeme poslouchat, vyslechneme si to než budeme soudit."
"Díky, Tanyo," řekl Edward upřímně. "Nezatáhli bychom vás do toho, kdybychom měli jinou možnost."

Edward se pohnul. Slyšeli jsme čtyři páry nohou projít dveřma.

Někdo zavětřil. "Věděla jsem, že jsou v tom vlkodlaci," zamručela Tanya.
"Ano, jsou na naší straně. Znovu. "

Vzpomínky Tanyu umlčeli.

"Kde je vaše Bella?" zeptal se jeden z dalších ženských hlasů. "Jak jí je?"
"Brzy se k nám připojí. Má se dobře, děkuji. Přijala nesmrtelnost s úžasnou obratností. "
"Řekni nám něco o tom nebezpečí, Edwarde," řekl tiše Tanya. "Budeme poslouchat, budeme na vaší straně, tam kde patříme."

Edward se zhluboka nadechl. "Chtěl bych, abyste se pro začátek přesvědčili sami. Poslouchejte-vedle v místnosti. Co slyšíte? "

Nejdřív ticho, a pak pohyb.

"Nejdřív jen poslouchejte, prosím," řekl Edward.
"Vlkodlak, předpokládám. Slyším jeho srdce, "řekla Tanya.
"Co dál?" Edward požádal.

Pauza.

"Co je to třepetání?" zeptala se Kate nebo Carmen. "Je to ... nějaký pták?"
"Ne, ale zapomeňte, co jste slyšeli. Teď, co cítíte? Kromě vlkodlaka. "
"Je zde člověka?" zašeptal Eleazar.
"Ne," nesouhlasila Tanya. "To není lidské, ale ... ... blíže k lidskému než zbytek vůní tady. Co je to, Edwarde? Myslím si, že jsem tuhle vúni nikdy předtím necítila. "
"Zcela jistě ne, Tanyo. Prosím, pamatujte, že je to pro vás něco zcela nového. Zahoďte všchny předpojaté představy. "
"Slíbila jsem že budu poslouchat, Edwarde."
"Dobrá tedy. Bello? Přiveď Renesmee, prosím. "

Cítila jsem podivně strnulé nohy, ale věděla jsem, že je to jen pocit v mé hlavě. Přinutila jsem se nedržet zpátky, nepohybovat se váhavě, jak jsem vstala šla těch pár krokú k rohu. Teplo z Jakobova těla pálilo blízko za mnou, jak šel v mých stopách.

Udělala jsem krok do většího pokoje a ztuhla, neschopna pohnout se dál. Renesmee se zhluboka nadechla a pak vykoukkla zpod mých vlasú, její ramena trochu ztuhlá, očekávajíc odmítnutí.

Myslela jsem, že budu připravene na jejich reakci. Na obvinění, křik, nehybnost hlubokého rozrušení.

Tanya couvlacčtyři kroky zpět, její jahodové kadeře chvějící se, jako člověk konfrontován s jedovatým hadem. Kate skočila zpátky k předním dveřím a ztuhla proti zdi. Šokovaně vypískla skrze sevřené zuby. Eleazar se v ochranném přikrčení hodil před Carmen.

"Oh, prosím," Slyšela jsem Jakoba zanaříkat.

Edward dal ruku kolem Renesmee a mně. "Slíbila jsi že budete poslouchat," připomněl jim.

"Některé věci nemohou být vyslyšeny!" vykřikla Tanya. "Jak jsi mohl, Edwarde? Což nevíte, co to znamená? "
"Musíme se odsud dostat," řekla Kate úzkostlivě, ruku na dveřích.
"Edwarde. . ". zdálo se že Eleazarovi došly slova.
"Počkejte," řekl Edward, jeho hlas byl teď těžší. "Vzpomeňte si, co jste slyšeli a cítili. Renesmee není to, co si myslíte. "
"Neexistují žádné výjimky z tohoto pravidla, Edwarde," odsekla Tanya.
"Tanyo," řekl Edward", můžete slyšet tlukot jejího srdce! Zastavte a přemýšlejte o tom co to znamená. "
"Její tep?" zašeptala Carmen, civějící spoza Eleazarových ramenou.
"Ona není úplně upíří dítě," odpověděl Edward, zaměříc svoji pozornost směrem ke Carmen méně nepřátelsky. "Je poloviční člověk."

Čtyři upíři na něj zíral, jako by mluvil jazykem, který ani jeden z nich nezná.

"Poslouchej mě." Edwardúv hlas přešel do hladkého sametového tónu přesvědčování. "Renesmee je jediná svého druhu. Já jsem její otec. Ne její stvořitel, nýbrž biologický otec. "

Tanya potřásla hlavou, jen nepatrný pohyb. Nezudálo se že o tom chce slyšet.

"Edwarde, nemůžete očekávat, abychom-" začal říkat Eleazar.
"Řekni mi další vysvětlení, které by vyhovovalo, Eleazare. Můžete ve vzduchu cítit teplo jejího těla. Krev která jí teče v žilách, Eleazare. Můžete cítit její pach. "
"Jak?" vydechla Kate.
"Bella je její biologická matka," řekl ji Edward. "Otěhotněla, vynosila, a porodila Renesmee, ještě kým byla člověk. Téměř ji to zabilo. Byl jsem přetížen než jsem dostal dostatek jedu do jejího srdce abych ji zachránil."

"Nikdy jsem neslyšel o něčem takovm," řekl Eleazar. Jeho ramena byla ještě strnulá, jeho výraz chladný.
"Fyzikální vztahy mezi upíry a lidi nejsou běžné," odpověděl Edward, v jeho tónu nyní bylo trochu černého humoru. "Lidí kteří by něco takového prožili je ještě mén. Souhlasíš, bratranče? "

Oba Kate a Tanya se na něj mračilo.

"No tak, Eleazare. Jistě vidíš podobnost. "

Byla to Carmen, kdo reagoval na jeho slova. Vykročila kolem Eleazara, ignorujíc jeho napoly vyslovené varování, a opatrně podešla předemně. Mírně nakloněná dolů, pečlivě hleděla do Renesmeeiny tváře.

"Zdá se, že máš matčiny oči," řekla v nízkým, klidným hlasem, "ale tvář svého otce." A pak, jakoby si nemohla pomoci, se na Renesmee pousmála.

Renesmeeina odpověď v podobě úsměvu byla oslňující. Dotkla se mého obličeje, aniž by zpustila oči z Carmen. Přemítla mi dotek na Carmenině tváři, tázajíc se jestli je v pořádku.

"Vadilo by ti, kdyby ti o tom Renesmee řekla sama?" zeptala jsem se Carmen. Byla jsem ještě příliš rozrušena, než abych mlvila více než šeptem."Ona má dar vysvětlovat věci."

Carmen se stále usmívala na Renesmee. "Mluvíš, malá?"

"Ano," odpověděl jí Renesmee vysokým zpěvavým sopránem. Všichni členové Tanyiny rodiny s výjimkou Carmen couvli před zvukem jejího hlasu. "Ale můžu vám ukázat víc, než mohu říct."

Položila svou malou ruku s dolíčky Carmen na tvář.

Carmen ztuhla jako kdyby dostala elektrický šok. Eleazar byl v okamžiku u ní, jeho ruce na jejích ramenou, jako kdyby ji chtěl odtrhnout pryč.

"Počkej," řekla Carmen udýchaně, její nemrkající oči uvízlé v Renesmeeinych.

Renesmee "ukazovala" Carmen její vysvětlení dlouhou dobu. Edward tvář soustředěná jak to sledoval s Carmen, a já jsem si moc přála, abych mohla taky slyšet, co slyšeli oni. Jakob za mnou netrpělivě přesunul váhu a, a já věděla, že si přeje to samé.

"Co ji Nessie ukazuje?" vydechl.
"Všechno," odpověděl Edward.

Prošla další chvíle a Renesmee sundala ručku z Carmeniny tváře. Vítězně se pousmála na ohromenou upírku.

"Ona je opravdu tvoje dcera, že?" vydechla Carmen otáčejíc své široké topasové oči na Edwarda. "Takový dar života! To mohlo vzejít jenom z velmi nadaného otce. "
"Věříš tomu co ti ukázala?" zeptal se Edward s napjatým výrazem.
"Bezpochyby," řekla prostě Carmen.

Eleazarova tvář byla ztuhlá a zarmoucena. "Carmen!"

Carmen ho vzala za ruce a ztisla mu je. "Nemožné, jak se zdá, Edward vám ale řekl pravdu. Dovolte dítěti ukázat. "

Carmen postrčila Eleazara blíž ke mně a pak kývla na Renesmee. "Ukaž mu, mi querida."

Renesmee se zašklebila, zjevně potěšena, přijetím od Carmen, a lehce se dotkla Eleazarova čela.

"Ay caray!" vyplivl a odtrhl se od ní.
"Co ti udělala?" dožadovala se Tanya, ostražitě se blížící. Taky Kate se plížila vpřed.
"Ona se jen prostě snaží ukázat vám její část příběhu," řekla mu Carmen konejšivým hlasem.

Renesmee se netrpělivě zamračila. "Podívej se, prosím," zavelela Eleazarovi. Natáhla k němu ruce nechajíc mezi nima a jeho tváří několik palcú.

Eleazar na ni podezřívavě koukl a pak zalétl pohledem ke Carmen o pomoc. Ona povzbudivě přikývla. Eleazar se zhluboka nadechl a pak se opřel o její ruce znovu.

Otřásl se, když to začalo, ale tentokrát vydržel a se zavřenýma očima se soustředil.

"Á," povzdechl si, když se jeho oči znovu otevřeli o několik minut později. "Vidím."

Renesmee se na něj usmála. Zaváhal, pak se v odpovědi mírně neochotně pousmál.

"Eleazare?" zeptala se Tanya.
"Je to všechno pravda, Tanyo. To není nesmrtelný dítě. Ona je napúl člověk. Pojeďte. Přesvědčte se sami. "

V tichu, opatrně stojící přede mnou došla Tanya na řadu, a pak Kate, obě šokovány prvním obrazem. Ale pak, stejně jako Carmen a Eleazar, se zdálo, že mají úplně vyhráno, jakmile bylo hotovo.

Střelila jsem pohledem na Edwardúv příjemný obličej a přemýšlela, zda-li to opravdu mohlo být tak jednoduché. Jeho zlaté oči byly jasné, nezastíněné. Ale nebyl to klam.

"Děkuji vám že jste poslouchali," řekl tiše.

"Ale je zde vážné nebezpečí před kterým jste nás varovali," řekla Tanya. "Nepramení přímo z tohoto dítěte, jak vidím, ale pak jistě z Volturiú. Jak to o ní zjistili? Kdy přijedou? "

Nebyla jsem překvapena jejím rychlým pochopením. Po tom všem, co by mohlo být hrozbou pro rodinu tak silnou jako je moje? Pouze Volturiovi.

"Když Irina viděla, Bellu ten den v horách," vysvětlil Edward, "Renesmee byla s ní."

Kate zasyčela, její oči se zúžili do štěrbin. " to udělala Irina? Vám? Carlislovi? Irina? "

"Ne," zašeptal Tanya. "Někdo jiný. . ".
"Alice ji viděla jít k nim," řekl Edward. Byla jsem zvědavá, zda-li si ostatní všimli jak sebou škubl při jejím jměně.
"Jak by mohla něco takového udělat?" zeptal se Eleazar sám sebe.
"Představte si, kdyby jste měli vidět Renesmee pouze z dálky. Kdyby jste nečekali na vysvětlení. "

Tanyiny oči se zúžili. "Bez ohledu na to, co si myslí ... Vy jste naše rodina."

"Není nic, co nyní můžeme udělat s Irininým rozhodnutím. Je příliš pozdě. Alice nám dala měsíc. "

Oba, Tanya a Eleazar napřímili hlavy ke straně. Kate zvraštila čelo.

"Tak dlouho?" zeptal se Eleazar.
"Přijedou všichni. Příprava nějaký čas potrvá. "

Eleazar těžce vydechl. "Celá garda?"

"Není to jen garda," Řekl Edward, jeho čelisti se sevřeli. "Aro, Caius, Marcus. Dokonce i ženy. "

Šok proletěl všema očima.

"To je nemožné," řekl Eleazar bezvýrazně.
"Před dvěma dny bych řekl to samé," Řekl Edward.

Eleazar se zachmuřil, a když mluvil, téměř vrčel. "Ale to nedává smysl. Proč by vystavovali sami sebe a ženy v nebezpečí? "

" z tohoto úhlu to nedává smysl. Alice řekla, že v tom je více než jen trest za to, co si myslí, že jsme udělali. Myslela, že byste nám mohl pomoct. "

"Více než trest? Ale co jiného? "Eleazar začal procházet ke dveřím a zpátky, jako kdyby zde byl sám, obočí zvrásněné,jak zíral na podlahu.

"Kde jsou ostatní, Edward? Carlisle a Alice a zbytek? "zeptala se Tanya.

Edwardovo zaváhání bylo téměř nepozorovatelné. Zodpověděl pouze část z její otázky. "Šli hledat přátele, kteří by nám pomohli."

Tanya se naklonila směrem k němu, držíc ruce před sebou. "Edwarde bez ohledu na to, kolik přátel posbíráte, nemůžeme vám pomoci vyhrát. Můžeme s vámi pouzr umřít. To ale víte. Samozřejmě, možná čtyři z nás si to zaslouží, po tom, co Irina udělala,a taky po tom, jak jsme vám minulosti odmítli pomoci."

Edward rychle potřásl hlavou. "My nežádáme abyste s námi bojovjali a umírali, Tanyo. Víte, že to by Carlisle nikdy nežádal. "

"Pak co, Edwarde?"
"Jen prostě hledáme svědky. Pokud je dokážeme zastavit pouze na moment. Pokud by nás nechali vysvětlit. . ". Dotknul se Renesmeeiny tváře; chytila jeho ruku a přitlačila si ji na kúži. "Je těžké pochybovat o našem příběhu pokud jste jej sami viděli."

Tanya pomalu přikývla. "Myslíte si, že její minulosti je bude tolik zajímat?"

"Pouze proto, že naznačuje její budoucnost. Smyslem tohoto omezení bylo chránit nás před ohrožením, před ukrutností dětí, které nelze ovládat. "
"Já vůbec nejsem nebezpečná," zapojila se Renesmee. Poslouchala jsem její vysoký, jasný hlas s novýma ušima, představujíc si jak asi zní ostatním. "Já jsem nikdy neublížila Ďedečkovi, nebo Sue nebo Billymu. Mám ráda lidi. A vlčí-lidi, jako můj Jakob." Upustila Edwardovu rukudosah ruky do zad a poklepala Jakobovi na rameno.

Tanya a Kate si vyměnily rychlý pohled.

"Kdyby Irina nepřišla tak brzy," uvažoval Edward, "mohli bychom se tomuhle všemu vyhnout. Renesmee roste nevídanou rychlostí. Než mine měsíc, získáme púl roku vývinu. "
"No, to je něco, co můžeme jistě dosvědčit," řekla Carmen rozhodným tónem. "Budeme schopni dosvědčit, že jsme ji sami viděli rúst. Jak by mohli Volturiovi ignorovat takový důkaz? "

Eleazar zamumlal "Jak vlastně?", Ale nevzhlédl, a pokračoval v procházení, jako kdyby nedával vúbec pozor.

"Ano, můžeme pro vás svědčit," řekla Tanya. "Zajisté alespoň tolik. Budeme zvažovat, co víc bychom mohli udělat. "
"Tanyo," protestoval Edward, slyšíc víc v jejích myšlenkách než ve skutečných slovech, "my neočekáváme, že budete bojovat s námi."
"Pokud Volturiovi nezastaví aby vyslechli naše svědectví, nemůžeme jenom přihlížet," trval na svém Tanya. "Samozřejmě, že bych měla mluvit pouze za sebe."

Kate zafrkala. "To vážně tolik pochybuješ sestřičko?"

Tanya se na ni široce usmála. "Nakonec je to sebevražedná mise."

Kate se zašklebila zpět a pak nonšalantně pokrčila rameny. "jdu do toho"

"Já taky, udělám, co mohu abych ochránila dítě," souhlasil Carmen. Pak, jako kdyby jí nemohla odolat, natáhla ruce směrem k Renesmee. "Můžu si tě podržet, bebe linda?"

Renesmee se nedočkavě natáhla ke Carmen, potěšena svými novými přáteli. Carmen ji sevřela v naručí, mumlajíc k ni ve španělštině.
Bylo to stejné jako s Charliem, a před tím se všemi Cullenovy. Renesmee byla neodolatelná. Co to v ní bylo, co je k ní všechny táhlo, že byli ochotni dokonce položit životy k její obraně?
Na chvíli jsem si myslela, že možná to, o co se pokoušíme by se mohlo povést. Možná Renesmee mohla udělat nemožné a vyhrát nad našimi nepřáteli, stejně jako vzhrála nad našimi přáteli.

A pak jsem si vzpomněla, že nás Alice opustila, a moje naděje zmizela stejně rychle jako se objevila.

31.Talentovaná

"Jakou roli v tom hrají vlkodlaci?" zeptala se Tanya poté, zírajíc na Jakoba.
Jakob přehovořil dřív než Edward mohl odpovědět. "Pokud Volturiovi nezastaví a nebudou poslouchat o Nessie, myslím Renesmee," sám se opravil, mějíc na paměti, že Tanya nebude rozumět jeho hloupé přezdívce, "my
je zastavíme."
"Velmi statečné, dítě, ale to by bylo nemožné pro mnohem zkušenější bojovníky, než jste vy."
"Vy nevíte, co dovedeme."
Tanya pokrčila rameny. " je to tvůj vlastní život, zajisté, když ho promarníš je to tvoje volba.."
Jakob bleskl očima po Renesmee-ta byla pořád v náručí Carmen s Kate postávající kolem-a bylo snadné, přečíst v nich touhu.

"Je zvláštní, ta malá," uvažoval Tanya. "je těžké ji odolat."
"Velmi talentovaná rodina," zamumlal Eleazar, jak procházel. Jeho tempo se zvyšovalo, přeletěl od dveří ke Carmen a zpět za sekundu. "Otec čte myšlenky, matka je štít, a pak, cokoli čím nás tohle mimořádné ditě okouzlí. Zajímalo by mě, jestli existuje jméno pro to, co dovede, nebo je to normální dovednost upířího míšence. Jako kdyby něco takového vůbec mohlo být považováno za normální! Upíří míšenec, vskutku! "
"Promiňte," Řekl Edward překvapeným hlasem. Nazáhl se a sáhl Eleazarovi na rameno, jak ho cestou míjel. "Co jste právě řekl o moji ženě?"

Eleazar se na Edwarda zvědavě podíval, na moment zapoměl i na své šílené procházeníi. "štít, myslím. Blokuje mně, takže si nemohu být jistý. "

Zírala jsem na Eleazara, moje obočí se ve zmatku svraštilo. Štít? Co myslel tím že ho blokuju? Stále jsem volně hned vedle něj, v žádném případě jsem nebyla defenzivní.

"Štít?" opakoval Edward rozpačitě.
"No tak, Edwarde! Pokud v ní nemúžu číst, pochybuji že ty múžeš. Můžeš slyšet její myšlenky právě teď?" zeptal se Eleazar.
"Ne," zamumlal Edward. "Ale já jsem toho nikdy nebyl schopen. Ani když byla člověk. "
"Nikdy?" zamrkal Eleazar. "Zajímavé. To by ukazovalo spíše na silný latentní talent, jestli se to tak jasně projevilo ještě před transformací. Nemůžu přes její štít vúbec proniknout, abych se o tom něco dověděl. její talent je ještě stále syrový- je jen pár měsíců stará. " pohled, který teď věnoval Edwardovi byl téměř podrážděný. "Zřejmě si vůbec neuvědomuje co dělá. Úplně nevědomě. Ironie. Aro mě posílal po celém světě hledat takové anomálie, a vy na ni prostě narazíte náhodou a to si ani neuvědomujete, co máte. "Eleazar potřásl nedůvěřivě hlavou.

Já se zamračila. "O čem to mluvíš? Jak můžu být štít? Co to vúbec znamená?"Všechno, co jsem si dovedla pod tím slovem představit byl směšný oblek ze středověkého brnění.
Eleazar naklonil hlavu na stranu, jak mě zkoumal. "Myslím, že jsme byli příliš puntičkářskí v gardě. V pravdě, kategorizace talentů je subjektivní, chaotický podnik, každý je jedinečný talent, nikdy nevidíte přesně stejnou věc dvakrát. Ale tebe, Bello, je poměrně snadné zatřídit. Talenty, které jsou čistě defenzivní, které chrání některé aspekty nosiče, jsou vždy nazývané štíty. Už jsi někdy zkoušela své schopnosti? Zablokovat někoho kromě mně a svého partnera?"

Trvalo mi několik vteřin, navzdory tomu jak rychle můj nový mozek pracoval, dát dohromady odpověď.
" funguje to pouze s některými věcmi," řekla jsem mu. "Moje hlava je jakýmsi ... soukromím. Ale nezabránilo to Jasperovi hrát si s mými náladami nebo Alici vidět mou budoucnost. "
"Čistá psychická obrana." Eleazar přikývl pro sebe. "Omezená, ale silná."
"Aro ji neslyšel," zapojil se Edward. "I když byla ještě člověk když ji potkal."
Eleazarovy oči se rozšířily.

"Jane se snažila mi ublížit, ale nemohla," řekla jsem. "Edward si myslí, že mě Demetri nedokáže najít, a že Alec mi taky nedokáže ublížit. Je to dobře? "
Eleazar, stále zírající, přikývl. "Dost."
"Štít!" Řekl Edward, z jeho tónu vyzařovalo hluboké uspokojení. "Nikdy jsem si nemyslel, že je to takhle. Jediný který jsem kdy potkal byla Renata, a to, co dovedla, bylo něco úplně jiného. "
Eleazar se pomalu vzpamatoval. "Ano, žádný talent se neprojevuje přesně stejným způsobem, protože nikdo nikdy nemyslí přesně stejným způsobem."
"Kdo je Renata? Co dovedla? "Zeptala jsem se. Renesmee se taky se zájmem nakláněla od Carmen tak, aby viděla přes Kate.
"Renata je Arúv osobní strážce," řekl mi Eleazar. "Velmi praktický druh štítu, velmi silný."
Nejasně jsem si vzpomněla na malý dav upírů postávající poblíž Ara v jeho hrůzostrašné věži, nějací muži, taky ženy. Nemohla jsem si vzpomenout na ženské tváře v nepříjemné, děsivé vzpomínce. Jedna z nich musela být Renata.

"Zajímalo by mě ...," uvažoval Eleazar. "Vidíte, Renata je mocný štít proti fyzickému útoku. Pokud se někdo k ní nebo Arovi přiblíží, ona je vždy blízko vedle něj a každou nepřátelskou situaci, ve které se ocitnou ... odkloní. Kolem ní je síla, která je odpuzuje, i když je téměř nepozorovatelná. Ty jednoduše sama zvolíš jít jiným směrem, než si plánovála, se zmatenou paměti, proč jsi prvně chtěla jít jinudy. Dokáže svůj štít rozprostřít několik metrů od sebe. Také chrání Caia a Marca, když je potřeba, ale Aro je její prioritou.

"Ačkoli co dělá, není ve skutečnosti fyzikální. Stejně jako drtivá většina našich darů, se odehrává v mysli. Zajímalo by mě, kdo by vyhrál, kdyby se snažila udržet zpátky tebe,? "potřásl hlavou. "Nikdy jsem neslyšel že by někdo odstínil Arúv nebo Janin dar"
"Mámo, jsi neobyčejná," řekla mi Renesmee bez jakéhokoli překvapení, jako kdyby komentovala barvu mojich šatú.

Cítila jsem se dezorientovaně. Neznala jsem svúj dar již předtím? Měla jsem super-sebe-ovládání, které mi umožnilo přeskočit strašlivý první rok po znovuzrození. Upíři mají většinou jen jednu extra schopnost, ne?
Nebo měl na začátku Edward pravdu? Před tím než Carlisle navrhl, že moje sebeovládání by mohlo být něco extra, Edward si myslel, že moje sebekontrola byl jen dúsledek dobré přípravy-soustředění a postoje, jak prohlásil.

Který z nich měl pravdu? Bylo toho víc co bych mohla umět? A jméno a kategorii, pro to co jsem?
"Múžeš to předvést?" požádala zaujatě Kate.
"Předvést?" Zeptala jsem se.
"Potlač to od sebe," vysvětlila Kate. "Zkus zaštítit někoho vedle sebe."
"Já nevím. Já jsem to nikdy nezkoušela. Nevěděla jsem, že bych mohla. "
"Ach, ty toho nemusíš být schopna," řekla Kate rychle. "Nebe ví, že na tom pracuji již po staletí a jediné co dokážu, je pustit proud přes mou kůži."

Zírala jsem na ni, zmatená.

"Kate má ofenzivní schopnosti," Řekl Edward. "Něco takového, jako je Jane."
Automaticky jsem od Kate Ustoupila, a ona se zasmála.
"Nejsem sadista," ujistila mě,. "Je to prostě něco, co přijde vhod během boje."

Katina slova se vsakovala, počínajíc tvořit spojení v mé mysli. Štítit někoho vedle sebe, tak to řekla. Jako kdyby byl nějaký způsob, jak zahrnout další osobu do mé podivné, nepředvídatelné tiché hlavy.
Vzpomněla jsem si na Edwarda shrbeného na prastarých kamenech hradní věže Volturiú. Ačkoliv se jednalo o lidskou vzpomínku, bylo to ostřejší, více bolestivé než většina ostatních- jako by to bylo vypáleno do tkáně mého mozku.

Co když jsem mohla zabránit aby se to stalo znova? Co když jsem ho mohla ochránit? Ochránit Renesmee? Co kdyby tam bylamalinkatá jiskřička možnosti, že bych je mohla zaštítit taky?
"Musíte mně naučit co mám dělat!" trvala jsem na svém, bezmyšlenkovitě škubajíc Katinu ruku. "Musíš mi ukázat, jak!"

Kate se vyškubla s mého sevření. "Možná-jestli přestaneš drtit múj okruh."
"Jejda! Omlouvám se! "
"Jsi stíněna, v pořádku," řekla Kate. "Tento krok ti měl dát šok do paže. Necítilas nic? "
"To vskutku nebylo nutné, Kate. Ona ti v žádném případě nechtěla ublížit, " zamručel Edward. Ani jedna z nás mu nevěnovala pozornost.
"Ne, necítila jsem nic. Dělalas tu věc s elektrickým proudem? "
"Dělala. Hmm. Nikdy jsem se nesetkala s nikým, kdo by to necítil, nesmrtelným, nebo jakýmkoli. "
"Říkala jsi, že ho pustíš? Přes kůži? "
Kate přikývla. "Mám to v dlaních. Něco jako Aro. "
"Nebo Renesmee," zapojil se Edward.
"Ale po hodně dlouhém cvičení, ho dokážu vyzařovat po celém těle." Je to dobrá obrana. Každý, kdo se zkusí mě dotknout dopadne jako člověk, který je byl Tasered. Položí ho to jen na sekundu, ale to stačí. "

Poslouchala jsem Kate jen napoly, moje myšlenky kroužili kolem nápadu, že bych mohla být schopna chránit svou malou rodinu, pokud bych se naučila být dostatečne rychlá. Já si upřímně přála, abych byla v téhle zaštiťovací věci dobrá stejně, jako jsem byla nějak záhadně dobrá ve všech ostatních aspektech svého upírství. Můj lidský život mě nepřipravil na věci, které se přirozeně staly, a já se nemohla přinutit věřit této schopnosti, že vydrží.
Vypadalo to, jako bych nikdy nechtěla nic tak naléhavě, než toto: abych byla schopna ochránit to, co jsem milovala.
Vzhledem k tomu, že jsem byla tak roztržitý, ani jsem si nevšimla tiché výměny mezi Edwardem a Eleazarem, dokud se nestala hlasitou konverzací.

"Nemúžeš udělat ani jednu výjimku?" požádal Edward.
Porozhlédla jsem se kolem abych našla smysl jeho připomínky a zjistila jsem, že všichni ostatní už upírali zrak na ty dva. Záměrně se k sobě naklánějí, Edwardův výraz napjatě podezřelý, Eleazar nešťastný a váhající.
"Nechci na ně myslet tímto způsobem," řekl Eleazar přes zuby. Byla jsem překvapena, z náhlé změny v atmosféře.
"Jestli máš pravdu-," Eleazar začal znovu.
Edward ho usekl. "Tato myšlenka byla tvoje, ne moje."
"Když mám pravdu ... ani nemůžu pochopit, co by to znamenalo. Změnilo by to vše ve světě který jsme vytvořili. Změnilo by to smysl života. Kterého jsem byl součástí. "
"Tvé záměry byly vždy ty nejlepší, Eleazare."

"Záleželo by na tom? Co jsem udělal? Kolik životů. . ".

Tanya mu položila ruku na rameno v uklidňujícím gestu. "Co jsme zmešklai, můj příteli? Chci vědět, jestli se múžu stotožnit s těmito myšlenkami. Nikdy si neudělal nic co by si zasloužilo takovouhle kritiku sebe sama. "
"Oh neudělal?" zamumlal Eleazar. Pak pokrčil rameny aby setřásl její ruku a dal se opět do procházení, rychleji než dříve.
Tanya ho půl vteřiny sledovala a pak se zaměřila na Edwarda. "Vysvětluj."

Edward přikývl, jak mluvil jeho napjaté oči sledovali Eleazara,. "Snažil se pochopit, proč by nás tak přišlo potrestat tak mnoho Volturiú. Není to obvyklá způsob jak věci dělají. Jistě, jsme největší skupina dospělých se kterou jednali, ale v minulosti se jiné skupiny připojily k jejich ochraně, a nikdy nepředstavovali velkou výzvu, navzdory jejich počtu. Jsme těsněji vázaní, a to je činitel, ale ne obrovský.
"Vzpomínal na jiné trestné výpravy kde byli potrestány skupiny, pro to nebo ono, a uvědomil si v tom vzorec. Byl to vzorec, který zbytek gardy nikdy nezaznamenal, od té doby co byl Eleazar jediný zústávající přiměřeně inteligentní po Arově boku. Vzorec, který se opakoval pouze každé druhé století nebo tak. "
"Jaký byl tento vzorec?" zeptala se Carmen, sledujíc Eleazara stejně jako Edward.
"Aro se často trestných výprav osobně nezúčastňoval," Řekl Edward. "Ale v minulosti, když Aro chtěl něco konkrétního, nikdy netrvalo dlouho kým se objevili dúkazy prokazující, že táto skupina nebo tamta spáchala neomluvitelný zločin. Starší se rozhodli jít podívat na stráž vykonávající spravedlnost. A pak, jakmile byla skupina téměř zničena, Aro udělil milost, jednomu členu, jehož myšlenky, jak tvrdil, byly zvláště kajícné. Vždy vyšlo najevo, že tahle osoba byla obdařena darem, který Aro obdivoval. Vždy tato osoba dostala místo u stráže. Nadaný upír byl vždy získám více než rychle, vždy byl vděčný za čest. Nebyly zjištěny žádné výjimky. "
"Musí to být těžké, být vybrán," prohodila Kate.
"Ha!" Eleazar zavrčel, stále v pohybu.
"Je jeden z členú stráže," řekl Edward, vysvětlujíc Eleazarovu rozzlobenou reakci. "Její jméno je Chelsea. Má vliv na citové vazby mezi lidmi. Umí tak uvolnit jak zpevnit tyto vazby. Múže zpúsobit, že se někdo cítí Volturiúm zavázán, že jim chce patřit, že jim chce sloužit. . . ".

Eleazar náhle zastavil. "Všichni jsme pochopili, proč byla Chelsea důležitá. V boji, kdybychom mohli uvolnit loajálnost mezi spřátelenými skupinami, můžeme je porazit mnohem snadněji. Pokud bychom mohli citově vzdálit nevinné příslušníky skupiny od vinných, mohlo by být spravedlnosti učiněno zadost bez zbytečné brutality-vinník by mohl být potrestán bez zbytečného rušení, a nevinný by mohl být ušetřen. Jinak bylo nemožné, odvrátit skupinu od boje jako celek. Takže Chelsea by narušila vazby, které je k sobě poutali. Připadalo mi to jako veliká laskavost důkaz o Arově milosti. Měl jsem podezření že Chelsea tesněji svazuje také naši partu, ale to byla taky dobrá věc. Dělala nás více efektivní. Usnadňovala nám spolužití. "
Tohle mi vyjasnilo staré vzpomínky. Neměla jsem předtím tušení jak je možné, že stráže poslouchají své velitele s takou radostí téměř s milenckou oddaností.

"Jak silný je její dar?" zeptala se Tanya ostrým hlasem. Její upřený pohled se rychle dotkl každého člena její rodiny.

Eleazar pokrčil rameny. "Byl jsem schopen odjet s Carmen." A pak potřásl hlavu. "Ale cokoli slabší než pouto mezi partnery je v nebezpečí. Alespoň v běžných skupinách. Ačkoli ty maji slabší pouta jak naše rodina. Odříkaní si lidské krve nás činí více civilizované-umožňuje nám formovat opravdová pouta lásky. Pochybuji, že by mohla proměnit naši oddanost, Tanyo. "
Tanya přikývla, zdánlivě uklidněná, zatímco Eleazar pokračoval ve své analýze.
"Mohu se jen domnívat, že důvod proč se Aro rozhodl přijít osobně a vzít tolik upíru sebou, není trest ale získání," řekl Eleazar. "Potřebuje tady být aby mohl kontrolovat situaci. Ale taky potřebuje celou stráž aby byl chráněn před takhle velkou a obdarovanou skupinou. Na druhé straně, to by nechlo ostatní starší ve Volterre nechráněné. Příliš riskantní-někdo by se mohl pokusit získat výhodu. Tak přijdou všichni. Jak jinak by si mohl být jist, že bude zachován dar, který chce? Musí ho chtít velice naléhavě, "uvažoval Eleazar.

Edwardúv hlas byl tichý jak výdech. "Z toho co jsem viděl v jeho myšlenkách loni na jaře, Aro nikdy nechtěl nic víc, než co chce Alice."
Poklesla mi sanice jak jsem si vzpoměla na strašidelné obrazy v mých dávných představách: Edward a Alice v černých pláštích s krvavě rudýma očima, jejich tváře chladné a vzdálené, stojící jak stíny, Arovy ruce na jejich. ... Viděla Alice nedávno tohle? Viděla jak se Chelsea snaží uvolnit její lásku k nám aby ji připoutala k Arovi a Caiovi a Marcovi?
"Je to to proč Alice odešla?" zeptal jsem se, můj hlas se zlomil u jejího jména.
Edward mi položil ruku na tvář. "Myslím, že musí být. Zabránit Arovi aby získal to co chce ze všeho nejvíc. Udržet svou moc daleko od jeho rukou. "

Slyšela jsem Tanyu a Kate mumlat rozrušenými hlasy a vzpoměla si, že ony o Alici nevěděli.
"Chce taky tebe," zašeptala jsem.
Edward pokrčil rameny, jeho tvář se náhle trochu vyrovanala. "Zdaleka ne tolik. Nemůžu mu dát opravdu nic víc, než už má. A samozřejmě, závisí to na jeho rozhodnutí jakým způsobem mně donutí dělat co chce on. Zná mně a ví jak to bude nepříjemné." Sardonicky pozvedl jedno obočí.
Eleazar se zamračil na Edwardovu nenucenost. "On také zná tvé slabé stránky," poukázal Eleazar, a pak se podíval na mě.
"To není nic co bychom museli projednat nyní," Řekl Edward rychle.
Eleazar ignoroval narážku a pokračoval. "Asi chce taky tvou partnerku, a to bez ohledu. Musel být zaujat talentem, který mu dokázal vzdorovat už ve svém lidském vtělení. "

Edwardovi bylo toto téma nepříjemné. Ani jedno se mi nelíbilo. Pokud Aro chtěl, abych udělal něco-nebo nic-všechno, co musel udělat bylo ohrozit Edwarda a já bych mu vyhověla. A obráceně.
Byla smrt, menší hrozbou? Bylo to opravdu chycení z čeho bychom měli mít strach?
Edward změnil téma. "Já si myslím, že Volturiovi na tohle čekali-aby měli záminku. Nemohli vědět, v jaké forme záminka přijde, ale tento plán byl již na světě, když přišla. To je důvod,

proč Alice viděla jejich rozhodnutí dřív než to Irina spustila. Rozhodnutí již bylo učiněno, pouze se čekalo na záminku a ospravedlnění."

"Pokud Volturiovi zneužívají důvěru všech nesmrtelných ve hře ..." zamumlala Carmen.
"Záleží na tom?" zeptal se Eleazar. "Kdo by tomu věřil? A i kdyby se nám podařilo ostatní přesvědčit že zneužívají svou moc, jaký by to mělo vliv? Nikdo se proti nim nemůže postavit. "
"Přestože někteří z nás jsou prý dost šílený aby to zkusili," zabručela Kate.
Edward potřásl hlavou. "Vy jste tu jen jako svědci, Kate. Ať už je Arúv cíl kdokoli, nemyslím si, že je připraven pro něj poskvrnit pověst Volturiú. Pokud bychom mohli odstranit jeho argument proti nám, bude nucen opustit nás v míru. "
"Pochopitelně," zamumlala Tanya.
Nikdo nevypadal být přesvědčen. Několik dlouhých minut, nikdo nic neřekl.
Pak jsem zaslechla zvuk pneumatik jedoucích z dálnice po hliněné příjezdové cestě ke Cullenúm.
"Doprdele, Charlie," zabručela jsem. "Možná by se Denalijští mohli nakvartýrovat nahoru kým-"
"Ne," Řekl Edward vzdáleným hlasem. Jeho oči byly vzdálené, bezvýrazně zíral na dveře. "To není tvůj otec." Jeho pohled padl na mě. "Alice nakonec poslala Petra a Charlotte. Čas připravit se na další kolo. "

32.Společnost

Cullenovic obrovský dům byl plný hostů více, než by kdokoli předpokládal, že by mohlo být pohodlné. Společnost spolupracovala jak nejlépe mohla. Ve Forks a La Push vymezili prostor, pro lov ve výjimečné situaci; Edward byl dobrý hostitel, půjčoval své vozy podle potřeby, aniž by dělal grimasy. Tento kompromis mi byl nepříjemný, tak jsem si říkala že jinak by klidně bezohledně lovili někde ve světě.

Jakob byl naštvanej ještě víc. Vlkodlaci existují, aby se zabránilo ztrátám na lidských životech, a tady bylo na denním pořádku odpuštení vražd sotva mimo hranic smečky. Ale za těchto okolností, s Renesmee v akutním nebezpečí, držel jazyk za zuby a hleděl raději do země.

Byla jsem ohromena Jakobovým snadným přijetím upířích hostú, problémy které Edward očekával se nevynořili. Jakob se zdál být pro ně více nebo méně viditelný, ne tak zcela člověk, ale také ne jídlo. Vnímali ho zpúsobem jakým lidé, kteří nemají rádi domáci mazlíčky vnímají mazlíčky svých přátel.

Leah, Seth, Quil a Embry byli teď přideleni k běhaní se Samem, a Jakob by se k nim nejraději přidal, s výjimkou toho, že nemohl zústat pryč od Renesmee a ta byla zaneprázdněna fascinující podivnou sbírkou přátel Cullenových.

Opakovali jsme scénu uvedení Renesmee do Denalijské skupiny ještě púltuctu krát. Nejprve pro Petra a Charlotte, které Alice a Jasper poslali k nám bez jakéhokoliv vysvětlení, jako většina lidí, kteř znali, Alici, dúvěřovali jejím instrukcím navzdory nedostatku informací. Alice jim neřekla nic o směru, kterým ona a Jasper šli. Neslíbila jim že se ještě někdy v budoucnu potkají.

Ani Petr, ani Charlotte nikdy předtím neviděli nesmrtelné dítě. Přestože znali pravidla, jejich negativní reakce nebyla tak prudká jako předtím u Denalijských upírú. Zvědavost je poháněla umožnit Renesmee její "vysvětlení". A bylo to. Teď byli přijati za svědky, stejně jako Tanyina rodina.

Carlisle poslal přátelé z Irska a Egypta.

Irský klan dorazil jako první, a překvapivě se nechali snadno přesvědčit. Siobhan- žena obrovské postavy, jejíž veliké tělo bylo obojí - krásné i okouzlující, jak se při pohybu hladce

vlnila - byla vúdkyní, ale ona a její partner s tvrdou tváří, Liam, již dlouho důvěřovali úsudku nejnovějšího člena klanu. Malá Maggie, se svými poskakujícími rudými kudrlinkami, nebyla fyzicky tak impozantní jako ostatní dva, ale měla dar rozpoznat když ji někdo lže a její soud nebyl nikdy mylný. Když Maggie prohlásila, že Edward mluví pravdu, tak Siobhan a Liam přijali náš příběh ještě před tím než se Renesmee dotkli

.

Amun a ostatní egyptští upíři byli jiný příběh. I po té co dva mladší členové jeho klanu, Benjamin a Tia, byli přesvědčeni Renesmeeiným na vysvětlením, odmítl se jí Amun dotknout a nařídil svému klanu odjezd. Benjamin- zvláštně veselý upír, který vypadal sotva starší než kluk a zdál se být naprosto sebajistý a naprosto bezstarostný -Amuna přemluvil aby zůstali, několika nenápadnými hrozbami o rozpuštění jejich spojenectví. Amun zůstal, ale nadále odmítal dotek Renesmee a nedovoli dotknout se jí ani své družce Kebi. Jejich seskupení vypadalo nepravděpodobné - všichni Egypťané vypadali tak stejně, s jejich vlasy púlnočné černi a olivově-tónovanou bledostí, že by klidně mohli být biologickou rodinou. Amun byl starším členem a nejmenovaným vúdcem. Kebi nikdy nezabloudila od něj dál než stín, a nikdy jsem ji neslyšela promluvit jediné slovo. Tia, Benjaminova družka, byla také klidná žena, takže když promluvila byl tom náhled a vše, co řekla mělo velkou váhu. Přesto se zdálo že se všichni točí kolem Benjamina, jako kdyby měl nějaký neviditelný magnetismus na kterém závisela rovnováha ostatních. Viděl jsem jak Eleazar zíral na toho kluka s rozšířenýma očima a předpokládala, že Benjamin má talent, který ostatní k němu přitahuje

.

"Tak to není" řekl mi Edward v noci, když jsme byli sami v pokoji. "Jeho dar je tak výjimečný, že Amun je vyděšený, že ho ztratí. Stejně jako jsme měli v plánu držet Renesmee z Arova dosahu -povzdechl- Amun držel Benjamina daleko od Arovi pozornosti. Když Amun stvořil Benjamina, věděl, že bude zvláštní."

"Co dokáže?"

"Něco co Eleazar nikdy předtím neviděl. Něco o čem jsem nikdy neslyšel. Něco, proti čemu by nic nezmohl ani tvúj štít." Obrátil se ke mně s úšklebem. "On skutečně dokáže ovlivňovat elementy-zemi, vítr, vodu a oheň. Opravdivá fyzické manipulace, ne iluze mysli. Benjamin s tím stále experimentuje, a Amun se snaží zformovat jej do zbraně. Ale vidíš, jak nezávislý Benjamin je. Ten se nenechá využít. "

"Líbí se ti," odhadla jsem z tónu jeho hlasu.

"Má velmi jasný smysl pro to co je správné a co špatné. Líbí se mi jeho postoj. "

Amunův postoj bylo něco jiného, on a Kebi si ho nechali pro sebe, zatímco Benjamin a Tia byli na dobré cestě rychle se zpřátelit jak s Denalii tak s irským klanem. Doufali jsme, že Carlislův návrat by mohl uvolnit jeho přetrvávající napětí.

Emmett a Rose poslali jednotlivce, všechny Carlislovy nomádské přátele které se jim podařilo vystopovat.

Garrett přišel první - vysoký, vytáhlý upír s dychtivě rubínovýma očima a dlouhými pískovými vlasy, které měl svázané koženým řemínkem- bylo okamžitě zřejmé, že je to dobrodruh. Uměla jsem si představit, že bychom mu mohli představit jakoukoli výzvu a on by ji přijal, jen aby vyzkoušel sám sebe. Rychle zapadl k sestrám z Denali, pokládajíc nekonečné množství otázek o jejich neobvyklém způsobu života. Přemýšlela jsem jestli je naše vegetariánství pro něj jen další výzva kterou musí zkusit, jen aby zjistil zda to dokáže.

Mary a Randall přišli také- přátelé, i když necestovali společně. Vyslechli Renesmeein příběh a zůstali jako svědci stejně jako ostatní. Stejně jako Denalijští, přemýšleli, co by dělali, kdyby se Volturiovy nepodařilo zastavit aby si poslechli vysvětlení. Všichni tři nomádi se stotožnili s myšlenkou, že budou stát při nás.

Samozřejmě, s každým dalším přírůstkem byl Jakob mrzutejší. Udržoval si odstup pokud to šlo, a když nemohl stěžoval si Renesmee, že mu někdo bude muset poskytnout seznam, pokud někdo očekává, že bude všechny nové krvepijce znát jménem.

Carlisle a Esme se vrátili týden poté, co odešli, a Rosalie Emmett jen o pár dní později, a my všichni jsme se cítili lépe, když byli doma. Carlisle sebou přivedl ještě jednoho kamaráda, i když přítel nejspíš nebylo to správne slovo. Alistair byl misantropický anglický upír, který počítal Carlisla mezi své nejbližší známé, i když těžko by vydržel návštěvu více než jednou za století. Alistair velmi preferoval toulky osamotě, a Carlisle ho požádal o velikou laskavost, když ho chtěl mít zde. Vyhýbal se všem, a bylo jasné, že v shromáždené skupině neměl žádné obdivovatele.

Hloubavý tmavovlasý upír vzal Carlisla za slovo o Renesmeeině púvodu, odmítajíc se jí dotknout, stejně jako Amun. Edward řekl Carlislovi, Esme, a mně, že Alistair se bál přijít, ale víc se bál neznat dúsledky. Byl velmi podezřívavý ke všem autoritám, a proto byl přirozeně podezřívavý i k Volturiúm. To co se dělo nyní, jak se zdá, potvrzovalo všechny jeho obavy.

"Pochopitelně, teď budou vědět, že jsem tady byl," slyšeli jsme ho nadávat si v podkroví kam s oblibou chodil trucovat."V tomto bodě již není zpúsob jak udržet Ara z dosahu. Bude to znamenat staletí na útěku.

Všichni kto s Carlislem v poslední dekádě mluvili budou na seznamu. Nemůžu uvěřit, že jsem se sám nechal vtáhnout do této šlamastyky. To je v fajn způsob, jak zacházet se svými přáteli."

Ale kdyby měl prvdu o útěku před Volturiovými, alespoň měl víc naděje,že se mu to povede než zbytek z nás. Alistair byl stopař, i když zdaleka ne tak přesný a efektivní jako Demetri. Alistair měl prostě pocit, neuchopitelné táhnutí směrem za čímkoli co hledal. Ale tohle táhnutí by stačilo k tomu aby věděl kudy utíkat -opačným směrem od Demetriho.

A pak dorazila další neočekávaná dvojice přátel - nečekané, protože ani Carlisle ani Rosalie nebyli schopni kontaktovat Amazonské.

"Carlisle," vyšší ze dvou velmi vysokých kočičích žen ho pozdravila, když přijeli. Obě vypadali jako kdyby je někdo natáhl-dlouhé paže a nohy, dlouhé prsty, dlouhé černé lemování a dlouhé tváře s dlouhými nosy. Neměli na sobě nic, než zvířecí kůže- vesty a těsně padnoucí kalhoty, přichycené na bocích koženými řemínky. Nebylo to jen jejich výstřední oblečení, které je dělalo tak divoké, ale všechno kolem nich, od jejich neklidných karmínových očí až k jejich kvapným, mrštným pohybům. Nikdy jsem nepotkala méně civilizované upíry..

Ale Alice je poslala, a to byly zajímavé novinky, aby to zmírnila. Proč byla Alice v Jižní Americe? Jen proto, že by viděla, že nikdo jiný by se do kontaktu s Amazonky nedostal?

"Zafrina a Senna! Ale kde je Kachiri?"zeptal se Carlisle. "Nikdy jsem neviděl, že by jste se vy tři rozdělili"

"Alice nám řekla že je třeba rozdělit se," odpověděla Zafrina drsným, hlubokým hlasem, který zodpovídal jejímu divokému vzhledu. "Je to nepříjemné, být pryč od ostatních, ale Alice nás ujistila že je nás tady zapotřebí, zatímco ona velmi potřebuje Kachiri někde jinde. To je vše, co nám řekla, s výjimkou toho, že musíme mít naspěch? "Zafrinino prohlášení sklouzlo do otázky,- a já jim přinesla Renesmee s otřesenými nervy, bez kterých se to nikdy neobešlo, bez ohledu na to, jak často jsem to dělala.

Navzdory jejich nelítostnému vzhledu, ale poslouchali náš příběh velmi klidně, a potom nechali Renesmee podat důkaz. Přijali ji jako kterýkoliv z ostatních upírů, ale já jsem se nemohla zbavit obav, jak jsem sledovala jejich rychlé, trhané pohyby tak blízko vedle ní. Senna byla vždy poblíž Zafriny, nikdy nemluvila, ale nebylo to stejné jako Amon a Kebi. Kebiino chování se zdálo být spíš poslušné, Senna a Zafrina byly jako dvě části jednoho organismu-Zafrina akorát byla tou mluvící částí.

Zprávy o Alici byli zvláštně uklidňující. Je zřejmé, že byla na nějaké své vlastní obskurní misi, jak se snažila předejít čemukoli co měl Aro v plánu.

Edward byl vzrušený, že jsou Amazonky s námi, protože Zafrina byla hodně talentovaná, její dar by mohl být velmi nebezpečnou útočnou zbraní. Ne že by Edward požádal Zafrinu aby se přidala na naši na stranu v bitvě, ale pokud by Volturiovi nezastavili díky svědkům, možná zastaví z důvodu změny scény.

"Je to velmi jednoduchá iluze," vysvětlil Edward když se ukázalo, že jako obvykle jsem nic neviděla. Zafrina byla upoutána a pobavena mojí imunitou-něco, s čím se nikdy předtím nesetkala-a nepokojně posedávala zatímco mi Edward popisoval, co jsem zameškala. Edwardovy oči se lehce rozostřili jak pokračoval. "Dokáže většinu lidí vidět to, co ona chce aby viděli-jenom to a nic jiného. Například, právě teď bych se octl sám uprostřed deštného pralesa. Je to tak jasné, že bych tomu klidně uvěřil, nebýt toho že tě držím v naručí."

Zafrininy rty sebou cukli v její tvrdé verzi úsměvu. O sekundu později, Edward opět zaostřil, a zašklebil se.

"Působivé," řekl.

Renesmee byla konverzaci fascinována, a odvážně se natáhla k Zafrině.

"Můžu se podívat?" Zeptala se.

"Co bys chtěla vidět?" zeptala se Zafrina.

"To co jsi ukázala, tátovi."

Zafrina přikývla, a já úzkostlivě pozorovala, jak Renesmee bezvýrazně zírala do prázdna. O sekundu později, se ji rozlil po tváři oslňující úsměv..

"Ještě," přikázala.

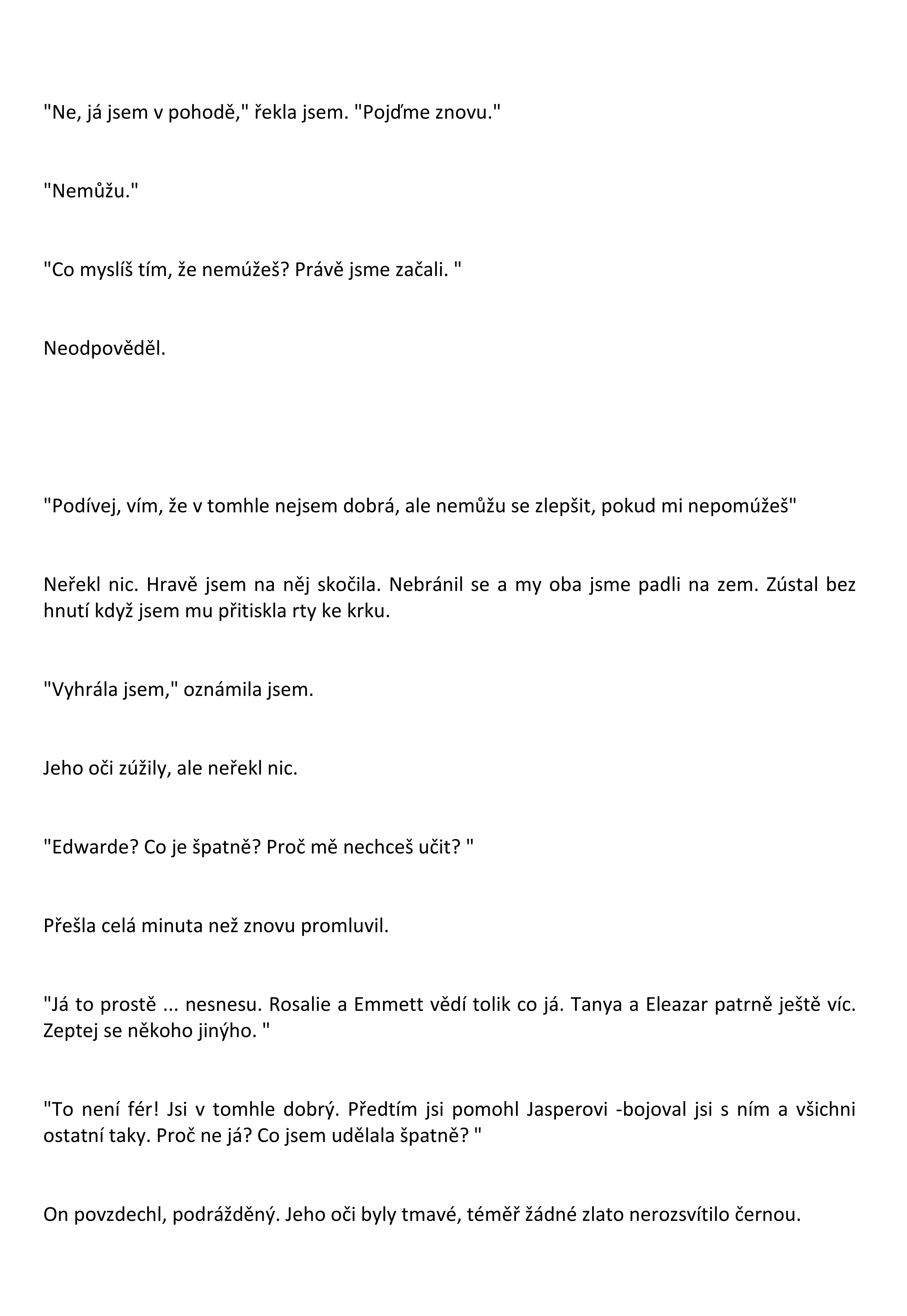
Po tomhle bylo těžké udržet Renesmee od Zafriny a jejích hezkých obrázků. Měla jsem strach, protože jsem si byla docela jistá, že Zafrina byla schopna vytvořit obrázky, které vůbec nebyly hezké. Ale přes Renesmee a její myšlenky jsem mohla vidět Zafrininy vize taky-byly tak jasné jako kterákoli z Renesmeeinych vlastních vzpomínek, jako by byli skutečné-a tedy jsem mohla posoudit sama, zda jsou vhodné či nikoliv.

Přestože jsem se ji nevzdávala snadno, musela jsem přiznat, že je dobře, že Zafrina Renesmee zabávala. Potřebovala jsem své ruce. Měla jsem toho tolik k učení, jak fyzicky, tak psychicky, a byla tak krátká doba.

Můj první pokus v učení boje nešel dobře.

Edward mě přibil asi za dvě sekundy. Ale místo toho aby mě nechal zápasit volným stylem, ve kterém jsem měla šanci-vyskočil nahoru a pryč. Věděla jsem hned, že něco nebylo v pořádku, ještě pořád byl jako kámen, zírajíc přes louku kde jsme cvičili.

"Je mi to líto, Bello," řekl.

"Ne, já jsem v pohodě," řekla jsem. "Pojďme znovu."

"Nemůžu."

"Co myslíš tím, že nemúžeš? Právě jsme začali. "

Neodpověděl.

"Podívej, vím, že v tomhle nejsem dobrá, ale nemůžu se zlepšit, pokud mi nepomúžeš"

Neřekl nic. Hravě jsem na něj skočila. Nebránil se a my oba jsme padli na zem. Zústal bez hnutí když jsem mu přitiskla rty ke krku.

"Vyhrála jsem," oznámila jsem.

Jeho oči zúžily, ale neřekl nic.

"Edwarde? Co je špatně? Proč mě nechceš učit? "

Přešla celá minuta než znovu promluvil.

"Já to prostě ... nesnesu. Rosalie a Emmett vědí tolik co já. Tanya a Eleazar patrně ještě víc. Zeptej se někoho jinýho. "

"To není fér! Jsi v tomhle dobrý. Předtím jsi pomohl Jasperovi -bojoval jsi s ním a všichni ostatní taky. Proč ne já? Co jsem udělala špatně? "

On povzdechl, podrážděný. Jeho oči byly tmavé, téměř žádné zlato nerozsvítilo černou.

.

"Podívám-li se na tebe tímto způsobem, analyzujíc tě jako cíl. Vidět všechny způsoby, jak tě můžu zabít." Povzdechl. "Prostě se to tím stáva pro mě příliš reálné. Nemáme tolik času, aby byl rozdíl v tom kdo je tvůj učitel. Každý tě může naučit základy. "

Zamračila jsem se..

Dotkl se mého našpuleného spodního rtu a usmál se. "Kromě toho, je to zbytečné. Volturiovi se zastaví. Donutíme je porozumět. "

"Ale když ne! Potřebuji se to naučit. "

"Najdi si jiného učitele."

To nebyl náš poslední rozhovor na toto téma, ale nikdy jsem ho neodklonila ani palec od jeho rozhodnutí.

Emmett byl více než ochoten pomoci, i když jeho vyučování mi připadalo spíše jako pomsta za všechny ztracené zápasy v páce. Pokud bych si ještě mohla udělat modřinu, byla bych purpurová od hlavy až k patě. Rose, Tanya, Eleazar všichni byly trpěliví a podpůrní. Jejich výuka mi připomínala Jasperovy bojové instrukce k ostatním v červnu minulého roku, i když ty vzpomínky byly zametné a nezřetelné. Někteří z návštěvníků shledali mé vzdělávání zábavné, a někteří z nich dokonce nabídli pomoc. Nomád Garrett mi dopřál pár kol- byl překvapivě dobrý učitel, tak snadno ve styku s ostatními obecně, že jsem se divila, že nikdy nezaložil klan. Dokonce jsem jednou bojovala se Zafrinou zatímco nás Renesmee sledovala z Jakobovy náruče. Naučila jsem se několik triků, ale nikdy jsem ji nepožádala o pomoc znovu. V pravdě, i když jsem měla Zafrinu hodně ráda a věděla jsem, že by mi skutečně neublížila, divoká žena mě děsila k smrti.

Naučila jsem se od mých učitelů spoustu věcí, ale měla jsem pocit, že moje znalosti byly pořád nemožně základní. Netušila jsem, kolik sekund bych vydržela proti Alecovi a Jane. Jen jsem se modlila, aby to bylo dost dlouho na to, aby to pomohlo.

Každou minutu dne, kdy jsem nebyla s Renesmee či se neučila bojovat, byla jsem na dvoře a pracovala s Kate, snažíc se tlačit můj vnitřní štít ven ze svého vlastního mozku na ochranu někoho jiného. Edward mne v tomto tréninku podporoval. Věděla jsem, že doufal, že bych mohla najít způsob, jak přispět, který mě uspokojí, a zároveň mě udrží z linie palby.

Bylo to tak těžké. Nebylo nic, čeho bych se chytla, nic pevného s čím by se dalo pracovat. Měla jsem jen moji zuřivou snahu být užitečná, abych byla schopna udržet Edwarda, Renesmee, a tak velkou část mé rodiny, jak je možné, se mnou v bezpečí. Znovu a znovu jsem se pokoušela přinutit mlhavý štít mimo sebe, jenom s chabým, sporadickým úspěchem. Cítila jsem se, jako bych napínala neviditené gumové pásmo, které se mohlo změnit z betonové hmatatelnosti na křehký kouř v každém náhodném okamžiku.

Pouze Edward byl ochoten být naše morče-dostávajíc šok za šokem od Kate, když jsem se nekompetentně vypořádavala s vnitřkem mé hlavy. Pracovali jsme již hodiny, a já jsem se cítila, jako bych měla být pokryta potem z vypětí, ale samozřejmě moje dokonalé tělo by mě takhle nezradilo. Všechna moje únava byla duševní.

Zabíjelo mě, že to byl Edward, kdo musel trpět, mé paže neužitečně omotané kolem něho, když se škubal znova a znova od Katina "nízkého" nastavení. Zkoušela jsem tak tvrdě jak to jen šlo tlačit můj štít kolem nás obou, pokaždé se mi to povedlo, a pak znovu proklouzlo mezi prsty.

Nesnášela jsem tohle cvičení a přála si, aby mi místo Kate pomohla Zafrina. Pak všechno co by Edward musel udělat by bylo dívání se na Zafrininy iluze, dokud bych mu v tom nezabránila. Kate, ale trvala na tom, že jsem potřebovala lepší motivaci-, kterou myslela to, jak nenávidím pomyšlení na Edwardovu bolest. Začínala jsem pochybovat o jejím tvrzení z

prvního dne, kdy jsme se setkali, že svůj dar sadisticky nevyužívá. Zdálo se že si mě vychutnává.
"Ahoj," řekl Edward vesele, snažíc se skrýt důkaz vyčerpání v hlase. Cokoliv, aby mě udržel od cvičení boje. "Sotva to píchlo. Dobrá práce, Bello. "

Zhluboka jsem se nadechla, snažíc se pochopit, co přesně jsem udělala dobře. Testovala jsem elastické pásmo, snažíc se, aby zústalo pevné, jak jsem ho rozvinula od sebe.

"Znova, Kate," zavrčela jsem přes sevřený zuby.

Kate přitlačila dlaň na Edwardovo rameno.

On povzdechl úlevou. "Tentokrát nic."

Pozvedla jedno obočí. "Tahle tedy nebyla slabá."

"Dobře," nafoukla jsem se.

"Připrav se," řekla mi, a dotkla se Edwarda znovu.

Tentokrát se otřásl a tichý vzdech mu zasyčel mezi zuby.

"Promiň! Omlouvám se! Promiň! "skandovala jsem, kousajíc si do rtů. Proč mi to nejde udělat správně..

"Děláš úžasnou práci, Bello," Řekl Edward, přitáhnouc si mě tesně k sobě. "Pracuješ na tom opravdu jenom pár dnú a již se ti sporadicky daří. Kate, řekni jí, jak dobře si vede. "

Kate ohrnula rty. "Já nevím. Má samozřejmě obrovskou schopnost a jsme pouze na začátku. Jsem si jistá že to umí i lépe. Jen prostě postřádá podněty."

Zírala jsem na ni v nevíře, mé rty se automaticky ztáhly se zubú. Jak to mohla myslet, že mi chybí motivace, když dává Edwardovi šoky přímo přede mnou?

Slyšela jsem mumlání z publika, které neustále rostlo jak jsem cvičila- nejdřív pouze Eleazar, Carmen, a Tanya ale pak se přidal Garrett, pak Benjamin a Tia, Siobhan a Maggie, a nyní se dokonce v okně na třetím podlaží objevil Alistair. Diváci souhlasili s Edwardem, mysleli si, že si vedu již dobře.

"Kate ..." Řekl Edward varovným hlasem, když se objevila v nové akci, ale ona byla již v pohybu. Vrhla se k zákrutu řeky, kde se Zafrina, Senna a Renesmee pomalu procházeli, Renesmee ruku v Zafrinině jak sdíleli obrázky tam a zpět. Jakob je sledoval několik krokú opodál.

"Nessie," řekla Kate-nově příchozí si rychle zvykli na dráždivou přezdívku "Nechtěla bys pomoci své matce?"

"Ne," napúl jsem zavrčela.

Edward mě konejšivě objal. Setřásla jsem ho jak Renesmee přelétla přes nádvoří ke mně s Kate, Zafrinou, a Sennou v patách.

"Rozhodně ne, Kate," zasyčela jsem.

Renesmee se ke mně natáhla, a já jsem automaticky otevřela náruč. Zkroutila se ke mě, vtlačíc mi hlavu pod rameno.

"Ale Mami, já chci pomoci," řekla rozhodným hlasem. Její ruce se opřeli proti mému krku, posílila své přání obrázkem, my dvě spolu, jeden tým.

"Ne," řekla jsem, rychle couvajíc pryč. Kate udělala úmyslný krok v mém směru, její ruka napjatá směrem k nám.

"Drž se od nás, Kate," Varovala jsem ji.

"Ne" Ona začala postupovat vpřed. Pousmála se jako lovec zaměřující svou kořist.

Posunula jsem Renesmee tak, abych ji měla za zády, stále ještě daleko bez podpory takového tempa, které by se shodovalo s Kate. Teď jsem měla ruce volné, a pokud Kate chtěla uchopit její ruce za zápěstí, bylo by lepší kdyby si udržela odstup.

Kate pravděpodobně nepochopila, sama nepoznajíc vášeň matky ke svému dítěti.

Ani netušila jak daleko zašla. Byla jsem tak rozzuřená, že moje vidění mělo podivný načervenalý nádech, a na jazyku jsem cítila chuť spáleného kovu. Síla se kterou jsem obvykle pracovala zdrženlivě protékala přes mé svaly, a já věděla, že bych ji mohla rozmačkat do diamantově tvrdé suti, jestli mě to donutí udělat.

Vztek způsobil že se mé bytí v každém aspektu zostřilo. Mohla jsem dokonce přesněji cítit elasticitu mého štítu -cítit že to není ani tak jedno pásmo jako spíš vrstvy, tenké vrstvy, které mě pokrývají od hlavy až k patě. S hněvem vlnícím se přes mé tělo, jsem ho lépe cítila, mohla ho lépe udržet. Napla jsem jej kolem sebe, od sebe, zabalíc Renesmee zcela uvnitř, jen pro případ že by Kate pominula mé varování.

Kate udělala další vypočítaný krok vpřed, a z mého krku se vydralo přes sevřené zuby neurvalé vrčení.

"Buď opatrná, Kate," upozornil Edward.

Kate udělala další krok, a pak udělala chybu jako někdo nezkušený, jak jsem mohla rozpoznat. Jen krátký skok koukajíc pryč, obracejíc pozornost ode mne k Edwardovi.

Renesmee byla bezpečně za zády, nakrčila jsem se ke skoku.

"Můžeš slyšet něco od Nessie?" zeptala se ho Kate: její hlas klidný a lehký.

Edward se vrhl do prostoru mezi námi, blokujíc mou linii ke Kate.

"Ne, vůbec nic," odpověděl jí. "Dej Belle nějaký čas, ať se uklidní, Kate. Neměla bys ji dráždit. Vím, že to tak nevypadá, ale je jí jen pár měsíců. "

"Nemáme čas jít na to jemně, Edwarde. Musíme na ni přitlačit. Máme jen pár týdnů, a ona má potenciál-"

"Ustup na minutu, Kate."

Kate se zamračila, ale vzala Edwardovo varování vážně víc, než by vzala moje.

Renesmeeina ruka byla na mém krku; pamatovala si útok Kate, ukazujíc mi, že to neznamenalo nic zlého, že táta v tom byl taky. ...

To mě neuklidnilo. Spektrum světla které jsem viděla bylo pořád s rudými skvrnami. Ale mohla jsem se líp kontrolovat a viděla jsem že Kate má pravdu. Hněv mi pomohl. Pod tlakem se budu učit rychleji.

To neznamená, že se mi to líbí.

"Kate," zabručela jsem. Položila jsem ruku na malou na Edwardově hřbete. Pořád jsem mohla cítit můj štít, jako silný, pružný povlak kolem Renesmee a mne. Potlačila jsem ho dál, kolem Edwarda. Nic nenaznačovalo chybu v elastické pokrývce, ani kapka hrozby. Funěla jsem úsilím, a slova ze mě vycházela spíš bezdechá než šílená vztekem. "Znova," řekla jsem Kate. " pouze Edward."

Překulila očima, ale připlula dopředu a přitlačila dlaň na Edwardovo rameno.

"Nic," Řekl Edward. Slyšela jsem úsměv v jeho hlasu.

"A teď?" zeptala se Kate.

"Pořád nic."

"A teď?" Tentokrát byl v jejím hlase zvuk napětí.

"Vůbec nic."

Kate zavrčela a stupňovala dál.

"Vidíte to?"zeptala se Zafrina svýmí hlubokým divokým hlasem, odhodlaně hledíc na nás tři. Její angličtina byla podivně akcentovaná, slova natahovala na nečekaných místech.

"Nevidím nic co bych neměl," Řekl Edward.

"A ty, Renesmee?" zeptala se Zafrina.

Renesmee se usmála na Zafrinu a potřásla hlavou.

Můj vztek již téměř zcela ochabl, a já měla zuby sevřené, rychle a těžce jsem dýchala, jak jsem tlačila proti elastickému štítu, čím déle, tím se mi zdál težší. Ztáhl se zpátky, táhnouc dovnitř.

"Nepanikařte," varovala Zafrina malou skupinku diváků. "Chci vidět, jak daleko může zajít."

Šokovaný výdech od všech co byli přítomni-Eleazar, Carmen, Tanya, Garrett, Benjamin, Tia, Siobhan, Maggie-Senna, ale všichni se zdáli být připraveni pro cokoli co Zafrina dělala. Oči ostatních byli prázdné, výraz úzkosti na tvářích.

"Zvedněte ruku, když se vám vidění vrátí," instruovala Zafrina. "Nyní, Bello. Podívej se, kolik jich múžeš zaštítit"

Zlostně jsem vydechla. Kate byla kromě Edwarda a Renesmee nejblíže, ale i ona byla asi deset stop daleko. Sevřela jsem čelisti a potlačila, snažíc se zdvihnout ochranu dál od sebe. Palec po palci jsem ho roztahovala ke Kate bojujíc se zpětnou odezvou kterou to mělo s každým zlomkem který jsem získala. Jen jsem sledovala Katin znepokojený výraz, když jsem pracovala, a já tiše zasténala úlevou, když její oči zamrkali a zaostřili. Zvedla ruku.

"Fascinující!" zamumlal Edward v tichém výdechu. "Je to jako jednosměrně průhledné sklo. Můžu číst vše, co si myslíte, ale vy ke mně nedosáhnete. A slyším Renesmee, co jsem nemohl, když jsem byl venku. Vsadím se že by mi Kate teď mohla dát šok, protože i ona je teď pod deštníkem. I přesto tě nemůžu slyšet ... hmmm. Jak to funguje? Zajímalo by mě, kdyby. . ".

Pokračoval v mumlání sám k sobě, ale já nedokázala poslouchat. Ztiskla jsem zuby, snažíc se rozšířit účinnost štítu na Garretta, který byl nejblíže ke Kate. Zvedl ruku.

"Velmi dobře," složila mi Zafrina poklonu. "A teď-"

Ale promluvila příliš brzy; s prudkým výdechem, cítila jsem, jak můj štít ucouvl jako gumička roztažená příliš daleko, pukl zpět do své původní podoby. Renesmee, zažívajíc poprvé slepotu kterou Zafrina vykouzlila pro ostatní, se třásla za mými zády. Unaveně jsem bojovala proti elastickému táhnutí, nutíc štít dosáhnout znovu k ní.

"Mohu dostat minutu?" zasupěla jsem. Co jsem se stala upírem, ještě nikdy předtím jsem necítila potřebu odpočinku. Bylo to znervózňující cítit se tak utahaná a tak silná současně.

"Pochopitelně," řekla Zafrina, a diváci se uvolnili jak jim vrátila znovu zrak.

"Kate," ozval se Garrett jako ostatní mumlali a posouvali se o něco dál, rozrušeni okamžikem oslepnutí, upíři nebyli zvyklí cítit se bezbranně. Vysoký blonďatý Garrett byl jediný nenadaný nesmrtelný, který vypadal být unešen mým cvičením. Zajímalo by mne, co dobrodruha tak lákalo.

"Já bych to nedělal, Garrette," upozornil ho Edward.

Garrett pokračovat směrem ke Kate navzdory varováním, rty staženy spekulací. "Říká se, že umíš dostat upíra na lopatky."

"Ano," souhlasila. Pak se lstivým úsměvem, zavrtěla na něj prsty. "Zvědavý?"

Garrett pokrčil rameny. "To je něco, co jsem nikdy neviděl. Vypadá to, že by to mohlo být trochu přehnané. ."

"Možná," řekla Kate, její tvář náhle vážná. "Možná to funguje pouze na slabé či mladé. Nejsem si jista.

Vypadáš být silný. Možná bys mohl odolat mému nadání." Natáhla ruce k němu, dlaní nahoru-jasná výzva. Rty sej í zkroutili, a byla jsem si docela jista že její seriózní výraz byl pokusem o donucení.

Garrett se na výzvu zašklebil. Velmi sebevědomě se dotkl její dlaně ukazováčkem.

A pak, s hlasitým zalapáním po dechu, se jeho kolena podlomila a on se převrátil vzad. Jeho hlava práskla do kusu žuly s ostrým práskavým hlukem. Bylo šokující dívat se. Mé instinkty couvli vidíc zneschopnění nesmrtelného takovým způsobem, bylo to hluboce nesprávné.

"Říkal jsem ti to," zamumlal Edward.

Garrettova oční víčka se po dobu několika sekund třásla, a pak oči doširoka otevřel. Zíral nahoru na culící se Kate, a udivený úsměv mu osvětlil tvář.

"Wow," řekl.

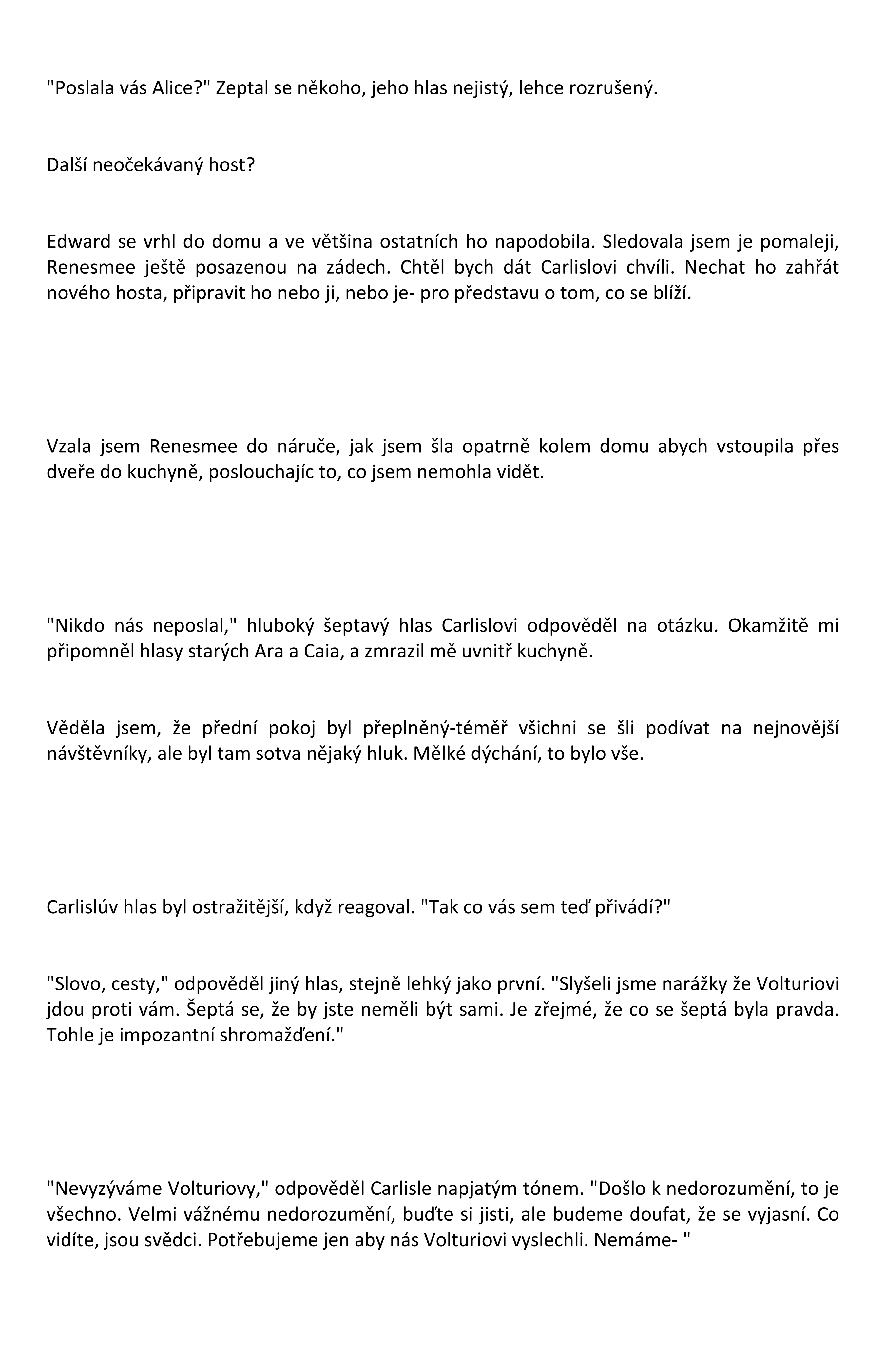
"Líbilo se ti to?" Zeptala se skepticky.

"Nejsem blázen," zasmál se, potřásajíc hlavou, jak se pomalu dostával na kolena, "ale určitě to bylo něco!"

"To je to, co jsem slyšel."

Edward překulil oči.

A pak nastal malý rozruch na předním dvoře. Slyšela jsem jak Carlisle koktajíc odpověděl překvapeným hlasům.

"Poslala vás Alice?" Zeptal se někoho, jeho hlas nejistý, lehce rozrušený.

Další neočekávaný host?

Edward se vrhl do domu a ve většina ostatních ho napodobila. Sledovala jsem je pomaleji, Renesmee ještě posazenou na zádech. Chtěl bych dát Carlislovi chvíli. Nechat ho zahřát nového hosta, připravit ho nebo ji, nebo je- pro představu o tom, co se blíží.

Vzala jsem Renesmee do náruče, jak jsem šla opatrně kolem domu abych vstoupila přes dveře do kuchyně, poslouchajíc to, co jsem nemohla vidět.

"Nikdo nás neposlal," hluboký šeptavý hlas Carlislovi odpověděl na otázku. Okamžitě mi připomněl hlasy starých Ara a Caia, a zmrazil mě uvnitř kuchyně.

Věděla jsem, že přední pokoj byl přeplněný-téměř všichni se šli podívat na nejnovější návštěvníky, ale byl tam sotva nějaký hluk. Mělké dýchání, to bylo vše.

Carlislúv hlas byl ostražitější, když reagoval. "Tak co vás sem teď přivádí?"

"Slovo, cesty," odpověděl jiný hlas, stejně lehký jako první. "Slyšeli jsme narážky že Volturiovi jdou proti vám. Šeptá se, že by jste neměli být sami. Je zřejmé, že co se šeptá byla pravda. Tohle je impozantní shromažďení."

"Nevyzýváme Volturiovy," odpověděl Carlisle napjatým tónem. "Došlo k nedorozumění, to je všechno. Velmi vážnému nedorozumění, buďte si jisti, ale budeme doufat, že se vyjasní. Co vidíte, jsou svědci. Potřebujeme jen aby nás Volturiovi vyslechli. Nemáme- "

"My se nestaráme o to co říkají že jste udělali" přerušil ho první hlas. "A je nám jedno jestli jste porušili zákon."

"Nezáleží na tom, jak neslýchaně", zazněl druhý.

"My jsme čekali tisíciletí a půl abychom vyzvali italskou spodinu," uvedl na prvním místě. "Pokud existuje šance, že padnou, budeme tady abychom to viděli."

"Nebo dokonce pomůžeme porazit je," dodal druhý. Vystoupili v hladkém tandemu, jejich hlasy natolik podobné, že méně citlivé uši by předpokládali, že byl pouze jeden.

"Pokud si myslíme, že máte šanci na úspěch."

"Bello"? zavolal na mě Edward pevným hlasem. "Přines sem Renesmee, prosím. Možná bychom měli otestovat tvrzení našich rumunských návštěvníků."

Pomáhalo mi vědět že polovina upírú ve vedlejší místnosti by pravděpodobně přiběhla bránit Renesmee, pokud by tito Rumuni byli z ní rozrušení. Nelíbil se mi zvuk jejich hlasú, nebo temná hrozba v jejich slovech. Jak jsem šla do pokoje, viděla jsem že nejsem sama tohohle názoru. Většina nehybných upírú hleděla nepřátelsky, a pár-Carmen, Tanya, Zafrina a Senna-se přemístili do nepatrně defenzivní polohy mezi nově příchozí a Renesmee.

Oba upíři u dveří byli útlí a nízcí, jeden tmavovlasý-a druhý s vlasy tak popelavě blonďatými že vypadali jako sivé. Měli stejnou pudrovou barvu kúže jako Volturiovi, i když myslím, že ne až tak výrazně. Nebyla jsem si tím jista, nikdy jsem Volturiovy neviděla jinak než svýma lidskýma očima, takže jsem nemohla perfektně srovnávat. Jejich ostré, úzké oči měli barvu tmavého burgundského, bez jemného filmu. Měli na sobě velmi jednoduché černé šaty, které by mohly vypadat moderně nebýt starých vzorů.

Ten tmavý se zašklebil, když jsem přišla do zorného pole. "Dobře, dobře, Carlisle. Byli jste zlobiví, ne? "

"Není to, co si myslíte, Stefane."

"A my se stejně nestaráme," reagoval blonďák. "Jak jsme říkali předtím."

"Tak vítejte na pozorování, Vladimire, ale rozhodně není náš plán napadnout Volturiovy, jak jsme říkali předtím."

"Pak jen skřížíme naše prsty," začal Stefan.

"A budeme doufat ve štěstí," dokončil Vladimir.

V závěru jsme měli dohromady sedmnáct svědků-Irské, Siobhan, Liama a Maggie, Egyptské, Amuna, Kebi, Benjamina, a Tiua; Amazonky, Zafrinu a Sennu, Rumunské, Vladimira a Stefana; a nomády Charlotte a Petra, Garretta, Alistaira, Marya a Randalla-k doplnění naší jedenáctičlenné rodiny. Tanya, Kate, Eleazar a Carmen trvali na tom, aby byli započítáni jako součást naší rodiny.

Kromě Volturiových to byl asi největší shromáždění spřátelených upírú v historii nesmrtelných.
Všichni jsme začínali pociťovat naději. Dokonce ani já jsem si nemohla pomoct. Renesmee zvítězila nad tolika v tak krátkém čase. Volturiovým stačí jen poslouchat jen na moment. . . .
Poslední dva přeživší Rumunové-soustředěni pouze na svou hořkou zášť k těm, kteří rozvrátili jejich říši patnáct století dříve-přijali vše za pochodu. Nedotýkali se Renesmee, ale neprojevili vůči ní žádnou averzi. Zdálo se že si záhadně oblíbili naše spojenectví s vlkodlaky. Sledovali mé cvičení se štítem se Zafrinou a Kate, sledovali Edwardovy odpovědi na nevyslovené dotazy, sledovali Benjaminovo vytváření gejzírú z vody z řeky nebo ostré poryvy větru vytvořené z bezvětří pouze myslí, a jejich oči nelítostně zářili nadějí, že k utkání s Volturiovými nakonec dojde.
Nedoufali jsme ve stejné věci ale doufali jsme všichni.

33.Padělek

"Charlie, pořád ještě jsme v situaci kdy potřebuješ jen vyloženě nezbytné informace. Vím, že to je více než týden, co jsi viděl Renesmee, ale návštěva teď prostě není dobrý nápad. Co kdybych já přinesla Renesmee k tobě? "
Charlie byl zticha tak dlouho, že jsem hloubala, jestli slyšel mé nervy pod fasádou.
Ale pak zamumlal, "Potřebuji vědět, fuj", a uvědomila jsem si, to byla jen jeho ostražitost před nadpřirozenem, co ho donutilo tak pomalu odpovědět.
"Dobře, dítě," řekl Charlie. "Múžeš ji přinést během dnešního rána? Sue mi přinese oběd. Ona je stejně tak vyděšena mým vařením jako ty když si přijela poprvé. "
Charlie se zasmál a pak povzdechl jako za starých časů.
"Ráno bude perfektní." Čím dříve, tím lépe. Odbíjela jsem ho již příliš dlouho.
"Přijede Jake s vámi?"
Přestože Charlie nevěděl nic o vlkodlačí smečce, nikdo nemohl být nevšímavý vúči vztahu mezi mezi Jacobem a Renesmee.
"Pravděpodobně." Nebyl způsob, jak by si Jakob dobrovolně nechal ujít odpoledne s Renesmee bez krvepijcú.
"Možná bych měl pozvat taky Billy," uvažoval Charlie. "Ale ... hmm. Možná někdy jindy. "

Věnovala jsem mu pozornost jen napúlCharlie-dost na to abych si všimla podivné neochoty v jeho hlase, když hovořil o Billym, ale ne dost na to, abych se obávala čím to asi bylo. Charlie a Billy spolu vyrústali, pokud se mezi nimi něco bylo, mohli si to vyřešit sami. Měal jsem příliš mnoho dalších důležitých věcí, kterými jsem byla posedlá.
"Uvidíme se za pár," řekla jsem mu, a zavěsila.
Tento výlet byl asi více, než jen ochrana mého otce před sedmadvaceti zvláštně podobnými upíry, kteří všichni měli přísahat, že nezabijí nikoho v okruhu 300 mil, ale přesto ... Je zřejmé, že žádná lidská bytost by se neměla dostat kamkoliv k této skupině. To byla omluva kterou jsem dala Edwardovi: brala jsem Renesmee k Charliemu, takže se on nerozhodne přijít sem. Byl to dobrý důvod odchodu z domu, ale vůbec ne můj skutečný.
"Proč si nemůžeme vzít tvé Ferrari?" stěžoval si Jakob, když mě potkal v garáži. Byla jsem již s Renesmee
u Volva.

Edward šel napřed aby odhalil mé poté auto, musel mít podezření, nebyla jsem schopna prokázat odpovídající nadšení. Jistě, bylo hezké a rychlé, ale já ráda běžela.
"Příliš nápadné," odpověděla jsem. "Můžeme jít pěšky, ale pak by Charlie vyšiloval."
Jakob reptal, ale sedl na přední sedadlo. Renesmee vyšplhal z mého klína k němu.
"Jak se máš?" Zeptala jsem se ho, jak jsem vytáhla z garáže.
"Jak asi myslíš?" zeptal se Jakob kousavě. "Jsem nemocný ze všech těchto čpavých pijavic." Viděl múj výraz promluvil dřív, než jsem mohla odpovědět. "Jo, já vím, já vím. Jsou to dobrý kluci, jsou tady aby pomohli, jsou tady aby nás všechny zachránili. Etcetera, etcetera. Říkej si co chceš, já si pořád myslím, že Dracula jedna a Dracula Dva jsou plíživá-politická linie. "
Musela jsem se usmát. Rumuni tedy nebyli mými oblíbenými hosty. "Nemúžu než s tebou souhlasit."

Renesmee potřásla hlavou, ale neřekla nic, na rozdíl od zbytku nás, shledávala Rumuny zvláštně fascinujícími. Dala si tu námahu a mluvila k nim nahlas, protože se ji nechtěli dotknout. Její otázka byla o jejich neobvyklé kůži, a přestože jsem se bála, že by to mohl být horší, byla jsem ráda že se zeptala. Byl jsem taky zvědavá.
Nezdálo se že by je její zájem rozrušil. Možná trochu rozlítostil.
"My seděli nehybně po velmi dlouhou dobu, dítě," odpověděl Vladimír, spolu se Stefanovým přikyvováním, ale nepokračoval ve Vladimirově větě jako to často dělával. "Rozjímajíc o vlastním božství. Bylo to znamení naši moci, že všechno přišlo k nám. Kořist, diplomaté, kteří se snažili o naši laskavost. Seděli jsme na svých trúnech a pomýšleli na sebe jako na bohy. Dlouho jsme nezaznamenali změnu, téměř zkamenělí. Myslím, že Volturiovi nám udělali laskavost, když spálili naše hrady. Alespoň Stefan a já, jsme přestali nadále kamenět. Nyní se oči Volturiú potahují prašným povlakem, ale naše jsou jasné. Myslím si že nám to dává výhodu, když jim ty jejich budeme chtít vydlabat. "
Po tomto jsme se snažila držet Renesmee od nich dál.

"Jak dlouho budem nakvartýrovaní u Charlieho?" zeptal se Jakob, a přerušil moje myšlenky. Byl viditelně uvolněný, jak jsme opustili dům a všechny nové spolubydlící. Měla jsem radost, že mě mezi upíry opravdu nepočítal. Byla jsem stále jen Bella.
"Nějakou chvíli určitě"
Tón mého hlasu upoutal jeho pozornost.
"Děje se ještě něco kromě návštěvy tvého otce?"
"Jaku, víš, jak jsi dobrý v ovládání myšlenek kolem Edwardem?"
Pozvedl jedno tlusté černé obočí. "Ano?"
Jen jsem přikývla, střihnouc očima po Renesmee. Hleděla ven z okna, a já nemohla říct, jak moc sledovala naši konverzaci, ale rozhodla jsem se že nebude riskovat tím že bych pokračovala.
Jakob čekal že ještě něco přidám, a pak vystrčil spodní ret, jak přemýšlel o tom málu co jsem řekla.

Jak jsme jeli v tichu, zašilhala jsem přes otravné kontaktní čočky do studeného deště; nebyl dost studený aby z něj byl sníh. Moje oči již nebyly tak upíří jako na začátku-určitě měli blíž k temně načervenale pomerančové než k zářivě purpurové. Brzy budou dost jantarové abych se čoček zbavila. Doufala jsem, že změna Charlieho příliš nerozruší.
Jakob ještě pořád přežvykoval naši okleštěnou konverzaci, když jsme se přjeli k Charliemu. Jak se procházeli skrze padající déšť rychlým lidksým krokem, nemluvili jsme. Můj táta nás čekal, a měl otevřené dveře dřív, než jsem mohla zaklepat.
"Čau, lidi! Vypadá to, jako by to byly roky! Koukni na sebe, Nessie! Pojď k Dědovi! Přísahám žes vyrostla o púl stopy (15 cm). A vypadáš hubeně, Ness. " hleděl na mě. "Nekrmí tě tam?"

"Je to jen rychlý růst," zamumlala jsem. "Ahoj, Sue," zavolala jsem mu přes rameno. Vůně kuřecího masa, rajčat, česneku, sýra šla z kuchyně, k hocikomu jinému by to pravděpodobně vonělo dobře. Taky jsem cítila vúni čerstvých borovic a zatuchlý prach.

Renesmee blískla dúlkami. Nikdy před Charliem nemluvila.
"No, pojďte z té zimy, děti. Kde je můj zeť "?
"Věnuje se přátelúm," řekl Jakob, a pak odfrkl. "Jsi tak šťastný že ses z toho vyvlékl, Charlie. To je všechno, co jsem múžu říct. "
Lehce jsem praštila Jakoba do ledvin, zatímco Charlie se zděsil.
"Au," stěžoval si Jakob tichým dechem; no, já myslela, že jsem ho praštila lehce.
"Vlastně, Charlie, mám nějaké pochůzky co musím oběhat."
Jakob střelil po mě pohledem ale neřekl nic.
"Za svými vánočními nákupy, Bells? Máš už pouze pár dní, to víš. "
"Jo, vánoční nákupy," řekla jsem chabě. Tím se vysvětluje ta zatuchlina. Charlie musel vyndat staré ozdoby.
"Neměj strach, Nessie," šeptal jí do ucha. "Ochráním tě jestli maminka upustí kouli."
Přetočila jsem oči, ale v pravdě, na svátky jsem vúbec nemyslela.
"Oběd je na stole," zavolala z kuchyně Sue. "Pojďte lidi."
"Uvidíme se později, tati," řekla jsem, a vyměnila si rychlý pohled s Jakobem. I kdyby nechtěl pomoci a myslel na tohle poblíž Edwarda, alespoň tam nebylo toho moc o co se podělit. Neměl tušení, co mám za lubem.

Samozřejmě pomyslela jsem si, jak jsem sedala do auta, ne že bych ja o tom měla moc ponětí.
Silnice byli kluzké a tmavé, ale řizení už mi strach nenahánělo. Moje reflexy byly v pohotovosti, a sotva jsem věnovala pozornost silnici. Problém spočíval v udržení rychlosti abych nepoutala pozornost, když jsem měla společnost. Chtěla jsem být hotova s dnešním posláním, abych vyřešila tajemství, abych se dostala zpět k učení životně důležitých úkolů. Naučit se chránit některé, naučit se zabít ostatní.

Byla jsem stále lepší a lepší s mým štítem. Kate již necítila potřebu mě motivovat- nebylo těžké najít důvody abych cítila vztek, teď jsem věděla, že to byl klíč-a tak jsem většinou pracovala se Zafrinou. Byla potěšena mým rozšířením, byla jsem schopna pokrýt téměř deset stop prostoru na více než minutu, i když mě to vyčerpávalo. Dnes ráno, ona se pokoušela zjistit, jestli bych dovedla odtlačit štít z mé mysli úplně. Neviděla jsem v tom smysl, ale Zafrina si myslela, že mě to pomůže posílit, stejně jako cvičení na svaly v břiše a zpět, spíše než jen zbraň. Nakonec, mohli byste vyvinout větší sílu, kdy byly všechny svaly silnější.

Nebyla jsem v tom velmi dobrá. Z řeky v džungli kterou mi ukazovala jsem viděla jenom záblesk.
Ale byli různé způsoby, jak se připravit na to, co přichází, a jen dva týdny zústavali, měla jsem strach, že bych mohla opomenout nejdůležitější. Dneska bych opomenutí napravila.

Měla jsem zapamatovanou vhodnou mapu, a neměla jsem problém najít cestu k která neexistovala on-line, tu s J. Jenksem. Múj další krok by byl Jason Jenks na jiné adrese, na té kterou mi Alice nedala.

Říct že to nebylo pěkné sousedství by bylo nepostačující. Neméně výrazné ze všech Cullenovic aut bylo na této ulici ještě pořád pobuřující. Můj starý Chevrolet by tady vypadal zdravě. Během svých lidských let, bych měla zamčené dveře a odjela bych tak rychle jak bych se jen odvážila. Teď jsem byla trochu fascinovaná. Snažila jsem se představit si Alici na tomto místě, ať už z jakéhokoli důvodu, a selhala jsem.

Budovy-všechny tři poschodové, všechny úzké, všechny o něco opřené, jako kdyby se klaněli v bombardování deště-byly většinou staré domy rozdělené do několik bytů. Bylo těžké říct, jaká měla být barva v oloupaném nátěru. Všechno bylo vybledlé do odstínů šedé. Několik budov mělo kanceláře na prvním patře: špinavý bar s okny namalovanými na černo; obchúdek s okultní nabídkou s neonovýma rukama a tarotovýma kartama trhaně zářícíma na dveřích, tetovací salon a péče o děti s izolepu slepeným poškozeným předním oknem. Uvnitř žádného z pokojú nesvítili lampy, i když bylo venku dost pochmurně, aby lidé světlo potřebovali. Slyšela jsem tiché mumlání hlasů v dálce, znělo to jako televize.

Kolem bylo několik lidí, kteří si to šinuli deštěm v opačném směru a jeden člověk sedící na plytké verandě úřední laciné advokátní kanceláře, četl mokré noviny a pískal si. Zvuk byl pro okolí příliš veselý.
Byla jsem tak zmatený bezstarostným pískáním, že jsem si nejdřív neuvědomila, že opuštěná budova je přesně na adrese kterou jsem hledala. Na zchátralém místě nebyla žádná čísla, ale tetovací salon byl jen o dvě čísla dál.
Přibrzdila jsem a na sekundu znehybněla. Dostanu se do této díry tak či onak, ale jak to udělat tak, aniž by si mě pískající všimnul? Mohla bych zaparkovat v další ulici a přijít odzadu ... Na té straně by mohlo být více svědků. Možná střechy? Byli dost tmavý na něco takového?
"Hej, paní," zavolal na mě pískač.
Stáhla jsem dolů okno na straně spolujezdce jako kdybych ho nelyšela.
Muž položil noviny stranou, a jeho oblečení mě teď, když jsem ho viděla překvapilo. Pod dlouhýma rozedranýma handrama byl moc dobře oblečen. Nebyl vítr, který by mi umožnil cítit pach, ale lesk na jeho tmavě červené košili vypadal jako hedvábí. Jeho černé kudrnaté vlasy byli zašmodrchané a divoké, ale jeho tmavá kůže byla hladká a dokonalá, zuby bílé a rovné. Protiklady.
"Možná byste tady neměli parkovat to auto, paní," řekl. "Nemuselo by být tady až se vrátíte."
"Díky za upozornění," řekla jsem.
Vypla jsem motor a vystoupila. Možná, že můj pískající přítel mi mohl dát odpověď kterou jsem potřebovala rychleji než vloupání a vstup. Otevřela jsem velký šedý deštník- opravdu ne že bych se starala o dlouhý, o dlouhý kašmírový svetr -jež jsem měla na sobě. Bylo to to co by udělal člověk.

Ten člověk zašilhal přes déšť na mou tvář, a pak se jeho oči rozšířily. Polkl, slyšel jsem jak jeho srdce zrychlilo jak jsem se přiblížila.
"Někoho hledám," začala jsem.
"Já jsem někdo" odtušil s úsměvem. "Co pro vás mohu udělat, krásná?"
"Jste J. Jenks?" Zeptala jsem se.

"Aha," řekl a jeho výraz se změnil z očekávání v pochopení. Postavil se a zkoumal mě zúženýma očima. "Proč hledáte J?"
"To je moje věc." Kromě toho jsem neměla ponětí. "Jste J?"
"Ne"
Jstáli jsme čelem k sobě na dlouhý moment, zatímco jeho ostrý zrak běžel nahoru a dolů po perleťové šedém plášti který jsem měla na sobě. Jeho upřený pohled se nakonec dostal k mému obličeji. "Nevypadáte jako obvyklý zákazník."
"Pravděpodobně nejsem obvyklá," připustila jsem. "Ale potřebuju ho vidět co nejdříve."
"Nejsem si jistý, co mám dělat," přiznal.
"Proč mi neřeknete své jméno?"

zašklebil se. "Max."
"Těší mě, Maxi. A teď, proč mi neřeknete to, co říkaté obvyklým klientúm? "
Jeho škleb přešel v zamračení. "No, obvyklí J-ovi klienti nevypadají jako vy. Takoví jako vy se neobťežují s kancelářemi v centru. Vy prostě jdete rovnou do své oblíbené kanceláře v mrakodrapu. "
Zopakovala jsem druhou adresu, udělajíc se seznamu čísel otázku.
"Jo, to je to místo," řekl, znovu podezřívavěé. "Jakto, že jste nešla tam?"
"Tohle byla adresa, kterou jsem dostala -od velmi spolehlivého zdroje."
"Jestliže jste byla nahoru, nebyla by jste tady."
Našpulila jsem rty. Nikdy jsem nebyla moc dobrá v blafování, ale Alice mi nenechala moc na výběr

"Možná jsem nahoru nebyla."
Max se zatvářil provinile. "Podívejte se, slečno-"
"Bello."
"Správně. Bello. Koukněte, já potřebuji tuto práci. J mi docela dobře platí za to že se tady většinou celý den povaluju. Chci vám pomoct, opravdu chci, ale- samozřejmě mluvím hypoteticky, že jo? Nebo neoficiálně, nebo mimo záznam-, ale pokud nechám někoho projít skrz dostane ho to do průšvihu, já mám po práci. Vidíte v čem je můj problém? "
Zamyslela jsem se asi na minutu, kousajíc si rty. "nikdy dříve jste tady neviděl nikoho, jako jsem já? Dobře, tak někoho mého druhu. Moje sestra je mnohem menší než já, a má střapaté tmavě černé vlasy. "
"J zná vaši sestru?"
"Myslím že ano."
Max to chvíli přemýšlel. Usmála jsem se na něj a jeho dech se zasekl. "Řeknu vám, co budu dělat. Zavolám J-ovi a popíšu vás. Ať se rozhodne. "
Co věděl J. Jenks? Bude múj popis pro něj něco znamenat? To byla znepokojující myšlenka.
"Moje příjmení je Cullenová," řekla jsem Maxovi, přemýšlejíc jestli to nebude příliš mnoho informací. Začínala jsem být na Alici naštvaná. Musela jsem být opravdu takhle slepá? Mohla mi dát o jedno nebo dvě slova víc...
"Cullenová, mám to."
Sledovala jsem jak vytáčí, snadno vybírajíc čísla. Dobře, mohla bych zavolat J. Jenksovi sama, pokud toto nebude fungovat.
"Hej J, tady Max. Vím, že na toto číslo prý nemám volat, kromě případu nouze. . . ".
Je tu nějaké nebezpečí? Slyšela jsem slabě z druhého konce.

"No, ne tak docela. Je tady ta dívka, která tě chce vidět. . . ".
Nevidím v tom případ nouze. Proč jsi nepostupoval obvyklým zpúsobem?
"Nepostupoval jsem obvyklým zpúsobem, protože ona obvykle nevypadá-"
Je to odznak?
"Ne-"
Nejsi si tím jist.. Vypadá jako jedna z Kubarevú-?
"Ne-nech mě mluvit, jo? Ona říká, že znáš její sestra, nebo tak něco. "
Nepravděpodobné. Jak vypadá?
"Ona vypadá. . . "Jeho oči uznale běželi od mého obličeje k mým botám. "No, ona vypadá jako zpropadená supermodelka, tak vypadá." Usmála jsem se a on na mě mrknul, pak pokračoval. "Houpavé tělo, bledé jako list, tmavě hnědé vlasy skoro do pasu, potřebuje se vyspat-zní něco z toho povědomě?"
Ne, nezní. Nejsem rád, že necháš svoji slabost pro hezké ženy přerušit -
"Jo, tak jsem zelenáč pro ty hezké, co je na tom? Omlouvám se že jsem tě obtěžoval, vole. Prostě na to zapomeň. "
"Jméno:" zašeptala jsem.
"Oh pravda. Počkej, "řekl Max. "Ona říká, že její jméno je Bella Cullenová. Pomůže to? "
Zústalo mrtvé ticho a pak se hlas na druhém konci byl náhle rozkřičel, přičemž použil mnoho slov které často mimo zastávek kamionistú neslyšíte. Maxúv celý výraz se změnil, všechen humor zmizel a jeho rty zbledli.
"Protože ses neptal!" Křičel Max zpátky, zpanikařil.
Další pauza, jak se J sbíral.
Krásná a bledá? Zeptal se J trošičku klidnější.
"Řekl jsem to, ne?"
Krásná a bledá? Co tento člověk věděl o upírech? Byl sám jedním z nás? Nebyla jsem připravena na tento druh konfrontace. Zaskřípala jsem zubama. Alice, do čeho jsi mě to dostala?

Max čekal asi minutu přes další salvu křičených urážek a instrukcí a pak blýskl po mě očima, které byly téměř vyděšené. "Ale ty sse setkáváč s klienty z centra pouze ve Čtvrtek-jo, jo! Mám to. "sklopil telefon.
"Chce mě vidět?" Ptala jsem se zářivě.
Max zlostně hleděl. "Mohla jste mi říct, že jste byla přednostný klient."
"Já nevěděla, že jsem."
"Myslel jsem, že byste mohla být policajt," připustil. "Myslím, nevypadáte jako policajt. Ale jednáte zvláštním způsobem, krásné. "
Pokrčil rameny.
"Drogový kartel?" Hádal.
"Kdo, já?" Zeptala jsem se.
"Jo. Nebo váš přítel, nebo co. "
"Ne, promiňte. Nejsem opravdu fanda do drog, a ani můj manžel. Stačí říct ne a tak. "
Maxovi se zasekl dech. " Vdaná. Nelze dát si pauzu. "
usmála jsem se.
"Mafie"?
"Ne."
"Pašování diamantú?"

"Prosím! Tohle je ten typ lidí, s nimiž jednáte obvykle, Maxi? Možná potřebujete novou práci. "
Musela jsem přiznat, že jsem si to maličko užívala. Nebyla jsem moc ve styku s lidma kromě Charlieho a Sue. Bylo zábavné sledovat ho jak se kroutí. Také jsem byla potěšena tím, jak snadné bylo nezabít ho.
"Vy jste se zapletla do něčeho velkého.A špatného, "prohlásil uvažujíc.
"takhle to opravdu není."
"To je to, co všichni říkají. Ale kdo jiný potřebuje papíry? Nebo kdo jiný si může dovolit zaplatit J-ovy ceny, měl bych říct. Nikdo mého postavení, tak jako tak, "řekl, a pak opět zamumlal slovo vdaná.
On mi dal zcela novou e-mailovou adresu se základními směry, a pak pozoroval múj odjezd s podezřívavýma, lítostivýma očima.

V tomto bodě, jsem byla připravena na téměř cokoli- nějaké hi-tech doupě James Bondovského zloducha by bylo vhodné. Tak jsem myslela, že Max mi musel dát špatnou adresu jako test. Nebo možná to bylo podzemní doupě, velmi obvykle pod středovým pásem úmistněné naproti lesnatým kopcúm v hezké rodinné čtvrti.
Zatáhla jsem na volné místo a vzhlédla na vkusně nenápadné znamení, kde stálo JASON SCOTT, advokát.

Kancelář uvnitř byla béžové s celerově zeleným nádechem, neškodná a nenápadná. Nebyla tady ani stopa upíří vúně, a to mi pomohlo uvolnit se. Nic než neznámý člověk. A cela pro podezřelé byla zasazena do zdi, a dost nezajímavá blond recepční seděla za stolem.
"Ahoj," pozdravila mě. "Jak vám mohu pomoci?"
"Já jsem tady abych se setkala s panem Scottem."
"Máte domluvenou schůzku?"
"Ne tak docela."
Trochu se uculila. "Pak by to mohlo nějaký čas trvat6

"Proč jsi zatím nesednete, zatímco já-"
April! Požadující mužský hlas zavřeštěl z telefonu na jejím stolu. Očekávám paní Cullenovou zakrátko.
Pousmála jsem se a ukázala na sebe.
Pošlete jí okamžitě. Chápete to? Já se nestarám, co to přeruší.
Mohla jsem slyšet něco jiného v jeho hlasu kromě netrpělivosti. Stres. Nervy.
"Právě přijela," řekla April, jakmile mohla mluvit.
Co? Pošlete jí! Na co čekáte?
"Hned to bude, pane Scotte!" Vstala, třepotajíc rukama jako mně vedla cesta dolů krátkou chodbou, nabízejíc mi kávu nebo čaj, nebo cokoliv jiného, co bych chtěla.
"Jsme tady," řekla, když mě uvedla do mocenské kanceláře, vybavené těžkým dřevěným stolem a falešnou zdí.
" Zavři za sebou dveře," nařídil chraplavý tenor.
Zkoumala jsem muže za stolem, přičemž April se dala na bezhlavý ústup. Byl nízký a plešatící, pravděpodobně asi padesát pět, s břichem. Měl na sobě červenou hedvábnou kravatu s

modro-bílou-pruhovanou košilí a jeho sako v námořnícké modři viselo na křesle. Také se třásl, zbledl na nezdravě těstovitou barvu, na jeho čele se leskl pot, představila jsem si semeniště vířící hluboko pod zámkem.
J se dal dokupy a vratce se zdvihl ze své židle. Natáhl ruku přes stůl.
"Paní Cullenová. Je mi absolutním potěšením. "
Popošla jsem k němu a jednou mu rukou rychle potřásla. Mírně se lekl mé studené kůže, ale nezdál se být překvapen.
"Pan Jenks. Nebo upřednostňujete Scotta? "
Znovu sebou škubl. "Cokoliv si přejete, Zajisté."
"Co takhle říkejte mi Bella a já vám budu říkat J?"
"Jako staří přátelé," souhlasil, vytírájíc si čelo hedvábným šátkem. Ukázal na židli abych si sedla a taky si sedl. "Musím se zeptat, setkávám se konečně s rozkošnou ženou pana Jaspera?"
Na sekundu jsem to zvažovala. Takže tento člověk znal Jaspera, Alice ne. Znal ho a vypadal taky trochu poděšeně. "Jeho švagrová, ve skutečnosti."
Našpulil rty, jako kdyby byl chtivý pochopit stejně zoufale jako já.
"Věřím, že pan Jasper je v dobrém zdravotním stavu?" Zeptal se opatrně.
"Jsem si jistá, že jeho zdraví je výborné. Právě teď je na prodloužené dovolené."
Zdálo se že tohle vysvětlilo některé J-ovy zmatky. Přikývl a promnul si prsty. "Jen tak. Měla jste přijít do hlavní kanceláře. Moji asistenti by vás dovedli rovnou ke mně-nemusela by jste projít nepohostinnými kanály. "
Jen jsem přikývla. Nebyla jsem si jista, proč mi Alice dala adresu v ghettu.
"Ah, dobře, že jste tady. Co pro vás mohu udělat? "
"Papíry," řekla jsem, snažíc se, aby můj hlas zněl jako že vím o čem mluvím.
"Jistě," souhlasil J. "Mluvíme o rodném listu, úmrtném listu, řidičském průkazu, pasu, sociálném pojištění ...?"
Zhluboka jsem se nadechla a usmála se. Dlužím Maxovi velký čas.
A pak můj úsměv opadl. Alice mě sem poslala z nějakého důvodu, a byla jsem si jistá, že to bylo pro ochranu Renesmee. Její poslední dárek pro mne. Jedna věc o které veděla že ji budu potřebovat.

Jediný důvod, proč by Renesmee potřebovala falzifikátora, byl že by utíkala. A jediný důvod, proč by Renesmee utíkala by byla naše prohra.
Pokud bychom Edward a já utíkali s ní, nepotřebovala by tyto dokumenty ihned. Já si byla jistá, že doklady byly něco co Edward věděl jak sehnat, nebo udělat sám, a byla jsem si jistá, že znal způsob, jak uniknout bez nich. Můžeme s ní utíkat tisíce mil. Múžeme se s ní plavit přes oceán.
Abychom ji zachránili.

A všechna to tajemství, abych to udržela v tajnosti před Edwardem. Protože bylo dost možné že co ví on, věděl by taky Aro. Kdybychom prohráli, Aro by jistě získal informace, které nutně potřeboval, ještě než by zničil Edwarda.
Bylo to tak jak jsem si myslela. Nemohli jsme vyhrát. Ale budeme mít štěstí při zabití Demetriho než prohrajeme, když Renesmee bude mít šanci utéct.
Moje tiché srdce bylo v mé hrudi jako balvan -drtivá váha. Všechny mé naděje vybledli jako mlha na sluníčku. Mé oči píchali.

Kdo by tohle chtěl? Charlie? Ale on byl tak bezbranný člověk. A jak bych dostala Renesmee k němu? Nebude nikde poblíž boje. Takže zústává jediná osoba. Nikdo jiný tady opravdu není.

Tohle jsem promyslela tak rychle, že J ani nezaznamenal mou odmlku

"Dva rodné listy, dva pasy, jeden řidičský průkaz," řekl jsem tichým, podrážděným tónem. Pokud si všiml, že jsem změnila výraz, předstíral že ne.
"Jména?"
"Jakob ... Vlk. A ... Vanessa Vlková. "Nessie se zdála být dobrá přezdívka pro Vanessu. Jakoba přinutí odejít ta věc s Vlkem.
Jeho pero škrábalo rychle napříč právním blokem. "Prostřední jména?"
"Stačí dát něco všeobecného"
"Pokud tomu dáváte přednost. Věk? "
"Dvacet sedm muž, pět dívka." Jakob by to mohl dokázat. Bylo to zvíře. A při tempu jakým Renesmee rostla, bych raději odhadovala výšku. Mohl by být její nevlastní otec. ...
"Budu potřebovat fotky, pokud dáváte přednost hotovým dokumentům," řekl J, přerušíc moje myšlenky. "Pan Jasper si obvykle přál dokončit je sám. "
No, tím se vysvětluje proč J nevěděl jak vypadá Alice.
"Vydržte," řekla jsem.
Tohle bylo štěstí. Měla jsem několik rodinných fotografií zastrčené v peněžence a jednu perfektní-Jakob držící Renesmee na předních schodech na verandu - pouze měsíc staré. Alice mi je dala jen několik dní před ... Aha. Možná v tom nebylo až tolik štěstí. Alice věděla, že mám ty obrázky. Možná měla nějaké tlumené záblesky že je budu potřebovat, než mi je dala.
"Tady to máte."
J chvíli zkoumal obrázky. "Vaše dcera je vám velice podobná."
Napjala jsem se. "Spíš je podobná svému otci."
"Kterým není tenhle člověk." Dotknul se Jakobova obličeje.
Moje oči se zúžily a na J-ově lesklé hlavě vyskočili nové perličky potu.
"Ne To je velmi blízký přítel rodiny. "
"Odpusťte mi," zamumlal, a pero opět začalo škrábat. "Jak brzy budete potřebovat doklady?"
"Můžu je mít za týden?"
"To je spěšná rychlost. Budeto stát dvakrát tolik, -ale odpusťte mi. Já zapoměl s kým mluvím. "
Je zřejmé, že znal Jaspera.
"Jen mi dejte sumu."
Vypadal že váhá říct to nahlas, i když jsem si byla jistá, že když jednal s Jasperem, musel vědět, že cena nebyla podstatná. Ani s přihlédnutím k nafouklým účtům, které existovali po celém světě s různými jmény Cullenů, po celém domě byl poschovávaný dostatek peněz, který by uživil malou krajinu tak po desetiletí; zpúsobem který mi připomněl jak byla vždycky stovka rybářských háčků vzadu každé zásuvky v Charlieho domě. Nepochybovala jsem že malý úbytek, který jsem přemístila jako přípravu na dnešek si nikdo ani nevšimne.

J napsal cenu dolů na spodek právníckého bločku.

Já klidně přikývla. Měla jsem sebou víc než jen tolik. Znova jsem rozepla tašku a odpočítala požadovanou částku-všechno byli bankovky-roztříděné po 5000 dolarových svazcích, takže to bylo v okamžiku.
"Tady."
"Ah, Bello, opravdu mi nemusíte dávat celou částku ihned. Je obvyklé, že si púlku nacháte až do doručení dokumentú. "
Vyčerpaně jsem se pousmála na nervózního muže. "Ale já vám věřím, J. Mimochodem, Dám vám bonus-stejný znovu, když dostanu doklady."
"To není nutné, ujišťuji vás."
"Nedělejte si starosti." Nebylo to, jako bych si to mohla vzít s sebou. "Takže se setkáme tady za týden ve stejnou dobu?"
Věnoval mi bolestný pohled. "Vlastně bych dal přednost tomu, aby se taková transakce dělala v místech, která nesouvisí s mými různými obchody."
"Pochopitelně. Jsem si jista, že jsem to nedělala tak, jak očekáváte. "
"Jsem zvyklý nemít očekávání, pokud jde o rodinu Cullenú." Zapitvořil se a pak rychle poskládal tvář znovu. "Mohli bychom se sejít v osm hodin za týden ode dneška v The Pacifico? Je to na Union Lake a jídlo je výborné. "
"Perfektní." Ne, že bych se k němu připojila na večeři. Skutečně by se mu nelíbilo kdybych to udělala.
Vstala jsem a potřásla znovu jeho rukou. Tentokrát necouvl. Ale zdálo se že má nějakou novou obavu. Jeho ústa byla ztuisnutá záda napjatá.
"Budete mít problémy s termínem?" Zeptala jsem se.
"Cože?" podíval se, vytržen z pozoru při mé otázce. " termín? Aha, ne. Nemějte obavy. Já jistě budu mít vaše dokumenty hotové včas. "

Bylo by hezké mít tady Edward, takže bych věděla, co bylo skutečnou J-ovou obavou. Povzdechla jsem. Udržet tajemství před Edwardem bylo dost zlé, být od něj pryč bylo téměř stejně zlé.
"Pak se uvidíme za týden."

34.Prohlášení

Slyšela jsem hudbu ještě než jsem vystoupila z auta. Edward se nedotkl klavíru od té noci co Alice odešla. Teď, když jsem zavřela dveře, slyšela jsem, jak se píseň změnila v mou ukolébavku. Edward mě vítal doma.

Pohybovala jsem se pomalu, jak jsem táhla tvrdě spící Renesmee z auta - my byli pryč celý den. Nechali jsme Jakoba u Charlieho- řekl, že se sveze domů se Sue. Přemítala jsem, jestli se snažil naplnit hlavu dostatkem drobnosti aby z ní vytlačil obrázek toho jak vypadala moje tvář když jsem vcházela skrz Charlieho dveře.

Jak jsem šla pomalu ke Cullenovic domu, cítila jsem, že naděje a povznešení jak se zdálo, mají kolem velkého bílého domu téměř viditelnou auru, moje byla ráno taky taková. Teď se mi to zdálo cizí.

Chtělo se mi znovu plakat, slyšíc Edwarda hrát pro mě. Ale posbírala jsem se. Nechtěla jsem aby mu to bylo podezřelé. Nezanechám v jeho hlavě Arovi žádná vodítka když si budu moci pomoct.
Edward zvedl hlavu a pousmál se, když jsem vešla do dveří, ale hrál dál.

"Vítej doma," řekl, jako kdyby to byl jen další normální den. Jako kdyby v pokoji nebylo dvanáct dalších upírú zapojených do různých činností, a tucet dalších roztroušených někde kolem. "Bavili jste se dneska s Charliem dobře?"
"Ano. Promiň, že jsem byla pryč tak dlouho. Vyběhla jsem, udělat nějaké vánoční nákupy pro Renesmee. Já vím, že to nebude veliký svátek, ale. . . " pokrčila jsem rameny.
Edwardovy rty se obrátili dolů. Přestal hrát a otočil se na lavičce tak, že jeho tělo bylo celé otočené ke mě. Dal mi ruku kolem pasu a přitáhl si mně blíž. "Moc jsem o tom nepřemýšlel. Pokud z toho chceš udělat svátek-"
"Ne," přerušila jsem ho. Vnitřně jsem couvla před myšlenkou že bych se měla pokusit předstírat více nadšení než jen minimum. "Jen jsem nechtěla nechat je projít bez toho, že bych jí dala alespoň něco."
"Mám si to prohlédnout?"
"Budeš-li chtít. Je to jen maličkost. "

Renesmee byla úplně v bezvědomí, jemně chrápala proti mému krku. Já jí záviděla. Bylo by hezké, uniknout realitě i když jen na pouhých pár hodin.

Opatrně jsem vylovila malou sametovou krabičku na šperky bez toho abych otev řela peněženku, aby Edward neviděl hotovost kterou jsem měla pořád u sebe.
"Zazřela jsem z okna jeden obchod se starožitnostmi, když jsem jela kolem."

Setřásla jsem malý zlatý medailón na jeho dlaň. Byl kulatý s lemováním v podobě štíhlé vinné révy vyřezané kolem okraje kruhu. Edward rozepjal malý úchyt a hleděl dovnitř. Byl tam prostor pro malý obrázek, na protější straně nápis ve francouzštině.
"Víte, co tady stojí?" zeptal se jiným tónem, podmaněn víc než dříve.
"Obchodník mi řekl, že to je něco jako 'více, než můj vlastní život.' Je to pravda?"
"Ano, měl pravdu."
Podíval se na mě, jeho topasové oči sondovali. Jeho pohled se na moment potkal s mým, pak předstíral, že ho upoutala televize.
"Doufám, že se jí bude líbit," zamumlala jsem.
"Jistě že bude," řekl lehce, mimochodem, a já jsem si v té sekundě byla jistá, že věděl, že před ním něco tajím. Byl jsem si také jistá, že nemá představu co.
"Vezmeme ji domů," navrhl, jak stál položil mi ruku kolem ramen.
Váhala jsem.
"Co?" zeptal se.
"Chtěla jsem trochu cvičit s Emmettem. . . . "Ztratila jsem celý den v této zásadní záležitosti, cítila jsem zpoždění.

Emmett-na pohovce s Rose držíc dálkové ovládání, samozřejmě-vzhlédl a zašklebil se v předtuše. "Výborně. Les potřebuje probírku. "
Edward se zamračil na Emmetta a pak na mě.
"Bude na to dost času zítra," řekl.
"Nebuď směšný," stěžovala jsem si. "Neexistuje nic takového, jako spousta času. Tento pojem neexistuje. Mám se toho hodně naučit, a-"
Odřízl mě. "Zítra".
A jeho výraz byl takový, že ani Emmett neprotestoval.
Byla jsem překvapena, jak těžké bylo vrátit se zpátky k rutině po všem novém. Ale odstranění i toho malého kousku naděje kterou jsem v sobě živila způsobilo že se všechno zdálo nemožné.
Snažila jsem se soustředit na pozitiva. Byla tady dobrá šance, že moje dcera přežije to co se blíží, a Jakob taky. Pokud by měli budoucnost, pak by to byl druh vítězství, nebo ne? Naše malá skupina musí udržet své postavení, pokud byla pro Jakoba a Renesmee možnost utéct. Ano, Alicina strategie by měla smysl, kdybychom svedli opravdu dobrý boj. Takže, taky jakýsi druh vítězství, protože se domnívám, že Volturiovy za tisíciletí nikdy nikdo vážně nezpochybnil.

Nebude to konec světa. Jen konce Cullenú. Konec Edwarda, konec mně.

Dávala jsem tomu takhle přednost-té poslední části tak jako tak. Já nechci znovu žít bez Edwarda, pokud by opustil tenhle svět, pak bych šla hned za ním.

Marně jsem se divila nyní a pak, jestli pro nás bude něco na druhé straně. Věděla jsem, že tomu Edward opravdu nevěří, ale Carlisle ano. Nedovedla jsem si to představit. Na druhou stranu jsem si nedovedla představit že by Edward neexistoval nikde, kdekoli. Pokud jsme mohli být spolu, kdekoli, pak to byl šťastný konec.

A tak vzor mých dní pokračoval, jenže mnohem těžší než dřív.
Šli jsme navštívit Charlieho na První svátek vánoční, Edward, Renesmee, Jakob a já. Byli tam všichni z Jakobovy smečky plus Sam, Emily, a Sue. Byla to velká pomoc, mít je v Charlieho malinkatých pokojích, jejich obrovské, teplé postavy zaháknuty v rozích kolem jeho řídce vyzdobeného stromku-moli jste přesně vidět kdy ho to začalo nudit a přestal- a jeho přetékající nábytek. Dalo se vždy spolehnout na to, že vlkodlaci budou opilí nastávajícím bojem bez ohledu na to jak bude sebevražedný. Elektřina jejich vzrušení poskytovala pěkný způsob maskování mého naprostého nedostatku oduševnění. Edward byl jako vždy lepší herec, než já.

Renesmee nosila medailónek, který jsem jí dala za úsvitu, a v kapse kabátu měla MP3 přehrávač který jí dal Edward-malinkou věc, která si pamatovala pět tisíc písní, již zaplněnou Edwardovými oblíbenými. Na jejím zápěstí byla komplikovaně pletená Quileutská verze snubního prstenu. Edward nad tím skřípal zubama, ale mně to nevadilo.

Brzy, tak brzy, ji odevzdám Jakobovi aby ji odnesl do bezpečí. Jak by mě mohl obtěžovat jakýkoli symbol odhodlání k tomu na co jsem spoléhala?

Edward zachránil den věnováním dárku taky pro Charlieho. Ukázal mu ho až včera-přednosti noční plavby- a Charlie strávil celé dopoledne čtením tlustého návodu ke svému novému rybářskému sonarovému systému.

Ze způsobu jakým vlkodlaci jedli, jsem usuzovala, že Suin oběd musel být dobrý. Přemýšlela jsem jak by sešlost púsobila na někoho cizího. Hráli jsme svúj part dobře? Myslel by si cizinec že jsme šťastný kruh přátel vychutnávajících si dovolenou s náhodnou radostí?

Myslím, že Edwardovi a Jakobovi se ulevilo stejně jako mně, když byl čas jít. Přišlo mi zbytečné vynakládat energii na lidskou fasádu, když bylo tolik dalších důležitých věcí, které bylo třeba udělat. Bylo pro mně těžké soustředit se. Zároveň to byla možná poslední možnost vidět Charlieho. Možná bylo dobře, že jsem byla příliš ochromená než abych to opravdu zaregistrovala.

Neviděla jsem svoji matku od svatby, ale zjistila jsem že múžu být jen ráda z narústajícího odcizení které začalo před dvěma roky. Byla příliš křehká pro můj svět. Nechtěla jsem jí v žádné částí tohoto. Charlie byl silnější.
Možná dokonce dost silný abychom se teď rozloučili, jenomže já ne.
V autě bylo velmi tiše; déšť venku byl jen mlha vznášející se na hraně mezi kapalinou a ledem. Renesmee seděla na mém klíně, hrála si s medailónkem, otevírala ho a zavírala. Dívala jsem se na ní a představovala jsem si co bych řekla Jakobovi kdybych slova nemusela skrývat před Edwardem.

Pokud je to vůbec bezpečné zase ji vzít k Charliemu. Řekni mu jednoho dne celý příběh. Řekni mu, jak moc jsem ho milovala, jak jsem se nemohla unést jeho opuštění i když múj lidský život skončil. Řekni mu, že byl nejlepší otec. Řekni mu, ať odevzdá moji lásku Renée, všechny mé naděje, že bude šťastná a bude jí dobře. . . .

Chtěla jsem dát Jakobovi doklady dřív než bude příliš pozdě. Dám mu vzkaz taky pro Charlieho. A dopis pro Renesmee. Něco co si přečte, když už jí nebudu moct povědět jak moc ji miluji.

Na vnějšku Cullenovic domu nebylo nic neobvyklého jak jsme zajeli na louku, ale bylo slyšet nějakou jemnou vřavu. Mnoho tichých hlasú šumělo a bručelo. Znělo to intenzivně, a znělo to jako hádka. Carlislúv a Amunúv hlas šel rozpoznat častěji než ostatní.

Edward zaparkoval před domem, raději než jít kolem do garáže. Vyměnili jsme si jeden varovný pohled než jsme vystoupili.
Jakobův postoj se změnil, jeho tvář se změnila ve vážnou a opatrnou. Vytušila jsem, že byl nyní v režimu Alpha. Samozřejmě, něco se stalo, a on získával informace, které by on a Sam mohli potřebovat.

"Alistair je pryč," zamručel Edward, jak jsme po krocích postupovali.
Uvnitř přední místnosti byla hlavní konfrontace fyzicky patrná. Okruh diváků lemujících stěny, každý upír, který se k nám přidal, s výjimkou Alistaira a tří zapojených v hádce. Esme, Kebi a Tia byli nejblíže ke třem upírúm v centru, uprostřed místnosti, Amun se posmíval v Carlislovi a Benjaminovi.

Edward zaťal zuby a přešel rychle na Esmeinu stranu, táhnouc mě za ruku. Renesmee jsem si tiskla těsně k hrudi.
"Amune, pokud chcete jít, nikdo vás nenutí zůstat," řekl Carlisle v klidu.
"Ty jsi ukradl polovinu mého klanu, Carlisle!" Amun křičel, bodajíc prstem k Benjaminovi "To je důvod, proč jsi mě sem zavolal? Ukrást mi ho? "
Carlisle povzdechl a Benjamin překuli oči.
"Ano, Carlisle si vybral boj s Volturii, ohrozil celou svoji rodinu, jen aby mě tady nalákal na smrt," řekl Benjamin sarkasticky. "Buď rozumný Amune. Jsem odhodlán udělat správnou věc, já se nepřipájím k žádnému jinému klanu. Můžete si dělat, co chcete, samozřejmě, jak Carlisle poukázal. "
"Toto neskončí dobře," zavrčel Amun. "Alistair byl tady jediný rozumný. Všichni bychom měli utéct. "
"Přemýšlej koho jsi právě nazval příčetným," zareptala tiše Tia stranou.
"Všichni budeme poraženi!"
"K boji nedojde," řekl Carlisle pevným hlasem.
"Říkáš ty!"
"Pokud se tak stane, vždy můžeš vyměnit stranu Amune. Jsem si jistá, že Volturiovi ocení vaši pomoc. "
Amun se mu posmíval. "Možná to je odpověď."
Carlislova odpověď byla měkká a upřímná. "Já bych to proti tobě nevydržel, Amune. Byli jsme přátelé po dlouhou dobu, ale nikdy bych tě nežádal abys za mě zemřel. "
Amunúv hlas byl taky více kontrolovaný. "Ale vy stáhnete mého Benjamina dolú sebou."
Carlisle položil ruku na Amunovo rameno, Amun ji setřásl.
"Zústanu Carlisle, ale může to být ve váš neprospěch. Připojím se k nim, jestli to bude cesta k přežití. Všichni jste blázni, jestli si myslíte že múžete vzdorovat Volturiovým. "Zachmuřil se, pak povzdechl, pohlédl na Renesmee a mě, a dodal podrážděným tónem," budu svědkem, že dítě vyrostlo. To je nic než pravdu. Každý to uvidí. "
"To je vše, co jsme kdy žádali."
Amun se zašklebil "ale ne vše co jste získali, jak se zdá." obrátil se na Benjamína. "Dal jsem ti život. Mrháš jím."
Benjaminova tvář vypadala chladnější, než jsem kdy viděla; výraz zvláštně kontrastoval s jeho chlapeckými rysy. "Škoda že jsi v tom procesu nemohl nahradit moji vúli svou, pak bys možná byl se mnou spokojen."

Amun přihmouřil oči. Náhle mávl na Kebi, a odkráčeli předními dveřmi.
"Neodejde," řekl mi tiše Edward, "ale od nynějška si bude udržovat ještě větší odstup. Neblufoval, když hovořil o přestupu k Volturiúm. "
"Proč Alistair odešel?" zašeptala jsem.
"Nikdo si není jistý, nenechal vzkaz. Z jeho mručení bylo jasné, že si myslí, že boj je nevyhnutelný. Navzdory jeho chování, ve skutečnosti se příliš obával že Carlisle zústane s Volturii. Předpokládám, že se rozhodl že nebezpečí bylo příliš mnoho."Edward pokrčil rameny.
Přestože náš rozhovor byl jednoznačně jenom mezi námi, samozřejmě ho mohl slyšet každý. Eleazar odpověděl na Edwardovu poznámku jako by byla určena pro všechny.
"Podle toho jak znělo jeho mumlání, to bylo trochu víc než to. Nemluvili jsme o Volturiových pořád, ale Alistair se bál, že nezáleží na tom, jak rozhodně můžeme dokázat vaší neviny, Volturiovi nebudou poslouchat. Myslí si, že tady budou hledat záminku k dosažení svých cílů. "
Upíři na sebe znepokojeně hleděli. Představa, že by Volturiovi zmanipulovali své nedotknutelné zákony pro vlastní zisk nebyla populární. Pouze Rumuni byli pokojní, jejich malé poloironické úsměvy. Zdáli se být potěšeni tím, co si ostatní myslí o jejich prastarých nepřátelích.
Mnoho tichých diskuzí začalo naráz ale byli to Rumuni koho jsem poslouchala. Možná proto, že světlovlasý Vladimir průběžně střílel pohledem v mém směru.
"doufáme že Alistair měl v tomhle pravdu," šeptal Stefan Vladimirovi. "Bez ohledu na výsledek, slovo se bude šířit. Je na čase aby náš svět viděl čím se Volturiovi stali. Oni nikdy nepadnou, když každý věří těm nesmyslúm o ochraně nášho způsobu života. "
"Alespoň, když jsme vládli, byli jsme upřímní o tom co jsme," odpověděl Vladimír.
Stefan přikývl. "Nikdy jsme si nenasadili bílé klobouky a nenazývali se svatými."
"Já přemýšlím, nadešel čas, abychom bojovali," řekl Vladimír. "Umíš si představit že kdy najdeme lepší síly které budou stát s námi? Jinou stejně dobrou příležitost? "
"Nic není nemožné. Možná jednoho dne-"
"My jsme čekali patnáct set let, Stefane. A oni za ta léta jenom zmocněli. "Vladimir zmlkl a znovu se na mě podíval. Nedal najevo překvapení když viděl, že se na něj taky dívám. "Pokud v tomto konfliktu zvítězí Volturiovi, odejdou s větší mocí než s jakou přišli. S každým podmaněním posílí svoji sílu. Přemýšlejte o tom, co by jim mohla dát tato samotná novorozená "-vystrčil bradu mým směrem-" a to sotva objevuje své nadání. A ovladač země ". Vladimir kývl směrem k Benjaminovi, který ztuhl. Téměř všichni teď poslouchali Rumuny, stejně jako já. "S jejich čarodějnickými dvojčaty nemají potřebu iluzí nebo doteku požáru." Jeho oči se přesunuli k Zafrině, potom Kate.
Stefan se podíval na Edwarda. "Stejně tak čtenář myšlenek není naprosto nezbytný. Ale vidím vaše místo. Vskutku, získají mnoho jestli vyhrajou. "
"Víc než si můžeme dovolit nechat je získat, souhlasíte?"
Stefan povzdechl. "Myslím, že musím souhlasit. A to znamená ... "
"Že sej jim musíme postavit kým ještě existuje naděje."
"Pokud je múžeme oslabit, dokonce je odhalit. . ".
"Potom, jednoho dne, jiní práci dokončí."
"A naše dlouhá krevní msta bude zaplacena. Konečně. "
Jejich oči na okamžik znehybněli a pak zašeptali unisono. "Zdá se být jediná cesta."
"Takže budeme bojovat," řekl Stefan.

Byť jsem mohla vidět, že byly rozervaní, sebezáchova válčící s pomstou, úsměvy jež si vyměňovali byli plné očekávání.
"Budeme bojovat," souhlasil Vladimir.
Předpokládám, že to bylo dobře; stejně jako Alistair i já jsem si byla jistá že bitvě se nelze vyhnout. V tom případě, další dva upíři bojující na naší straně se hodí. Ale rozhodnutí Rumunů mě rozechvělo.
"Budeme bojovat taky," řekl Tia, a její obvykle dústojný hlas byl více slavnostní než kdy jindy. "Jsme přesvědčeni, že Volturiovi překročí své pravomoci. Nechceme patřit k nim. "Její oči viseli na jejím partnerovi.
Benjamin se zašklebil a hodil jeden šibalský pohled směrem k Rumunům. "Zdá se, že jsem horkou komoditou. Zdá se mi že musím vyhrát právo být volný. "
"Nebude to poprvé co budu bojovat abych se držel mimo dosah královských pravidel," řekl Garrett škádlivým tónem. Šel k Benjaminovi a popleskal ho po zádech. "Tudy ke svobodě od útlaku."
"Stojíme při Carlislovi," řekla Tanya. "A budeme bojovat s ním."
Zdálo se že prohlášení Rumunú nutilo ostatní prohlásit co sami cítí.
"My jsme se nerozhodli," řekl Peter. Podíval se dolů na svou nepatrnou společnice, Charlottiny rty byly nespokojeně zkroucené. Vypadalo to, že ona již rozhodnutí udělala. Přemýšlela jsem jaké.
"Totéž platí pro mě," řekl Randall.
"A mě," dodala Mary.
"Smečka bude bojovat s Culleny," řekl náhle Jakob. "My nemáme strach z upírů," dodal s úšklebkem.
"Děti," zamumlal Peter.
"Kojenci," opravil ho Randall.
Jakob se jízlivě zašklebil.
"Jdu taky do toho," řekla Maggie, krčíc rameny pod Siobhaninou zadržující rukou. "Vím, že pravda je na Carlislově straně. Nemůžu to ignorovat. "
Siobhan zírala na nejmladší členku klanu s obavou. "Carlisle," řekla, jako kdyby byli sami, neberouc v úvahu formální cítění shromážděných a nečekané vzplanutí prohlášení, "Nechci, aby došlo k boji."
"Ani já, Siobhan. Ty víš, že je to poslední, co chci. "napúl se usmál. "Možná byste se měli zaměřit na dodržování míru."
"Víš, že to nepomúže," řekla.
Vzpomněla jsem si na Rosinu a Carlislovu diskusi o irské vůdkyni; Carlisle věřil, že Siobhan má jemný ale mocný dar, jak způsobit aby se věci děli po jejím-a Siobhan sama ještě nevěřila.
"Ublížit to nemúže," řekl Carlisle.
Siobhan překulila oči. "Mám vizualizovat výsledek který si přeji?" Zeptala se sarkasticky.
Carlisle se nyní otevřeně křenil. "Pokud to nevadí."
"Pak není pro múj klan nutné aby vydával prohlášení, ne?" odsekla. "Vzhledem k tomu, že neexistuje žádná možnost boje." Položila ruku zpět na Maggieno rameno, a přitáhla dívku blíž k sobě. Siobhanin druh Liam stál tiše a bezvýrazně.
Téměř všichni ostatní v místnosti vypadali být v rozpacích z Carlislovy a Siobhaniny výměny vtípkú, ale nevysvětlili si to.
To byl konec dramatických projevú na noc. Skupina se pomalu rozptýlila, někteří šli na lov, někteří si krátili čas v Carlislových knihách nebo u televizorů nebo počítačů.
Edward, Renesmee, a já jsme šli na lov. Jakob značkoval poblíž.

"Hloupý pijavice," prohlásil mumlajíc si sám pro sebe, když jsme byli venku. "Myslí si jak jsou nadřazení." Zafrkal

"Budou šokováni když kojenci zachrání jejich nadřazené životy, ne?" řekl Edward.
Jake se pousmál a práskl mu pěstí do ramene. "Sakra jo, oni budou."

Tohle nebyla naše poslední lovecká výprava. My všichni půjdem znovu lovit když se přiblíží čas návštěvy Volturiú. Vzhledem k tomu, že lhůta nebyla přesná, plánovali jsme zústat pár nocí na velké baseballové čistině kterou Alice viděla, jen pro jistotu. Všechno co jsme věděli bylo, že ten den kdy sníh pokryje zemi přijde. Nechtěli jsme mít Volturiovy příliš blízko k městu, a Demetri je mohl zavést za námi, ať jsme byli kdekoli. Přemítala jsem koho bude stopovat, a hádala jsem, že to bude Edward, protože nemohl vystopovat mně.

Přemýšlela jsem o Demetrim když jsme lovili, věnujíc trochu pozornosti mé kořisti nebo vznášejícím se sněhovým vločkám, které se nakonec objevili ale topili se ještě než dopadli na skalnaté podloží. Uvědomuje si Demetri že mě nemůže stopovat? Co to bude pro něj znamenat? Co pro Ara? Nebo se Edward mýlil? Byly tady ty malé výjimky, že bych mu nemohla odolat, ty cesty kolem mého štítu. Vše, co bylo mimo moji mysl bylo zranitelné-otevřené věcem které dělali Jasper, Alice a Benjamin. Možná taky Demetriho talent pracoval trošku jinak.
A pak myšlenka která mě krátce napadla. Zpola vypitý los mi vypadl z ruky na kamenitou zem. Sněhové vločky se odpařovali pár centimetrů od těla s nepatrným teple syčícím zvukem. Bezvýrazně jsem zírala na své krvavé ruce.
Edward viděl moji reakci a pospíchal ke mně opouštějíc svou vlastní nevypitou kořist.
"Co se děje?" zeptal se tiše, jeho oči zametli les kolem nás, hledajíc co způsobilo mé chování.
"Renesmee" zaskřehotala jsem.
"Je jen tady přes ty stromy," ujistil mě. "Slyším její i Jakobovy myšlenky. Je v pohodě. "
"To není to, co jsem myslela," řekla jsem. "Přemýšlela jsem o mém štítu-Vážně si myslíš, že to za něco stojí, že to nějak pomůže. Vím, že ostatní jsou v naději, že budu schopna ochránit Zafrinu a Benjamina, i když ho udržím jen pár sekund. Co když je to omyl? Co když vaše důvěra ve mně je ten důvodu proč prohrajem? "
Můj hlas byl na pokraji hysterie, i když jsem měla dost kontroly, abych ji udržela na nízké úrovni. Nechtěla jsem rozrušit Renesmee.
"Bello, co tohle způsobilo? Samozřejmě, je úžasné že se můžeš sama chránit, ale nejsi odpovědná za ničí záchranu. Nestresuj zbytečně sama sebe. "
"Ale co když nemůžu chránit nic?" Šeptala jsem těžce oddechujíc. "To, co dělám, to je chybné, je to nevyzpytatelné! Není v tom žádný rým žádný dúvod. Možná to proti Alecovi vúbec nepomúže. "
"Ššt," uklidňoval mě. "Nepanikař. A o Aleca se neboj. Co dělá není nic jiného než co dělá Jane nebo Zafrina. Je to jen iluze- nemůže se dostat dovnitř tvé hlavy o nic víc než já. "
"Ale Renesmee múže!" Zasyčela jsem zběsile přes zuby. "Zdálo se mi to tak přirozené, nikdy jsem se nad tím nepozastavila. Je to vždy jen část toho kdo je. Ale ona dává myšlenky přímo do mé hlavy, stejně jako to dělá s ostatními. Múj štít má díry, Edwarde! "
Zírala jsem na něj zoufale, čekajíc potvrzení, mého strašného objevu. Jeho rty byly stažené, jako kdyby se snažil rozhodnout jak něco vyjádřit. Jeho výraz byl naprosto klidný.

"Přemýšlíš o tom už dlouho, že?" dožadovala jsem se, cítíc se jak idiot protože jsem měsíce přehlížela očividné. Přikývl a úsměv na omdlení mu roztáhl koutky úst. "Poprvé co se tě dotkla."
Povzdechla jsem nad svou vlastní hloupostí, ale jeho klid mě nějak obměkčil. "A to tě netrápí? Nevidíš to jako problém? "
"Mám dvě teorie, jedna s větší pravděpodobností než ostatní."
"Nejdřív tu méně pravděpodobnou."
"No, je to tvoje dcera," podotkl. "tvá genetická polovina. Použil jsem na tebe šprým o tom že tvá mysl nevysíla v rovnakých frekvencích, než zbytek z nás. Možná, že je na tom stejně. "
Tohle na mě nezabralo. "Ale můžeš slyšet její mysl úplně v pohodě. Každý slyší její mysl. A co když Alec běží na jiné frekvenci? Co když-? "
Dal prst na mé rty. "Taky jsem se domníval. Což je důvod, proč myslím, že příští teorie, je mnohem pravděpodobnější. "
Zaskřípala jsem zuby a čekala "Pamatuješ si, co mi o ní řekl Carlisle, hned poté, co ti ukázala první vzpomínku?"
Samozřejmě jsem si vzpomněla. "On řekl: 'Je to zajímavý výměna. jako dělá přesný opak toho, co dovedeš ty '."
"Ano. Taky jsem se divila. Možná si vzala tvůj talent a převrátila ho taky. "
Uvažovala jsem to

"Ty držíš všechny venku," začal.
"A nikdo neudrží ji?" dokončila jsem nerozhodně.
"To je moje teorie," řekl. "A když se ti dostane do hlavy, pochybuju že je na téhle planetě štít, který by ji zadržel uvězněnou. To pomůže. Z toho, co jsme viděli, nikdo nemůže pochybovat o pravdivosti jejích myšlenky poté, co jí dovolil, aby mu je ukázala. A myslím si, že nikdo ji nemůže v tom zabránit,pokud se dostane dost blízko. Pokud jí Aro umožňí to vysvětlit. . . ".
Otřásla jsem se při představě Renesmee tak blízko Arových lačných, mléčnych očí.
"Dobře," řekl šouchajíc má ztuhlá ramena. "Alespoň není nic, co by mu mohlo zabránit vidět pravdu."
"Ale je pravda dost aby ho zastavila?" zašeptala jsem.
Na to Edward neměl odpověď.

35. Konečný termín

"Jdeš ven?" zeptal se Edward nonšalantním tónem. V jeho výrazu byla jakási nucená vyrovnanost. Jenom si Renesmee přitiskl trochu těsněji na hruď.

"Ano, pár věcí na poslední chvíli ...," reagovala jsem právě tak.

Pousmál se mým oblíbeným úsměvem. "Pospíchej zpátky ke mně."

"Vždycky".

Vzala jsem si zase své Volvo; zajímalo by mne jestli si přečet počítadlo kilometrů od mé poslední vyjížďky. Kolik si toho poskládal? To že mám tajemství určitě. Domyslí si důvod proč jsem se mu nesvěřila? Došlo mu že Aro by brzy věděl všechno co ví on? Myslela jsem že Edward by mohl dojít k tomuto závěru, což by vysvětlovalo, proč ode mne nepožadoval žádné vysvětlení. Myslím že se snažil moc nad tím nespekulovat, snažíc se nemyslet na mé chování. Spojil si dohromady mé představení to ráno po Alicině odjezdu, když jsem spálila knížku v ohni? Já nevěděla jestli tento skok udělal.

Byl to bezútěšné odpoledne, temné jako před setměním. Spěchala jsem šerem, oči na těžkých mracích. Bude dneska padat sníh? Dost aby pokryl zemi a vytvořil scénu z Aliciny vize? Edward odhadoval, že máme asi tak dva dny. Pak se přemístíme na čistinu, abychom dovedli Volturiovy na námi zvolené místo.

Jak jsem mířila přes tmavnoucí les, zvažovala jsem můj poslední výlet do Seattlu. Myslím že jsem znala důvod proč mě Alice poslala na chátrající místo kde J. Jenks vybavoval své pochybné klienty. Kdybych šla do jedné z jeho ostatních, více legitimních kanceláří, věděla bych vůbec na co se mám zeptat? Pokud bych se s ním potkala jako s Jasonem Jenksem nebo Jasonem Scottem, legitimním právníkem, byla bych někdy odhalila J. Jenkse, dodavatele

nelegálních dokumentů? Musela jsem jít cestou, která mi dala jasně najevo , že jsem k ničemu. To byla moje stopa.

Bylo temno, když jsem zatáhla na parkoviště u restaurace o pár minut dřív, ignorujíc dychtivé poslíčky u vchodu. Vrazila jsem si své čočky a pak šla čekat na J dovnitř restaurace. Přestože jsem spěchala, abych ukončila tuhle deprimující nezbytnost a byla zpátky u mé rodiny, J se zdál být opatrný aby zústal neposkvrněný u své základní asociace, měla jsem pocit že by se předání na tmavém parkovišti mohlo dotknout jeho cítění.

Při vstupu jsem udala jméno Jenks, a servilní sloužící mě vedl nahoru do malého soukromého pokoje s ohněm praskajícím v kamenném ohništi. Vzal také plášť slonovinové barvy dlouhý po lýtka, který jsem měla na sobě abych zakryla fakt, že jsem měla na sobě něco co podle Alicina mínění bylo vhodným oblečením, těžce jsem vydechla v mých ústřicových saténových koktejlových šatech. Nemohla jsem si pomoci a byla jsem trochu polichocena, pořád jsem ještě nebyla zvyklá být nádherná pro každého nejenom pro Edwarda. Sluha vykoktal napoly zformulované komplimenty, když vratce couval z místnosti.

Stála jsem u ohně a čekala, držíc prsty natažené k plameni, aby se trochu zahřáli před nevyhnutelným potřesením ruky. Ne že by si J. samozřejmě nebyl vědom toho, že s Cullenovými něco bylo, ale pořád to byl dobrý zvyk k cvičení.

Na púl sekundy mi přeletělo hlavou jaké by to bylo strčit ruce do ohně. Jaký by to byl pocit, kdybych hořela...

J-úv vstup narušil mé morbidní úvahy. Sluha vzal taky jeho kabát, a bylo zřejmé, že jsem nebyla jediná, kdo se oblékl na tuhle schůzku.

"Omlouvám se že jdu pozdě," řekl J., jakmile jsme byli sami.

"Ne, jdete právě včas."

Natáhl ruku, a jak jsem jí potřásla, pořád se mi zdálo že je výrazně teplejší než moje. Nezdálo se že by mu to vadilo.

"Vypadáte ohromně, pokud mohu být tak smělý, paní Cullenová."

"Děkuji vám, J., prosím, říkejte mi Bella."

"Musím říct, že pracovat s vámi je jiný zážitek jako s panem Jasperem. Mnohem méně ... znepokojující." váhavě se pousmál.

"Opravdu? Já jsem vždycky shledala Jasperovu přítomnost velmi uklidňující. "

Jeho obočí se spojilo. "Je to tak?" slušně zamumlal, zatímco stále zjevně nesouhlasil. Jak zbytečné. Co Jasper tomuto muži udělal?

"Znáte Jaspera dlouho?"

Povzdechl, vypadajíc v rozpacích. "Pracoval jsem s panem Jasperem více než dvacet let, a múj starý partner ho znal ještě patnáct let před tím. ... Vúbec se nezměnil." J se jemně přikrčil.

"Jo, to je Jasperúv druh humoru."

J potřásl hlavou, jako kdyby mohl setřást znepokojující myšlenky. "Nechcete se posadit, Bello?"

"Vlastně mám trochu naspěch. Mám dlouhou cestu domů." Jak jsem mluvila, vzala jsem si tlustou bílou obálku s jeho bonusem z mé tašky a odevzdala mu ji

"Aha," řekl, v jeho hlase byl malý zlomek zklamání. Zastrčil obálku vnitřní kapsy kabátu bez toho že by se obtěžoval zkontrolovat částku. "Doufal jsem, že bychom si mohli na chvíli promluvit."

"O čem?" zetala jsem se zvědavě.

"Dobře, dovolte mi, abych vám odevzdal vaše papíry. Chci se ujistit, že jste spokojena. "

Obrátil se, položil svou aktovku na stůl, a cvakl zámkama. Vyndal hnědou právníckou obálku.

Přestože jsem neměla tušení, co mám hledat, otevřela jsem ji a věnovala obsahu letmý pohled. J převrátil Jakobovu fotografii a změnil barvy tak, že nebylo hned zřejmé, že se jedná o stejný obrázek na cestovním pase a řidičském průkazu. Oba se mi zdály naprosto v pořádku, ale to mělo jen malý význam. Podívala jsem se na zlomek vteřiny na fotografii Vanessy Vlkové na pasu, a pak se rychle podívala jinam, s hrčí rostoucí v hrdle.

"Děkuji," řekla jsem mu.

Jeho oči se mírně zúžili, a cítila jsem, že byl zklamán, že má prohlídka nebyla důkladnější. "Mohu vás ujistit, že každý kus je perfektní. Vše projde i tou nejpřísnější kontrolou odborníků. "

"Jsem si jistá, že ano. Opravdu oceňuji, co jste pro mě udělal, J. "

"Bylo mi potěšením, Bello. Kdyby Cullenovic rodina v budoucnu cokoli potřebovala, klidně dejte vědět." Neznělo to ani tak jako výzva, jako spíš pozvánka pro mě, abych převzala Jasperovo místo jako styčná osoba.

"Bylo něco, co jste chtěli probrat?"

"Eh, ano. Je to trochu choulostivé. . . . "Ukázal na kamenné ohniště s tázavým výrazem. Sedla jsem si na okraj kamene, a on si sedl vedle mě. Pot mu znova vyrazil na čele, vyndal z kapsy jeden modrý hedvábný šátek a začal si ho utírat.

"Vy jste sestra ženy pana Jaspera? Nebo manželkou jeho bratra? "Zeptal se.

"Vdaná za jeho bratra,"objasnila jsem, přemýšlejíc kam směřuje.

"Pak budete nevěsta pana Edwarda, ne?"

"Ano."

Omluvně se usmál. "Jak vidíte, viděl jsem všechna jména, mnohokrát. Moje opožděné gratulace. Je hezké, že pan Edward nalezl takovou krásnou partnerku po takové době. "

"Velice vám děkuji."

Odmlčel se, otírajíc pot. "Dovedete si představit, že jsem si během těch let vyvinul velmi zdravou úroveň úcty k panu Jasperovi a celé rodině."

Opatrně jsem přikývla.

Zhluboka se nadechl a vydechl bez toho že by promluvil

"J., prosím, řekněte, co potřebujete."

Znova se nadechl a pak rychle, nesrozumitelně promluvil, splétajíc slova dohromady.

"Pokud by jste mě mohla ujistit, že neplánujete únos malé holčičky od jejího otce, spal bych dnes v noci mnohem lépe. lépe."

"Aha," řekla jsem ohromeně. Trvalo mi chvíli pochopit chybný závěr ke kterému došel. "Ale ne. Vůbec nic takového." slabě jsem se usmála snažíc se ho uklidnit. "Prostě si jen připravuju bezpečné místo pro ni v případě, že by se něco stalo mému manželovi a mně."

Jeho oči se zúžily. "Vy očekáváte že se něco stane?" Zrúžověl a pak se omluvil. "Ne, že by to byla moje věc."

Dívala jsem se na červenou rozlévající se mu pod tenkou kúží a byla ráda-jako jsem byla často-že jsem nebyla průměrný novorozenec. J. vypadal jako dost milý člověk, odhlédnouc od kriminálního chování, a byla by škoda zabít jej.

"Člověk nikdy neví." Povzdechla jsem.

Zamračil se. "Můžu vám tedy popřát hodně štěstí. A prosím, nebuďte mnou pobouřena, moje drahá, ale ... kdyby měl přijít pan Jasper ke mně a ptát se, jaká jména jsem dal na tyto dokumenty. . ".

"Pochopitelně, měli byste mu to okamžitě říct. Nic by se mi nelíbilo víc, než kdyby byl pan Jasper plně informován o naší transakci. "

Zdálo se že moje průhledná upřímnost trochu zmírnila jeho napětí "Velmi dobře," řekl. "Nepodaří se mi přesvědčit vás aby jste zůstala na večeři?"

"Je mi líto, J. Momentálně mám málo času."

"Tedy opět, hodně zdraví a štěstí. Cokolo bude rodina Cullenových potřebovat, neváhejte se obrátit na mě, Bello. "

"Děkuji vám, J."

Odešla jsem se svým kontrabandem, otočíc se zpět na J. jsem viděla že na mě zíral, v jeho výrazu směs úzkosti a lítosti.

Zpáteční cesta mi trvala kratší dobu. Noc byla černá, a tak jsem vypla světlomety a uzemnila ji. Když jsem se dostala zpátky do domu, většina vozů, včetně Alicina Porsche a mého Ferrari chyběla. Tradiční upíři zašli tak daleko, jak jen bylo možné ukojit svou žízeň. Zkoušela jsem nemyslet na jejich noční lov, slepá k obrazu jejich obětí v mé mysli.

Pouze Kate a Garrett byly v přední místnosti hravě se hádajíc o výživové hodnotě zvířecí krve. Usoudila jsem, že Garrett se pokusil o lovecký výlet vegetariánského stylu a zjistil že je to obtížné.

Edward musel vzít Renesmee domů spát. Jakob, bezpochyby, byl v lese poblíž chaty. Zbytek mé rodiny taky musel být na lovu. Možná byli s ostatními Denalijskými.

Čím mi v podstatě nechali dům pro sebe, čehož jsem rychle využila.

Cítila jsem, že jsem byla první po dlouhé době, kdo vstoupil do Alicina a Jasperova pokoje, možná první od té noci co odešli. Předrala jsem se v tichosti přes jejich obrovský šatník, kým jsem nenašla ten správný druh tašky. Musela být Alicina, byl to malý černý kožený ruksak, druh, který se obvykle používá jako kabelka, dost malý aby ho mohla nést Renesmee bez dozoru. Pak jsem udělala nájezd na jejich drobnou hotovost, přičemž jsem si vzala asi dvojnásobek ročního příjmu pro průměrnou americkou domácnost. Vytušila jsem že moje krádež bude méně znatelná zde než kdekoliv jinde v domě, neboť tento pokoj každého rozesmutnil. Obálka s falešnými pasy a občankami šla do vaku na vrch peněz. Pak jsem seděla na okraji Aliciny a Jasperovy postele a dívala se na žalostně nepatrný balíček, který byl vše, co jsem mohla dát svoji dceři a mému nejlepšímu příteli, abych pomohla zachránit jejich životy. Sesunula jsem se k sloupku postele s pocitem bezmocnosti.

Ale co jiného jsem mohla dělat?

Seděla jsem tam na několik minut se skloněnou hlavu, když jsem dostala dorý nápad.

Kdyby ...

Kdybych předpokládala, že Jakob a Renesmee utečou, pak by to vycházelo z předpokladu, že Demetri by byl mrtvý. To by dalo všem pozústalým čas nadechnout se včetně Alice a Jaspera.

Tak proč by nemohla Alice a Jasper pomoci Jakobovi a Renesmee? Pokud by se spojili, Renesmee by měla nejlepší představitelnou ochranu. Neexistoval žádný důvod proč by to nemohlo být takhle, kromě skutečnosti, že Jake a Renesmee byli v Alicině mrtvém úhlu. Jak by je mohla začít hledat?

Chvíli jsem uvažovala, pak jsem opustila pokoj a přešla přes halu do Carlislova a Esmeina apartmá. Jako obvykle, Esmein stolek byl zaplněn s plány a náčrtz, všechno úhledně naskládané ve vysokých hromadách. Stúl měl nad pracovní plochou spoustu poliček, v jedné byla krabička s psacími potřebami. Vzala jsem si nový list papíru a tužku.

Potom jsem zírala celých pět minut na prázdnou slonovinovou stránku, soustředíc se na své rozhodnutí. Alice nemusí být schopna vidět Jakoba nebo Renesmee, ale mohla vidět mě. Představovala jsem si ji jak vidí tuto chvíli zoufale doufajíc, že nebude příliš zaneprázdněna, aby ji věnovala pozornost.

Pomalu, záměrně jsem napsala slova RIO DE JANEIRO velikými písmeny cez celou stránku.

Rio se mi zdálo jako nejlepší místo kam je poslat: Bylo to daleko odtud, Alice a Jasper již podle posledních zpráv byli v Jižní Americe, a naše staré problémy nezmizeli jenom proto že jsme teď měli problémy horší. Pořád tady ještě bylo tajemství Renesmeeiny budoucnosti, strachu z jejího rychlého rústu. Stejně bychom zamířili na jih. Teď to bude Jakobova a doufám i Alicina práce pátrat po legendách.

Znovu jsem sklonila hlavu v náhlém nutkání vzlykat tisknouc zuby. Bylo lepší, že Renesmee půjde dál beze mě.

Ale už teď mi chyběla tolik, že jsem to téměř nemohla vydržet.

Zhluboka jsem se nadechla a položila lístek na dno lodního pytle, kde jej Jakob brzy najde.

Vsadila bych se, že-protože je nepravděpodobné, že by jeho střední nabízela Portugalštinu-Jake měl alespoň španělštinu jako volitelný jazyk.

Nezbývalo nic, než čekání.

Dva dny, zústali Carlisle s Edwardem na mýtině na které viděla Alice přicházet Volturiovy. Bylo to stejné bojové pole, kde zaútočili Victoriini novorozenci loni v létě. Byla jsem zvědavá

se, bude-li mít Carlisle pocit déjá vu. Pro mne to všechno bude nové. Tentokrát Edward a já zústaneme se svou rodinou.

Můžeme se jen domnívat, že Volturiovi budou stopovat buď Edwarda nebo Carlisla. Přemítala jsem zda-li budou překvapeni že jejich kořist neutíká. Donutí je to mít se na pozoru? Nedovedla jsem si představit že by kdy měli potřebu být opatrní.

Přestože jsem byla-doufejme-neviditelná pro Demetriho, zůstala jsem s Edwardem. Jistě. Zbývalo nám jen pár hodin spolu.

Neměli jsme s Edwardem žádnou velkolepou scénu loučení, ani jsme ji neplánovali. Vyslovit to by znamenalo konec. Bylo by to stejné, jako ta slova napsat. Konec na poslední stránce rukopisu. Tak jsme o našem loučení nemluvili a zústávali pořád poblíž jeden druhému pořád se dotýkajíc navzájem. Ať už nás konec najde kdekoli, nenajde nás odděleně.

Postavili jsem stan pro Renesmee několik yardů zpátky pod ochranou lesa, pak tam bylo více déjávu, jak jsme zjistili že táboříme tam kde předtím s Jakobem. Bylo téměř nemožné uvěřit, kolik věcí se změnilo od loňského června. Před sedmi měsíci se zdál být náš trojúhelníkový vztah nemožný, tři různé druhy žalu, kterým nešlo zabránit. Teď bylo všechno v perfektní rovnováze. Zdálo se šeredně ironické, že kousky skládačky začínají do sebe zapadat právě ve chvíli kdy má být všechno zničeno.

Začalo sněžit už noc před Silvestrem. Tentokrát se malé sněhové vločky na sklanaté púdě mýtiny nerozpouštěli. Zatímco Renesmee a Jakob spali-Jakob chrápajíc tak hlasitě, že jesem se divila že se nevzbudila-sníh vytvořil na zemi tenkou pokrývku, která postubně hrubla. Když vyšlo slunce, scéna z Aliciny vize byla kompletní. Drželi jseňme se s Edwardem za ruce a zírali jsme přes třpytivou bílou plochu, ani jeden z nás nepromluvil.

Počas skorých ranních hodin se shromáždili ostatní jejich oči odráželi tichý dúkaz přípravy-některé světle zlaté, jiné sytě karmínové. Brzy poté, co jsme se sešli všichni jsme mohli slyšet vlky pohybující se v lese. Jakob se objevily u stanu, opouštejíc Renesmee ještě spící, aby se k nim připojil.

Edward a Carlisle rozestavili ostatní do volné formace, naše svědky po stranách, jako galerii.

Dívala jsem se z povzdálí, čekanjíc u stanz kým se Renesmee probudí. Když se vzbudila, pomohla jsem ji obléct se do šatú, které jsem starostlivě vybrala dva dny předtím. Šaty, které vypadali nazdobeně a žensky, ale ve skutečnosti byli odolné vúči opotřebení-dokonce i kdyby je na sobě měl někdo kdo pojede na vlkodlačím hřbetě přes pár státú. Přes bundu jsem sí dala černý kožený batoh s doklady, peníze, záchytné body, a múj s láskou psaný odkaz s pro ni, Jakoba, Charlieho a Renée. Byla dost silná, aby to pro ni nebylo zátěží.

Její oči byly obrovské, jak si přečetla utrpení v mé tváři. Ale pochopila dost, aby se neptala co jsem dělala.

"Miluju tě," řekla jsem jí. "Víc než cokoliv."

"Já tebe taky, Mami," řekla. Dotkla se medajlonku na svém krku, ve kterém nyní byla fotografie jí, Edwaeda a mne. "Vždycky budeme spolu."

"V našich srdcích budeme vždy spolu," Opravila jsem se šeptem tichým jako dech. "Ale když dnes přijde čas, budeš mě muset opustit."

Její oči se rozšířily, a dotkla se rukou mé tváře. Tichý "ne" bylo hlasitější než když ho vykřikla.

Bojoval jsem s polykáním, v oteklém hrdle. "Uděláš to pro mě? Prosím? "

Přitlačila prsty silněji na mou tvář. Proč?

"Nemůžu říct," šeptala jsem. "Ale brzy porozumíš. Slibuji. "

V mé hlavě, jsem viděla Jakobovu tvář.

Přikývla jsem, pak dala prsty pryč. "Nemysli na to," vdechla jsem jí do ucha. "Neříkej to Jakobovi, až kým vám neřeknu aby jste běželi, jo?"

Tohle pochopila. Taky přikývla.

Vybrala jsem si z kapsy poslední detail.

Při balení Renesmeeiných věcí, mi do oka zablýskla nečekaná jiskra barvy. A nadějný paprsek slunce přes světlík osvětlil šperky v drahé starožitné krabičce nacpané dovysoka, která stála nedotčená nahoru na poličce v koutě. Chvíli jsem to zvažovala a pak jsem pokrčila rameny. Po tom co jsem si poskládala úlomky Aliciných videní jsem nemohla doufat, že nadcházející střetnutí bude vyřešeno v míru. Ale proč nezkusit pro začátek, tak přátelsky jak jen to půjde? Ptala jsem se sám sebe. Komu to mohlo ublížit? Takže myslím, že jsem asi musela nějaká naděje zústat, po tom všem-slepá, nesmyslná naděje-protože jsem vylezla na polici a vzala si Arúv svatební dar.

Teď jsem měla připevněný hrubý zlatý řetěz kolem krku a cítila jsem jak se váha obrovského diamantu uvelebila v prohlubni mého krku.

"Hezké," zašeptala Renesmee. Pak omotala ruce kolem mého krku jako svěrák. Přitiskla jsem si jí k hrudi. Takhle propletená jsem ji vynesla ze stnau na mýtinu.

Jak jsem se blížila Edward pozvedl jedno obočí, ale jinak mùj příchod nekomentoval. Jeno položil ruce kolem nás, na jeden dlouhý okamih a pak nás s hlubokým povzdechem nechal jít.

Nikde v jeho očíchjsem neviděla nashledanou. Možná že měl větší naději, že po tomhle ještě něco bude, než si připouštěl.

Zaujali jsme svá místa, Renesmee čile sedící na mých zádech, abych měla ruce volné. Stála jsem pár stop za přední linii tvořené Carlislem, Edwardem, Emmettem, Rosalie, Tanyou, Kate a Eleazarem. Hned vedle mě byli Benjamin a Zafrina, mým úkolem bylo chránit je tak dlouho, jak to jen půjde. Byli to naše nejlepší útočné zbraně. Kdyby Volturiovi byly těmi, kteří oslepnou, byť i jen na pár okamžiků, mohlo by to změnit vše.

Zafrina byla ztuhlá a neúprosná se Sennou jako svým téměř zrcadlovým obrazem na druhé straně. Benjamin seděl na zemí, dlaně vtlačené do hlíny a tiše si mumlal o zlomových liniích. Minulou noc navršil hromady kamenů aby to vypadalo přirozeně, a nyní byli sněhem pokryté hromady po celé zadní části louky. Nestačili k zranění upíra, ale doufejme, že stačí, aby je rozptýlili.

Svědci se seskupili po naší levicí a pravicí, někteří blíž než ostatní-ti, kteří vydali prohlášení byli nejblíže. Všimla jsem si že Siobhan si tře skráně, oči zavřené v soustředění, poslechla Carlisla? Snažila se vizualizovat diplomatické řešení?

V lesích za námi, stáli připravení neviditelní vlcibylo slyšet slyšet pouze jejich těžké dýchání, a tlukot jejich srdce.

Přivalili se mraky rozptylující světlo tak, jako by bylo ráno nebo odpoledne. Edwardy oči spozorněli jak prohlédl zorné pole, a já jsem si byla jistá, že tuto scénu vidí podruhé-poprvé v Alicině vizi. Méla by to být přesně ta samá až přijedou Volturiovi. Zbývali nám nyní jen minuty nebo sekundy.

Celá naše rodina a spojenci teď zpevněli.

Z lesa vyšel obrovský červenohnědý Alpha, aby se postavil ke mně; muselo to pro něj být hodně těžké, být tak daleko od Renesmee, když byla v bezprostředním nebezpečí.

Renesmee se natáhla aby mohla proplést prsty v ohromném kožichu na rameni, a její tělo se trošičku uvolnilo. Byla klidnější když byl Jakob poblíž. Taky jsem se cítila trošku lépe. Kým bude Jakob s Renesmee, vše bude v pořádku.

Bez toho aby riskoval pohled dozadu Edward došel zpátky ke mně. Natáhla jsem ruku, abych ho mohla chytit. Ztiskl mi prsty.

Další minutu odtikala, a já zjistila že se namáhám abych zachytilia nějaké zvuky příchodu.

A pak Edward ztuhl a tiše zasyčel mezi sevřenýma zubama. Jeho oči se zaměřili přímo na les severně od místa, kde jsme stáli.

My zírali tam kam on, a čekali jsme, až uběhnou poslední sekundy.

36.Krvežíznivost

Přišli okázale, svým způsobem krásní.
Přišli v přísné, formální formaci. Hýbali se spolu, ale nebyl to pochod, vypluli perfektně sehraní spomezi stromú-tmavý, neporušený tvar, zdálo se že se pohybují pár palcú nad bílým sněhem, tak hladký byl jejich postup.
Vnějšího obvod byl sivý; s každou další řadou směrem dovnitř tmavší, ve středu nejhlubší černá. Každá tvář byla zastíněná kapucí. Na omdlení šoupavý zvuk jejich nohou byl natolik pravidelný, že to bylo jako hudba, komplikovaný neomylný rytmus.

Na nějaké znamení, které jsem nepostřehla-nebo snad žádné nebylo, pouze tisíciletí praxe-se sestava rozložila směrem ven. Pohyb byl příliš upjatý, příliš pravoúhlý, příliš připomínal otevírající se květinu, i barvou, byl to otevírající se vějíř, graciézní, ale příliš hranatý.

Šedě odětá část se rozložila na bocích, zatímco tmavší formy postupovali prudce dopředu přesně ve středu, každý pohyb pečlivě kontrolován.
Jejich postup byl pomalý, ale záměrný, a to beze spěchu, bez napětí, bez úzkosti. Bylo to tempo nepřemožitelných.
Tohle byla téměř moje stará noční můra. Jediné, co chybělo byla zlomyslná chtivost kterou jsem viděla v jejích tvářích v mém snu-úsměv mstivé radosti. Až doteď byli Volturiovi příliš disciplinovaní než aby ukázali vůbec nějaké emoce. Také nevykazovali překvapení nebo zděšení před sbírkou upírú kteří na ně čekali-sbírkou která ve srvonání s nimi vypadala chaotická a nepřipravená.

Nedali najevo překvapení před obrovským vlkem který stál v našem středu.

Nemohla jsem se ubránit abych je nespočítala. Bylo jich třicet dva. I kdyby jste nepočítali dvě zaostávajíci, černě oděté postavy úplně vzadu, myslím že to byli manželky-chráněná poloha naznačovla že se útoku nezúčastní-pořád nás počtem převyšovali. Bylo nás jen devatenáct, kteří budou bojovat, a pak dalších sedm, kteří se jen budou dívat, jak budem zničeni. Dokonce i kdybychom započítali deset vlků, měli nás.

"jdou Rudokabátníci, jdou Rudokabátníci," mumlal Garrett záhadně sám k sobě a pak se uchechtl. Posunul se krok blíže ke Kate.
"Přijeli," zašeptal Vladimir Stefanovi.
"Manželky," zasyčel zpět Stefan. "Celá garda. Všichni dohromady. Je dobře že jsme nezkusili Volterru. "

A pak, jako kdyby jich nebylo dost, zatímco Volturiovi pomalu a majestátně pokračovali, za nimi začali vstupovat na mýtinu další upíři.
Tváře v tomto zdánlivě nekonečném přílivu upírú byli protikladem k bezvýrazným disciplinovaným obličejúm Volturiú -tihle vyzařovali kaleidoskop emocí. Zpočátku to byl šok,

a dokonce i úzkost jako viděli nečekanou silou čekající na ně. Ale tyhle obavy, prošli rychle, byli v bezpečí ve své drtivé převaze, v bezpečí jejich pozice za nezastavitelnou sílou Volturizú. Jejich projev se vrátil k výrazu, který měli na tvářích předtím než jsme je překvapili.
Bylo snadné pochopit jejich způsob myšlení- tvářili se jednoznačně. Tohle byl rozhněvaný dav, vydrážděný k šílenství a otročící pro spravedlnost. Plně jsem si neuvědomila upíří postoj k nesmrtelným dětem, doku jsem si nepřečetla tyto tváře.
Bylo jasné, že tato různorodá, chaotická horda-dohromady více než čtyřicet upírú-byli svědkové Volturiú. Kdbychom byli mrtví, šířili by řeči, že zločinci byli vyhlazeni, že Volturiovi jednali úplně nestranně. Většina vypadala, jako by doufali, ve víc než jen možnost stát se svědkem- chtěli pomoct trhat a pálit.
Nemodlili jsme se. I kdybychom mohli nějak neutralizovat výhody Volturiú, pořád by nás mohli pochovat pod hromadou jejich těl. I kdybychom zabili Demetriho, Jakob nebude schopen předběhnout je.
Cítila jsem stejné kompletní porozumění klesající kolem mě. V ovzduší převážilo zoufalství, tlačící mě víc než předtím.
Bylo zřejmé že jeden upír mezi odpúrci k nim nepatří, rozeznala jsem Irinu jak váhá mezi dvěma skupinami, její výraz vynikal mezi ostatními. Irinin zděšeně upřený pohled byl Tanyině pozici v přední linii. Edward zavrčel, je velmi tiše, ale vášnivě.
"Alistair měl pravdu," zamumlal Carlislovi.
Sledovala jsem Carlislúv tázavý pohled na Edwarda.
"Alistair měl pravdu?" zašeptala Tanya.
"Oni-Caius a Aro-přišli ničit a získat," Edward vydechl téměř tiše zpět jen naše strana to slyšela. "Oni mají mnoho vrstev strategie již na svém místě. Pokud se Irinino obvinění nějak ukáže být nepravdivé, najdou si další důvod, proč zaútočit. Ale teď vidí Renesmee, takže jsou naprosto optimističtí o průběhu akce. Dalo by se ještě pokusit se bránit proti jejich další nepřirozeným silám, ale nejprve budou muset zastavit, aby slyšeli pravdu o Renesmee. "Pak ještě tišeji. ", Což nemají v úmyslu udělat."
Jakob vydal trochu divné zafunění.
A pak nečekaně o dvě sekundy později se průvod zastavil. Tichá hudba dokonale synchronizovaných pohybů se změnila na ticho. Bezchybná disciplína zůstala nepřerušená; Volturiovi zmrzli v absolutním tichu jako jeden. Stáli asi sto yardů od nás.

Za mnou, po stranách, jsem slyšela, jak bijou velká srdce, blíž než kdykoliv předtím. Riskla jsem pohled do leve a do prava, abych viděla, co zastavilo postup Volturiú.
Vlci se k nám přidali.
Na obou stranách naši nerovnoměrné line, byli vlci rozvětvení v dlouhé, hraničné formaci. Ušetřila jsem zlomek vteřiny abych zaznamenala že tam bylo víc než jen deset vlkú, abych rozeznala vlky které jsem znala a ty, které jsem předtím neviděla. Bylo jich šestnáct rozmístěných rovnoměrně kolem nás-celkem sedmnáct, počítajíc Jakoba. Bylo jasné, z jejich výšky a nadrozměrných tlapek, že všichni nově příchozí byli velmi, velmi mladí. Myslím že jsem to měla předvídat. S tolika upíry utábořenými v okolí, byla vlkodlačí populační exploze nevyhnutelná.
Více dětí, které zemřou. Divila jsem se, proč to Sam dovolil, a pak jsem si uvědomila, že neměl jinou možnost. Pokud by se kterýkoli z vlků postavil na naši stranu, Volturiovi by jistě vyhledali zbytek. Dali do hry celý svúj druh.
A my prohrajem.

Náhle jsem byla vzteklá. Pod vztekem jsem byla vražedně rozčílená. Moje beznadějné zoufalství úplně zmizelo. A na nejasná načervenalá záře zahalila tmavé postavy předemnou, a vše, co jsem chtěla v té chvíli byla šance zatnout do nich zuby, otrhat jim končetiny od těla a upálit je na hranici. Byla jsem tak šílená že bych mohla tancovat kolem hranice, kde se praží zaživa; smála bych se, zatímco se mění v dým. Moje rty se automaticky stáhli a tiché, nelítostné bručení rozeznělo můj krk z jámy mého žaludku. Uvědomila jsem si, že koutky mám zvednuté v úsměvu.
Zafrina a Senna vedle mě tiše vrčeli v ozvěně. Edward mi stlačil ruku kterou mi stále držel, aby měč upozornil.
Zatíněné tváře Volturiú byly stále z větší části bezvýrazné. Pouze dva páry oči neprozrazovali vůbec žádné emoce. V samém centru, dotýkajíc se rukama, Aro a Caius zastavili aby shodnotili, a celá garda zastavila s nimi, čekajíc na příkaz zabít. Ti dva se na se na sebe nedívali, ale bylo zřejmé, že komunikují. Marcus, který se dotýkal Ara na druhé straně se nezdál být součástí konverzace. Jeho výraz nebyl tak tupý jako u gardy, ale byl téměř prázdný. Zdálo se že se docela nudí, stejně jako když jsem ho viděla předtím.

Postavy svědkú Volturivých byli nakloněny směrem k nám, jejich oči zuřivě zafixované na Renesmee a na mě, ale zůstali stát blízko okraje lesa, čímž ponechávali široký prostor mezi sebou a vojáky Volturiú. Pouze Irina se vznášela blízko za Volturii, jen pár kroků od starobylých žen-obě s blond vlasy a vybledlou kúží a potaženýma očima-a jejich dvou masivních bodyguardú.

Byla tam jedna žena v tmavěji šedém plášti hned za Arem. Nebyla jsem si jistá, ale vypadalo to, že se ve skutečnosti dotýká jeho zad. Bylo to další štít, Renata? Byla jsem stejně jako Eleazar zvědavá, jestli bude schopna odpudit mně.

Ale já bych nepromrhala svúj život ve snaze dostat Caia nebo Ara. Měla jsem více dúležitých cílú.
Teď jsem hledala jak je naplnit a neměla jsem problém vybrat dva útlé, tmavě šedé pláště blízko srdci seskupení. Alec a Jane, docela dobře nejmenší členové gardy stáli po Marcusově boku, doprovázeni Demetrim na straně druhé. Jejich tváře byly krásně hladké, což jim nic neubíralo, ale měli na sobě nejtmavší plášě s výjimkou černých plášťú Starých. Čarodějnická dvojčata, jak jim říkal Vladimir. Jejich síla byla základním kamenem ofenzivy Volturiú. Šperky v Arově sbírce.
Moje svaly se napjali a ústa mi zaplavil jed.
Arovy a Caiovy potažené červené oči probleskli celou naší linii. V Arově tváři jsem četla zklamání jak jeho upřený pohled přelétl přes naše tváře znovu a znovu, hledajíc jednu, která chyběla. Rty mu ztuhli zklamáním.
V té chvíli jsem necítila nic než vděčnost že Alice utekla.
Jak se pauza prodlužovala, slyšela jsem, jak se Edwardovi zrychlil dech.
"Edwarde?" zeptal se Carlisle, tiše a úzkostlivě.
"Nejsou si jisti, jak postupovat. Zvažují možnosti, výběr klíčových cílů-mě, samozřejmě tebe, Eleazara, Tanyu. Marcus čte sílu našich vzájemných vazeb, hledá slabá místa. Dráždí je

přítomnost Rumunú. Bojí se tváří, které neznají- zejména Zafrina a Senna-a přirozeně vlkú. Ještě nikdy předtím je nikdo nepřevážil počtem. To je to, co je zastavilo. "
"Převážil počtem?" zašeptal Tanya nedůvěřivě.
"Nepočítají své svědky," vydechl Edward. "Pro gardu jsou nic, nesmyslní. Aro má prostě rád publikum. "
"Měl bych promluvit?" zeptal se Carlisle.
Edward zaváhal, pak přikývl. "Tohle je jediná šance, kterou dostaneš."
Carlisle narovnal ramena a vystoupil o několik kroků před naší obrannou linii. Nenáviděla jsem vidět ho osamotě, nechráněného.

Rozpřáhl ruce, držíc dlaně nahoru, jako kdyby v pozdravu. "Aro, můj starý příteli. Jsou to staletí. "
Na Bílé mýtině bylo na dlouhý moment mrtvé ticho. Cítila jsem napětí převalující se přes Edwarda jako poslouchal Arovo hodnocení Carlislovych slov. Napětí rostlo jak sekundy odtikávali.

A pak Aro vystopil vpřed z centra formace Volturiú. Štít, Renata, se přesunul s ním, jako kdyby špičky jejích prstů byly všité do jeho pláště. Poprvé Volturiovi zareagovali. A mumlavé nadávky se převalili přes linii, obočí stažená v mračení, rty zvlněné od zubů. A několik strážců se naklonilo vpřed a přikrčilo.
Aro natáhl jednu ruku k nim. "Klid."
Udělal ještě několik krokú, pak naklonil hlavu ke straně. Jeho mléčné oči svítili zvědavostí.
"Čistá slova, Carlisle," vydechl svým tenkým, slabým hlasem. "Zdají se být vyvedení z míry, protože se domnívají, že jste shromáždili armádu, aby mě zabila, a zabila mé drahé."

Carlisle potřásl hlavou a natáhl pravou ruku dopředu, jako kdyby nebylo mezi nimi pořád ještě téměř sto yardů. "Stačí dotknout se mé ruky, abya věděl, že to nikdy nebyl můj záměr."
Arovy bystré oči se zúžili. "Ale jak by mohl váš záměr zavážit, drahá Carlisle, tváří v tvář tomu, co jste udělali?" zamračil se a stín smutku přeletěl jeho postojem-ať už to byl skutečný nebo ne, nemohla jsem říct.
"Nespáchal jsem zložin, za který si mě přišel potrestat."
"Pak odstup stranou a nech nás potrestat viníky. Vskutku, Carlisle, nic by mne nepotěšilo víc, než ušetřit dnes tvúj život. "
"Nikdo ho nespáchal, Aro. Dovol mi to vysvětlit. " Carlisle opět nabídl ruku.
Než Aro mohl odpovědět, Caius se posunul rychle vpřed k Arovi.
"Tolik nesmyslných pravidel, mnoho zbytečných zákonů, které vytvoříte sami pro sebe, Carlisle," bílovlasý Starý zasyčel. "Jak je možné, že obhajujete porušení toho jediného na kterém opravdu záleží?"
"Zákon nebyl porušen. Pokud budete poslouchat-"
"Vidíme dítě, Carlisle," prskal Caius. "Nedělej z nás hlupáky."
"Ona není nesmrtelná. Ona není upír. Mohu to snadno dokázat, stačí pár chvil-"
Caius ho uřízl. "Jestli není zapovězena, proč jste shromáždili prapor, aby ji chránil?"
"Svědci, Caie, stejně jako jste si je přivedli vy." Carlisle ukázal na rozzlobený dav na okraji lesa, některé z nich v reakci na to vrčeli. "Každý jeden z těchto přátel vám múže říci o dítěti

pravdu. Nebo se na ni můžete jen dívat, Caie. Podívejte se na proudění lidské krve v její tváři. "
"Rafinované!" vyprskl Caius. "Kde je ten udavač? Nechť předstoupí! "Natahoval krk, až kým nevapátral Irinu prodlévající za ženama. "Ty! Pojď! "

Irina na něj nechápavě zírala, ve tváři výraz jako někdo, kdo se ještě zcela neprobral z noční můry. Caius ji netrpělivě uchopil za prsty. Jeden z obrovských strážců manželek se přemístil k Irině a postrkával ji hrubě do zad. Irina dvakrát mrknula a pak šla pomalu v transu ke Caiovi. Zastavila se několik yardů, oči stále na sestrách.
Caius překlenul vzdálenost mezi nimi a praštil jí přes obličej.
Nemohlo jí to ublížit, ale v tom činu bylo něco strašně ponižujícího. Bylo to jako sledovat někoho jak kope psa. Tanya a Kate současně zasyčeli.
Irinino tělo ztuhlo a její oči se konečně zaostřili na Caia. Ten ukázal drápovitým prstem na Renesmee, která visela na mých zádech, prsty pořád zamotané v Jakobově kožichu. Caius docela zčerveněl v mém zuřivém pohledu. Skrze Jakobův hrudník rachotilo vrčení.
"To je to dítě které jsi viděla?" zeptal se Caius. "To, které bylo zřejmě více než člověk?"
Irina mžourala na nás, zkoumají Renesmee poprvé od vstupu na mýtinu. Její hlava se nakláněla na stranu, výrazem jí projížděla zmatenost.
"Tak co?" prskl Caius.
"Já ... Nejsem si jistá," řekla zmateným tónem.
Caiova ruka se napřáhla jako by ji chtěl dát znovu pohlavek. "Co tím myslíš?" Řekl ocelovým šeptem.
"Není stejná, ale myslím si, že je to stejné dítě. Co chci říct, že se změnila. Tohle dítě je větší než to, které jsem viděla, ale-"
Caiúv rozzuřený dech práskal přes jeho zaťaté zuby, a Irina zmlkla bez toho že by dokončila. Aro přilétl ke Caiovi položil krotící ruku na jeho rameno.
"Dej se dohromady, bratře. Máme čas, abychom to vyřešili. Není nutno spěchat. "

Caius se se zasmušilým výrazem obrátil k Irině zády.
"Nyní, drahoušci," řekl Aro teplým, sladkým šeptem. "Ukažte mi, co se mi snažíte říct." Ruku natáhl k ohromené upírce.

Irina ho nejistě vzala za ruku. Držel jí pouze pět sekund.
"Vidíš, Caius?" Řekl. "Je to jednoduchá záležitost, jak dostat to, co potřebujeme."
Caius mu neodpověděl. Koutkem oka Aro blýskl po svém publiku, po svém davu, a pak se obrátil zpět ke Carlislovi.
"A tak máme tajemství v našich rukou, jak se zdá. Zdá se jako by dítě vyrostlo. Přesto z Irininy první vzpomínky jasně vyplývá, že dítě je nesmrtelné. Zvláštní. "
"To je přesně to, co se pokouším vysvětlit," řekl Carlisle, a ze změny v jeho hlase jsem odhadovala že mohu doufat v jeho úlevu. Byla to pauza která přibila všechny naše nejasné naděje.
Já necítila úlevu. Čekal jsem, téměř znecitlivěná vzteky, na rozložení strategie které Edward slíbil.
Carlisle opět napřáhl ruku.
Aro na chvíli zaváhal. "Raději bych dostal vysvětlení od někoho kdo je více středem příběhu, příteli. Mýlím se, když předpokládám, že toto porušení nebyla tvoje práce? "

"Nebylo žádné porušení."
"Múže být, já potřebuju každý odstín pravdy." Arúv měkoučký hlas ztvrdl. "A nejlepší způsob, jak ho dostat, je mít důkaz přímo od tvého vašeho talentovaného syna." Naklonil hlavu směrem k Edwardovi. "Podle toho jak dítě lpí na jeho novorozené družce,předpokládám, že Edward je do toho zapleten."
Samozřejmě chtěl Edwarda. Poté, co uvidí do Edwardovy hlavy, bude znát všechny naše myšlenky. Kromě mých.
Edward se obrátil k rychlému polibku na mé a Renesmeeino čelo, vyhnouc se mým očím. Pak kráčel přes zasněžené pole, poklepajíc na Carlislovo rameno jak prošel kolem. Slyšela jsem zezadu tichý nářek-Esmeina hrúza se prolomila.
Červená mlha kterou jsem viděla kolem armády Volturiú plála jasnější než předtím. Nemohla jsem se dívat na Edwarda jak křižuje prázdnou bílou mýtinu sám-ale také jsem nemohla unést, že je Renesmee o krok blíže k našim protivníkům. Protichúdné pocity mě trhali ve dví, zmrzla jsem tak pevně, že jsem cítila jako by se mé kosti mohli rozbít pouze z tlaku který byl na Né vyvíjen.
Viděla jsem Janin úsměv jak Edward překročil střed vzdálenosti mezi námi, když přišel blíže k nim než k nám.

Způsobil to ten malý arogantní úsměv. Můj vztek dosáhl vrcholu, dokonce víc než zuřící krvežíznivost, kterou jsem cítila v okamžiku když se k nám připojili vlci odhodlaní. Na jazyku jsem cítila chuť šílenství-Cítila jsemjak mě zalila jako přílivová vlna čistá síla. Moje svaly se napjaly, a jednala jsem automaticky. Rozhodila jsem štít se vší silou své mysli, a mrštila jím přes nemožnou vzdálenost pole-desetinásobek mé nejlepší vzdálenosti-jako oštěpem. Vyhekla jsem vypětím.
Štít vanul ven ze mě v bublině přímé energie, atomový hřib tekuté oceli. Pulsoval jako živý-cítila jsem ho, od vrcholu k hranám.
Nyní v mé mysli nebyl žádný elastický odpor, v tomto okamžiku syrové síly, jsem viděla že zpětný náraz který jsem cítila předtím byl múj vlastní-ta neviditelná část sebeobrany ke mně tesně přiléhala, podvědomě neochotná jít dá lode mne. Teď jsem ho oslobodila a můj štít explodoval bez námahy dobrých padesát yardů ode mne, stačil jen zlomek mého soustředění. Cítila jsem ho jako další sval, který mně bude poslouchat. Přitlačila jsem a roztáhla ho do tvaru dlouhého, špičatého oválu. Vše pod flexibilním železným štítem bylo náhle mou součástí-Cítila jsem životní sílu všeho co bylo zahrnuto po dním jako světlé teplé body, oslňující světla okolních která jiskřila kolem měNatáhla jsem štít přes celou délku mýtiny, a vydechla úlevou, když jsem se cítila jak bylo Edwardovo brilantové světlo zahrnuto do mé ochrany. Držela jsem, napínajíc tento nový sval tak, že Edwarda těsně obklopoval, tenký, ale nepřekonatelný listu mezi jeho tělem a našimi nepřáteli.

Uběhla sotva sekunda. Edward pořád kráčel k Arovi. Všechno se úplně změnilo, ale nikdo kromě mě si nevšiml výbuchu. A vyplašený smích mi unikl pomezi rty. Cítila jsem jak se na mne ostatní podívali a viděla jsem jak Jakob na mně vyvalil velké černé oči, jako bych ztratila rozum.
Edward se zastavil pár kroků od Ara, a ja si uvědomila s určitým zklamáním, že i když bych jistě mohla, neměla bych zabránit aby došlo k téhle výměně. To byl zlom všech našich příprav: donutit Ara vyslyšet naši verzi příběhu. Udělat to byla téměř fyzická bolest, ale

neochotně jsem zvedla svůj štít a nechala Edwarda znovu nekrytého. Veselá nálada zmizela. Zcela jsem se zaměřila na Edwarda, připravena ho okamžitě zaštítit, kdyby se něco pokazilo.

Edward mi připadal neohroženě arogantně, natáhl svou ruku k Arovi, jako kdyby mu přiznával velkou čest. Aro se zdál být potěšen jeho postojem, ale jeho potěšení nebylo celkové. Renata se nervózně chvěla v Arvě stínu. Caius se mračil tak hluboce, že to vypadala jako kdyby jeho papírová, průsvitná kůže pukla natrvalo. Malá Jane ukázala zuby, a vedle ní Alecovy oči zostřili v koncentraci. Vytušila jsem, že byl připraven, stejně jako já, aby jednal v druhé výzvě.
Aro překlenul vzdálenost aniž by zastavil-a opravdu, čeho by se bál? Mohutné stíny světle šedých plášťú-podsaditých bojovníků jako byl Felix-byli jen o několik yardů dál. Jane a její spalující dar mohl Edwarda srazit na zem, svíjicího se v křeči. Alec by ho mohl oslepit a ohlušit než by udělal krok Arovým směrem. Nikdo nevěděl, že jsem měla sílu je zastavit, ani Edward.
S klidným úsměvem uchopil Aro Edwardovu ruku. Jeho oči se najednou zavřeli, a pak shrbil ramena pod náporem informací.
Každá tajná myšlenka, každá strategie, každý pohled-vše co Edward slyšel v myslích kolem sebe během posledního měsíce-byli teď Arovy. A dál zpět-každá Alicina vize, každý tichý moment s naší rodinou, každý obraz v Renesmeeině mysli, každý polibek, každý dotek mezi Edwardem a mnou ... To všechno teď taky patřilo Arovi.
Frustrovaně jsem zasyčela, a štít se roloval s mým podrážděním, přesouvajíc svůj tvar a roztahujíc se kolem naší strany.
"Klid, Bello," šeptala mi Zafrina.
Ztisla jsem zuby.
Aro se i nadále soustředil na Edwardovy vzpomínky. Edward sklonil hlavu taky, svaly v krku napjaté, jak opět četl vše, co si od něho Aro bral, a taky Arovu odpověd.
Tato dvojsměrná, ale nerovná konverzace pokračovala dost dlouho na to, že to dokonce i stráže nesli těžce. Tiché mumlání probíhalo linií, kým Caius ostře nevyštěkl, aby mlčeli. Jane se posouvala kupředu jak si nemohla pomoct, a Renatina tvář byla napjatá vyčerpáním. Chvíli jsem zkoumala tento silový štít, který se zdála být tak vyděšený a slabý, i když byla Arovi užitečná, mohla bych říct, že nebyla žádný bojovník. Její prací nebylo bojovat, ale chránit. Nebyla v ní žádná krvežíznivost. Surová, jak jsem byla, jsem věděla, že kdyby to bylo mezi ní a mnou, rozmázla bych ji.
Přeostřila jsem jak se Aro narovnal, jeho oči se v zábklesku otevřeli, v jejich výrazu baázeň a ostražitost. Edwardovu ruku nepustil.
Edward uvolnil, pořád tak lehce.
"Vidíš?" zeptal se Edward klidným sametovým hlasem.
"Ano, vidím, vskutku," souhlasil Aro, a překvapivě působil téměř potěšeně. "Pochybuji o tom, že mezi bohy nebo smrtelníky někdy někdo viděl tak jasně."
Ukázněné tváře strážců vykazovala stejnou nedůvěru, jakou jsem cítila já.
"Dal jsi mi toho mnoho k přemýšlení, mladý příteli," pokračoval Aro. "Mnohem víc, než jsem očekával." Přesto pořád nepustil Edwardovu ruku a Edwardův napjatý postoj byl postojem naslouchajícího.
Edward neodpověděl.
"Můžu se s ní setkat?" žádal Aro- téměř prosil-s náhlým dychtivým zájmem. "Nikdy jsem nesnil o existenci něčeho takového po všechna ta staletí. Jaký přírustek do našich dějin! "

"O čem tohle je, Aro?" vypálil Caius předtím než mohl Edward odpovědět. Jen ta otázka mě donutila přitáhnout Renesmee do náručí, kolébat ji starostlivě na hrudi.
"Něco o čem jsi nikdy nesnil, můj praktický příteli. Chvilku přemýšlej, pokud jde o soud, který jsme zamýšleli zajistit to již neplatí. "
Caius zasyčel překvapen jeho slovy.
"Klid, bratře," upozornil ho Aro konejšivě.
Tohle by byla dobrá zpráva-tohle byli ta slova ve která jsme doufali, milost o které jsme si nemysleli že by byla možná. Aro naslouchal pravdě. Aro připustil, že zákon nebyl porušen.
Ale moje oči se upínali na Edwarda, a já viděla, jak se mu v zádech svaly napjali. Přehrála jsem si v mysli Arovu výzvu o přemýšlení ke Caiovi, a slyšela dvojí význam.
"Seznámíš mě se svojí dcerou?" požádal Aro Edwarda znovu.
Caius nebyl jediný, kdo zasyčel nad tímto novým odhalením.
Edward neochotně přikývl. A přesto, Renesmee zvítězil nad tolika jinými. Aro se vždy zdál být vúdcem Starších. Kdyby byl na její straně, mohla by ostatní jít proti nám?
Aro stále svíral Edwardovu ruku, a teď odpověděl na otázku, kterou jsme my ostatní neslyšeli.
"Myslím, že kompromis v tomto bodě je jistě přijatelný, podle okolností. Sejdeme se uprostřed. "
Aro uvolnil jeho ruku. Edward se obrátil zpět k nám, a Aro se k němu připojil, přehodíc mu ruku náhodně přes rameno, jako by s Edwardem byli nejlepšími přáteli-po celou dobu udržujíc kontakt s Edwardovou kůží. Vykročili napříč přes pole zpět naším směrem.

Celá garda vykročila za nimi. Aro ledabyle mávl rukou bez nutnosti podívat se na ně.
"Počkejte, mí drazí. Opravdu nám nemíní ublížit pokud budeme mírumilovná ".
Garda na tohle reagovala více otevřeně než dříve, se vztekem a syčením na protest, ale držíc svou pozici. Renata přilnoucí k Arovi blíž, než kdy jindy, kňučíc úzkostí.
"Mistře," zašeptala.
"Nerozčiluj se má lásko," odpověděl ji. "Vše je dobře."
"Možná, že jste měl vzít několik členů své stráže k nám," navrhl Edward. "Bude to pro ně příjemnější."
Aro přikývl, jako kdyby to byl moudrý postřeh, a on si myslel to samé. Dvakrát kývl prsty. "Felixi, Demetri."
Dva upíři byly okamžitě po jeho boku, vypadajíc přesně stejně jako když jsem je viděla naposled co jsem se snima setkala. Oba byly vysocí a tmavovlasí, Demetri tvrdý a štíhlý jako čepel meče, Felix mohutný a hrozivý jako špičatý železný kyj.
Všech pět se zastavilo ve středu zasněženého pole.
"Bello" zavolal Edward. "Přines Renesmee ... a pár přátel."
Zhluboka jsem se nadechla. Moje tělo bylo napjaté s obraně. Myšlenka přivést Renesmee do středu tohoto konfliktu ... Ale věřila jsem Edwardovi. On by věděl, jestli Aro plánoval jakoukoli zradu na tomto místě.
Aro měl tři ochránce na své straně, tak jsem si vzala sebou dva. Rpzhodnout se mi zabralo jen chvíli.
"Jakobe? Emmette? "Zeptala jsem se potichu. Emmetta, protože by zemřel aby mohl jít. Jakoba, protože ten by nesnesl kdyby měl zůstat pozadu.
Oba přikývli. Emmett se zašklebil.
Přešla jsem pole s nimi v doprovodu. Slyšela jsem jiný rachot od gardy, která viděla moji volbu-jasně, že nedúvěřovali vlkodlakovi. Aro pozvedl ruku, odmávnouc znovu jejich protest.

"Zajímavá společnost, kterou si držíte," mumlal Demetri k Edwardovi.
Edward neodpověděl, ale přes Jakobovy zuby vyklouzlo tiché zavrčení.
Zastavili jsme pár metrů od Ara. Edward se vyvlékl zpod Arova ramena a rychle se k nám přidal, přičemž mě chytnul za ruku.
Chvíli jsme se na sebe v tichosti dívali. Felix mě pak tiše stranou pozdravil.
"Ahoj opět, Bello." Arogantně se zašklebil a zároveň stále sledoval každý Jakobúv pohyb periférním viděním.
Sarkasticky jsem se usmála na velkého upíra. "Hej, Felix."
Felix se pochechtával. "Vypadáš dobře. Nesmrtelnost ti svědčí. "
"Díky moc."
"Není zač. škoda že. . ".
Nechal svúj komentář vyznít do ticha, ale nepotřebovala jsem Edwardúv dar abych si dovedla představit konec. Taková škoda že vás v sekundě zabijem.
"Ano, je to škoda, ne?" zamumlala jsem.
Felix mžikl.
Aro naší výměně názorů nevěnoval pozornost. S hlavou nakloněnou na stranu, byl fascinován. "Slyšel jsem ejjí zvláštní srdce," zamumlal s téměř hudební kadencí svých slov. "Cítím její podivnou vůni." Potom se jeho zamlžený zrak přesunul na mě. "V pravdě, mladá Bello, nesmrtelnost tě udělala ještě víc mimořádnou," řekl. "Je to jako kdyby jsi se zrodila pro tento život."
Přikývla jsem jednou, v potvrzení jeho lichotky.
"Líbil se ti můj dárek?" zeptal se, pohlédnouc na přívěsek jež jsem nosila.
"Je krásný, a je to od vás velmi, velmi velkorysé. Děkuji vám. Myslím že jsme vám poslali oznámení. "
Aro se potěšeně zasmál. "Je to jen něco, co se povalovalo kolem. Myslel jsem, že to by mohlo doplnit vaši novou tvář, a tak to je. "
Slyšela jsem, slabé syčení od středu line Volturiú-.Pohlédla jsem Arovi přes rameno.
Hmm. Zdálo se Jane nebyla spokojena s tím, že Aro mi dal dárek.
Aro si odkašlal aby znovu upoutal mou pozornost. "Směl bych pozdravil vaši dceru, krásná Bello?" Zeptal se sladce.
Tohle nebylo to, v co jsme doufali, připomněla jsem si. Bojujíc s nutkáním vzít Renesmee a utéct jsem udělala dva pomalé kroky vpřed. Mùj štít se čeřil za mnou jako kapuce, která chránila zbytek mé rodiny, zatímco Renesmee byla nechráněna. Cítila jsem se hrozně špatně.
Aro se s náma potkal, jeho tvář zářící.
"Ale ona je nádherná," prohlásil mumlajíc. "Tak jako ty a Edward." A pak hlasitěji, "Dobrý den, Renesmee."
Renesmee se na mě rychle podívala. Přikývla jsem.
"Dobrý den, Aro," řekla formálně svým vysokým, zvonivým hlasem.
Aro jeho oči byly zasněné.
"Co je to?" zasyčel Caius zezadu. Vypadal rozzuřený tím, že se musel ptát.
"Napúl smrtelná, napúl nesmrtelná," oznámil Aro jemu a zbytku gardy bez toho, že by odtrhl okouzlený pohled od Renesmee. "Koncipováno tak, aby byla vynosena touto novorozenou, kým byla ještě člověkem."
"To je nemožné," posmívali se mu Caius.
"Myslíš si pak že by mě pobláznili,?" jeho výraz byl značně pobaven, ale Caius ustoupil. "Je tlukot srdce který slyšíme tak trik?"
Caius se mračil, vypadajíc mrzutěhledá, jako kdyby mu Arovy jemné otázky dali ránu.

"Klidně a opatrně, bratře," varoval ho Aro , stále usmívajíc se na Renesmee. "Vím dobře, jak máš rád svoji spravedlnost, ale neexistuje žádný zákon v který by kázal zakročit proti této unikátní malé a jejím rodičům. A tolik k učení se, tolik učení! Vím, že nesdílíš mé nadšení pro sběr příběhú, ale buď tolerantní se mnou, bratře, abych mohl přidat jednu kapitolu, která mě omráčila svoji nepravděpodobností. Přišli jsme očekávajíc jen spravedlnost a smutek falešných přátel, ale podívej se, co jsme místo toho získali! Nové, jasné poznání sebe sama, našich možností. "
Natáhl svou ruku k Renesmee v nabídce. Ale to nebylo to, co chtěla. Natáhla se daleko ode mne, natahujíc se směrem vzhůru, aby se mohla dotknout konečky prstů Arovy tváře.
Aro nereagoval šokem jako téměř všichni ostatní na tohle představení, byl zvyklý používat tok myšlenek a paměť ostatních mozků stejně jako Edward.
Jeho úsměv se zvětšil, a povzdechl si v plné spokojenosti. "Úžasné," šeptal si.
Renesmee se uvolnila zpátky do mé náruče, její malá tvář velmi vážné.
"Prosím?" Zeptala se ho.
Jeho úsměv zněžněl. "Pochopitelně jsem netoužil poškodit tvé blízké, drahé Renesmee."
Arúv hlas byl tak uklidňující a láskyplný, že mě na sekundu chytil. A pak jsem slyšela jak Edward zaskřípal zubama a daleko za námi pobouřena Maggie zasyčela nad lží.
"Zajímalo by mě," řekl přemýšlivě Aro, jakože neví o reakci na svá předchozí slova. Jeho oči se nečekaně přesunuli na Jakoba, a místo znechucení, které bylo v očích ostatních Volturiú, bylo v jeho očích touha kterou jsem nechápala.

"Nefunguje to tímhle způsobem," řekl Edward, pečlivá neutralita zmizela z jeho hlasu pryč, jeho tón byl náhle příkrý.
"Jen zatoulaná myšlenka," řekl Aro, otevřeně posuzujíc Jakoba, a pak oči pomalu přelétli přes dvě řádky vlkodlakú za námi. Ať mu Renesmee ukázala cokoli, způsobilo to že vlci byli pro ně náhle zajímaví.
"Oni k nám nepatří, Aro. Neposlouchají naše povely tímhle způsobem. Jsou zde proto, že chtějí být. "
Jakob výhružně zavrčel.
"Zdá se, že s tebou docela souhlasí," řekl Aro. "A tvoje mladá družka a tvá rodina .... Loajální. "Jeho hlas slovo měkce pohladil.
"Jsou zavázaní k ochraně lidského života, Aro. To jim dovoluje koexistovat s námi, ale těžko s tebou. Nepřehodnotíš-li svůj životní styl. "
Aro se vesele zasmál. "Jen jedna zatoulaná myšlenka," prohlásil opakovaně. "Vy dobře víte, jak to je. Nikdo z nás nemůže zcela kontrolovat touhy svého podvědomí. "
Edward se zašklebil. "Vím, jak to je. A taky znám rozdíl mezi tímto druhem myšlenek a druhem který je úmyslný. Nikdy by to nefungovalo, Aro. "
Jakobova ohromná hlava se otočila směrem k Edwardovi, nesmělé zaskučení mu vyklouzlo mezi zuby.
"On pohrával si s myšlenkou ... hlídacího psa" zamumlal Edward zpět.

Sekunda mrtvého ticha, a pak zvuk je šíleného vrčení deroucí se z celé smečky naplnilo celou mýtinu.
Ostrý štěkot Samovav příkazu, myslím, protože jsem se neotočilal, abych se podívala-a stížnosti se prolomili do zlověstného ticha.

"Předpokládám, že to byla odpověď na otázku," řekl Aro, znovu se smál. "Tihle si svou stranu vybrali."

Edward zasyčel a naklonil se dopředu. Já mu ztiskla rameno, přemýšlejíc, co mohlo být v Arových myšlenkách, že ho to donutilo tak prudce reagovat, zatímco Felix a Demetri se synchronizovaně přikrčili. Aro na ně znovu mávl. Všichni se vrátili do své původní polohy, včetně Edwarda.

"Tolik k diskusi," řekl Aro, náhle tónem zaplaveného podnikatele. "Tolik k rozhodování. Pokud mě vy a vaši chlupatí ochránci omluvíte, mí milí Cullenovi, musím se poradit se svými bratry. "

37.Lsti

Aro se nepřipojil znova ke své úzkostlivé stráži čekající na severní straně mýtiny, místo toho jim pokynul kupředu.
Edward začal zálohování okamžitě, táhnouc za ruku mně a Emmetta. Zpěchali jsme zpět, držíc oči na rozvíjejíci se hrozbě. Jakob ustupoval nejpomaleji, s kůží na ramenou stojící jak cenil své tesáky na Ara. Renesmee popadla konec jeho ocasu jak jsme ustupovali; a držela ho jako vodítko, nutíc ho, aby zůstali s námi. Dorazili jsme k rodině přesně ve chvíli kdy tmavé pláště obklopili Ara.
Teď bylo jen padesát yardů mezi nimi a námi-vzdálenost, kterou kdokoli z nás mohl překonat ve zlomku sekundy.
Caius sen ajednou začal hádat s Arem.
"Jak můžeš strpět takovou ostudu? Proč tady nemohoucně stojíme tváří v tvář takovému skandálnímu zločinu, přikrytém takovou nehorázní lží? "Držel paže pevně u těla, ruce zkroucené do drápů. Divila jsem se, proč se Ara nedotkl, aby mohl sdílet jeho postoj. Byli jsme svědky rozdělení jejich řad? Mohli bychom mít takové štěstí?

"Protože je to všechno pravda," řekl mu klidně Aro. "Každé slovo. Koukni se, kolik svědků je připravených poskytnout důkazy o tom, že byli svědky toho, jak toto zázračné dítě roste a dospívá za krátkou dobu co ji znají. Že cítili teplo krve, která pulzuje v jejích žilách."Arovo gesto ukazovalo od Amuna na jedné straně až po Siobhan na straně druhé.

Caius reagoval podivně na Arova uklidňující slova, počínajíc lehce při slově svědci. Hněv vyzařující z jeho postoje byl nahrazen chladnou kalkulací. Podíval se na svědky Volturiú s výrazem, který vypadal trochu....nervózní.
Také jsme se podívala na rozhněvanou skupinu, a okamžitě jsem viděla, že ten popis již neplatí. Zuřivost k akci se obrátila k zmatku. Šeptaná konverzace kypěla davem, jak se snažili dát smysl tomu co se stalo.

Caius se mračil, hluboce zamyšlený. Jeho spekulativní výraz krmil plameny mého doutnajícího hněvu zároveň mi dělal starosti. Co když garda zasáhne znova, na nějaký neviditelný signál, jako předtím během jejich pochodu? Úzkostlivě jsem si prohlédla svůj štít, ale zdál se mi stejně neproniknutelný jako předtím. Teď jsem ho ohla v nízkou klenuté kupole nad naší společností.

Mohla jsem cítit ostré chocholy světla tam kde stála moje rodina a přátelé-každý jeden byl tal individuálním dotekem v mysli, že myslím, že s trochou cvičení bych je mohla rozeznat. Už jsem znala Edwardúv, byl z nich nejjasnější. Extra prázdný prostor kolem zářících bodú mi vadil; neexistovala fyzická hranice štítu, a kdyby se některý z talentovaných Volturiú dostal pod něj, nechránil by nikoho kromě mně. Cítila jsem rýhu na čele jak jsem přitáhla elastické brnění velmi opatrně blíž. Carlisle byl nejdále vepředu, já vtahovala štít palec po palci, snažíc se obalit jeho tělo tak přesně jak jen to šlo.

Zdálo se že múj štít chce spolupracovat. Objal Carlislúv tvar, když se přesunul ke straně aby stál blíž k Tanye, a pružně se roztáhl s ním, upozorňujíc na jeho jiskru.
Fascinovaná jsem zatahala za více vláken tkaniny, obalujíc každý záblesk tvaru, který byl přítelem a spojencem. Štít lpěl na nich ochotně, pohybujíc se s nimi když se pohli.
Přešla pouze vteřina, Caius pořád zvažoval.
"Vlkodlaci," zamumlal nakonec.
S náhlou panikou, jsem si uvědomila, že většina vlkodlakú byla nechráněna. Už jsem se chtěla natáhnout po nich, když jsem si uvědomila, že tak nějak pořád cítím jejich jiskry. Zvědavá jsem vykreslila štít pevněji, dokud Amon a Kebi-na nejvzdálenějším okraji naší skupiny nebyli mimo-s vlky. Poté, co byli na druhé straně, jejich světla zmizela. Již více neexistovali pro múj nový smysl. Ale vlci byli stále světlými plamínky-nebo spíše, polovina z nich byla. Hmm ... natáhla jsem štít znova, jakmile byl Sam krytý, všichni vlci byli znovu jasnými plamínky. Jejich mysli musejí být vzájemně propojeny více než si dovedu představit. Pokud byl Alpha uvnitř mého štítu, ostatní byly chráněni stejně jako on.
"Ach, bratře ...," odpověděl Aro na Caiovu zprávu s bolestným výrazem.
"Budeš taky bránit tuto alianci, Aro?" zeptal se Caius. "Děti Měsíce byly našimi hořkými nepřáteli od úsvitu času. Lovili jsme je až téměř do vyhubení jejich druhu v Evropě a Asii.

Carlisle ještě podporuje toto zamoření odpornými škúdci-není pochyb, že se pokoušejí nás svrhnout. Čímž ještě léle ochrání svůj pokroucený životní styl. "
Edward si hlasitě odkašlal a Caius na něj pohlédl. Aro si položil jednu tenkou jemnou ruku na tvář, jako kdyby byl v rozpacích za druhého Starého.
"Caius, je poledne," poukázal Edward. Mávl na Jakoba. "Zjevně to nejsou Děti Měsíce. Nemají žádný vztah k vaším nepřátelúm na druhé straně světa. "
"Zrodil jsi zde mutanta" vyplivl Caius zpět.
Edwardovy čelisti se sevřeli a uvolnili, pak vyrovnaně odpověděl: "Nejsou to ani vlkodlaci. Aro ti múže říct vše pokud nevěříš mně. "
Nejsou to vlkodlaci? Vrhla jsem zmatený pohled na Jakoba. Pozvedl svá obrovská ramena a nechal je klesnout- pokrčení rameny. Taky nevěděl o čem to Edward mluví.

"Milý Caie, varoval bych tě abys na tohle netlačil, kdybys mi sdělil své myšlenky,"zamumlal Aro. "Ačkoliv si ta stvoření myslí o sobě že jsou vlkodlaci, nejsou. Přesnější název pro ně by byl měniči. Volba vlčí podoby byla čistě náhodná. Mohl to být medvěd nebo jestřáb nebo panter, když došlo k první změně. Tito tvorové opravdu nemají nic společného s Dětmi Měsíce. Mají pouze zděděnou zručnost svých otců. Je to genetické-nerozmnožují se způsobem infikování ostatních jak to dělají opravdoví vlkodlaci."
Caius hleděl na Ara s podrážděním a ještě něčím víc- možná obviněním ze zrady.
"Znají naše tajemství," řekl nevýrazně.
Edward vypadal že chce promluvit k obvinění, ale Aro promluvil rychleji. "Oni jsou stvoření z našeho nadpřirozeného světa, bratře. Snad ještě více závislí na utajení, než jsme my, oninás neprozradí. Opatrně, Caie. Ošemetná obvinění nás nedostanou nikam. "

Caius se zhluboka nadechl a přikývl. Vyměnili si dlouhý, významný pohled.

Myslím že jsem pochopila instrukce za Arovou opatrnou formulací. Falešné obvinění nepomúže přesvědčit svědky na obou stranách; Aro upozorni Caia na přechod k další strategii. Divila jsem se, pokud je důvodem zjevné napětí mezi oběma staršími-Caiova neochota sdílet své myšlenky dotekem-nezajímal se Caius o show stejně jako Aro. Pokud nadcházející porážka nebude natolik zásadní, pro Caia více než poškozená pověst.
"Chci mluvit s informátorem," oznámil Caius náhle, a obrátil pohled na Irinu.
Irina nevěnovala pozornost Caiově a Arově konverzaci, její tvář byla zkroucená v agónii, její oči zamčený na jejích sestrách, seřazených k smrti. Bylo zřejmé, u její tváře, že teď již věděla, že její obvinění bylo zcela nesprávné.
"Irina," vyštěkl Caius, nešťastný že ji musí oslovit.
Vzhlédla, polekaná a okamžitě vystrašená.
Caius škubl prsty.
Váhavě se přesunula z okraje formace Volturiú aby znovu stála před Caiem.
"Takže ty ses zjevně dosti mýlila ve svém tvrzení," začal Caius.
Tanya a Kate se úzkostlivě naklonili dopředu.
"Omlouvám se," šeptala Irina. "Měla jsem se ujistit o tom, co jsem viděla. Nenapadlo mě. . . . " bezmocně ukázala našim směrem.

"Milý Caie, mohl bys očekávat, že v okamžiku uhodne něco tak zvláštního a nemožného?" zeptal se Aro. "Každý z nás by udělal stejný předpoklad."
Caius švihl prsty na Ara aby ho umlčel.
"Všichni víme, že jsi udělala chybu," řekl zhurta. "Chtěl jsem mluvit o tvojí motivaci."
Irina nervózně čekala, kým bude pokračovat, a pak zopakovala, "Moje motivace?"
"Ano, na prvním místě proč si je přišla špehovat."
Irina ucouvla při slově špion.
"Byla jsi Culleny nešťastná, ne?"
Obrátila své utrápené oči ke Carlislově tváři. "Byl jsem," připustila.
"Protože ...?" pobídl ji Caius.
"Protože vlkodlaci zabili mého přítele," zašeptala. "A Cullenovi mi nedovolili pomstít ho."
"Měniči," opravil ji Aro tiše.
"Takže Cullenovi se postavili na stranu měničú proti vlastnímu druhu-dokonce proti příteli přítele," shrnul Caius.
Slyšela jsem, jak Edward znechuceně vydechl. Caius so odškrtával svúj seznam, hledajíc obvinění, které by vydrželo.
Irinina ramena ztuhli. "Tak jsem to viděla já."
Caius znovu čekal a pak vyzval: "Pokud bys chtěla podat formální stížnost proti měničúm-Cullenúm za jejich podporu-nyní je čas." On se pousmál nepatrně krutým úsměvem, čekajíc kým mu Irina poskytne další výmluvu.
Možná Caius nerozuměl skutečným rodinám-vztahúm založeným na lásce spíše než jen na lásce k moci. Možná přecenil sílu pomsty.
Irina trhla čelistí a vystřela ramena.
"Ne, nemám žádnou stížnost na vlky, nebo Cullenovy. Přišli jste sem dnes zničit nesmrtelné dítě. Nesmrtelné dítě neexistuje. Byla to moje chyba, a já za ni převezmu plnou odpovědnost. Ale Cullenovi jsou nevinní, a nemáte žádný důvod zde prodlévat. Je mi to moc líto, "řekla nám, a pak se obrátila tváří ke svědkům Volturiú. "Nestal se žádný zločin. Neexistuje žádný rozumný důvod, aby jste tady nadále zústali."
Caius pozvedl ruku, když promluvil, a v ní měl podivný kovový předmět, vyřezávaný a ozdobený.
To byl signál. Ohlas byl tak rychlý, že jsme všichni zírali, v překvapené zatíco nedůvěře, že se to stalo. Než by mohl být čas k reakci, bylo po všem.

Tři vojáci Volturiových skočili vpřed a Irinu zcela zakryly jejich šedé pláště. Ve stejném okamžiku, hrozivý kovový skřípot práskl napříč mýtinou. Caius vklouzl do středu šedé tlačenice, šokující ječivý zvuk explodoval v překvapující stoupající sprchu jisker a jazyky ohně. Vojáci odskočili zpět z náhlého pekla, okamžitě znovu zaujímajíc svá místa v dokonalé přímce gardy.
Caius stál sám vedle hořících pozústatků Iriny, kovový předmět v jeho ruce stále vrhal tryskající tlusté plameny do hranice.
Se slabý kliknutím oheň tryskající s Caiovy ruky zmizel. A zalapání po dechu rozčeřilo skupinu svědků za Volturii.
Byli jsme příliš zděšeni, než abychom vydali nějaký zvuk vůbec. Jednou věcí bylo vědět, že smrt přichází s nelítostnou, nezastavitelnou rychlostí, ale bylo něco jiného dívat se, jak se to stane.

Caius se chladně pousmál. "Teď převzala plnou odpovědnost za svůj skutek."

Jeho oči pohlédli na naše přední linie, rychle se dotknouc Tanyiny a Katiny zmrazené podoby. V té sekundě jsem pochopila, že Caius nikdy nepodceňovat vazby na skutečnou rodinu. Tohle byla zábava. Neočekával Irininu stížnost, on si přál její vzdor. Svou omluvu jejího znííčení, aby vznítil násilí, které plnilo vzduch jako hustá, hořlavá mlha. Hodil rukavici.

Tento napjatý mírový summit se potácela již více prekérně než slon na laně. Jakmile by se začal boj, neexistoval by způsob, jak ho zastavit. Jenom by se stupňoval, dokud by jedna strana zcela nevyhynula. Naše strana. Caius to věděl.
Taky Edward.
"Zastavte je!" zakřičel Edward, vyskočíc aby chňapl Tanyino rameno jako naklonila směrem vpřed k usmívajícímu se Caiovi s šíleným křikem čistého vzteku. Nemohla setřást Edwarda kým měl Carlisle náručí obemknuté kolem jejího pasu.
"Je příliš pozdě na to, abys jí pomohla," zdůvodnil naléhavě jak bojovala. "Nedávej mu, co chce!"

Kate byl těžší udržet. Ječící bezeslov stejně jako Tanya, se zlomila v prvním kroku k útoku, který by skončil smrtí nás všech. Rosalie k ní byla nejblíže, ale kým ji mohla Rose znehybnit, Kate ji dala tak prudký šok, že Rose přimáčkl k zemi. Emmett schmatl Kate za rameno a hodil ji dolů, potom sej í zapřel kolenem do zad. Kate se mu válela pod nohama, vypadalo to že ji nikdo nezastaví.

Garrett sebou mrštil po ní, čímž ji znovu přitloukl k zemi. Chytil jí ruce, uzamknouc je kolem jejích zápěstí. Viděl jsem jak mu křeč projela tělem jako mu dala šok. Jeho oči se vyvrátili, ale jeho stisk to neuvolnilo.
"Zafrino," vykřikl Edward.
Kate oči zústali prázdné a její křik se změnil v nářek. Tanya se Přestala prát.
"Vrať mi múj zrak," zasyčela Tanya.
Zoufale, ale se vší jemností jakou jsem zvládla, jsem přitáhla svůj štít ještě těsněji kolem jisker mých přátel, odloupnouc jej pečlivě od Kate, zatímco jsem se snažla udržet ho kolem Garretta, vytvořic tenkou kúži mezi nima.
A pak Garrett znovu nabyl nad sebou vládu a opět držel Kate na sněhu.
"Když tě pustím, složíš mě znovu, Katie?" zašeptal.
V reakci zaprskala stále mlátíc na slepo.
"Poslouchejte mě, Tanyo, Kate," řekl Carlisle tichým ale intenzivním šeptem. "Pomsta jí nyní nepomůže. Irina by nechtěla aby jste přišli o život tímto zpúsobem. Zamyslete se nad tím, co právě děláte. Pokud na ně zaútočíte, my všichni zemřeme."

Tanyina ramena se shrbila žalem, a naklonila se ke Carlislovi pro podporu. Kate byla konečne nehybná. Carlisle a Garrett nadále utěšovali slovy příliš naléhavými, než aby zněli příjemně.

A moje pozornost se obrátila k tíhe zírajících pohledú, které na nás tlačili v našem momentu chaosu. Koutkem oka, jsem viděla, že Edward a všichni ostatní kromě Carlisla a Garretta byly rovněž opět ve střehu.

Nejtěžší pohled patřil Caiovi, zíral s rozčilením a nevírou na Kate a Garretta ve sněhu. Aro taky pozoroval ty dva, nedůvěra byla nejsilnější emocí na jeho tváři. Věděl, co Kate dovede. Cítil její potenciál skrze Edwardovy myšlenky.
Pochopil co se teď děje -viděl, že můj štít narostl v pevnost a jemnost daleko nad rámec toho, o čem Edward věděl, že dovedu? Nebo si myslel, že jste se naučil Garrett své vlastní formě imunity?
Stráže Volturiú již stáli v disciplinovaném pozoru-byli přikrčení dopředu, čekajíc na počátek protiúderu, okamžik, kdy je napadnem.
Za nimi, čtyřicet tři svědkú sledovalo s velmi odlišnými výrazy než ti, kteří odmítli vstoupit na mýtinu.

Zmatek se změnil v podezření. Bleskurychlé zničení Iriny nimi všemi otřáslo. Jaký byl její zločin?
Bez okamžitého útoku, se kterým Caius počítal k odvrácení pozornosti od svého náhlého činu, zústali svědci Volturiú před otázkou co přesně se tady děje. Aro rychle pohlédl zpátky, když jsem se dívala, jeho tvář ho prozradila zábleskem mrzutosti. Jeho potřeba divákú těžce ztroskotala.
Slyšela jsem, jak k sobě Stefan a Vladimir šelestí v tichém veselí nad Arovými nepřijemnostmi.

Aro se zřejmě Rumuny nezabýval. Ale já jsem nevěřila tomu, že nás Volturiovi nechají na pokoji, jen aby zachránili svou reputaci. Když skončí s námi, jistě si za příští cíl vyberou své svědky. Cítil jsem divnou, náhlou lítost s hromadou cizincú, které Volturiovy přivedli, aby se dívali jak zemřeme. Demetri by je lovil až kým by je nevyhubil taky.
Pro Jakoba a Renesmee, pro Alici a Jaspera, pro Alistaira, a pro tyto cizince, kteří nevědí, co je dnešek bude stát, Demetri musel zemřít.
Aro se lehce dotkl Caiova ramene. "Irina byla potrestána za křivé svědectví proti tomuto dítěti." Tak tohle byla jejich omluva. Pokračoval dál. "Možná bychom se měli vrátit k púvodní záležitosti?"
Caius se napřímil, a jeho výraz se nečitelně zakalil. Zíral dopředu, nevidoucí. Jeho obličej mi připomněl, zvláštní, osobu, která se právě dozvěděla, že byla degradována.
Aro se posunul vpřed, Renata, Felix, a Demetri automaticky s ním.
"Jen abychom byli dúkladní," řekl, "Chtěl bych mluvit s několika ze svých svědkû. Postupy, víte. " mávl přezíravě rukou.
Dvě věci se stali najednou. Caius zaměřil oči na Ara, a drobný krutý úsměv se mu vrátil. Edward zasyčel, jeho ruce se sevřeli v pěsti tak pevně, že vypadali jako by kosti v jeho kloubech měli prorazit diamantově tvrdou kůži.

Zoufale jsem se ho chtěla zeptat, co se děje, ale Aro byl dost blízko, aby slyšel i nejtišší dech. Viděla jsem jak Carlisle úzkostlivě pohlédl na Edwardovu v tvář, a pak jeho vlastní tvář ztvrdla.
Zatímco se Caius pokoušel o neúčinná obvinění a nerozvážné pokusy o spuštění boje, Aro musel přijít s více efektivní strategií.
Aro se jako duch přenesl přes sníh, daleko na západní konci naší linie, asi deset yardú od Amun a Kebi. Vlci poblíž se zlostně naježili, ale drželi své pozice.
"Ah, Amun, múj jižní soused!" řekl Aro vřele. "Je to už dávno, co jste mě navštívili."
Amon byl nehybný úzkostí, Kebi jako socha o jeho boku. "Čas znamená málo, nikdy jsem nepochopil jeho význam," řekl Amun nehybnými rty.
"Taky pravda," souhlasil Aro. "Ale možná jsi měl jiný důvod, abys zůstal dál?"
Amun neřekl nic.
"Může být strašně náročné na čas-organizovat nově příchozí do klanu. Já to dobře vím! Jsem vděčný že mámo statní, abych se vypořádal s nudou. Jsem rád, že vaše nové přírůstky zapadli tak dobře. Bylo by úžasné, kdybch byl představen. Jsem si jist, žes mě brzy chtěl navštívit. "
"Pochopitelně," řekl Amun, tónem tak necitlivým, že to nebylo nemožné zjistit, zda je v jeho souhlasu strach či sarkasmus.
"No, a teď jsme všichni spolu! Není to krásné? "
Amun přikývl, jeho tvář prázdná.
"Ale důvod vaší přítomnosti zde není tak příjemný, bohužel. Carlisle vás vyzval, abyste svědčili? "
"Ano."
"A co pro něj dosvědčíte?"
Amun mluvil se stejně studeným nedostatkem emocí. "Na požádání jsem pozoroval dítě. Bylo téměř okamžitě zřejmé, že se nejedná o nesmrtelné dítě-"
"Možná bychom měli definovat naši terminologii," přerušil ho Aro, "nyní se zdá, že máme novou klasifikaci. Nesmrtelným dítětem, samozřejmě myslíš lidské dítě, které bylo pokousáno, a tak přeměněno v upíra. "
"Ano, to je to, co mám na mysli."
"Co jiného jsi na dítěti pozoroval?"
"Ty samé věci, které jsi již jistě viděl v Edwardově mysli. To, že dítě je biologicky jeho. To, že roste. To, že se učí. "
"Ano, ano," řekl Aro, jen s náznakem netrpělivosti ve svém jinak přívětivém tónu. "Ale konkrétně za těch pár týdnú co jste tady, co jsi viděl?"
Amun zvraštil čelo. "To, že roste ... rychle."
Aro se usmál. "A myslíš si, že by ji mělo být umožněno žít?"
Zasyčení uniklo přes mé rty, a nebyla jsem sama. Polovina upírú v naší linii byla ozvěnou mého protestu. Zvuk bylo tiché zuřivé syčení visící ve vzduchu. Napříč přes louku, pár svědků Volturiových vydalo stejný zvuk. Edward ukročil zpět a zbylou ruku omotal kolem mého zápěstí.
Aro se za zvukem neotočil, ale Amun se ztěžka ohlédl.
"Nepřišel jsem abych soudil" prohlásil dvojznačně.
Aro se lehce usmál. "jenom tvůj názor."
Amunova čelist se vyhladila. "Nevidím ohrožení v dítěti. Učí se, dokonce rychleji než roste. "
Aro přikývl, zvažujíc. Po chvíli se odvrátil.
"Aro?" zavolal Amun.
Aro zavířil zpět. "Ano, příteli?"

"Podal jsem své svědectví. Nemám na věci zde žádný další zájem. Moje družka a já bychom rádi odešli. "
Aro se vřele usmál. "Pochopitelně. Jsem tak rád, že jsme si mohli trochu promluvit. A jsem si jist, že se navzájem opět brzy uvidíme. "
Amunovy rty byly pevnou linkou, když jednou přikývl, rozzeznávajíc hrozbu. Dotkl se Kebina ramene, a pak oba rychle odběhli k jižnímu okraji louky a zmizeli mezi stromy. Věděla jsem, že se hodně dlouho nezastaví.
Aro klouzal zpět podél naší linie na východ, jeho stráže nervózně postávali. Zastavil se před Siobhaninou masivní postavou.
"Ahoj, drahoušku Siobhan. Ty jsi stejně krásná jako vždycky. "
Siobhan naklonila hlavu, čekajíc.
"A ty?" Zeptal se. "Mohla bys odpovědět na mé dotazy stejně jako Amun?"
"Ano," řekla Siobhan. "Ale já bych snad ještě trochu přidala. Renesmee chápe omezení. Není nebezpečím pro lidi-hodí se k nim lépe než my. Nepředstavuje žádné nebezpečí prozrazení. "
"Nevíš o žádném? " zeptal se Aro střízlivě.
Edward zavrčel, tichý rostoucí zvuk v jeho hrdle.
Caiovy zatažené rudé oči zjasněli.
Renata se starostlivě naklonila k pánovi.
A Garrett uvolnil Kate udělajíc krok vpřed opomíjejíc Katinu ruku, když se tentokrát snažila zachytit ona jeho.
Siobhan pomalu odpověděla: "Myslím, že vám nerozumím."
Aro se lehce odsunul, nenuceně, ale směrem ke zvyšku své gardy. Renata, Felix, a Demetri byli blíž než jeho stín.
"Nebyl porušen žádný zákon," řekl Aro usmiřujícím hlasem, ale každý z nás mohl slyšet, že výhrady se blíží. Bojovala jsem zase se vztekem, který se snažil vymoci si cestu mým krkem vrčela jsem vzdorem. Vymrštila jsem prchlivost do svého štítu, zahušťujíc ho, aby se ujistila že jsou všichni chráněni.
"Žádný porušený zákon," opakoval Aro. "Nicméně, skutečně neexistuje nebezpečí? Ne " zlehka potřásl hlavou. "To je jiná otázka."
Jedinou odpovědí bylo ztuhnutí již tak napjatých nervú, a Maggie, na okraji naší skupiny bojovníků, třepetající hlavou pomalým hněvem.
Aro přemýšlivě vykročil, vypadajíc jako kdyby raději než se dotkl nohou země. Všimla jsem si že každý kousek ho nesl blíže pod ochranu jeho strážců.
"Ona je unikátní ... naprosto, nemožně unikátní. Jakým mrháním by bylo zničit něco tak nádherné. Zvláště, když jsme se mohli dozvědět tolik. . . " Povzdechl, jako by nebyl ochoten pokračovat. "Ale je tu nebezpečí, nebezpečí, které jednoduše nelze ignorovat."
Nikdo mu neodpověděl. Bylo mrtvé ticho jak pokračoval v monologu, který zněl jako kdyby ho vedl sám k sobě.

"Jak ironické je, že jak lidi postupovali, jak jejich víra v oblast vědy rostla a získavala kontrolu nad jejich světem, tím více nás to od objevú oslobozovalo. Přesto, jak jsme ztráceli stále více zábran, při jejich nevíře v nadpřirozeno, stali se dostatečně silní svými technologiemi, že pokud by chtěli, ve skutečnosti by mohli pro nás představovat hrozbu, dokonce i zničit některé z nás.
"Tisíce a tisíce let, bylo naše tajemství spíše otázkou pohodlí, snadnosti, než skutečné bezpečnosti. Toto poslední syrové, rozhněvané století, zrodilo zbraně s takovou mocí že

ohrožují i nesmrtelné. Nyní naše postavení jako pouhého mýtu, nás ve skutečnosti chrání před těmito slabými tvory, které lovíme.
"Toto úžasné dítě"-zpustil ruku dlaní dolů, jako kdyby jí chtěl spočinout na Renesmee, i když byl čtyřicet yardú od ní, znovu téměř u formací Volturiú - "pokud bychom mohli spoznat její potenciál-vím s naprostou jistotou, že by měla navždy zůstat zahalenádo temnoty která chrání nás. Ale nevíme nic o tom co se z ním stane! Její vlastní rodiče jsou sužováni obavami o její budoucnost. Nemůžeme vědět, co z ní vyroste. " Odmlčel se, hledíc nejprve na naše svědky, pak, záměrně, na své vlastní. Jeho hlas napodobňoval dobrý tón jenž roztrhla jeho slova.
Stále hledíc na vlastní svědky, promluvil znovu. "Jenom známé je bezpečné. Pouze známé je snesitelné, Neznámé je ... zranitelnost. "
Caiuv úsměv se zle rozšířil.
"Přeháníš, Aro," řekl Carlisle drsným hlasem.
"Klid, příteli." Aro se usmíval, jeho tvář vlídnější, jeho hlas jemnější, než kdy předtím. "Neukvapujme se. Podívejme se na to ze všech stran. "
"Mohu nabídnout stranu, kterou je třeba zvážit?" Garrett požádal vyšším tónem, přičemž udělal krok vpřed.
"Nomáde", řekl Aro přikyvujíc na souhlas.
Garrettova tvář se vyhladila. Jeho oči se zaměřili na schovanou masu na konci louky, a promluvil přímo k svědkům Volturiů.
"Přišel jsem na žádost Carlisla, jako ostatní, abych svědčil," řekl. "To jistě již není nutné, s ohledem na dítě. Všichni jsme viděli, čím je.
"Já zůstal abych dosvědčil něco jiného. Vy. "Píchl prstem směrem k ostražitým upírúm. "Dva z vás jsem znal-Makenna, Charles-a vidím tady mnohé z vás, kteří putují, toulají se stejně jako já. Nezpovídáte se nikomu. Zamyslete se pečlivě nad tím, co vám teď řeknu.
"Tito Staří dnes nepřišli kvůli spravedlnosti jak vám řekli. Máme podezření, které teď bylo prokázáno. Přišli, uvědeni v omyl, avšak s platnou výmluvou pro svoji akci. Witness nyní jako křehký, které hledají výmluvy, aby pokračovali ve své misi pravda. Jste svědky toho, jak se snaží najít důvody pro jejich skutečný záměr-zničit tuto rodinu tady. "Ukázal směrem ke Carlislovi a Tanye.
"Přišli vymazat to, co vnímají jako konkurenci. Možná, stejně jako já, se díváte na tento klan se zlatýma očima a divíte se. Je těžké pochopit je, to je pravda. Ale Staří se podívali a uviděli něco jiného než jejich podivnou volbu. Uviděli moc.
"Mohu dosvědčit pouta v této rodině-říkám rodina ne klan. Tito podivní zlatoocí, popírají svou vlastní přirozenost. Ale nenalezli na oplátku něco co stojí za víc, možná, než pouhé ukojení touhy? Já jsem udělal malou studii počas času který jsem zde strávil, a zdá se mi, že podstatou těchto intenzivních rodinných vazeb- které jim to vůbec umožňují-je mírumilovný charakter tohoto života v oběti. Neexistuje zde žádná agrese, jakou sme všichni viděli u velkých jižních klanú, které rostly, a mizeli tak rychle, v jejich volně žijících panstvích. Neexistuje zde žádná touha po nadvládě. A Aro to ví lépe než já. "

Dívala jsem se na Arovu tvář když ho Garrettova slova odsoudila, napjatě čekajíc na nějakou reakci. Ale Arova tvář byla pouze zdvořile potěšená, jako by čekal kým si rozhněvané dítě si uvědomit, že nikdo nevěnuje pozornost jeho teatrálnosti.

"Carlisle nás všechny ujistil, než nám řekl, co se blíží, že nás sem nezavolal bojovat. Tito svědkové "-Garrett ukázal na Siobhan a Liama-" souhlasili, že předloží důkazy a svou přítomností zpomalí postup Volturiú tak, aby Carlisle dostal šanci, předvést svůj případ.
"Ale někteří z nás se divili "-jeho oči blýskli na Eleazarovu tvář-", pokud má Carlisle pravdu na své straně stačilo by to, aby zastavil takzvanou spravedlnost? Jsou zde Volturiovi k ochraně bezpečnosti našich tajemství, nebo aby chránili své vlastní zájmy? Přišli aby zničili nelegální stvoření, nebo způsob života? Může je uspokojit, když se nebezpečí ukáže být jen nedorozuměním? Nebo budou tlačit na výsledek, aniž by měli spravedlivou omluvu?
"Máme odpovědi na všechny tyto otázky. Slyšeli jsme to v Arových lžích-máme jednu s darem který s jistotou rozezná takové věci-a vidíme to nyní v Caiově nedočkavém úsměvu. Jejich garda je jen nesmyslná zbraň, nástroj, kterým jejich velitelé slídí po nadvládě.
"Takže teď je tady více otázek, otázek, které musíte zodpovědět vy. Kdo vám vládne, nomádi? Zodpovídáte se někomu kromě sebe sama? Jste volní aby jste si zvolili cestu, nebo budou Volturiovi rozhodovat, jak budete žít?
"Přišel jsem svědčit. Zústal jsem bojovat. Volturiovy nezajímá nic než smrt dítěte. Budou usilovat o smrt naší svobodné vůle. "
Pak se obrátil tváří v tvář Starým. "Tak pojďte, říkám já! Nechci již slyšet žádné další lživé zdvúvodnění. Buďte upřímní ve svých motivech, jak my budeme upřímní ve svých. Budeme bránit svou svobodu. Zaútočte nebo ne. Zvolte si si nyní, a nechť tito svědci vidí o co tady skutečně jde. "

Ještě jednou se podíval na svědky Volturiú, jeho oči zkoušeli každou tvář. Moc jeho slov byla patrna v jejich výrazu. "Můžete se zvážit jestli se k nám připojíte. Pokud si myslíte, že vás Volturiovi nechají žít aby jste mohli vyprávět tento příběh, mýlíte se. Můžeme být všichni zničeni "- pokrčil rameny," ale pak znovu, možná ne. Možná, že jsme na vyšší úrovni, než jakou znají oni. Snad Volturiovi konečně dostanou svůj zápas. Slibuji vám toto, i když-pokud padneme my, vy taky. "
Na závěr svého horoucího projevu ukročil zpátky ku Kate a pak se posunul vpřed - napůl přikrčen, připraven k útoku.
Aro se usmál. "Moc hezká řeč, můj revoluční příteli."
Garrett zůstal nakročen k útoku. "Revoluční"? zavrčel. "Proti komu rozdmýchávám revoluci, mohu-li se zeptat? Jsi můj král? Mám ti taky říkat pane, jako tvá podlézavá stráž? "
"Klid, Garrette," řekl shovívavě Aro."chtěl jsem se jenom zmínit o době tvého zrození. Stále vlastenec, vidím. "
Garrett hleděl zuřivě zpět.
"Nechte nás zeptat se našich svědků," navrhl Aro. "Nechte nás vyslyšet jejich myšlenky, než se rozhodnem. Řekněte nám, přátelé "-obrátil se nedbale zády k nám, pohybujíc se na několik yardů směrem k jeho mase nervózních pozorovatelú postávajících nyní blíže k okraji lesa-" Co si myslíte o tomhle všem? Mohu Vás ujistit, že dítě není to, čeho jsme se obávali. Máme riskovat a nechat dítě žít? Máme vystavit náš svět v ohrožení, aby se zachovala jejich rodina neporušená? Nebo má svědomitý Garrett pravdu? Přidáte se k nim v boji proti našemu náhlému hledání nadvlády"?
Svědci čelili jeho upřenému pohledu s opatrnými tvářemi. Jedna malá černovlasá žena se krátce podívala na plavého muže po svém boku.
"Jsou toto naše jediné možnosti?" Zeptala se náhle, dívajíc se zpátky na Ara. "Souhlasit s vámi, nebo bojovat proti vám?"

"Samozřejmě, že ne, nejvíce okouzlující Makenno," řekl Aro, předstírajíc zděšení, že někdo mohl přijít k takovému závěru. "Můžete v klidu odejít, samozřejmě, jako to udělal Amun, i když nesouhlasíte s rozhodnutím rady."
Makenna se znovu podívala na druhovu tvář, a on přikývl.
"Nepřišli jsme sem bojovat." Odmlčela se, vydechla a pak řekl: "Přišli jsme sem svědčit. A naše svědectví je, že tato rodina je nevinná. Vše co řekl Garrett je pravda. "
"Aha," řekl smutně Aro. "Lituji, že nás vidíte tímto způsobem. Ale taková už je povaha naší práce. "
"To není to, co vidím, ale to, co cítím," promluvil Makennin blonďatý druh vysokým, nervózním hlasem. On pohlédl na Garretta. "Garrett řekl že mají způsoby, jak rozeznat lež. Já taky vím rozeznám kdy slyším pravdu, a kdy ne. "S děsem v očích se pohnul blíže k družce, čekajíc na Arovu reakci.
"Neboj se nás, příteli Charlesi. Nepochybuji o tom, že skutečně věříš tomu co vlastenec říká, "Aro se lehce uchechtl, a Charles přihmouřil oči.
"To je naše svědectví," řekla Makenna. "Nyní odcházíme."
Ona a Charles pomalu couvali, neotočili se kým nezmizeli z dohledu mez stromy. Jeden další cizinec začal ustupovat stejnou cestou, pak další tři se vrhli za ním.
Hodnotila jsem třicet sedm upírú, co zůstalo. Nkolik z nich se jevilo příliš zmateně aby učinili rozhodnutí. Ale většina z nich si až příliš byla vědoma toho, jaký směr nabrala tato konfrontace. Tušila jsem, že se vzdali náskoku, protože věděli, kdo by po nic šel.
Já si byla jistý, Aro viděl totéž co já. Odvrátil se, odcházejíc zpět ke své stráži odměřeným krokem. Zastavil se před nimi a řekl jim jasným hlasem.
"Je jich víc, mí nejdražší," řekl. "Nemůžeme očekávat žádnou vnější pomoc. Měli bychom opustit tuto otázku nerozhodnutou, aby jsme zachránili sami sebe? "
"Ne, mistře," zašeptali unisono.
"Stojí ochrana našeho světa za možnou ztráta některých z nás?"
"Ano," vydechli. "My se nebojíme."
Aro se usmál a obrátil se ke svým černým společníkům.
"Bratři," řekl zasmušile Aro, "je tady mnoho ke zvážení."
"Poraďme se," řekl netrpělivě Caius.
"Poraďme se," opakoval Marcus lhostejným tónem.
Aro opět obrátil zády k nám čelem k ostatním Starým. Spojili ruce, aby vytvořily černý trojúhelník.
Jakmile se Arova pozornost rozptýlila v tiché poradě, další dva z jejích svědků tiše zmizeli v lese. Doufala jsem, pro jejich dobro, že byli rychlí.
To je ono. Pečlivě jsem Renesmee uvolnila ruce od krku.
"Pamatuješ si, co jsem ti říkala?"
Slzy se vynořili v jejích očích, ale přikývla. "Miluju tě," zašeptala.
Edward nás pozoroval, topasové očí rozšířené. Jakob na nás zíral z rohu velkýma tmavýma očima.
"Já tebe taky," řekla jsem, a pak jsem se dotkla jejího medailónku. "Více než můj vlastní život." Políbila jsem jí čelo.
Jakob těžce zakňoural.
Natáhla jsem se na špičky a zašeptala mu do ucha. "Počkej, dokud nebudou zcela rozptýlení, pak s ní uteč. Jděte co nejdál od tohto místa jak jen to půjde. Když se dostanete jak nejdál to půjde pěšky, ona má to co vás dostane do vzduchu."

Edwardova a Jakobova tvář byly téměř identické masky hrůzy, a to navzdory skutečnosti, že jeden z nich byl zvíře.
Renesmee se natáhla k Edwardovi, a on si ji vzal do náručí. Navzájem se pevně objali.
"To je to, co jsi přede mnou tajila?" zašeptal ponad její hlavu.
"Před Arem," vydechla jsem.
"Alice?"
Přikývla jsem.
Jeho tvář se zkroutila pochopením a bolestí. Byl tohle ten výraz, který jsem měla ve tváři když jsem si spojila Alicina vodítka?

Jakob tiše vrčel, tiché skřípění, nepřerušované téměř jako předení. Kožich měl naježený a jeho zuby obnažené.
Edward políbil Renesmee na čelo a obě její líce, pak ji zvedl Jakobovi na ramena. Míchala se mu nepokojně na zádech, snažíc se najít si místo s hrstí plnou jeho kůže, a sama snadno zapadla do hlubiny mezi jeho mohutné lopatky.
Jakob se obrátil ke mě, jeho výmluvné oči plné trápení, hřímající vrčení stále rostlo v jeho hrudi.
"Jsi jediný, komu v tomto múžem věřit," zamumlala jsem k němu. "Pokud bys ji tak moc nemiloval, nikdy bys to nesnesl. Já vím, že ji dokážeš ochránit, Jakobe. "
On znovu zakňoural, a sklonilhlavu, aby mi ji položil na rameno.
"Já vím," zašeptala jsem. "Já tebe taky, Jaku. Vždy budeš múj nejlepší přítel. "
A slza velikosti baseballového míčku se převalila pod jeho oko.
Edward sklonil hlavu proti stejnému rameni kam vysadil Renesmee. "Sbohem, Jakobe, můj bratře ... můj synu."
Ostatní nevěnovali pozornost scéně loučení. Jejich oči byly zaměřené na tichý černý trojúhelník, ale mohla jsem říct, že poslouchali.
"Není tedy žádná naděje?" zašeptal Carlisle. V jeho hlase nebyl strach. Stačí odhodlání a souhlas.
"Absolutní naděje," zamumlala jsem zpět. Mohla by to být pravda, řekla jsem si sama pro sebe. "Já znám jenom svúj vlastní osud."
Edward vzal mou ruku. On věděl, že se jej to týká. Když jsem řekla můj osud, nebylo pochyb o tom, že jsem myslela nás dva. Byli jsme dvě poloviny celku.
Esmein dech chrčel za mnou. Šla kolem nás dotýkajíc se našich tváří jak nás míjela, došla ke Carlislovi a chytila ho za ruku.
Najednou jsme byli obklopeni šeptanými sbohem a miluji tě.
"Pokud to přežijem," šeptal Garrett Kate, "Púјdu za tebou kamkoliv, ženská."
"Teď mi to řekne," zamumlala.
Rosalie a Emmett se rychle, ale vášnivě políbili.
Tia něžně pohladila Benjaminovu tvář. Pousmál se vesele zpět, chytnouc ji za ruku a přiložíc si ji ke tváři.
Neviděla jsem všechny projevy lásky a bolesti. Byla jsem rozptýlena náhlým třepetáním tlaku zvenčí proti mému štítu. Nemohla jsem říct, odkud to přišlo, ale měla jsem pocit, jako by to byla zaměřeno na okraj naší skupiny, na Siobhan a Liam zvlášť. Nátlak neudělal škody a pak zmizel.

V němé tiché formaci radících se Starších nedošlo k žádné změně. Ale možná to byl nějaký signál který jsem promeškala.
"Připravte se," zašeptala jsem ostatním. "Začíná to."

38.Síla

"Chelsea se snaží prolomit naše vazby," zašeptal Edward. "Ale nemůže je najít. Necítí nás zde. . . . "Jeho oči střihli ke mně. "To děláš ty?"
Ponuře jsem se na něj usmála. "To vše dělám já."
Edward se náhle ode mne odtáhl, ruce natáhl ke Carlislovi. Současně jsem ucítila mnohem silnější rýpnutí do štítu, v místech kde starostlivě ovíjel Carlislovo světlo. Nebylo to bolestivé, ale nebylo to ani příjemné.
"Carlisle? Jsi v pořádku? "zalapal Edward zběsile po dechu.
"Ano. Proč? "
"Jane," odpověděl Edward.
V okamžiku, kdy vyslovil její jméno, tucet mířených útoků v sekundě
praštilo, po celém elastickém štítu, jejichž cílem bylo dvanáct různých světlých bodů. Napjala jsem se a ujistila, že štít je nepoškozený. Nevypadalo to, že Jane bude schopna ho prorazit. Pohlédla jsem rychle kolem, všichni v pohodě.
"Neuvěřitelné," Řekl Edward.
"Proč nepočkají na rozhodnutí?" zasyčela Tanya.
"Běžný postup," odpověděl Edward prudce. " obvykle znehybní ty co jsou souzeni, aby nemohli uniknout."
Podívala jsem se křížem na Jane, která zírala na naši skupinu se zuřivou nevírou. Byla jsem si docela jistá, že kromě mě nikdy neviděla nikoho kdo by ustál její žhavý útok.
Pravděpodobně to nebylo velmi zralé. Ale vypočítala jsem si, že Arovi by trvalo přibližně kolem půl vteřiny kým by uhodl-pokud tomu ještě tak nebylo- že můj štít byl mnohem silnější než Edward věděl;
stejně jsem již měla velký cíl na čele a opravdu nemělo smysl zachovávat utajení o rozsahu toho co dovedu. Tak jsem se zašklebila obrovským, samolibým úsměvem přímo na Jane.
Přimhouřila oči a pocítila jsem další bodnutí tlaku, tentokrát směrovaného přímo na mne.
Roztáhla jsem rty víc, ukazujíc zuby.

Jane vypustila jeden vysoký rozzlobený výkřik. Každý poskočil, i disciplinovaní strážci. Všichni kromě Starých, kteří jenom vzhlédli od své porady. Její dvojče ji chňaplo za ruku jak se přikrčila ke skoku.
Rumuni začali bublat temným očekáváním.
"Říkal jsem ti, že tohle byl náš čas," řekl Vladimír Stefanovi.
"Jen se podívej do čarodějčiny tváře," Stefan se radostně zasmál.
Alec poplácal sestra konejšivě po paži, a pak ji vzal pod rameno. Otočil se k nám tváří dokonale hladkou, zcela andělskou.
Čekala jsem na nějaký tlak, nějaké znamení jeho útoku, ale necítila jsem nic. Pokračoval v civění našim směrem, jeho hezký obličej vyrovnaný. Útočil? Snažil se dostat přes můj štít? Byla jsem jediná, kdo ho mohl ještě vidět? Sevřela jsem Edwardovi ruku.
"Jsi v pořádku?" zeptala jsem se přidušeně.
"Ano," zašeptal.
"Alec to zkouší?"
Edward přikývl. "Jeho dar je pomalejší, než Janin. Plíží se. Dotkne se nás za pár sekund. "

Teď když jsem věděla po čem se dívat jsem ho již viděla.
Zvláštní čistá mlha, se vynořila přes sníh, proti bílé téměř neviditelná. Připomnělo mi to fatamorgánu-mírné zkroucení pohledu a náznak lesku. Vytlačila jsem můj štít přes Carlisla a zbytek přední linie, ve strachu mít plazivý opar příliš blízko, když to udeřilo. Co když se vkradl přímo skrz moji nehmotnou ochranu? Neměli bychom utíkat?

A tiché hřímání mumlalo při zemi pod našima nohama, a poryv větru rozfoukal sníh do náhlé plískanice mezi naší pozicí a Volturiovými. Benjamin musel vidět plíživou hrozbu taky, a nyní se snažil rozfoukat mlhu daleko od nás. Ve sněhu bylo snadné zjistit, kde uhodil vítr, mlha ale nereagovala žádným způsobem. Bylo to jako pokoušet se neškodně odfouknout stín, stín byl imunní.
Trojúhelníkové formace Starých se konečně rozpadla, když se s drásajícím povzdechem, rozevřela hluboká, úzká klikatá puklina napříč celou mýtinou. Země se na moment otřásala pod mýma nohama. Sněhový závěj se propadl do díry, ale mlha přeskočila přímo skrz, nedotčená gravitací, jak to bylo s větrem.
Aro a Caius sledovali otevření země s rozšířenýma očima. Marcus vypadal ve stejném směru bez emocí.
Nemluvili, ale taky čekali kým se mlha přiblíží k nám. Vítr zaječel hlasitěji, ale nezměnil její směr. Nyní se usmívala Jane.
A pak mlha narazila do zdi.

Pocítila jsem její chuť hned, jakmile se dotkla mého štítu-měla hustou, sladkou, nasládlou příchuť. Nejasně mi to připomnělo znecitlivění jazyku Novocainem.
Mlha se stočila směrem nahoru, hledajíc průlom, oslabení. Nenalezla žádné. Prsty hledajícího oparu se stočili směrem nahoru a kolem, ve snaze najít cestu, a v tomto procesu ilustrujíc udivující velikost ochranného obrazce.
Slyšela jsem prudké výdechy z obou stran Benjaminovy rokle.
"Výborně, Bello!" povzbuzoval Benjamin tichým hlasem.
Můj úsměv se vrátil.

Viděla jsem Aleca přimhouřit oči, s prvními pochybnostmi ve tváři, když jeho mlha neškodně kroužila kolem okraje mého štítu.
A pak jsem věděla, že bych to mohla být já. Je zřejmé, že budu prioritou číslo jedna- první, kdo zemře, ale kým vydržím, byli jsme Volturiům rovnocennými soupeři. Stále jsme měli Benjamina a Zafrinu; oni neměli nadpřirozenou pomoc vůbec. Kým vydržím.
"Budu se muset soustředit," šeptala jsem Edwardovi. "Když dojde k těsnému boji, bude těžší udržet štít kolem správných lidí."
"Budu je držet mimo vás."
"Ne. Musíte dostat Demetriho. Zafrina udrží. "
Zafrina slavnostně přikývla. "Žádný z nich se téhle mladé nedotkne," slíbila Edwardovi.
"Chtěla bych jít po Jane a Alecovi sama, ale můžu udělat více zde."
"Jane je moje," zasyčela Kate. " potřebuje ochutnat svoji vlastní medicínu."
"A Alec mi dluží mnoho lidských životů, ale já se spokojím s jeho" zavrčel Vladimir z druhé strany. "Je můj."
"Chci jen Caie," řekla Tanya vyrovnaně.
Ostatní začali soupeřit o rozdělení, ale byli rychle přerušeni.
Aro, klidně hledíc na Alecovu neúčinnou mlhu, konečně promluvil.
"Než budeme hlasovat," začal.
Potřásla jsem
zlostně hlavou. Byla jsem unavená z této šarády. Krvežíznivost ve mně znovu vzplála, a já litovala, že budu ostatním více platná stojící v klidu. Chtěla jsem bojovat.
"Dovolte mi připomenout vám," Aro pokračoval, "a to bez ohledu na rozhodnutí Rady, tady nemusí dojít k žádnému násilí."
Edward zavrčel temným smíchem.
Aro na něj smutně zíral. "Bude politováníhodným mrháním ztratit kteréhokoli z vás. Ale tebe a tvoji novorozenou družku především, mladý Edwarde. Volturiovi by mnohé z vás rádi přivítali do svých řad. Bella, Benjamin, Zafrina, Kate. Je před vámi mnoho možností. Zvažte je. "

Chelsea ve snaze rozkolísat nás nemohoucně zatřepetala proti mému štítu. Aro jen metal pohledem po našich tvrdých očích, hledajíc náznak zaváhání. Z jeho výrazu, nenalezl žádné.
Věděla jsem, že byl zoufalý, aby udržel Edwarda a mně a uvěznil nás tak, jak doufal, aby zotročil Alici. Ale tento
boj byl příliš velký. Nevyhraje když budu žít. Byla jsem vášnivě ráda, že jsem tak silná, že jsem mu nedala možnost nezabít mně.
"Tedy hlasujme," řekl s očividnou nechutí.
Caius promluvil s dychtivým spěchem. "Dítě je velká neznámá. Neexistuje žádný důvod povolit existenci takového rizika. Musí být zničeno, spolu se všemi, kteří je chrání." pousmál se v očekávání.
Bojoval jsem s výkřikem vzdoru v odpovědi na jeho krutý úšklebek.
Marcus pozvedl své
necitelné oči, zdánlivě dívajíc se skrze nás, jak hlasoval.
"Já nevidím žádné bezprostřední nebezpečí. Dítě je pro teď dostatečně bezpečné. Vždy to můžeme později přehodnotit. Odejděme v pokoji."Jeho hlas byl dokonce šeptavější než jeho měkoučké povzdechnutí jeho bratra

Žádný člen gardy neuvolnil svou pozici při jeho nesouhlasných slovech. Caius je předjímající škleb se nezmenšil. Bylo to jako kdyby Marcus nepromluvil vůbec.
"musíme hlasovat, jak se zdá," uvažoval Aro.
Náhle Edward ztuhl po mém boku. "Ano!" zasyčel.
Riskovala jsem pohled na něj. Jeho obličej zářil výrazem triumfu, který jsem nedokázala pochopit- byl to výraz který mohl mít anděl zkázy, zatímco by pálil svět. Krásný a děsivý.
Garda reagovala tichým mumláním.
"Aro?" zavolal Edward, téměř křičel, nepokryté vítězství v jeho hlase.
Aro na sekundu zaváhal, opatrně hodnotíc tuto novou náladu, než mu odpověděl. "Ano, Edwarde? Máš něco dalšího ...? "
"Možná," řekl Edward příjemně, ovládajíc své nevysvětlitelné vzrušení. "Za prvé, pokud bych mohl objasnit jeden bod?"
"Jistě," řekl Aro, pozvedl obočí, v jeho tónu nebylo nic než zdvořilý zájem. Stiskla jsem zuby, Aro nebyl nikdy nebezpečnější, než když byl milostivý.
"Nebezpečí které vám hrozí od mojí dcery pramení výhradně z naší neschopnosti odhadnout, jak se bude vyvíjet? To je jádro věci? "
"Ano, příteli Edwarde," souhlasil Aro. "Pokud bychom mohli být pozitivní ... být si jisti, že jak bude růst, bude moci zůstat ukrytá před lidským světem-neohrozí bezpečnost našeho utajení. . . "odmlčel se, krčíc rameny.
"Takže, pokud by byl nějaký způsob jak si být jisti," navrhl Edward, "přesně tím, co se stane ... pak by nebylo nutné se radit vůbec?"
"Kdyby byl nějaký způsob, jak si být naprosto jisti," Aro souhlasil, jeho měkoučký pronikavý hlas byl něco hlasitější. Nevěděl, kam Edward směřuje. Ani já ne. "Pak, ano, nebylo by co prodiskutovávat."
"A budeme sdílet mír, zase jednou jako dobří přátelé?" zeptal se Edward s náznakem ironie.
Ještě hlasitěji. "Pochopitelně, můj mladý příteli. Nic by mě netěšilo víc. "
Edward se radostně pochechtával. "Tak mám co nabídnout."
Aro přimhouřil oči. "Ona je naprosto unikátní. Její budoucnost může být pouze tušena. "
"Není naprosto unikátní," nesouhlasil Edward. "Vzácná, to určitě, ale není jediná svého druhu."
Bojovala jsem se šokem, náhlé pružení naděje na život, až hrozilo že mě vyruší. Neduživá mlha stále kroužila kolem okraje mého štítu. A jak jsem bojovala o soustředění, znovu jsem cítila ostrý, bodavý tlak proti mé ochraně.
"Aro požádal bys Jane aby přestala útočit na moji ženu?" požádal Edward zdvořile. "Pořád probíráme důkazy."
Aro pozvedl jednu ruku. "Klid, mí drazí. Nechte nás vyslyšet ho. "
Tlak zmizel. Jane na mě vycenila zuby, já si nemohla pomoct abych se nekřenila zpět na ni.
"Proč se k nám nepřipojíte, Alice?" zavolal Edward hlasitě.
"Alice," zašeptal Esme v šoku.
Alice!
Alice, Alice, Alice!
"Alice!" "Alice!" Jiné hlasy mumlali kolem mě.
"Alice", vydechl Aro.
Rostla ve mne úleva a násilná radost. Celou svoji vůlí jsem držela šít tam kde byl. Alecova mlha stále zkoušela, hledajíc slabinu-Jane by viděla, kdybych měla díry..
A pak jsem slyšela jak běží přes les, letíc, zkracujíc vzdálenost tak rychle jak jen to šlo.
Obě strany byly nehybné v očekávání. Svědkové Volturiů se mračili v čerstvém zmatku.

Pak Alice vtančila z jihozápadu na mýtinu, a cítila jsem se jak mě blaženost z toho že opět vidím její tvář může srazit na kolena. Jasper byl pouze několik palců za ní, jeho ostrý zrak nelítostný. Hned za nimi běželi tři cizinci; první byla vysoká, svalnatá žena s volně vlajícími tmavými vlasy-zjevně Kachiri. Měla stejné protáhlé končetiny a vlastnosti jako ostatní Amazonky, v jejím případě ještě výraznější.
Další byla malá olivová upírka s cop dlouhými černými vlasy v copu poskakujícím na zádech. Její hluboké rudé oči poletovali nervózně kolem konfrontace před ní.
A poslední byl mladý muž ... neběžel tak docela rychle, ani tak plynule. Jeho kůže měla nemožně bohatý odstín tmavě hnědé. Jeho ostražité oči obsáhli celé shromáždění, a měli barvu teplého týkového dřeva. Jeho vlasy byly černé a taky spletené, stejně jako ženské, i když ne tak dlouhé. Byl krásný.
Jak se k nám blížil, sledujícím zástupem proběhla nová vlna zvuků-zvuk dalšího srdečního tepu, zrychleného vypětím.
Alice lehce přeskočila přes hrany pohlcující mlhy dorážející na můj štít a vlníc se došla k Edwardovi. Natáhla jsem k ní ruku, Edward, Esme a Carlisle taky. Nebyl čas na žádné další vítání. Jasper a ostatní ji následovali přes ochranný štít.
Všichni členové gardy sledovali, se spekulací v očích, jak ti co právě přišli bez potíží překročili neviditelnou hranici. Ten zavalitý, Felix a další jemu podobní zaměřili náhle nadějný pohled na mě. Nebyli si jisti, co můj štít odrazí, ale bylo jasné, že by neměl zastavit fyzický útok. Jakmile Aro vydá rozkaz, udeří bleskově a já budu jediným objektem. Přemýšlela jsem, kolik z nich Zafrina dokáže oslepit a o kolik je to zpomalí. Dost dlouho na to, aby z rovnice Kate a Vladimir odstranili Jane a Aleca? To bylo vše, na co jsem se mohla ptát.
Edward, navzdory jeho pohlcení tahem který vedl, byl zuřivě napjatý v reakci na jejich myšlenky. Ovládl se a promluvil k Arovi znovu.
"Po čas těchto posledních týdnů Alice hledala své vlastní svědky," řekl Starému. "A nevrátila se s prázdnýma rukama. Alice, proč nepřivedeš svědky, které jsi přivedla? "
Caius zaprskal. "Čas pro svědky uplynul! Oznam svoji volbu, Aro! "
Aro pozvedl jeden prst aby utišil bratra, jeho oči přilepené k Alicině tváři.
Alice postoupila kupředu lehce uvedla cizince. "Tohle je Huilen a její synovec, Nahuel."
Slyšet její hlas ... Bylo to jako by nikdy neodešla.
Caiovy oči se zúžili když Alice pojmenovala vztah mezi příchozími. Svědkové Volturiů zasyčeli mezi sebou. Upíří svět se měnil a všichni to cítili.
"Mluv, Huilen," přikázal Aro. "Podej nám svědectví kvůli kterému jsi přišla."
Mírná žena se nervózně podívala po Alici. Alice povzbudivě přikývla, a Kachiri položila dlouhou ruku na rameno malé upírky.
"Jsem Huilen," oznámila žena jasně, ale zvláštně zabarvenou angličtinou. Jak pokračovala, bylo zřejmé, že se
připravovala na vyprávění tohoto příběhu, procvičovala si to. plynulo to jako dobře známá dětská říkanka. "Před stoletím a půl jsem žila s mými lidmi, z kmene Mapuche. Moje sestra byla Pire. Naši rodiče ji pojmenovali po sněhu v horách podle barvy její kůže. A byla velmi krásná-příliš krásná. Přišla potají jednoho dne ke mně a řekla mi o andělu, který ji našel v lese, a který ji v noci navštívil. Varovala jsem ji. "Huilen potřásla smutně hlavou. "Jako kdyby jí modřiny na kůži nebyli dostatečným varováním. Věděla jsem, že to byl Libishomen z našich legend, ale ona neposlouchala. Byla očarovaná.
"Když si byla jistá, řekla mi že uvnitř ní roste dítě jejího temného anděla. Nepokoušela jsem se jí rozmluvit plán jejího útěku-Věděla jsem, že dokonce i náš otec a matka by se shodli v tom, že dítě musí být zničeno, Pire s ním. Šla jsem s ní do nejhlubší části lesa. Hledala svého

temného anděla, ale nenašla ho. Pečovala jsem o ni, lovila jsem pro ni, když jí selhaly síly. Jedla surová zvířata, pila jejich krev. Nepotřebovala jsem potvrdit, co nosí ve svém lůně. Doufala jsem, že ji zachráním život předtím, než zabiju monstrum.
Ale ona milovala své dítě uvnitř. Když zesilněl a polámal jí žebra, pojmenovala ho Nahuel, po pralesní kočce-a stále ho milovala.
"Nemohla jsem ji zachránit. Dítě ji roztrhalo jak se prodíralo na svět, umřela rychle, žebrajíc, po tom všem, abych pečovala o jejího Nahuela. Bylo to přání umírající-a já souhlasil.
"Pak mě kousnul, když jsem se snažila ho z ní vytáhnout. Odplazila jsem se dál do džungle, abych tam zemřela. Nedostal jsem se daleko-bolest byla příliš velká. Ale on mě našel, novorozené dítě prolezlo podrostem ke mě a čekalo na mě. Když bolest ustala, spal, stočený ke mně.
"Starala jsem se o něj, dokud nebyl schopen lovit sám. Lovili jsme ve vesnicích kolem našich lesů, zůstávajíc u sebe. Nikdy jsme nebyli takhle daleko od našeho domova, ale Nahuel chtěl vidět to dítě tady. "
Huilen sklonila hlavu, když skončila a posunula se zpátky, částečně se ukrývajíc za Kachiri.
Arovy rty byly stažené. Zíral na mladíka s tmavou kůží.
"Nahueli, tobě je sto padesát let?" vyslýchal ho.
"Plus, mínus desetiletí," odpověděl jasně, krásně teplým hlasem. Jeho přízvuk byl sotva znatelný. "Neusledovali jsme to."
"A v jakém věku si dosáhl dospělosti?"
"Sedm let po mém narození, více nebo méně, jsem byl plně dorostlý."
"Od té doby ses nezměnil?"
Nahuel pokrčil rameny. "Nic čeho bych si všiml."
Cítila jsem chvějivé otřesy Jakobova těla. Nechtěl jsem o tom teď přemýšlet. Chtěla bych počkat až nebezpečí bude minulostí a já se mohla soustředit.
"A tvá strava?" Aro přitlačil, zdánlivě zaujatý.
"Většinou krev, ale někdy taky lidské jídlo, dokáže přežít obojí. "
"Tys byl schopen stvořit nesmrtelnou?" Jak Aro ukázal na Huilen, jeho hlas náhle zintensivněl. Soustředila jsem se na svůj štít, možná hledal další záminku.
"Ano, ale ostatní nemůžou."
A šokovaný šelest proběhl přes všechny tři skupiny.
Arovo obočí vystřelilo. "Ostatní"?
"Mé sestry." Nahuel znovu pokrčil rameny.
Aro na chvíli divoce zíral než se mu tvář vyrovnala.
"Možná byste nám měl sdělit, zbytek svého příběhu, protože se zdá že je toho víc."
Nahuel se zamračil.
"Můj otec mě přišel hledat pár let po smrti mé matky." Jeho pohledná tvář se lehce zkřivila. "Byl rád, když mě našel." Nahuelův tón poukazoval na to že tento pocit nebyl vzájemný. "Měl dvě dcery, ale žádné syny. Očekával, že se k němu připojím stejně jako mé sestry.
"Byl překvapen že nejsem sám. Moje sestry nejsou jedovaté, ale jestli je to kvůli pohlaví nebo náhoda... kdo ví? Mojí rodinou již byla Huilen a já neměl zájem "-změnil téma "měnit věci. Čas od času ho vídám. Mám novou sestru, dospěla asi před deseti lety. "
"Tvůj otec se jmenuje?" zeptal se Caius přes sevřené zuby.
"Joham," odpověděl Nahuel. "On sám se domnívá, že je vědec. Myslí si, že vytváří novou super rasu." Nepokoušel se zastřít odpor ve svém hlasu.
Caius se podíval na mě. "Vaše dcera, je jedovatá?" zeptal se tvrdě.

"Ne," odpověděla jsem. Nahuel škubl hlavou při Arově otázce a jeho týkové oči se mi zavrtali do tváře.
Caius se podíval po Arovi pro potvrzení, ale Aro byl utopen ve svých vlastních myšlenkách. Našpulil rty a zíral na Carlisla, pak na Edward, a konečně se jeho oči opřeli o mně.
Caius zavrčel. "Postaráme se o anomálii tady, a pak na jihu," vyzval Aro.
Aro zíral do mých očí po dlouhou napjatou chvíli. Netušila jsem, co hledal, nebo co našel, ale poté, co se na mě zaměřil, se v jeho tváři něco změnilo, jen jemná změna v držení jeho úst a očí, a já věděla, že se rozhodnul.
"Bratře," řekl měkce Caiovi. "nezdá se že by tady bylo nebezpečí. Je to neobvyklý vývoj, ale já nevidím žádnou hrozbu. Toto poloviční upíří dítě je nám tolik podobné, zdá se. "
"Je to tvoje volba?" zeptal se Caius.
"Je."
Caius se zamračil. "A co Joham? Tento nesmrtelný který tak rád experimentuje? "
"Možná bychom měli s ním promluvit," souhlasil Aro.
"Zastavte Johama jestli chcete," řekl Nahuel nevýrazně. "Ale moje sestry nechte být. Jsou nevinné. "
Aro přikývl, se slavnostním výrazem. A pak se obrátil zpět na své stráže s teplým úsměvem.
"Mí drazí," zavolal. "Dnes nebudeme bojovat."
Garda unisono přikývla a vypjala se ve svých připravených pozicích. Mlha se rychle rozptýlila, ale já jsem nechávala svůj štít na místě. Možná to byl další trik.
Analyzovala jsem jejich výraz jak se Aro obrátil zpátky k nám. Jeho tvář byla stejně vlídná jako vždycky, ale na rozdíl od dřívějška, jsem měla pocit divné prázdnoty zející za fasádou. Jako kdyby jeho pletichářství skončilo. Caius byl jasně rozzlobený, ale jeho zuřivost se nyní obrátila dovnitř, ustoupil. Marcus vypadal ... znuděně, pro to neexistuje lepší výraz. Garda, byla klidná a zase disciplinovaná, zase mezi nima nebyli jednotlivci, jenom celek. Byli ve formaci, připraveni k odchodu. Svědci Volturiů byli stále ostražití, jeden po druhém odešli, rozptýlili se v lese. Jak se jejich počet zmenšoval, zbývající zrychlovali. Brzy byli všichni pryč.
Aro k nám napřáhl ruku téměř omluvně. Za ním, větší část stráže spolu s Caiem, Marcusem, a tichými, záhadnými ženami, již rychle odcházeli pryč, jejich formace znova precizní. Pouze tři, kteří vypadali jako osobní strážci váhali.
"Jsem tak rád, že jsme vše mohli vyřešit bez násilí," řekl sladce. "Můj příteli, Carlisle-jakým potěšením je mi moci tě znovu nazývat přítelem! Doufám, že nezůstali žádné zlé dojmy. Vím, že chápete přísnou zátěž kterou musíme nést na svých ramenou."
"Odejdi v klidu, Aro," řekl Carlisle strnule. "Nezapomeň, že tady stále ještě žijeme v anonymitě abychom se chránili a nedovol svým strážím lovit v této oblasti."
"Pochopitelně, Carlisle," ujistil ho Aro. "Mrzí mě že jsem vyvolal tvůj nesouhlas, můj drahý příteli. Možná, mi za čas odpustíš. "
"Možná, za čas, když se znova projevíš jako náš přítel."
Aro sklonil hlavu, obraz výčitek svědomí, a chvíli couval vzad než se otočil. V tichu jsme sledovali jak poslední čtyři Volturiovi zmizeli mezi stromy.
Bylo to velmi klidné. Mého štítu se nic nedotklo.
"Je to opravdu konec?" zašeptala jsem se Edward.
Jeho úsměv byl obrovský. "Ano. Už to vzdali. Podobně jako všichni surovci, pod vším tím vychloubáním jsou to zbabělci. "pochechtával se.
Alice se smála s ním. "Vážně, lidi. Už se nevrátí. Všichni se
můžete uvolnit. "
Další nával ticha.

"Do všeho zpráchnivělého štěstí," mumlal Stefan.
A pak to přišlo.
Vypuklo veselí. Ohlušující vytí naplnilo mýtinu. Maggie bušila Siobhan po zádech. Rosalie a Emmett se znovu líbali-déle a vřeleji než předtím. Benjamin a Tia byly jeden druhému v náručí, stejně jako Carmen a Eleazar. Esme držela Alici a Jaspera v těsném objetí. Carlisle srdečně děkoval Jihoamerickým nováčkům, kteří nás všechny zachránili. Kachiri stála velmi blízko Zafriny a Senny, jejich konečky prstů zpřažené. Garrett zvedl Kate ze zemně a houpal se s ní dokola v kruhu.
Stefan plival do sněhu. Vladimir skřípal zuby s kyselým výrazem.
A já se napůl vyšplhala obrovskému červenohnědému vlkovi na hřbet, abych ztrhla svoji dceru dolů a sevřela jí na své hrudi. V té samé sekundě byl Edward u nás a objímal nás.
"Nessie, Nessie, Nessie," broukala jsem.
Jakob se zasmál svým obřím chrchlavým smíchem a strkal mi nosem zezadu do hlavy.
"Zmlkni," zamumlala jsem.
"Zůstanu s vámi?" dožadovala se Nessie.
"Navždy," Slíbila jsem jí.
Měli jsme věčnost. A Nessie bude v pořádku a zdravá a silná. Podobně jako v pololidský Nahuel ve sto padesáti bude ještě pořád mladá. A budeme všichni spolu.
Štěstí rostlo uvnitř mě jako výbuch -tak mimořádné, tak násilné, že jsem si nebyla jista jestli to přežiji.
"Navždy," Edwardova ozvěna v mém uchu.
Už jsem nemohla mluvit. Zvedla jsem hlavu a políbila ho s vášní, která by klidně mohla způsobit lesní požár.
Já bych si to ani nevšimla.

39. A žili šťastně až navěky....

"Takže ke konci to byla kombinace, ale co je nakonec dostalo do varu byla ... Bella," vysvětloval Edward. Naše rodina a naši dva zbývající hosté seděli v Cullenovic velké hale, zatímco černající les se vrátil za vysoká okna.
Vladimir a Stefan zmizeli ještě než jsme přestali oslavovat. Byli velmi zklamáni způsobem, jakým se věci vyvinuli, ale Edward řekl, že zbabělost Volturovi je potěšila téměř dost na to, aby je zbavila frustrace.

Benjamin a Tia rychle následovali Amuna a Kebi, úzkostliví, aby jim oznámili výsledek konfliktu, já jsem si byl jistá, že se znovu uvidíme-přinejmenším s Benjaminem a Tiou. Žádný z kočovníků neváhal. Peter a Charlotte měli krátký rozhovor s Jasperem, a pak taky odešli.
Znovushledané
Amazonky se náhlili domů - bylo pro ně těžké strávit takovou dobu mimo milovaný deštný prales - i když byli méně ochotné odejít, než někteří ostatní.
"Musíte přivést dítě, abychom je viděli," trvala na svém Zafrina. "Slib mi to, mladá."
Nessie tiskla ruku na můj krk, se stejnou prosbou.
"Pochopitelně, Zafrino" souhlasila jsem.
"Budou z nás velcí přátelé, moje Nessie," prohlásila divoká žena před odjezdem se svými sestrami.
Irský klan pokračoval v odchodu.
"Výborně, Siobhan," složil ji Carlisle kompliment když se loučili.
"Ah, přání otcem myšlenky," řekla sarkasticky, koulejíc očima. A pak zvážněla. "Samozřejmě, že to není konec. Volturiovi nám neodpustí, co se tady stalo. "
Edward byl ten, kdo odpověděl. "Byli vážně otřeseni, jejich sebedůvěra je v troskách. Ale ano, jsem si jistý, že se jednoho dne vynoří. A potom. . . "Jeho oči zpřísnili. "umím si představit, že půjdou zvlášť po každém z nás
."
"Alice nás bude varovat, když se budou chystat k útoku," řekla Siobhan jistým hlasem. "A my se znovu shromáždíme. Možná přijde čas, kdy náš svět bude připraven k existenci úplně bez Volturiů. "
"Ten čas může přijít," odpověděl Carlisle. "Pokud se tak stane, budeme držet spolu."
"Ano, příteli, budeme," souhlasila Siobhan. "A jak bychom mohli selhat, když to bude jinak?" rozesmála se rachotivým smíchem.
"Přesně tak," řekl Carlisle. Objal Siobhan, a pak
potřásl Liamovi rukou. "Pokuste se najít Alistaira a říct mu, co se stalo. Nerad bych si myslel, že se na příští desetiletí ukryje někde pod skalou. "
Siobhan se znovu zasmál. Maggie objala Nessie a mně, a pak byl irský klan pryč.
Denalijští odcházeli jako poslední, Garrett s nimi - jako od této chvíle už na pořád, tím jsem si byla docela jistá. Atmosféra oslav byla pro Tanyu a Kate příliš. Potřebovali čas k truchlení za svoji ztracenou sestru.
Huilen a Nahuel byli těmi, kdo zůstali, i když bych očekávala, že ti dva poslední se vrátí s Amazonkami. Carlisle byl v hlubokém fascinujícím rozhovoru s Huilen; Nahuel seděl blízko vedle ní, poslouchajíc, zatímco Edward řekl nám ostatním příběh o konfliktu, jak to věděl jenom on.
"Alice dala Arovi výmluvu, aby se vykroutil z boje. Pokud by nebyl tak vyděšený z Belly, pravděpodobně by zůstal u svého původního plánu. "
"Vyděšený?" Řekla jsem skepticky. "Ze mě?"

Usmál se na mě s pohledem který jsem tak docela nerozluštila-byl něžný, ale také úctivý, dokonce podrážděný. "Kdy konečně uvidíš sama sebe jasně?" Řekl měkce. Pak promluvil hlasitěji, k ostatním i ke mě. "Volturi nebojovali spravedlivě asi sto dvacet pět let. A nikdy, nikdy nebojovali v boji, kde by byli v nevýhodě. Zejména proto, že získali Jane a Aleca, nikdy nepoznali chuť porážky.

"Měli jste vidět, jak jsme jim připadali! Alec obvykle svým obětím přeruší vnímání všech smyslů a pocitů a zároveň procházejí šarádou Rady. Takže nikdo neuteče když je vydán verdikt. Ale my jsme tam stáli, čekající, v převaze, se svými vlastními silami, zatímco jejich síly jim byli k ničemu, díky Belle. Aro věděl, že se Zafrinou na naší straně, oslepnou oni, když začne bitva. Jsem si jist, že náš počet by byl docela silně zdecimován, ale oni si byli jisti, že jejich by byl taky. Dokonce tady byla dobrá šance, že prohrají. Nikdy předtím se touto možností nemuseli zabývat. Dnes se s tím moc dobře nesrovnali. "
"Těžko se cítit sebejistě, když jste obklopeni vlky - velikosti koně," zasmál se Emmett, strkajíc Jakoba do ramene.
Jakob se na něj zašklebil.
"Byli to vlci, co je zastavilo, v první řadě," řekla jsem.
"Jasně, že byli," souhlasil Jakob.
"Rozhodně," souhlasil Edward. "To byl další pohled, který nikdy neviděli. Pravdou je, že Děti Měsíce se zřídka pohybovali ve smečkách, a nedokázali se moc ovládat. Regiment šestnácti obrovských vlků bylo překvapení, na něž nebyli připraveni. Caius se vlastně vlkodlaků děsí. Téměř prohrál boj před několika tisíci lety a nikdy se přes to nedostal. "
"Takže oni jsou skuteční vlkodlaci?" Zeptala jsem se. "S úplňkem a stříbrnými kulkami a se vším?"
Jakob zafrkal. "Skuteční. A kdyby ne, dělá mě to imaginárním? "
"Ty víš, co myslím."
"Úplněk, ano," řekl Edward. "Stříbrné kulky, ne - to byl jen další z těch mýtů, aby lidé měli pocit, že mají sportovní šanci. Jen velmi málo jich zůstalo. Caius je nechal lovit téměř do vyhynutí. "
"A ty jsi tohle nikdy nezmínil, protože ...?"
"Mě to nikdy nenapadlo."
Překulila jsem oči, a Alice se zasmála, byla opřená o Edwardovo druhé rameno-a mrkla na mě.
Já hleděla zpátky.
Milovala jsem ji šíleně, samozřejmě. Ale teď, když jsem měla šanci si uvědomit, že byla opravdu doma, že její sběhnutí byla pouze lest, protože Edward musel věřit, že nás opustila, začínala jsem být dost podrážděná. Alice taky měla co vysvětlovat.
Alice povzdechla. "Prostě to vypusť z hlavy, Bello."
"Jak jsi mi to mohla udělat, Alice?"
"Bylo to nutné."
"Nutné!" vybuchla jsem. "Úplně jsi mě přesvědčila o tom, že všichni zemřeme! Týdny byla ze mně troska "
"Mohlo to tak být," řekla klidně. "V takovém případě bylo potřebné, aby ses připravila na Nessienu záchranu."
Instinktivně, jsem stiskla v náručí Nessie spící na mém klíně.
"Ale ty jsi věděla, že byly taky jiné možnosti," obvinila jsem ji. "Věděla jsi, že byla naděje. Napadlo tě někdy, že bys mi mohla říct vše? Vím, že Edward si měl myslet, že jsme ve slepé uličce kvůli Arovi, ale ty jsi to mohla říct mně. "
Na chvíli se na mě přemýšlivě podívala. "Nemyslím," řekla. "Ty prostě nejsi tak dobrá herečka."
"To bylo o mých hereckých schopnostech?"
"Oh, sniž to o oktávu, Bello. Tušíš vůbec, jak složité bylo všechno přichystat? Nebyla jsem si ani jista, že existuje někdo jako Nahuel -vše, co jsem věděla bylo, že bych měla hledat něco,

co jsem neviděla! Zkus si představit hledání na slepo-není to ta nejjednodušší věc, co jsem kdy udělala. Navíc jsme museli poslat zpátky klíčové svědky, jako kdyby jsme neměli dost naspěch. A pak po celou dobu držet oči otevřené pro případ, že by jste se rozhodli hodit mi další instrukce. V určitém bodě si budeme muset říct, co přesně je v Riu. Před tím vším, jsem musela zkusit vidět každý trik, který mohli udělat Volturiovi a dát vám těch pár vodítek, co jsem mohla, takže by jste byli připraveni na jejich strategii, a měla jsem pouze pár hodin k dohledání všech možností . Nejvíce ze všeho, jsem se musela ujistit, že jste všichni přesvědčeni, že jsem s vámi vypekla, protože Aro si musel být jist, že jste neměli nic ponecháno v rukávu nebo by nikdy nesouhlasil tak, jak to udělal. A jestli si myslíte, že jsem se necítila jako hlupák-"
"Dobře, dobře!" přerušila jsem ji. "Promiň! Já vím, že to bylo drsné taky pro tebe. To jen že ... no, stýskalo se mi po tobě jako blázen, Alice. Už mi to znovu nedělej. "
Alicin trylkující smích zazněl místností, a my všichni jsme se smáli, když jsme znova slyšeli tu melodii. "Taky se mi po tobě stýskalo, Bello. Tak mi odpusť, a pokus se být spokojena s tím, že jsi superhrdinou dne."
Všichni ostatní se zasmáli nyní, a já v rozpacích sehnula obličej do Nessiných vlasů.
Edward se vrátil k analýze každého posunu záměru a kontroly, který se stal dnes na louce, prohlašujíc, že to byl můj štít, který donutil Volturiovy utéct s ocasy mezi nohama. Způsob jakým se na mně všichni dívali mne uváděl do rozpaků. Dokonce i Edward. Bylo to, jako by mi v průběhu dopoledne narostlo sto nohou. Snažila jsem se ignorovat ohromené pohledy, většinou udržujíc pohled na Nessieně spícím obličeji a Jákobově neměnném výrazu. Vždy pro něj budu jenom Bella, a to byla úleva.

Nejtěžší bylo ignorovat pohled, který byl také nejvíce matoucí.
Bylo to takhle-napůl-člověk, napůl-upír Nahuel o mně přemýšlel určitým způsobem. Podle všeho co věděl, jsem se s útočícími upíry setkávala každý den a scéna na louce nebyla pro mně vůbec nic neobvyklého. Ale ten chlapec ze mně nespouštěl oči. Nebo se možná díval na Nessie. To mě taky uvádělo do rozpaků.
Nemohl být lhostejný k faktu, že Nessie byla jediná žena svého druhu, která nebyla jeho poloviční sestrou. Tato myšlenka zatím Jakobovi nedošla, myslím. Doufala jsem, že to nebude brzy. Boje jsem měla na nějakou dobu dost.

Nakonec ostatní spustili otázky na Edwarda, a diskuse se rozdělila na spoustu menších konverzací.

Cítila jsem se zvláštně unavená. Ne ospalá, samozřejmě, ale jenom jako by ten den byl hodně dlouhý. Chtěla jsem trochu klidu, něco normálního. Chtěla jsem Nessie ve své posteli, chtěla jsem mít kolem sebe zdi mého vlastního malého domku.
Dívala jsem se na Edwarda a na chvíli jsem se cítila, jako bych mohla přečíst jeho mysl. Viděla jsem, že se cítil úplně stejně. Zralý na trochu klidu.
"Měli bychom vzít Nessie. . ".
"To je pravděpodobně dobrý nápad," rychle souhlasil. "Jsem si jistý, že minulou noc nespala dobře, se vším tím chrápáním."
Zašklebil se na Jakoba.
Jakob překuli oči a pak zívl. "Už je to nějakou dobu, co jsem spal v posteli. Vsadím se, že můj otec by vyšiloval, kdyby mě měl znovu pod svoji střechou. "

Dotkla jsem se jeho tváře. "Díky, Jakobe."
"Kdykoli, Bello. Ale to už víš. "
Postavil se, natáhl, políbil Nessie a pak mě na vrch hlavy. Nakonec pěstí strčil do Edwardova ramene. "Uvidíme se zítra. Myslím, že věci budou teď svým způsobem nudné, ne? "
"V to upřímně doufám," řekl Edward.
Vstali jsme, když byl pryč, a já opatrně přesunula svoji váhu tak, abych Nessie nikde netlačila. Byla jsem hluboce vděčná, když jsem viděla její zdravý spánek. Takovou tíhu musela nést na svých maličkých ramenou. Bylo načase, aby byla znovu dítětem - chráněná a v bezpečí. A několik let dětství.
Myšlenka míru a bezpečí mi připomněla někoho, kdo ty pocity nikdy neměl.
"Oh, Jaspere?" Zeptala jsem se, jak jsme se obrátili ke dveřím.
Jasper byl v těsném objetí mezi Alicí a Esme, zdánlivě nějak více zapadajíc do rodinného obrazu, než obvykle. "Ano, Bello?"
"Jsem zvědavá, proč J.-Jenks ztuhl strachem jen při zvuku tvého jména?"
Jasper se uchechtnul. "Je to jenom moje zkušenost, že některé druhy pracovních vztahů je lépe motivovat strachem než peněžním ziskem".
Zamračila jsem se, slibujíc sama sobě, že od teď sama převezmu všechny pracovní vztahy, a ušetřím J. srdečního záchvatu, který byl zcela jistě na cestě.

Políbili jsme, objali a popřáli dobrou noc naši rodině. Jediný, kdo byl mimo, byl zase Nahuel, který se po nás odhodlaně díval, jako kdyby nás chtěl následovat.
Poté, co jsme byli za řekou, šli jsme sotva rychleji než lidskou rychlostí, bezespěchu, držíc se za ruce. Bylo mi špatně z konečných termínů, a chtěla jsem jenom svůj klid. Edward musel mít stejné pocity.
"Musím říct, že jsem úplně právě teď Jakobem ohromen," řekl mi Edward.
"Vlci na něj mají vliv, ne?"
"To není to, co chci říct. Ani jednou dnes nepomyslel na skutečnost, že podle Nahuela, bude Nessie plně vyzrálá v pouhých šest a půl letech. "
Zvažovala jsem to asi minutu. "On ji nevnímá tímto způsobem. Není ve stresu, kdy vyroste. On jen chce, aby byla šťastná. "
"Já vím. Jak jsem řekl, působivé. Je mi proti srsti říct to, ale mohla si vybrat mnohem hůř. "
Zamračila jsem se. "Já nad tím nebudu přemýšlet asi tak přibližně ještě šest a půl roku."
Edward se zasmál a pak povzdechl. "Samozřejmě, vypadá to, že když přijde čas, bude mít nějakou konkurenci."
Moje zamračení se prohloubilo. "Všimla jsem si. Jsem vděčná Nahuelovi za dnešek, ale všechno
to zírání bylo trochu divné. Je mi
jedno, jestli je pouze poloviční upír, není vhodný. "
"Ach, ten nezíral na ni-on zíral na tebe."
To je to, co se mi zdálo jako ..., ale to nedávalo smysl. "Proč by to dělal?"
"Protože jsi naživu," řekl tiše.
"Ztratil si mne."
"Celý jeho život," vysvětlil, "-a, je o padesát let starší než já-"
"Starče" zvolala jsem.
Ignoroval mě. "Vždycky myslel na sebe jako na zlé stvoření, vraha od přírody. Všechny jeho sestry také zabili své matky, ale nepřemýšleli nad tím. Joham je naučil dívat se na lidi jako na zvířata, zatímco oni byli bohové. Ale Nahuela učila Huilen a Huilen milovala svojí sestru více

než kdokoliv jiný. To změnilo celou jeho perspektivu. A v některých ohledech opravdu nenáviděl sám sebe. "
"To je tak smutné," mumlala jsem.
"A pak spatřil tři z nás-a poprvé si uvědomil, že proto, že je z poloviny nesmrtelný, neznamená to, že je ve své podstatě zlý. On se na mě podívá a vidí,....... jaký mohl být jeho otec. "
"Ty jsi v každém směru poměrně ideální," Souhlasila jsem.
Odfrkl si
a poté znovu zvážněl. "Podívá se na tebe a vidí, jaký život mohla mít jeho matka."
"Chudák Nahuel," zamumlala jsem, a pak si povzdechla, protože jsem věděla, že po tomto bych nikdy nebyla schopna přemýšlet o něm špatně bez ohledu na to, jak nepříjemný mi byl jeho pohled.
"Nebuď kvůli němu smutná. On je šťastný. Dnes konečně začal odpouštět sám sobě. "
Usmála jsem se nad Nahuelovým štěstím a pak si pomyslela, že dnešek patří ke štěstí. Přestože Irinina oběť byla temným stínem proti bílému světlu, které vedlo k okamžiku dokonalosti, radost nebylo možné popřít. Život, za který jsem chtěla bojovat byl zase v bezpečí. Moje rodina byla znovu spolu. Před mojí dcerou se rozprostírala krásná nekonečná budoucnost. Zítra se půjdu podívat za mým otcem, ten uvidí, že strach v mých očích byl nahrazen radostí, a bude taky šťastný. Najednou jsem si byl jistá, že ho tam nenajdu o samotě. V posledních několika týdnech jsem nebyla tak pozorná, jak jsem mohla být, ale v této chvíli to bylo, jako bych to věděla po celou tu dobu. Sue bude u Charlieho - vlkodlačí máma s tátou upírky- a on už nebude sám. Široce jsem se usmála na tomto novém pohledu.
Ale nejdůležitější v této přílivové vlně štěstí byla skutečnost, nejjistější ze všech: byla jsem s Edwardem. Navždy.
Ne, že bych si chtěla zopakovat několik posledních týdnů, ale musela jsem připustit, že mě donutili vážit si toho, co jsem měla, víc než kdy jindy.
Domek byl místo dokonalého míru ve stříbromodré noci. Donesli jsme Nessie k posteli a jemně ji uložili. Ve spánku se usmívala.
Sundala jsem si Arův dar z krku a lehkovážně ho pohodila do rohu jejího pokoje. Když bude chtít, může si s ním hrát; měla ráda blýskavé věci.
Edward a já jsme pomalu odešli do našeho pokoje, ruce propletené.
"Noc oslav," prohlásil tiše, a dal svou ruku pod mou bradou, aby přitiskl mé rty ke svým.
"Počkej," zaváhala jsem, odtáhnouc se pryč.
Podíval se na mě zmateně. Obecné pravidlo, neodtahovat se. Dobře, bylo to více než obecné pravidlo. Bylo to první pravidlo.
"Chci něco zkusit," informovala jsem ho, usmívajíc se lehce nad jeho rozpačitým výrazem.
Položila jsem ruce po obou stranách jeho tváře a zavřela oči v soustředění.
Tohle mi moc nešlo, když se předtím Zafrina snažila učit mne, ale teď jsem znala svůj štít lépe. Pochopila jsem tu část, která bojovala proti odtržení ode mě, automatický pud k zachování sebe sama nad vším ostatním.
Stále se to ještě ani neblížilo k lehkosti s jakou jsem zaštítila další lidi kromě sebe. Znovu jsem cítila ten elastický zpětný tlak jak můj štít, bojoval aby mě ochránil. Musela jsem to napětí odtlačit úplně mimo sebe; stálo mě to veškerou koncentraci.
"Bello!" zašeptal Edward v šoku.

Věděla jsem, že to funguje, tak jsem soustředila ještě víc, lovíc konkrétní vzpomínky které jsem si šetřila pro tuto chvíli, nechávajíc je zaplavit mou mysl, a stejně tak jeho, jak jsem doufala.
Některé vzpomínky nebyly jasné, matné lidské vzpomínky, viděném přes slabé oči a slyšené slabým sluchem: když jsem poprvé uviděla jeho tvář... první dotek na naší louce ... zvuk jeho hlasu přes tmu mého slábnoucího vědomí, když mě zachránil před Jamesem ... jeho tvář, když čekal pod baldachýnem květin aby se se mnou oženil ... každý vzácný okamžik z ostrova ... jeho chladné ruce dotýkající se našeho dítěte přes mou kůži ...
A ostré vzpomínky dokonale vybavené: jeho tvář, když jsem poprvé otevřela oči do nekonečného svítání nesmrtelnosti v mém novém životě..., první polibek ..., první noc ...
Jeho rty, najednou drtící mé, zlomili mou koncentraci.
Zalapala jsem po dechu a ztratila ovládání, bojujíc o vládu nad sebou. Zapadlo to zpátky jak napjatá guma, která znovu chránila mé myšlenky.
"Jejda, ztratila jsem to!" povzdechla jsem si.
"Slyšel jsem tě," vydechl. "Jak? Jak jsi to udělala? "
"Zafrinin nápad. Několikrát jsme to procvičovali. "
Byl omámený. Dvakrát mrknul a potřásl hlavou.
"Teď už víš," řekla jsem něžně a pokrčila rameny. "Že tě nikdy nikdo nemiloval tak, jako já."
"Máš téměř pravdu." pousmál se, oči stále trochu širší, než obvykle. "vím jen o jedné výjimce."
"Lháři."
Začal mě znovu líbat, ale pak se náhle zastavil.
"Můžeš to udělat znovu?" zajímal se.
Zašklebila jsem se. "Je to velmi obtížné."
Čekal, jeho výraz netrpělivý.
"Neudržím to, když mě jakkoli rozrušíš," Varovala jsem ho.
"Budu hodný," slíbil.
Stiskla jsem rty a přimhouřila oči. Pak jsem se pousmála.
Přitiskla jsem mu
opět ruce na tvář, zvedajíc štít z mé mysli, a pak začala tam kde jsem přestala-s krystalově jasnými vzpomínkami na první noc mého života ... tentokrát kladouc důraz na detaily.
Zasmála jsem se bezdechu, když naléhavý polibek znovu přerušil mé úsilí.
"Zatraceně," zavrčel, líbajíc hladově spodní okraj mé čelisti.
"Máme spoustu času, pracovat na tom," připomněla jsem mu.
"Věčnost a věčnost a věčnost," prohlásil reptajíc."Zní to jako to pravé."